

Giới thiệu Thượng Cung

Nàng là một người giản dị, chẳng cầu cao gì cho thân, sống và trôi nổi bình yên qua ngày. Nhưng trớ trêu nàng lại bị tấn cung, làm một cung nhân. Ninh Vũ Nhu không mong được sung hạnh mà chỉ mong được làm thượng cung – trưởng quân tử phòng.

Vậy mà sự bình yên không đến với nàng. Vô tình trong trận chiến chốn hậu cung Ning Vũ Nhu vướng phải án tử. tưởng chừng nắm chắc cái chết nhưng nàng đã được sống....

Tại sao Ninh Vũ Nhu được sống và ai đã làm điều đó? Tình tiết diễn biến của truyện rất hấp dẫn. Mời quý độc giả đón đọc.!!

Bạn đang đọc truyện *Thượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Trong cung tiếng động rền vang.

Hoàng đế chết yểu, tân đế chưa lập, hoàng hậu tự phong làm thái hậu, hộp đựng thức ăn trong cung không cần sơn đồ như trước, bàn ghế cũng không trải thảm đỏ, chỉ có tường đỏ bị giăng vải trắng, biểu thị một vị hoàng đế sắp lên ngôi.

Nhưng gió giục mây vần trong hoàng cung, ai có thể đoán trước được?

Trước mặt ta là một chén canh hạt sen bát bửu, từ lúc cho vào bình sứ giữ ấm đến lúc dâng lên, dù cho tiểu thái giám mang từ ngự thiện phòng đi một quãng đường xa tới, vẫn nóng hổi như trước.

Hôm nay, thời tiết tốt, trời xanh không một gợn mây, nổi bật tường đỏ ngói xanh trong cung, càng thêm tươi mát vui mắt.

Ngoài cửa sổ có nhánh trúc xanh lung lay, mang tới cảm giác tươi mát nhẹ nhàng. Ta dùng thìa bạc nhẹ nhàng múc một muỗng hạt sen cho vào miệng, cảm giác môi răng đều lưu hương, mùi vị hạt sen từ răng thấm thẳng vào. Ta chậm rãi nhai hạt sen, khiến nó hòa tan ra trong miệng, nói: “Đường cho hơi nhiều một chút. Lần sau đừng cho đường, cho một chút mật đi!”

Cung nữ Lung Ngọc bên cạnh cẩn thận đáp lại một tiếng: “Vâng, Ninh thượng cung*.”

(**Thượng cung là một trong sáu chức nữ quan thời Đường. Thượng cung cấp bậc ngũ phẩm*.)

Trong cung vẫn yên tĩnh không một tiếng động như dĩ vãng, tường đỏ cao cao tách rời tất cả tranh đấu và tranh cãi âm ỉ trong cung. Ta không nghe được âm thanh phát ra cách mấy tầng cung điện, nhưng không hề có nghĩa là ta không biết nơi đó sẽ phát sinh cái gì, đơn giản là, tất cả những việc đang xảy ra, ta đều có phần tham dự.

Qua hôm nay, hết thảy đều kết thúc, thái tử âm ngoan tái nhợt kia, sẽ bị người ta lật đổ địa vị. Hẳn có từng nghĩ qua, kẻ kéo hấn xuống ngựa, là thượng cung hầu hạ việc ăn ở đi lại của nhóm quý nhân trong cung?

Từ ngày đầu tiên vào cung, ta đã biết trong cung là nơi như thế nào, nhưng mà ta không có sự lựa chọn. Bởi vì phụ thân ta liên quan đến chuyện đấu tranh giành quyền của hai vị hoàng tử, bị bè phái của thái tử lấy danh nghĩa có lẽ có* xử tử, những người khác, nữ sung làm cung tỳ, nam sung quân biên cương. Ta vì vậy mà vào cung.

(***Có lẽ có: thời Tống, Trung Quốc, gian thần Tần Cối vu cho Nhạc Phi là mưu phản, Hàn Thế Trung bắt bình, bèn hỏi Tần Cối có căn cứ gì không, Tần Cối trả lời “có lẽ có”. Về sau từ này dùng theo ý nghĩa bịa đặt không có căn cứ*.)

Một năm kia, ta mới mười ba tuổi, tường đỏ ngói xanh, vào một năm kia, rất cao, rất cao.

Ngày tháng như trôi đưa, trong nháy mắt, ta từ cung nữ tầng dưới chót từng bước một leo lên đến vị trí thượng cung, chương quản cả cục Thượng Cung, không có ai biết đoạn đường này ta đã trải qua cái gì, cũng sẽ không có ai biết ta là vì cái gì mà cố gắng trèo lên.

Cả sảnh đường vinh hoa phú quý, vốn không thuộc về ta.

Trước giờ vốn đã không thuộc về ta.

Ngoài điện mơ hồ truyền tới tiếng ồn ã, xen lẫn theo vài tiếng đao thương va chạm giòn vang, lạnh tận xương tủy. Ta đột nhiên đứng dậy, chao bát bảo từ trong tay ngã nhào, đồ sứ tinh xảo rơi xuống, va vào nhau tung tóe ra đầy đất, Lung Ngọc không nghe thấy tiếng động ngoài điện, quan tâm hỏi: “Ninh thượng cung, sao vậy?”

Chỉ cảm thấy vàng thái dương ngoài điện chiếu vào trên ngói lưu ly ánh vàng, tỏa ra hào quang chói mắt. Ta ở điện thượng cung, không thể truyền tới tiếng động như vậy, trừ phi...

Mấy tên nội thị vội vàng đi vào, người đi đầu, lại chính là Ninh công công, ông chủ bà con xa của ta.

Hắn cảm phát trần trong tay, bộ mặt lạnh cứng mà thờ ơ, sớm đã không phải bộ dạng nịnh bợ hai ngày trước. Hắn nhìn ta, ánh mắt không có một chút độ ấm nào, “Phụng thánh chỉ của tân đế, mời Ninh thượng cung đi tới điện thái hậu.”

Ta chậm rãi đi xuống ghế dựa lót gấm. Sàn nhà đá cẩm thạch lạnh như băng, tuy giày thêu đang mang có đế thật dày, nhưng từng đợt từng đợt cảm giác lạnh buốt này vẫn từ từ thấm thẳng vào lòng bàn chân.

Hết thấy đều không thể vấn hồi sao?

Tân đế? Ai là tân đế?

Ta rốt cuộc đã thất bại sao? Cả thái hậu, nội thị giám, cục Thượng Cung, vẫn không thể kéo hắn xuống?

Tuy ta không phải chủ mưu, nhưng tổ chim bị phá, há còn có trứng lành?

Bốn tên nội thị bao vây ta từ trước ra sau, vây quanh ta đi tới cung Trường Tín. Xa xa, ta thấy cung Trường Tín trái ngói lưu ly màu vàng, mái hiên tạc hình thú, dưới mái hiên vênh lên có năm thái đầu ***, thậm chí thấy rõ cả vết rạn, từng khung cửa sổ phủ gấm, tráng lệ như thế, trong mắt ta lại vô cùng lạnh băng, tịch liêu.

*(***một loại kết cấu đặc biệt của kiến trúc Trung Hoa, gồm những thanh ngang từ trụ cột chia ra gọi là cồng và những trụ kê hình vuông chèn giữa các cồng gọi là đầu)*

Cung nữ Trường Tín cung gần như hoàn toàn thay đổi, sớm đã không phải những người được ta dẫn vào. Trong điện, thái hậu thân mặc cẩm bào màu đỏ sậm, đầu đội trâm phượng Triều Dương ngồi thẳng trên ghế phượng, dung nhan vẫn như trước, nhưng làn môi lại trắng bệch.

Bên cạnh nàng, Từ phu nhân vẫn theo sát, nửa bước không rời như trước.

Dưới bậc, có một thân ảnh vận cẩm bào màu vàng sáng, người bên trong đều quỳ trên đất, chỉ trừ hắn, lẳng lặng đứng trên điện.

Thái tử Hạ Hạo Thần, không, phải nói là tân đế.

Có nội thị từ phía sau lưng đẩy ta một phát, ta ngã xuống đất, dập đầu, rốt cuộc đã rõ ràng, hết thấy đều đã thất bại.

Hắn lạnh lùng mà nói: “Mẫu hậu, ngài nhìn xem, mọi người đều đông đủ?”

Ta nghe thấy tiếng bước chân hắn chậm rãi đến bên cạnh ta, ửng màu vàng sáng từ dưới trường bào lộ ra, ngừng ở trước mặt ta. Một lát sau, hắn lại chậm rãi tránh ra.

“Đã đông đủ, người muốn xử trí ai gia ra sao? Người đã đăng đế vị, liền muốn đưa ai gia vào chỗ chết?” Thượng Quan thái hậu ngồi thẳng trên ghế trái gấm thêu, lạnh lùng nói.

“Thái hậu là mẫu nghi thiên hạ, hoàng nhi đăng đế vị, sao lại làm như thế? Dù có sai, cũng là đám nô tài chuyên xúi giục bên cạnh thái hậu sai. Bọn họ châm ngòi quan hệ giữa mẫu tử chúng ta, khiến mẫu tử chúng ta từ từ bất hòa, quả nhiên là không thể tha thứ được!” Hạ Hạo Thần chậm rãi nói.

Mẹ đẻ Hạ Hạo Thần mất sớm, được thái hậu nuôi lớn, nghe nói khi còn bé quan hệ hòa hợp, nhưng con người một khi chậm rãi lớn lên, tất cả đều thay đổi. Thái tử từ từ cương quyết bất tuân, mà thái hậu lại sớm sinh ý tưởng lập thái tử khác.

Ta phủ phục trên mặt đất, trán chạm đất. Mái tóc lúc sáng sớm thành bụi phù dung quy vân**** nặng nề áp ở trên đầu, tua rua từ trên đầu rơi xuống, khoe mắt liếc khắp nơi, nhìn thấy trần châu rơi vãi trên mặt đất. Cái này, là Lý Thượng Trân tự tay chế cho ta, nghe nói lấy loại phi thủy trong suốt rồi dùng tơ vàng xuyên thành dây, kết hợp với mái tóc đen của ta, đúng là xinh lại càng xinh.

*(****Búi tóc Phù Dung quy vân: Xem hình minh họa ở đầu bài nha mấy bạn ^^)*

Cục Thượng Cung thường xuyên cần ra khỏi cung chọn mua tơ vàng chỉ thêu, đồ nhuộm vàng vàng, người Cục Thượng Cung ra vào, có sự sắp xếp của ta, thừa lúc đám thị vệ không nghiêm túc thẩm tra, bởi vậy, trong xe vận chuyển đồ đặc có nhiều thêm vài người cũng không có ai chú ý, mà chuyện duy nhất ta có thể giúp thái hậu, chỉ có chuyện này mà thôi. Ta không thể cự tuyệt, bởi vì ta không có sự lựa chọn.

Vừa mới vào cửa, ta liền thấy mấy kẻ vận y phục cung nữ khuôn mặt xa lạ, trên thân đều có vết thương, nửa quỳ nửa bò trên mặt đất, chắc là mấy kẻ chui vào đây.

Ta không rõ trong một tình huống khẩn trương như vậy sao ta còn có thể lý trí phân tích, cứ như người đang quỳ trên phiến đá băng lãnh kia không phải là ta. Ta bỗng nhiên nhớ lại một câu nói của lão thượng cung: nếu như muốn an ổn lâu dài ở cục Thượng Cung, phải nhớ rõ hai chữ “Vô vi”. Nhưng khi danh lợi lượn lờ trước mắt, hai chữ này sớm đã bị ném ra sau óc.

Giọng nói của tân đế xa xăm, tựa hồ ở tận chân trời, “Đặc biệt là vị Từ phu nhân bên cạnh mẫu hậu này, dựa vào quyền thế mẫu hậu, không phân trắng đen, khiến mẫu hậu càng lún càng sâu, ngày thường còn cất xén tiền công, cho vay nặng lãi, quấy Trường Tín cung của mẫu hậu đến chướng khí mù mịt,

cứ như biến nó thành nhà riêng của bà ta. Nữ nhân như vậy, mẫu hậu còn lưu bên người?”

Lời còn chưa dứt, Từ phu nhân liền bị người bên cạnh thái hậu kéo xuống. Nội thị giám dùng gậy gỗ đánh vào sau đầu gối nàng, nàng đành phải quỳ ở trên mặt đất, đầu ép trên sàn nhà băng lãnh.

Từ phu nhân này là người của gia đình thái hậu, khi vào cung đã được thái hậu mang theo, luôn luôn giúp thái hậu chường quản cả cung Trường Tín, dù chưa bị hoàng đế sủng hạnh, lại được tứ phong là phu nhân, có thể thấy rõ trong cung vinh sủng của nàng quá lớn, nhưng hôm nay, nàng bò trên mặt đất, như một bà lão nhà nông.

Cắt xén của công, là chuyện ai không làm? Chỉ là không có ai moi ra thành tội danh thôi, nếu như thực sự đề xuất, chỉ sợ hơn nửa cung nữ thái giám trong cung này đều như thế. Hẳn đề xuất tội danh như vậy, chỉ sợ là muốn đưa Từ phu nhân***** vào chỗ chết?

(*****Phu nhân: tương đương với tư phi: quý, đức, hiền, thực thời Đường, cấp bậc nhất phẩm.)

Thái hậu run rẩy nói: “Hạ Hầu Thần, ngươi đối xử với ta như thế sao?!”

Từ phu nhân ngẩng đầu lên, nói: “Thái tử, người không thể như thế. Không có thái hậu bảo vệ, ghế thái tử này của người ngồi an ổn được sao? Người bảo đảm thái hậu như vậy sao?”

Tân đế cười hắc hắc hai tiếng, “Ta đương nhiên sẽ cẩn thận bảo đảm thái hậu. Nếu thái hậu không bị đám nô tài các người xúi giục, tất sẽ ở tại cung Trường Tín dưỡng thọ đến già. Thái hậu không hao nhiều tâm tư như vậy, bệnh tim đập nhanh chắc chắn sẽ tốt hơn nhiều, sống thọ rồi qua đời an ổn.”

Nói xong, khoát tay áo: “Đánh chết!”

Có hai nội thị đi tới, kéo Từ phu nhân đang run rẩy đi ra ngoài. Dọc theo đường đi truyền tới tiếng nàng chửi bậy, “Không phải hoàng hậu mang người từ chỗ tiện tỳ giặt quần áo ra, người còn có hôm nay sao? Người vong ân bội nghĩa, không chết từ từ được!”

Tiếp theo truyền tới mấy tiếng hét thảm, chắc nàng bị bịt miệng lại. Tiếng gậy gỗ giã da thịt rành mạch rõ ràng từ bên ngoài đình viện truyền vào cứ như tiết tấu âm nhạc. Không có tiếng hô đau kêu thảm thiết, lại càng làm cho lòng người phát lạnh.

Ta chỉ cảm thấy đầu gối càng lúc càng lạnh, cơ hồ băng lãnh tận xương. Nhiều năm trước ta bị phạt giặt lụa vào tháng chạp, bị người ta ám toán, vấp ngã trên mặt đất ẩm ướt, bắt đầu từ một năm kia, đầu gối ta liền nhiễm bệnh phong thấp.

Từng trận đau đớn từ chỗ đầu gối truyền đến, ta đành phải thay đổi sự chú ý.

Tiếng bước chân ngừng lại bên tai, giọng nói của tân đế từ trên đỉnh đầu truyền tới, ” Bầy nô tài này của mẫu hậu, thực ghê tởm, xúi giục mẫu hậu phản không rõ phải trái. Người bên cạnh ngài trầm đã thay đổi giúp ngài, về phần Ninh thượng cung này, mẫu hậu không phải muốn hải nhi tuyền phi sao? Vẫn chưa làm được. Trẫm thấy Ninh thượng cung này rất tốt, tuổi mới mười sáu đã có thể giúp mẫu hậu xếp đặt mưu đồ, hẳn là rất thông minh sắc xảo, chỉ bằng lưu nàng lại bên cạnh trẫm, phong làm tuyền thị đi.”

Người trong điện nghe lời nói này, nhất thời lặng ngắt như tờ. Mấy cung tỳ quỳ trên mặt đất ngược mắt lên, thần sắc phức tạp nhìn ta. Ta hiểu rõ suy nghĩ trong lòng các nàng: phạm tội lớn như thế, còn thành người của hoàng thượng, vận khí người thật là tốt.

Ta nghe xong, trong lòng lại hoàn toàn không vui mừng. Ở trong cung nhiều năm, ta rõ ràng một điểm: sẽ không có bánh nướng vô duyên vô cớ từ trên trời rơi xuống. Cái danh hiệu này, chẳng hề mang tới vinh hoa phú quý, mà chỉ có sự thù hận cùng ngờ vực vô căn cứ.

Ta nhìn thấy thái hậu ngồi trên ghế phượng dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn ta —— bà đã nảy sinh lòng nghi ngờ: có phải ta đã sớm phản bội bà hay không? Đám người liên can bị nội thị bắt giữ trong viện, có mấy kẻ dùng khỏe mắt liếc ta, đặc biệt là những người được ta lên đưa vào cung xen lẫn trong mớ đồ đạc, trong lòng bọn họ cũng đã hoài nghi, tưởng ta mặt báo.

Hoàng thượng này xử phạt rất tốt, khiến ta bị chúng bạn xa lánh. Ta vốn là thượng cung chường quản bốn phòng *****trong cung, hiện giờ lại thành tuyền thị chỉ có hai cung nữ đi theo, tất sẽ tạo cho người ta rất nhiều cơ hội lấy mạng ta. Từ nay về sau, ta sẽ sống trong sự hoảng loạn.

(***** Bốn phòng bao gồm:

+ Phòng Tư Trân: chuyên thiết kế trang sức

+ Phòng Tư Chế: chuyên làm y phục

+ Phòng Tư Thiện: chuyên nấu ăn

+ Phòng Tư Thiết: chuyên chế đồ gia dụng)

Ta biết, hẳn nhất định không để ta chết thống khoái, cho nên, mới nghĩ ra phương pháp như vậy để đẩy đoạ ta, trở thành tàn phi bậc thấp nhất của hân. Trong cung tàn phi không được sủng còn không bằng nô tài, ta đã từng thấy rất nhiều. Ở trong Trường Xuân cung toàn là phi tử không được sủng của lão hoàng đế, các nàng không được hưởng thụ sự hậu hạ từ cục Thượng Cung, bất kỳ nô tài trong cung nào cũng có thể lên tiếng châm biếm, phi tử nơi đó đã không còn là phi nữa.

Khi ta được thăng thành thượng cung, đã từng đi qua nơi đó, có một vị phi tần bị phế tránh được đám nội thị cung Trường Xuân, từ bên trong chạy ra, lôi kéo vạt áo ta, cầu xin: “Ninh Tư Trần, người chế cho ta một cây thoa cài độc nhất vô nhị đi, chỉ cần ta mang vào, hoàng thượng sẽ tới thăm ta.”

Tóc nàng rối bù, gương mặt lại bôi phấn trắng, dung nhan khô héo. Nàng nhận ra ta là Ninh Tư Trần ngày trước—— chức quan lúc ta còn chưa thăng làm thượng cung. Trước kia, nàng là Nguyệt tài tử được sủng ái nhất hậu cung. Từ một khắc thấy nàng, ta liền phát lời thề, tuyệt đối không để cho mình ra nông nổi như thế. Thượng cung tiền nhiệm, trải qua ba triều, hưởng thọ bảy mươi tuổi, tuổi tác còn lớn hơn cả thái hậu, sau khi được thả ra cung, ở ngoài cung mua được một khu nhà cao cấp, có thể an hưởng tuổi già. Phi tần bình thường còn phải nể bà ba phần. Tuy miệng bà hô nô tì, nhưng lại là một nô tì sống còn vui vẻ hơn cả chủ tử.

Từ nhỏ ta đã biết, tình yêu của nam nhân vừa ngắn ngủi vừa thừa thớt. Trong một gia đình thế thiếp đông đảo, tình yêu được phân ra như những giọt sương thỉnh thoảng mới rơi đến thân mình, như phụ thân ta, cũng như hoàng thượng.

Ta kỳ thật không muốn chết, nhưng vẫn phải ngẩng đầu lên, nặng nề dập đầu một cái, nói: “Xin hoàng thượng xử tử nô tì theo luật!”

Thượng Quan thái hậu ngồi trên ghế phượng cười ha ha, “Rốt cuộc vẫn có một kẻ trung thành...”

Hạ Hầu Thần cũng cười ha ha, “Trẫm đã hạ chi ý, sao có thể tùy tiện sửa đổi? Ngươi cũng đừng nghĩ tới chuyện tìm chết, nên biết ở trong cung, không phải trăm ban chết, thì chết cũng là có tội. Nương của ngươi ở Triều Nguyệt am có vẻ chịu không nổi chuyện trở thành nô tì thêm một lần nữa đâu.”

Ta ngẩng đầu lên, nhìn hân. Dưới hoàng bào màu vàng sáng nổi bật, đôi mắt hân tựa hồ biến thành màu vàng, ma mị quỷ dị.

Phong hào tuyên thị giống như một sự châm chọc, cả hậu cung đều biết vì sao ta được phong làm tuyên thị. Từ chỗ ở tại cục thượng cung rộng rãi thoải mái chuyển sang một nơi heo lánh như Lan Nhục hiên, chính là một dấu hiệu.

Hân biết làm thế nào để điểm trúng tử huyết của ta. Một khi đã trèo lên ngôi cao, thì không có cách nào trở về những tháng ngày quanh quệ tinh mịch, như đám chủ tử hiện giờ...

Ta đang chường quần bốn phòng với nhân số gần ba trăm người trong cục Thượng Cung, hiện tại, hầu hạ ta chỉ có hai cung nữ.

Lan Nhục hiên quanh quệ đến không một bóng chim, ông chú bà con xa không còn tới thăm ta, ta sớm đã biết, cái này gọi là: bị thân nhân phản bội.

Lan Nhục hiên vốn là một khu vườn chuyên gieo trồng hoa lan. Lan quý nhân thuở trước ở hậu cung rất được yêu chiều, bởi thế, lão hoàng đế bố trí nơi này gieo trồng hoa lan vì nàng. Lúc ta vừa mới vào cung, cũng từng ở chỗ này chăm sóc hoa lan rất nhiều lần. Bởi vì ta khiến mấy gốc Lan nhụy điệp (1) gần chết lại hồi sinh mà được lão thượng cung nhìn với con mắt khác, cho ta trở thành người đứng đầu phòng Tư Trần chuyên chế tạo châu thoa vòng ngọc.

Ban đầu vào thời điểm ấy Lan Nhục hiên có trên trăm loại hoa lan, mỗi loại một vẻ, đẹp không sao tả xiết, nhưng sau đó vì Lan quý nhân thất sủng, hoa lan được chiều chuộng lúc trước đã trở thành cỏ dại không ai đoái hoài. Ta ở cục Thượng Cung nhiều năm, nhìn quen cảnh phi tần một khi bay lên ngọn cây, cả Thượng Cung liền quan tâm ráo riết, các nàng muốn gì được nấy, nhưng một khi thất thế, các nàng cầu Thượng Cung làm một cái thoa cài tóc cũng không được.

“Nương nương, nơi này có đóa hoa lan mới nở!” Tổ Khiết kêu lên.

Tổ Hoàn đứng ở một bên, ánh mắt không khỏi lộ ra sự khinh bỉ, cũng không tới đỡ ta.

Tổ Khiết là một cung nữ mới vừa vào cung còn chưa kịp lãnh hội những lưỡi dao lạnh lẽo sắc bén trong cung, không biết tuyên thị này không được sủng ái, không thể so với Tổ Hoàn, đã sớm biết hết mọi góc ngách.

Ta đi qua, thấy sắc vàng tươi sáng nối tiếp nhau rủ xuống nhìn giống hệt như một xâu tiền nhỏ, bố cục lại cân xứng, thì ra là lan nhụy điệp. Hoa lan này còn gọi là Lương Chúc, được Lan quý nhân vô cùng yêu thích. Vào thời điểm ấy, nàng cũng như nhiều nữ tử khác đều nhớ đến Lương Chúc hóa thân thành bướm bướm trong câu chuyện tình yêu đẹp nhưng không có hậu kia, chẳng qua ở trong cung, Lan nhụy điệp này không thể kêu là Lương Chúc, bởi vì không được may mắn.

(1)Lan nhụy điệp:↑

Bạn đang đọc truyện *Thượng Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Hoa phục đổi thay, thượng cung đã khác

Ta là người mới được tấn phong, theo lệ thường, cục Thượng Cung mang trang phục và trang sức tới. Ta chỉ nhìn qua liền biết cục Thượng Cung đã động

tay động chân. Họ tiết thêu trên quần áo thì không có vấn đề gì, nhưng chất liệu y phục thì chỉ là loại bông bình thường, so với loại tơ tằm mà phi tần mới được tấn phong thường mặc thì khác biệt rất nhiều. Trên châu thoa, hai con chim yến mặc dù vẫn phát ra ánh sáng loá mắt như trước, nhưng ta nhận ra, cây trâm vốn được làm bằng vàng lại bị các nàng đổi thành mạ vàng. Xem ra, thượng cung mới là người mà ta không mong muốn nhất.

Nàng sẽ đòi lại toàn bộ những thứ mình phải chịu khi ở dưới quyền ta trước kia.

Hai cung nữ mang y phục cùng châu thoa từ cục Thượng Cung đến đang đứng trước mặt ta, ta vút hai thứ đó xuống đất, lạnh lùng nói với các nàng: “Tuy rằng ta không còn là thượng cung, nhưng vẫn thành chủ tử của các ngươi, dám cất đồng xén tây ngay trên đầu ta! Đem về đi...”

Hai cung nữ sợ hãi rụt rè nhìn ta. Các nàng vốn là nha hoàn giúp việc dưới trướng Thượng Cung, trong đầu còn lưu lại phong thái uy phong lúc ta còn là Thượng Cung, liền quỳ xuống ngay lập tức, đáp ứng nói: “Nương nương, dám nô tì chỉ là người được lệnh mang tới, đồ vật bên trong như thế nào, nô tì thật sự không biết!”

Ta lạnh lùng nói: “Tuy ta không còn giữ chức thượng cung nhưng các ngươi đừng cho rằng ta không có biện pháp xử trí trò dối trá này của các ngươi!”

Hai tỳ nữ nhặt thoa song yến cùng với trường sam trên mặt đất lên, hoang mang lui xuống.

Ta cầm lấy chén trà trong tay, phát hiện nước trà lạnh lạnh, Tổ Khiết vội nói: “Nương nương, nô tỳ thêm ít nước ấm cho ngài nhé?”

Ta khẽ gạt đầu, lại nghe thấy một tiếng cười lạnh, bắt gặp Tổ Hoàn đang đứng cạnh cửa sổ, không nhìn ta lấy một cái.

Tổ Hoàn tham gia cuộc tuyển chọn cung nữ của cục Thượng Cung, do ta tự mình chủ trì, bởi vì không có tài mà bị đào thải, nghe nói làm lao động chân tay vài năm nay mới được điều vào nhóm phi tần.

Người hầu mà hoàng thượng lựa chọn cho ta thật tốt.

Tổ Khiết bưng nước ấm, giúp ta thêm vào chén, vừa mới uống vài ngụm liền nghe bên ngoài có tiếng người, ”Bảo cho Ninh tuyển thị biết, thượng cung đại nhân tự mình mang thường phục tới cho Ninh tuyển thị.”

Ta chậm rãi uống một hớp, ngồi thẳng trên ghế thêu không động đậy, nói: “Tổ Hoàn, mời thượng cung đại nhân vào đi!”

Tổ Hoàn âm thầm nhìn ta, liếc mắt một cái. Ta vẫn ung dung uống trà. Nàng chung quy không dám trắng trợn phản bác ta, liền vội vàng đi truyền lời. Trong viện, tiếng bước chân hỗn độn truyền vào, cánh cửa làm bằng gỗ lập tức bị người ta đẩy ra, Khổng Văn Trân thân mặc kim chương đại dịch y màu tím(1), sơ búi tóc đại thủ(2), trên áo thêu hoa bằng chỉ vàng, trên đầu không nhiều không ít có ba cây thoa hoa, chính là cách ăn mặc chính thức của thượng cung đại nhân. Khổng Văn Trân đã không còn là cung nữ cục Thượng Cung bình thường với bộ dáng hèn nhất bị ôi yếu đuối khi xưa, lạnh lùng từ trên cao nhìn xuống ta.

Ta mỉm cười, buông chén trà trong tay xuống, nói: “Khổng thượng cung, ngài đã tới...”

Gió thổi vào song cửa sổ vang lên tiếng lách cách. Cửa sổ trong cung dùng bằng tơ sa che lại, không thể so với dân gian dùng giấy, không lọt một ngọn gió. Những cửa sổ đó, vẫn dùng bằng tơ Hàng châu ta tự mình chọn lựa năm nay, mà hiện giờ, hết thảy những chuyện ở cục Thượng Cung, lại cách ta xa xôi đến như vậy.

Khổng Văn Trân vốn là chưởng quản tư thiện phòng(*phòng ăn*), lúc tranh đoạt vị trí thượng cung này, nàng là đối thủ mạnh nhất của ta. Nhưng tại thời điểm mấu chốt, nàng lại bị người ta tra ra dám tự tiện vận chuyển vật phẩm trong cung bán ra ngoài, làm cho người ta bắt ngay tại trận, từ chức tư thiện trực tiếp biếm làm cung nữ. Nàng vẫn coi ta là kẻ địch, tự nhiên cho là ta động tay động chân. Không sai, đúng là như vậy, thế thì sao?

“Nương nương, thường phục châu thoa của ngài hôm nay, có chỗ không đúng sao? Là do cục Thượng Cung xử lý chưa tốt? Khiến ngài từ nơi xa xôi hẻo lánh này kêu nô tì đến?” Trong ánh mắt Khổng Văn Trân hàm chứa sự miệt thị, từ trên cao nhìn xuống ta.

Ta khẽ mỉm cười, từ trên sạp đứng lên, phất tay kêu Tổ Hoàn, Tổ Khiết lui ra, lúc này mới nhìn Khổng Văn Trân nói: “Còn chưa kịp cung chúc Văn Trân muội muội thăng chức.”

Khổng Văn Trân nói: “Không phải nương nương từ bỏ vị trí này, nô tỳ làm sao có thể ngồi lên. May mà nương nương được hoàng thượng phong làm chủ tử, nô tì mới có cơ hội này. Nô tỳ thấy nương nương ở tại Lan Nhược hiên này cũng không tệ, về sau được hoàng thượng xem trọng, tất sẽ từng bước thăng chức, so với vị trí thượng cung này còn tốt hơn nhiều.”

Trong giọng nói của nàng tự nhiên không có nửa phần chúc mừng. Ta sớm đã biết, nàng được cung nữ trở về bẩm báo, thì nhịn không được chạy tới khoe khoang.

Cái ta muốn, chính là chọc cho nàng ta không nhịn được.

Bên trong chỉ còn lại hai người chúng ta. Đôi hải thêu mới may màu tím, có vẻ không vừa chân, Khổng Văn Trân tự kéo cái ghế ngồi xuống.

Ta cười, cố ý xem nhẹ sự thất lễ của nàng, nói: “Khổng thượng cung mới nhậm chức thượng cung, chắc hẳn có ngàn vạn chuyện phải suy nghĩ, bận rộn vô cùng, còn khiến ngài chạy một chuyến tới đây, thật là có lỗi.”

Nữ nhân trong cung dù là người hầu, đều tự xưng là cao quý, dù cho hận đến nghiến răng nghiến lợi, giáp mặt, cũng hoà hợp êm thấm, Khổng Văn Trân

tất nhiên là mẫu mực trong đó.

Nàng nói: “Đây là tự nhiên, ai bảo nô tì luôn luôn vụng về, không so được nương nương dài tay giỏi múa, lập tức được sủng ái.”

Trong giọng nói nàng có ý châm chọc sao ta lại nghe không hiểu, nhưng ta chỉ nhẹ nhàng cười nói: “Không thượng cung có muốn biết, lúc trước làm thế nào ta giữ được vị trí chưởng quân cục Thượng Cung không?”

Không Văn Trân ngạc nhiên, nghi ngờ nhìn ta, “Nương nương làm được, chẳng nhẽ nô tỳ làm không được sao?”

Ta chậm rãi uống một hớp trà, sau đó đặt chén trà xuống, nói: “Vị trí thượng cung này tuy không được sủng ái phong quang vô hạn như phi tần, cũng bị các cung nữ tranh nhau chen vào, Không thượng cung biết tại sao không? Bởi vì, trên vị trí này, dù cho là sủng phi cao quý của hoàng thượng, vì bảo trì sự sủng ái lâu dài, cũng phải cầu xin người. Nhưng cái ghế này cũng không dễ ngồi như vậy đâu.”

Ta chậm rãi mà nói: “Không thượng cung không nghĩ lúc bản phi được thăng làm thượng cung trước kia, vì sao toàn bộ những kẻ ngang vai ngang vế với ta, thậm chí lý lịch còn tốt hơn ta, tay nghề kỹ càng hơn ta lại phải cúi đầu khuất phục sao?”

Ta buông chén trà xuống, chậm rãi đến gần Không Văn Trân, cúi eo, nhẹ giọng kề bên tai nàng nói: “Đơn giản là, các nàng có một ít nhược điểm không muốn nói cho người bên ngoài bị ta nắm trong tay, giống như thân thể của Không thượng cung vậy.”

Ta nâng người lên bước qua bên cạnh nàng, vừa lòng thấy mặt nàng trở nên trắng bệch, trán chảy mồ hôi lạnh. Ta ngồi trở lại trên sập, bung chén trà lên, nói: “Phòng này của ta gió mát nước lạnh, nước trà vừa bung lên, không đến bao lâu sau đã lạnh rồi.”

Không thượng cung vội vàng đứng dậy, đến bên cạnh bếp lò nâng bình nước ấm lên, rót cho ta.

Ta cười nói: “Trà rót từ tay Không thượng cung, quả nhiên phi phạm.”

Nàng buông ấm xuống bếp lò, cúi đầu đứng yên. Ta chưa lên tiếng, nàng cũng không dám ngồi xuống.

Thượng Cung cục tương truyền, tân thượng cung tiếp nhận cả cục Thượng Cung từ trong tay lão thượng cung, được lão thượng cung cho phép, sẽ nhận được một quyển sổ. Quyển sổ này cũng là thứ được tương truyền, ngoại trừ những thủ pháp, tài nghệ mà thượng cung tiền nhiệm cảm thấy tâm đắc, còn có một ít bí mật. Tân nhiệm thượng cung tuy rằng được hoàng thượng phong chức, nhưng cục Thượng Cung có một quy định bất thành văn, chính là tân thượng cung nhất định phải đặt quan hệ với lão thượng cung. Không Văn Trân cũng không biết chuyện này. Nàng không đặt quan hệ với ta, cho nên, nàng chỉ có thể bị ta khống chế.

Ta vừa lòng nhìn mặt nàng u ám như cha mẹ mới chết, nói: “Vị trí Thượng cung, muốn ngồi được an ổn cũng không dễ dàng. Không biết người có ngồi được an ổn không đây?” Ta chậm rãi uống một hớp trà.

Nàng phịch một tiếng quỳ xuống, “Nương nương, nô tì đáng chết, hồ đồ rồi, mới làm như thế. Nô tì ngay lập tức đổi thường phục châu thoa mới tới đây.”

“Không cần, người làm như vậy, sẽ khiến cho người ngoài hoài nghi, cho rằng ta không còn chức thượng cung mà vẫn còn nắm cục Thượng Cung trong tay.”

Nàng giương mắt, trong mắt có lệ, mềm mại ướt át, vừa bị thương vừa cầu khẩn. Ta thờ dãi một hơi, “Tại sao lúc trước người ta bỏ giá tiền cao như vậy đưa người vào cung, lại không được lão hoàng đế nhìn trúng nhỉ?”

Tuy rằng ta vì phụ thân bị định tội mà liên đới, nhưng rốt cuộc cũng từng xuất thân từ nhà quan lại, nên vào cung làm nô tỳ. Mà nàng, thì có người dùng tiền mua về từ nơi bướm hoa, muốn dùng nàng mị hoặc chủ nhân. Chẳng qua nàng vẫn chưa có cơ hội như vậy, mà mấy vị mua nàng về, có vị tìm được cơ hội tiến thân, lại thua dưới tay người khác, lặng yên không một tiếng động bị người ta xử trí. Nàng là con cá lọt lưới duy nhất.

Nghe lời này, cả người nàng phát run, như lá rụng trong gió, thì thào đáp: “Nô tì luôn luôn an giữ bản phận!”

Ta nghe, chỉ khe khẽ mỉm cười, nói: “Ta thích người an giữ bản phận.”

Không Văn Trân giẫm lên cỏ xanh lạnh buốt sương đêm rời khỏi Lan Nhược hiên, Tổ Khiết đi tới đối diện ta, “Nương nương, ngài có muốn chuẩn bị nước tắm hay không?”

Tổ Hoàn vốn định chờ xem vở kịch hay, chứng kiến tân nhiệm thượng cung đại nhân vô thanh vô tức trở về cục Thượng Cung, thì thành thật hẳn lên, chờ mệnh lệnh của ta.

Ta mất hết hứng thú, “Ngày hôm nay cũng mệt mỏi rồi, tùy tiện rửa mặt rồi đi ngủ thôi. Các người cũng không cần hầu hạ bên cạnh ta.”

Lan Nhược hiên lâu ngày không có người xử lý, trong bụi cỏ sinh muỗi vằn, cả đêm côn trùng kêu vang khiến ta không thể ngủ được, chỉ nằm yên, nghe côn trùng kêu vang một tiếng lại một tiếng truyền vào trong phòng.

Một cơn gió lạnh thổi qua cửa sổ, màn cửa hoa xanh bị tốc lên, gió lạnh liền theo màn chui vào, thổi lên trên mặt ta, khiến ta càng cảm thấy lạnh lẽo.

Tuy ta được phong làm tuyền thị, nhưng ta biết hoàng đế vĩnh viễn sẽ không triệu kiến ta. Bắt đầu từ lúc mười mấy tuổi, ta vì vị trí Thượng cung mà nỗ

lực, cho đến khi đạt được vị trí ấy, lại không cẩn thận một tay hủy nó. Trở thành nữ nhân của hoàng đế, cuộc đời ta không thể đoạt lại quyền lực lần nữa. Tường tượng đến đây, ta liền thấy nản chí ngã lòng. Chẳng lẽ, ta cố gắng chống chọi với vận mệnh, vậy mà nó vẫn cứ rơi lên trên đầu ta sao?

Cuộc đời ta, chỉ có thể trôi qua tại Lan Nhược hiên này sao?

(1)Kim chương đại dịch y:↑

(2)Đại thủ kế(búi tóc hình bàn tay):↑

Bạn đang đọc truyện *Thượng Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Ngọc dung cô quạnh lệ tràn mi.

(Tên chương được trích trong bài thơ “Trường Hận Ca” của Bạch Cư Dị.)

Đêm dài yên tĩnh, ta ngủ không yên, thỉnh lúc lại càng nhảy, nghe thấy có tiếng thái giám từ tiền viện truyền vào. Đang cân nhắc không biết có chuyện gì, lại nghe Tổ Hoàn ở ngoài cửa vui vẻ nói: “Nương nương, nương nương, hoàng thượng truyền ngài đến thị tẩm.”

Ta đỏ mặt thân mồ hôi lạnh. Sao hắn lại làm thế? Sao có thể như thế? Ta đã tính toán rất nhiều loại tình huống, chỉ tính sót mỗi chuyện này. Ta đã thành nữ nhân của hoàng thượng, hắn tự nhiên có tư cách làm như thế.

Vừa nghĩ tới việc giống những phi tần khác cùng hân thân cận da thịt, ta liền nhịn không được cả người phát run. Âm mưu quỷ kế khác, ta hoàn toàn không e ngại, nhưng chỉ có việc này, lại ta cảm thấy sợ hãi. Đối ta mà nói, hân chỉ là một người lạ, một người khiến toàn gia ta phải rầy đây mai đó. Nhưng giờ phút này, gương mặt ta vẫn hiện vẻ thẹn thùng khẽ mỉm cười, biểu đạt đúng mức sự vui sướng của ta.

“Nương nương, nhanh lên, hoàng thượng vẫn đang chờ đấy!” Ngoài cửa sổ, vang lên tiếng nhắc nhở cứng nhắc của vị công công kia, mơ hồ mang theo một chút không kiên nhẫn. Ta nhớ rõ người này, hân là đại nội tổng quản Khang Đại Vi bên cạnh hoàng thượng. Ta đúng là may mắn, có thể để hân tự mình tới tiếp đón ta?

Tổ Hoàn sớm đã không còn sự lãnh đạm và lạnh lùng lúc trước, vui vẻ rạo rực vào phòng, liên tục nói: “Nương nương, may là cục Thượng Cung vừa mang thường phục mới tới đây, bằng không nương nương không biết phải mặc cái gì đi gặp hoàng thượng.” Lại không ngừng phân phó Tổ Khiết, “Nhanh đi đánh một bồn nước ấm tới cho nương nương, hầu hạ nương nương rửa mặt chải đầu.”

Ta chỉ hi vọng thời gian rửa mặt chải đầu này càng dài càng tốt, để ta có thể nghĩ ra kế sách, đối phó cửa ải trước mắt này, lại nghĩ đến Tổ Hoàn mặc dù có lời oán thán về ta, nhưng vừa thấy có ngày đối đãi, lại tay chân lanh lợi, nhanh chóng giúp ta vấn tóc, cài trâm cài Song Phi Yến lên, hơn nữa Khang công công ở ngoài cửa cách một lúc liền thúc giục một lần, khiến các nàng càng đẩy nhanh tốc độ.

Ta mơ mơ màng màng bị hai người đẩy ra cửa phòng, lại mơ mơ màng màng ngồi trên kiệu xuân, lúc này mới tỉnh ngộ lại, ta sắp đến bên cạnh hân sao?

Hân muốn đối phó ta thế nào?

Hoa Thanh cung của hoàng thượng nằm ở trung tâm cả hậu cung, gồm có hai sân. Cửa chính hướng Nam, tên là Hoa Thanh môn. Tiền viện chính điện tức Hoa Thanh cung, rộng năm gian, ngói lưu ly màu vàng, xây dựng theo lối nghi thức đình(1), trước hành lang, trên sông mái hiên sắp đặt năm con tầu thú. Dưới mái hiên vênh lên là hệ thống năm đầu cùng, hoa văn màu tô vẽ như một bức tranh. Mờ rộng hơn trên cửa, và nhọn dần về phía cửa sổ, cửa sổ có khung hình vết rạn băng(2), phủ gấm. Bên trong rộng rãi thông suốt, trần nhà khắc thiên hoa, lát gạch vuông. Hậu viện chính điện có năm gian, hai bên có phòng, đông tây có ba gian điện thờ phụ, thông vào gian giữa, kiểu cách vẫn là ngói lưu ly màu vàng ngạnh sơn thức đình*. Trong viện góc tây nam có một tòa đình nghi chân.

Ta cơ hồ có thể vẽ ra sơ đồ cấu tạo của Hoa Thanh cung, đơn giản là tất cả sa mạn phủ cửa sổ Hoa Thanh cung đều do ta tự ta làm ra. Nhưng ta chưa hề nghĩ tới, một ngày kia, ta sẽ bị nâng vào cung điện tráng lệ này. Trong đáy lòng ta, còn cho rằng cục Thượng Cung là nơi ta sống nốt quãng đời còn lại, cũng là nhà giam cuối cùng của ta.

Bên ngoài gian phòng lại bị bốn cung nữ rửa mặt chải đầu chà xát toàn thân một lần nữa, châu thoa vòng ngọc vừa mới mặc chỉnh tề lại bị cởi xuống, đến y phục cũng đã chuẩn bị bộ khác. Ta tùy ý để các nàng giúp ta mặc vào Thưa Ân sa(*lụa mỏng nhận ơn*), trên lớp lụa mỏng manh trong suốt có thêu hoa đào màu hồng, vừa vặn che đầy ba điểm quan trọng, trong lúc đi lại loáng thoáng ẩn hiện, lại tăng thêm vẻ dụ hoặc vô tận.

Thiết kế ba đoá hoa đào này, vốn là Tư Chế phòng trình lên được ta cho phép, lúc ấy ta còn khen Lý tư chế tâm tư xảo diệu, tài nghệ siêu phàm.

Bình thường mỗi khi cung nữ phòng Tư chế may loại quần áo này, đặc biệt trăm mặc, mỗi người đều mặt đỏ tới mang tai. Mà mỗi một năm, vô số phi tần mới vào cung, luôn cần Tư chế phòng tốn vô số nhân lực cùng vật lực đi chế tạo thứ này.

Lại không nghĩ tới, có một ngày ta lại tự mình mặc vào những thứ do chính mình giám sát chế tạo, thậm chí còn tự tay vẽ ra này.

Thái giám dẫn ta đến gian ngoài, liền lặng yên không một tiếng động lui ra, lưu lại một mình ta cùng tầng tầng màn sa chồng chất. Ta vạch một tầng lại một tầng màn sa đi vào, đến tầng sa cuối cùng, nghe đến tiếng lật sách, lại hơi chần chờ, không biết chờ đợi ta phía sau tấm màn này, là cái gì?

“Đã tới rồi, còn không tiến vào.” Giọng nói phía sau màn sa có chút mờ mờ, mang theo chút biếng nhác, khiến ta nghĩ đến mục đích chính mình bị gọi tới nơi này, sắc mặt không khỏi ửng đỏ.

Ta vạch màn sa đi vào, không dám nhìn hắn, chỉ cúi đầu hành lễ, nghe thấy hắn nhàn nhạt nói một câu “Đứng lên đi” mới dám bình thân.

Sau đó ta bỗng phát hiện, thì ra hắn chẳng hề ngồi phía sau bàn học sóng yên gió lặng, mà ngồi ở trên một cái ghế dài, quần áo hơi mờ, hoa thêu trên tà áo tung bay, mái tóc đen dài rơi trên ghế dài lốt gấm, nổi bật trên khuôn mặt tuấn lãng ánh mắt đen thẫm thẫm.

Ta nhìn lướt qua, cũng không dám nhìn hắn thêm nữa, liền cúi đầu xuống, lại đủ để nhìn rõ chiếc ghế dài hắn ngồi. Ta đã là thượng cung, tự nhiên nắm rõ các vật bài trí trong cung như lòng bàn tay, đối với đồ bài trí không tồn tại ở trong cung cũng một rõ hai ràng. Chiếc ghế dài này, lớn nhỏ vừa vặn chiều cao một người, rất là thoải mái, dùng gỗ xuân tạo ra, so với ghế dài bình thường nhiều thêm hai cái chân, tên gọi là ghế xuân. Bất quá không phải bởi vì nó dùng gỗ xuân tạo ra mới được gọi là ghế xuân, mà vì dân gian dùng nó cho vợ chồng. Trong cung tự nhiên sẽ không có đồ vật thô鄙 này, Tư Thiết phòng cũng chưa hề chế qua thứ như vậy.

Hắn vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh, “Tới, tới đây ngồi xuống!”

Ta cảm giác gờn gợn và động tác của hắn mang theo một loại trêu đùa như mèo vờn chuột, nhưng ta vẫn làm bộ như không thấy, vẫn bảo trì nụ cười như trước cúi người thi lễ với hắn. Ta đã là tội nhân, bất luận hắn trừng phạt ta như thế nào ta cũng phải tươi cười mà nhận lấy. Hắn đối xử với ta không tốt, đây mới là hợp tình hợp lý, nếu như hắn đối xử tốt với ta, ta lại phải phán đoán xem hắn rốt cuộc sẽ dùng thủ đoạn gì khác.

Hắn đã muốn coi ta như tiện phụ mà vũ nhục, như vậy ta phải khiến hắn hài lòng. Thậm chí ta còn nghĩ rằng, lúc bắt đầu, biểu tình của ta phải như thế nào, phải hơi hoảng sợ, bất an, run rẩy, để tâm lý hắn được thỏa mãn, như vậy, ta mới có thể sống sót trong hoàng cung này.

Ta cắn chặt răng, chậm rãi lại gần, lại bị hắn dùng một tay kéo xuống, ngã vào trong ngực hắn. Trên ghế xuân tuy có trải gấm vóc, vẫn vô cùng cứng rắn. Hắn thổi khí bên tai ta, “Nàng đã xuất thân từ cục Thượng Cung, tất nhiên đã biết đây là cái gì. Vợ chồng dân gian coi đây là giường, đến buổi tối, đem thứ này ra ngoài, để dưới tàng cây hoa quế cũng được, bờ ao cũng tốt, đều có thể tùy ý sử dụng.”

Ta nghĩ biểu tình của ta hiện tại hắn là kinh hoàng —— người chưa trải đời, lần đầu tiên lại bị người ta không chút thương tiếc đối đãi như thế, đích xác là phải kinh hoàng. Ta cắn cắn môi dưới, cảm giác bàn tay hắn qua lại ở trên thân ta, ngón tay nhẹ nhàng mở tung lớp vải trước ngực, nhào nặn đè ép trên thân ta, không chút thương tiếc, khiến ta đau đớn hô ra tiếng. Thời điểm này, ta đã không phân biệt được mình đang giả bộ đau, hay là thực sự sợ hãi. Ta không dám nhìn hắn, chỉ cảm thấy hai tay hắn đốt lửa trên thân ta, cả người nóng lên như lửa đốt, rồi lại đau đớn như thế. Ta co thân thể lại, muốn tránh né thể tiến công của hắn.

Hắn cúi đầu cười, tay vẫn không ngừng lại như trước, nói: “Ninh tuyển thị, làm sao bây giờ? Nếu như nàng không nhận ân sủng, nàng ở trong cung sống không quá nửa tháng đâu.”

Hắn dùng một câu nói toạc ra tình cảnh của ta. Vì lên chức thượng cung, ta đã đắc tội quá nhiều người. Ở triều đình, ta không có nhà ngoại bảo hộ, nếu như không có hoàng thượng ân sủng, sẽ có người lập tức xuống tay. Mà bởi vì bị hắn ép làm phi tần, lại khiến thái hậu hận ta thấu xương. Vây cánh cửa Thái hậu trong hậu cung đã bị loại bỏ, nhưng thế lực ngoài cung vẫn tiếp tục rục rịch.

Hắn vốn đã biết rõ, trong hậu cung ta cần được chết nhanh, chẳng qua là diễn kịch. Hắn sớm đã nhận định, ta sợ chết. Gương mặt ta vừa thẹn vừa phản nộ, “Hoàng thượng, ngài muốn mạng của ta, thì cứ lấy đi đi!”

Hiển nhiên biểu tình của ta khiến hắn vui mừng, động tác hắn càng nhanh, sa mỏng trên thân xoạt một tiếng bị xé làm hai nửa, ta bị hắn thô lỗ ép lên trên ghế xuân, ghế xuân cứng rắn cản phần lưng khiến xương cốt ta đau nhức. Ta giả vờ muốn ngồi dậy, lại cảm giác trên tay căng thẳng, hai tay bị hắn dùng hai nửa sa mỏng trói vào chân ghế xuân. Hai tay quặc ngược, chỗ cổ tay cùng với các đốt ngón tay mơ hồ phát đau. Ta lại nghe tiếng sa mỏng bị xé rách, ta biết, ta đã không còn mảnh vải che thân.

Ánh nến chói mắt tỏa ra từ trên đèn thanh ngọc khắc hoa văn hình mây, ta chỉ thấy ánh đèn kia quá chói mắt, nghiêng đầu đi, lại thấy bên tường có một tấm gương cực lớn, phô bày toàn bộ sự chật vật của ta. Trên ghế xuân dài hẹp, da thịt trắng như tuyết, mái tóc dài rối tung, gương mặt tái nhợt, còn có hai tay trói vào ghế dài bằng sa mỏng. Ta cứ như một con cá nằm trên thớt mặc người chém giết, bị lột đi vây cá, da cá, lộ ra da thịt trắng bệch bên trong.

Thời điểm này, ta không cần giả bộ cũng biết gương mặt ta đầy sự tủi thân, sợ hãi. Ta không biết có phải biểu tình này kích thích hắn hay không, hắn hừ một tiếng.

Nháy mắt, cảm giác đau đớn đột nhiên từ bên dưới thấm thấu đến toàn thân, ta đau đến cơ hồ cho rằng mình sống không nổi nữa rồi, không khỏi mất tự chủ giả vờ, cho đến khi hai tay nắm một góc ghế xuân. Ta không nhìn gương nữa, ném sự chật vật đập vào mắt kia ra sau óc, trầm nghĩ, ta nhất định phải nhìn xuống, hắn cần cái gì, ta liền cho hắn cái đó, chỉ cần ta có thể sống sót trong cung. Nương từng nói, chết rất dễ dàng, khó nhất, là bề răng nuốt vào trong bụng để cầu sống.

Hắn là hoàng thượng, hắn sùng bái ta, là ơn trạch hắn ban cho ta, có bao nhiêu nữ nhân khát vọng chút ân huệ này. Tuy nghĩ như vậy, nhưng cũng không giảm bớt được sự đau đớn hắn trút lên thân ta.

Ta chỉ có thể nghĩ, hắn đang đùa ta. Ta vốn phải dự đoán trước mới đúng. Ta phạm phải lỗi lớn như vậy, làm sao hắn lại không xử phạt ta? Nếu như đây chính là hình phạt hắn dành cho ta, thì ta nên nhận, ta còn phải cảm tạ hắn, vì chỉ xử phạt quá nhẹ.

Tuy rằng đau đến gần như muốn ngất đi, từ đáy lòng, ta lại lén lút cười thầm.

Chẳng lẽ không phải sao? Xử phạt kiểu này cũng quá nhẹ.

Không biết hắn giằng co bao lâu, ta chỉ cảm thấy thời gian qua vô cùng lâu. Hắn rút cuộc cũng rời khỏi thân thể ta, lại để ta trần truồng nằm ở trên ghế xuân, hai tay vẫn bị trói như trước. Gió lạnh xuyên qua lớp lớp sa幔 về làn da ta, thật lâu sau, ta mới rụt rụt hai chân cứng ngắc, giấy dựa muốn coi bỏ lựa mong trời trên ghế dài ra.

May mà sa幔 bị ta giấy dựa một hồi, lại lỏng ra. Ta từ trên ghế xuân ngồi dậy, nhìn thấy mình đau đớn chật vật, trên đùi có vết máu uốn lượn, lồng ngực đầy dấu tay xanh tím.

Ta chậm rãi ngồi dậy, lại tìm không thấy một kiện y phục nào để che dấu sự chật vật của mình. Cho dù đây không phải là điều ta muốn, ta cũng biết, hết thấy những chuyện phát sinh hôm nay tuyệt đối không thể truyền ra ngoài —— nếu như truyền ra ngoài, cuộc sống của ta sẽ càng thêm khó khăn. Chỉ cần hắn không nói, người bên ngoài chỉ cho là ta là tuyền thị do sắc phong, nhưng nếu sắc phong cùng ngày đã bị sùng bái. Sẽ khiến cho người ta có một loại ấn tượng: có lẽ, nàng có thể từ trong đẳng phái của thái hậu toàn thân trở ra, lại còn được phong là tuyền thị, là bởi vì hoàng thượng đối với nàng thực sự có...

Thiên uy khó dò, há có thể đo lường, chỉ là một ít ý niệm. Có lẽ ta có thể lợi dụng những hiện tượng bên ngoài đó, kéo dài hơi tàn?

Nhưng ta vẫn không biết con đường sau này sẽ ra sao, khi nào có thể xuất cung gặp mặt mẫu thân.

Vai và các đốt ngón tay vì bị xoay ngược mà râm ran đau nhức, ta giật gấu vóc trái trên ghế xuân quán lên người. Nhìn vào trong gương, gương đồng phản chiếu ra một đôi mắt ngân ngấn nước, đầu vai sưng đỏ, trên cổ cũng có vô số vết hồng. Căn cứ kinh nghiệm từng hầu hạ mấy phi tần của ta, sáng ngày thứ hai, những vết hồng đó đều sẽ trở nên bầm tím, mấy ngày cũng không thết.

Có thái giám ở bên ngoài thấp giọng nói: “Nương nương, sắc trời không sớm, có thể kêu người vào giúp ngài rửa mặt chải đầu chưa?”

Ta nói: “Kêu người mang hai bộ quần áo vào đi, hoàng thượng quá nhiệt tình...”

“Nô tài hiểu...”

Ta biết rõ, những điều tên thái giám ở phía sau rèm nghe thấy sẽ truyền đến tai người có tâm nào đó, mà không có ai biết sau hết thấy những chuyện đó, trong giọng nói của ta còn mang theo một chút nũng nịu cùng vui sướng, còn có thể khoe khoang bảo người mang hai bộ quần áo tiến vào. Sẽ không ai hoài nghi chuyện ta được sủng ái.

Chỉ cần hoàng thượng không đề cập đến, ta vẫn là một vị phi tử thỉnh thoảng được ân sủng.

Chỉ có như vậy, mới có thể khiến cho mấy kẻ bị ta bắt được nhược điểm không đến mức sinh ra sát tâm, thí dụ như Không thượng cung.

Từ khi ta vào cung đã trải qua không biết bao nhiêu cay đắng, một chút cực khổ này sao có thể đánh bại ta. Mặc xong quần áo, ta cẩn thận lấy mảnh sa幔 xé thành hai nửa để hoàn toàn nhìn không ra nó đã từng bị dùng làm dây thừng, sau đó tùy ý ném nó trên mặt đất, lại cố ý để lộ ra những vết hồng trên cổ, sau đó mới chậm rãi đi ra ngoài. Cảnh tượng bên trong tự nhiên trông rất là kiều diễm.

Khang Đại Vi thấy ta đi ra, lúc này mới liếc mắt thăm dò một cái, phân phó hạ nhân: “Vào quét dọn sạch sẽ đi.”

Ta vẫn ngồi kiệu xuân trở lại Lan Nhược hiên như cũ.

Không để ý đến sự hầu hạ ân cần của Tổ Hoàn, ta trở lại gian phòng liền nằm xuống.

(1) Nghi sơn thức đỉnh, nghênh sơn thức đỉnh: là một loại hình thức kiến trúc nóc nhà của Trung Quốc cổ đại. Trước sau hai dốc, hai đầu nóc nhà cùng đầu hồi cân bằng, cấp bậc kiến trúc của Nghênh sơn thấp hơn loại hình nghi sơn, huyền sơn.↑

(2) Khung cửa sổ hình vết rạn băng:↑

Bạn đang đọc truyện *Thượng Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 4: Mặc quần gấm lụa, thêu tơ vàng.

(Tựa đề là câu thơ nằm trong bài Bản gia nữ của Bạch Cư Dị ý chỉ sự giàu sang phú quý)

Ngày hôm sau, tự nhiên có người của cục Thượng Cung đưa tới vài thứ đồ đạc của phi tử được ân sủng. Lần này Không Văn Trần không dám có nửa điểm sơ xuất, đồ dùng không bị bớt xén, cũng không có thứ nào là hàng nhái.

Ngày lại qua ngày, chớp mắt, đã qua hai tháng. Từ một lần đó, Hạ Hầu Thần cũng không gọi ta tới thị tẩm nữa. Ta âm thầm vui mừng, bằng một lần được ân sủng, ta đã có thể tự do tự tại, không cần lo lắng về sự an nguy của tánh mạng trong vòng ba bốn tháng, về phần sau khi thời gian này trôi qua, ta nghĩ, cuối cùng ta sẽ tìm ra biện pháp.

Tuy Tổ Hoàn không một lòng một dạ với ta, nhưng vẫn nghe ngóng không ít tin tức từ các nơi hẻo lánh trong cung báo cáo cho ta. Hoàng thượng vừa đại hôn, người hấn lấy là Thôi Phụng Cần nữ nhi của đương triều nhất phẩm Đại tướng quân Thôi Văn Long. Ta rốt cuộc đã rõ vì sao thái hậu lại thất bại. Gia tộc Thượng quan trên triều đình vốn mạnh hơn Thôi gia rất nhiều, nhưng Thôi gia lại nắm giữ binh quyền, khiến gia tộc Thượng Quan không thể coi thường. Thôi gia vốn là phái trung lập, đã không giúp thái tử, cũng không giúp Nhị hoàng tử, hiện tại xem ra, cục diện này đã bị Hạ Hầu Thần đánh vỡ. Hấn lấy vị trí hoàng hậu ra dụ, nhận được sự trợ giúp của Thôi gia, cho nên Thượng Quan thái hậu đành phải lui ra sau màn.

Ta không oán bản thân không nhìn rõ thời thế, chỉ trách vận khí mình không tốt. Nhưng điều ta thủy chung vẫn không rõ là, vì sao hoàng thượng lại bỏ qua ta? Giá trị lợi dụng của ta rốt cuộc là cái gì?

Nghe nói hơn phân nửa cung nữ bên cạnh thái hậu không biết kết cuộc ra sao, mà công công tổng quản nội giám và Từ phu nhân đã bị đánh chết, tro cốt rải xuống giếng cạn. Thượng Quan thái hậu vô hình chung bị giam lỏng, mỗi ngày chỉ ở trong cung ăn chay niệm Phật.

Hắn sẽ không làm việc vô nghĩa, buông tha ta tất có nguyên nhân khác: hoặc là người nhà ta còn có giá trị lợi dụng hoặc là ta vẫn còn giá trị lợi dụng.

Chỉ cần ta tìm ra giá trị của mình, như vậy, nếu thuận theo hắn, liền có thể thoát khỏi cảnh khốn cùng này. Từ lúc bắt đầu, ta tham gia hành động của thái hậu, không chỉ đơn thuần vì muốn báo thù cho người nhà—— thắng làm vua thua làm giặc, đây là quy luật tất yếu, phụ thân chết là do chính lựa chọn của ông, ông lựa chọn Nhị hoàng tử, cũng là đã lựa chọn cái chết cho chính mình—— mà ta hiểu rằng, nếu như thái tử đi lên để vị, sau khi tra xét biết ta là con cháu Ninh gia, vị trí thượng cung sẽ không có phần ta. Ta khổ cực nhiều năm như vậy, làm sao có thể nhường chỗ này lại, cam chịu thất bại một lần nữa?

Mà thời điểm đó, Thượng Quan gia ở trong triều lại hưng thịnh như mặt trời ban trưa, không ai có thể ngăn cản. Ta cho rằng, đây là cục diện thắng lợi, không nghĩ đến, thắng lợi kia lại biến thành thất bại thảm hại.

Thái tử hơi gầy yếu trong mắt ta, lại có sự mưu lược và gan dạ sáng suốt như thế, khiến ta không dám tin kể cả phương diện kia, hắn cũng đừng mạnh đến như vậy.

Nghe tới đêm đó, trái tim ta liền rối bời. Ta biết, trong cung nữ nhân đông đảo, một đêm ân ái đổi lấy một chút yên ổn ngắn ngủi, mà kỳ hạn này, bất quá chỉ là mấy tháng mà thôi.

Mấy tháng vừa qua, những người bị ta bắt được nhược điểm, sẽ rục rịch hành động.

Trong cung, một hai phi tử vì không được sủng mà tự tử là chuyện thường như cơm bữa, nhưng nếu như được ân sủng, nếu muốn ra tay sẽ phải chịu sự nguy hiểm vì bị hoàng đế nghiêm túc truy xét.

Nguy hiểm này, là cái bọn họ muốn tránh.

Kế tiếp, là đại hôn của đế hậu. Thôi Phụng Cần đứng đầu lục cung, tương truyền nàng thông minh hiền lành, học thức có một không hai trong lục cung, không ai sánh bằng, cùng tân đế vợ chồng hòa hợp, tôn trọng nhau như khách. Tân hôn yên vui, tân đế ngủ trong cung hoàng hậu hơn nửa tháng.

Trong cung, những người khác có oán than hay không thì ta không biết, ta chỉ biết, cung nữ mang đồ dùng hằng ngày của cục Thượng Cung nói, cục Thượng Cung vì gấp gáp chế tạo trâm phượng của hoàng hậu nương nương mà bận không thờ nổi; hay là, vì gấp gáp chế tạo đồ dùng cho hoàng hậu nương nương mà phải gọi toàn bộ nhân lực phòng khác đến giúp sức.

Cung nữ cục Thượng Cung hoặc nhiều hoặc ít đều tiết lộ ra một chút tình hình trước mắt cho ta, có lẽ vì Không thượng cung tuy đã yên ổn ngồi trên vị trí thượng cung, nhưng lại kinh hồn táng đảm, vì vậy, để bày tỏ ý tốt, liền kêu các cung nữ lộ ra một ít tin tức.

Tổ Hoàn vốn hai lòng, thấy tình hình như vậy, liền khẳng khái một mực cho rằng một ngày kia ta sẽ bay lên ngọn cây.

Chỉ có ta tự biết, hết thảy những chuyện này đều là hoa trong gương, trăng trong nước mà thôi.

(Hoa trong gương trăng trong nước: dùng để mô tả những điều ảo tưởng không thật.)

Rốt cuộc, hoàng hậu mở tiệc chiêu đãi, ta là tuyền thị bậc thấp cũng nhận được thiệp mời. Người của cục Thượng Cung lần này rất biết cách cư xử, phái người đưa tới hải mây ngũ sắc thêu phượng, vẩy kép bằng sa tử bích cùng với thoa hồ phách, để ta không đến mức quá đơn giản.

Từng ấy năm sinh hoạt ở trong cung, ta học được một điều, đó chính là: dù có chịu bao nhiêu oan khuất, cũng phải nuốt hết thảy vào trong bụng, tin tưởng qua một đoạn thời gian, tất cả sẽ tốt hơn. Điều đó đã trở thành lực lượng giúp ta sống sót trong cung.

Cho nên, ta mặc váy kếp tử bích sa xong, mang hài thêu phượng ngũ sắc, để Tổ Hoàn và Tổ Khiết chải cho ta một búi tóc Hàm yên*(1), dán lên mấy hạt châu màu bạc hình giọt nước. Người trong gương thanh lịch mà nhẹ nhàng, đôi mắt trong trẻo lấp lánh, hoàn toàn không tìm ra bộ dáng đau buồn. Trong cung không thể giống những nơi khác, nơi này không có đồng tình cùng thương hại, ta ở vào hoàn cảnh như vậy, chỉ cần lộ ra một chút yếu thế, sẽ có người tới cửa gây phiền toái, cho nên, bất luận trong lòng khổ sở thế nào, ta cũng phải giả bộ đắc ý, tương lai rạng rỡ.

Kiều được phái tới Lan Nhượng hiên, ta không mang theo Tổ Khiết đơn thuần trung tâm cùng đồng hành, mà mang theo Tổ Hoàn lanh lợi khéo đưa đẩy. Vào lúc này, trung thành đối với ta mà nói không có tác dụng gì, cái ta cần, là người có thể giúp đỡ ta. Tổ Hoàn không thật sự trung thành thì thế nào? Có lẽ khi nàng biết rõ tình cảnh của ta sẽ chọn cách tốt mà đợi, nhưng sự thông minh khéo đưa đẩy của nàng so với Tổ Khiết không biết mạnh hơn bao nhiêu lần. Hiện tại, ta có thể dùng, chính là người như vậy. Con người đối với ta mà nói, chẳng qua chia làm hai loại—— có giá trị sử dụng và không có giá trị sử dụng mà thôi.

Tổ Hoàn vui sướng ngây ngất, Tổ Khiết tinh thần chán nản.

Vào lúc phụ thân bị xử trảm, cả nhà chúng ta cùng nhau chạy trốn, ở trong khách điểm, đại nương mang theo nữ nhi của nàng và toàn bộ tài sản Ninh gia biến mất không thấy bóng dáng, mà ngoài phòng vây quanh toàn là quan binh. Từ thời điểm đó ta đã hiểu, con người có thể bán đứng tất cả, bao gồm cả thân nhân của mình.

Là đại nương phái người mật báo, để ta cùng mẫu thân làm bia đỡ đạn.

Ta hồi hận, chẳng qua là người ta nhanh hơn chúng ta một bước.

Ta vẫn nhớ rõ đêm bị tróc nã đó, mẫu thân không ngừng thì thào tự hỏi: vì sao, vì sao, bà ấy là chị ruột ta mà.

Đại nương và mẫu thân cùng gả cho một trượng phu, vào thời đó đã lưu lại một giai thoại Nga Hoàng Nữ Anh(2), nhưng không ai biết, Nga Hoàng và Nữ Anh vì tranh giành sự sủng ái của trượng phu, mà giai thoại sớm đã thổi rữa thành rì rầm, huống chi sau đó còn có đám tiểu thiếp nhiều không đếm xuể vào cửa?

Thời điểm đó ta còn hiểu ra được một đạo lý, làm cái gì cũng phải nhanh hơn người ta một bước, bao gồm cả phản bội.

Kiều chậm rãi đi giữa hai dãy tường đỏ. Chiêu Thuần cung của Hoàng hậu gần sát Hoa Thanh cung của hoàng thượng, hai cung bài trí tương tự, chẳng qua Chiêu Thuần cung thấp hơn Hoa Thanh cung mấy chục phân, biểu lộ địa vị độc tôn của hoàng thượng. Đi tới ngoài cửa Chiêu Thuần cung, ta xuống kiệu, đã nhìn thấy có mấy cỗ kiệu ngừng bên ngoài Chiêu Thuần cung, từ cách trang trí, toàn là các phi tần cấp thấp nhưng địa vị vẫn hơn ta. Những phi tần cấp cao tự nhiên không đến sớm như vậy. Tân đế mới lên ngôi không lâu, số phi tần tuyển được cũng không quá nhiều, tổng cộng lại bất quá cũng chỉ hơn mười vị, xuất thân cũng không cao, cao nhất là Sư Viện Viện nữ nhi của quan ngũ phẩm thụ bị Sư Hàn Quang, mấy vị khác, đều xuất thân từ gia tộc dưới lục phẩm.

Cho nên, Sư Viện Viện được phong làm chiêu nghi, xem như địa vị tương đối cao.

Nghe nói Sư Viện Viện dung nhan diễm lệ, thân hình quyến rũ, mấy vị trước Chiêu Thuần cung nhìn cũng không giống, nàng hẳn là còn chưa tới. Ta suy nghĩ một lát, không nhìn được khẽ cười, người biểu hiện yêu hận rõ ràng như vậy, trong cung không hiếm thấy.

Sớm có phi tần đi tới hơi hơi gật đầu chào hỏi, biểu hiện với ta không thân thiện, cũng không lạnh nhạt. Ta nghĩ, thế này mới thích hợp với thân phận của ta. Chuyện cũ của ta, chắc hẳn mỗi người trong cung đều biết rõ?

Chúng ta một đường lần lượt đi vào Chiêu Thuần cung, trong cung còn có ba phi tần đến sớm hơn cả chúng ta, sớm đã nói chuyện hài hoà náo nhiệt cùng hoàng hậu ngồi trên ghế chủ vị. Ta không khỏi lấp bắp kinh hãi, nhìn lên ghế chủ tọa, chỉ thấy vị nữ tử vận triều phục màu đỏ thêu Loạn Phượng màu vàng nhìn chúng ta khẽ gật đầu mỉm cười. Nàng lại tới sớm như thế, biểu hiện lại thân thiết, chan hòa như thế.

Các phi tần sớm biết điều cúi thấp xuống, miệng liên tục xin lỗi, ta cũng cúi thấp xuống theo, lại nghe nàng mỉm cười nói: “Các vị muội muội không cần đa lễ, ta vốn là muốn gặp các vị muội muội sớm hơn, nên tới sớm một chút.”

Lời này nói ra, khiến mọi người đang ngồi như tắm gió xuân, hơn nữa khuôn mặt nàng thân thiết tươi tắn ấm áp, dễ dàng giành được hảo cảm của mọi người. Đến lúc này, chúng phi tần đều đã tới chỗ ngồi, chỉ ngoại trừ một vị, Sư Viện Viện.

Có người trong lòng đã rõ nhưng vẫn không nói gì nhìn cái ghế trống, xì xào bàn tán. Có phi tần đứng ra nói: “Hoàng hậu nương nương, Sư chiêu nghi này chẳng qua chỉ là một chiêu nghi ngũ phẩm, mới vào cung không bao lâu, ngay cả tiệc rượu của hoàng hậu cũng dám đến muộn, quả thật là không để hoàng hậu nương nương vào mắt!”

Đang nói, liền nghe thấy ngoài điện có người tuyên đọc: “Hoàng thượng giá lâm, Sư chiêu nghi nương nương giá lâm.”

Ta co rút thân thể lẫn vào trong góc, thầm nghĩ: thế này thật tốt, hai người cùng đến. Ngày hôm nay ta ra cửa, chưa ăn được gì, thừa cơ nhanh chóng nuốt miếng điểm tâm vào miệng, miễn cho chút nữa khói lửa bốc lên, thì đến miếng điểm tâm cũng không có mà ăn!

Tuyên Hòa đế Hạ Hầu Thần đi trước, Sư chiêu nghi gập gao theo sau hẳn, bộ dáng như chim nhỏ nép vào người. Vừa vào cửa, Hạ Hầu Thần liền ngồi

bên cạnh hoàng hậu, mà Sur Viện Viện tự nhiên được ngồi ở ghế ngay phía dưới, nhưng nàng lại dựa vào bên cạnh hoàng thượng, nói vài câu bên tai hoàng thượng mới đi xuống dưới. Mọi người đều không biết nàng có ý gì.

Ta cười lạnh dưới đáy lòng, Sur Viện Viện dùng phương pháp vụng về như thế để tranh thủ tình cảm sao, ngu xuẩn như vậy, cũng là chuyện hiếm thấy.

Chỗ ta ngồi xa chỗ ngồi của đế hậu nhất, lại không sợ bọn họ chú ý đến ta. Hiện tại, ta đang tự hỏi một vấn đề: hoàng hậu có đáng giá ta để đầu quân vào hay không? Nàng có thể ảnh hưởng đến quyết định của Tuyên Hòa đế không? Nàng và hân vệ chồng hòa hợp là giả vờ, hay là thực?

Ta biết ở trong cung này, quan trọng nhất, chính là tìm một chỗ dựa vững chắc. Cục Thượng Cung đã không còn là chỗ dựa vững chắc của ta, như vậy, ta phải tìm chỗ khác.

Tất cả chỉ vì muốn sinh tồn mà thôi.

Sur Viện Viện gần đây là tần phi nổi bật nhất, dưới tình huống tất cả phi tần đều tề tựu, sao nàng lại không mượn cơ hội đánh bóng danh tiếng cho được. Rượu quá ba tuần, Sur Viện Viện liền tiến ra, hành lễ với hoàng thượng hoàng hậu, nói: “Hoàng thượng, gần đây thần thiếp học một điệu múa, ngày hôm nay thật cao hứng, không bằng biểu diễn cho hoàng thượng nhìn xem?”

Chúng phi tần đều nói một tiếng được. Ta đang đối phó với miếng điểm tâm trong miệng, liền không tham dự vào. Chỉ nghe hoàng hậu nói: “Sur muội muội múa, khẳng định là cực tốt. Chúng muội muội đã đồng ý, muội liền thay áo múa, trợ hứng cho hoàng thượng đi!”

Sur Viện Viện đang muốn lui ra, lại nghe hoàng hậu tựa hồ như vô ý mà nói: “Nghe nói áo múa này là Sur chiêu nghi đặt riêng thượng chế phòng gấp gấp chế tạo, cũng không biết hiệu quả như thế nào?”

Ngay lập tức liền có Nguyệt dung hoa đi theo vuốt đuôi, “Hoàng hậu nương nương, không phải trong chúng ta có một vị thượng cung tiền nhiệm sao? Lời nàng nói khẳng định có uy tín, đợi lát nữa bảo nàng nhìn xem không phải là được rồi sao.”

Ánh mắt mọi người chuyển hướng về phía cái góc không bắt mắt ta đang ngồi, ngay cả tầm mắt Hạ Hầu Thần cũng vòng tới đây, ánh mắt mọi người đều lạnh như tia chớp.

Ta cúi đầu, nuốt miếng điểm tâm trong miệng xuống, thấp giọng đáp: “Tuy rằng trước kia thần thiếp là thượng cung, nhưng phàm là tài nghệ, một ngày không luyện liền lui bước ngàn dặm, hơn nữa đồ đặc tại cục Thượng Cung cũng nhiều không đếm xuể, có những thứ thần thiếp chưa gặp qua, đến lúc đó bêu xấu, nói sai, lại khiến hoàng hậu nương nương chê cười!”

Hoàng hậu khẽ mỉm cười, chưa trả lời, Sur Viện Viện đã nói: “Ninh tuyển thị đã làm thượng cung lâu năm như vậy, lúc nói chuyện chặt chẽ đến một giọt nước cũng không lọt ra ngoài, tài nghệ nhiều năm nói không còn quen tay liền không quen tay, chưa làm việc đã lo đường lui, rốt cuộc vẫn là cụt gậy trong cung.”

Nàng kéo dài chữ “cụt gậy” khiến phi tần trên chỗ ngồi che miệng mà cười.

Ta đứng lên, hướng về phía hoàng thượng hoàng hậu cúi người thi lễ, không lên tiếng ngồi xuống. Tiếng cười của chúng phi tần đột nhiên ngưng bật, mỗi người đều đoán được ý tứ của ta: ta đã là cụt gậy trong cung, vậy không phải hoàng thượng càng già hơn sao?

Trong điện lặng ngắt như tờ. Sur Viện Viện cũng ý thức mình lỡ lời rồi, chân tay luống cuống đứng ngốc tại chỗ, thẳng đến khi hoàng hậu lên tiếng, “Sur chiêu nghi, còn không nhanh đi xuống thay quần áo?”

Lúc này Sur chiêu nghi mới đi xuống.

Hoàng hậu đúng là rất thủ đoạn. Nàng không ra tay, tự nhiên có người phía dưới ra tay thay nàng. Tiệc rượu lần này, chắc hẳn là nàng đang âm thầm phát tín hiệu với mọi người, cũng là để thử xem, ai đứng về phía nàng, ai chân chính nguyện ý giúp nàng.

Giống như tiệc rượu nhậm chức thượng cung của ta, tuy rằng không phô trương như vậy, chỉ là vài vị tư thiết tư chế hợp mặt, nhưng sau khi rượu quá ba tuần, thần thái mọi người đều bộc lộ rõ ràng.

Chỉ là vì sao Nguyệt dung hoa lại gấp lửa bỏ vào tay ta? Nàng ta có ý hay là vô tâm, cũng rất đáng để suy nghĩ.

Trong tiếng nhạc, Sur Viện Viện đi ra khỏi màn lụa. Nàng chải một cái búi tóc Linh xà(3), hai lọn tóc mai xoắn thả xuống dưới, trên người mặc váy thêu bách điều màu hồng lục do cục Thượng Cung chế tạo cho nàng, váy tơ mỏng manh, yếm lộ nửa ngực, cần cổ tròn trịa đeo vòng cổ dạ minh châu, giá trị xa xỉ.

Tuy rằng ta làm thượng cung không bao lâu, nhưng ở cục Thượng Cung nhiều năm, nhìn thân trang phục này của nàng, cũng cảm giác nàng ăn mặc quá lộ liễu. Trang phục này, để hoàng thượng thưởng thức một mình còn được, trong gia yến mà mặc đi ra, chỉ tổ đâm vào mắt người ta đến phát đau.

Ta bình tĩnh nhìn phía hoàng hậu, liền thấy khuôn mặt nàng vốn không có lúc nào không tươi cười, hiện giờ một nụ cười mỉm cũng không có.

(1) Hàm yên kế (búi tóc sưng khó):†

(2) Truyền thuyết Nga hoàng và Nữ Anh:(Myu:Ta tra trên baidu có chỗ nào không đúng xin niệm tình tha thứ >.

Trong truyền thuyết Trung Quốc cổ đại vua Nghiêu có hai nữ nhi. Được tôn xưng là “Hoàng Anh”, lớn tên Nga Hoàng, thứ tên Nữ Anh, tỷ muội cùng gả cho đế Thuấn làm vợ. Phụ thân Thuấn ngu ngốc, mẫu thân điều ngoa, em trai còn nhỏ, từng nhiều lần muốn đẩy Thuấn vào cổ chết, nhờ Nga Hoàng, Nữ Anh trợ giúp mà thoát hiểm. Thuấn kế vị Nghiêu, Nga Hoàng Nữ Anh lên làm phi, sau Thuấn tới Nam Phương tuần tra, chết vào tay Thương Ngô. Hai phi đi tìm, nước mắt rơi vào cây trúc xanh, trúc sinh ra những đốm trắng, dân gian gọi là “Tiêu trúc tương phi” hoặc “Trúc tương phi”. Hai phi cũng chết tại sông Tương tư. Từ khi Tần Hán khởi binh, thần thoại tình yêu Tương quân cùng Tương phu nhân hai vị thần sông Tương, bị diễn thành truyền thuyết Thuấn cùng Nga Hoàng, Nữ Anh. Người đời sau gán ghép hai nữ thành “Tương phu nhân”.

(3) Linh xà kế:

Bạn đang đọc truyện *Thượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Áo gấm khiến vạn vật thất sắc

Biểu hiện của Tuyên Hòa đế Hạ Hầu Thần hoàn toàn bất đồng với hoàng hậu, hần vốn thờ ơ không thêm chú ý, hiện tại hiển nhiên đã bắt đầu cảm thấy hứng thú, cả thân thể nghiêng về phía trước, nghiêng thêm một chút nữa, chỉ sợ sẽ lật đổ cả cái bàn. May mà cái bàn này Thượng chế phòng dùng gỗ đàn hương để làm, rất là kiên cố.

Đề leo lên vị trí thượng cung này, ta chẳng những yêu cầu mình phải hiểu rõ hết thảy mọi thứ trong Thượng trấn phòng như lòng bàn tay mà với tất cả đồ đạc của phòng khác, ta cũng âm thầm lưu ý. Mỗi khi các phòng ra một loại đồ vật gì mới, ta liền mua chuộc cung nữ phòng đó đưa bản vẽ cho ta, đích thân xem đi xem lại nhiều lần, nỗi gian khổ trong đó người ngoài làm sao hiểu hết được. Con người khi muốn đạt tới một mục tiêu nào đó liền trở thành ma quỷ, ném tất cả những thứ khác ra sau đầu, vì vậy mà có dũng khí đụng đến vương quyền, nghịch vậy rỗng, hiện giờ nghĩ tới, mình quả nhiên to gan lớn mật. Có lẽ vì ở trong cung quá lâu, gần gũi mặt rồng, liền dễ dàng sinh ảo tưởng.

Sư Viện múa cực kỳ tốt, xem ra từ nhỏ đã được huấn luyện vũ đạo chuyên nghiệp. Phi tử nơi này có vị nào không trải qua dạy dỗ và huấn luyện? Tuy chức quan của cha chú các nàng nhỏ bé, nhưng đối với dân gian mà nói, đó gần như là chuyện bình thường. Chỉ trừ ta, ta là nữ tử duy nhất không được huấn luyện cầm kỳ thư họa, chỉ biết khắc vòng chế thoa, âm mưu tính kế.

Ta thờ dài một hơi, lại thấy Sư Viện bắt đầu kết thúc điệu múa, hai chân giao nhau xoay tròn, khiến bách điều trên váy tựa hồ vây quanh nàng tung bay lên xuống, đẹp không sao tả xiết, khiến mọi người trong điện sững sờ nín thở.

Cuối cùng, nàng dùng tư thế tung bay lên trời để kết thúc. Toàn trường yên tĩnh, thật lâu sau, Hạ Hầu Thần khen hay đầu tiên, những người còn lại mới bình tĩnh từ trong mộng, người người nung nấu tán thưởng.

Ta nghĩ, tay nghề của Thượng chế phòng rốt cuộc lui bước không ít, nếu như là trước kia, ngay cả đôi mắt của bách điều khi múa, cũng đều di chuyển linh hoạt, hiện giờ chỉ có một đám chim mù mất khô khan va đầu va não vào nhau, bay tới bay lui.

Ta xin thề gương mặt ta tuyệt đối không có chỗ nào bất ổn. Ta ở trong cung, trải qua nhiều năm rèn luyện như vậy, khả năng khống chế biểu tình được xưng tụng là hoàn mỹ không tỳ vết, khi mọi người ca ngợi, gương mặt ta tuyệt đối cũng mang theo thần sắc ca ngợi, còn hơi gật đầu mỉm cười.

Nhưng khi giọng nói của Hạ Hầu Thần từ xa xói vượt qua lớp lớp tiếng ca ngợi truyền đến trong tai ta, ta vẫn ngẩn ra.

“Ninh tuyển thị, váy này có gì không ổn sao, sao nàng lại nhíu mày mãi thế?”

Ta cuống quýt đứng dậy, bước ra khỏi hàng, vái chào, “Không, thần thiếp không...”

“Ý nàng là, trầm nhìn nhầm?”

Ta cứng họng, “Không...”

Hạ Hầu Thần mất bình tĩnh: “Rốt cuộc là có hay là không? Nàng lúc thì nói có, khi thì nói không, là ý gì?”

Câu hỏi của hần như nướng ta trên lửa. Nếu như nói ra chỗ không ổn trên váy, khẳng định sẽ khiến Không Văn Trân bất mãn, có khi còn xuống tay sớm hơn, lại chọc Sư Viện không vui trong lòng, lập tức đắc tội hai người; nếu như không nói, Hạ Hầu Thần khó chịu, không biết hần lại dùng cái biện pháp gì để đẩy dọa ta. Ta nghĩ đến buổi tối lần trước, cả người không khỏi khẽ run rẩy.

Ta kiên trì nói: “Váy bách điều này, được xưng tụng là kiệt tác gần đây của thượng chế phòng. Long chim bách điều thêu vô cùng tỉ mỉ, nhìn xa có cảm giác lông xù lên, tựa như thực sự bay lượn; khi múa, bách điều dần dần giương cánh mà bay, linh động hoạt bát, chắc hẳn là do thợ thêu cao cấp của Thượng chế phòng chế tạo ra, thật sự không có thiếu sót đáng tiếc gì. Nhưng hoàng thượng muốn thần thiếp chỉ ra, thần thiếp trộm nghĩ, chắc hẳn hoàng thượng đã nhận thấy rồi.”

Ta cúi đầu, chậm rãi nói. Đã hẳn bức ta, phương pháp lý tưởng nhất, chính là vấn đề do hẳn khơi ra, thì đẩy tất cả về lại cho hẳn. Hoàng thượng có thể nói không sao? Hẳn sẽ hạ thấp khả năng quan sát của mình sao?

Hạ Hầu Thần cười ha ha . Ta cảm giác ánh mắt của hẳn dừng lại trên đỉnh đầu ta, lạnh lùng như băng, khẽ lướt qua.

Hoàng hậu hiểu kỳ nói xen vào, “Hoàng thượng, ngài đã nhìn ra sao?”

Ta thờ phào, buông lỏng. Nàng thốt ra lời như vậy, rất tốt, rốt cuộc hẳn cũng không thể lật lọng được nữa.

Hạ Hầu Thần nói: “Đề Ninh tuyên thị nói đi.”

” Váy bách điều này là tinh phẩm trong hàng thêu, chỗ khiêm khuyết duy nhất trong vẻ đẹp của nó, đó là mắt đám chim lẽ ra phải dần dần cử động theo sự bay lượn, mà đôi mắt đám chim trong bức tranh bách điều này lại giống nhau như đúc, không khỏi quá khô khan.”

Sur Viện Viện đứng trong đại sảnh, tuy rằng không phải ta nói nàng, lại làm cho nàng không được tự nhiên, chỉ muốn thay bộ váy bách điều mà nàng vẫn lấy làm tự hào này ra. Chỉ tiếc, hoàng hậu sẽ không để nàng dễ dàng qua cửa như vậy. Nàng ta vẫy vẫy tay, nói: “Sur chiêu nghi, muội đến gần đây để bản cung nhìn xem, xem có phải như Ninh tuyên thị đã nói hay không?”

Sur Viện Viện mang nụ cười cứng ngắt, đến bên cạnh hoàng hậu. Hoàng hậu cũng không thèm nhìn nàng, cứ như nàng chỉ là cái giá treo, duỗi tay thon ra kéo làn váy Sur Viện Viện, tấm tắc khen: “Ánh mắt hoàng thượng quả thật như đao, sơ hở nhỏ bé như vậy hoàng thượng cũng nhìn ra.”

Một chiếc váy có tí vết hấp dẫn sự chú ý của toàn trường, khiến hoàng thượng không hề đề cập đến vũ đạo ưu mỹ Sur Viện Viện nữa.

Ta ngẫm cười khổ trong lòng. Tuy rằng ta kéo được hoàng thượng xuống nước, nhưng người Sur Viện Viện hận, vẫn là ta. Nếu cứ tiếp tục như vậy, thỉnh thoảng bị Hạ Hầu Thần chọt thêm vài câu, kẻ địch trong cung của ta sẽ càng ngày càng nhiều. Trong lòng ta càng thực sự muốn tìm một chỗ dựa vững chắc —— nhưng Hứa hoàng hậu có phải chỗ dựa vững chắc của ta không?

Hôm nay ta giúp nàng một việc, khiến Sur Viện Viện kiêu ngạo biết điều hơn một chút. Chẳng qua trong lòng nàng, rốt cuộc ta có giá trị gì không?

Ta quyết định đợi yến hội chấm dứt sẽ đến cung hoàng hậu thăm hỏi một chút.

Ngoài dự liệu, sau khi tiệc rượu chấm dứt, Hạ Hầu Thần lại muốn bãi giá đến Túy Hà các của Sur Viện Viện, có lẽ là muốn an ủi Sur Viện Viện vì màn xấu mặt vừa rồi. Gương mặt hoàng hậu chẳng hề để lộ một chút không vui nào, ngược lại còn dặn dò Khang Đại Vi cẩn thận hầu hạ, một đám phi tần liền tản đi.

Trở lại Lan Nhục hiên, ta liền thu xếp kêu Tô Hoàn, Tô Khiết nhanh chóng giúp ta thay áo váy vừa mặc ở thọ yến ra, chải tóc, thay quần lụa mỏng thanh nhả màu xanh, trên làn váy thêu mấy đóa hoa sen bình thường. Ta nghĩ, váy áo này sẽ không khiến hoàng hậu khó chịu.

Sau khi Tô Hoàn biết được ta định đi đâu, hỏi: “Nương nương muốn mang lễ vật gì đi không?”

Ta nghĩ, chỗ hoàng hậu nương nương cái gì lại không có, làm sao cần lễ vật của ta, nhưng đi tay không, cũng khó coi, liền nói: “Ngươi mang lẵng hoa tói, hái mấy đóa lan nhụy điệp đang nở rộ mấy hôm nay, để ta mang theo!”

Tô Khiết liền hơi tiếc nuối, ” Nhụy điệp này cũng không nở được mấy đóa.”

Tô Hoàn liếc mắt nhìn nàng một cái, không nói một lời đi chuẩn bị lẵng hoa hái hoa.

Ta phát hiện ta càng lúc càng thích Tô Hoàn. Nàng biết lấy hay bỏ, nhận biết nặng nhẹ, không thắc mắc vô nghĩa, dù cho là thứ mình thích, nói bỏ liền có thể bỏ, cùng một loại người với ta.

Sau khi Tô Hoàn hái được hoa lan, ta sửa soạn một chút, đang muốn ra cửa, lại nghe trong viện có thái giám truyền lời, “Thánh Thượng có chỉ, tuyên Ninh tuyên thị đến Túy Hà các kiến giá.”

Ta cả kinh, thiếu chút đánh rơi lẵng hoa. Tô Hoàn tiếp lẵng hoa, vui vẻ nói: “Nương nương, hoàng thượng gọi ngài đến, còn không tốt hơn là đi nơi đó sao?”

Ánh mắt ta đảo qua nàng, nàng cúi đầu. Nàng nào biết, hoàng thượng gọi đến cũng chẳng phải chuyện may mắn gì. Hẳn truyền ta đi Túy Hà các làm cái gì? Đó là chỗ ở của Sur Viện Viện mà.

Bất quá ta cũng khác yên lòng, ở trong điện của phi tần khác, chắc hẳn sẽ không hành động như đêm đó chứ?

Tuy tân đế thượng vị không lâu lắm, nhưng thanh danh ở trong ngoài triều đình lại cực tốt, lấy đức hạnh làm tiền đề, không tru sát dư đảng của Nhị hoàng tử, cũng không tự tiện thay đổi chức sắc và vị trí của đại thần tiền triều. Sur Viện Viện là nữ nhi của chính ngũ phẩm thủ bị*, có lẽ hẳn cũng sẽ không muốn nàng biết sở thích bí mật của mình, không thể so với ta, chỉ là một tiện tỳ, xứng đáng bị hẳn đối đãi như thế. Nghĩ thế, ta liền hơi yên tâm.

(*Thủ bị: Một chức quan võ thời xưa, một chức quan sẽ có chính và phó.)

Thái giám đến gọi là đại nội tổng quản Khang Đại Vi bên cạnh hoàng đế. Hẳn thấy ta đi ra nhanh như vậy, còn kịp thay đổi trang phục, vừa lòng gật đầu

nói: ” Quần áo nương nương có hơi đơn giản một chút, nhưng cũng không thể đòi hỏi quá nhiều, chúng ta mau đi đi.”

Kiểu nhanh chóng được nâng lên, đi tới Túy Hà các. Trong đình viện tăng thêm mấy thù vệ, ta nhận ra họ là mấy vị hoàng thượng thường mang theo bên người.

Khang Đại Vi đứng bên cửa thấp giọng bẩm báo, ta mới theo vào. Vừa vào cửa, lại nhìn thấy Sur Viện Viện tươi cười như hoa dựa trên người Hạ Hầu Thần, một tay cầm chén đút rượu cho hắn. Trên chén bằng bạch ngọc có dấu màu đỏ, có lẽ là do môi hồng của Sur Viện Viện ấn lên, mà Hạ Hầu Thần thì ngọt như đường phèn nâng chén bạch ngọc lên uống cạn.

Thấy ta đi vào, Sur Viện Viện cười nói: “Ninh muội muội, muội tới rồi. Tỷ vốn không muốn hoàng thượng quấy rầy muội nghỉ ngơi, nhưng hoàng thượng lại không biết đồng tình gì cả, đêm hôm khuya khoát lại kêu muội tới.”

Ta không biết phản ứng thế nào, chỉ đành cúi đầu xuống trầm mặc.

Bên trong lò vàng bát bảo đốt nhang ngải thảo, lại lẫn một chút hương vị khác, tựa hồ là cỏ tiên mao. Thứ này hơi độc, có tác dụng thôi thúc tình dục, xen lẫn trong hương nhang Thượng chế phòng chế tạo, cũng làm cho người ta khó phát giác.

Hạ Hầu Thần coi ta như người vô hình, chỉ lo uống rượu, một câu cũng không nói, vẫn là Sur Viện Viện ngại ngùng, mở miệng: “Ninh muội muội, tỷ cũng không muốn phiền muội, nhưng muội muội đã vạch ra cái váy này có chỗ không ổn, mà hoàng thượng...”

Sur Viện Viện dừng dừng, chắc hắn đang xem thần sắc hoàng thượng, mới nói: “Tối nay hoàng thượng muốn xem tỷ mặc váy bách điều nhảy một lần nữa, cho nên, đành phải làm phiền muội muội rồi.”

Ta đã hiểu ý hắn: hắn muốn bảo ta trong vòng một buổi tối phải thêu xong cặp mắt của tất cả chim chóc trên váy. Ta sớm biết chờ ta, chỉ có xử phạt và dày đoạ, trước khi đến, trái tim ta thật ra rất bất ổn, không biết hắn sẽ chọn thủ đoạn nào tới dày đoạ ta, nghe đến hình phạt này, ta thật sự thở dài nhẹ nhõm một hơi. Hạ Hầu Thần tâm tư cổ quái khó dò, tính cách hay thay đổi, nhưng chỉ cần hắn không nghĩ ra mấy phương pháp không thể tưởng tượng nổi, dù khổ cực chút, ta vẫn còn có thể ứng phó.

Sur Viện Viện tựa hồ rất không yên tâm, cầm váy đưa tới trên tay ta, nói: “Muội muội mau đến sảnh bên thêu đi. Nơi đó có đầy đủ dụng cụ may vá, giá may áo.”

Ta nhận lấy cái váy, hành lễ với Sur Viện Viện, lại hành lễ với hoàng thượng.

Nhưng đợi nửa ngày, lại không thấy hoàng thượng kêu bình thân. Ta làm lễ, hai gối hơi cong, hai tay đặt bên hông, tư thế hành lễ này tất nhiên là rất mệt mỏi, nếu gặp phi tần bình thường, dù cho là các nàng không lên tiếng, cũng có thể tự đứng lên, nhưng gặp hoàng thượng, nhất định phải chờ miệng vàng của hắn mở ra nói “Đứng lên”.

Khi ta cảm thấy hai chân mơ hồ phát đau, làn váy rộng lớn đã không thể che khuất hai chân đang run run, mới nghe hắn nhàn nhạt nói một tiếng: “Đứng dậy đi.”

Ta như được ân xá, đứng dậy, liền nghe hoàng thượng nói: “Nàng thay đổi thân y phục này, là không định kiến giá sao?”

Hắn đang chỉ trích.

Ta nói: “Hoàng thượng, thần thiếp phẩm cấp thấp, ngân lượng không nhiều, vì vậy mà...”

“Nàng đang trách trăm nuôi nàng được không đủ béo sao?”

Đôi khi ta thực sự không rõ, không phải Hạ Hầu Thần xuất thân từ hoàng gia sao? Không phải từ nhỏ đã được dạy bảo lễ nghĩa liêm sỉ sao? Vì cái gì có khi lời hắn nói ra, hành động hắn làm ra, quả thực cứ như tiện dân nơi phố phường?

Ta thì thảo không thể trả lời, hắn lại vung tay lên kêu ta lui ra, ” Trước khi mặt trời mọc, nếu như nàng không làm xong chiếc váy bách điều của ái phi, nàng cũng không cần trở về Lan Nhục hiên nữa.”

Ta nói một tiếng: “Vâng.”

Khóe mắt nhìn thấy thần sắc Sur Viện Viện mơ hồ có vẻ đồng tình, chắc hắn nàng đã sớm biết tình cảnh của ta rồi, đáng tiếc, ánh mắt nàng đồng tình, điều đó chứng tỏ trái tim nàng vẫn còn yếu mềm, người như vậy làm sao có thể sinh tồn dài lâu trong cung?

Bạn đang đọc truyện *Thượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Đêm xuân đầy phòng, âm thầm thêu váy lụa.

Ta đặt váy bách điều lên khung may áo, chọn chỉ vàng.

Kỳ thật, đôi mắt chim dưới tài nghệ cao siêu của thợ thêu Thượng Chế phòng đã đủ hoàn mỹ, điểm duy nhất chưa hoàn hảo, đó là trong mắt chúng không có thần thái. Chỉ cần dùng chỉ vàng để thắp sáng thần thái trong mỗi đôi mắt, như vậy sẽ thổi sự sống vào cả bức tranh bách điều.

Trên mảnh váy này có mấy trăm con chim, mỗi một con chim nhỏ lại có một đôi mắt sáng rực rỡ, thoát nhìn thì thấy phức tạp, trên thực tế, chỉ cần biết đúng kĩ thuật, hai canh giờ là có thể hoàn thành.

Có lẽ còn kịp trở về ngủ một giấc, về phần chỗ hoàng hậu, xem ra phải đợi đến ngày mai mới có thể đi được.

Ta khâu chỉ vàng xong, đang định bắt đầu, lại nghe thấy cách vách mơ hồ truyền đến tiếng rên rĩ, thầm nghĩ tám ván gỗ này cũng quá mỏng, Thượng Chế phòng phải làm sao để cho tiếng động long phượng hòa loan* này không truyền qua mới tốt.

(*Long phượng hòa loan: chỉ việc XXOO của vua =.=)

Ta lắc đầu cười thầm, lại suy nghĩ lung tung rồi, không bán khoản nữa, công việc của cục Thượng Cung rốt cuộc đã không còn liên quan đến ta.

Ta dỡ xuống tất cả tâm tư, suy nghĩ về sau phải tìm một chỗ dựa vững chắc khác, mà vấn đề khó khăn Hạ Hầu Thần ra, lần này cũng nhẹ nhàng qua cửa. Lúc này trong phòng không có một bóng người, không cần điều chỉnh biểu tình trên gương mặt, ta theo tiếng rên rĩ lúc có lúc không bắt đầu thêu cực nhanh. Tâm tình tốt lên một chút đường nhiên thêu nhanh hơn, một canh giờ đã thêu được nửa bức. Bên ngoài đêm tối như mực, đa số mọi người trong cung đã ngủ, bọn thị vệ bắt đầu giao ban. Đúng như ta dự đoán, chưa đầy một canh giờ, váy bách điều sẽ xong, ta có thể quay về ngủ một giấc.

Căng giá may áo ra một lần nữa, lật qua một mặt khác của váy bách điều, xuyên chỉ vàng qua lỗ kim, đang muốn tiếp tục làm việc, bỗng nhiên nghe thấy tiếng cửa bị đẩy ra, một con gió lùa vào, khiến ánh nến nhảy lên nhảy xuống. Ta ngẩng đầu nhìn lên, ngạc nhiên thấy Hạ Hầu Thần mặc áo trong màu vàng sáng, tóc rối tung, đứng ngay chính giữa cửa, nhìn ta. Ta liền quỳ xuống thỉnh an, vừa lập tức điều chỉnh biểu tình của mình, nhưng lúc này đang thêu cao hứng, đột ngột không biết hiện thời phải điều chỉnh thành biểu tình hơi bị thương, hay là hơi cao hứng đây.

Ngẫm nghĩ một hồi, bộ dáng mới vừa vào cửa của hoàng thượng thực sự không gây ấn tượng gì, hắn vừa mới ôm mỹ nhân, dù thế nào cũng sẽ không mất hứng. Đang muốn làm ra bộ mặt mỉm cười, đột nhiên lại nghĩ đến vẻ lạnh lùng trong mắt hắn, trong lòng cả kinh, lại không biết phải làm sao mới tốt.

Ta cúi đầu, không để hắn nhìn rõ thần sắc trên gương mặt ta. Ta luôn luôn biết đạo lý thuận thế, ở cục Thượng Cung chính là như thế. Ta biết làm sao khiến cấp trên vui vẻ, phân biệt sắc mặt người khác, đây cũng không phải bản lãnh trời sinh của ta, mà là bản năng dưới sự bức bách của hoàn cảnh. Cấp trên cao hứng, dù mình không cao hứng, cũng phải cùng các nàng cao hứng; cấp trên lại bị bẽ trên quở trách, cho dù hôm đó là ngày sinh nhật đại hi gi của mình, cũng phải đau buồn thay các nàng. Từ nhỏ, ta đã luyện được bản lãnh lạnh nhạt này, chỉ cần người ta muốn nịnh bợ, mỗi người đều thành tri kỷ của ta, nhưng Hạ Hầu Thần trước mặt lại hoàn toàn không như vậy. Ta biết, ta đã phản bội một lần, hắn sẽ không tin tưởng ta nữa, cho nên, ta cũng không mong hắn tin tưởng. Chỉ cần trong hậu cung tìm được một chỗ dựa vững chắc khác, ta nghĩ, ta có thể tiếp tục sống thật tốt. Dù vị trí thượng cung càng ngày càng cách xa ta, nhưng bất luận như thế nào, ta vẫn là có thể mang bạc ra cho mẫu thân ngoài cung.

Ta quyết định mang một bộ mặt nom nớp lo sợ—— đối diện với hoàng đế ngồi tít trên cao, thần sắc này cũng rất bình thường.

“Xem ra tay nghề của Ninh tuyển thị thực sự rất tốt, cái váy bách điều này không đến hai canh giờ đã có thể hoàn thành.” Hạ Hầu Thần vòng qua ta, đi tới trên giá may áo.

“Vâng, hoàng thượng.” Ta giương mắt nhìn hắn, kinh hoàng, lại hạ mắt xuống.

Nào biết hắn lại giật váy bách điều vừa mới căng lên giá may áo xuống, quay đầu hướng ra ngoài cửa sổ nói: “Bãi giá Lan Nhược hiền.”

Hắn nói xong liền đi ra cửa phòng. Khang Đại Vi phủ thêm áo ngoài cho hắn. Mọi người theo hắn đi đến trong viện, đột nhiên dừng lại, Hạ Hầu Thần quay đầu nhìn ta, “Còn không đi theo?”

Lúc này ta mới giật mình hiểu ra, vội vàng nhắc váy theo sau. Đi vài bước, mới phát hiện kim bạc cùng với chỉ vàng còn bị ta nắm trong tay, lại hồi hả chạy về buông kim bạc xuống. Lúc quay lại đã thấy đám người kia đi xa rồi.

Ta cúi chân nhỏ, chạy theo, chợt có linh cảm, vừa quay đầu lại, nhìn thấy chỗ ánh đèn tàn lụi. Sur chiều nghi vận một thân trường bào viền lông hồ trắng dựa vào trụ đỡ dưới mái hiên, thấy ta nhìn nàng, chỉ khẽ cười khờ, sau đó quay người, lặng yên không một tiếng động trở về phòng, cửa gỗ khắc hoa chậm rãi đóng lại.

Kiếp ngừng bên ngoài Túy Hà các, Hạ Hầu Thần đã sớm lên loan kiệu. Ta khăn trương chạy tới vài bước, đứng bên cạnh loan kiệu, chờ khởi kiệu đi theo. Nhưng đợi một lát, mọi người lại không có dấu hiệu bắt đầu đi, ta tự hỏi, vì sao còn không khởi kiệu?

Lại nghe được Khang Đại Vi ho mạnh một tiếng, trong đêm tối tiếng ho truyền đi thật xa.

Ta nghiêng đầu, hướng theo tiếng ho khan của Khang Đại Vi, lại thấy một bàn tay duỗi đến bên mặt ta, trên ngón cái đeo một chiếc nhẫn ngọc cực lớn, có thể đã đeo một hồi lâu rồi, ta ngược nhìn lên tuy có đèn lồng chiếu, sắc mặt Hạ Hầu Thần lại hoàn lẫn với đêm tối, tối thui như đáy nồi vậy. Ta vội vươn tay, giữ chặt cái tay vươn ra của hắn, đang thuận thế lên kiệu, hắn lại thỉnh nhẹ buông tay một cái, chân ta vừa mới đạp lên trên khung cửa, liền

đứng không vững, đầu ngã về sau, đông một tiếng, gáy đập vào mặt bàn đá xanh, ngã chổng vó lên trời.

Không có người nào tới đỡ ta, Hạ Hầu Thần kêu một tiếng “Khởi kiệu”, cái kiệu liền đi về phía trước. Giọng nói âm trầm của hán tử trong đêm tối truyền tới, “Nếu như trẫm đến Lan Nhượng hiên, không gặp được nàng, nàng tự biết mình nên xử lý thế nào!”

Ta cuống cuống bò dậy, bất chấp bụi tóc trên đầu đã trở nên tán loạn, đi theo phía sau cái kiệu của hán tử. Kiệu vốn đã đi nhanh, thấy ta đuổi kịp lại tăng tốc độ. Bởi vì muốn đi gặp hoàng hậu, hôm nay ta đã thay một bộ trang phục đoan trang và đi một đôi hài đế dày, không thích hợp để chạy băng băng thế này, nhìn cái kiệu đi vòng vo mấy vòng đã không thấy tung tích, ta khóc không ra nước mắt.

Lo lắng nghĩ, xem ra cứ đi đường chính trở về Lan Nhượng hiên nhất định sẽ trễ. Bởi vì ngày trước ta giám sát Thượng Chế phòng thay đổi sa màn toàn cung, từng đi khắp nơi trong cung, đường chính hoàng thượng định đi, bảy lần ngắt tám lần rẽ, nếu như ta đi một con đường thẳng tắp, trực tiếp trở lại Lan Nhượng hiên, chắc hẳn là kịp. Chẳng qua, nếu như đi đường thẳng, nhất định phải đi qua Chiêu Thuần cung của hoàng hậu, vừa mới ngã một cú, tóc tai tán loạn, ngàn vạn lần đừng để người trong cung hoàng hậu nhìn thấy. Ta nghĩ giờ này, chắc các nàng đã đi ngủ.

Không kịp nghĩ nhiều, ta nhấc váy lên vọt vào đường nhỏ. Mỗi một chỗ trong cung này, không ai có thể hơn rõ ràng ta, nhưng lúc bóng đêm buông xuống, côn trùng kêu vang, lại thêm vài phần lạnh lẽo. Ta không nghĩ được nhiều như vậy. Bỗng qua một cái hoa viên, sau đó liền nhìn thấy Chiêu Thuần cung chỗ hoàng hậu ở, không nghĩ đến đèn đuốc ở Chiêu Thuần cung vẫn sáng trưng như trước, mơ hồ thấy có người đi tới đi lui, chắc hẳn đối với hoàng hậu mà nói, đêm này cũng là một đêm không ngủ.

Kính hồn táng đảm né đám thù vạ Chiêu Thuần cung, lại đi qua một vườn hoa nhỏ, chính là Lan Nhượng hiên. Lúc này, ta mới cảm giác bắp chân co rút, cơ hồ đứng không vững. Vào cung lâu như vậy, khổ sở gì ta cũng đều chịu qua: phơi mình dưới ánh mặt trời, thán chấp bị người ta phạt nấu nước, giặt quần áo đến lạnh cứng... Nhưng trước giờ ta chưa từng chạy nhanh như vậy, chuyện này coi như cho ta một thể nghiệm mới.

Rốt cuộc cũng chạy trở về Lan Nhượng hiên, Tô Hoàn và Tô Khiết đang đứng đón, thấy bộ dáng chật vật của ta, vừa muốn mở miệng hỏi thăm, ta liền khoát tay nói: “Giúp ta chỉnh lại trang phục, hoàng thượng đang đến.”

Tô Hoàn vui mừng như nưôm mây, đi múc nước tới, lại sai khiến Tô Khiết cầm son phấn bột nước lên. Thấy tóc ta rối loạn, nàng liền tháo bụi tóc, muốn giúp ta chải lại một lần nữa, bỗng thét lên kinh hãi, “Nương nương, da đầu của ngài bị rách rồi.”

Ngã chổng vó đập đầu vào bàn đá xanh như thế, đầu làm sao không rách?

Ta nói: “Không nặng lắm, phải không?”

Tô Khiết kinh hoàng mà nói: “Nương nương, vết thương thực sự rất lớn...”

Tô Hoàn cắt ngang lời nói của nàng, “Dùng tóc bên cạnh che đi, có thể nhìn không ra.”

Tô Khiết nói: “Nương nương, phải bôi một chút thuốc mới được.”

Ta suy nghĩ, “Ngày mai hãy bôi đi. Dùng tàn hương trộn dầu vừng mới có thể che khuất mùi máu.”

Tô Hoàn nhẹ nhàng gạt gạt đầu, ánh mắt lộ ra vẻ tán thưởng, nói khẽ: “Nương nương, nô tỳ đi lấy.”

Đứa trẻ thuần khiết như Tô Khiết, không hiểu vì sao ta lại làm như thế. Ta không thể lấy được nửa điểm thương hại từ Hạ Hầu Thần, bởi vì, hán tử vốn không yêu chiều ta, đào đầu ra sự thương hại. Từ lần trước hán tử sủng hạnh ta, tính ra đã qua hai tháng, hơn nữa trong bữa yến tiệc, ta lại đắc tội Sư Viện Viện, tăng thêm một kẻ thù, nếu như không để hán tử sủng hạnh ta một lần nữa, như vậy, tất cả sóng ngầm nấp dưới nền đất đều sẽ nổi lên bề mặt.

Tô Hoàn giúp ta búi tóc xong. Ở chỗ bị thương xoa tàn hương và mỡ cầm máu, lại cắm lên một đóa hoa lụa màu hồng, liền hoàn toàn nhận không ra sự chật vật ban đầu.

Đúng lúc này, lại nghe được ngoài viện có người nói: “Hoàng thượng giá lâm.”

Ta dẫn theo Tô Hoàn, Tô Khiết đi vào trong viện, hành lễ nghênh giá. Hán tử thấy ta xuất hiện ở trong sân, hơi giật mình, lại cười, “Trẫm đã xem thường Ninh tuyền thị rồi. Nàng tuổi còn trẻ mà có thể nắm giữ chức thượng cung, tự nhiên sẽ không bị vấn đề nhỏ nhỏ này làm khó.”

Ta uyển chuyển hành lễ với hán tử, lần này lại rất nhanh đã nghe thấy tiếng bình thân. Ta vốn có lỗi với hán tử, hán tử không hoà nhã với ta, tất nhiên là hợp tình hợp lý, nếu như có một ngày hán tử ôn hoà với ta, ta cũng sẽ sợ hãi, không rõ có phải đến bữa tiệc cuối cùng rồi hay không. Ta kỳ thật rất là sợ chết.

Khang Đại Vi vung tay lên, hai tên thái giám liền đẩy Tô Khiết và Tô Hoàn ra ngoài. Ta lấp bắp kính hãi, nỗi sợ hãi dâng lên trong lòng. Chẳng lẽ cuối cùng hán tử vẫn muốn xử lý ta sao?

Bạn đang đọc truyện *Thượng Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Nghi ngờ tan giấc mộng xuân, mây đen ản chiếu trên lan hiên

Hai tên thái giám mang tới một cái ghế dài phủ vải xanh. Dự cảm không tốt trong lòng ta càng ngày càng mạnh. Cho đến khi người trong phòng đi hết, Khang Đại Vi từ bên ngoài đóng cửa sập lại, Hạ Hầu Thần ném lên đầu ta một thứ gì đó, nói: “Mặc vào!”

Ta gạt món đồ trên đầu xuống, lại phát hiện chính là cái váy bách điều kia. Váy bách điều này vốn được chế tạo dựa theo thân hình Sư Viện Viện, thân hình Sư Viện Viện hết sức nhỏ nhắn, ta cao hơn nàng nửa cái đầu, hơn nữa bộ ngực lớn hơn nàng rất nhiều, làm sao có thể mặc vừa?

“Hoàng thượng, váy này thần thiếp còn chưa khâu xong!”

“Kêu nàng mặc thì mặc đi, không cần nói nhiều như vậy?”

Hạ Hầu Thần khom người ngồi trên chiếc ghế dài mà hai tên thái giám vừa mới chuyển vào. Ta không khỏi run run —— sao ta lại không nhận cái ghế dài kia?

Trở lại trong phòng, cởi áo ngoài, ta mặc chiếc váy bách điều kia vào. Phần eo tuy có chật một chút, vẫn có thể miễn cưỡng chống đỡ, nhưng bộ ngực thì hết cách, dù cho ta dùng sức thế nào vẫn không thể buộc lại được, vẫn lộ ra một lóng tay, thấy rõ nửa bộ ngực. Nhìn vào trong gương, bộ ngực tựa hồ muốn phá y phục mà ra. Ta phải tìm thêm một cái khăn choàng, choàng trên vai che ngực lại, lúc này mới chậm rãi đi ra ngoài.

Hạ Hầu Thần ngồi trên ghế xuân bên ngoài, quay mặt về phía ta. Ta cảm thấy hán đôi mắt càng ngày càng sâu, tựa hồ như màn đêm trước khi giông bão tới. Thời điểm này, trong đầu ta trống rỗng, vết thương trên đầu hơi đau nhức, cũng chẳng quan tâm bảo trì biểu tình hoàn mỹ ngày thường, thẳng tắp đi về hướng hán.

“Lấy khăn choàng xuống.” Ngữ điệu của hán đầy vẻ trêu đùa. Ta đã rõ ràng, bất luận thời điểm nào, hán cũng không quên nhục nhã ta, muốn đòi lại toàn bộ sự nhục nhã ta từng tặng cho hán. Hán không thể khoan dung với kẻ phản bội, huống chi là một thượng cung phản bội. Hán lúc nào cũng nhắc nhở ta: người không có cái gì gọi là thanh cao, người đã không biết xấu hổ, như vậy việc không biết xấu hổ gì cũng có thể làm được!

Ta chậm rãi gỡ khăn choàng xuống, ngẩng đầu nhìn trắng sáng, chờ đợi hán trừng phạt —— khăn choàng vừa vụn có thể làm đầy trời tay.

”Tới đây ngồi!”

“Thần thiếp không dám.”

“Nàng còn có chuyện không dám làm sao?”

Ta đành chậm rãi đi qua ngồi xuống nửa cái mông. Có lúc ta nghĩ, hán thích đẩy đoạ người khác, mà ta cũng là người duy nhất hán có thể đẩy đoạ —— phi tần trong cung, chức quan của phụ thân tuy nhỏ, nhưng rốt cuộc cũng có chỗ dựa vững chắc, không như ta, như lá dạt bèo trôi, hán không thể đẩy đoạ các nàng, người duy nhất có thể đẩy đoạ, chính là ta —— không bằng ta nhắm mắt đảm đương vai trò này, dù sao hai ba tháng mới có một lần, cũng coi như tạm ổn.

Chỉ tiếc là bất luận ta tự gây mê mình như thế nào, vừa nhìn thấy chiếc ghế xuân phủ vải xanh kia, hai chân vẫn hơi run rẩy.

Hán đưa tay ra, kéo ta qua, ngón tay nhéo lại, liền phá tan vạt áo trước ngực vốn đã không thể nào buộc chặt. Cả bộ ngực lộ dưới ánh trắng, tay hán liền thuận thế vươn tới. Mặt ngoài, dù ta nỗ lực giả bộ hoàn mỹ thế nào, nhưng thân thể cứng ngắc, run rẩy liên tục lại không phải chuyện ta có thể khống chế. Hán cúi đầu nói bên tai ta: “Trước giờ nàng vốn không sợ ta, phải không?”

Gió thổi lá cây vang lên tiếng xào xạc, có những chấm thật nhỏ màu vàng từ đỉnh đầu ta bay xuống, ta đột nhiên phát hiện, thì ra cánh hoa của cây hoa quế trên đỉnh đầu ta rụng xuống. Bị gió thổi qua, cánh hoa liền tán ra, tung bay bốn phía, rơi trên đầu vai lỏng lẻo của ta, có vài cánh còn lẩn đến giữa ngực. Ta nhớ lại lời hán nói một đêm kia, liễu mạng chịu đựng, lại đột nhiên run rẩy.

“Ái phi lạnh không?” Hán nói như vậy, nhưng lại lập tức xé vải thất trước ngực ta, khiến nửa người trên của ta lộ ra dưới ánh trắng. Bàn tay lạnh chỉ lướt qua nửa người trên, giống như băng lướt qua da thịt.

Ta biết rõ kết cục kế tiếp của mình, không khỏi nắm tay lại, lại phát hiện trong tay mình vẫn cầm cái khăn choàng lụa mỏng kia. Buông lỏng tay, lụa mỏng bay xuống bàn đá xanh, lặng lẽ không một tiếng động, lại bị hán cười cười moi lên, “Ái phi lần này lại tự chủ động.”

Không thể tránh, hai tay ta lại một lần nữa bị trói ngược trên ghế xuân, thân thể bị hán thô bạo mở ra. Ta ngẩng đầu nhìn trời, chỉ thấy trắng trong như nước, giống như cười nhạo ta tự mình tạo nghiệt, không thể sống.

Thân thể khô khốc bị hán cưỡng ép tiến vào, tuy so với lần đầu tiên có giảm bớt chút đau đớn, nhưng ta vẫn thấy thật đau, thân thể muốn co lại. Hán liền đè chặt khiến ta không thể động đậy được nữa.

Hán nói hán muốn thực hiện ở từng nơi, lần này là ở dưới gốc cây quế, lần tiếp theo, là bên bờ hồ chẳng?

Ghế cứng mài da đầu ta, khiến miệng vết thương lại hở ra, ta chỉ cảm thấy đầu càng lúc càng mơ hồ, nhưng sự đau đớn lại miễn cưỡng giúp ta không hôn mê, để ta tạm thời bảo trì sự tỉnh táo.

Hoa quế từng bông từng bông từ ngọn cây rơi xuống. Cây hoa quế trên đỉnh đầu lay động theo tiết tấu, từng đợt hương thơm bức đến chóp mũi, ta rút cuộc cũng ngất đi trong mùi thơm nồng nàn ấy.

Ta nằm mơ, trong mơ ta thấy cả đêm mình trần truồng nằm dưới gốc cây hoa quế, hai tay hai chân bị trói, ánh trăng ảm đạm chiếu trên thân ta, phi tần trong các cung đều tới đây, vây quanh ta chỉ trỏ, khe khẽ cười, ta kêu Tổ Hoàn Tổ Khiết lấy một bộ quần áo tơi, nhưng các nàng lại trốn tránh sau đám người đó.

Kinh hoàng và sợ hãi bao vây ta. Ta một thân một mình, tất cả mọi người vốn vẫn bảo trì quan hệ xã giao tốt đẹp cùng ta, giờ khắc này, lại lộ ra bộ mặt thật. Bọn họ vui sướng khi người gặp họa đứng đó biểu đạt sự khinh bỉ và địch ý đối với ta. Trên đầu ta cháy mồ hôi lạnh, đột nhiên ngồi dậy, thờ phỉ phò nhìn phía bốn phía, chỉ thấy đỉnh màn bằng gấm có hoa văn màu xanh, chần đệm mềm mại thêu hoa, cái bàn gỗ lim khắc hoa xuyên qua tấm màn, mờ mờ hiện ra. Thì ra chỉ là một giấc mộng.

Cảm thấy trên đầu khó chịu, ta vừa sờ đỉnh đầu, thấy nó đã được dùng vải băng lại đành hoàng, mà trên người là quần áo sạch sẽ, thì ra thực sự chỉ là một giấc mộng. Nếu như ngay cả màn dây dưa dưới gốc cây hoa quế cũng chỉ là mộng... thì hay biết mấy.

Ta đã trở lại gian phòng của mình.

Cởi áo ngoài ra, ta xuống giường, mở cửa phòng, thấy Tổ Khiết nằm trên bàn ngủ gật, mà Tổ Hoàn thì đang cầm khung may áo thêu cái gì đó.

Thấy ta đi ra, Tổ Hoàn đứng lên nói: “Rốt cuộc Nương nương đã tỉnh, nương nương có muốn nô tỳ chuẩn bị chút nước ấm không?”

Ta khẽ gật đầu, hỏi nàng: “Đêm qua...?”

Tổ Hoàn nói: “Chúng nô tỳ bị mấy tên thái giám bắt đến gần thiên điện*, đến sáng sớm mới trở về. Lúc đó, hoàng thượng đã đi, chỉ có nương nương nằm trên giường. Thái y đã xem qua, đầu nương nương không có gì trở ngại, chẳng qua va đập bị tổn thương mà thôi, qua hai ngày sẽ tốt.”

*(*Trong cấu trúc nhà của Trung Quốc, căn phòng chính giữa là chính điện, hai phòng hai bên gọi là thiên điện)*

Trong lòng ta vẫn còn nghi ngờ, đã như vậy, là ai mặc quần áo cho ta? Ai ôm ta vào phòng? Ta nghĩ, hẳn không thể tốt bụng như thế. Nếu như tìm mấy vị cung nữ làm, truyền ra ngoài, quả thật ta cũng rất muốn tự sát. Ta nhìn Tổ Hoàn và Tổ Khiết, trên gương mặt hai người tìm không ra vết tích bịa chuyện. Nhưng ngày hôm qua hoàng thượng chỉ dẫn theo nội thị giám tới đây, theo đạo lý nội thị giám không thể giúp hậu phi làm chuyện này, chẳng lẽ thực sự do chính hấn động tay?

Tổ Hoàn hỏi: “Nương nương, nước ấm tới rồi, ngài có muốn tắm rửa chải đầu một chút hay không?”

Ta gật gật đầu, để nàng chuẩn bị thùng gỗ, nhỏ vào trong thùng hai giọt tinh dầu hoa hồng, lại rải cánh hoa lên, ta tự mình cởi quần áo, chậm rãi tiến vào thùng nước. Hơi nóng mờ mịt bao vây lấy ta, khiến ta thư thái không muốn đi ra, cũng không muốn hỏi tường lại con ác mộng vừa rồi. Hết thấy những chuyện tối hôm qua đều đáng giá, có thể khiến Sư Viện Viên nén giận một thời gian, Khổng Văn Trân cũng nhẫn nhịn một thời gian, mà ta, chỉ cần trong đoạn thời gian này tìm chỗ dựa vào là ổn.

Lúc ta làm thượng cung, chỗ dựa ta tìm là Thượng Quan hoàng hậu tối cao trong hậu cung, cũng là Mẫn Từ thái hậu hiện tại. Tuy rằng sau đó kế hoạch đoạt chính của nàng thất bại, nhưng rốt cuộc ta cũng nở mặt nở mày được vài ngày. Xem thời thế hiện giờ, cánh chim của Thôi hoàng hậu chưa vững mạnh là lúc cần dùng người nhất, nếu như ta có thể lập một hai công lao bày tỏ ý tốt với nàng, có lẽ vấn đề cũng không lớn.

Nhưng chuyện nghiêm trọng nhất đó là: ta vốn đi theo thái hậu, thế lực cũ là Thượng Quan gia đã lụn bại, thế lực mới là Thôi gia đại thịnh, hai nhà như nước với lửa, tất yếu sẽ triển khai tranh đoạt kịch liệt trong triều đình, nàng ta sẽ thu nhận sự quy hàng của phe cánh thái hậu sao?

Ta nghĩ, trừ phi ta có thể triệt để phân rõ giới tuyến với thái hậu, tỏ rõ lòng trung thành.

Nghĩ đến đây, đầu óc ta dần dần trong sáng rõ ràng. Dù Thôi hoàng hậu không tin tưởng ta, cho rằng ta là tiểu nhân hai mặt thì thế nào? Chỉ cần ta hữu dụng với nàng, nàng sẽ che chở ta, giúp ta sinh tồn trong cung. Ở trong cung là như vậy, không có tình hữu nghị lâu dài, chỉ có lợi dụng và bị lợi dụng. Người sống lâu trong cung nhất, là người có giá trị lợi dụng nhất.

Nghĩ đến chỗ hưng phấn, ta từ trong thùng đứng lên, dùng áo bào bằng vải bông khoác trên lưng ghế bọc lấy thân thể, mang guốc gỗ dạo bước trong phòng. Đối với tình huống trong cung, có ai có thể quen thuộc hơn ta? Ta sẽ chậm rãi phát huy năng lực của mình, khiến hoàng hậu dần dần không thể rời khỏi ta. Ta có thể đảm đương vai trò cánh tay trái của nàng, nanh vuốt của nàng, nàng không tiện diệt trừ người khác, ta có thể yên lặng giúp nàng trừ bỏ, ví dụ như Sư Viện Viên.

Nước trong thùng gỗ đã lạnh buốt, cả người ta lại như có lửa đốt. Không chú ý xoa vết tích trên cổ tay, lại vuốt ve bằng vải trên đầu, ta cười âm trầm, thầm nghĩ, tái ông mất ngựa**, sao biết không phải là phúc?

*(**Câu thành ngữ “Tái ông mất ngựa” dùng để chỉ cho sự việc tuy tạm thời bị tổn thất, nhưng sau đó lại được điều tốt. Hay nói cách khác là nhân họa mà được phúc)*

Tuy rằng cung nữ và thái giám trong cung thái hậu đã thay đổi toàn bộ, nhưng hoàng thượng vì muốn triều chính yên ổn, cũng đối xử tử tế với thái hậu, những thứ cục Thượng Cung chế ra, tự nhiên phải lấy thứ tốt nhất mang qua, người mang đồ qua, tất nhiên là người của cục Thượng Cung.

Không cho Khổng Văn Trân miếng mồi ngon ngọt, làm sao nàng lại chịu giúp ta?

May mà, những thứ ngon ngọt Khổng Văn Trân mơ tưởng chỗ ta có rất nhiều.

Tắm rửa xong, ta nằm trên giường, nhanh chóng ngủ thiếp đi, một đêm này ngủ rất ngon, không mộng mị.

Ngày hôm sau, buổi sáng cực kỳ trong lành, cây hoa quế (1) trong viện lại nở ra không biết bao nhiêu đóa hoa vàng óng ánh, những bông hoa vàng óng tới hôm qua rơi xuống đã bị Tô Khiết quét tước sạch sẽ bóng loáng —— Tô Khiết hiện giờ bị Tô Hoàn sai khiến làm một ít việc lao động chân tay. Địa vị hai người vốn bằng nhau, bởi vì giá trị sử dụng khác nhau, liền phân ra cao thấp. Có lẽ Tô Khiết cảm thấy rất tủi thân, nhưng trong cung là như vậy, không chấp nhận sự đồng tình.

Ta mặc một cái váy màu trắng có vân mây chìm, phía trên được họa sư trong cung dùng thuốc vẽ không phai màu vẽ cây trúc, màu sắc rõ ràng, tươi mới. Nghĩ đến lúc trước, vì muốn lão thượng cung nhìn bằng con mắt khác, ta tìm đọc vô số sách cổ mới phối chế thành công loại thuốc vẽ vĩnh viễn không phai màu này. Chỉ cần dùng bút lông chấm vẽ lên trên váy, hong khô, lại rửa qua nước một lần, hình vẽ trên váy sẽ vĩnh viễn không phai màu, hơn nữa chẳng hề ảnh hưởng đến độ mềm mại của váy. Sáng kiến như vậy, tất nhiên là được lão thượng cung xem trọng, từ đó ta từng bước thăng chức. Ta khẽ mỉm cười, mục đích ta muốn đạt tới, trước giờ ước nguyện đều thành hiện thực.

Lớp váy hơi mỏng theo bước chân ta đi lại giống như đám mây vờn quanh. Ta đi tới dưới tàng cây hoa quế, đưa tay tiếp một mảnh hoa quế lốm đốm. Vó cây dưới gốc hoa quế lộ ra một màu xanh tươi mới, chói mắt như thế, khiến ta cảm thấy như có hơi lạnh thấm vào thân thể.

“Nương nương, Ngự thiện phòng đã mang điểm tâm tới đây, nương nương muốn dùng không...”

Ta khẽ gật đầu, quay lại, nói: “Tô Hoàn, người đi cục Thượng Cung mời Khổng thượng cung tới đây, nói bản phi có ít đồ vật thú vị muốn mời nương bình luận.”

Tô Hoàn khẽ gật đầu.

Ta chậm rãi dùng điểm tâm. Cái khay trên bàn vừa mới dọn đi không lâu, Khổng thượng cung đã tới, còn mang theo không ít tơ vàng kim thêu cho ta. Có lẽ là đã biết chuyện tối hôm qua ta ở chỗ Sư Viện Viện thêu váy bách điều, nàng đầu tiên là xin lỗi: “Sau khi nô tì làm thượng cung, thủy chung không có tài nghệ phi phạm như nương nương, làm váy bách điều chỉ biết nhìn tổng thể, chẳng quan tâm đến tiểu tiết, khiến một đám chim hoạt bát trở nên khô khan như khúc gỗ, lại phiền nương nương tự mình ra tay...”

Ta ung dung nhận lấy tơ vàng kim thêu, khẽ mỉm cười nói: “Chuyện này cũng làm khó Khổng thượng cung, nhậm chức thượng cung chưa lâu, người lại chân thật trung hậu, mấy tiểu tiết như thế, chỉ có người như bản phi, thường xuyên nhìn trước ngó sau, tâm tư nhiều vô cùng mới nhận ra được, có lúc bản thân cũng thấy phiền. Bất quá may là váy này hoàng thượng đã ban cho bản phi rồi. Tuy chỉ mới thêu được một nửa, bản phi mặc vào, hoàng thượng cũng không nói gì nữa...”

Khổng thượng cung nghe vậy, miễn cưỡng cười cười, “Hoàng thượng thật yêu chiều nương nương, ngay cả váy của nương nương khác cũng mang tặng nương nương.”

Ta thờ dãi một hơi, nói: “Ai bảo hoàng thượng bỗng nhiên tâm huyết dâng trào, muốn nhìn xem váy bách điều sau khi thêu con người vào mặc ở trên người bản phi có linh động hoạt bát như thế hay không?”

Khổng thượng cung tới nhanh như vậy, tất nhiên là đã nghe được tin tức ta chịu áp lực tại chỗ Sư Viện Viện. Có câu việc tốt không ra tới cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm, nàng tất nhiên là đến tìm hiểu, sau đó lại cân nhắc bước hành động tiếp theo.

Thấy nàng cũng không biết chuyện hoàng thượng sau lần đó đã đến Lan Nhược hiên. Ta ngẫm nghĩ một chút, liền rõ ràng, hoàng thượng không muốn truyền chuyện này ra ngoài. Đầu ta bị thương, hơn nửa đêm đó hấn đi ra từ chỗ Sư Viện Viện, nếu như truyền ra ngoài, không biết sẽ biến thành lời đồn nhảm gì. Hấn vừa mới đăng đế vị, không muốn triều đình chưa bình ổn nội bộ lại mâu thuẫn.

Khổng thượng cung bán tín bán nghi, ta biết rõ tính cách của nàng, càng như vậy, nàng càng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nàng cười nói: “Hôm nay nương nương gọi nô tì tới đây, nói là có chút đồ vật thú vị nhờ nô tì bình luận. Nương nương quá khiêm nhường rồi. Nương nương vốn là người thông tuệ, tất cả sách quý về chế đồ trong cục Thượng Cung, nương nương gần như thuộc nằm lòng, có thứ gì có thể tránh được pháp nhãn của nương nương?”

Tô Hoàn bưng nước trà tới, để trên bàn. Ta nâng chung trà lên, tỏ ý mời Khổng thượng cung cùng uống. Sau lần thăm dò đó, cục Thượng Cung không dám cất xén đồ dùng của ta nữa, mang tới cho ta là Mao tiêm trà thượng đẳng, màu trà lục nhạt, vào miệng thì mùi thơm ngát mềm mại nhu hòa, là trà đều như kim châm rơi thẳng xuống đáy chén.

Ta uống một hớp trà, nhắm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Ánh sáng mặt trời màu vàng chiếu trên cây hoa quế, từng điểm vàng óng phản xạ ánh mặt trời, có hơi chói mắt. Ta nói: “Cũng chỉ là chút chuyện phiếm, không tính là bình luận cái gì. Kỳ thật phát hiện điểm thiếu sót của váy bách điều chẳng phải do bản phi tâm tư độc đáo, mà là lão thượng cung tiền nhiệm từng nhắc tới trong cuốn sổ tự tay nàng ghi chép, ta mới dễ dàng nói ra.”

(1) Cây hoa quế:

Bạn đang đọc truyện *Thượng Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Sóng gió vẫn gào thét trong âm thầm.

Sắc mặt Khổng thượng cung tuy bình tĩnh, nhưng ta biết, hô hấp của nàng cơ hồ ngừng lại, trong ánh mắt hiện lên thần sắc vội vã. Những thứ Thượng cung tự tay ghi chép, trải qua tâm huyết của hơn mười đại thượng cung, toàn là bí quyết chế tạo quý giá. Kỳ thật tay nghề của nghệ nhân trong cung cũng không khác gì dân gian, mỗi người đều có bí quyết độc môn tổ truyền, biện pháp truyền lại duy nhất, chỉ có tự tay ghi chép, chờ đến khi mình không còn ngồi trên vị trí này, không ai có thể uy hiếp được mình nữa, mới lưu lại cho tân thượng cung.

Nếu như không có bản ghi chép này, tương đương với thượng cung không có vốn liếng riêng, vị trí của Khổng thượng cung bất cứ lúc nào cũng có thể bị người khác thay thế. Nếu vị cấp dưới nào được quý nhân trong cung thưởng thức, đuổi nàng xuống ngựa, cũng không phải không có khả năng.

Ta trở thành nữ nhân của hoàng thượng, vị trí thượng cung liền vô duyên với ta, nhưng trong lòng vị Khổng thượng cung này vẫn còn hi vọng. Chỉ cần trong lòng nàng còn hi vọng, liền có thể mặc ta sai khiến!

Ta mỉm cười hỏi nàng: “Nghe nói Khổng thượng cung vài lần phải phòng ăn đặc biệt nấu canh thuốc ninh khí dưỡng thần đưa đến Trường Tín cung, ở chỗ ta lại có mấy phương thuốc tự tay ghi nên nhớ rất kỹ, không bằng để ta viết ra, trợ giúp Khổng thượng cung một tay?”

Khổng thượng cung thần tình khó dò nhìn ta, tiện đà cười cười, “Nương nương thực là tốt bụng, còn nhớ đến người xưa.”

Ta thờ dãi: “Bà ấy cũng đã từng giúp ta, người đã giúp ta, ta luôn khắc ghi trong tim.”

Trong phòng thoang thoang mùi trà, Khổng thượng cung trầm mặc trong hương trà thật lâu, sau đó nói khẽ: “Vây để nô tì giúp nương nương hoàn thành tâm nguyện này?”

Ta cười cười, đẩy chén trà lại, tiếng động thanh thúy dễ nghe vang vọng trong không gian, “Bản phi tự nhiên sẽ nhớ kỹ phần ân tình này của người.”

Khổng thượng cung đứng dậy cung kính hành lễ với ta, cáo từ.

Xem ra đêm nay lại là đêm trăng sáng. Nghe nói người xưa kia cả ngày ở trong cung bái Phật đọc kinh, không biết Đạo Phật có thể bình ổn tâm tư của bà ấy không.

Đêm nay, quả nhiên là một đêm trăng đẹp, mặt trăng như cái khay bạc chiếu lên lớp ngói lưu ly trong hoàng cung khiến nó lung linh tỏa sáng. Ta mặc một bộ y phục cung nữ, trong tay mang theo canh thuốc do thượng thiện phòng chuẩn bị riêng cho thái hậu, đi trên cầu thang đá khắc phượng tại Trường Tín cung. Vì có lệnh bài của cục Thượng Cung, mà mỗi ngày đến thời điểm này, luôn có người của cục Thượng Cung mang canh đến cho thái hậu, cho nên, cũng không khiến người bên ngoài chú ý. Người khác cũng không nghĩ tới, vào thời điểm này Trường Tín cung mà người bên ngoài sợ hãi tránh né không kịp, lại còn có người dám mò tới.

Mà người tới, lại là thượng cung tiền nhiệm Ninh Vũ Nhu nổi tiếng lạnh lùng, bạc bẽo.

Nhờ bảo canh này có cách thưởng thức đặc biệt, cung nữ dẫn đường mới chịu để ta gặp mặt thái hậu.

Trường Tín cung vẫn như cũ, tường đỏ ngói xanh, cửa sổ gỗ lim, vịnh viện không lộ ra một chút điêu tàn. Tại các sảnh, vẫn cắm những nhánh ngọc lan dài tươi mới nhất, trên cành lan vẫn không dính một hạt bụi nhỏ. Tuyên Hòa để chiếu cố mẫu hậu hẳn thật sự rất tốt. Bởi vì mẹ đẻ của tân đế đã qua đời, thái hậu vẫn chưa bị tước đoạt phong hào. Nàng vẫn là thái hậu như cũ, nhưng quyền thế lại không giống, nàng bị bề gãy vẩy cánh, trở thành một vị phụ nhân bình thường được hưởng thụ địa vị cao quý và vinh hoa phú quý trong hậu cung.

Trước mắt xuất hiện một thiên đường* nho nhỏ, tiếng mõ đơn điệu từ trong thiên đường truyền ra. Cung nữ dẫn đường xoay người lui xuống.

(*Thiên đường: Phòng để niệm kinh.)

Hương nhang từ khe cửa truyền ra, nồng đậm không tan, lại không làm cay mắt mũi, khiến y phục nhiễm một mùi hương nồng đậm, khiến người ta nghe thấy liền có cảm giác toàn thân thư thái. Cục Thượng Cung dựa theo sự phân phó của Tuyên Hòa đế, chẳng hề vì chính biến mà lạnh nhạt, đến đàn hương cũng cung cấp thứ tốt nhất cho Trường Tín cung.

Ta đẩy cửa đi vào Phật đường, đối diện với Quan Âm nương nương đứng thẳng mỉm cười, tay cầm một nhánh liễu.

Một bà lão tóc hơi bạc đưa lưng về phía ta, mặc lụa cầm tú, xếp bằng trên bồ đoàn**, nhẹ nhàng gõ lên cái mõ trước mặt, tựa hồ không nghe thấy việc bên ngoài. Ta lấp bấp kính hãi. Thái hậu không quá năm mươi tuổi, mấy ngày trước đầu vẫn đầy tóc đen, hiện giờ đã già thành bộ dáng này sao?

(**Bồ đoàn: đệm hình tròn làm bằng lá hương bồ)

Ai cũng nói trong cung tịch tịch, hồng nhan chớp mắt đã bạc đầu, một khi thất bại, vinh hoa sẽ hóa hư không.

Ta để hộp đựng thức ăn trên mặt đất, nói khẽ: “Thái hậu nương nương, nên uống rồi.”

Thái hậu nghe thấy tiếng người, dừng mồm lại, nói: “Lại đến giờ uống canh sao? Canh an thần của Tư thiện phòng các người nấu càng ngày càng tốt, mỗi đêm nếu như ai gia không uống canh này, thì không thể đi vào giấc ngủ.”

Ta nhẹ giọng cung kính đáp lời: “Thái hậu nương nương, lần này nô tỳ mang đến canh do Không thượng cung phối chế riêng cho ngài, để trị liệu chứng tim đập nhanh.”

Nàng nghe vậy chậm rãi từ trên bồ đoàn đứng lên.

Ta đi nhanh vài bước, đỡ nàng đứng dậy. Bỗng nhiên nàng nâng mí mắt, hai mắt như điện quét qua ta một cái, nói: “Làm sao dám làm phiền nương nương đến hầu hạ?”

Nghe lời này, ta mừng thầm trong lòng. Bà vẫn không mất ý chí chiến đấu, một bà lão đánh mất ý chí chiến đấu sẽ không cảnh giác như thế. Nàng một phát bắt được cổ tay ta, ta thờ nhẹ một tiếng, trên mặt hiện ra thần sắc thống khổ, “Thái hậu nương nương, nô tỳ...”

Bà nói lỏng cổ tay ta, không chú ý nhìn chỗ cổ tay sưng đỏ một cái, nói: “Đã tới rồi, chỗ của ai gia chuẩn bị thêm một cái chén, không bằng cùng ai gia uống một chén canh an thần đi?”

Ta miệng nói không dám, chậm rãi đỡ bà ngồi xuống bàn.

Ta cảm lấy hộp đựng thức ăn, mở hộp, lại từ trong hộp đựng thức ăn lấy bình canh ra đặt lên bàn, lại từ trong tủ mang ra chén sứ men xanh, chậm rãi múc canh, trình lên.

Ta biết thái hậu còn nghi ngờ ta. Tất cả những người tham dự chính biến bên cạnh bà trong cung đều bị tân đế tàn sát sạch sẽ, tuy thế lực nhà mẹ của thái hậu không lồ, nhưng bị tân đế chặt đứt tin tức, nước xa không cứu được lửa gần. Thái hậu cần ta, nhưng bởi vì tân đế chỉ để lại mình ta, khiến bà không thể không hoài nghi.

Ta uống thử qua một hớp trước, bà mới chậm rãi tự mình dùng thìa bạc múc canh, cho vào miệng. Thái hậu nhắm hai mắt lại, thưởng thức vị canh, nói: “Hôm nay người đã tới, hẳn là có việc cầu xin ai gia. Ngay cả bản thân, ai gia còn khó bảo toàn, không ngờ còn có người cũ nhớ đến ai gia, nói đi, người muốn cầu xin cái gì?”

Mặt ta đau buồn, quỳ xuống nói: “Thái hậu nương nương trước kia luôn luôn quan tâm nô tì. Nô tì nhớ thái hậu có bệnh tim đập nhanh, lúc nô tì là thượng cung, có nhớ một phương thuốc chuyên trị chứng tim đập nhanh, vốn muốn trình lên cho thái hậu, nhưng mọi việc đột phát, nô tì không kịp dâng phương thuốc cho thái hậu nương nương. Gần đây nô tì nghĩ đến, mùa này hàng năm bệnh tim đập nhanh của thái hậu sẽ tái phát nhiều lần, cho nên mạo hiểm thay đổi thân y phục này, mang theo canh thuốc đã chuẩn bị, đến thăm thái hậu.”

Để bình canh thuốc trên bàn ăn bằng gỗ tử đàn, canh dùng nhiều vật liệu, cũng khiến ta mất không ít tâm tư. Ở cục Thượng Cung đã nhiều năm, ta đã dưỡng thành một thói quen: không quản là chế tạo vật phẩm cho ai, cũng không quản ta và người đó có bao nhiêu thù hận, khi chế tạo đồ vật luôn yêu cầu thập toàn thập mỹ, không một tí vết. Bởi vì ta biết, cái để ta dựa vào, chỉ có một thân tay nghề này mà thôi, không thể để người ta tìm ra nửa điểm sai lầm. Tranh đấu với nhau là người trong cung, mà không phải là đồ vật.

Thái hậu khẽ thở dài: “Mấy ngày nay, cục Thượng Cung không có đồ người làm, ai gia không có người hầu hạ, quả thật có phần không quen. Thứ quan trọng nhất của người là đôi tay, ngàn vạn lần đừng để người ta phé hai bàn tay này đi.”

Thái hậu nói xong, lại dùng thìa múc một muỗng canh uống. Tuy gương mặt Thái hậu không có biểu hiện gì, nhưng ta biết, bà rất hài lòng về bình canh này, hơn nữa bà cũng đã chú ý tới thương tích trên cổ tay ta. Nhưng những thứ này cũng không thể khiến ba ấy cảm động, bà ở hậu cung nhiều năm, vô số phi tần dùng hết thủ đoạn muốn bỏ đỡ, có gì mà bà chưa gặp quá?

Ta không dám để lộ chút thần sắc bất bình nào, chỉ miễn cưỡng trả lời: “Thái hậu nương nương, nô tì mệnh hèn, dù hai tay này bị người ta phé đi, cũng đơn giản là mệnh trời khó trái.”

Keng một tiếng, thìa bị ném vào trong bát sứ men xanh, canh thuốc màu vàng bị bắn tung toé ra ngoài chén. Thái hậu tiện tay ném bình canh thuốc lên trên bàn, lạnh lùng mà nói: “Đã là mệnh trời, người tới đây làm gì há?”

Ta vội vàng bùm một tiếng quỳ trên mặt đất, bắt chập đầu gối đánh vào trên sàn nhà bằng gỗ đầu đón từng trận, vội vàng lạy, nói: “Thái hậu nương nương, nô tì ngu dốt, nô tì nói sai rồi, thân thể thái hậu quý giá, xin đừng vì tức giận mà hại đến thân thể.”

Đầu dán trên sàn nhà lạnh như băng, dư vị đàn hương lướt qua chớp mũi rũ xuống của ta, khoe mắt liếc khắp nơi, ta trông thấy trường bào bằng gấm mây trắng thuần của nàng. Thái hậu nương nương xuất thân cao quý, từ nhỏ chưa từng dùng thứ gì làm bằng vải bông. Lúc ta nhậm chức thượng cung, tìm hiểu khắp nơi, nghiên cứu ra gấm dệt bằng tơ tằm trắng thuần này, dùng tơ tằm chưa nhuộm màu dệt ra hoa văn thiên nhiên, hoặc sáng hoặc tối, từng khiến thái hậu vui mừng không kìm nổi. Ta biết trong cung nàng thấy nhiều vật trân quý, một khi có đồ vật mới, đồ cũ sẽ ném đến sau đầu, nhưng thái hậu đến nay vẫn mặc nó, chẳng những bởi vì nó mềm mại thư thái không nhăn nheo, cũng bởi vì ta rõ đạo lý thứ quý giá không nên có nhiều, kêu người dệt ra

một cuộn, sau khi thái hậu chế thành hai bộ quần áo cho riêng mình thái hậu, liền phá hỏng mấy dệt mà mình phải trăm cay nghìn đắng mới kêu người ta làm được, từ nay cục Thượng Cung không dệt được gấm mây trắng thuần này nữa. Thái hậu mặc loại y phục như vậy, trong lòng sao lại không cao hứng, đám phi tần làm sao lại không sinh lòng hâm mộ?

Ăn trên ngồi trước chỉ là một loại cảm giác mà thôi, mà ta, thì mượn thể hòa theo loại cảm giác này.

Tất cả phương pháp chế tạo, đều nằm trên quyền sở thượng cung tự tay ghi chép, nằm trong đầu ta, chỉ có ta, mới có thể tái hiện nó.

Cho nên, Không Văn Trân mới thêm muốn nó như điên.

Mà ta, chỉ mong thái hậu có thể nhớ đến ta một chút là tốt lắm rồi.

Đèn thanh ngọc khắc hoa văn hình mây tỏa bóng trên sàn nhà, chớp động dưới ánh nến. Thái hậu thờ dài một hơi, nói: “Đứng lên đi!”

Ta vội vàng đứng lên, không dám xoa đầu gối đang phát đau, đi vài bước đến bên cạnh thái hậu, “Thái hậu nương nương, nô tì giúp ngài mức thêm ít canh nhé?”

Bà khẽ gật đầu. Ta chậm rãi mức thêm cho thái hậu một chén. Bởi vì hôm nay đóng giả thành cung nữ cục Thượng Cung, ta chải một cái búi tóc Thùy loa (1) kiểu dáng đơn giản, sau đầu cố ý cắm lên một cây thoa ngọc bích, có tua rua xanh nhạt thả xuống, vừa vặn ngăn trở vết thương sau đầu. Lúc ta mức canh khẽ động da đầu, chỗ bị rách chưa đỡ, khiến đầu ta co rút đau đớn một chút, tay run lên, canh thuốc liền vãi một ít ra ngoài. Ta hơi nhíu mày, lại giả như không có chuyện gì ổn định cánh tay, dâng canh lên thái hậu.

Thái hậu bưng canh thuốc, nhẹ hóp một ngụm, nhìn đồ trang sức của ta, thuận miệng nói: “Lúc ngươi làm thượng cung, rất biết người biết ta, chế tạo vật phẩm cũng tốt, rất cẩn thận tỉ mỉ. Hôm nay tuy giả dạng thành cung nữ tới gặp ta, cũng không nên trang phục lung tung, khiến người ta chú ý. Đã chải búi tóc Thùy loa, thì không nên đâm thoa ngọc bích, miễn cho người ta dèm pha.”

Ta khom lưng, nói: “Chỉ vì đêm dài yên tĩnh, lại muốn kịp giờ tới gặp thái hậu, vì vậy mà lấy sai ngọc trâm, không ngờ ánh mắt thái hậu nương nương tinh tường như thế...”

Thái hậu khẽ mỉm cười, không nói gì thêm.

Lúc ta ra khỏi Trường Tín cung, đồng hồ nước vừa mới vang lên ba lượt, ta quay đầu nhìn lại cát thú (2) ngồi trên mái hiên ánh lên dưới trăng sáng, yên tĩnh mà thanh nhã.

Ta nhô ngọc trâm trên đầu xuống, khẽ cười. Bà ta đã phát hiện điểm khác thường trên đầu ta, như vậy, tự nhiên sẽ phái người đi điều tra vì sao ta lại bị như thế. Bà ta sẽ biết, tân đề đối xử với ta chẳng hề tốt lành gì, mỗi một thủ đoạn đầy đoạ vũ nhục, dẫn vật của hần sẽ bị bà ta nắm rõ. Như vậy, bà sẽ lợi dụng điểm này sao? Ta có thể lấy được sự tin tưởng của bà ta một lần nữa sao?

Tân đề có thể chặt đứt sự liên thông tin tức giữa trong và ngoài cung của thái hậu nương nương, nhưng ta tin tưởng, hần chém không đứt mạng lưới quan hệ trong cung của bà, bởi vì hần chỉ nguyện ý rửa sạch Trường Tín cung trong một quy mô nhỏ, những cung nhân thái hậu ẩn tàng trong cung khác, còn có thể tiếp tục cống hiến vì bà. Ta quá rõ thủ đoạn của thái hậu. Phàm những cống hiến cho bà ta, ai không có một vài nhược điểm bị thái hậu nắm trong tay, khiến người ta không thể không sợ chết mà tận trung? Tân đề nhất thời nhân từ, lưu lại một tai hoạ ngầm vô cùng nghiêm trọng.

Hần làm sao biết, ta có thể lợi dụng những đầy đoạ vũ nhục mà hần ban tặng?

Hi vọng cây ngọc trâm chẳng hề thích hợp này, có thể mang đến cho ta vận may.

Lặng lẽ trở lại Lan Nhược hiên, đang muốn theo cửa hông đi vào, lại thấy Tổ Khiết đưa một tiểu thái giám đi ra. Ta thấy rõ ràng, chính là tiểu thái giám bên cạnh Khang Đại Vi. Ta lấp bắp kinh hãi, vội vàng lui vào trong góc tường, chờ hần đi xa, mới lặng lẽ đi vào cửa hông. Tiến vào viện, lại thấy Tổ Khiết gấp đến độ đi qua đi lại, “Nương nương đi đâu rồi, nếu để cho hoàng thượng biết...”

Tổ Hoàn lại không thèm để ý đến nàng, chỉ lạnh lùng nói: “Nương nương đi đâu, chúng ta đâu thể quản lý.”

Tổ Khiết tức giận nói: “Ta biết, người sớm đã dứt bạc cho tổng quản, muốn được chuyển qua Chiêu Thuần cung, phụ lòng nương nương...”

Tổ Hoàn thờ ơ mà nói: “Người trong cung ai không muốn bò lên chỗ cao? Ta đến Chiêu Thuần cung, nói không chừng nương nương càng thích!”

Ta thầm khen ngợi trong lòng. Tổ Hoàn biết đạo lý sinh tồn ở trong cung. Nàng nói không sai, người phải bò lên chỗ cao, chỉ có đến chỗ cao, mới có khả năng đề cao giá trị lợi dụng của mình. Có lẽ, ta nên nghĩ biện pháp giúp nàng hoàn thành tâm nguyện này?

Ta có ý gây ra ít tiếng vang, đi vào trong viện, giả như không biết các nàng đang tranh cãi, nói: “Buổi tối hôm nay có ai đến không?”

Tổ Khiết đi tới đỡ lấy ta, nói: “Nương nương, gấp chết nô tì rồi. Vừa mới này Tiểu Thuận Từ bên cạnh Khang tổng quản mang thuốc trị thương tới đây, nói là hoàng thượng phân phó, bảo nương nương khi gội đầu dùng nước nóng rửa sạch vết thương, sau đó bôi lên, sẽ lành rất nhanh.”

Nghĩ đến mấy ngày hôm trước Sư Viện Viện hái hoa ở ngự hoa viên, bị hoa đâm ngón tay, vừa vặn để hoàng thượng nhìn thấy, liền kêu ngự y đến xem bệnh, nhiệt não cơ hồ mọi người đều biết, mà ta, lại chỉ có thể kêu một tiểu thái giám lén lút mang thuốc tới. Hần sợ ta chết tại Lan Nhược hiên, mất đi giá trị tiềm ẩn chẳng?

Thuốc mỡ trong suốt có hương thơm, bỏ trong một cái hộp sắt nhỏ nhỏ khắc hoa lan Cảnh Thái. Hộp sắt không biết là do thượng cung nào trước đây chế ra, thủ công tinh xảo, kiểu dáng ta lại chưa hề gặp qua, thậm chí tuy mình từng là thượng cung, nhưng đồ vật quý giá trong hoàng cung cũng chưa chắc biết hết được.

Tổ Khiết Tổ Hoàn giúp ta gọi đầu, lại gọi ra không ít máu loãng, ta thấy mắt Tổ Khiết ngân ngấn nước, mà thần sắc Tổ Hoàn thì thờ ơ, tựa hồ như không thấy. Dùng thuốc mỡ bôi lên, sau đó máu lập tức ngừng chảy.

Thuốc mỡ man mát này khiến những cơn đau đầu từng đợt như động kinh từ sau khi bị thương dường như ngừng lại, để ta ngủ ngon một giấc.

Những ngày tiếp theo, nửa đêm ta thường đến bái phỏng thái hậu nương nương đang ăn chay lễ Phật tại Trường Tín cung. Dưới sự phối hợp của Không Văn Trần, lại mang qua cho nàng một ít đồ dùng thích hợp. Không Văn Trần thấy ta bất luận là chế áo hay nấu canh đều tuyệt diệu, trong lòng càng cực kỳ hâm mộ, càng không dám bác yêu cầu của ta, tận tâm tận lực xử lý giúp ta, giúp ta mang qua cho thái hậu nương nương. Ta không kè lể với thái hậu rằng ta bị tấn để đối xử tệ thế nào, nhưng thái độ nàng đối với ta lại hòa nhã hơn. Ta nghĩ, đây đã là một tiến bộ cực lớn rồi.

Triều đại này từ rất lâu trước kia đã bãi bỏ chế độ phi tần mỗi ngày đều phải đến thỉnh an hoàng hậu, sửa thành một tháng phi tần trong nội cung sẽ gặp nhau một lần. Các phi tần khác thấy Thôi hoàng hậu nắm hậu cung trong tay, quyền thế như mặt trời ban trưa, liền thường chạy tới chỗ nàng, ta lại không qua đó lấy một lần, trừ phi truyền triệu hay là thỉnh an theo thông lệ, ta mới xuất hiện tại Chiêu Thuần cung của Thôi hoàng hậu.

Ta nghĩ, tất cả những gì ta làm, chắc hẳn đã truyền đến trong tai thái hậu rồi.

Sau khi tân đế đăng cơ, tuy Nhị hoàng tử được phong làm Tín vương cấp đất, nhưng vẫn được các phiên vương ủng hộ như trước. Tân đế vẫn chưa có hành động, có lẽ một là vì muốn lưu truyền thanh danh tốt, hai là triều chính bị đăng thái hậu cầm giữ nhiều năm, trong khoảng thời gian ngắn, hẳn cũng chưa có biện pháp xuống tay trừng trị.

Nhìn triều đình bình tĩnh, vẫn chưa đại khai sát giới như lúc Vũ Đế tiền triều mới đăng đế vị, nhưng bão tố trong âm thầm chỉ sợ càng kịch liệt hơn.

Đã nhiều ngày êm đềm gió thổi mây trôi, miệng vết thương trên đầu cũng dần dần lành lại. Nghĩ đến mình càng ngày càng gần mục tiêu, tâm tình ta cũng không khỏi tốt lên. Từ sau lần thị tẩm trước đó, Hạ Hầu Thần cũng không có gọi đến ta nữa, có lẽ hẳn trút nỗi tức giận trong lòng xong, liền không để ta ở trong lòng. Ta tất nhiên là vui mừng vì sự thành công này. Dựa theo sự phát triển của kế hoạch, tối đa một hai tháng nữa, ta sẽ tìm được một con đường ra khác.

Ta lười nhát nằm trên giường, nhìn trường hoa màu xanh trên đỉnh đầu. Trường màu xanh ngọc bị gió thổi qua, những chuỗi ngọc phi thúy rủ xuống liền đing đang rung động, giống như tiếng chuông gió.

(1)Búi tóc Thùy loa:↑

(2)Cát thú: Con vật tượng trưng cho may mắn thường được để trên nóc nhà.↑

Bạn đang đọc truyện *Thượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Ngoài cửa sổ vàng trắng sáng dần dần nghiêng về hướng tây

Tổ Khiết bước chân nhẹ nhàng chậm chạp đi vào, khom lưng, ở trước trường nhẹ giọng kêu: “Nương nương, dậy thôi.”

Ta chậm rãi ngồi dậy, hỏi: “Hôm nay là ngày thỉnh an hoàng hậu?”

Tổ Khiết khẽ gật đầu, “Nương nương mỗi lần đến này ngày từ canh bốn đã bắt đầu thay trang phục rồi, ngày hôm nay thật sự là hơi muộn rồi.”

Ta đẩy tấm màn xanh ra lười nhát đứng dậy, nói: “Không muộn, dù sao ta cũng không phải là người muộn nhất.”

Mỗi lần phi tần trong cung gặp nhau tại Chiêu Thuần cung, Sur Viện Viện luôn luôn đến sau cùng, sớm đã chọc chúng phi tần bất mãn, nàng ta vẫn không chịu đổi tánh, thực là khiến ta bội phục.

“Nương nương, hôm nay chải búi tóc ngược(1) nhé. Phù hợp với thoa ngọc tím kim phượng cực Thượng Cung đưa tới, mặc chiếc váy thêu hoa sen đang nở, vừa thể hiện được vẻ cao quý của nương nương cũng không đến mức quá bắt mắt.”

Tổ Khiết luôn rất nhiều lời, ta gật đầu tán thành, nói: “Theo ý người đi.”

Váy lụa xứng với ngọc trân hình phượng

Tổ Khiết rất ít khi được ta khen ngợi, nghe được câu này, vô cùng vui mừng đi chuẩn bị. Ta hơi kỳ quái: tuy nói Tổ Khiết vào cung chưa lâu, nhưng trong cung là một cái chảo nhuộm cực lớn, nằm ở bên cạnh ta đã mấy tháng, phải nghe nói tình cảnh của ta rồi chứ, vì sao lại vẫn trước sau như một đối xử tốt với ta?

Chờ nàng cắt kỹ quần áo và thoa, ta nhìn không được hỏi: “Tổ Khiết, mấy ngày nay, đi theo bản phi, có cảm thấy thiệt thòi không?”

Tổ Khiết hoảng hồn vội vàng quỳ xuống, “Nương nương, nô tì sao dám than thiệt thòi? Có thể hầu hạ nương nương, là phúc khí nô tì đã tu luyện từ mấy kiếp. Nô tì mới vào cung, được đi theo hầu hạ ngài, không biết đã cao hứng biết bao nhiêu. Trước khi vào cung, nô tì vốn là nha hoàn chế thoa của Bảo khí phường, tay nghề khéo léo, mới bị tuyển vào cung. Trước kia nương nương có chế tạo vài món phi thủy nạm vàng, lưu truyền ra ngoài, được Bảo khí phường cất giữ, nhờ món đồ này, phòng chế phẩm trở thành nơi nổi tiếng dân gian. Đại danh của nương nương, nô tì nghe được, thật là như sấm bên tai!”

Ta cảm thấy hứng thú, không nghĩ đến châu thoa bình thường ta chế tạo trong cung, ở dân gian lại được tôn sùng đến vậy, liền hỏi: “Là loại châu thoa nào truyền ra ngoài cung?”

Tổ Khiết nói: “Có một đôi song thủy uyên thoa, một bộ trâm ngọc, cùng với vòng ngọc ngà voi...”

Tổ Khiết thuộc nằm lòng nói ra, khiến ta khá là ấn tượng. Mấy thứ này, ta làm từ mấy năm trước. Có lẽ sau này đồ trang sức mới tới ừn ừn, mấy thứ đồ cũ này đã bị phi tử nào đó tiện tay quăng đi, không nghĩ đến ở dân gian lại được coi trọng như thế.

Nhưng thế thì sao? Ta vĩnh viễn cũng không thể ra khỏi hoàng cung, cái lồng giam làm bằng vàng này, mà ta, cũng chỉ thích hợp sinh sống ở chỗ này thôi.

Trở thành chủ tử, những chuyện cũ như chế thoa chế áo cho người ta trước kia, lại trở thành chủ đề cho mọi người giễu cợt.

Ta lười nhát đánh gãy lời miêu tả của Tổ Khiết, nói: “Kêu Tổ Hoàn tiến vào. Ngày hôm nay, bảo nàng đi với ta đến Chiêu Thuận cung.”

Về hưng phấn trên gương mặt của Tổ Khiết tan biến, chỉ đành thu dọn quần áo, đi kêu Tổ Hoàn.

Tổ Hoàn nghe ta nói sẽ mang nàng đi Chiêu Thuận cung, kinh ngạc, ngẩng đầu liếc mắt nhìn ta một cái, vài lần trước ta đều dẫn theo Tổ Khiết đi, ngoài lần đầu tiên ra, chưa hề mang theo nàng.

Ta giả vờ không thấy thần sắc trên gương mặt nàng, chỉ nói: “Đi thôi.”

Kiệu đã chờ trước cửa, ta ngồi lên kiệu, Tổ Hoàn đi bên cạnh kiệu, một đường hướng tới Chiêu Thuận cung. Ở ngã tư đường, ngẫu nhiên thấy kiệu của những phi tần khác cũng đi từ trên đường, ta tất nhiên là nhường các nàng đi trước. Các nàng phô trương hơn ta nhiều, chỉ ít cũng có ba bốn người theo hầu bên kiệu, không giống ta chỉ có một mình Tổ Hoàn.

Khi ta vạch rèm, thấy ngôi lưu ly màu hoàng kim lợp trên đỉnh Chiêu Thuận cung, lại phát hiện sớm đã có từng tốp năm tốp ba cổ kiệu ngừng trước cửa Chiêu Thuận cung, nhóm phi tần từ bên trong kiệu đi xuống, dạo bước trên thềm đá cẩm thạch, nói cười thật vui tiến vào Chiêu Thuận cung. Vì trên đường ta nhường đường cho các phi tần khác, lại thành người thứ hai từ dưới lên vào cung, chỉ sớm hơn Sur Viện Viện một chút.

May là, ta đi theo phi tần khác vào ngôi, cũng không bắt mắt lắm.

Ngày hôm nay hoàng hậu không giống như lần đầu tiên gặp mặt nhóm phi tần, sáng sớm đã an vị tại ghế chủ tọa, đợi chúng phi tần đến đông đủ, mới nghe thái giám tuyên: “Hoàng hậu nương nương giá lâm.”

Một trận tiếng vàng ngọc va nhau vang lên, ta trông qua, hơi giật mình. Hoàng hậu chải một cái búi tóc Loan Phụng trong mây (2)cao vút, mang một con kim thủy phụng hoàng, vẩy vẩy chín phụng triều tông màu đỏ sậm, cả người đã trang nghiêm lại hào phóng, vô cùng xinh đẹp. Khiến ta giật mình không phải cách ăn mặc khác, mà là kim thủy phụng hoàng mà Thôi Phụng Cần cắm trên búi tóc Loan Phụng kia, tuy kiểu dáng có chút thay đổi, trong miệng phụng hoàng có thêm một viên thủy châu hình giọt nước, nhưng ta nhận thấy rõ ràng, đồ vật này, không phải là thứ Thượng Quan hoàng hậu trước kia mà nay là thái hậu rất thích mang sao.

Có lẽ vẩy cánh của Thôi Phụng Cần tại hậu cung dần cứng cáp, từ gương mặt tươi cười của nàng cũng có thể nhìn ra được. Biểu tình tự nhiên, thuần hòa khiêm nhường mà cởi mở lúc mới tới của nàng, đã tăng thêm vài phần uy nghi.

Lúc này, Sur Viện Viện mới đi theo cung nữ, chậm rãi đi vào đại sảnh, hành đại lễ với hoàng hậu, sau đó ngồi trên ghế bên cạnh nàng.

Bởi vì hôm nay hoàng thượng không tới, chúng phi tần không cần đem hết tất cả vốn liếng để thu hút sự chú ý của hoàng thượng, trên bàn tiệc đầy tiếng oanh yến riu rít, vô cùng hài hòa. Thi mỹ nhân ngồi ở bên cạnh ta bu lại, hỏi vài cách phối hợp vòng tay, lại nói châu thoa của mình đã lâu năm, có ít trăn châu lỏng ra, trăn châu phai màu, không biết có thể sửa chữa hay không. Ta tự nhiên đáp lời nàng, hoàn toàn xem nhẹ sự khinh miệt trong giọng nói của nàng.

Bắt đầu từ vị Thi mỹ nhân kia, có vài vị phi tần bậc thấp ngồi bên cạnh ta cũng bu lại, có người hỏi quần áo, có kẻ hỏi bài trí trong phòng có chỗ nào xung đột không. Ta biết gì nói vậy, tự nhiên là khiến hoàng hậu ngồi trên ghế chủ vị chú ý. Sur Viện Viện ngồi bên cạnh hoàng hậu, nàng vốn không có lời nào để nói chuyện với hoàng hậu, chú ý thấy bên này ồn ào náo động, liền quay đầu lại nói với hoàng hậu: “Hoàng hậu nương nương ngài nhìn xem, Ninh tuyền thị cũng được mọi người hoan nghênh quá, bận rộn đến điểm tâm cũng không kịp ăn một miếng.”

Nguyệt Dung Hoa luôn luôn về phe hoàng hậu, phẩm vị thấp hơn một bậc so với Sur Viện Viện, ngồi bên cạnh Sur Viện Viện, nghe vậy dùng khăn cheu

che miệng cười nói: “Nghe nói ngày đó, hoàng thượng còn ban ân điển, đặc biệt kêu Ninh tuyển thị đi Tê Hà các của Sur chiêu nghi thêu mắt chim trên váy, hoàng thượng cũng thật là ân sủng tỷ tỷ.”

Sắc mặt Sur Viện Viện tái nhợt, không nói tiếng nào chỉ lo dùng đũa từ đàn gấp điếm tâm.

Nguyệt Dung Hoa lại không chịu buông tha nàng, tiếp tục hỏi: “Cũng không biết sau đó Sur chiêu nghi có mặc kiện váy bách điều đã được thêu mắt mà múa chưa? Chắc hẳn là múa thử rồi. Chỉ cần tưởng tượng thôi cũng đủ biết, Sur chiêu nghi múa lên hẳn là bách điều tung bay, hoạt bát linh động. Ngày hôm nay tuy hoàng thượng không tới, nhưng nhóm tỷ muội chúng ta gặp nhau cũng rất cao hứng, hoàng hậu nương nương nhất định cũng muốn xem Sur chiêu nghi mặc chiếc bách điều váy kia múa lần nữa?”

Thời hoàng hậu quả thật bị khơi gợi hứng thú, nói: “Váy bách điều chắc hẳn đang ở Tê Hà các? Bản cung kêu người lấy tới đây, bây giờ cũng rồi rảnh, Sur chiêu nghi có thể múa một điệu không?”

Sur Viện Viện ba một tiếng buông đũa xuống. Lúc này nhóm phi tần thấy hai vị bắt đầu khai chiến, mũi dùi liền trực chỉ Sur Viện Viện, lộ ra vẻ mặt hứng thú muốn xem kịch vui, mỗi người đều ngừng nói, mắt trông qua bên này. Tiếng Sur Viện Viện đặt đũa vang lên trong đại sảnh, đặc biệt chói tai.

Sắc mặt hoàng hậu tức thời biến đổi, thu lại nụ cười, đang muốn lên tiếng thì lại thấy Sur Viện Viện bước ra khỏi hàng, hành lễ xin lỗi hoàng hậu: “Hoàng hậu nương nương, thần thiếp nhất thời nhớ tay, quấy nhiễu nương nương, khiến cho thần thiếp kinh hoàng trong lòng, không biết trả lời hoàng hậu nương nương như thế nào cho tốt. Váy bách điều đêm hôm đó đã bị hoàng thượng cầm đi, thực sự không có ở Tê Hà các.”

Ta đột nhiên rõ ràng, Nguyệt Dung Hoa khơi mào, hoàng hậu ra vẻ hứng thú, Sur Viện Viện lại nói ra chân tướng, mọi mũi nhọn đều đầy đủ chỉ về hướng ta. Ta chỉ không rõ, hoàng thượng bắt quả chỉ ngủ lại chỗ ta một đêm đó mà thôi, vẫn chưa có chuyện sủng mình ta, vì sao lại khiến hoàng hậu chướng mắt? Chẳng lẽ, là vì thân phận ta hoàn toàn không có người chống lưng, cho nên bị hoàng hậu chọn để giết gà dọa dọt?

Chẳng lẽ, tân đế đã nhận thấy ta không có bao nhiêu giá trị, cho nên đã ám hiệu để hoàng hậu có thể xuống tay diệt trừ?

Ta biết, phi tần bậc thấp như ta, không được hoàng đế sủng ái, hoàng hậu có thể tùy tiện tìm một lý do trừ bỏ. Lại thêm một lần kia, Sur Viện Viện nhận ân mưa móc, mà sau đó hoàng đế lại đến Lan Nhược hiên của ta, đây cũng là tội ác mị hoặc chủ thượng. Người trong cung đã muốn hại chết ta, có tội danh gì mà không thể lời ra.

Trong lòng ta liên tục suy nghĩ, biết rằng nếu như không chủ động, thì sẽ không còn cơ hội nữa, liền chậm rãi ra khỏi hàng, quỳ xuống, nói với hoàng hậu: “Hoàng hậu nương nương, vì đêm đó thời gian ngặt nghèo, váy bách điều chưa thêu xong, cho nên hoàng thượng phái người đem khỏi Tê Hà các, mang đến cho thần thiếp ở Lan Nhược hiên. Cũng vì thần thiếp ngu dốt, lại thêu hỏng váy bách điều. Tuy rằng hoàng thượng không nhắc lại chuyện này, nhưng thần thiếp vẫn âm thầm xấu hổ, trong thời gian ngắn chưa kịp báo cho Sur tỷ tỷ, mong hoàng hậu nương nương thứ tội.”

Thời hoàng hậu nghe ta nhắc đến hoàng thượng, lông mày hơi nhíu một chút, đang muốn cất tiếng thì Nguyệt Dung Hoa liền khẽ cười nói: “Không biết trước kia Ninh tuyển thị làm thế nào giữ được chức thượng cung, cái chuyện đơn giản như thêu váy bách điều cũng làm không xong. Hoàng thượng đã không trách móc, chúng ta cũng không tiện nhắc lại việc này.”

Câu này của nàng như đổ thêm dầu vào lửa cháy, phi tần chung quanh mỗi người đều lộ ra sắc thái bất bình. Hoàng hậu tức thời hơi nhíu mày, nói: “Nghe nói đêm đó hoàng thượng vốn đang ở tại Tê Hà các, về sau lại đến Lan Nhược hiên, phải không?”

Ta quỳ trên mặt đất, cúi đầu trầm nghĩ, quả nhiên hỏi tới rồi.

Ta vội vàng dập đầu lạy nói: “Hoàng thượng tới Lan Nhược hiên của thần thiếp, đơn giản là hoa lan trong viện thần thiếp nở nhiều, hoàng thượng nghe nói, mới đi qua nhìn xem. Lan Nhược hiên của thần thiếp, vốn là nơi Lan quý nhân trồng hoa lan. Lúc Lan quý nhân còn được sủng ái nhất hậu cung, tuy thần thiếp tuổi còn nhỏ nhưng cũng có nghe nói chuyện này. Về sau Lan quý nhân bị hoạch tội chết trong lãnh cung, hoa lan ở Lan Nhược hiên liền không có ai trông giữ, dần dần điêu tàn. Sau này, thần thiếp vào ở nơi đó, rảnh rỗi không có việc gì làm, nên mới chăm sóc hoa lan, không nghĩ đến lan nhụy đẹp cực kỳ khó chiều chuộng lại nở rồi. Cho thấy tuy người cũ đã đi, nhưng thứ lưu lại tốt thì cũng vẫn tốt. Hoa đã như vậy, châu thoa cũng như vậy. Bổ sung thêm một chút, sửa lại kiểu dáng một chút, đồ cũ lại sáng rõ như mới. Người cũ tuy không tốt, không hẳn là không thể thay đổi, chỉ vì còn chút dây dưa với cũ chủ, nhưng cũng là chuyện bất đắc dĩ mà thôi.”

Ta ngẩng đầu, ngược mắt nhìn hoàng hậu một cái, lại thấy hoàng hậu dùng ngón tay nhẹ lướt qua kim thúy phượng hoàng cắm trên đầu, thật lâu sau cũng vẫn không lên tiếng.

Nguyệt Dung Hoa cùng một đám phi tần lại không rõ ta đi một vòng lớn, không trách tội mình mà lại nói đến hoa lan và Lan quý nhân là sao, nhất thời giật mình, không có ai hùng hổ dọa người nữa.

Đúng như ta dự đoán, Thời Phượng Cần là một nữ nhân thông minh, nàng không còn dây dưa chuyện này nữa, lại mở đề tài, nói qua chuyện khác. Các phi tần khác cùng một hội gió chiều nào theo chiều ấy, thấy Thời Phượng Cần đã không nhắc tới, liền không có người nào ngốc nghếch nhắc lại việc này. Thẳng đến khi tiệc rượu kết thúc, Hạ Hầu Thần cũng không đến, nhóm phi tần tiện đã hết hứng, yến hội tan rất vui vẻ. Mà ta, lại bị Thời Phượng Cần lấy lý do chỉ vàng trên trâm phượng bị lỏng ra, giữ lại.

Ta biết nàng đã hiểu ý ta, không phí công ta chờ đợi thật lâu, rốt cuộc cơ hội đã tới rồi.

Khi ta tiến vào trong nội đường, trên tay Thời Phượng Cần đang vuốt vuốt hạt châu hình giọt lệ mới thêm vào kim thúy phượng hoàng, hạt châu trong suốt như nước nhẩy lên trong tay nàng. Ta như thường lệ hành lễ với nàng, nàng kêu người chuẩn bị chỗ ngồi cho ta.

Đặt kim thủy phượng hoàng trong mâm tử đàn trái gấm bên cạnh, lúc này nàng mới cười nói: “Ninh tuyền thị không hổ trước kia từng làm thượng cung, liếc mắt một cái đã nhận ra cái này là kim thủy phượng hoàng của thái hậu. Theo lệ, thứ này không thể dùng nữa, do nội thị giám chịu trách nhiệm thu lại. Ta thật sự thích thủ công tinh xảo của đồ vật này, vì vậy mà kêu cục Thượng Cung sửa lại rồi trình lên. Hiện giờ cục Thượng Cung không có Ninh tuyền thị chủ trì đại cục, cũng không biết sửa như vậy có thích hợp hay không.”

(1) Búi tóc ngược:↑

(2) Búi tóc Loan Phượng trong mây:↑

Bạn đang đọc truyện *Thượng Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Người khiến đế vương ghét bỏ.

Ta cười cười, nói: “Không thượng cung là người trung hậu, đồ vật làm ra cũng theo khuôn phép cũ, thật sự không có gì không thỏa đáng. Trâm phượng này vốn dùng toàn những vật liệu đặc biệt tuyển chọn: nhất là đôi mắt dùng dạ minh châu trăm năm khó tìm, thân phượng không phải chỉ dùng loại vàng bình thường, mà là vàng ròng do nhóm gia công kim loại thí luyện vô số thứ mới chế tạo thành công. Bởi vì khi nấu chảy thành thân phượng rồi thì không thể nấu lại một lần nữa, cho nên cảnh trâm phượng này mới trở nên quý giá như vậy. Nếu từ nay về sau, để nó vấy bụi trong kho, thì thật là đáng tiếc...”

Thời Phượng Cần lại cầm lấy trâm phượng, dùng ngón tay vuốt ve, sau đó mới cẩn thận buông xuống, nói: “Chỉ sợ hoàng thượng không vui khi bản cung mang thứ này.”

Ta nhìn trâm phượng trong tay nàng, hạt châu hình giọt nước vẫn không khiến nó mất đi sự tỏa sáng vốn có, “Đồ nàng ta từng dùng vốn là thứ tốt nhất, nhưng bây giờ hoàng hậu nương nương lại chấp chưởng hậu cung, tự nhiên những đồ vật này sẽ về tay hoàng hậu nương nương thôi. Thần thiếp nghĩ, hoàng thượng thấy vậy cao hứng còn không kịp.”

Thời Phượng Cần mỉm cười nhìn ta, “Ninh tuyền thị thực biết nói chuyện, hèn gì trước kia có thể leo lên vị trí thượng cung.”

Ta hơi cúi đầu nói: “Dù cho từng làm thượng cung, cũng phải nghe lệnh hoàng hậu nương nương. Nương nương nắm hậu cung trong tay, đôi lúc không tiện ra mặt, thần thiếp có thể trợ giúp hoàng hậu nương nương một tay.”

Cuối cùng cũng ta cũng nói ra mục đích khi tới nơi này. Đây chính là cơ hội mà ta nung nấu, mưu đồ từ rất lâu. Ta biết, phi tần bậc thấp như ta nếu không có lợi thế nhất định, làm sao có thể thành công nương tựa vào cây đại thụ hoàng hậu này. Chỉ dựa vào việc mỗi ngày nói chuyện phiếm nhàn, thân phận Thời Phượng Cần như vậy, gia thế như vậy, chắc hẳn từ nhỏ đến lớn sớm đã quen rồi. Cái nàng cần có, chỉ có thể là người trợ giúp nàng mà thôi, nói thí dụ như tuy nàng đã nắm được quyền hành hậu cung, nhưng nhân mã của thái hậu cơ hồ vẫn chưa hành động, nàng làm sao mà không khó ăn khó ngủ cho được?

Thời Phượng Cần nhẹ giọng cười, thả trâm phượng lại vào trong hộp gấm, “Không biết Ninh tuyền thị có gì hay để bản cung xem một phen?”

Nàng đang hỏi ta có lợi thế gì. Ta mừng thầm trong lòng, biết mình đã khiến nàng động tâm rồi. Ta cúi đầu nói: “Nếu như nương nương thích vật nào của người cũ, thần thiếp có thể lấy vài món trở về. Tuy thần thiếp không khéo tay, nhưng sửa chữa xong, bảo đảm không ai có thể nhận ra được.”

Mặt Thời Phượng Cần hiện lên sắc thái vui mừng, cười ra tiếng, gật đầu, “Bản cung đúng là đã nhìn lầm, không ngờ Ninh tuyền thị còn có tài năng như thế.”

Đang cười nói, lại nghe thấy tiếng thái giám ở ngoài điện hô to: “Hoàng thượng giá lâm!”

Ta cả kinh, thiếu chút nữa từ trên ghế bật dậy. gương mặt Thời Phượng Cần lộ ra sự vui mừng từ đáy lòng, hô nhỏ một tiếng: “Biểu ca tới?” Rồi bước nhanh ra ngoài nghênh giá. Lúc này ta mới vội vàng từ trên ghế đứng lên, nhìn thấy thân ảnh màu vàng sáng kia, cũng không dám nhìn hân, vội vàng quỳ xuống.

“Hôm nay Cần nhi có khỏe không?” Giọng nói hân thân thiết hòa ái giống như từ chân trời truyền tới, khiến ta cơ hồ hoài nghi hân và người mà ta nhìn thấy thường ngày không phải là một. Xem ra, hân thật lòng yêu thích hoàng hậu, trong giọng nói để lộ sự yêu chiều sâu sắc. Ta mừng thầm vì đã chọn đúng người, chỉ cần địa vị hoàng hậu được củng cố, cần gì phải lo lắng đến địa vị của ta về sau?

Ta không dám ngẩng đầu, chỉ nghe Thời Phượng Cần lộ ra ngữ khí nũng nịu của nữ nhi, “Sao ngày hôm nay, muộn như vậy biểu ca mới xuống triều?”

“Vốn là muốn tới sớm một chút, các triều thần lại ngăn trở. Yên hội ngày hôm nay Cần nhi làm có tốt hay không?”

Có thể tưởng tượng được Thời Phượng Cần khi nghe hân dùng ngôn ngữ quan tâm như vậy sẽ tươi cười tới mức nào, thời điểm này, bọn họ giống như một đôi vợ chồng dân gian, hết sức thâm tình khẩn thiết, không thêm đề những người khác vào mắt.

“Đa tạ biểu ca quan tâm, Cần nhi hết thấy đều tốt.”

Giọng nói thân thiết như gió mát bỗng nhiên chuyển lạnh, trở nên lạnh nhạt xa xôi, “Tại sao nàng ta lại ở chỗ này?”

Ta đột nhiên rõ ràng, người hoàng thượng hỏi là ta, vội vàng quỳ lạy, nói: “Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương muốn hỏi thần thiếp về trăm phượng, cho nên giữ thần thiếp lại. Việc đã xong, thần thiếp không quấy rầy hoàng hậu nương nương nữa, thần thiếp cáo từ.”

Hoàng hậu áy náy nói: “Hoàng thượng, là thần thiếp bảo nàng ấy ở lại.” Lại ra lệnh cho ta, “Ninh tuyền thị, người đi về trước đi.”

Ta nghe xong, liền chuẩn bị đứng dậy hành lễ, trở về Lan Nhượng hiên, lại nghe Hạ Hầu Thần nói: “Đã tới rồi, Cần nhi xem còn có châu thoa gì muốn chỉnh, liền kêu nàng ta tới sửa một lần, tránh cho nàng ta cả ngày chạy tới chỗ nàng, để trăm trông thấy thêm phiền mắt!”

Lời hắn nói thật bất thường, xen lẫn sự phẫn nộ, ta nghe được, trong lòng lại cả kinh. Hắn vô duyên vô cớ nổi giận cái gì? Chẳng lẽ sự phẫn nộ của hắn đối với ta sẽ vĩnh viễn không biến mất?

Hoàng hậu nghe hoàng thượng nói vậy, luống cuống chân tay, nói: “Biểu ca...”

Ta lại quỳ xuống, trăm mặc không nói một lời, không biết nên trở về hay là lưu lại, liền chuẩn bị điều chỉnh biểu tình, cúi đầu quỳ tại chỗ, nghe hắn chỉ thị bước tiếp theo.

Hạ Hầu Thần cũng trăm mặc, chỉ nghe tiếng bước chân trăm trọng của hắn nhắm thẳng đến ghế chủ tọa.

Hoàng hậu miễn cưỡng cười nói: “Hoàng thượng, thần thiếp cũng không có trăm vòng gì khác muốn nàng ấy xem, ngài nhìn xem ——?”

Hạ Hầu Thần lạnh lùng mà nói: “Nếu như thế, liền bảo nàng ta đi đi!”

Ta dập đầu một cái, bước nhanh lui ra. Đi tới cửa đại điện, còn nghe bên trong mơ hồ có tiếng nói truyền ra, “Cần nhi, nàng mới lên làm hoàng hậu, hết thấy hành động, lời nói, cử chỉ đều phải lưu ý gấp đôi, không thể thân cận người không nên thân cận...”

Trong lòng ta hơi ảm đạm. Chẳng lẽ ở trong mắt hắn, ta là loại người không chịu nổi như thế? Đi ra cửa điện, bị gió lạnh thổi qua, ta mới phát giác phần lưng mình đã ra mồ hôi ướt cả áo trong.

Trăm mối lo của ta vẫn không có cách giải. Vì sao nhóm phi tần thân cận hoàng hậu không ai bị hoàng thượng răn dạy và quở mắng, mà hôm nay ta chẳng qua nhiều lời một chút với hoàng hậu, đã khiến hắn nói những lời ác độc như thế?

Chẳng lẽ hắn đã sớm thu được tin tức, biết được ý nghĩ của ta? Phạm là người trong cung, có ai không như thế, vì cầu mong một con đường sinh tồn, đem hết toàn lực, hắn cần gì phải châm chích một mình ta? Có lẽ là bởi vì ta phản bội, khiến hắn ném ta về phía đối lập. Nghĩ đến đây, trong lòng ta lại mừng thầm. Thời Phượng Cần thâm tình khẩn thiết với hoàng thượng, thật sự coi hắn thành phu quân của mình, một khi nàng biết hoàng thượng vĩnh viễn không có khả năng sủng ái ta, há lại không càng thêm yên tâm về ta? Như vậy, để ta đảm đương nanh vuốt trong cung cho nàng, không phải càng thêm thích hợp sao?

Trên đường trở về Lan Nhượng hiên, ta vừa đi vừa suy nghĩ, chỉ cảm thấy con đường sắp này rất thuận lợi, tinh thần sáng khoái, gạch vàng ngôi xanh, con đường dài lát ngọc trong cung, thoạt nhìn sao lại thuận mắt như thế.

Mà Tổ Hoàn, cũng mang sắc mặt vui mừng, chắc hẳn nàng đã âm thầm tiếp xúc với thái giám quản sự Chiêu Thuận cung, được tin tức tốt rồi?

Không ngờ một chuyến đến Chiêu Thuận cung, cả hai người chủ tớ chúng ta đều có tin tức tốt. Xem ra Chiêu Thuận cung đối với chúng ta mà nói, thật đúng là mảnh đất lành.

Với thái độ của Hạ Hầu Thần trước mặt hoàng hậu hôm nay, hắn thật sự đã chán ghét ta đến cực điểm, xem ra ngoài hai lần chịu khổ trước đây, sau này ta cũng không cần chịu đựng nữa. Chỉ qua mấy ngày nữa, ta sẽ tìm đến chỗ dựa vững chắc vĩnh cửu, sẽ không sợ bị bất kỳ người nào trong cung hãm hại, vừa nghĩ tới điều này, ta cơ hồ cười ra tiếng, kêu Tổ Hoàn, “Chuẩn bị quần áo cho ta, mang nước tới tắm gội.”

Tâm tình Tổ Hoàn hôm nay rất tốt, cũng không sai khiến Tổ Khiết, tự mình nấu nước sôi, rót vào trong thùng gỗ to cho ta, lại bỏ vào bên trong vài giọt tinh dầu hoa hồng, rải thêm cánh hoa. Mùi thơm phiêu tán trong gian phòng, ta cởi quần áo, cũng không kêu người tới hầu hạ, tự mình đi vào bồn, nhắm hai mắt lại, tựa vào trên vách thùng. Tổ Khiết cứ một lát lại rót vào một thùng nước nóng, để nước trong bồn tắm luôn ấm.

Tâm tình buông lỏng, không biết vì sao, trong mộng lung ta tựa hồ lại nhìn thấy nương ngâm nga: sau cơn mưa nhỏ, cầu vồng hiện lên, tiểu muội muội a, lên cầu dạo chơi... Muội muội a, đôi mắt đã lớn, mặc giá y hồng, chuẩn bị tốt chưa...

Ta không khỏi ngâm nga theo, trong hơi nóng mờ mờ, cảm thấy trong mắt có dòng lệ rơi xuống. Từ nhỏ, nương ta cứ như gà mái luôn bảo hộ ta, ở trong đại gia đình như thế, đã trải qua vô số lần bị đâm sau lưng. Có lẽ ở trong mắt người khác, nương là người đàn bà chanh chua mà hung hãn, khiến phụ thân không muốn tới gần, ông ấy lại càng thích đại nương ôn nhu đoan trang, nhưng những lúc bí mật, khi chỉ có ta và nương, nương cũng rất dịu dàng ân cần. Ta thủy chung vẫn không hiểu là vì cái gì, nhưng hiện tại cũng hiểu sơ sơ rồi.

Vì bảo vệ ta, có lẽ bà đã hoàn toàn bỏ qua tình yêu vợ chồng, chỉ cầu được đại nương bảo hộ. Chỉ tiếc tỷ tỷ ruột thịt của bà cuối cùng vẫn phản bội bà.

“Nương nương, nương nương, mau tỉnh lại...”

Tiếng nói từ xa truyền tới, khiến ta đang ở trong thùng đột nhiên bừng tỉnh, nhìn lại, là Tổ Khiết. Nàng hoảng loạn nhìn ta, “Nương nương, hoàng thượng tới, xin ngài mau đi tiếp giá.”

Đầu óc ta nhất thời không phản ứng kịp, có chút hồ đồ mà nói: “Tổ Hoàn đâu?”

Tổ Khiết gấp đến độ dậm chân, “Nương nương, ngài nhanh một chút, Tổ Hoàn đang ở ngoài kia bấm báo với hoàng thượng!”

Lúc này ta mới cả kinh, trừng lớn mắt hỏi nàng: “Người nói cái gì? Hoàng thượng tới, làm sao hắn có thể đến đây?”

Tổ Khiết giật mình: “Nương nương, sao ngài lại nói như thế?”

Lời còn chưa dứt, cửa phòng đã cách một tiếng bị mở ra, một người từ sau tấm bình phong đi ra, lạnh lùng nói: “Người hi vọng trăm vĩnh viễn không tới đây ư?”

Tổ Khiết sợ hãi thối lui đến một bên quầy xuống, ta ngơ ngác đứng trong thùng tắm, nhìn thấy hắn một thân hoàng bào màu vàng sáng chói càng lúc càng tới gần, nhất thời hoảng loạn thất thố, cũng không biết nên làm sao mới tốt.

Tuy rằng hai lần trước ta đã hoàn toàn lóa mắt ở trước mặt hắn, nhưng là chuyện bất đắc dĩ, không như hôm nay, bất thành linh bị hắn nhìn thấy hết. Ta không khỏi núp xuống nước, chỉ mong cánh hoa có thể che thân. Vừa xấu hổ vừa giận dữ, ta lại nghĩ đến, hôm nay mới liên lạc với hoàng hậu, nếu như thời điểm này lại nhận hoàng ân, há không phải sẽ khiến hoàng hậu sinh ra hiểu lầm, phá hoại mối liên hệ mà ta khó khăn lắm mới xây dựng được ư?

Ứng phó không kịp, ta cũng không kịp điều chỉnh biểu tình của mình, chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng uể oải: có phải mỗi lần ta sắp thành công, Hạ Hầu Thần đều không bỏ lỡ thời cơ đến phá hoại hay không?

“Đây mới là khuôn mặt chân chính của nàng sao? Ninh Vũ Nhu, thế nào, không muốn gặp lại trăm như vậy sao? Hay là nàng đã tìm được một chỗ dựa còn vững chắc, thích hợp hơn trăm, nên không cần trăm nữa?” Giọng nói Hạ Hầu Thần như băng tuyết ngàn năm không tan, ập thẳng về hướng ta.

Bị hấn tạt cho một gáo nước lạnh, ta lại khôi phục vài phần tỉnh táo, miễn cưỡng mà nói: “Hoàng thượng, người nào trong cung không ngóng chờ hoàng thượng lâm hạnh, thần thiếp tự nhiên cũng như vậy. Xin người để thần thiếp mặc quần áo tử tế, lại tới hầu hạ hoàng thượng.”

Ta nhìn chung quanh, chẳng biết từ lúc nào Tổ Khiết đã đi ra cửa phòng, lại nghe ngoài cửa có tiếng Khang Đại Vi truyền tới đây, “Các người đi thiên điện chờ, hoàng thượng chưa gọi đến, không được tiến vào...”

Ta rụt rụt cần cổ, chỉ cảm thấy nước trong thùng càng ngày càng lạnh, nhưng ánh mắt của Hạ Hầu Thần vẫn lạnh lùng nhìn ta chăm chăm, làm cho ta không dám vọng động.

Hắn dần dần đến gần bồn tắm, ta lui xuống đáy nước, chỉ lộ ra miệng mũi. Mắt thấy hắn khom người xuống, khuôn mặt dần dần tiếp cận ta, ta cơ hồ xấu hổ đến chết. Hắn luôn có thể dễ dàng vạch trần lớp mặt nạ của ta, khiến ta khôn quần vô cùng.

Hắn duỗi tay ra, giữ chặt cánh tay ta, bóp chặt đến khiến cánh tay ta phát đau. Ta không biết đã lấy dũng khí từ đâu ra, vẫn không thuận theo hắn, đứng lên, mà còn dùng cái tay còn lại gắt gao bám vách thùng, để hắn không thể kéo ta lên, nhất thời bọt nước văng khắp nơi. Hoàng bào trên người hắn bị bắn nước tung tóe, y phục ẩm ướt dán vào người, hắn giận quá hóa vui, “Ninh Vũ Nhu, đây mới là nàng chân chính, phải không?”

Ta muốn lắc đầu, lại thỉnh linh nuốt vào vài ngụm nước có tinh dầu hoa hồng, miệng đầy mùi thơm. Ta giả vờ muốn ngoi đầu lên, lại bị một bàn tay to ấn vào trong nước. Trong nháy mắt, nước hoa hồng từ tai từ mũi xộc thẳng vào. Ta nghĩ, ta sẽ chết sao? Được hoàng thượng tự mình ra tay xử tử, có phải là người đầu tiên trong cung, tạo ra một tiền lệ mới hay không?

Đang nghĩ ngợi, hai tay lại lập tức bị kéo lên, hấn nhấc ta ra khỏi bồn tắm. Nước từ trên mặt ào ào chảy xuống, ta không ngừng ho khan, nước hoa hồng trong miệng khiến ta nghẹn đến gần buồn nôn. Ta đột nhiên đánh lên ngực hấn, chờ ta mở mắt ra, lại phát hiện mình bị ném lên trên giường, có tiếng quần áo bị xé mở xoạt một tiếng. Ta chống khuỷu tay lên trông qua, lại phát hiện Hạ Hầu Thần đang kéo y phục ướt đầm trên thân mình, lộ ra thân trên tinh trắng, ép tới hướng ta. Ta vừa kêu một tiếng “Hoàng thượng...” Lại xoay mình ngưng bật. Ta nhìn thấy hấn cầm thất lung màu vàng trong tay, cổ chân không tự chủ được nhũn ra. Thuận tay bắt được chân gấm bên cạnh, ta cũng bất chấp không suy nghĩ cân nhắc gì nữa, lập tức mở chân gấm ra, chui vào bên trong, che kín toàn bộ thân thể, hai tay gắt gao bắt lấy hai góc chăn gấm, lại dùng chân ngăn chặn phần chăn gấm còn thừa, ở trong chăn co thành một đoàn.

Hắn giật chăn gấm hai cái, lại mở không ra, tức giận đến ở bên ngoài cười lạnh, “Ninh Vũ Nhu, nàng to gan lắm, quên mất trăm là hoàng thượng rồi sao?”

Ta bỗng chốc nhớ lại, hấn nói đúng, hấn là hoàng thượng, quyền sinh sát trong tay, không từ bất cứ việc xấu nào. Ta làm như thế, thì có tác dụng gì? Chẳng qua là giả vờ vô nghĩa mà thôi. Sao ta lại mắc sai lầm, đại loạn ở trước mặt hấn như thế?

Ta nhìn xuống nỗi kinh hoàng trong nội tâm, chậm rãi buông hai tay ra, thò đầu ra dò xét, lại thấy mặt hấn đầy phần nộ đứng ở ngoài màn xanh, trong tay nắm chặt thất lung màu vàng.

Ta nhận mệnh duỗi hai tay ra để trên đầu giường mộc lan, khép hờ cặp mắt, lẳng lặng chờ.

Chân gấm che trên thân thể lập tức bị hấn kéo ra, tuy không có gió lạnh, lại khiến cả người ta cảm thấy lạnh lẽo. Hấn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ninh Vũ Nhu, đây mới là nàng chân chính phải không?”

Hấn vừa cắn răng, vừa dùng thất lưng màu vàng trói hai tay ta ở trên đầu giường, thân thể ẩm ướt bao trùm lên. Dưới sự kinh hoàng rối loạn, ta chỉ cảm thấy thân thể mình đặc biệt khô khốc buộc chặt, lại làm cho hấn khó kìm lòng nổi, thấp giọng thở gấp, lập tức vọt tiến vào.

Ta nhìn trưởng đình lay động, tận lực xem nhẹ sự đau đớn của thân thể, nhắc nhở bản thân, đừng quên hấn là hoàng thượng, chúa tể có đại quyền sinh sát, những tui thân mình chịu lập tức sẽ qua, hấn có nhiều nữ nhân như vậy, một ngày nào đó, hấn sẽ ném ta vào trong góc.

Nhưng thân thể lại bị hấn làm cho càng lúc càng đau. Tựa hồ hấn muốn đem tất cả phần nợ trút lên thân ta, một lần hôm nay, vô cùng lâu.

Ta chỉ đành cắn răng chịu đựng, nghĩ đến chuyện khác dời đi tâm tư. Ngẫm lại chỗ hoàng hậu, khi nàng biết ta lại nhận hoàng ân một lần nữa sẽ nảy sinh tâm tư thế nào? Nếu như nàng không tin ta nữa, cho rằng ta cướp đoạt sự ân sủng của hoàng thượng, phải làm sao xoay chuyển tình hình đây?

Làn môi đột nhiên đau đớn một trận, ta mở cặp mắt khép hờ ra, lại thấy Hạ Hầu Thần vừa chuyển động trên thân ta, vừa lạnh lùng mà nói: “Chuyên tâm một chút!”

Có vị mằn mặn chảy vào trong miệng, lần này hấn cắn không nhẹ, ta vội vàng thu hồi tâm tư, cảm giác đau đớn lại từng đợt từng đợt đánh úp lại, ta nhịn không được nữa, “Hoàng thượng, thần thiếp chịu không nổi.”

Hấn oán hận mà nói: “Nàng cũng có lúc chịu không nổi sao? Không phải bất cứ lúc nào, nàng cũng tìm kiếm đường thoát thân sao? Nàng mà cũng có lúc chịu không nổi à?”

Động tác của hấn càng thêm kịch liệt, ta thật sự chịu không nổi, nghẹn ngào ra tiếng: “Hoàng thượng, ngài tha cho thần thiếp, thần thiếp thật sự chịu không nổi.”

Nước mắt không tự chủ được từ khóe mắt chảy xuống. Hấn chậm rãi ngừng động tác, vuốt ve khóe mắt ta, động tác bỗng nhiên lại tăng mạnh, oán hận mà nói: “Nàng làm sao lại chịu không nổi? Đến ta, nàng cũng dám không để vào mắt kia mà!”

Ta đau đến cơ hồ cuộn tròn lại, gào khóc thảm thiết, “Hoàng thượng, những gì thần thiếp làm, chẳng qua là muốn tìm một chỗ sinh tồn trong hoàng cung mà thôi! Hoàng thượng, thần thiếp chẳng qua là cây trâm trên tay người, cảm ỷ trên thân, ghé ngồi dưới thân. Thần thiếp thật sự thân bất do kỷ*, hoàng thượng...”

(**Thân bất do kỷ: Không thể tự quyết định, không thể hành động theo ý mình.*)

Hấn đột nhiên ngừng lại. Ta cảm thấy một cỗ nhiệt lưu nhập thẳng vào thân thể, đau đớn giảm xuống, nhưng nỗi thương tâm lại ủa tới, không thể ngừng. Cảm giác hấn rời khỏi thân thể ta, thất lưng trên tay cũng bị cởi bỏ, ta cuộn tròn lại ở đầu giường, thương tâm không kiềm chế được. Từ nhỏ nương đã nói cho ta, đừng khóc a, đừng khóc a, khóc không có tác dụng gì, đã không khiến người khác đồng tình, lại còn làm cho người ta phiền chán; đừng khóc a, mỗi lần sắp khóc ra, hãy cắn chặt răng chịu đựng, chịu đựng, chịu đựng, con sẽ không khóc nữa! Từ nhỏ ta đã nhớ rõ lời nương nói với ta, cho nên, ta rất ít khóc, khi còn nhỏ có ngã sắp xuống đất, ngã đến đầu rách máu chảy, ta chẳng qua chỉ vỗ vỗ bùn đất trên người, đứng dậy, không khóc, trước giờ không khóc. Nhưng đêm nay, nước mắt ta lại không thể ngừng, cứ như muốn chảy khô nước mắt của cả cuộc đời này.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Cung thương tâm, đường đi còn dài.

Hấn đứng ở đầu giường của ta thật lâu, sau đó lại nhẹ nhàng thờ dài một hơi, rốt cuộc cũng đi ra khỏi phòng. Ta nghe được tiếng bước chân của hấn càng lúc càng xa, từ từ ngừng khóc, lại cảm thấy cả người mất hết sức lực, ngay cả tay cũng không muốn nâng lên, chỉ run run kéo cái chăn ở cuối giường qua, chui đầu vào, không suy nghĩ gì nữa, chỉ mong có thể cứ ngủ như vậy mà chết luôn.

Không hề quan tâm động tĩnh trong phòng bị người ta nhìn thấy, truyền ra, cũng không trông nom hoàng hậu sẽ nhìn ta thế nào, ta chỉ muốn ngủ thật say.

Ta cũng đã ngủ thật. Khi ánh nắng xuyên qua song cửa sổ, rơi xuống trên người ta, lúc ấy ta mới tỉnh dậy. Đột nhiên nhớ lại hết thảy những chuyện tối hôm qua, trong lòng ta càng thêm uể oải. Ta là người chưa bao giờ khóc, lại gào khóc thảm thiết ở trước mặt hoàng thượng, chắc là đã khiến cho hấn phiền chán không thôi, thỏa mãn xong liền rời đi, hiện tại sẽ không đến thêm lần nữa chứ? Như vậy cũng tốt, ta có thể chuyên tâm bồi dưỡng hoàng hậu, khiến nàng tin tưởng ý lại vào ta. Bất quá, việc nhận hoàng ân tối hôm qua truyền đến tai hoàng hậu, thì nên giải thích như thế nào mới tốt đây?

Ta nghĩ rồi lại nghĩ, giải thích quá rõ ràng cũng không tốt, dù sao phi tần mấy tháng mới nhận hoàng ân như ta không tính là được sủng, không bằng chậm rãi để việc này phai nhạt, cuối cùng nàng cũng sẽ quên nó. Sẽ có phi tần khác được sủng khiến nàng chú ý, mà ta lập tức làm nhiệm vụ, thu thập tin tức

từ chỗ thái hậu, xả thân hành động lập công một lần.

Sau khi suy nghĩ thật lâu, ta từ trên giường đứng lên, mới phát hiện mình không một mảnh vải che thân, ta kêu một tiếng: “Tổ Khiết...”

Trước cửa lúc này mới truyền tới tiếng hỏi đáp: “Nương nương?”

Chuyện tối ngày hôm qua chắc hẳn đã rơi vào mắt Tổ Khiết, Tổ Hoàn, đúng là bình đã mẻ còn bị nứt, ta nói: “Người tiến vào giúp ta lấy một bộ y phục.”

Tổ Khiết đẩy cửa đi vào, trong giọng nói mang theo chút giật mình: “Nương nương, tại sao sán nhà lại ướt một mảng lớn như vậy?”

Ta nghe vậy cả kinh, thò đầu ra, nhìn thấy đồng hồ độn dưới đất vẫn còn y nguyên, không thấy thu dọn tí nào, không khỏi ngẩn ra, “Tổ Khiết, tối hôm qua các người không vào sao?”

Sắc mặt Tổ Khiết hồng hồng, “Nương nương, hoàng thượng kêu chúng nô tỳ đừng quấy rầy ngài nghỉ ngơi, cho nên chúng nô tỳ chưa tiến vào dọn dẹp.”

Hắn muốn lưu cho ta vài phần mặt mũi hay sao? Ta đảo mắt nhìn, lại thấy Tổ Khiết bắt đầu lau dọn nước đọng trên mặt đất, trong ánh mắt nàng không có một chút khinh thường. Ta lại càng nghi hoặc, hẳn đã đối xử với ta như thế, sao lại còn bận tâm đến thể diện của ta trước mặt đám cung nữ?

Hạ Hầu Thần thật sự khiến ta càng lúc càng không hiểu.

Đã nghĩ không ra, ta liền không nghĩ nữa, kêu Tổ Khiết cầm y phục tới cho ta, tự mình mặc vào, lúc này mới đi ra khỏi màn. Tổ Hoàn cầm một cái bình sứ nhỏ bề ngoài tinh xảo thanh lịch đứng ở cạnh cửa, thần sắc kỳ lạ, ta liền hỏi nàng: “Người đang cầm cái gì?”

Mặt Tổ Hoàn ửng hồng, “Hoàng thượng nói mỗi ngài bị thương, nên cho người đem thuốc tới đây.”

Ta ngẩn ra, sờ sờ làn môi. Chỗ bị thương tối hôm qua sớm đã kết vảy, trong lòng ta thậm chí ưu sầu, hình dạng thế này làm sao ra ngoài đây, cũng không thể tới chỗ thái hậu.

Tổ Hoàn cầm bình thuốc đi tới, đưa cho ta, “Nương nương, để nô tì bôi thuốc cho ngài?”

Thần sắc nàng vừa hỗn loạn lại có một chút hâm mộ, thấy vậy trong bụng ta thậm chí cười khổ. Nàng chỉ thấy hoàng thượng quan tâm thân thiết với phi tần, nhưng ta lại biết rõ đằng sau sự quan tâm đó, phải nhận lấy những đày đoạ thế nào. Giống như phụ thân ta, trước mặt người khác chẳng phải luôn quan tâm chăm sóc mỗi vị thê thiếp, hoà hợp êm ái, nhưng sự đau khổ bí mật, cũng chỉ có bản thân mẫu thân tự hiểu trong lòng.

Ta tùy ý để Tổ Hoàn bôi thuốc mỡ. Bên trong thuốc mỡ có bỏ thêm mật, vì thế ta cảm thấy mùi mật của cô ếch mẫu, khi đầu lưỡi chạm vào, trong veo mắt mẻ, hẳn ngũ y đã tổn không ít tâm tư.

Tổ Hoàn nói: “Nương nương, xem ra hôm nay ngài chỉ có thể ở trong Lan Nhược hiên.”

Ta hiểu nàng muốn nói cái gì. Bộ dáng hiện tại của ta, đi ra bị người khác nhìn thấy, chỉ tổ lưu lại lời bàn tán, chọc mỗi người trong cung ghen tức đỏ mặt, cho rằng ta đi khắp nơi khoe khoang được hoàng thượng ân sủng.

Gió lạnh kéo tới, chớp mũi hơi ngứa, ta nhất thời hắt xì. Tổ Hoàn thông minh nói: “Nô tì sẽ nói với quân sự thái giám là nương nương bị cảm lạnh, không dậy nổi.”

Ta suy nghĩ, nói: “Bỏ đi. Đến lúc đó ngũ y đi một chuyến, không biết lại truyền ra cái lời bàn tán gì.”

Trong viện, hoa quế nở càng ngày càng nhiều, rải rác khắp mặt đất là những điểm vàng óng ánh. Hôm nay ánh sáng mặt trời rất tốt, ấm áp xuyên qua cành cây, chiếu rọi trên người ta. Mùi hoa quế thơm ngát truyền đến chóp mũi, ta lười nhác, không muốn nhúc nhích. Tráng khốc thứ tối hôm qua cơ hồ đã làm ta tiêu hao hết tất cả sức lực, khiến sự yếu đuối của ta lộ ra trước mặt người khác, ta bỗng nhiên nảy sinh một loại cảm giác chán ghét cực đoan đối với Hạ Hầu Thần. Ta biết không hẳn như vậy, nhưng cảm giác chán ghét này làm thế nào cũng không thể tiêu trừ. Sau cảm giác chán ghét đó, đáy lòng lại dâng lên cảm giác nản chí ngả lòng, cả ngón tay cũng không muốn động đậy.

Tổ Hoàn và Tổ Khiết thấy thần sắc ta lười nhác, liền không muốn tới quấy rầy, ngay cả đi lại cũng bước rất nhẹ nhàng.

Sau khi dùng cơm trưa, ta đang muốn về phòng ngủ một giấc, lại có hai cung nữ đưa tới một cái khay đựng khăn đỏ. Hai cung nữ này thoát nhìn rất quen mắt, lúc này ta mới nhớ ra, các nàng là đại cung nữ rất được yêu thích trong cung hoàng hậu. Trong lòng ta không khỏi kinh sợ, hoàng hậu muốn truyền tin tức gì cho ta?

Trên gương mặt của hai cung nữ, lại không thấy vết tích gì, chỉ nói: “Đây là hoàng hậu đặc biệt ban thưởng, tối hôm qua Ninh tuyên thị nương nương đã nhận ân sủng, vì thế phải thưởng.”

Sau khi tiễn hai cung nữ đó, ta cân nhắc một lát rồi mở ra. Trước kia, lúc ta nhận ân sủng, hoàng hậu nương nương chưa hề khen thưởng, lần này khen thưởng, xem ra là một tín hiệu.

Kéo tấm vải nhung đỏ ra, trên khay đặt một cây kim tước thoa(1) tinh xảo đến cực điểm, con chim tước phía trên như giương cánh muốn bay, miệng ngậm một viên đá quý quả hình thoi, ở trên đỉnh hạt châu lại có lông chim trả và chuỗi ngọc trai buông rơi, thoát nhìn đẹp không sao tả xiết.

Tổ Hoàn ở bên cạnh nhìn thấy, nói khẽ: “Hoàng hậu thật hào phóng.”

Ta liếc mắt nhìn nàng một cái, khẽ gật đầu, “Giúp ta cài cây tước thoa này lên.”

Tổ Khiết hơi quái lạ, mở miệng hỏi: “Nương nương, ngài có vô số cây trâm như vậy, không có cái nào không lớn hơn nó, đẹp hơn nó, cây trâm này thì có gì hay?”

Ta nhìn liếc mắt nhìn nàng một cái, trong lòng biết tính cách nàng đã như thế, nên cũng không quở trách nàng, tùy ý để Tổ Hoàn cài cây thoa chim tước này lên cho ta, chải một búi tóc bình thường. Kim tước thoa xuyên qua tóc đen, lấp lánh sáng ngời, người trong gương mắt hạnh má đào, quả nhiên là mỹ lệ dị thường. Ta từng nghe Tổ Hoàn Tổ Khiết bí mật bàn với nhau, nói tuy ngày thường thân sắc ta lạnh lùng lãnh đạm, nhưng lại lộ ra một cổ phong tình tao mị nhập vào lòng người, là thứ những nương nương khác không có, nếu như thỉnh thoảng cười, tựa như trăm hoa đua nở thì ngay cả vật quý báu như hoa lan nhụy điệp cũng không thể áp đảo vẻ đẹp của ta.

Lời các nàng nói ta tất nhiên là nghe qua rồi thôi. Trong cung có vô số mỹ nhân, người cũ chưa già, người mới đã như măng non mọc lên san sát, dù đẹp cách mấy cũng sẽ bị người ta lật đổ địa vị, đạo lý sinh tồn duy nhất ở trong cung, đó là có được giá trị mà chính mình nên có.

Cây kim tước thoa truyền đạt một tin tức rất rõ ràng: nàng kêu ta an giữ bản phận, chim phượng là tôn quý, các loài chim khác đều phải châu phượng, cuộc sống trong cung sẽ như ta mong muốn. Chuyện này đối với ta mà nói, đích xác là một tin tức tốt. Sau lần nhận ân sủng hôm qua, hoàng hậu liền đưa cho ta một cành cảm lãm *, xem ra trong hậu cung, xung đột của nàng và thái hậu càng ngày càng nghiêm trọng.

(*Cảm lãmCành ô liu, có ý hòa bình)

Hoàng hậu đã phát ra mệnh lệnh, phi tần tự nhiên đều vâng theo, nhưng có một số nhiệm vụ đã do vài người cụ thể gánh vác, lại không được như ý. Nói thí dụ như mỗi năm, hoàng thượng đi thăm hỏi quân sĩ ở biên cương, đều kêu phủ Nội Vụ chuẩn bị vải bông, lệnh cho các cung nữ trong cung may một ít áo lót bằng bông đưa cho các tướng lĩnh cấp cao. Lần này do hoàng hậu chủ trì, lại làm không thỏa đáng. Áo bông chế xong cái thì mỏng, cái thì dày, đường kim cao thấp không đều, so với xưởng của dân gian làm còn không bằng. Tra xuống, người phía dưới lại đùn đẩy trách nhiệm cho nhau, không biết người nào chế tạo.

Tra người không ra, trong đó cũng có duyên cớ. Cung nữ tịch mịch, nếu như kêu nàng chế một kiện quần áo duy nhất, sẽ làm cho nàng sinh ra tâm tư khác, bí mật bỏ thêm thư từ đồ đạc, vân vân, cho nên, từng cung nữ, hoặc thuê riêng ông tay áo, hoặc chỉ làm vặt áo, cuối cùng mới thống nhất kết lại, chỉnh sửa thành một bộ quần áo, vì thế, nếu muốn tìm kiếm ngon nguồn thành công trong cả vụn vặt y phục như vậy, thì giống như mò kim đáy biển.

Lan Nhục hiện ít người, Tổ Hoàn và Tổ Khiết chỉ nhận trên trăm kiện ông tay áo về làm, nên làm xong sớm, thấy ta mấy ngày gần đây lười nhác, liền đem việc này trở thành chuyện cười kể cho ta nghe.

Hôm nay ta nhận được kim tước thoa, nhất thời liên tưởng lại chuyện chế y phục lần này, lập tức hiểu ra. Hoàng hậu truyền đạt ý chỉ, người phía dưới lại bằng mặt không bằng lòng, ai ra tay, nàng tự nhiên một rõ hai ràng. Nàng vội vả cần người hiểu thái hậu như ta để tới trợ giúp nàng xây dựng uy tín trong hậu cung.

Nhưng nàng đâu nghĩ đến, thái hậu há lại tùy ý tin tưởng người khác. Ta cẩn thận dè dặt hầu hạ thái hậu nhiều năm như vậy, ở trong mắt nàng, bất quá chỉ là một kẻ dùng được mà thôi.

Ta nghĩ, thái hậu không tin ta, hoàn toàn là bởi vì ta chú ý cẩn thận, không có nhược điểm bị bà nắm giữ. Nếu như đêm nay đi lần nữa, chính ta lộ ra một vài nhược điểm cho bà, hoặc cầu bà ta lấy việc làm trao đổi, tiến trình sự việc khó mà không tăng nhanh.

Ta sờ sờ làn môi, thuốc mỡ này công hiệu cực tốt, vẩy kết vết thương trên môi đã bong ra, đêm nay đi tới chỗ thái hậu hẳn là không có vấn đề gì.

Đêm nay vàng trăng khuyết một nửa, khi có khi không. Lúc ánh trăng bị mây đen che khuất, bầu trời và mặt đất một mảnh u ám, đến lúc mặt trăng lộ ra, đầy đất lại là một mảnh trắng bạc. Ngồi lưu ly trên Chiêu Thuần cung lấp lánh ngân quang, đẹp không sao tả xiết.

Hôm nay ta chỉ mặc trang phục cung nữ, chải búi tóc song loa(2) như cung nữ bình thường, hai bên đều cài một con bướm bằng ngọc giương cánh. Ngọc trâm tua rua lần trước tự nhiên đã vứt đi không cần tới nữa, toàn thân quy củ, không có chỗ khác thường nào.

Tranh hoa điều thú khắc trên bậc thang cầm thạch tỏa sáng bằng bạc dưới ánh trăng, chỉ chớp mắt mây đen bao phủ thêm đá, lại trở nên đen thui lù. Hai cung nữ đi tới trước mặt, ta nhỏ nhẹ cúi thấp đầu hành lễ, cũng không khiến các nàng chú ý tới. Lúc đến gần thiên đường, thời gian dường như ngừng lại. Tiếng gõ mõ thấp giọng ngân xướng của thái hậu vẫn như trước, ngoại trừ y phục hơi khác, thì vẫn là tình cảnh mấy ngày trước.

Ta hành lễ với bà, giúp bà ngồi xuống bàn ăn, theo thường lệ múc chén canh cho bà. Thái hậu chậm rãi uống, lại nhìn ta, rất là vừa lòng nói: “Ngày hôm nay ngươi ăn mặc rất hợp lễ.”

Thấy ta trầm mặc không nói, liền hỏi: “Mấy ngày nay ngươi không tới, nhìn dáng vẻ của ngươi, có tâm sự sao?”

Ta ngập ngừng ấp úng nói: “Nô tỳ không có tâm sự gì, chẳng qua nhớ mẫu thân tại Triều Nguyệt am, nhiều ngày rồi vẫn chưa có tin tức của mẫu thân.”

Nàng chậm rãi đặt chén canh xuống, nói: “Tin tức trong ngoài cung vốn khó mà truyền đạt, ngươi đã vào cung, đến già cũng đừng nghĩ đi ra. Được hoàng thượng ân sủng, tự nhiên sẽ cho ngươi xuất cung thăm viếng, không phải là vơ vang gia môn sao?”

Ta đau khổ cười, trầm mặc giúp bà đổ số canh còn lại vào chén.

Thái hậu lại uống một hớp canh, “Người hầu hạ ta nhiều năm, tận tâm tận lực, ai gia vẫn chưa giúp được người cái gì. Hiện tại tuy rằng ai gia thể yếu, nhưng ngoài cung chung quy luôn có một ít thần tín. Nếu người muốn truyền ra ngoài cung, ai gia có thể cho người chiếu cố mẫu thân người, giúp bà ấy áo com không lo.”

Ta vội vàng nhào về phía trước quỳ mọp xuống đất, mắt ngân ngấn nước, “Thái hậu nương nương, nô tì đa tạ ngài. Triều Nguyệt am gió nhiều nước lạnh, nô tì lo lắng mẫu thân không có quần áo rét qua mùa đông, lo lắng bà vì thân phận tội nô ở đó, bị ni cô khi nhục, lo lắng đến mấy ngày không ngủ ngon giấc.”

Nói tới đây, biểu lộ ta chân tình, ghen ngào cơ hồ không thể lên tiếng.

Nàng tức thì thờ dài một hơi, nói: “Người thật ra cũng được cái hiểu thuận, bản thân trở thành cái dạng này rồi, còn thương nhớ tới mẫu thân của mình. Chung quy, thân nương (*mẹ ruột*) luôn tốt hơn dưỡng nương (*mẹ nuôi*).”

Bà nhẹ giọng thờ dài, lại bụng chén canh kia lên uống.

Ta thầm cười lạnh trong lòng, người trên danh nghĩa là dưỡng nương nhưng không đối xử tốt với dưỡng tử, khó trách tân đế cuối cùng cũng phản bội.

Ta cho thái hậu một cái nhược điểm, giao sự sống chết của mẫu thân vào tay bà, không hẳn là tánh mạng của đại nương. Từ sớm, khi Hạ Hầu Thần biết bà ở Triều Nguyệt am, mẫu thân ta đã được ta an bài ổn thỏa tốt đẹp tại một nhà dân. Mà đại nương sau khi mang theo muội muội phản bội chúng ta, bị quan phủ tróc nã, đưa tới vương phủ làm nô. Muội muội khác mẹ của ta được nuông chiều từ bé, ở đó chịu không ít khổ cực. Vì che giấu tai mắt người khác, lúc ta lên làm thượng cung, cũng đã nhờ người chuộc các nàng ra khỏi phủ, an trí tại Triều Nguyệt am, thường nhờ người mang chút tiền bạc cho các nàng, để mọi người cho rằng ở Triều Nguyệt chính là thân nương của ta. Cái gọi là thỏ khôn phải đào ba lỗ, ta làm sao có thể để mẫu thân ta bại lộ trước mặt người khác?

Với cái nhìn của thái hậu, ta giao phó thân nương vào tay bà ta, bà còn có thể không yên tâm sao?

Hơn nữa, lấy cơ chiếu cố mẫu thân ta, thái hậu cũng thăm dò: thứ nhất, xem ta có năng lực truyền tin tức ra ngoài cung hay không; thứ hai, bà ta vội vã muốn truyền tin ra ngoài cung, chắc hẳn sắp có một chuyện lớn xảy ra.

Mất ta rung rung, cảm kích nói không nên lời, khiến thần tình thái hậu càng hòa ái, bất giác nói với ta rất nhiều chuyện, thoát nhìn quan hệ càng lúc càng thân cận. Ta lại giỏi che giấu, tuy trong lòng mừng thầm, nhưng biểu hiện ra lại là vô cùng biết ơn thái hậu. Hai bên đang hòa thuận trò chuyện, lại nghe ngoài điện truyền tới tiếng người ồn ào, có thái giám truyền lệnh ở ngoài cửa thông báo: “Hoàng thượng giá lâm.”

Ta lập tức kinh hãi mặt tối sầm, nhìn qua thái hậu, biểu hiện của bà cũng mờ mịt, “Tại sao hán lại tới đây?”

(1)Kim tước thoa: Cái mạng trên đầu cô gái đứng trước.↑

(2)Song loa kế: Kiểu tóc truyền thống của cung nữ.↑

Bạn đang đọc truyện *Thượng Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Lòng vua khó dò khinh nhờn mất phật.

Thần sắc thái hậu phức tạp, lập tức đứng dậy, quên mất có ta. Ta vội vàng quỳ xuống nói với thái hậu: “Thái hậu, không thể để hoàng thượng biết nô tỳ ở chỗ này. Nếu như bị hoàng thượng trách phạt, nô tỳ sẽ không thể làm việc cho ngài nữa!”

Lúc này, bà ta mới tập trung tư tưởng gật gật đầu, “Người tạm lánh phía sau bình phong đi!”

Ta bò lên, nghiêng ngả lão đảo chạy tới bình phong. Vì tâm hoảng ý loạn, đầu đập vào bình phong, đau đến mắt nỏ đom đóm, lại không dám hô đau. Nghe được phía sau có tiếng bước chân bịch bịch mà tới, ta vội vàng trốn phía sau bình phong.

Mới vừa thở hổn hển một hơi, liền nghe giọng nói của Hạ Hầu Thần vang lên trong thiên đường, “Gần đây thân thể mẫu hậu có ổn không?”

Thái hậu lại gõ mõ, trong tiếng cốc cốc, bà nhàn nhạt mà nói: “Có gì không tốt? Cả ngày ăn chay niệm Phật, cầu Phật tổ phù hộ. Hôm nay, hiếm thấy hoàng đế rảnh rỗi tới thăm ai gia.”

”Đây là canh thuốc Tư thiện phòng đưa tới à? Hàng năm tới thời điểm này, lúc cuối thu vào đông, mẫu hậu luôn có chứng tim đập nhanh, nghe nói tân nhiệm thượng cung vừa nhậm chức, liền nghiên cứu canh thuốc trị bệnh tim đập nhanh này đưa tới cho mẫu hậu. Uống canh thuốc này rồi, bệnh của mẫu hậu có tái phát nữa không?”

Nghe Hạ Hầu Thần chỉ nói chuyện gia sự, hỏi han bệnh tình thái hậu, ta mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, nghĩ thầm có lẽ hẳn không phải vì ta mà tới. Nghĩ lại cũng cảm thấy buồn cười, ta đúng là thần hồn nát thần tính, đa nghi, vừa thấy Hạ Hầu Thần liền tận lực nghĩ bậy, mình bắt quá chỉ là một phi tần bậc thấp, không cần hẳn tiêu phí tâm tư đi theo dõi.

Sau khi thở dài nhẹ nhõm một hơi, ta mới đánh giá chung quanh. Hoá ra phía sau bình phong có một cái giường thấp bằng gỗ đàn hương, phía trên phủ chăn tơ mềm mại hai mặt thêu hình mây trời, có lẽ là để thái hậu lễ Phật một mẻ, nghỉ ngơi ở đây.

Quan hệ mẫu tử của Hạ Hầu Thần và thái hậu rạn nứt, đã khá lâu rồi không đến thăm thái hậu, vừa hỏi tới liền không dứt, cũng không để ý thái hậu thủy chung vẫn dùng thần sắc lạnh nhạt nhìn hẳn, hỏi từ sinh hoạt thường ngày của thái hậu đến quần áo thái hậu, lại nói đến lúc nhỏ thái hậu chiều cổ mình như thế nào, thậm chí còn nói đến lúc tiểu tuyết *, thái hậu mang theo một đám cung nữ cùng hẳn đáp người tuyết. Hẳn nói vô cùng thâm tình, chỉ đổi lại được tiếng thái hậu gõ mõ. Ta đứng sau tấm bình phong nghe, cười thầm trong lòng. Quan hệ mẫu tử một khi đã rạn nứt, giống như một món đồ sứ rơi xuống đập nát trên mặt đất, dù tu bổ thế nào, cũng có vô số vết nứt trong lòng.

(*Tiết tiểu tuyết:vào ngày 22, 23 tháng 11)

Thái hậu rót cuộc cũng dùng tiếng mõ lại, hỏi: “Có phải hoàng thượng uống rượu không, cho nên hôm nay mới tới thăm mẫu hậu?”

Hạ Hầu Thần mỉm cười, “Không phải Mẫu hậu không cảm nhi thần uống rượu sao? Năm nhi thần sáu tuổi, mẫu hậu lấy dưa chấm rượu ngon Ba Tư, cho nhi thần nhắm nháp, nói nam nhi phải uống được ba chén lớn, mới có khí thế nam nhi...”

Ta nghe được liền lạnh cả người, nghe nói lúc Hạ Hầu Thần mười mấy tuổi, ngày ngày sênh ca, không say không về, hóa ra thái hậu mới là người khơi xướng, có lẽ từ lúc đó thái hậu đã quyết định nuôi một con rồi. Nhưng Hạ Hầu Thần cũng xem như tỉnh táo. Sau khi hẳn qua sinh nhật mười tám tuổi, không biết vì sao, không uống rượu nữa, hiện tại nghĩ lại, có lẽ từ lúc ấy quan hệ của thái tử Hạ Hầu Thần với thái hậu đã từ từ ác liệt.

“Hoàng thượng có chủ ý của riêng mình, còn đề cập đến chuyện năm đó làm gì. Dù ai gia có biện giải thế nào, hoàng thượng cũng sẽ cho rằng ai gia có mục đích đen tối. Hoàng thượng đã lớn khôn rồi, cũng không cần ai gia ra chủ ý nữa. Chẳng qua hiện giờ hoàng thượng ngồi trên ngôi cửu ngũ, uống rượu hại thân, nếu cai được thì cai, không cần thiết thì đừng uống. Miễn cho hoàng thượng nghĩ tới lời nói đùa của ai gia trước đây, liền trách tội ai gia!”

Xem ra Hạ Hầu Thần uống không ít rượu, cúi đầu nở nụ cười, “Trẫm rất hoài niệm chuyện trước đây, mẫu hậu thực lòng yêu thương ta. Ngày hôm nay, trẫm cứ mãi nhớ về những hồi ức đó, nên muốn đến chỗ mẫu hậu nằm một lúc, tỉnh rượu lại đi.”

Ta nghe vậy, kinh hãi đến hai chân run rẩy. Ai có thể nghĩ tới Hạ Hầu Thần đột nhiên nảy ra cái chủ ý như vậy, thỉnh linh nhớ lại hồi ức trước đây, lại còn muốn nằm ở thiên phòng của thái hậu. Thiên phòng lớn như vậy, chỗ duy nhất có thể nằm chính là phía sau bình phong, nhưng ta thì có thể trốn vào đâu đây? Nếu để cho hẳn bắt được ta và thái hậu ngấm qua lại ngay tại trận, hẳn sẽ dùng phương pháp gì để trừng phạt ta đây?

Ta đi chuyển hai chân đang nhũn ra đánh giá chung quanh, bên trong chẳng hề rộng rãi, vừa nhìn liền hiểu ngay, tìm không ra chỗ nào để có thể ẩn nấp. Chỗ duy nhất có thể ẩn thân, đó là phía dưới giường thấp, nhưng phía dưới giường hẹp vô cùng, dù rúc chen vào, có chui ra được hay không đã là một vấn đề.

Trong lúc nói chuyện, Hạ Hầu Thần chệnh choáng say nhắm thẳng tới sau tấm bình phong. Hình như thái hậu bị ngôn ngữ thâm tình khẩn thiết của hẳn rung động, chưa phản ứng kịp, chờ hẳn bước chân soạn soạn đi đến ven bình phong, mới nghĩ đến ta, ngăn lại nói: “Hoàng nhi, nơi này là chỗ ai gia ăn chay lễ Phật, bên trong không khí ngột ngạt, thực sự không thích hợp để nghỉ ngơi. Không bằng hoàng nhi tìm một chỗ thiên điện khác?”

Hạ Hầu Thần lắc lắc đầu, “Mẫu hậu, trước kia ngài cũng xa lạ như vậy sao? Giữa mẫu tử chúng ta đã không còn một chút tình cảm nào sao?”

Ta biết hiện giờ Hạ Hầu Thần đã là hoàng đế, không quan tâm đến ai, cũng không ai ngăn được, lập tức cắn răng một cái, chen vào dưới giường thấp. Dưới giường rất chật, ngực ta dán trên sàn nhà lạnh buốt, ép đến phát đau, cúi sát người xuống, mới chen được vào. Ta vừa mới kéo tấm chăn che lại, liền nghe được bình phong có tiếng bị va chạm, nghiêng mặt nhìn ra bên ngoài, dưới tấm màn thêu màu đỏ sậm, một đôi giày màu vàng đầu vuông có thêu hoa văn hình rồng (1) xuất hiện dưới màn càng lúc càng gần, bước chân hơi nghiêng ngả. Ta nghe được tiếng hẳn ngồi lên trên giường, khiến giường thấp bị lún xuống, ép ngay vào vị trí bộ ngực ta, ta cảm thấy ngực mình bị ép đến đau đớn, may là hẳn lập tức nằm xuống, giường lại khôi phục nguyên dạng. Ta mới thở ra một hơi.

Lại nghe hẳn hàm hồ mà nói: “Mẫu hậu, ngài còn nhớ không? Năm mười lăm tuổi nhi thần xuất cung, bị người ta đuổi giết, may mà có người cứu giúp, tuy được cứu hồi cung, ngài vẫn lo lắng cả đêm không ngủ ngồi bên nhi thần, nắm tay nhi thần. Trong phòng ngài lúc đó cũng có hương vị đàn hương, khiến cả người mẫu hậu tỏa hương...”

Ta nằm dưới giường thấp, không thấy được biểu tình trên mặt hẳn, nhưng nghe ngữ khí của hẳn, cũng biết khi hẳn nói mấy câu này, biểu lộ hết sức chân tình. Lại nghe thấy thái hậu đứng cạnh giường, thở dài một hơi, lại không nói gì nữa.

Hơi thở của hẳn êm dần, bên trong dần dần yên tĩnh trở lại. Ta nghe thấy thái hậu chậm rãi đi ra khỏi bình phong, tâm tình kích động, lại quên ta rồi, thật lâu sau, mới nghe đến ngoài bình phong truyền tới vài tiếng mõ. Sau đó, nàng thở dài một tiếng, tiếng mõ dừng, lại đứng dậy dạo bước trong phòng, dạo thật lâu sau, lại đi ra ngoài điện. Xem ra nàng đã triệt để quên ta, ta không khỏi cười khổ. Trước giờ nàng chưa từng để ta trong lòng, ta chẳng qua chỉ là công cụ trong tay nàng, qua việc nhỏ hôm nay, có thể thấy được rõ ràng.

Phủ phục trên mặt đất thật lâu, đầu gối tiếp xúc với mặt đất băng lạnh, bệnh cũ năm đó lại mơ hồ phát tác, đầu gối đau đớn từng đợt. Ta thực sự chịu không nổi nữa, nghe thấy người trên giường đang ngủ say, liền chậm rãi dời ra bên ngoài, mới dời ra được nửa người, lại nghe thấy hẳn xoay người một cái, khiến ta giật nảy mình, nằm yên không dám cử động, thẳng đến khi nghe hẳn lại chìm sâu vào trong giấc mơ, mới bắt đầu lết dần ra bên ngoài. Ra

được bên ngoài, tóc lại bị mắc vào một chỗ mà ta không nhìn thấy. Khó khăn lắm mới thả được mái tóc ra, leo ra khỏi giường thấp, ta đã chảy mồ hôi đầy đầu. Tuy bên trong phòng không có gương, nhưng cũng có thể tưởng tượng bộ dáng đầu bù tóc rối của ta lúc này.

Hoang mang đi ra ngoài, ngẫu nhiên quay đầu, lại thấy Hạ Hầu Thần nghiêng người vào phía trong ngủ, đai lưng dài trên thân thả xuống, mái tóc dài đen nhánh xõa tung trên đầu vai, giày trên chân chưa cời, hoàng bào trên thân chưa thoát, còn có từng trận hương rượu trái cây từ trên người hắt truyền đến. Đây chính là đương kim hoàng thượng, người thường ngày luôn đầy đoạ ta, vũ nhục ta, hiện giờ ngủ ở trên giường, bất quá cũng như một đứa trẻ bình thường. Ta không khỏi giờ giờ quả đấm lên đi về hướng hắn, lại lập tức khản trương buông xuống, nhìn chung quanh một chút, lúc này mới lặng lẽ đi ra ngoài.

Mới bước ra mấy bước, lại nghe phía sau có tiếng người ngồi dậy, hắn lờ mờ uể oải mà nói: ” Rót cho trâm chén nước!”

Mồ hôi lạnh từ trên trán chảy ra, hắn đã phát hiện ra ta, hay là coi ta thành cung nữ bình thường? Lại nghĩ đến đầu tóc vừa mới nói lông, cũng không biết nhìn từ phía sau lưng hắn có phát hiện cái gì khác thường chưa? Ta không dám xoay người, chỉ nói một tiếng: “Dạ, hoàng thượng.”

Ta vội vàng đi ra ngoài, lại nghe hắn sốt ruột nói: “Trong phòng có bộ đồ trà(2), ngươi đi đâu vậy?”

Ta lại quên. Hai năm trước, cục Thượng Cung đã trang bị bộ đồ trà ở mỗi chỗ các quý nhân thường lui tới. Bất cứ lúc nào, lò lửa cũng không tắt, trong bầu luôn có nước sôi nóng hổi, không cần các cung nữ đi tới đi lui, để quý nhân không cảm thấy bất tiện khi muốn uống trà. Ta đành chậm rãi nghiêng người, đến bên bàn phía trước cửa sổ châm trà mang tới. Đến càng gần, trái tim càng hoảng loạn. Khóe mắt liếc qua, hắn lại không chú ý tới ta, chỉ ngóng nhìn một gốc cây phù dung đuổi đầu ra ngoài cửa sổ. Trống ngực ta đập thình thịch đến gần bên cạnh hắn, chỉ mong hắn coi ta là cung nhân bình thường. Có lẽ lời cầu nguyện của ta ứng nghiệm, hắn thực sự không nhìn ta, chỉ nói: “Đề ở trên bàn đi!”

Nếu như muốn đề trà trên bàn, nhất định phải đi qua trước mặt hắn, hắn làm sao lại nhìn không ra? Ta chậm rì rì vừa âm thầm đánh giá thần sắc hắn, vừa dò gót về phía cái bàn. Thấy hắn nhìn cây phù dung, cũng không biết đang nghĩ cái gì, cứ như ngây ngốc đi, ta liền cắn răng một cái, nhanh tay nhanh chân buông chén trà xuống, lại dùng động tác cực nhanh lui trở lại, không ngờ bị hắn chặn eo ôm lấy. Hắn thấp giọng nói: “Các người nghĩ trâm là đồ ngọc sao?”

Vừa nghe lời này, ta mới rõ những hành động của mình ở trong mắt hắn buồn cười đến cỡ nào. Hắn đã sớm biết ta ở chỗ thái hậu, cũng sớm đoán được ta trốn phía sau bình phong, mới cố ý muốn nghỉ ngơi ở đây. Hết thấy những chuyện ta làm, trong mắt hắn, giống như xiếc khi, chỉ buồn cười là chính ta lại không biết, còn tự cho là không chê vào đâu được!

Hắn quả nhiên là cao thủ âm mưu, một phen chân tình thật ý nói đến thái hậu cũng cảm động, không ai biết hắn đã tính toán nhìn rõ tất cả tính toán của thái hậu!

Ta bị hắn kéo lên giường, cả thân thể va vào trong ngực hắn. Tay hắn thuận thế tiến vào vạt áo, lạnh buốt thấu xương, khiến ta run run một trận. Ta vội nói: “Hoàng thượng, nơi này là thiên đường, bên ngoài có Bồ Tát nhìn thấy.”

Hắn cười cười, “Ngài còn biết nơi này là thiên đường sao?”

Bàn tay hắn càng lúc càng xuống thấp, từ cổ áo dò xét thẳng vào, tiểu y (*quần lót*) bị hắn kéo ra, thám hiểm xuống phía dưới. Ta cảm giác ngón tay hắn lạnh buốt, nhưng chỗ bị mò lại giống như lửa thiêu bứt rứt khó nhịn. Mặt ta nóng như lửa đốt, lại lo thái hậu quay lại, không dám né tránh như tối hôm qua, chỉ cúi đầu xin tha: “Hoàng thượng, thái hậu nương nương vẫn còn...”

Hắn cười lạnh một tiếng, “Bà ta tránh trâm còn không kịp, làm sao quay trở lại được?”

Hắn luôn luôn ngang ngược không nghe người khác nói như vậy, nhưng trong câu nói này, ta lại nghe ra sự chua xót cùng bất đắc dĩ - hắn vẫn còn dành chút tình mẫu tử cho thái hậu sao?

Ngón tay hắn càng linh động, càng khiến ta có một loại cảm giác kỳ lạ, thế mà lại có chút chờ mong, đợi hắn đụng vào, chỉ cần hắn không thô bạo như trước kia là được.

“Xem ra ngài cũng thích làm ở chỗ này?” Hắn say ngà ngà, đôi mắt màu đen cứ như đông đầy rượu ngon. Ta cảm thấy trong giọng nói của hắn mang theo nhục nhã: hắn đang nói, người quả nhiên là thứ nữ nhân như vậy, thích làm loại chuyện này ở đây!

Ta âm thầm cắn răng, trong lòng biết bất luận hắn nhìn nhận ta thế nào, ta đều nhịn được.

Nhưng khi ta thấy hắn tìm tòi tứ phía, trong lòng chợt lạnh, lại căm giận, nghĩ thầm hắn hẳn là lại đang tìm mảnh vải trói tay. Cả người ta run rẩy một trận, cảm giác kỳ lạ vừa mới dâng lên biến mất không còn bóng dáng, chỉ cảm thấy ngón tay hắn lạnh buốt như rắn.

Ta muốn mở miệng kêu hắn dừng làm như vậy, lại nghĩ đến điểm này chính là chỗ duy nhất mình khác với các phi tần kia. Nếu như thiếu đi chút niềm vui này, từ này về sau, chút sủng ái thừa thừa này cũng sẽ biến mất không còn tung tích. Khi ta chưa kết minh với hoàng hậu, nếu như ngay cả một ít sủng ái này cũng không có, ta ở trong cung phải sống thế nào đây? Lời nói chưa ra khỏi miệng, lại nuốt xuống bụng, trơ mắt nhìn hắn cời thắt lưng trên thân mình xuống, trói tay ta lên.

Có lẽ là bởi vì vừa rồi có khởi động, lần này vẫn đau đớn như dĩ vãng, nhưng vẫn còn có thể chịu đựng. Trong mùi đàn hương, vì hắn đã uống rượu, động tác càng thêm mãnh liệt. Ta nhắm hai mắt, thầm nghĩ, nếu như thái hậu biết hoàng đế vừa mới này còn thâm tình khản thiết hỏi về tình mẫu tử trong dĩ vãng, đảo mắt liền sủng hạnh hậu phi tại thiên đường của bà, không biết trong lòng sẽ cảm thấy như thế nào?

Trong lòng ta càng cảm thấy lạnh lẽo cực độ, không quan tâm đến hết thấy, ngay cả đau đớn cũng coi như không diễn ra trên thân thể mình. Nhìn thấy hình Phật tổ mặt mũi hiền lành phi thăng được khắc trên nóc thiền đường, ta tà ác nghĩ, nếu như thời điểm này thái hậu tiến vào đựng phải, mới hay ho a!

Chỉ tiếc, tình huống này từ đầu đến cuối cũng không xuất hiện.

Ta tin với kinh nghiệm của ta, biểu tình chân thực trong lòng ta tuyệt đối sẽ không biểu lộ lên gương mặt, nhưng động tác của hân lại càng thêm mãnh liệt, lập tức lật người ta lại, xoay hai tay ta, để thân thể ta nằm sấp, lại từ phía sau vọt tiến vào, giăng co ba lượt như thế mới buông tha ta.

Sau đó, hân lại không để ý tới ta nữa, tùy ý để ta bị trôi hai tay nằm ở trên giường, tự mặc y phục, nổi giận đùng đùng bỏ đi. May mắn là hân chỉ thất nút thông lưng, lại may mắn lần này hân hạ thủ lưu tình, không có xé loạn y phục của ta, hơn nữa đúng như hân đã nói, quan hệ của thái hậu và hân đã đóng băng như sương lạnh ngàn năm, từ đầu đến cuối cũng không trở lại thiền đường, lúc ta mặc quần áo tử tế, sửa sang đầu tóc, từ thiền đường đi ra, chỉ gặp vài vị cung nữ trực ban, không còn ai khác.

(1) Giay màu vàng đầu vuông(Trong truyện có thêm hoa văn hình rồng):

(2) Bộ đồ trà:↑

Bạn đang đọc truyện *Thượng Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Dùng mật thư nắm trong tay làm mỗi nhử.

Sau khi trở lại Lan Nhược hiên, ta liền chuẩn bị theo lời thái hậu, truyền tin tức ra ngoài cung. Việc truyền tin tức giữa trong và ngoài cung hiện tại đều do hoàng hậu phụ trách, người trong cung muốn xuất cung phải có thủ dụ* của hoàng hậu. Nhưng hoàng hậu đã tỏ ý muốn hợp tác với ta, chỉ cần bịa ra một cái cớ hay, thuyết phục nàng ta cũng không phải là chuyện quá khó. Ta tùy tiện tìm một cái cớ, xin khẩu dụ* của hoàng hậu. Thái hậu liền phái người mang tiền bạc đến Triều Nguyệt am cho đại nương cùng và muội muội, còn mang tới cho ta lá thư đại nương tự tay viết. Trong thư tất nhiên là cảm kích bất tận, còn hi vọng ta giúp đỡ muội muội khác mẹ Ninh Tích Văn. Ta xem thư chỉ khẽ cười lạnh. Ninh Tích Văn này tuy bộ dạng cũng dễ nhìn, nhưng tính khí ngang ngược kiêu ngạo, vào trong cung, chẳng phải càng khiến ta hoạ vô đơn chi?

(*Thủ dụ: Ý chỉ, sự cho phép của người bề trên.

**Khẩu dụ:Lệnh truyền đạt bằng miệng không có văn bản chính thức.)

Ta đã vượt qua khảo nghiệm của thái hậu, chỉ cần yên lặng chờ bước tiếp theo của bà ta, thì ta sẽ có thể hành động.

Việc hoàng thượng sủng hạnh ta tại thiền đường, xem ra cũng không có người nào biết. Ở trong cung, ta vẫn là một vị phi tần không được ưu ái đặc biệt, những cũng không đến nỗi bị ghê lạnh quá mức. Không Văn Trân chưa vội vã xuống tay, người ta đặc tội cũng đang xem chừng. Như vậy rất tốt, chỉ cần ta tiếp tục duy trì trạng thái cân bằng này, thời gian trôi qua, chung quy sẽ có một ngày, trong hậu cung, ta sẽ lại như cá gặp nước.

Giống như thời làm thượng cung trước kia.

Cơ hội ta chờ đợi rốt cuộc đã tới. Qua mấy ngày, ta lại đi tới chỗ thái hậu, thái hậu cầm một cái hộp báu Cửu Cung bảy sắc cầu vồng*** đưa cho ta, muốn ta nghĩ cách đưa nó ra ngoài cung. Hộp báu này làm từ gỗ từ đàn thượng đẳng, quanh thân có khắc rồng phượng, nắp hộp từ chín lần chín tám mươi một khối gỗ nhỏ chế thành, có một chỗ trống có thể di chuyển, người nhận được hộp báu phải dựa theo Cửu Cung đồ di chuyển tám mươi một khối gỗ này ghép thành một bức họa mới có thể mở nó ra, trên nắp hộp sơn bảy sắc cầu vồng, hoàn toàn nhìn không ra là hình gì, nhưng ta biết, thiết kế của hộp báu này khiến ta chỉ có một cơ hội để mở nó ra.

(*** *Mỵu tìm không thấy hình minh họa. Cái hộp này hình vuông trên mặt là hàng ngang chín ô, hàng dọc cũng chín ô. Trên mặt hộp là tám mươi một ô vuông nhỏ sơn bảy màu. Có một ô trống, ta di chuyển các ô vuông để ghép thành một bức tranh hoàn chỉnh.*)

Hơn nữa chiếc hộp này trông cũng cũ kỹ, nếu như được chế tạo trong cung, hẳn là do thượng cung tiền nhiệm giám chế, nhưng ta lật đi lật lại bản chép tay của cửa thượng cung, cũng không tìm được cách chế tạo cái hộp nào như thế. Chắc hẳn cái hộp này rất quan trọng, thái hậu từng dặn dò không được viết lại. Ta nghĩ đi nghĩ lại, thượng cung tiền nhiệm là một người cực kỳ tự phụ, phẩm những thứ bà ấy có nhúng tay vào, không thể nào không lưu lại đôi câu vài lời, thế là ta mở rộng suy nghĩ ra, không cầu nệ chỉ tìm kiếm cách làm hộp, quả nhiên trong sách tại một góc không hề bắt mắt, ta phát hiện một bức tranh vẽ đám mây bảy màu vô cùng rực rỡ tươi đẹp.

Cái này, mới là cách mở hộp báu Cửu Cung bảy màu chân chính!

May mắn lúc ta ở cực Thượng Cung, vì muốn đi lên vị trí thượng cung, kỹ thuật các phòng đều có đọc lướt qua, hơn nữa cũng nghiên cứu chuyên sâu, so với cấp độ Tư thiết bình thường còn cao minh hơn không biết bao nhiêu lần, cho nên, hộp kiểu này ta cũng từng thấy qua, biết rõ bước mấu chốt để mở ra. Tuy nói là một khi mở không ra, sẽ bị người ta phát hiện ra cái hộp này đã bị đã bị động vào, ta sẽ nguy hiểm đến tính mạng, nhưng ta nghĩ, nếu như

ta không mở hộp ra. Cục diện bế tắc này sẽ mãi mãi như vậy, ta ở trong cung sẽ luôn bị người ta quản chế.

Cho nên, ta dùng một buổi tối để mở cái hộp này ra, lấy từ bên trong ra một bức thư bí mật.

Hóa ra, những lời hoàng thượng nói với thái hậu ngày đó, cũng không phải chỉ là tùy tiện, hẳn muốn lấy tình thân để đã động thái hậu.

Chỉ tiếc, bất luận hẳn làm như thế nào, tình mẫu tử cũng không thể trở lại như xưa.

Mà hiện tại việc ta muốn làm, chính là ngăn cản sự việc sẽ khiến cung đình biến đổi lớn này. Vừa nghĩ tới chuyện ta sẽ trở thành công thần ngăn cản tai họa này, được hoàng hậu khen thưởng và tín nhiệm, Hạ Hầu Thần nề tình chuyện này cũng không làm khó ta nữa, mà ta, ở trong hậu cung lại như cá gặp nước, ta liền nhin không được muốn cười ra tiếng.

Ninh Vũ Nhu, người quả nhiên lợi hại, mục tiêu người muốn đạt tới, trước giờ chưa bao giờ không thực hiện được!

Năm Kỷ Sửu tháng Quý Dậu ngày Bính Tý, kinh thành mưa bụi mù mịt, tất cả tường đỏ ngói xanh trong hoàng cung bị mưa bụi ùn ùn kéo đến bao trùm, màu sắc vốn tươi đẹp hiện tại lại trở nên u tối. Y phục trên người dính hơi nước, vừa đưa tay sờ đã bị hơi nước làm ẩm, dính dính ướt lạnh, khiến người ta khó chịu đến cực điểm. Đèn lồng dưới mái hiên bị gió thổi qua, không ngừng lắc lư, tạo ra những bóng đen nhấp nhô, bầu không khí khiến người ta ngột thở.

Ta ngồi trong hoa các nhỏ tại Lan Nhược hiên, ôm lò sưởi nhỏ để loại trừ cảm giác ẩm ướt. Tổ Hoàn thêm một ít hương huân vào trong lò, nhất thời ngăn cách hẳn thời tiết âm trầm ẩm ướt bên ngoài với trong phòng. Trong hương thơm ấm áp, ta nhắm mắt, thần kinh cũng buông lỏng.

Bên hoàng hậu lại không ngừng truyền tới tin tức, các cung các điện đều có người bị âm thầm mang đi treo cổ, nhưng ở ngoài cổng thành vẫn không truyền tới tin tức gì, không biết tình huống ra sao.

Tổ Khiết và Tổ Hoàn chỉ biết là mấy ngày gần đây trong cung bắt đầu nom nớp lo sợ, người của nội thị giám*** không ngừng ra ra vào vào, mỗi một lần ra vào, liền có cung nhân đau đớn cực độ như cha mẹ chết bị bắt ra, trong các cung nhân đó có cả những người địa vị không tầm thường, hoặc đại thái giám, hoặc cung nữ quân sự, ngay cả cục Thượng Cung, cũng bị tróc nã mấy cung nữ cấp tư chế. Từ sáng sớm, Khổng Văn Trân đã luống cuống tay chân, chạy đến chỗ ta tìm hiểu tin tức, ta chỉ lạnh lùng nói với nàng: “Người không làm gì sai, thì sợ cái gì?”

*(***Nội thị giám: đơn vị quản lý sự vụ trong cung đình, công việc chính là tuyên độc thánh chỉ, chăm lo việc ăn ở đi lại của vua, quản lý thu chi trong nội cung..vv)*

Lúc này nàng ta mới bình tâm lại, thần sắc nhìn ta lại càng thêm kính sợ. Trong mắt nàng, ta có thể dựa vào thái hậu mà không ngã, mỗi một lần cung đình biến động đều có thể ung dung đứng ngoài, vốn không phải là chuyện người thường có thể làm được.

Ta đang lo lắng, chợt nghe bên ngoài Lan Nhược hiên truyền tới tiếng bước chân mơ hồ. Tổ Khiết từ ngoài cửa chạy vào, bước tới thông báo: “Nương nương, hoàng hậu nương nương tuyên chỉ kêu ngài qua Chiêu Thuần cung.”

Ta khẽ gật đầu, đứng dậy, để Tổ Hoàn giúp ta phủ thêm áo ngoài xanh ngọc viền trắng để ngăn mưa phùn bên ngoài. Đi ra hoa các, dưới mái hiên đã có mấy tên thái giám thuộc nội thị giám đứng đợi, mỗi người đều mặc áo toại bằng vải bố, vẻ mặt nghiêm trọng, thấy ta đi ra, chỉ nói: “Nương nương, kiệu đã chờ ở ngoài cửa, mời nương nương khởi giá.”

Ta khẽ gật đầu, ngồi lên kiệu, trong màn mưa dầm, chậm rãi đi về hướng Chiêu Thuần cung. Một đường đi qua, tường đỏ dính nước mưa, biến thành màu đỏ sẫm, ngói lưu ly màu xanh trên tường lại càng sáng rõ, đầu cát thủ nằm trên mái hiên mờ lung mờ hồ. Trong cơn mưa tầm tã như thế, lại có không ít cung nhân mặc áo toại xếp thành đội chạy nhanh trong màn mưa, có thể nghe thấy tiếng đao kiếm va chạm vào hông bọn họ.

Ta biết, thành công hay thất bại, sớm đã hạ màn, kết quả sắp công bố.

Lúc ta đi tới Chiêu Thuần cung, trong cung đốt không ít đèn. Mưa bụi mênh mông ngoài cung giống như không thuộc về nơi này, Chiêu Thuần cung vẫn sáng rõ đường hoàng như trước. Thái giám dẫn đường cung kính dẫn ta vào đại điện, hoàng hậu đang ngồi trên ghế phượng son vàng, gương mặt không giấu nổi sự vui mừng, thấy ta đi tới, lại từ trên ghế đi xuống. Ta vội vàng đi lên vài bước, hành lễ theo thông lệ. Nàng đến gần bên cạnh ta, đưa tay đỡ ta đứng dậy, nói: “Muội muội, chúng ta thành công rồi.”

Đây là lần đầu tiên nàng gọi ta là ‘Muội muội’, bất luận về sau ra sao, giờ khắc này, nàng đã coi ta là đồng minh, một nanh vuốt có thể dựa vào, mục đích của ta rốt cuộc cũng đã đạt được.

Nàng buông tay ta ra, ý cười đầy mặt, “Muội muội, đứng như muội mặt báo, hôm nay bà ta định cho trong ngoài cung nhất tề động thủ. Hội kiến với Ngũ vương trong triều, muốn bức hoàng thượng thoái vị, mà trong cung, vây cánh còn lại của bà ta cũng ra tay vào hôm nay, muốn không chế hậu cung trong tay một lần nữa. Nghe nói binh lực của Ngũ vương ở ngoài cổng thành đã bị một lưới bắt gọn, hiện giờ hoàng thượng đang ở trên triều chấn chỉnh triều cương.”

Nàng ta vô cùng vui mừng, trên mặt là niềm vui khi được đồng cam cộng khổ cùng hoàng thượng, mà trong lòng ta tự nhiên cũng rất vui vẻ, thở phào nhẹ nhõm một hơi, nếu như không thể thành công, chờ đợi ta sẽ là cái gì? Tuy rằng trong chuyện lần này, ta chẳng qua chỉ đảm đương một vai trò nhỏ nhỏ, nhưng ta đã phản bội một lần nữa, dù có chết ngàn lần cũng không hết tội.

Trận phong ba này sớm đã thai nghén từ rất lâu, tân đế tùy ý để cho thái hậu ở trong cung mà không chịu bất cứ tổn thương nào, chẳng qua là do thời cơ chưa tới, cho nên hẳn mới chỉ rửa sạch Trường Tín cung, dư đảng còn lại vẫn một mực chưa động vào. Hẳn bạn tâm đến thế lực Thượng Quan tộc ngoài

cung, cũng bận tâm thế lực của các phiên vương khác, cho nên, hẳn chỉ có thể chờ đợi lúc bọn họ yếu thế, sau đó mới hành động. Tưởng tượng như vậy, tâm tình ta liền rất tốt, việc hẳn đây đưa ta tựa hồ về tình cũng có thể tha thứ. Triều chính như thế, thế cục như thế, hẳn không có chỗ trút giận, tự nhiên đành phải trút hết lên người ta.

Ta thì đáng gì? Người hạ tiện mệnh cũng tiện, cho nên, mới trở thành đối tượng để hấn giận cá chém thớt.

Nhưng từ hôm nay trở đi, ta sẽ không còn bị như thế nữa. Hoàng hậu đã hiểu lòng trung của ta, dù hoàng thượng không sủng hạnh ta nữa, trong hậu cung cũng có một chỗ nhỏ nhai dành cho ta, từ nay ta cũng có thể sống thật tốt.

Vừa nghĩ tới chuyện này, ta càng thêm vui sướng, nụ cười không khỏi dâng tràn trên mặt, xoay người nói với hoàng hậu: “Chúc mừng nương nương, có thể giúp đỡ hoàng thượng bình ổn một hồi đại họa là vinh hạnh của thần thiếp.”

Hoàng hậu nhìn thấy khuôn mặt tươi tắn của ta, nhất thời bối rối, “Muội muội cười lên thật xinh đẹp vô cùng. Về sau muội muội nên cười nhiều một chút, như vậy hoàng thượng mới thích!”

Ta vội vàng quỳ xuống, dập đầu, “Tình tình thần thiếp vốn là như vậy, chỉ vì hôm nay nhìn thấy tỷ tỷ cao hứng, cảm động lây, mới như thế, vạn lần không dám có tham vọng gây chú ý với hoàng thượng.”

Nàng nhẹ giọng cười, đỡ ta đứng dậy, “Muội muội hiểu lầm rồi, sao bản cung lại để ý điểm này? Trong cung, phi tần nhiều vô số, chẳng lẽ bản cung lại là loại người ghen tuông đố kỵ như vậy, dù muội muội có chiếm vài phần sủng ái của hoàng thượng, chung quy vẫn tốt hơn để những người khác chiếm.”

Tầm mắt nàng không khỏi phiêu về hướng Đông Nam, là Tê Hà các Sư Viện Viện ở. Ta biết rõ, từ khi Sư Viện Viện vào cung tới nay, số lần được sủng hạnh hề ít hơn hoàng hậu, nàng ta và hoàng hậu đứng là kẻ tám lạng, người nửa cân.

Ta cúi đầu nói: “Nương nương, những chuyện này tuy thần thiếp không thể giúp ngài, nhưng chuyện khác, có lẽ thần thiếp có thể giúp đỡ.”

Nàng cả kinh, quay đầu nhìn ta, trên mặt đương nhiên là tràn đầy ý cười, “Muội muội quả nhiên là một người đáng yêu, đáng tiếc hoàng thượng...”

Nàng biết quan hệ hoàng thượng và ta như tuyết rơi tháng bảy, vĩnh viễn không thể phục hồi. Gương mặt ta hơi ảm đạm, “Do thần thiếp làm sai, cũng không thể trách hoàng thượng, chỉ cần hoàng hậu nương nương vinh sủng không suy là tốt rồi.”

Gương mặt hoàng hậu lộ ra nụ cười thực lòng, để tay lên tay trái của ta, “Muội muội, bản cung tuyệt đối sẽ không bạc đãi muội.”

Tuy ta không tận mắt thấy trận chém giết chốn cung đình lần này, nhưng chắc hẳn máu chảy đã thành sông, giếng cạn trong cung cũng bị nhồi đầy, mà thái hậu ở Trường Tín cung càng hận ta thấu xương. Ta cười lạnh trong lòng, bà ấy vốn phải dự liệu trước chứ, ta đã dám phản bội thái tử lúc ấy, hoàng thượng hiện giờ, như vậy, hiện tại ta phản bội bà ta, có gì phải ngạc nhiên?

Ta là một người biết xem xét thời thế, chẳng lẽ bà ta lại không biết? Chẳng lẽ bà ta cho rằng, khi tất cả đã ngã ngũ, ta lại lựa chọn một cái tiền đồ không thể đoán trước, mà không đi lựa chọn bên có lợi thế hơn sao?

Quy tắc trong cung vốn là như thế, cũng không thể oán trách ta được.

Chương 14: Nhan sắc hờ hững tình ý phôi pha

Sau khi đạt được mục đích, ta liền muốn cáo từ —— ta thực sự không muốn nhìn thấy Hạ Hầu Thần lúc này. Nhưng hoàng hậu lại nổi hứng bưng bưng, kêu người chuẩn bị điểm tâm trà nóng, để ta ngồi ăn cùng một bàn, xem ra là muốn tỏ ý cảm ơn ta, để ta có thể nhìn thấy hoàng thượng, tranh thủ ân sủng. Nàng đâu biết, người ta không muốn gặp nhất, chính là Hạ Hầu Thần. Đường như hẳn luôn luôn có thể hiểu được suy nghĩ bí mật nhất trong lòng ta, thứ hẳn mang đến cho ta chỉ có đầy đoạ cùng vũ nhục.

Nhưng ta không có cách nào để từ chối thịnh tình khẩn thiết của hoàng hậu. Ta không thể để nàng ta hiểu lầm, hủy đi lòng tin mà khó khăn lắm ta mới xây dựng được.

Ta đành phải ráng mỉm cười cảm kích, nói chuyện trên trời dưới đất với hoàng hậu, đợi hoàng thượng đến.

Không biết thời gian đã qua bao lâu, cho đến khi mưa phùn bên ngoài ngừng lại, chân trời lộ ra vầng thái dương, mới nghe ngoài điện có người truyền lệnh: “Hoàng thượng giá lâm.”

Lúc đó, ta đang dùng bữa bạc gấp một miếng Thiên tăng tô(1), vừa nghe tiếng liền sảy tay, khiến miếng Thiên tăng tô rơi xuống bàn. Hoàng hậu ở bên cạnh cười nói: “Muội muội chờ đến nóng lòng rồi à?”

Ta đành phải bày ra một khuôn mặt tươi cười thẹn thùng, cúi đầu xuống. Hoàng hậu vui sướng tiến lên nghênh đón, ta chậm rì rì theo sát phía sau, mắt thấy thân ảnh màu vàng sáng chói lóe tại cửa đại điện, liền quỳ xuống bên cạnh một cái trụ không hề bắt mắt.

“Biểu ca, tất cả mọi việc ngày hôm nay có thuận lợi không?”

“Cần nhi, đương nhiên thuận lợi. Nhờ nàng chú ý quản hậu cung, hiểu rõ âm mưu của bà ta, trẫm mới có thể nội công ngoại kích. Ngũ vương bị cắt đất phong, cướp đoạt binh quyền, không bao giờ có thể âm mưu gì nữa. Đều nhờ có nàng, Cần nhi.”

Hoàng hậu cười nói: “Biểu ca, chuyện này cũng không phải là công lao của một mình thiếp. Chẳng còn nhớ Ninh tuyền thị không? Chuyện này là nhờ nàng ấy giả bộ giao hảo với thái hậu, lấy được sự tin tưởng của thái hậu, thần thiếp mới biết được tất cả mọi chuyện.”

“Liên quan gì tới cô ta?”

Ngoài cửa sổ, tuy sau cơn mưa nhỏ trời lại nắng lên, nhưng ta vẫn cảm thấy lạnh lẽo âm u, tựa hồ trở lại lúc ngồi trong kiệu đi trong cơn mưa tầm tã. Vì sao hẳn lại cho rằng ta không tốt lành gì? Vì sao ta lập công lớn như vậy, vừa nhắc tới ta, giọng nói hẳn vốn ấm áp liền lập tức chuyển lạnh, cứ như là nhắc đến rắn rết không bằng?

Bất quá việc này cũng không quan trọng, chỉ cần hoàng hậu chiếu cố ta, lấy thâm tình giữa hần và hoàng hậu, hần sẽ cho hoàng hậu mấy phần mặt mũi. Thứ ta mưu cầu, chẳng qua là vài phần mặt mũi này mà thôi.

Ta vốn không ôm chút hy vọng gì với hần, tuy trong lòng tức giận bất bình, nhưng đã sớm đoán được hần sẽ như thế, thâm tình cũng không chịu ảnh hưởng gì, chờ hần cho mọi người bình thân, liền đứng dậy theo. Tuy ta đứng nép sau cái cột, nhưng không ngờ lại bị nhìn thấy, ánh mắt quét tới như đao phong.

Hoàng hậu thấy vậy, vội vàng cười nói: “Lần này Ninh tuyền thị lập công lớn, thần thiếp nghĩ nên tấn phong cho nàng. Hiện giờ vị trí cửu tần (2) trống, không bằng tấn phong nàng làm cửu tần đứng đầu Thục viện, chẳng thấy có được không?”

Hần lạnh lùng nói: “Như vậy hơi quá cao rồi, chẳng qua là truyền lại một chút tin tức mà thôi, tấn phong nàng ta làm Chiêu hoa đi...”

Hoàng hậu miễn cưỡng cười, có vẻ rất có lỗi với ta, còn muốn khuyên nữa, ta vội vàng quỳ xuống, “Tạ đại ân của hoàng thượng.”

Hần hừ một tiếng, liền không để ý đến ta nữa, kêu người mang điểm tâm lên, xem ra là muốn cùng ăn với hoàng hậu. Ta như ngồi trên đồng lửa, vài lần định cáo từ, lại bị hoàng hậu dùng ánh mắt ngăn cản, không ngừng lái câu chuyện về hướng ta, ám hiệu hoàng thượng nên sủng hạnh ta nhiều hơn.

Gương mặt ta làm bộ xấu hổ, nhưng trong lòng lại cười khở, càng cảm thấy cả người mình khó chịu như bị kim đâm.

Đến khi đèn được thắp lên, rốt cuộc ta cũng tìm được một cơ hội cáo từ hoàng thượng hoàng hậu. Hoàng hậu sau khi khuyên giải ám chỉ một hồi, thấy sắc mặt của hoàng thượng lúc nhìn ta thủy chung vẫn không thay đổi, hơi thất vọng, liền không khuyên nữa. Ta càng mừng rỡ vì nàng chịu tha cho ta. Đi ra ngoài Chiêu Thuận cung, ta mới thở phào nhẹ nhõm một hơi. Mỗi khi hần đi tới gần ta trong phạm vi ba thước, ta liền có cảm giác hít thở không thông. Tuy rằng hiện giờ, hết thảy tâm nguyện đều đã đạt được, nhưng cảm giác này lại càng lúc càng mạnh. Về sau, qua lại nhiều với hoàng hậu, sẽ thường xuyên có cơ hội gặp Hạ Hầu Thần, thực là sâu cũ vừa đi, sâu mới đã đến.

Trên đường trở về Lan Nhược hiên, ta hỏi Tô Hoàn: “Người vẫn muốn đi Chiêu Thuận cung sao?”

Tô Hoàn liếc mắt nhìn ta một cái, cúi đầu không nói. Ta hiểu ý của nàng, liền nói: “Không bằng để ta nhắc nhở hoàng hậu đi. Ở chỗ nàng ấy, cơ hội đương nhiên luôn nhiều hơn chỗ ta. Hoàng hậu đang rất cần người giúp đỡ, có lẽ sẽ dúi đất nơi một phen.”

Tô Hoàn vẫn yên lặng. Cổ kiệu chạy chậm chậm trên con đường đá xanh, thật lâu sau nàng mới nói: “Nương nương, nô tì chỉ cầu có một chỗ nương thân nhỏ nhoi ở trong cung mà thôi.”

Ta khẽ gật đầu, “Bản phi cũng vậy.”

Trong bóng đêm yên tĩnh, chỉ nghe tiếng kiệu đi sà sạt, mùi thơm hoa quế như có như không bay tới chóp mũi. Trải qua trận mưa phùn này, mùi thơm càng thêm tươi mát động lòng người. Chỉ hi vọng từ nay về sau, cuộc sống của ta ở trong cung sẽ thuận buồm xuôi gió.

Qua mấy ngày, hoàng thượng hạ chỉ, đưa thái hậu đến Tĩnh Huy cung an dưỡng, triệt để ngăn cách. Ta cũng không gặp thái hậu nữa. Đối với ta mà nói, thái hậu đã trở thành quá khứ, rốt cuộc cũng không cần tiêu phí tâm tư đi lấy lòng.

Lệnh tấn lập Chiêu hoa được truyền xuống. Tuy ta thấp hơn Sur Viện Viện một cấp, nhưng nhờ có hoàng hậu làm hậu thuẫn, lại ngằm ngang vai ngang vế với Sur Viện Viện. Mà lấy kinh nghiệm nhiều năm của ta tại cục Thượng Cung, tự nhiên có thể trợ giúp hoàng hậu một tay. Ý chỉ của hoàng hậu vừa truyền xuống, liền không có ai dám can đảm bằng mặt không bằng lòng như lần chế quần áo mùa đông nữa. Ta đã trợ giúp hoàng hậu hoàn toàn nắm hậu cung trong tay.

Chỗ ta ở, vốn sẽ được chuyển đến Cẩm Hoa hiên rộng rãi hơn, ta lại bẩm lên hoàng hậu xin ở lại chỗ cũ. Lan Nhược hiên cách chỗ hoàng thượng ở khá xa, bất luận hoàng thượng đến chỗ của vị phi tần nào, cũng sẽ không băng qua Lan Nhược hiên, cũng sẽ không sinh ra tình cảnh không hẹn mà gặp, như thế đối với ta là chuyện rất tốt. Hoàng hậu lại cho rằng ta hiểu chuyện biết thu liễm mình, tất nhiên là không ngừng khen ngợi khích lệ, lại đưa thêm mấy cung nữ đến hầu hạ. Về phần Tô Hoàn, như nàng muốn, ta cho người đưa nàng đến Chiêu Thuận cung.

Hoàng hậu ngày càng ý lại vào ta, nhưng Hạ Hầu Thần vẫn coi ta như người vô hình, rốt cuộc cũng không sủng hạnh ta nữa. Đối với chuyện này, hoàng hậu cảm thấy rất có lỗi, ta lại cầu còn không được. Thân phận hiện giờ, đối với ta mà nói, đã có thể làm ta thỏa mãn. Bạc trong cung trình lên, rơi vào túi riêng của ta, ta liên tục mang đến chỗ mẫu thân. Nghe nói bà đã kêu người mua gian nhà lớn ở ngoài cung, nô tì hầu hạ thành đàn, chỉ là thư từ gửi vào vẫn có mấy phần tiếc nuối: Muội muội*oi, đáng tiếc con đã không thể xuất cung được nữa.

(*Nguyên văn trong bản Trung là từ 妹妹: muội muội. Myu tra baidu thì có kết quả là một số phụ mẫu thời xưa cũng gọi con mình là muội muội. Myu giữ nguyên theo ý tác giả nhé.)

Quả thật, ta đã thành nữ nhân của hoàng thượng, thì không thể xuất cung được nữa, nhưng còn sống, đã là một điều may mắn.

Qua một tháng, trong cung phát sinh một sự kiện không lớn cũng không nhỏ, Sur Viện Viện có thai. Điều này làm cho tâm tình hoàng hậu không tốt mấy ngày liên tiếp. Một phi tần phẩm vị thấp hơn nàng lại sinh hoàng tử sớm hơn nàng, ý nghĩa của việc này là gì, người trong cung đều rõ.

Vinh sủng của Sur Viện Viện chưa từng suy giảm, nàng ta có thai, tất nhiên là chuyện sớm hay muộn mà thôi. Nhưng ta không biết, hoàng hậu đã khoan dung nàng ta rất lâu rồi, lần này còn có thể nhịn xuống hay không.

Ta còn chưa kịp đoán được kết quả, ngoài cung lại truyền tới tin tức, đại nương và muội muội khác mẹ của ta ở Triều Nguyệt am bị một đám người không rõ thân phận đuổi giết, đại nương bỏ mạng, mà Ninh Tích Văn lại may mắn tránh khỏi một kiếp này, khó khăn lắm mới nhờ người đưa thư vào cung.

Lúc nhận được thư, ta đang dựa trên lan can bằng cẩm thạch, phía dưới là một đàn cá nhỏ tự do tự tại bơi qua bơi lại. Gió thổi qua, ta cảm giác trong mắt ngấn nước. Chuyện này là do một tay ta tạo thành, ta sớm đã đoán được kết cục của các nàng, nhưng vì sao ta còn có thể rơi lệ? Ta chính là một nữ nhân như vậy, người ta làm chuyện có lỗi với ta, ta phải trả thù gấp trăm ngàn lần.

Đến khi chết, đại nương cũng không biết, bà đã chịu chết thay cho mẫu thân của ta, ta đã sớm dùng bà ta làm quân cờ thí.

Khi ta còn bé, đại nương cũng từng hiền hoà vuốt ve ôm ấp ta. Vào lúc đó, bà ta và mẫu thân tỷ muội hài hoà, thật lòng đối đãi. Chỉ tiếc sau này, thời gian và ích lợi đã dần dần vùi lấp hết thảy những tình cảm tốt đẹp.

Hiện giờ ta đã thành người tâm phúc bên cạnh hoàng hậu, tin tức trong ngoài cung tất nhiên là truyền đến cực nhanh. Đại nương đã phải trả một cái giá tương xứng, Ninh Tích Văn còn đang tuổi thanh xuân, diện mạo còn đẹp hơn ta, tất nhiên ta sẽ đi đầu tư một đoạn đường. Dù sao Ninh gia, chỉ còn lại có mấy người mà thôi.

Sau khi bẩm báo với hoàng hậu, ta phải người đưa Ninh Tích Văn vào trong cung. Lúc nàng mới vào cung, nàng chưa ăn diện, bỏ y váy đùi, vẫn không thể che hết vẻ đẹp trời sinh của nàng. Bởi vì nàng và đại nương bị đuổi giết, chưa hết kinh hãi, cả người giống như một con thỏ trắng yếu ớt, cặp mắt to lấp lánh kia càng làm cho người ta thêm thương yêu.

Được ta sai người trang điểm một phen, nàng liền như viên ngọc được rửa sạch bụi bặm tàn nát ra ánh sáng chói mắt. Ta đề cập với hoàng hậu, hoàng hậu rất hứng thú. Sur Viện Viện mang long chủng, vinh sủng càng nhiều, nàng ta cũng dần dần cảm thấy không thể chống đỡ được nữa, mà ta, quan hệ với hoàng thượng lại giống như kẻ thù, tự nhiên không thể trông cậy gì được. Nàng hi vọng có một người mới tới trợ giúp nàng, đây là chuyện tất nhiên, nhưng nàng lại ám chỉ, nàng và hoàng thượng tình ý thâm hậu, tuyệt đối không muốn khiến hoàng thượng vì vậy mà hiểu lầm, cho nên nàng chỉ có thể cung cấp cơ hội, hết thảy do ta làm chủ.

Ta cười thầm, đồng ý với cách nói của nàng. Nàng nói đúng, ta và hoàng thượng đã không thể cứu chữa, như vậy, cũng không thể để hoàng thượng mang khúc mắc về nàng, dù sao trong mắt hoàng thượng ta đã là kẻ ác, làm thêm một lần, cũng không sao.

Khi ta nói ý này với Ninh Tích Văn, nàng ấy lại không nói gì, chỉ khẽ cúi đầu xuống gật đầu đáp ứng. Từ trong thư đại nương gửi tới, ta đã biết đối tượng đính hôn từ nhỏ với nàng ghét bỏ nàng vì nàng là nữ nhi của tội thần, dĩ nhiên đã hồi hôn, xem ra nàng đã nản chí ngã lòng, không nghĩ tới hán nữa. Tướng mạo của Ninh Tích Văn hoàn toàn khác hẳn ta, là một loại xinh đẹp ngọt ngào, có lẽ sẽ không chọc hoàng thượng tức giận?

(1) Thiên tăng tô: ↑

(2) Chú thích về cấp bậc phi tần của Trung hoa cổ đại: Trong các triều đại, cấp bậc của nhà Hán là lộn xộn nhất, mỗi đời hoàng đế lại thay đổi: lúc đầu thì chỉ có Hoàng Hậu và Phu Nhân, về sau đặt thêm Tiệp Dư, Chiêu Nghi, Chiêu Dung, Tài Nhân, Mỹ Nhân. Hệ thống của nhà Đường là phức tạp nhất nhưng lại có trật tự nhất, không chỉ quy định rõ thứ vị mà còn kèm theo phong hiệu (Quý Phi, Huệ Phi, Lệ Phi, Đức Phi). Hệ thống của nhà Đường truyền đến đời nhà Minh: ↑

0. Hoàng hậu

1. Hoàng Quý Phi (hoặc phu nhân ở một số triều đại)

2. Nhất giai Phi: Quý Phi, Hiền Phi, Thần Phi

Nhị giai Phi: Đức Phi, Thục Phi, Huệ Phi

3. Tam giai Tần: Quý Tần, Hiền Tần, Trang Tần

4. Tứ giai Tần: Đức Tần, Thục Tần, Huệ Tần

5. Ngũ giai Tần: Lệ Tần, An Tần, Hoà Tần

6. Lục giai Tiệp Dư

7. Thất giai Quý Nhân

8. Bát giai Mỹ Nhân

9. Cửu giai Tài Nhân

Về cấp bậc của phi tần thì nhà Thanh đơn giản, rõ ràng nhất trong số các triều đại, gồm chín cấp bậc:

1. Hoàng Hậu
2. Hoàng Quý Phi
3. Quý Phi
4. Phi
5. Tán
6. Quý Nhân
7. Thường Tại
8. Đáp Ứng
9. Quan Nữ Tử (tương đương với cửu phẩm của quan lại)

Bạn đang đọc truyện *Thượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Nguồn bị nhảy chương, mời các bạn sang chương tiếp theo

Bạn đang đọc truyện *Thượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Sai lầm làm thay đổi kế hoạch.

Lúc mới bắt đầu, ta vẫn chưa trực tiếp đem nàng đến Chiêu Thuần cung, chỉ để nàng đứng xa xa nhìn Hạ Hầu Thần một cái. Loại chuyện này phải khiến nàng cam tâm tình nguyện mới được, trong lòng có mục tiêu, mới đem hết toàn lực theo đuổi. Tướng mạo Hạ Hầu Thần không tệ, tuy làn da hơi tái nhợt, nhưng lại có một loại khí chất cao quý tự nhiên, hơn nữa hắn là người có quyền thế, tự nhiên không giống nam tử trong dân gian, càng hơn xa vị hôn phu trước kia của nàng. Quả nhiên, nàng vừa thấy hắn, cổ trắng liền rũ xuống, mặt đỏ lên. Ta yên lòng, chỉ cần nàng ta kỳ vọng về hắn, mọi chuyện đều dễ xử lý.

Có hoàng hậu trợ giúp, ta tự nhiên biết bởi vì mùa đông năm nay hạn hán, đêm nay Hạ Hầu Thần phải đi từ ngự hoa viên đến Thanh Tâm điện, cùng các đại thần thương thảo cách chống hạn, mà địa điểm tốt nhất để Ninh Tích Văn xuất hiện chính là con đường này.

Không hẹn mà gặp hoàng thượng là phương pháp thường dùng trong hậu cung, ta chẳng qua chỉ rập khuôn theo mà thôi. Phàm là chuyện liên quan đến Hạ Hầu Thần, không hiểu sao ta lại cảm thấy sợ hãi. Tâm tư hắn khó lường, tuy không phải minh quân, nhưng cũng không phải là hôn quân háo sắc, nếu như không cẩn thận đụng phải vảy rồng của hắn, thì vận mệnh khó lường.

Ninh Tích Văn cũng không để ý đến những chuyện khác, bộ dáng tràn đầy lòng tin, cứ như hoàng thượng vừa thấy nàng, nàng liền lập tức trở thành phi tử được yêu chiều nhất hậu cung. Thấy bộ dáng này của nàng, ta càng thêm lo lắng. Nàng chưa thấy bộ mặt thật của Hạ Hầu Thần, chỉ thấy ngoại hình hắn dễ coi, còn là cô gái ngây thơ, đương nhiên không biết sợ. Ta dặn đi dặn lại chỉ dolls lấy sự nghi ngờ của nàng, “Tỷ tỷ, muội vào cung rồi, đương nhiên là sẽ giúp đỡ người trong nhà...”

Ta dở khóc dở cười, nàng không biết trong cung nguy hiểm thế nào, lại cho rằng ta sợ nàng tranh thủ tình cảm với ta.

Ta đành nói: ” Con đường này là do chính muội lựa chọn, đến lúc đó, nếu có gì bất trắc, hy vọng muội đừng oán trách tỷ là được.”

Ninh Tích Văn trải qua một phen suy sụp, hiểu chuyện hơn rất nhiều. Năm xưa lúc đại nương giao chúng ta cho quan binh chạy trốn một mình, nàng cũng đã hiểu lý lẽ, thấy ta không tính toán hiểm khích trước kia vẫn đối xử với nàng như thế, có phần cảm động, nói: “Tỷ tỷ, muội sẽ không quên ân tình của tỷ, không ngờ tỷ không tính toán hiểm khích trước kia vẫn đối tốt với muội.”

Ta khẽ gật đầu, trong lòng dâng lên cảm giác hồ thẹn, lại giúp nàng xem xét trang phục từ trước ra sau. Hôm nay nàng mặc một chiếc váy lụa mỏng màu ráng chiều, trên người là áo ngắn màu xanh lá mạ, chải búi tóc Vọng Tiên(1), chuồn chuồn ngọc tím cắm trên đầu hơi hơi rung động, dưới ánh đèn có vẻ tươi mát, lịch sự tao nhã. Chiếc váy lụa mỏng màu ráng chiều này, là do ta kêu Không Văn Trân đặc biệt chế tạo, dùng tơ tằm tốt nhất và kim tuyến dệt ra hoa văn chìm hình mây trời, lại dùng bản in hoa ấn xuống tạo ra hoa văn nhàn nhạt, màu sắc chẳng hề diêm lệ, nhưng lại có một ưu điểm: dưới ánh trăng chiếu rọi, bộ y phục này như hòa quyện cùng ánh trăng mỏng lung, người nào mặc nó, giống như ánh trăng lồng trên thân hình, đẹp không sao tả xiết.

Nàng đã là vai chính, hôm nay trang phục của ta liền tùy ý một chút, chỉ cần làm việc cho thuận lợi. Nếu như hoàng thượng gặp được nàng, ta liền nhanh chóng ẩn thân, không để cho bất kỳ người nào phát hiện.

Đêm đó ánh trăng như nước, Tích Văn ăn mặc chỉnh tề đứng ở dưới tàng cây quế, váy lụa mỏng màu ráng chiều nổi bật dưới ánh trăng, mơ hồ phát ra ánh sáng mờ ảo, tựa như tiên tử trên cung trăng. Ta khôi phục một chút lòng tin, thầm nghĩ mỹ nhân như vậy, nếu như Hạ Hầu Thần còn không hài lòng, không biết nữ tử như thế nào mới khiến cho hắn vừa lòng đây.

Việc này không tiện mang theo những người khác, để hoàn thành mục đích, ta sai Tố Khiết đi ra ngoài, cùng Ninh Tích Văn ngồi chờ trong thạch đình. Gió đêm tuy lạnh, nhưng chúng ta mang theo hai cái áo khoác choàng ở trên người, cũng không cảm thấy quá giá rét. Tinh thần Ninh Tích Văn vẫn hưng phấn, tràn đầy mong đợi, ta lại thấy mỗi một vô cùng, chỉ mong chuyện này xong xuôi nhanh một chút, sau đó trở về ngủ một giấc. Qua một lúc lâu, mới nhìn thấy từ bên kia ngự hoa viên có ba ngọn đèn lồng lắc lư đi tới đây, ta vội nói: “Muội muội, chuyện tiếp theo, phải trông vào muội đó.”

Nàng tinh thần bất định gật gật đầu. Ta dùng đá lửa châm đèn lồng trong tay, đưa cho nàng, ra hiệu nàng đi trước một mình. Nàng cầm đèn đi vài bước, từ phía sau lưng trông tới, lại thấy bước chân nàng bần rần, hơi run rẩy. Ta thầm mắng một tiếng, ở nhà thì kiêu ngạo cỡ nào, đứng là bần lảo không thể trát tường!

Ta vội đi lên vài bước đuổi kịp nàng, dặn dò: “Muội muội, hoàng thượng cũng chỉ là người phạm, nếu muội muốn tiếp cận hắn, thì phải áp dụng mọi thủ đoạn. Đã tới nước này, muội cũng không thể lui nữa.”

Dù đôi môi nàng đang run run, vẫn khẽ gật đầu với ta.

Ta nói lòng tay nàng, thầm nghĩ, thành công cũng được, thất bại cũng được, không phải chuyện ta có thể khống chế. Nếu như lần này không thành công, chỉ đành dựa vào sự tiến cử của hoàng hậu, dù gì cũng phải kéo hoàng hậu lên thuyền mới an tâm. Chợt thấy mấy cái đèn lồng kia càng ngày càng gần, nhìn thấy mấy bóng người chập chờn, một người chính giữa, mặc trường sam màu vàng sáng, ánh mắt lạnh lùng như xuyên qua lớp lớp màn đêm quét tới đây. Bắp chân ta run rẩy một trận, vội vàng cúi thấp đầu, lùi vào một con đường nhỏ định chuẩn bị, vừa mới chạy vài bước, lại nghe Ninh Tích Văn kêu một tiếng: “Tỷ tỷ...”

Ta quay đầu lại, phát hiện không biết từ lúc nào Ninh Tích Văn đã ngã nhào trên đất, lồng đèn nằm nghiêng ở trên thảm cỏ, ngọn lửa liếm lấy đèn lồng, cháy bùng lên, chiếu lên chung quanh sáng trưng. Đoàn người càng bước nhanh tới, dẫn đầu lại chính là Khang Đại Vi, lớn tiếng kêu lên: “Người nào? Dám cả gan phóng hỏa tại ngự hoa viên!”

Ta quay đầu nhìn Ninh Tích Văn, trong lòng tức giận nằng nặc vô dụng, lại không thể không vòng trở về, nâng nàng dậy. Cả người nàng xụi lơ, dựa vào trên người ta, còn nói một câu, “Tỷ tỷ, thực xin lỗi, muội luôn luôn là kẻ vô dụng nhất trong nhà!”

Ta nghiêng răng nghiêng lợi mà nói: “Muội thế nào rồi?”

“Tỷ tỷ, lúc ở Triều Nguyệt am, muội và nương bị người ta truy sát, bắp chân bị thương, hiện giờ đột nhiên cảm thấy đau đớn!”

Ta sinh lòng hồ thẹn, cũng không mắng nàng nữa, đỡ nàng lên nói: “Chúng ta đi mau.”

Ta liền đỡ nàng lùi vào một ngã rẽ, dùng sức lôi kéo, nhưng làm thế nào cũng không đi mau được. Khang Đại Vi dẫn theo vài người vòng qua, chặn chúng ta lại.

Ánh lửa từ đống đèn cháy đã được dập tắt, nhưng càng có nhiều đèn lồng chiếu sáng lên chúng ta hơn. Khang Đại Vi giật mình nói: “Ninh nương nương, là ngài sao?”

Ta miễn cưỡng mỉm cười, khóe mắt liếc qua, lại nhìn thấy một thân ảnh màu vàng sáng đến gần, vội kéo Ninh Tích Văn quỳ xuống, trong đầu cấp tốc suy tư, tìm một cái cớ gì đó để lấp liếm. Loại chuyện này, phải diễn ra trước hoa dưới trăng, người tình ta nguyện mới được. Nếu như hắn biết ta dùng quỷ kế, ngang ngược nhét nữ nhân cho hắn, không biết có phản ứng gì?

Đôi giày màu vàng đi tới cách mặt ta ba bốn bước mới dừng lại, giọng nói hơi môi mệ của Hạ Hầu Thần vang lên, “Ninh chiêu hoa, nàng làm cái gì ở đây?”

Giọng nói hắn dành cho ta vẫn trước sau như một, trước giờ chưa từng mềm mỏng, bất luận là thời điểm nào, đều lạnh buốt như lưỡi đao. Ta chẳng quan tâm nhiều như vậy, nói: “Khởi bẩm hoàng thượng, thần thiếp có tội. Mẫu thân thần thiếp vừa mới qua đời, lúc bà chết thần thiếp không thể cáo biệt, cảm thấy hồ thẹn, vì vậy dẫn theo muội muội bái tế mặt trăng ở ngự hoa viên, không ngờ gặp phải hoàng thượng.”

Hạ Hầu Thần cười lạnh một tiếng, nói: “Đã là bá tử, sao không thấy hương nến tiền giấy?”

Trần ta chảy mồ hôi lạnh, nói: “Hoàng thượng, người trong cung không được bá tử lung tung, thần thiếp sao dám một mình làm vậy. Chỉ đành cùng gia muội âm thầm cầu nguyện mẫu thân trên trời có linh được bình an khỏe mạnh mà thôi.”

Hạ Hầu Thần lại cười lạnh một tiếng: “Vừa khéo vậy sao? Còn mang theo muội muội người ăn mặc trang điểm xinh đẹp như thế?”

Ninh Tích Văn nghe ngữ khí của hắn, sợ đến nói không ra lời, chỉ một mực đứng bên cạnh ta phát run. Ta bị ngữ khí của hắn áp chế, đột nhiên không biết dừng khí từ đâu dâng lên, ngẩng đầu lên nói: “Hoàng thượng cho rằng chân tướng ra sao? Hay là hoàng thượng nghĩ thần thiếp mang theo gia muội chặn đường hoàng thượng? Đã hai ba tháng hoàng thượng không triệu kiến thần thiếp, thần thiếp làm sao biết hành tung của hoàng thượng?”

Ta nói vội vã một chút, ngữ khí cũng nhanh một chút, lại truyền đi thật xa trong ngự hoa viên. Sau khi nói xong, chỉ nghe chung quanh hoàn toàn yên tĩnh, lại nghe được tiếng Khang Đại Vi hít sâu vào cũng rõ ràng, mà Ninh Tích Văn sớm đã quỳ trên mặt đất run lấy bầy.

Ta nhìn thẳng Hạ Hầu Thần, quên cả đứng lên, cũng quên tránh né ánh mắt hắn. Chỉ thấy hắn đột nhiên cười, như hoa quỳnh nở rộ lúc nửa đêm. Ta thấy rõ ràng, lúc hắn cười lên, bên má trái có cái lúm đồng tiền như ẩn như hiện.

”Nói như vậy, nàng nhớ lắm sao?”

Đầu óc ta trống rỗng, không hiểu ý hắn, hoàn toàn quên hắn là ngôi cửu ngũ, hỏi ngược trở lại: “Cái gì?”

Khang Đại Vi ho khan một tiếng, vì ngự hoa viên vắng lặng nên tiếng ho truyền đi thật xa. Lúc này ta mới tỉnh ngộ, vội vàng quỳ xuống tránh ánh mắt hắn, thuận thế đáp: “Thần thiếp đương nhiên là rất nhớ hoàng thượng, thử hỏi có vị phi tần nào trong cung không mong được hoàng thượng ân sủng?”

Câu này không biết lại chạm trúng cái vảy ngược *nào của hắn, hắn nổi giận đùng đùng hừ lạnh một tiếng, khiến ta bỗng nhiên cảm thấy không biết làm sao cho tốt, đột nhiên hối hận tối nay lại bày ra trò này.

** Vảy ngược: Tương truyền, rồng là động vật có thể đùa bỡn, cũng có thể cười, nhưng ngay cổ của nó có một chiếc vảy mọc ngược, dài khoảng một thước. Đây chính là điểm yếu nhất của rồng, bị nắm được rồng sẽ chết, cho nên nó bảo vệ chiếc vảy này rất kỹ càng, ai vừa chạm vào liền bị nó giết ngay. Con vật tượng trưng cho vua chúa là loài rồng, ý nói hoàng đế nào cũng có một điểm không thể động vào, nếu không sẽ gặp tai họa khó lường.*

(1) Búi tóc Vọng tiên:↑

Bạn đang đọc truyện *Thượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Khéo léo biện giải lại chọc giận

Thần trí Ninh Tích Văn lúc này đã khôi phục lại vài phần, cố gắng trấn định ngẩng đầu lên, “Hoàng thượng, gia tỷ và nô tỳ rất ít người thân, hiện giờ mẫu thân đi rồi, gia tỷ ở trong cung, vừa mới nhận được tin tức, vì vậy nên mới cùng nô tỳ đến đây bá tử. Về phần y phục nô tỳ đang mặc, là vì gia tỷ nói trong cung không giống những nơi khác, bất luận thế nào trang phục cũng phải chỉnh tề mới được. Y phục này ban ngày cũng không bắt mắt, đến buổi tối không biết vì sao lại... Cũng do nô tỳ thích quần áo đặc biệt, vì vậy mà vẫn chưa thay...”

“Đây là muội muội nàng?”

Nghe thấy ngữ khí Hạ Hầu Thần hòa hoãn, có vài phần thân thiết như khi ở bên các phi tần khác, tâm tư ta liền hoạt động, thầm nghĩ nếu như lúc này hắn nhìn trúng Ninh Tích Văn, cũng là trăm sông đổ về một biển. Không biết vì sao, lúc này, ta bỗng nhiên nghĩ đến một câu nói có thể hình dung bản thân mình: tà tâm chưa tắt, sắc tâm đã nổi dậy. Một khi hoàn cảnh có lợi cho mình, liền liều lĩnh tìm kiếm cơ hội, đây có phải đặc điểm của ta không?

Ta nghĩ ngợi lung tung, thuận miệng đáp: “Khởi bẩm hoàng thượng, nàng là gia muội, mới vào cung mấy ngày đến thăm thần thiếp.”

Hắn khẽ gật đầu, cất giọng vui mừng mà nói: “Nếu như thế, ngày hôm nay đám đại thần cũng không nghĩ ra cái gì, trăm cũng không đợi nữa, bãi giá đến Lan Nhục hiện, trăm cùng Chiêu hoa ngắm trăng uống rượu đi.”

Vừa nghe nghe thấy ý chỉ này, ta liền cảm thấy trong đầu như có tiếng sấm vang lên, chấn động đến ta không dậy nổi. Sự tình làm sao có thể phát triển như vậy? Khang Đại Vi vừa nâng ta dậy, vừa khéo nói để Hạ Hầu Thần nghe thấy, “Nuông nuong, ngài đừng vui mừng đến không biết đáp lời nha.”

Mặt ta không biểu tình, trong bụng thầm mắng, không chú ý trông thấy Hạ Hầu Thần bên cạnh, lại thấy khóe miệng hắn nhếch lên, thoát nhìn rất là vui mừng. Tay Ninh Tích Văn lạnh buốt nắm chặt tay ta, ta quay mắt trông qua, lại thấy mắt nàng sáng long lánh, tuy là trong đêm tối, đôi mắt cũng tràn đầy

sự kính yêu đối với nam tử kia. Ta thở dài một hơi, trầm nghĩ, hi vọng đêm nay Hạ Hầu Thần thật sự nhìn trúng nàng.

Lan Nhượng hiện cách ngự hoa viên khá xa, ta không thấy Hạ Hầu Thần kêu người chuẩn bị kiệu, xem ra hẳn chuẩn bị một đường đi bộ đến Lan Nhượng hiên. Ta nhìn Khang Đại Vi, tựa hồ hẳn cũng hoàn toàn quên mất chuyện này, chỉ biết vâng lời theo sát hoàng thượng đi về phía trước. Ta thấp giọng hỏi Ninh Tích Văn: "Chân muội có ổn không?"

Ninh Tích Văn khẽ gật đầu, mắt cũng không chớp nhìn bóng lưng Hạ Hầu Thần. Xem ra cái chân này là nhất thời nóng lòng, trong lòng khiếp sợ, tâm lý quấy phá, liền quăng tất cả lên cái chân bị thương.

Nhưng tình thế lúc này, chân nàng không có vấn đề, chân ta lại có chuyện, chỉ cảm thấy bắp chân mình hơi hơi giật, mềm nhũn. Chẳng qua mới hai ba tháng mà thôi, ta đã quên mất cái loại tình huống này, cũng cho rằng vĩnh viễn sẽ không gặp lại loại tình huống này nữa. Chẳng lẽ hôm nay phải chịu một lần đau đớn như thế nữa sao? Ta nhìn Ninh Tích Văn bên cạnh, y phục như ánh trăng trong suốt bao phủ trên thân thể nàng, nổi bật nàng, khiến nàng trông vô cùng xinh đẹp, chỉ mong Ninh Tích Văn hăng hái tranh giành một chút, hấp dẫn ánh mắt hắn.

Khang Đại Vi mò tới, lặng lẽ nói với ta: "Ninh nương nương, ngài mệt mỏi sao? Nô tài đỡ ngài nhé?"

Ta bị Khang Đại Vi, Ninh Tích Văn một trái một phải lôi theo, chỉ đành bước nhanh hơn, nỗ lực cất bước đi về phía trước, càng tiếp cận thân ảnh Hạ Hầu Thần, ta càng cảm thấy thấy ngột thở, bước chân không khỏi chậm dần, rồi lại bị Khang Đại Vi kéo về phía trước.

Tất cả mọi chuyện thật sự làm cho ta hi vọng đường đến Lan Nhượng hiên vô cùng dài, vĩnh viễn cũng đi không đến đích, nhưng hôm nay không biết tại sao, con đường vốn rất dài, lại lập tức đến nơi. Tổ Khiết dẫn theo mấy cung nữ ra đón, thấy hoàng thượng giả lâm, vui mừng như điên, bận rộn kêu người chuẩn bị nước trà điểm tâm.

Bàn trà tinh xảo đặt dưới cây nguyệt quế, trên bàn có điểm tâm năm màu, trên cây quế có năm cái đèn lồng nhỏ(1) chiếu mặt đất sáng trưng lên. Hôm nay, thần sắc hoàng thượng coi bộ không tệ, Ninh Tích Văn bỏ sự nhất gan trước kia, ăn nói linh động hơn, thường xuyên nói đùa khiến hoàng thượng cười lớn. Ta yên tâm, trầm nghĩ hoàng thượng tới Lan Nhượng hiên, vẫn là vì nàng, thở dài nhẹ nhõm một hơi, sau đó gương mặt cũng tươi cười nhiều hơn, liền kiến nghị: "Hoàng thượng, muội muội của thần thiếp nhảy rất đẹp, hôm nay trăng đẹp hoa thơm, không bằng để gia muội múa một khúc trợ hứng cho hoàng thượng?"

Gương mặt tươi cười của Hạ Hầu Thần cứng lại, ngữ khí lại lạnh lùng, nói: "Thật không?"

Trong lòng ta máy động, liền nói: "Nếu Hoàng thượng không thấy hứng thú, thì coi như thần thiếp càn rỡ."

Ninh Tích Văn vốn đang tươi cười rạng rỡ, sau khi nghe chúng ta đối thoại, nụ cười vụt tắt, sắc mặt cũng tái nhợt. Ta thở dài một hơi trong lòng, xem ra, nàng đã trông đợi Hạ Hầu Thần quá nhiều, có lẽ đã có tình ý với hắn, Hạ Hầu Thần mới lạnh giọng một chút, đã khiến tinh thần nàng chấn động, chỉ mong lời nói cử chỉ của nàng đừng thất thường là mừng rồi.

Khang Đại Vi thường ngày thận trọng từ lời nói đến việc làm, ngày hôm nay không biết thế nào, lại mò tới nói với hoàng thượng: "Hoàng thượng, Ninh nương nương hiếm khi hứng thú như vậy, muội muội nàng cũng mới tới, muốn tỷ muội cùng vui cũng phải, không bằng."

Lúc này Hạ Hầu Thần mới nói: "Muội ấy đã khiêu vũ, như vậy Ninh chiêu hoa hát đệm đi, đến bây giờ trẩm cũng chưa từng nghe nàng ca hát."

Ta ngần ra, bầm: "Hoàng thượng, thần thiếp không am hiểu việc này. Từ mười ba tuổi tới nay, thần thiếp chỉ biết may áo chế vòng, sớm đã không nhớ phải ca hát như thế nào."

Hạ Hầu Thần nghe xong, sắc mặt trầm xuống, kéo dài giọng, "Thật không?"

Khang Đại Vi đứng bên cạnh hoà giải, "Nương nương, tùy tiện ca là được rồi, không cần quá câu nệ."

Ninh Tích Văn khó khăn lắm mới có được một cơ hội, thấy ta định cự tuyệt, gấp đến độ ghé vào tai ta thì thầm: "Tỷ tỷ, lúc ở nhà, không phải tỷ thích nhất là ngâm bài 《Đạp ca (2)》* sao? Không bằng chúng ta nhảy bài đó?"

《Đạp ca》?

Ký ức xa xôi đột nhiên tràn về, quả thật, đó từng là bài ca ta thích ngâm nhất. Lúc đó, ta đang ở thời niên thiếu, mới mười hai mười ba tuổi, còn ôm ấp ảo tưởng về tương lai, lúc thêu thùa, liền thích nhẹ giọng ngâm nga bài hát này. Lúc đó, ta cũng từng học múa, Tết Trung thu, múa cho phụ mẫu và đại nương xem Đạp ca dưới ánh trăng, nhẹ nhàng múa, múa ra ảo tưởng và kỳ vọng của ta về vị hôn phu tương lai. Chỉ tiếc, sau tuổi mười ba đó, tất cả mộng đẹp đều tan biến, ta đã quên mất ta còn biết ca hát, còn có thể nhảy múa dưới ánh trăng.

Thấy không khí mới vừa rồi còn hòa hợp, bởi vì mặt Hạ Hầu Thần lại đen như đáy nồi mà cứng lại, ta đành nói: "Vậy thần thiếp xin cố gắng hết sức hát đệm cho gia muội."

Dù ta đã nói như vậy, sắc mặt Hạ Hầu Thần cũng chưa chuyển biến tốt, khuôn mặt tươi cười vừa nãy tựa như hoa quỳnh mới nở đã tàn.

Dù sao cách hắn đối xử với ta, bình thường vẫn như vậy, ta sớm đã quen rồi, cũng không chịu nhiều ảnh hưởng. Nhưng Ninh Tích Văn thì không như vậy, tâm tình nàng vừa mới tốt lên lại uest oải, khuôn mặt ngọt ngào tươi tắn hiện lên vài phần đau khổ, thấy vậy ta âm thầm lắc đầu. Vị muội muội này xem ra cũng là một viên ngọc thô khó thành châu báu, nhất thời ta mất hết hứng thú. Bộ dạng nàng thế này, dù cho có đưa nàng đến bên cạnh hoàng thượng, cũng không giúp được ta bao nhiêu, nếu như không thành công, liền quên đi thôi.

Vừa thả lỏng, trong lòng ta cũng bình thản hơn, nói: “Muội muội, muội cứ tận lực mà múa là được. Đã mười năm nay, tỷ tỷ chưa hề ca hát, nếu như làm hỏng, hoàng thượng cũng sẽ không trách tội chúng ta đâu.”

Hạ Hầu Thần không giận còn cười, “Trẫm không gặp nàng nhiều ngày, nàng vẫn như vậy, không thay đổi chút nào, trước khi làm chuyện gì, trước tiên phải tìm đường lui cái đã.”

Ta không tự chủ được phản bác lại một câu, “Thần thiếp vốn là người như vậy, hoàng thượng cũng không phải không biết.”

Lời thốt ra khỏi miệng, ta mới cả kinh. Tại sao ngày hôm nay ta không có được chút cẩn thận của thường ngày, dám nói ra lời như vậy? Chẳng lẽ bởi vì hôm nay hoàng thượng ở Lan Nhục hiển tươi cười nhiều hơn một chút, lá gan của ta liền lớn lên?

(1) Đèn lồng nhỏ:↑

(2) Đạp ca: Một hình thức nghệ thuật dân gian vừa múa vừa hát có từ đời Hán, thịnh hành nhất là vào đời Đường. Các bạn có thể xem thử ở đây↑

Bạn đang đọc truyện *Thượng Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Đạp ca mà múa rồi thất vọng

Khang Đại Vi sớm đã kêu người đi mời cầm nung nhạc sĩ tới đây, Lan Nhục hiển rất nhiều đất trống, hơn mười mấy nhạc sĩ, cũng không thấy chật chội. Ta thì đi vào thay một bộ váy lụa in hoa màu sắc rực rỡ đi ra, thay giày thêu gấm có đầu tròn vênh lên(1), cũng không sửa búi tóc, chỉ cắm lên một bông hoa màu tím nhạt có dài hoa rủ xuống. Lúc đi ra, nhìn sắc mặt Hạ Hầu Thần, thấy hắn cũng không quá chú ý, không khỏi âm thầm thở ra một hơi. Lúc thay đồ ta đã quyết định, tuyệt đối không thể ăn mặc quá mức vượt trội, lẫn lướt phong thái của Ninh Tích Văn, cũng không thể quá qua loa, khiến Hạ Hầu Thần càng thờ ơ, liên tục hừ lạnh. Tình thế hiện giờ, vừa tốt.

Âm nhạc bắt đầu được tấu lên, lúc đầu ta không bắt nhịp kịp, nhưng bài ca này đã ẩn nấp trong đầu ta nhiều năm, phần sau, ta càng hát càng thuận: “Quần như mây trên bầu trời, thiếp như chim trong mây, đi theo gấn bó, đón nắng cười gió. Nếu quần như hoa giữa hồ, thiếp tựa như nhụy trong hoa, ở gần bên nhau, cùng ngắm bóng trăng. Đời người dù có hợp tan, đời người đâu có vui buồn, chỉ mong được gần quần, đừng làm phù dung sớm nở tối tàn...”

Ninh Tích Văn quả thật múa rất đẹp, thu vai, ngậm miệng, dẫu tay, mở lưng, buông lỏng đầu gối, vặn eo, nghiêng hông, không một động tác nào không duyên dáng, chỉ riêng kỹ thuật nhảy Tam đạo loan(2), đã hoàn toàn thể hiện rõ thân hình thiếu nữ của nàng, hơn nữa áo váy nàng mặc hôm nay, dưới ánh trăng càng phát ra ánh sáng nhàn nhạt, thật đẹp không sao tả xiết, lúc ta hát đệm ngược mắt nhìn, cũng không khỏi bị dáng người của nàng hấp dẫn.

Múa đến khúc cuối, nàng vừa múa vừa áp sát vào Hạ Hầu Thần, nhẹ vung tay áo về hướng hắn, đôi mắt lấp lánh ẩn chứa tình cảm, bộc lộ hết tất cả tình ý mà điệu múa chưa thể hiện hết. Lần thứ hai hát từ khúc giữa đoạn thứ tư đến đoạn điệp khúc, nàng xoay eo sang trái, vung tay áo nhấc chân, tay áo thẳng tắp tạo thành thế “Mũi tên rời cung”, người đang nghiêng về bên trái, đột nhiên lại quay sang bên phải, khiến tay áo vung lên thành một đường cong duyên dáng, thân thể lại nghiêng sang bên trái, tay áo cũng đưa ngang sang bên trái, yếu điệu xoay vòng lại bên phải, thân thể và cả hai tay áo đều vung qua bên phải. Cứ như vậy trái phải qua lại, mềm mại lưu loát như mây bay nước chảy, tựa như ngựa thần lướt gió tung mây, mà tất cả động tác lại kết tại một câu “Chỉ mong được gần quần” hát từ đoạn giữa một mạch lưu loát đến cuối, lúc đó tay áo múa vung trên ngón tay Hạ Hầu Thần, bị hắn tươi cười tiếp được.

Ta khản trương nhìn hắn, chỉ mong hắn có thể kéo Ninh Tích Văn qua, vậy tất cả mọi chuyện đêm nay đều hoàn thành tốt đẹp. Vậy mà hắn đứng dậy, mặc cho tay áo múa từ trên ngón tay trượt xuống, vỗ tay cười nói: “Múa rất tốt, ca hát cũng rất tốt, không hổ là một đôi tỷ muội như hoa đẹp nhất thiên hạ.”

Giương mặt Ninh Tích Văn khó nén vẻ thất vọng, thân thể mềm mại khẽ run, nhìn ta một cái, đôi mắt long lanh ướt át. Ta nháy mắt với nàng, ý bảo nàng chủ động trước. Nhưng nàng lại không thể nhận ra mà lắc lắc đầu, đứng ở giữa sân không di chuyển, chỉ hơi khom lưng hành lễ nói: “Đa tạ hoàng thượng khích lệ.”

Ta đành phải tiến lên cảm ơn.

Hạ Hầu Thần vừa lòng gật gật đầu, nhìn ánh trăng. Khang Đại Vi biết điều chạy tới, “Hoàng thượng, hôm nay ngủ tại Lan Nhục hiển nhé?”

Nghe nói như thế, toàn thân ta đột nhiên siết chặt, gương mặt đã không thể duy trì nụ cười nữa, chỉ mong Hạ Hầu Thần nói ra chữ không.

Hắn vừa quay đầu lại, nhìn ta, lại nói: “Cũng được.”

Khang Đại Vi vội vàng kêu người chuẩn bị nước tắm, lại sai người hầu hạ hoàng thượng thay quần áo. Ninh Tích Văn buồn bã cáo từ, tự đi ngủ ở phòng

khách.

Gương mặt ta hiện ra một nụ cười xán lạn như hoa đào, tiến tới, giống như những phi tần khác ôm lấy hân đi vào trong phòng.

Đúng lúc này, có thái giám ở sân ngoài lớn tiếng nói: “Hoàng thượng, Sur nương nương đau bụng, nương nương kêu nô tài đến đây báo cho hoàng thượng.”

Sur Viện Viện mới chữa, chưa quá ba tháng, thai vẫn chưa ổn định, nhưng giờ phút này nàng đau bụng, rất là đúng lúc. Ta thở dài nhẹ nhõm một hơi, cau chặt lông mày, tình chân ý thiết mà nói: “Hoàng thượng, đây là hoàng tử đầu tiên của ngài, không nên để xảy ra sai lầm gì. Chỗ thần thiếp lúc nào ngài cũng có thể tới...”

“Người ước gì ta sớm đi, phải không?”

Trong không khí như có dòng nước lạnh chảy qua, ta nghẹn lời, miễn cưỡng nói: “Làm sao lại như thế, hoàng thượng muốn lưu lại, thần thiếp cầu còn không được.”

Hân lạnh lùng quay sang, đột nhiên duỗi tay ra nắm cằm ta, thịt trên hai gò má ta đột nhiên bị bóp chặt, đau đến nỗi ta không ngừng thở dốc. Khuôn mặt hân lại gần, đôi mắt như dao, “Ninh Vũ Nhu, trẫm rất không quen nhìn người bày ra vẻ mặt giả dối đến cực điểm thế này. Người đừng tưởng rằng trẫm mù, cho rằng trẫm không biết hôm nay người toan tính cái gì!”

Đạp ca mà múa rồi thất vọng,

Nói xong, thuận thế đẩy một phát, ta lao đảo thối lui vài bước, bất chấp đau đớn trên hai gò má, mắt mờ trừng trừng nhìn hân được một đám nội thị giám vây quanh nghênh ngang bỏ đi.

Điều khiến ta cảm thấy ngạc nhiên là, Sur Viện Viện mang đứa con đầu tiên của hân, nhưng từ thần thái đến ngữ khí đều cho thấy, dường như hân cũng không quan tâm lắm. Nghe được tin tức tình hình của Sur Viện Viện không ổn, lại còn rảnh rỗi so đo với ta, xem ra hân chẳng hề khẩn trương lo lắng cho cái thai của Sur Viện Viện, rốt cuộc là vì sao?

Trở lại trong phòng, ngồi ở trước bàn trang điểm, nhìn rõ hai má bị捏 đỏ bưng, giống như được bôi lên loại son phấn tốt nhất, càng giống như thiếu nữ mang lòng xuân, trong lòng không khỏi liên tục cười lạnh, có ai biết được chân tướng sự việc lại là như thế?

“Tỷ tỷ...”

Ninh Tích Văn đứng cạnh cửa do dự không dám đi vào, giọng nói có vẻ thông cảm. Chẳng lẽ nàng cho rằng hoàng thượng đi rồi, tâm tình ta liền không tốt sao?

“Vào đi. Sao còn chưa ngủ?” Ta cầm lấy lược ngà ở trên bàn chải tóc hai cái, lại bị Ninh Tích Văn thuận thế đón lấy, giúp ta chải.

“Tỷ tỷ, có phải hôm nay muội muội khiến tỷ thất vọng rồi hay không?”

Nhìn thần sắc uest oải của Ninh Tích Văn trong gương, ta thở dài, “Thành sự do ông trời*, việc chúng ta nên làm hết thấy đều đã làm đủ, sự tình vẫn là như thế, ta trách muội làm gì?”

*(*Trích trong câu” mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên”, ý nói làm việc hay mưu tính việc gì là do ta, nhưng không hẳn mọi việc ta mưu tính đều có thể thành công.)*

Ninh Tích Văn nhẹ nhàng gỡ tóc ta, “Tỷ tỷ, tỷ đừng trách muội muội lắm lời, kỳ thật tỷ tỷ không cần phải như vậy, muội thấy hoàng thượng vẫn là có ý với tỷ...”

Nàng làm sao biết được chân tướng sự tình. Người như Hạ Hầu Thần, một khi bị người khác phản bội, làm sao có khả năng tha thứ? Ta lắc đầu nói: “Muội muội, giữa ta và hoàng thượng đã không thể xoay chuyển gì được nữa, lúc ta làm thượng cung đã làm ra những việc rất có lỗi với ngài ấy...”

Không biết vì sao, hôm nay ta muốn nói hết tất cả. Sau khi ta nói hết thấy nguyên nhân hậu quả cho Ninh Tích Văn, nàng mới hiểu được, vì sao ta muốn nàng vào cung để nàng trợ giúp một tay như vậy. Thân phận có vẻ phồn hoa tôn quý, nhưng lại không chịu nổi một kích.

Ta ở trong cung không được sủng ái, địa vị được như vậy, đều nhờ ta giỏi mưu lược tính toán mới đạt được.

Không ngờ ta nói xong, lại khiến Ninh Tích Văn thêm sùng bái, “Tỷ tỷ, muội chỉ biết, từ nhỏ muội đã không bằng tỷ, dưới tình huống như vậy, tỷ vẫn có thể tìm được cho mình một vị trí riêng trong cung. Tỷ tỷ, có một chuyện, muội không biết có nên nói cho tỷ hay không...”

Ta quay đầu nhìn nàng, thấy ánh mắt nàng hơi né tránh. Ta hiểu quá rõ ánh mắt này, lúc làm thượng cung, có mấy cung nhân có sáng kiến hay, nhưng vì muốn trèo lên, muốn được cấp trên coi trọng, lên giấu diếm không cáo báo đều có biểu tình này. Ta bỗng nhiên hiểu được chắc chắn nàng có cái gì đó giấu diếm ta, hơn nữa còn vô cùng quan trọng.

Tuy ta cảm thấy kỳ lạ, nhưng việc này cũng chỉ là thói thường của con người mà thôi, liền thần nhiên nói: “Muội muội, hiện giờ Ninh gia chỉ còn lại hai tỷ muội chúng ta sống dựa vào nhau, còn có việc gì không thể nói?”

Lúc này nàng mới ngáp ngừng áp ứng nói: “Tỷ tỷ, tỷ còn nhớ trước khi phụ thân bị gán tội, trong nhà từng thu nhận một vị thiếu niên mắc nạn hay không?”

Ta cau mày nói: ” Chuyện này làm sao tỷ biết được? Không phải do đại nương và phụ thân thương lượng xử lý sao? Sau đó tỷ mơ hồ biết được qua miệng đám hạ nhân, ngay cả mặt mũi cũng chưa từng thấy qua!”

Thần sắc Ninh Tích Văn rất kỳ lạ, nhìn chung quanh, thấp giọng nói: “Tỷ tỷ, muội đã gặp người đó. Một năm kia muội mới mười tuổi, nghe thấy phụ thân và bạc nương ở trong phòng bàn bạc cái gì mà tuyệt đối không thể để bất kỳ người nào biết rồi ..., muội lén lút chạy đến cái tiểu viện bị niêm phong che giấu kỹ càng kia, tuy chỉ nhìn từ xa, chính là...”

Ta đột nhiên cả kinh, mãnh liệt quay đầu lại, một lọn tóc đang mắc ở trong lược, kéo tới da đầu ta phát đau. Ta nói: ” Ý của muội là ——?”

Ninh Tích Văn nhẹ nhàng nói: “Tỷ tỷ, kỳ thật lần đầu muội nhìn thấy hấn, đã mơ hồ nhận ra hấn rồi, cho nên đêm nay trong hoa viên muội mới sợ hãi như vậy. Tỷ tỷ, tỷ nói cái chết của phụ thân, rốt cuộc là vì cái gì?”

Ta đột nhiên nhớ lại lúc ta trốn dưới giường thái hậu ở thiên đường cũng nghe lén được đôi câu. Hấn từng nói, năm hấn mười lăm tuổi, hấn xuất cung gặp nạn, nhờ có người tương trợ mới có thể thoát hiểm. Theo tuổi tác mà tính, chẳng phải là năm phụ thân bị định tội sao?

Ta còn nhớ rõ tội danh của phụ thân, nhớ rõ người hạ lệnh xử tử phụ thân là thái tử, đó cũng là lần đầu tiên hấn xử phạt từ khi bắt đầu tham chính. Nếu thật sự là như vậy, Hạ Hầu Thần quả nhiên là kẻ lòng lang dạ sói.

Ninh Tích Văn thấy sắc mặt ta âm trầm, nói khẽ: “Tỷ tỷ, có lẽ trong đó còn có chân tướng khác?”

Ta lạnh lùng thốt lên: “Không quân chân tướng ra sao, dù sao cũng là hấn tự mình hạ lệnh chém giết. Tuy nói việc triều chính là như thế, thắng làm vua thua làm giặc, nhưng vừa nghĩ đến chuyện này, ta làm sao còn tâm tình thân cận với hấn nữa.”

Ninh Tích Văn nhẹ nhàng thở dài: “Tỷ tỷ, muội biết tính cách tỷ luôn luôn cương quyết nhưng hấn là hoàng thượng, tất phải có rất nhiều chỗ bất đắc dĩ. Nếu tỷ tỷ bằng lòng cúi thấp đầu một chút, nói vài lời hay, theo muội muội thấy, hoàng thượng sẽ để tỷ trong lòng.”

Ta ăn nói còn chưa đủ khép nép sao? Ta lạnh lùng nghĩ.

Lúc này, đồng hồ nước trong cung lại khua vang, tiếng cồng canh ba truyền đi thật xa. Từ ngoài cửa sổ nhìn ra ngoài, sương mù tràn ngập cả đình viện, ngay cả bóng cây hoa quế cũng mờ mịt. Ta không đáp lại lời nàng, chỉ nói: “Muội muội, đêm đã khuya, ngủ đi.”

Nàng để lược ngã xuống cạnh gương đồng, khẽ thở dài một tiếng gần như không thể nghe thấy, “Tỷ tỷ, khúc mắc không thể coi bỏ, bất luận kỹ xảo biểu diễn của tỷ tỷ tốt nhường nào, người có tâm vẫn nhìn ra được, cảm giác được.”

Ta ngẩn ra, nhìn về phía gương. Bên trong có một khuôn mặt xinh đẹp, trải qua hơn mười năm tôi luyện trong cung, chẳng lẽ khuôn mặt này lại không có khả năng giấu kín tâm tư sao? Không, ta không tin. Bởi vì dựa vào chính khuôn mặt có thể diễn xuất các loại biểu tình theo ý người khác này, ta mới có thể từng bước đi lên vị trí thượng cung, mới có thể dưới tình huống ác liệt như thế, xoay chuyển cân khôn, như cá gặp nước. Ta không tin có người có thể nhìn xuyên qua khuôn mặt này, biết biểu tình chân thật của ta!

(1)Giấy thêu gấm có đầu tròn vênh lên:↑

(2) Tam đạo loan: Trong khi múa, đầu và ngực, eo và hông, hông và chân phải đưa về hướng ngược nhau tạo thành hình chữ S. Tam đạo loan là tư thái diễn hình khi múa trong vũ đạo dân tộc các nước phương Đông, làm cho dáng vẻ người múa thêm phần nữ tính uyển chuyển.↑

Bạn đang đọc truyện *Thượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Lục vân thấp ánh, bạc nửa tóc mai.

Chính là, vì sao lần nào lớp mặt nạ của ta cũng đều bị Hạ Hầu Thần xé toạc? Hấn biết mỗi một bước đi, biết từng suy nghĩ trong lòng ta, biết cả những ý nghĩ bí ẩn nhất trong nội tâm ta.

Chẳng lẽ đúng như Ninh Tích Văn đã nói, hấn là người có tâm?

Chỉ nghĩ sơ một chút, ta liền ném ý nghĩ này ra sau đầu. Vô số kinh nghiệm nói cho ta biết, đối với người này, không nên có chút chờ mong nào.

Cũng không biết vì sao, buổi tối này, ta lại không thể yên giấc. Nhìn ra ngoài cửa sổ, đèn lồng treo phía trên hành lang dài dần dần bị sương mù dày đặc bao phủ, ánh sáng từ từ mơ hồ không rõ, song cửa sổ cũng dần dần nhuộm một màu xám trắng, trong đầu ta vẫn trống rỗng như cũ, làm thế nào cũng không thể đi vào giấc ngủ.

Tờ mờ sáng ngày mới, ta ngồi dậy. Đứng ở dưới tàng cây quế cân nhắc mọi chuyện, đầu óc lại như bị bế tắc, làm thế nào cũng không nghĩ ra chân tướng chuyện tối hôm qua.

Rửa mặt chải đầu xong, lại có cung nữ do hoàng hậu phái đến mời. Trong lòng ta hiểu rõ, chắc hẳn hoàng hậu đã biết tình hình tối hôm qua, kêu ta qua an ủi đây, không, chính xác phải nói là kêu ta qua cùng chung mối thù mới đúng.

Sur Viện Viện không chỉ hành động như thế một lần. Lần này là ở Lan Nhục hiên, thậm chí cả khi hoàng thượng ở chỗ hoàng hậu, nàng ta cũng dám chặn đường!

Cũng khó trách nàng dám làm như thế, từ sau khi mang bầu, nàng đã liên tục thăng ba cấp, thăng thành một trong tứ phi, quý phi địa vị cao quý, trong dòng họ cũng có nhiều người được lên chức, đã trở thành tân đại thế gia nổi bật Thượng Quan gia tộc và Thời gia.

Lúc kiệu đi tới Chiêu Thuận cung, hoàng hậu đang ngồi một mình dưới tàng cây của một gốc phù dung. Ghế dựa có màn lụa thêu, ngăn phần hoa và lá khô bị gió thổi rơi xuống, có một đóa hoa phù dung từ trên cây bay xuống, trượt xuống đỉnh màn, rơi trên vạt áo nàng, nàng lại không phát hiện ra, xem ra tâm tư nàng hôm nay rất nặng nề.

Tiếp xúc lâu ngày, qua lời nói, hành động, cử chỉ của hoàng hậu đối với hoàng thượng, ta dần dần thấy được, hoàng hậu vẫn có tình cảm với Hạ Hầu Thần, cho nên lúc này biểu hiện nàng mới tiêu điều như thế. Có lúc ta nghĩ, sở dĩ hoàng hậu coi ta là đồng minh, ngoại trừ lần trước ta lập công ra, có phải bởi vì ta sẽ không tranh giành sự sủng ái của Hạ Hầu Thần với nàng hay không? Tuy rằng nàng năm lần bảy lượt ám hiệu Hạ Hầu Thần nên ngủ lại với ta nhiều hơn, chỉ là, có bao nhiêu phần là thật lòng? Nếu như Hạ Hầu Thần thật sự chung tình với ta, nàng còn có thể nhiệt tình như vậy sao?

Xem kiểu cách ngày thường nàng trò chuyện với Hạ Hầu Thần, từ khoe mắt đến đuôi mày không chỗ nào không lộ ra tình ý, tuy chỉ ở trước mặt ta, nàng mới gọi là “Biểu ca”, nhưng mấy tiếng gọi kia, đã ẩn chứa bao nhiêu tâm tư?

Hôm nay ta chỉ trang điểm nhẹ, phấn lót không che được vẻ mệt mỏi của một ngày chưa ngủ, tuy quần áo không khác lúc bình thường, nhưng thần sắc không tốt, ta cũng tự thấy bản thân mình tiêu tụy. Hoàng hậu nghe bẩm báo, quay đầu lại trông thấy ta, tự nhiên cũng cảm giác được. Khóe miệng nàng hiện lên một nụ cười khổ, nhưng nụ cười khổ bỗng nhiên lại biến mất không thấy, chỉ cười nhìn ta, “Hôm nay hoàng thượng mới ban cho ít nho của Tây Vực tiến cống, ta thấy muội muội vào cung đã lâu, nhưng chưa hề được thưởng thức, không bằng ném thử xem?”

Ta khiêm nhường cười nói: “Hoàng thượng ban cho, tiện thiếp nào dám dùng?”

Hôm nay nàng chỉ mặc một cái váy đơn giản, chải một cái búi tóc Thiên vân(1), trước búi tóc cắm một con bướm bằng ngọc xanh kiểu dáng hào phóng, có lẽ là để tiện nằm dưới tàng cây, cả người có vẻ thanh lệ vô song. Hoàng hậu vốn có một gương mặt đoan trang mỹ lệ, tuy rằng không có vẻ diêm lệ phi phàm của Sur Viện Viện, nhưng cũng rất có khí chất danh gia vọng tộc. Theo ta thấy, dung mạo của nàng, rất thích hợp làm hoàng hậu.

Nàng thậm chí không cần trang điểm nhiều, tự nhiên đã có một loại khí chất quý hiếm. Ta lại nghĩ đến Ninh Tích Văn nói ta giống như con hát, có lẽ ta diễn thế nào, giả dạng thế nào, cũng giả không ra khí độ danh gia vọng tộc của hoàng hậu, cho nên, vị trí của nàng, ta nghĩ cũng không dám nghĩ. Phải có gia thế hiển hách, trong gia tộc có vô số người ủng hộ, mới có khả năng được lên làm hoàng hậu, cũng mới có khả năng an ổn làm hoàng hậu. Hạ Hầu Thần sẽ không cần một hoàng hậu không thể trợ giúp hắn, mà nàng lại vừa vặn có được sự hỗ trợ này.

Nếu như phụ thân ta chưa chết, Ninh gia còn tồn tại trên đời này, có lẽ ta cũng sẽ có một phần vọng tưởng, chỉ tiếc, hiện tại ngay cả vọng tưởng ta cũng không có.

Nho Tây Vực màu tím đặt trên mâm bạch ngọc, trên quả nho đọng một tầng sương trắng, cho thấy trong thời gian tiến cống, nho này đã dùng băng khối để giữ độ tươi, trải qua hành trình ngàn dặm, mới được dâng lên. Nghe Không Văn Trần nói, nho này đưa vào trong cung, tổng cộng chỉ có chừng ba mươi cân, ngoại trừ chỗ hoàng hậu, còn đem đến Tê Hà các không ít, nghe nói là Sur nương nương mới chưa, thích ăn vị chua, cho nên mới mang nhiều nho tới cho nàng. Về phần phi tần bậc thấp như ta, ngay cả mặt mũi quả nho thế nào cũng chưa bao giờ thấy qua. Thấy rõ long sủng hoàng thượng dành cho Sur Viện Viện quá lớn, chỉ sợ trong suy nghĩ của hắn, nàng ta đã ngang vai ngang vế với hoàng hậu.

Cũng khó trách hoàng hậu ăn nho, gương mặt lại không hề lộ vẻ vui mừng. Ta hiểu rõ suy nghĩ trong lòng nàng, lại không biết nàng có thể đi đến một bước kia. Trong mắt cả hậu cung, hoàng hậu là người hiền hoà mà đoan trang, tự nhiên là sẽ không làm ra việc gì tàn nhẫn. Hôm nay nàng kêu ta tới đây, thật ra ta muốn biết, rốt cuộc nàng có thể nhân từ đến trình độ nào.

“Muội muội, nho này rất hiếm thấy, chỗ muội chắc không có, đợi lát nữa lúc muội trở về, bản cung kêu người mang mấy chùm qua cho muội.”

“Hoàng hậu nương nương, thần thiếp đã quen ăn những thứ thô鄙, thứ quý giá thế này, nương nương hãy giữ đi, thần thiếp được ném thử là mừng lắm rồi.”

Ngón tay hoàng hậu nhón lấy một quả nho, màu tím nhàn nhạt như ngọc thạch nàng mang trên đầu, cũng nhuộm lên ngón tay nàng một tầng tím nhạt. Quả nho phản chiếu trong con ngươi của nàng, tựa hồ như con ngươi biến thành màu tím, tăng thêm một phần sảo lo.

Tuy nàng vẫn im lặng không nói đến Sur Viện Viện, nhưng ta biết rõ, hôm nay tới đây, chuyện nàng muốn nói nhất chính là chuyện Sur Viện Viện, lại muốn ta mở miệng trước. Ta cười lạnh trong lòng, hay cho một hoàng hậu nhân từ, ngay cả một chút chứng cứ bất lợi, nàng cũng muốn tránh!

Ta chậm rãi bỏ nho vào trong miệng, cẩn thận nhấm nháp, mùi vị chua ngọt thấm thẳng vào lòng. Đã muốn ta ra tay, ta cũng có một điểm mấu chốt, đừng cho rằng gọi ta tới là ta phải tự động đi làm. Hoàng hậu đã có chuyện muốn cầu, thì đừng nghĩ có thể hoàn toàn đặt mình bên lề mọi chuyện. Đây cũng là phương pháp để ta bảo vệ mình - ta tuyệt đối không muốn làm quân cờ thí để người ta tùy tiện vứt bỏ.

Cuối cùng nàng cũng không còn cách nào, mở miệng hỏi: “Ninh muội muội, tối hôm qua, hoàng thượng đến chỗ muội phải không?”

Giương mặt ta hiện ra thần sắc ảm đạm, trầm mặc không nói lại ăn một trái nho, “Chẳng qua sau đó hoàng thượng lại đi.”

Hoàng hậu thương tiếc mà nói: “Ninh muội muội, khó khăn lắm hoàng thượng mới đến chỗ muội, lại bị...”

Ta nhẹ giọng nói: “Thần thiếp cũng không tính làm gì, chẳng qua tối hôm qua thần thiếp muốn tiến cử muội muội, mắt thấy hoàng thượng đã động lòng, chỉ tiếc...”

Hoàng hậu không nhận được, trái nho màu tím kẹp ở đầu ngón tay định bỏ vào miệng lập tức bị bóp đến dập nát, nước màu tím dính lên bàn tay. Ta vội vàng cầm khăn lau trên bàn đưa cho nàng lau tay. Nàng biết mình thất thố, cũng không che dấu nữa, chỉ nói: “Muội muội, hiện giờ phải làm thế nào cho tốt đây?”

Ta hiểu được sự kinh hoàng thất thố của nàng. Sur gia gần như sắp ngang vai ngang vế với Thời gia, Sur Viện Viện lại sinh con sớm hơn nàng, nếu như đứa bé là trai, khả năng lập thành thái tử rất lớn, kể từ đó, vị trí hoàng hậu của nàng trong hậu cung đúng là càng bước càng gian nan.

Nhưng nếu nàng muốn ta động thủ, ta cũng tuyệt đối không thể nhận hết phiền toái, kéo nàng cùng xuống nước, mới là phương pháp bảo toàn bản thân tốt nhất.

Ở trong hậu cung nhiều năm, ta sớm đã không tin tưởng vào bất kỳ ai. Phương pháp bảo vệ mình tốt nhất, đó là đừng ôm đồm quá mức.

Ta nhẹ giọng cười, tiếp nhận khăn vải trên tay nàng, để nó lên bàn, “Hoàng hậu nương nương đã nói phải xử lý thế nào, thần thiếp tất nhiên là sẽ nghĩ biện pháp để hoàng hậu nương nương như nguyện. Bất cứ lúc nào thần thiếp cũng nhớ hoàng hậu nương nương và thần thiếp là tỷ muội tốt cùng ăn cơm trên một bàn.”

Nàng thả lỏng một chút, nắm tay ta, “Muội muội, nếu như trong cung không có muội, vị trí hoàng hậu này không biết ta có thể làm được mấy ngày.”

Ta cười lạnh trong lòng, dù ngươi không có tài cán gì, chỉ cần ngươi có gia tộc làm hậu thuẫn, có bọn họ ở trong triều đình tác động hoàng thượng, dù thế nào Hạ Hầu Thần cũng sẽ không phớt bỏ chức hoàng hậu của ngươi, trừ phi có một ngày, Thời gia thật sự bị gia tộc khác lật đổ địa vị!

Nhưng dù loại dấu hiệu cũng tỏ rõ, một ngày này, không phải không có khả năng đến!

Xem ra sau khi chính quyền của tân đế dần dần củng cố, tình thâm lưu luyến của Hạ Hầu Thần và hoàng hậu cũng dần dần chuyển tới trên người Sur Viện Viện. Đường như hoàng đế đang bồi dưỡng một gia tộc đủ để đối kháng với Thời gia, xem ra hắn đã rút kinh nghiệm từ chuyện của thái hậu, tuyệt đối không để cho một nhà ngoại thích giữ vị trí độc tôn!

Mà ta lại chỉ có thể tìm kiếm đường sống từ trong kẽ hở mâu thuẫn của bọn họ. Dù cho Sur Viện Viện đắc thế, lấy quan hệ giữa chúng ta, ta cũng không thể buông tha hoàng hậu mà đi theo phe nàng, cho nên, ta chỉ có thể dựa vào hoàng hậu.

Ta mỉm cười chân thành mà nói: “Hoàng hậu nương nương, thần thiếp đã nhận rất nhiều ân huệ của ngài, sao dám không toàn lực tương trợ ngài?”

Đúng lúc này, có cung nhân tới báo, “Nguyệt Dung Hoa nương nương cầu kiến.”

Khuôn mặt hoàng hậu vốn đang thân thiện lộ ra một tia chán ghét, nhàn nhạt nói: “Nói ta đã ngủ, bảo nàng không cần thỉnh an.”

Trong lòng ta sáng lên, ngăn cung nhân đến báo tin lại, nói: “Hoàng hậu nương nương, tuy Nguyệt Dung Hoa như liễu đầu tường*, nhưng mà, chúng ta cũng không nên thể hiện thái độ yêu ghét quá rõ ràng.”

(*Liễu đầu tường: Ý nói gió chiều nào che chiều ấy.)

Nàng liếc mắt nhìn ta một cái, tuy có nghi ngờ, nhưng vẫn nói: “Kêu Nguyệt Dung Hoa vào đi.”

Nguyệt Dung Hoa vốn dựa vào hoàng hậu, nhưng lâu ngày, không nhận được ưu đãi gì từ chỗ hoàng hậu, lại thấy long sủng của Sur Viện Viện ngày một sâu đậm, liền ngã qua phía Sur Viện Viện, hoàng hậu sớm đã không muốn gặp nàng. Nghĩ lại Nguyệt Dung Hoa cũng thật là đáng thương, một thời gian làm tay chân cho hoàng hậu, lại không lập được công lao gì, hoàng hậu đã có ta, sẽ không để nàng vào mắt, mới khiến cho nàng chuyển qua đầu quân phía Sur Viện Viện, cũng không biết hôm nay nàng tới có chuyện gì?

Đang nói chuyện, Nguyệt Dung Hoa từ cửa đại điện chậm rãi đi vào. Nàng mặc một chiếc váy dài có thêu hoa đình hương màu sáng, trên đầu cắm vòng hoa vàng, tai mang明珠 bích nguyệt, tuy dung nhan không sánh bằng Sur Viện Viện, nhưng khi cười lên, hai má liền hiện ra hai cái lúm đồng tiền, có vẻ vô cùng xinh đẹp. Nghe nói lúc nàng mới vào cung, cũng được ân sủng vài lần, về sau người mới không ngừng vào cung, Hạ Hầu Thần nhìn còn không kịp, tất nhiên là chậm rãi quăng nàng ra sau đầu, vị trí Dung hoa từ đó đến nay chưa từng được tấn phong lên.

Tình hình của nàng, kỳ thật giống ta biết bao. Nếu như không phải ta nhanh trí, sớm dựa vào cây đại thụ hoàng hậu này, những ngày ta ở trong cung cũng sẽ giống như nàng, lo sợ không yên, không biết phải đi bên nào.

Nguyệt Dung Hoa thấy ta ở đó, ngờ ngác một chút, giương mặt lập tức thay đổi mỉm cười thân thiết. Nàng đi tới hành lễ với hoàng hậu nương nương, lại hành lễ với ta, lúc này mới cười nói: “Ninh tỷ tỷ cũng ở chỗ này ạ. Quê nhà thần thiếp mang chút thổ sản tới cho thần thiếp, thần thiếp liền mang một phần

biểu hoàng hậu. Sớm biết tỷ tỷ ở đây, thần thiếp đã mang thêm một phần.”

Nàng trình quả lên, thì ra là một loại nấm đầu khi (2)sinh trưởng ở Việt Nam. Nấm này mọc trong rừng sâu núi thẳm, không dễ hái được, vì vậy mà hàng năm từ Việt Nam chuyển tới không nhiều, Tư thiện phòng sớm đã không có loại nấm này để cung ứng. Loại mỹ vị này ở trong cung quả thật hiếm gặp.

Ánh mắt ta lộ ra vẻ hâm mộ, “Nguyệt muội muội thật là có lòng, trước đây thần thiếp cũng đã nếm qua món này, chỉ có điều sau khi gia cảnh sa sút thì vẫn chưa được thưởng thức lần nữa.”

Nguyệt Dung Hoa nhanh chóng nói: “Ninh tỷ tỷ đã thích, vậy muội muội sẽ chuẩn bị một phần mang qua nhé?”

Ta vội vàng đa tạ, “Vậy làm phiền Nguyệt muội muội.”

Hoàng hậu ở bên cạnh cười nói: “Hóa ra hôm nay muội tới đây, là vì vội vình mấy thứ này? Vừa mới xin ta một cái ghế dựa do Chiết Giang tiến cống, lại xin Nguyệt Dung Hoa nấm đầu khi, thì ra hiện giờ muội nghèo như vậy?”

Nguyệt Dung Hoa nghe vậy, liền che miệng cười. Ta lúng túng nói: “Hoàng hậu nương nương, lúc trước thần thiếp ở cục Thượng Cung làm nô tỳ bậc thấp, làm việc nhiều năm nên bị bệnh phong thấp, thấy trời gần vào đông, đầu gối đau vô cùng. Nghe nói cái ghế của ngài dùng gỗ tử đàn** tốt chế tạo, rất tốt cho chân, khi ngồi có thể đốt than phía dưới giảm bớt cơn đau chân. Hoàng hậu nương nương thân mềm thịt quý, tất nhiên là không bị căn bệnh này. Thần thiếp sợ hoàng hậu lỡ tay, đem cái ghế này thưởng cho người khác, nên mới vội vàng chạy tới đây.”

(**Gỗ tử đàn: Một trong bốn loại gỗ quý hiếm và đắt nhất theo quan niệm của Người Trung quốc gồmgỗ tử đàn, gỗ huỳnh đàn, gỗ vân cánh gà và gỗ thiết mộc. Gỗ tử đàn có màu đỏ tía.)

Nguyệt Dung Hoa quan tâm mà nói: “Vậy Ninh tỷ tỷ cũng nên cẩn thận. Bệnh phong thấp nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, hoàng hậu nương nương đã ban cho, mùa đông này tỷ tỷ có thể thoải mái một chút.”

Ta khẽ gật đầu, lại cảm ơn Nguyệt Dung Hoa, “Nghe nói ăn nấm đầu khi có thể giúp máu lưu thông, tỷ đã sớm hỏi Tư thiện phòng món này, chỉ tiếc Tư thiện phòng sớm đã hết sạch. Hôm nay muội muội mang tới, quả đúng là giúp người khi gặp nạn.”

Nguyệt Dung Hoa nghe vậy, ý cười chất đầy mặt, “Tỷ tỷ mệnh tốt, mọi sự luôn tốt lành...”

Nói chuyện phiếm một hồi, sau đó Nguyệt Dung Hoa liền đứng dậy cáo từ.

Hoàng hậu chờ sau khi nàng đi ra ngoài, mở hộp quả đựng nấm đầu khi, kêu người chia một nửa cho ta, ta nghĩ việc nên làm thì cứ làm liền cảm lấy cảm tạ.

Nàng có phần lo âu hỏi ta: “Các nàng sẽ tiến hành theo kế hoạch sao?”

Ta cười cười nói: “Có vô số cơ hội khiến các nàng tự động nghe theo, một lần này không thành, còn có lần khác.”

Điều ta không nói ra miệng là, ở trong cung, muốn tánh mạng của một đứa bé chưa sinh ra quả thực là quá dễ dàng. Trong cung không giống dân gian, đồ vật phong phú, những thứ chưa hề thấy cũng nhiều, không ai biết phía sau vinh hoa gấm vóc này, che giấu cái gì.

Ta ở cục Thượng Cung nhiều năm, bất quá chỉ mới biết được một chút da lông mà thôi, nhưng vậy cũng đã đủ rồi.

Lại qua mấy ngày, gió lạnh thỉnh thoảng ào tới, tuy Lan Nhược hiên đã đốt lò sưởi, nhưng ta ngủ trên giường, đầu gối vẫn cảm thấy rét lạnh thấu xương. Ghế nằm tử đàn ta xin hoàng hậu vẫn chưa được mang tới đây. Tổ Khiết chạy đến Tư khổ phòng hỏi nhiều lần, quân sự nơi đó ập ập mở mở. Nguyệt Dung Hoa lại thành thật đưa nấm đầu khi tới, ta kêu Tổ Khiết báo Tư thiện phòng nấu lên, hương vị thơm ngon vô cùng.

Lại qua một ngày, ta không thể nhịn được nữa, đang muốn tự mình đi Chiêu Thuần cung một chuyến, hoàng hậu lại sai người đưa tới tin tức tạ lỗi, nói thời tiết lạnh dần, có người mang bầu sợ trời lạnh, hoàng thượng kêu người mang ghế nằm tử đàn qua, ban cho Sur quý phi. Tổ Khiết nghe tin tức này, tức giận bất bình mà nói: “Ghế này vốn là nương nương xin trước, lại bị nàng đoạt mất, trong thiên hạ có đạo lý này sao.”

Ta chỉ đành cười khò, kêu Tổ Khiết để thêm mấy cái túi chườm nóng ở trên đùi, chỉ nói: “Hoàng thượng đã mở miệng vàng, người nào dám can đảm chống lại?”

Đêm nay nhiệt độ không khí càng lúc càng giảm mạnh, tuy đã thêm mấy cái túi chườm nóng ở trên đùi, ta vẫn đau đến ngủ không an giấc. Thì ra lúc ta ở cục Thượng Cung, cả ngày bận rộn, vận động nhiều, thời tiết chuyển lạnh cũng không đến nỗi khổ cực như vậy, hiện giờ ngồi kiệu nhiều, liền thêm căn bệnh này.

Mấy ngày này, ta cơ hồ không thể ngủ ngon giấc, liền kêu ngự y tới, cho mấy phương thuốc Đông y thoa ngoài da, nhưng bệnh này được tích tụ từ năm này qua tháng nọ, sao có thể tốt ngay lập tức.

Mấy thang thuốc mỡ chẳng qua chỉ giảm bớt đau đớn mà thôi.

Khó khăn lắm mới chống đỡ qua những ngày lạnh, trời dần dần ấm lên, lại được ngự y dốc lòng điều trị, bệnh cũng đỡ hơn một chút.

Tuy rằng ta ở Lan Nhược hiên bị ốm đau đầy dọ, lại nghe nói Tê Hà điện hàng đêm sinh ca. Thời tiết chuyển lạnh, long thai của Sur Viện Viện không

ồn, Hạ Hầu Thần ở luôn tại Tê Hà điện. Ghế từ đàn được mang lên. Ghế nằm rộng rãi, nghe nói cung nhân Tê Hà điện thỉnh thoảng lại truyền tới tin tức, nói có lúc hoàng thượng cùng quý phi nương nương nằm chung trên ghế, xem ca múa, vui vẻ hòa thuận, xuân ý đầy nhà.

Ta thăm giật mình. Trước khi Sur Viện Viện được sủng, trong hậu cung, chưa từng có vị phi tần nào có thể nhận được long sủng như nàng, ngay cả trước kia lúc hoàng hậu mới vào cung, để hậu chung sống cũng là tương kính như tân***, khác người nhất, cũng chỉ là hoàng hậu gọi Hạ Hầu Thần một tiếng “Biểu ca”.

(*** Tương kính như tân: Vợ chồng kính trọng nhau như khách.)

Qua mấy ngày gió lạnh tiêu điều, mưa dầm kéo dài, hôm này thời tiết chuyển ấm, thái dương nơi chân trời mang đến chút ấm áp, ta liền kêu người lấy ghế dựa ra, nằm ở dưới tàng cây quế tắm nắng. Qua mấy ngày đau đớn, ta đã sinh lòng mới mẻ, được ánh nắng trời ấm áp chiếu, không chịu nổi cơn buồn ngủ kéo tới. Trong nửa mê nửa tỉnh, lại nghe Tô Khiết gấp gấp hoang mang từ ngoài viện chạy vào, “Nương nương, nương nương, xảy ra chuyện lớn rồi..”

Ta bực bội nói: “Có chuyện gì mà phải hô to gọi nhỏ như vậy?”

Tô Khiết vội cúi người thi lễ với ta, mới bẩm báo: “Nương nương, Tê Hà điện xảy ra chuyện lớn! Sur quý phi nương nương đẻ non! Các ngự y đang tề tụ ở đó, nô tì không mời được ngự y...”

Ta lập tức ngồi dậy, “Người nói cái gì? Sur quý phi đẻ non? Làm sao có thể? Mau bẩm giá, chúng ta đi Tê Hà điện xem xem...”

Tô Khiết vội nói: “Nương nương, nguyên nhân quý phi nương nương đẻ non chưa điều tra được rõ ràng, lúc này là thời điểm cần tránh hiềm nghi nhất, chúng ta đợi một lát rồi hãy đi thăm.”

Ta nhàn nhạt mà nói: “Cây ngay không sợ chết đứng. Hơn nữa, trong cung xảy ra chuyện lớn như vậy, hoàng hậu nhất định đã đến đó, nếu như ta không đi, càng chứng tỏ ta sợ sệt.”

Tô Khiết lén lút liếc mắt nhìn ta một cái, thấy ta chủ ý đã quyết, đành tiến lên chuẩn bị kiệu.

Từ xa, ta đã nhìn thấy loạn kiệu của hoàng đế ngừng ở đằng kia, song song với hoàng hậu, xem ra bọn họ đã tới từ sớm rồi. Tê Hà điện có tên Tê hà, là vì lúc chàng vạng, ráng chiều làm nổi bật ngôi xanh trên nóc nhà, đẹp không sao tả xiết, nhưng trong mắt ta, ráng chiều hôm nay lại nhuộm đỏ như máu, thê lương kinh hãi.

Lúc kiệu ta đi tới, có mấy phi tần chức cao cũng lục tục đến, trên gương mặt mỗi người đều dẫn theo bi thương và kinh hoảng. Đứa con nối dõi đầu tiên của Hoàng thượng chết yểu như vậy, các nàng cũng nên biểu hiện thật bi thương.

Nhưng Sur Viện Viện được long sủng vô bờ, không tra xét tới long trời lở đất khẳng định qua không được cửa này, chưa tra rõ, chỉ sợ mỗi người trong cung đều cảm thấy bất an.

Hoàng hậu sớm đã cùng hoàng thượng đi vào tẩm cung, chỉ nghe trong tẩm cung truyền tới tiếng khóc thút thít âm ỉ, thỉnh thoảng xen lẫn vài câu kêu to thê lương: “Hoàng thượng, ngài nhất định phải làm chủ cho thần thiếp a, hoàng thượng...”

(1) Búi tóc Thiên Vân:↑

(2) Nắm đầu khi:↑

Bạn đang đọc truyện *Thượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Đã giẫm lên băng mỏng, sẽ để lại dấu chân

Ta cùng một đám phi tần đứng bên ngoài nôn nóng chờ đợi tin tức, chỉ nhìn thấy các ngự y ra ra vào vào, vô cùng khẩn trương, còn mang mấy bộ sách cũ kỹ ra tra cứu. Cho đến cuối cùng, mới nghe các ngự y cho ra kết luận, lần này là do Sur quý phi sinh non tự nhiên, chẳng hề liên quan đến chuyện khác.

Gương mặt nhóm phi tần đều buông lỏng xuống, tuy về bi thương chưa dám giảm xuống, nhưng đã có phi tần lặng lẽ nói nhỏ với nhau, “Có lẽ nhiều ngày trời giá rét, hoàng thượng lại thường đến Tê Hà các, Sur quý phi làm lạnh vắt và quá độ chăng?”

Có phi tần khác nghe thấy, liền nhin không được thấp giọng cười, nhưng lại lập tức bi thương bụng mặt, “Quý phi nương nương thật xui xẻo.”

Hoàng thượng và hoàng hậu từ trong tẩm cung đi ra, thần sắc trên mặt hai người đều nghiêm trọng, đặc biệt là hoàng thượng, mặt tối sầm, mày nhăn lại

thành một chữ xuyên*. Hoàng hậu nắm tay hắn, thấp giọng khuyên giải an ủi, thấy một đám phi tần chúng ta đứng đây, liền thay mặt hoàng thượng hạ chỉ, “Hôm nay Sur quý phi mệt mỏi, chúng tỷ muội đợi ngày khác hằng trở lại thăm nàng.”

(* chữ xuyên: 川)

Ta liền nôn nóng tiến lên phía trước, hỏi: ” Thân thể Quý phi tỷ tỷ có ổn không?”

Hoàng hậu khẽ lắc đầu, trán châu màu rắng khói lạnh như băng trên trâm phượng đập vào trán nàng. Thần sắc u buồn nhìn hoàng thượng một cái, lại nói với ta: “Ninh muội muội có lòng. Thân thể quý phi nương nương đã không còn gì đáng ngại, các vị muội muội đi về nghỉ ngơi trước đi.”

Hạ Hầu Thần lạnh lùng liếc mắt quét qua các vị phi tần một cái, ánh mắt trời rục rờ ngoài điện dường như lập tức u ám đi. Tuy rằng hắn chưa nhìn về phía ta, nhưng không biết vì sao, chung quy ta vẫn cảm thấy ánh mắt hắn giống như thanh kiếm quét qua mặt ta, khiến làn da ta đau lâm râm. Ta kiệt lực không chế mới có thể làm cho biểu tình của mình tự nhiên, không ngừng nhắc nhở bản thân, chẳng qua là do ta quá lo lắng mà tự ám thị thôi.

Chúng phi tần thấy thần sắc hoàng thượng không tốt, không nói câu nào, đương nhiên mỗi người đều e sợ tránh không kịp, liền thỉnh an hoàng thượng hoàng hậu, từng người rời đi. Ta cũng đi theo phía sau các nàng, chỉ mong mau mau rời khỏi Tê Hà các này.

Ai ngờ khi cửa sân Tê Hà các đã nằm ngay trước mắt, Hạ Hầu Thần đột nhiên nói: “Ninh chiêu hoa, nàng ở lại một chút!”

Ta chậm rãi xoay người lại, nói thầm trong bụng, nếu như muốn ta ở lại, vì sao lúc thỉnh an không lên tiếng, lại cố tình chờ đến lúc này mới lên tiếng. Nghĩ đến ngữ khí lạnh như băng của hắn, ta liền có cảm giác bất an như con chuột bị mèo treu đùa, thấp thòm xoay người lại, chậm rãi hành lễ với đề hậu đứng trước thêm ngọc. Thần thái Hoàng hậu vẫn vô cùng đoan trang như cũ, nhưng ánh mắt nàng không che dấu được sự hoảng loạn. Ta đột nhiên rất sợ mình không bị hắn nhìn thấu, nhưng hoàng hậu lại bị hắn phát hiện ra dấu vết.

Trâm phi thúi trên đầu theo bước chân từng đột từng đột đập vào trên búi tóc, búi tóc thật dày vẫn cảm giác được trọng lượng của nó. Vì sao ngày thường ta không phát hiện, nhành trâm cài này nặng nề đến thế?

Tiếng nước nổ trong phòng ngủ Sur Viện Viện đã biến mất, chắc là nàng đã uống thuốc an thần do thái y chuẩn bị, đã ngủ rồi. Tê Hà điện vẫn truyền tới mùi thuốc nhàn nhạt như cũ.

Rốt cuộc ta cũng đi đến trước mặt đề hậu, hành lễ, “Hoàng thượng, ngài có gì cần dặn dò?”

Thật lâu sau cũng không thấy hắn kêu đứng dậy, vẫn là hoàng hậu nói: “Hãy bình thân.”

Dù cho đứng thẳng người, ta vẫn sợ hãi với sự trầm mặc khiến người ta ngạt thở này. Cảm giác mơ hồ không thể nắm chắc lại tới nữa, đây cũng là loại cảm giác mà ta cảm hận nhất.

Hoàng hậu nói khẽ: “Hoàng thượng, hôm nay đã muộn rồi, có chuyện gì, sớm ngày mai nói đi.”

Thời điểm này, nàng lại không kêu hắn là biểu ca.

Hạ Hầu Thần nói: ” Nếu như hoàng hậu mệt mỏi, thì đi trước một bước đi. Trẫm muốn bảo Ninh Chiêu Hoa xử lý chút việc...”

Lại phải một mình đối mặt với hắn? Nhớ đến chuyện trước kia, ruột gan ta không khỏi co thành một đoàn, lại không dám có nửa câu phản đối, chỉ đành cúi đầu xuống, “Hoàng thượng, nếu thần thiếp có thể giúp được gì, dù có chết muôn lần thần thiếp cũng không chối từ...”

Hạ Hầu Thần khoát tay chặn lại, ngăn ta bày tỏ lòng trung thành, dẫn đầu hướng đến tẩm cung của Sur Viện Viện. Mà hoàng hậu, đành phải rời đi trong tiếng thái giám hô bãi giá, đi càng lúc càng xa.

Vóc dáng hắn cao cao giống như cây trúc chậm rãi đi trên con đường phía trước, ống tay áo màu vàng sáng bay bay, đi qua chỗ nào, nhóm cung nhân đều cúi đầu không dám nhìn. Ta khẩn trương suy tư, rốt cuộc hắn đã biết được gì, hay là chỉ thăm dò mà thôi?

Ta chưa hề vào phòng trong của Sur Viện Viện, lần trước tới thăm mắt trên váy chim cũng chỉ vào đến phòng ngoài và thiên điện mà thôi. Tiến vào phòng trong, liền cảm giác một luồng hơi ấm áp chậm rãi đập vào mặt, trong đó có mùi thuốc của cây ích mẫu, cùng với một vài hương vị khác, tất nhiên đã được các ngự y chứng thực là rất có ích trong việc giữ thai cho phụ nữ có thai.

Màn xanh rừ xuống, bên trong có mấy cung nhân lẳng lẳng đứng bên cạnh hầu, thấy hoàng thượng tiến vào, liền quỳ xuống hành lễ, lại không dám lớn tiếng ồn ào. Một đại cung nữ có chút thể diện đi tới, thấp giọng bẩm báo với hoàng thượng: “Hoàng thượng, nương nương vừa mới ngủ.”

Hạ Hầu Thần nói: “Các người đều lui ra đi.”

Đại cung nữ kia liếc mắt nhìn ta một cái, mới dẫn theo mấy cung nữ khác rời đi.

Lúc nhiều người không phát hiện, hiện giờ người vừa lui hết, sự trầm mặc khiến người ta ngạt thở lại tới nữa. Hắn đứng bên cạnh màn trướng màu xanh, nhìn bóng người trong màn, tựa hồ như ngây ngốc. Ta đứng ở phía sau hắn, không biết làm thế nào, chỉ sợ không cẩn thận, sẽ để lộ sự hoảng loạn trong lòng.

Tuy ta không tin những lời Ninh Tích Văn đã nói với ta, nhưng vừa đứng ở phía sau Hạ Hầu Thần, cảm giác lo sợ không yên không biết sao lại ùn ùn kéo

tới. Tuy hấn đưa lưng về phía ta, lại giống như mọc thêm một con mắt sau gáy.

Ta đảo mắt qua, ghế từ đàn ta muốn lẳng lẳng nằm trong góc. Cái ghế chỉ son một lớp mỏng, lộ ra màu gỗ vốn có của cây từ đàn, dưới ánh sáng âm u do ngọn đèn tàn mát ra, trên ghế dựa rộng rãi trải gấm thêu hoa, phần chân có ô hoa chạm rồng, chắc hẳn chính là chỗ để than. Nghe nói cái ghế dựa này có cấu tạo đặc thù, chỉ cần để một chút than vào thì có thể bảo trì cả một thời gian dài không tắt, dù cho tắt, thiết bị giữ ấm bên trong chân ghế cũng giữ cho chỗ chạm rồng ấm áp.

Cái ghế nằm này cũng như rất nhiều đồ vật khác trong cung, tráng lệ đến dụ hoặc, chỉ cần nhìn liền muốn lấy về làm của riêng.

“Hai ngày trước, quý phi cùng trẫm ngồi trên cái ghế này, cộng thêm mùi cây ích nẫu từ bộ phận sưởi ấm dưới ghế nằm truyền lên, trẫm vốn không sợ lạnh, vẫn cảm thấy ngồi trên mặt ghế rất ấm áp và thoải mái, cũng khó trách quý phi rất thích ngồi trên nó.”

Giọng nói của hấn trộn lẫn với mùi hương thoang thoảng tiến vào trong tai ta. Tuy trong phòng ấm như ngày xuân, ta vẫn cảm thấy ớn lạnh. Ta miễn cưỡng nói: “Thần thiếp không được tốt phúc như thế.”

Không cần ta kể, hấn cũng sẽ sai người điều tra rõ ràng. Cái ghế dựa này, hoàng hậu vốn định thưởng cho ta, đương nhiên hấn sẽ hoài nghi. Hấn nghi ngờ, tất nhiên là không muốn tin tưởng ta dám giờ trò trên cái ghế dựa này, bởi vì lấy phẩm chất của ta, nếu như ta muốn gian lận, tự nhiên sẽ không có dấu vết gì.

Nhưng ta cũng biết, mỗi người trong cung đều biết ta xuất phát từ vị trí thượng cung, nếu trong cung phát sinh việc gì, đặc biệt nếu Sur Viện Viện xảy ra chuyện gì, người đầu tiên bị hoài nghi, chính là ta. Nếu như thế, sao ta không lộ ra chút dấu vết, để bọn họ chỉ cho là ta bị người khác hãm hại, có lẽ còn có nguyên nhân khác?

Hạ Hầu Thần bước đến cái ghế nằm, chậm rãi ngồi xuống, để chân trên chỗ gác chân của cái ghế, híp mắt lại, “Qua một ngày một đêm, cái ghế này vẫn còn hơi hơi ấm, thật là thần kỳ.”

Gương mặt ta lộ ra chút ghen tị, “Đồ tốt như vậy tự nhiên chỉ có quý phi nương nương và hoàng hậu mới được hưởng.”

Trong giọng nói Hạ Hầu Thần có chút mỉa mai, “Trẫm biết ngươi luôn có bệnh phong thấp, đã sớm xin hoàng hậu cái ghế dựa này...”

Ta vừa định quỳ xuống đất nói không dám, bỗng nhiên hấn lại đứng dậy, bước dồn về phía ta, “Chẳng lẽ ngươi không thể nhường một chút? Nàng ấy đang mang con nối dõi của trẫm, ngươi cũng không thể nhường một chút sao?”

Ta cảm thấy mồ hôi lạnh chảy đầy lưng, trong lòng lại thờ dãi nhẹ nhõm một hơi. Quả nhiên là hấn chỉ thăm dò. Hấn phần nộ lỗi đình, dưới tình huống như vậy ai có thể không lộ một chút thần sắc kinh hoàng? Ta điều chỉnh, bày ra một cái biểu tình vừa e ngại vừa oan ức, tròn to cặp mắt không chớp nhìn hấn, “Hoàng thượng, ngài nói cái gì? Ngài đang hoài nghi thần thiếp sao? Ngài hoài nghi thần thiếp cái gì? Hoài nghi thần thiếp đầu độc con nối dõi của hoàng thượng, sao hoàng thượng không hạ chỉ tru di cửu tộc* thần thiếp đi? Dù sao cửu tộc thần thiếp cũng đã chẳng còn mấy người nữa!”

*(*Tru di cửu tộc: là một hình phạt tàn bạo của các nước châu Á phong kiến. Hình phạt này thường được áp dụng cho tội tạo phản, chín tộc gồm: bản thân, tổ, cô, ông, cha, con, cháu, chất, chắt.)*

Giọng nói của ta mang theo âm rung, mắt ngấn lệ, nói đến phần sau, đã nghẹn ngào không thể lên tiếng. Ta nghĩ đến ngày nhà tan cửa nát, trang viện bị quan binh vây quanh, nhóm vũ giả kinh hoàng đào thoát, phụ thân gom chúng ta lại một chỗ, sắc mặt tái nhợt giống như tờ giấy, chỉ nói: “Mỗi người lo mà chạy thoát thân đi!”

Ông mang theo một đám tâm phúc đi ra cửa trước nghênh đón quan binh tróc nã, mà đại nương và mẫu thân ta thì mang theo chúng ta chạy ra cửa hông dưới sự bảo vệ của mấy nô bộc trung thành. Tình cảnh như thế ta đã không nhớ đến nhiều năm, hôm nay vì bức ra vài giọt nước mắt, mới hồi tưởng lại. Mẫu thân ta từng nói: “Muội muội, đừng khóc a, khóc sẽ khiến người ta phiền chán...” Nhưng bà lại lại không biết, có đôi lúc, khóc cũng là một vũ khí lợi hại.

Hạ Hầu Thần nhắm mắt dựa vào ghế, trong tiếng khóc nghẹn ngào của ta, nói khẽ: “Trẫm không muốn nhìn khuôn mặt của ngươi, bởi vì khuôn mặt ngươi luôn luôn có thể mê hoặc trẫm. Nhưng hiện tại, cả giọng nói của ngươi trẫm cũng không dám nghe. Trẫm không biết những gì ngươi nói, những gì ngươi biểu hiện ra ngoài, cái nào là thực, cái nào là giả. Nhưng mà, ngươi đừng quên, ngươi chỉ ở trong cung này người mười năm, mà trẫm thì là cả cuộc đời...”

Nghe đến đó, ta gần như ngừng thở, chỉ mặc cho nước mắt giàn dụa, hai mắt dầm lệ mơ mơ màng màng, chỉ thấy hấn khép hờ mắt ngồi trên mặt ghế dài, biểu tình lạnh nhạt mà hờ hững. Ta bỗng nhiên hiểu ra, bất luận ta biểu diễn thế nào, hấn chỉ coi ta là một con hất xuất sắc, hấn đã hoàn toàn không tin tưởng ta! Ta cười lạnh trong lòng, thế thì sao? Ta cũng chẳng yêu cầu xa vời mong có được sự tin tưởng của hấn. Dù cho hấn không tin ta, cũng không tìm ra được chút chứng cứ nào có thể chứng minh chuyện này liên quan đến ta.

Tuy trong lòng nghĩ như vậy, ta lại không dám lộ ra một chút bất ổn nào, chỉ hơi hơi nức nở, trong tiếng khóc bao hàm một chút suy sụp. Tin rằng nếu như không phải hấn, bất kỳ người nào cũng không phát hiện được suy nghĩ chán thật trong lòng ta!

Ta nản chí ngã lòng mà nói: “Nếu như thần thiếp khiến hoàng thượng phiền lòng đến thế, không bằng thần thiếp cáo từ, miễn cho hoàng thượng trông thấy mà chướng mắt thêm.”

Ta vốn không dám ăn nói càn rỡ ở trước mặt hấn như thế, nhưng tình hình hôm nay, giống như dầm trên lớp băng mỏng, chỉ cần hơi vô ý, sẽ vạn kiếp bất phục. Ta đành đem hết tất cả thủ đoạn ra, ngay cả lời nói giận dỗi như thế cũng phun ra khỏi miệng.

Hắn hung tợn liếc mắt nhìn ta một cái, ta lại không hề nhượng bộ trừng lại. Không biết bắt đầu từ lúc nào, ta đã hiểu, hắn muốn làm một minh quân, cho nên, dù cho thái hậu năm lần bảy lượt làm khó, hắn cũng không đại khai sát giới, chỉ vận dụng thuật để vương tiêu diệt đại họa trong vô hình. Trên triều đình truyền tới đủ loại tin tức, cũng tỏ rõ hắn đang cố gắng làm một minh quân, cho nên, ta đánh cược, cược hắn sẽ không đại khai sát giới** khi sự thật còn chưa rõ.

(**Đại khai sát giới: Sát giới tức giới luật cấm sát sinh của những người tu hành. Câu này ý là đến một giới hạn nào đó, sẽ ra tay tàn sát hàng loạt.)

Hắn đột nhiên lại cười, đến gần ta, nói khẽ: “Ninh Vũ Nhu, ngươi đang thăm dò lòng kiên nhẫn của trẫm? Ngươi cho rằng trẫm không thể làm gì ngươi sao? Ngươi không muốn gặp lại trẫm? Tốt, đêm nay trẫm liền ngủ tại Lan Nhục hiên, trò chơi giữa chúng ta, đã rất lâu rồi không chơi, phải không?”

Lúc nói những lời này, khóe miệng hắn hơi cong, khiến gương mặt đột nhiên vô cùng tà mị. Sự sợ hãi từ đáy lòng liền chiếm cứ trái tim ta. Ta nghĩ, biểu tình ta bây giờ đã biểu đạt ra tâm tình chân thực, bởi vì hắn vui mừng cười, duỗi ngón tay ra nâng cằm ta lên, “Nhìn xem, đây mới là biểu tình chân thật của ngươi, không phải sao?”

Ta run run nói: “Hoàng thượng, nếu như hoàng thượng muốn tra rõ chuyện này, thần thiếp sẽ đem hết khả năng trợ giúp hoàng thượng, thần thiếp...”

Hắn càng cười ra tiếng, “Ninh chiêu hoa, chuyện lần này ai đúng ai sai, trong lòng trẫm rất rõ ràng. Ngươi thủy chung vẫn không chịu hiểu một chuyện: trẫm vừa ra đời, đã sống ở đây, tranh đấu ở nơi này, chẳng lẽ ngươi cho rằng hơn hai mươi năm nay, trẫm sống uống phí hay sao?”

Trong lòng ta phát lạnh, sự sợ hãi dần dần được dập tắt, trong lòng lại dâng lên nỗi kinh sợ khác: chẳng lẽ hắn đã sớm biết hoàng hậu liên thủ với ta? Mà hắn lại khoanh tay đứng nhìn, còn lạnh lẽo trợ giúp?

Chẳng lẽ hắn cũng không muốn đứa bé này sinh ra trên đời? Hay là cả hài nhi của mình hắn cũng lấy ra lợi dụng?

Ta đã sớm biết, nếu đứa bé sinh ra trong hoàng gia, lại xuất hiện vào thời điểm không hợp, như vậy, vận mệnh đứa trẻ này sẽ như bèo trôi, chưa chắc giữ nổi mạng sống.

Ta nhẹ giọng mà nói: “Hoàng thượng, thời tiết tuy rét lạnh, nhưng hoa lan trong viện của thần thiếp lại rất kỳ quái, lan nhụy điệp luôn luôn sợ lạnh lại khai nụ. Thế nhân đều nói, hoa nở trái mùa, là điềm không tốt. Hoàng thượng cho rằng, thần thiếp nên bứng những đóa lan nhụy điệp xuất thân cao quý đến cực điểm này đi? Hay là để nó tùy ý nở hoa trong gió rét, sau đó lại bị gió tuyết tàn phá?”

Ta nhìn thấy hắn ngẩn ra, gương mặt lộ ra thần sắc suy nghĩ sâu xa, lại nghiêng đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ. Trong đêm tối, có một cây trúc xanh khẽ đong đưa. Ta biết hắn đã hiểu suy nghĩ trong lòng ta. Hai chúng ta như hai kỳ thủ cao minh, ngươi tới ta đi, chiếu tướng lẫn nhau, mà trên bàn cờ kia cũng đã bỏ qua rất nhiều con chốt thì không hiểu thời thế.

Bên trong vẫn âm áp như trước, mồ hôi trên lưng ướt rồi lại khô. Ta hiểu được, ta biết càng nhiều, người có quyền thế nhất một nước là hắn, càng muốn đẩy ta vào chỗ chết. Nhưng không biết vì sao, mỗi khi ta tiến quân, trong lòng tự nhiên lại vui sướng, giống như biết rõ ánh nến nóng rực, thiêu thân lại không ngừng bỏ mình vào, thân phận cũng không còn tồn tại, ta và hắn chỉ đơn thuần là kỳ phùng địch thủ.

“Hoàng thượng, sắc trời đã tối, Sur quý phi bệnh chưa lành, cần hoàng thượng làm bạn bên cạnh, thần thiếp không quấy rầy hoàng thượng nghỉ ngơi, thần thiếp cáo từ.”

Ta hành lễ với hắn, lần này không đợi hắn nói “Bình thân”, cứ thế mà đứng lên, đi đến cạnh cửa. Vừa muốn đi qua bình phong, lại nghe hắn ở sau người nói: ” Trong viện của ngươi có rất nhiều chuyện lạ, lan nhụy điệp đã mọc lên, liền không cho phép bứng đi, trẫm muốn đi giá qua xem...”

Hô hấp của ta bị nghẹn lại, lại nghe hắn nói: “Hôm nay trẫm thực sự không rảnh rồi, sẽ tới trong vòng hai ba ngày gần đây!”

Ta chậm rãi đi qua bình phong khắc hoa, thẳng đến khi hắn nhìn không thấy, mới âm thầm cắn răng. Hắn đang đẩy đoạ ta trá hình, để hai ba ngày này ta ăn không ngon, ngủ không yên, thời thời khắc khắc đều đợi chờ đề phòng. Hắn nói đúng, hắn ở trong cung lâu hơn ta, biết rõ lòng người, ngày chém đầu cũng không đáng sợ, đáng sợ nhất là những ngày chờ đợi, dài đằng đẵng mà dầy vò.

Điều duy nhất làm ta vui mừng là, hắn không có chứng cứ nào có thể chứng minh chuyện này.

Đi ra ngoài cửa, gió lạnh thổi qua, niềm hưng phấn tranh đấu mới rồi cũng lui tắt, trái tim ta lại tràn ngập nỗi lo sợ bất an chưa bao giờ có. Hắn cần công bố chân tướng chuyện này, đương nhiên muốn tìm một kẻ chết thay, mà ta, cũng là một trong những người thích hợp nhất, hơn nữa ta vừa mới biết bí mật của hắn, chẳng lẽ hắn không muốn diệt trừ người biết chuyện này đi?

Hiện giờ, ta đành phải gắt gao giữ chặt hoàng hậu, khiến nàng không thoát thân được, hi vọng Hạ Hầu Thần vì muốn giữ thể diện cho hoàng hậu, mà giờ cao đánh khẽ với ta.

Nhờ chuyện này, sự sợ hãi khi Hạ Hầu Thần nói muốn tới Lan Nhục hiên chậm rãi bị nhạt dần, ta chỉ cẩn thận hồi tưởng mỗi một tình tiết trong chuyện này, xem có lưu lại bất kỳ nhược điểm nào không.

Tổ Khiết thấy ta trở về, sớm đã chuẩn bị bếp lò nước ấm, loại trừ khí lạnh trên người ta, nói: ” Bệnh phong thấp của nương nương hôm qua vừa mới đỡ, cũng không thể đề tái phát. Lúc nương nương ra ngoài, sợ mùi thuốc mỡ trên người ảnh hưởng đến quý phi nương nương, nên đã rửa sạch thuốc mỡ mới đi. Nô tì đã xin thêm thuốc mỡ ở chỗ ngự y, nương nương mau bôi thêm.”

Ta than nhỏ trong lòng, có làm tốt tất cả biện pháp phòng bị thì sao, hắn đã nhận định là ta, thì đó là ta.

Lúc ta mới làm Tuyền thị, Sư Viện Viện nhờ một cái váy bách điều mà được Hạ Hầu Thần coi trọng, tuy hoàng hậu có sai người âm thầm ngăn trở, nhưng nàng cũng đã giành hết danh tiếng, từ lúc đó ta đã biết, xung đột giữa hoàng hậu và Sư Viện Viện, sẽ càng ngày càng nghiêm trọng. Ta vì thù kiện váy bách điều, ngồi ở thiên điện của Sư Viện Viện, chỉ cách phòng trong một bức vách, ngửi được từ trong phòng nàng truyền tới mùi tiên mao nhàn nhạt. Đây là một loại thuốc có độc tính thôi thúc tình dục, sau khi đốt lên, lại biến thành không độc, ngược lại có thể khiến người ta sung sướng. Loại thuốc này, trong cung chẳng hề cấm dùng, nhưng mà, tiên mao này cũng là thuốc dẫn của rất nhiều vị thuốc khác, có thể tăng cường dược tính của những loại thuốc khác.

Sinh hoạt nhiều năm trong cung, ta tự nhiên biết nên nắm chắc tất cả cơ hội. Nàng ta mâu thuẫn với hoàng hậu, đó là cơ hội của ta. Thế là ta kêu Không Văn Trần thường xuyên đưa đến cho Sư Viện Viện một ít đồ gia dụng mà Tư thiết phòng mới chế ra. Những đồ gia dụng này không có gì đặc biệt, chỗ đặc biệt duy nhất đó là, bộ phận kết nối các loại đồ gia dụng này được làm từ gỗ hồ đào đen mềm, mà loại gỗ mềm này có thể hấp thu rất tốt các loại hương thơm trong không khí, ví dụ như có một số chùa miếu, quanh năm hun hương, hương án liền hấp thu hương vị của đàn hương, nhiều năm không phai, loại gỗ mềm này, cũng như thế. Tuy rằng không phải mỗi lần Sư Viện Viện đợi hoàng thượng đến, đều đốt loại hương liệu này, nhưng đồ gia dụng mới Tư thiết phòng không ngừng đem đến đã dần dần thay thế hết các vật dụng cũ trong phòng nàng, mỗi một món đồ làm bằng gỗ hồ đào đen sẽ hút một chút tiên mao, mùi hương liền không dễ gì tan hết, dù cho mấy tháng gần đây, từ lúc nàng có thai, đã không đốt loại hương liệu này nữa.

Nhưng chừng đó cũng đã đủ.

Tiên mao chẳng qua là một loại thuốc dẫn mà thôi.

Nữ nhân trong cung, có ai không tranh không giành? Lấy tính cách của Sư Viện Viện, vào đêm nàng nhận hoàng ân, lại bị ta cắt ngang, trong lòng nàng làm sao không oán hận? Sao lại không chú ý đến đường đi nước bước của ta? Ta xin đồ của hoàng hậu, mà vừa khéo Nguyệt Dung Hoa lại đến thăm, với bản tính của Nguyệt Dung Hoa, đang kinh hoàng muốn tìm chỗ dựa vững chắc, làm sao lại không mang tin tức này tới chỗ Sư Viện Viện?

Kỳ thật, vào một đêm theo váy bách điều kia, lúc ta vội vàng đuổi kịp bước chân hoàng thượng, ngẫu nhiên quay đầu lại, rõ ràng nhìn thấy biểu tình khi nàng chậm rãi đóng cửa phòng, trong nháy mắt đó, ta lập tức hiểu rằng, ta phải bảo vệ mình.

Cho nên, ta kêu Không Văn Trần không ngừng đem những đồ gia dụng kiểu dáng mới mẻ này qua. Nếu như nàng không đụng đến ta, những đồ gia dụng này tự nhiên vô hại với nàng, nhưng một khi tình thế bức bách, những đồ vật đó sẽ giúp ta một tay.

Ta vốn là người như vậy, vì muốn sinh tồn, sẽ tính toán rõ ràng tất cả những kẻ có thể gây hại cho ta, tuyệt đối không bỏ sót. Bởi vì ta biết, ở trong cung, chỉ cần hơi vô ý, liền vạn kiếp bất phục***.

(***Vạn kiếp bất phục: Muôn đời muôn kiếp cũng không thể quay lại)

Thân phận như ta, ở trong cung thật sự quá dễ dàng mất mạng, cho nên, ta đành phải ra tay trước.

Nàng không ra tay với ta, nhưng những cạm bẫy sớm mai phục này, lại thành lợi thế để ta bày tỏ lòng trung với hoàng hậu. Chuyện này cũng không oán ta được, ta đã ngồi chung một chiếc thuyền với hoàng hậu, thì phải bảo vệ chiếc thuyền này không chìm.

Ghế tử đàn hoa lệ tươi đẹp, nhưng lúc chiếc ghế này tiến cống, chẳng hề đẹp dễ như thế, chỉ mang màu gỗ thô, mộc mạc mà xám xịt. Đồ đạc trong hoàng thất, tự nhiên phải đẹp dễ quý giá, nổi bật phù hợp với tất cả bài trí trong phòng mới được, Tư thiết phòng liền mời thợ có tay nghề son cao siêu son lên ghế một lớp son lót, sau đó dùng son thêm một lớp son bóng. Bởi vì ta xin hoàng hậu chiếc ghế dựa này, Không Văn Trần cũng biết tương lai cái ghế dựa này sẽ được mang đến chỗ ta, cho nên xin ta chút ý kiến, để nó càng thêm đặc biệt, vì vậy mà ta nói ra chút đề nghị, trong lớp son bỏ thêm một ít bạc để nó càng thêm sáng bóng, khiến mặt ngoài ghế tử đàn như được phủ thêm một tầng màu bạc nhàn nhạt, lại dùng cát vàng vẽ mấy hình vẽ mây mấn trên chỗ tựa lưng, mà hệ thống sưởi hơi dưới đùi, gỗ thô vốn đã trơn bóng, ta lại bảo Không Văn Trần yêu cầu thợ thủ công mài thêm một lần. Ta biết rõ trong cung dùng thứ gì dễ mài, thân cũi đã nung khô cùng với chút tóc tắm dầu bóng. Để mài cái ghế được sáng hơn, ta kiến nghị dùng dầu mài chiết xuất từ một loại hạt cải dầu Tây Vực, những thứ này bỏ chung một chỗ cũng hoàn toàn không có chút độc tính nào, hơn nữa cái ghế mới chế tạo xong đã được phơi trong phòng thông gió một tuần lễ, cũng không còn chút nguy hại nào.

Nhưng đáng tiếc, chỉ vì ta muốn cái ghế dựa này, Sư Viện Viện lập tức chạy tới giành, cho nên, vội vàng bụng nó về Tê Hà các. Nói thật, dù cái ghế dựa này không phơi gió, đối với người bình thường cũng không có hại gì, chỉ tiếc, nàng là một phụ nữ có thai.

Hơn nữa, đồ gia dụng trong phòng nàng hấp thu độc tiên mao.

Mặc dù như thế, nếu như nàng không ngày ngày châm bếp lò dưới chân, cũng sẽ không gây thương tổn gì cho nàng. Chỉ tiếc, vì muốn thị uy với hoàng hậu, thị uy với ta, hàng đêm nàng đều châm bếp lò dưới ghế đàn hương, tiên mao và bạc, cát vàng cùng với hạt cải dầu Tây Vực trộn lẫn vào nhau, bị bếp lò hun ẩm, thông qua không khí hấp thu vào trong bụng, liền tạo nên một loại sức ép, một loại sức ép mãnh liệt mà người có thai không thể chịu đựng nổi, giống như xạ hương****.

Người trong cung nói đến tranh đấu giữa phi tần tiền triều, nói về mưu hại con nói dối của người khác, sẽ đề cập đến xạ hương, nói bỏ nó vào trong son phấn, hoặc bỏ vào trong túi hương, liền có thể khiến người ta sảy thai trong vô hình, ta thầm cười lạnh trong lòng. Thứ dễ thấy như thế, có ai không cẩn thận dè dặt đề phòng? Đừng nói hại người, chỉ sợ chưa hại được, đã lộ ra chân tướng.

Người trong cung, gia thế mỗi người đều hiển hách, có ai không nhận biết thứ này? Cho nên, người dùng thứ này, đó là kẻ ngu xuẩn nhất.

Mà mấy ngày đó, ta bị phong thấp đau đến cả đêm khó ngủ, chắc hẳn có người đem tình hình của Lan Nhược hiên đến nói cho nàng. Nàng chẳng phải càng thêm đặc ý, càng muốn hoàng thượng ở cùng nàng đến tối muộn, kêu người đem đủ loại tình hình ở Tê Hà điện truyền ra. Cho nên, mấy ngày đó ta không cần kêu người ra ngoài tìm hiểu, đã có người khác mang hết thầy những chuyện ở Tê Hà điện truyền vào tai ta, khiến ta bức bối khó chịu.

Hoàng thượng đã ở lại Tê Hà điện, ghế nằm tử đàn tự nhiên cũng đốt tới khuya. Loại thuốc mãnh liệt như thế đốt một hai canh giờ cũng không hại gì, nhưng chỗ đặc biệt của ghế tử đàn, đó là có thể giữ hơi ấm cả ngày không tan, hơn nữa cung nhân thường xuyên bỏ thêm than, tất nhiên là đem mấy thứ kia hết nung lại nung, càng lúc càng mãnh liệt, hấp thụ vào trong cơ thể, sẽ thành tai họa.

Kết cục của Sur Viện Viện, chẳng phải do ta mang đến cho nàng, là chính nàng tự chuốc lấy. Nàng có rất nhiều cơ hội bảo vệ đứa bé trong bụng: nếu như nàng không tranh giành với ta, nếu như nàng không yêu cầu hoàng thượng ở cùng nàng đến khuya, hoặc nếu như, một đêm ta thù oán điều kia, nàng không dùng ánh mắt oán hận như thể nhìn ta, dù cho ngăn cách bởi màn đêm dày đặc, ta vẫn nhìn rõ được ánh mắt nàng, như vậy, tất cả những chuyện này sẽ không phát sinh.

Chỉ tiếc, đời người không có nếu như, nàng bay quá cao, đắc ý vênh vào thái quá, ở trong cung, chuyện này chẳng phải là từ huyết sao?

Nàng xuất thân thế gia, thân ở địa vị cao, vốn không nên oán hận phi tần cấp thấp như ta, chỉ tiếc, một khi nàng chung tình với Hạ Hầu Thần, liền nhập ma chướng, rốt cuộc cũng không quay đầu lại được nữa.

Ở trong cung, nếu muốn hại người, với ta mà nói, kỳ thật dễ dàng hơn dân gian nhiều, chỉ cần đẩy nhẹ, liền có người khản cập vội vã thực hiện.

Ta cẩn thận hồi tưởng hết thấy tình tiết, cho rằng chuyện lần này không hề có sơ hở, không có chút dấu vết nào, sự hoài nghi của Hạ Hầu Thần chỉ là giả dối hư ảo. Huống chi ta cho rằng, Hạ Hầu Thần cũng sắp tâm giúp một tay đẩy thôi. Hắn đã phát hiện từ sớm, vậy mấy ngày trước tại sao còn tùy ý để Sur Viện Viện can rỗi, không đi ngăn cản. Tâm tư người này, càng lúc càng khiến ta đoán không ra.

Nghĩ tới Hạ Hầu Thần, ta liền không tự chủ được lo âu chuyện hắn nói muốn tới Lan Nhược hiên. Hắn quả nhiên biết cách đẩy đoạ người khác, ở trước mặt hắn, ta giống như con hát đối mặt với ngàn vạn người xem, nhất định phải diễn thật tốt, không được sơ hở. Hắn lại năm lần bảy lượt xé lớp da mặt của ta, lại làm cho ta càng nổi lòng háo thắng. Ta nhìn gương nghiền ngẫm, chỉ mong sẽ không bị hắn vạch trần gương mặt thật.

Hai ngày này, ta không nghe nội thị giám truyền tới tin tức muốn ta thị tẩm, nhưng tâm tư lại không được thả lỏng một ngày.

Hai ngày này trong cung gió giục mây vần, ta cũng thức thời không đi đến chỗ hoàng hậu, hoàng hậu cũng cẩn thận đề dặt chẳng sai người đến thông truyền tin tức, nhưng tin tức vẫn từ bốn phương tám hướng truyền tới chỗ ta. Nghe nói Nguyệt Dung Hoa đã bị bắt, trong năm đầu khi nàng mang đến cho Sur Viện Viện có một chút độc tính, có thể khiến người ta triệt sản; nghe nói năm đầu khi này chẳng hề sinh trưởng ở thiên nhiên hoang dại, mà do nhà nàng tự trồng; năm đầu khi vốn sinh trưởng trên cành cây đại thụ đã mục nát, điều kiện sinh trưởng cực kỳ hà khắc, không biết nhà nàng dùng cái phương pháp gì, lại khiến năm đầu khi có thể sinh trưởng trên gỗ mục bình thường; nghe nói kết quả điều tra, bên trong gỗ mục nhà nàng lấy nước hoa hồng tưới vào, vì vậy mà sinh ra độc tính...

Tổ Khiết vừa nghe đến tin tức này, liền vội vàng định vứt bỏ bao năm đầu khi Nguyệt Dung Hoa đưa tới. Ta nghe cái tin tức này, lại cười nói: “Món nào ăn có thể chết người, ta lại phải thử một chút, kêu cục tư thiện đêm nay chung mang tới đây.”

Tổ Khiết nôn nóng khuyên: “Nương nương, vậy sao được? Nếu như thân thể ngài ăn vào bị hư hỏng gì đó, về sau cũng không có...”

Ta cười, ngắt lời nàng, “Lời đồn trong cung sao có thể tin, không cần lo nhiều!”

Hành vi của Hạ Hầu Thần, đã khiến ta thấy được rõ ràng, trừ phi hoàng hậu có thai, hẳn tuyệt đối sẽ không để phi tần khác sinh ra con nối dõi trước, sao ta không sớm an bài, để tránh ngày sau chịu thêm một lần khổ? Không có người bảo vệ mình, chỉ có chính bản thân mình mới có thể bảo vệ mình.

Nếu như năm đầu khi dùng phương pháp này sản xuất ra, ta tin rằng mối nguy hại không lớn, tối đa chỉ có hiệu quả tránh thai, hơn nữa thời gian có hạn định, tuyệt đối không thể khiến Sur Viện Viện sanh non. Nguyệt Dung Hoa chẳng qua là kẻ chết thay ta và hoàng hậu mà thôi.

Hạ Hầu Thần muốn cho Sur gia một cái công đạo, chắc hẳn đây chính là cách giải quyết của hắn. So sánh với Sur gia là danh môn mới nổi, Nguyệt Dung Hoa nữ nhi của thất phẩm Huyện lệnh nho nhỏ này quả thực có thể hy sinh.

Ban đêm, Không Văn Trân nấp trong màn đêm len lén tới tìm ta, khó hiểu hỏi chuyện cái ghế. Ta khẽ cười lạnh trong lòng, nếu như bố cục của ta có thể dễ người nhận ra, như vậy chức thượng cung này ta làm cũng như không, trên mặt bày ra thái độ hồ hững hờ và không hiểu lời nàng nói. Nàng đành phải phần nộ bỏ đi, về mặt cũng thả lỏng hơn chút.

Ta hiểu được, nếu ta bị tra ra cái gì, thì Không Văn Trân cũng không thoát thân được, mọi móc một hồi sẽ lộ ra một mảng lớn, nàng tự nhiên sẽ đến thám thính tình hình. Nàng cũng như hoàng hậu, vì bảo vệ bản thân, đành phải bảo vệ ta, ta tin tưởng dù nội thị giám có tới cục Thượng Cung tra xét, phải trả lời thế nào, chắc hẳn nàng biết rất rõ.

Trước khi thành công, ta đã định liệu tất cả đường lui, phong kín tất cả khả năng có thể đẩy ta hăm sâu vào vũng bùn, làm sao ngu ngốc như Nguyệt Dung Hoa, dễ dàng bị người ta tra ra nhược điểm?

Chương 20: Vuốt đôi mày ngài khế chau

Từ sau khi Hạ Hầu Thần nói trong vòng hai ba ngày sẽ đến Lan Nhược hiên, càng tới gần ngày thứ ba, ta càng hoảng hốt, thật sự không biết nên làm thế nào để vượt qua cửa ải khó khăn này, liền nhớ tới một lần Ninh Tích Văn vào cung kia, hẳn cũng tới Lan Nhược hiên, may sao bị Sư Viện Viện làm âm mưu kéo hẳn qua Tê Hà các. Ta thậm chí còn nghĩ, kỳ thật tuy Sư Viện Viện rất oán hận ta, cũng không hẳn hoàn toàn vô dụng.

Ninh Tích Văn không phải là người trong cung, không thể ở lâu, ta liền sai người đặt mua một gian phòng rộng rãi, phái người từ trong cung ra chiếu cố nàng. Nàng sớm đã xuất cung, trước khi rời đi, nàng lại khuyên bảo ta lần nữa, muốn ta tận lực cố gắng xoa dịu quan hệ với hoàng thượng. Nhưng sự tình đã phát triển đến tình trạng thế này, bảo ta làm sao hòa hoãn với hắn đây?

Qua ngày thứ ba, tin tức hoàng thượng lấy thẻ đầu bài của ta *cũng không truyền tới, ta liền thở dài nhẹ nhõm một hơi, chắc hẳn Hạ Hầu Thần cũng chi thuận miệng nói thôi. Chuyện Sư Viện Viện đã có kết quả, hẳn ngày đi vạn dặm, phi tần đông đảo, chắc sẽ không để ý đến ta.

*(*Treo đầu bài: Mỗi tới tổng quản nội thị sẽ mang một cái khay đựng những tấm thẻ ghi tên các phi tần có thể thị tẩm tới cho hoàng thượng. Hoàng thượng chọn cái nào thì đêm đó phi tần đó được sủng hạnh.)*

Vừa vặn Tô Khiết nói Tư thiện phòng đã chưng nắm đầu khi mang tới đây, ngửi hương thơm từ trong nồi đất màu tím kia truyền tới, ta nhin không được ngoắc ngoắc ngón trỏ, bảo Tô Khiết múc cho ta.

Tô Khiết dùng muôi gỗ dài múc canh ra, lo lắng nói: “Nương nương, Tư thiện phòng nghe mùi biết là chưng loại nắm này, đã dặn nên ăn ít một chút, để tránh xảy ra chuyện gì, dính dáng đến bọn họ. Nương nương, nô tì thấy, vẫn là...”

Ta ngắt lời nàng, nhìn nước canh vàng óng ánh trong bát, nói: “Với nhiều năm kinh nghiệm của bản phi ở cục Thượng Cung, lại lấy ngân châm thử qua, làm sao lại có độc được?”

Nói xong nhấp một ngụm nhỏ vào miệng, chỉ cảm thấy hương vị trong trẻo ngọt ngào từ đầu lưỡi chậm rãi thấm vào cổ họng, không nhận được cảm giác chén canh uống một hơi cạn sạch. Lúc muốn thêm nữa, Tô Khiết chân chờ không chịu đưa cái thìa cho ta. Ta sốt ruột, liền nói: “Người nghe lời đồn đãi trong cung, liền không phân biệt được phải trái đúng sai nữa sao?”

Đúng lúc này, có người tiếp lời: “Nàng cũng biết phân biệt đúng sai ư?”

Ta vừa nghe giọng nói này, máu liền dâng lên não, cái thìa lập tức rớt vào trong chén, nước canh nóng bỏng bắn lên, có vài giọt rơi trên mu bàn tay, ta cũng không để ý. Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Hạ Hầu Thần đang đứng ở cửa phòng, bên cạnh hắn là Khang Đại Vi, mà từ khe hở giữa hai người trông qua, cung nữ Sơ Tuyết đứng trông chừng ở trước cửa đang cúi đầu quỳ rạp. Nàng lên lút ngẩng đầu lên, đụng trúng ánh mắt ta, sợ đến nằm trên mặt đất run rẩy, chắc hẳn là bị Hạ Hầu Thần không cho chạy vào mặt báo. Ta thầm hỏi hận trong lòng, tại sao không phải thêm hai người canh ngoài cửa.

Ta vừa cẩn thận hồi tưởng, chẳng qua là vừa mới uống canh, vẫn chưa nói sai cái gì phạm vào kiêng kỵ của hắn, vừa đứng dậy hành lễ.

Hắn nói: “Trẫm còn chưa đến gần phòng, đã nghe mùi thơm trong phòng xông vào mũi, nàng đang uống canh gì vậy?”

Ta len lén quan sát biểu tình của hắn, phát hiện hắn không gian không vui, chỉ lạnh lùng thờ ơ, như khuôn mặt ta đã từng nhìn thấy vô số lần, liền khôi phục tự tin, trả lời: “Thời tiết càng ngày càng lạnh, thần thiếp liền kêu người hầm một chén canh thịt, cũng không phải cái gì mới mẻ, chẳng qua là loại nắm bình thường mà thôi.”

Ta nói mơ hồ, chỉ mong hắn không truy hỏi đến cùng. Hắn vừa mới định tội Nguyệt Dung Hoa, ta liền ở trong phòng chưng nắm đầu khi Nguyệt Dung Hoa mang tới ăn, hành động này trong mắt hắn, chỉ sợ không ổn.

Lúc này biểu tình hắn lại bớt lạnh lùng thờ ơ, trở nên tràn trề hứng thú, “Chà, nghe mùi này có vẻ rất ngon, cũng múc cho trẫm một chén đi.”

Tô Khiết liền lấy một cặp chén đĩa từ trong ngăn tủ ra, múc canh cho hắn, mang đến trước mặt hắn. Hắn đưa tay tiếp nhận, nhìn Tô Khiết một cái, đột nhiên hỏi: “Người trả lời trẫm, rốt cuộc đây là loại canh gì?”

Tô Khiết bị ánh mắt âm u của hắn trừng, sợ hồng, quỳ trên mặt đất, cúi đầu nói: “Hoàng thượng, chính nương nương cũng uống, canh này không có độc.”

Ta rửa thềm trong bụng, thầm nghĩ nô tài bên cạnh mình tại sao không có kẻ nào có chút tiền đồ vậy nhỉ, vội vàng cười nói: “Nếu hoàng thượng không thích, thì đừng uống nữa.”

Hạ Hầu Thần lạnh lùng liếc mắt nhìn ta một cái, Khang Đại Vi trách mắng, “Hoàng thượng kêu người trả lời, thì người mau trả lời, về phần nương nương như thế nào, là chuyện của nương nương!”

Tô Khiết liền quỳ trên mặt đất không ngừng dập đầu, ấp a ấp úng hồi lâu mới nói: “Canh này là dùng gà trúc ti (1), táo đỏ, cầu kỷ, nắm đầu khi chưng

cách thủy mà thành.”

Hạ Hầu Thần đưa chén canh cho Khang Đại Vi, chậm rãi nói: “Loại nấm đầu khi này, chẳng lẽ là do Nguyệt Dung Hoa đem đến tặng cho nương nương nhà ngươi?”

Tổ Khiết lặng lẽ ngẩng đầu liếc mắt nhìn ta một cái, mới ngáp ngừng áp ứng mà nói: “Khỏi bẩm hoàng thượng, đúng ạ.”

Một phen tra hỏi, ta biết có che giấu nữa cũng vô dụng, liền cười nói: “Hoàng thượng minh giám, thần thiếp không so được với Sur quý phi, vẫn chưa mang bầu, có lẽ nấm đầu khi này không hại gì với thần thiếp. Món này không dễ kiếm, bệnh phong thấp của thần thiếp chưa khỏi hẳn, vừa vận có thể lưu thông máu, mới sai người đem đi chưng...”

Ta cúi thấp đầu nói luôn một hơi, không thấy hắn đáp lại, liền giương mắt nhìn về hướng hắn, lại thấy hắn âm hiểm nhìn ta, đột nhiên vung tay lên, hất nôi đất trên bàn xuống đất, rớt ngay trước chân ta. Nôi đất đập nát, nước canh nóng hổi bắn lên, có một ít thấm qua tà váy văng lên chân ta, đau đốn vô cùng. Ta lui về phía sau vài bước, giương mắt nhìn hắn, lại thấy cặp mắt hắn vô cùng hung ác nham hiểm, tựa hồ hút tất cả bóng tối trong gian phòng vào trong mắt.

Ta cả kinh, bắt chập canh nóng ẩm ướt, chân mềm nhũn, liền quỳ xuống, cúi đầu nói: “Hoàng thượng, thần thiếp không cố ý làm trái lời ngài, sau khi ngài công bố tội danh của Nguyệt Dung Hoa còn lấy đồ nạng ấy tặng cho ra dùng, thần thiếp...”

Ta không biết nói gì nữa, cái chày cái cối thoát tội, luôn luôn là điểm mạnh của ta, nhưng ta thật sự không hiểu vì sao hắn đột nhiên tức giận lại đến như vậy. Đã không hiểu nguyên nhân, ta biết biện giải từ đâu?

Nấm đầu khi này có tác dụng đặc biệt gì, cũng chưa thật sự được chứng minh, huống hồ dù cho nó có hiệu quả đặc biệt, cũng không đúng với mong muốn của hắn sao? Ta chẳng qua chỉ tiếc thân mà thôi, chẳng lẽ như vậy cũng sai?

Dưới con tức giận lôi đình của Hạ Hầu Thần, không có ai dám can đảm lên tiếng. Trên mặt đất nước canh uốn lượn chảy qua, sớm đã chảy tới đầu gối ta. Ta cảm giác được dưới đầu gối dần dần ẩm ướt. Nghĩ đến mấy tháng gần đây đã quen với cuộc sống phú quý, mới không thoải mái một chút đã chịu không nổi.

Không biết vì sao Khang Đại Vi lại đi tới đỡ ta nói: “Sàn nhà lạnh lắm, nương nương có bệnh ở chân, không nên để lạnh.”

Nói xong liền muốn đỡ ta đứng dậy. Ta nào dám đứng lên, lại không chống nổi sức hắn, bị hắn kéo lên. Kỳ lạ là, Hạ Hầu Thần giận dữ lôi đình lại không để ý tới việc này, không nói câu “Không cho đứng lên” linh tinh gì đó. Ta bất an đứng dậy, váy ướt một mảng lớn, gió rét thổi qua, lạnh thấu xương tủy.

Khang Đại Vi liền nói: “Nương nương, ngài đổi y phục trước đi.”

Ta nào dám nghe theo yêu cầu này, cúi đầu nói với Hạ Hầu Thần: “Thần thiếp không dám.”

Lại nghe Hạ Hầu Thần lạnh lùng nói: “Trẫm không muốn nhìn thấy bộ dáng dung nhan không chỉnh của nàng, còn không đi thay đổi y phục cho trẫm.”

Lúc ta nhắc váy, vào phòng trong thay đồ, trong lòng âm thầm kỳ quái, tại sao hắn còn đứng ngoài đó? Bình thường theo kinh nghiệm trước đây, lúc này tâm tình Hạ Hầu Thần sẽ trở nên phi thường không tốt, sau khi bộc phát sẽ lập tức quay đầu bỏ đi, hơn nữa từ nay về sau trong vòng mười ngày nửa tháng, nếu như gặp ta ở nơi khác, cũng coi ta như người vô hình, sao ngày hôm nay hắn lại còn muốn nán nã ở đây?

Nhưng ta vẫn không hiểu, vì sao hắn lại giận dữ đến vậy?

Nghĩ đến thú vui của hắn, ta không khỏi âm thầm rầu rĩ, động tác liền chậm lại. Tổ Khiết lại không để ý, nhanh tay nhanh chân giúp ta đổi quần áo.

Ta chậm rãi đi ra, nền gạch sớm đã được quét dọn sạch sẽ, Hạ Hầu Thần ngồi trên bảo tọa** bằng gỗ tử đàn phủ gấm, không thấy Khang Đại Vi bụng ghé xuân tới đây. Trong lòng ta cũng thả lỏng một chút, liền tiến lên hành lễ. Ta luôn biết tùy mặt gửi lời, người khác hơi nhử mồi một chút, cong khoe miệng một chút, ta liền biết điều bọn họ muốn theo đó mà nói chuyện, người duy nhất ta không thể nắm bắt là Hạ Hầu Thần, ta vẫn không hiểu, rốt cuộc hắn muốn gì ở ta.

(**Bảo tọa: Ghế ngồi của vua, phật)

Hành lễ xong, ta lại không biết phải làm sao để lấy lòng hắn. Nếu như có Ninh Tích Văn ở đây, nàng nhất định nói chuyện cười, nói rất nhiều lời dí dỏm liên miên không dứt, ngẫu nhiên cũng trêu đùa được Hạ Hầu Thần cười ha ha, khiến ta cảm thấy thì ra chọc hắn cười cũng không phải quá khó. Nếu như gặp gỡ hoàng hậu, ta cũng có thể nói những việc trong nhà, nói đến nàng hải lòng mỉm cười, nhưng đối diện với hắn, ta lại cảm thấy muốn nói một câu để hắn vui vẻ thật sự quá khó.

“Còn không qua đây ngồi xuống.”

Nghe lời nói mát bình tĩnh của hắn, ta mới chần chờ đi đến bên cạnh hắn, lại phát hiện Khang Đại Vi đứng ở sau lưng hắn, cũng không có ghé trống. Ta kêu một tiếng: “Tổ Khiết...”

Tổ Khiết liền vội vàng chuẩn bị đi bụng ghé, lại nghe Khang Đại Vi ho một tiếng. Lúc này cô bé này lại chần chờ, học bộ dạng Khang Đại Vi đứng nguyên tại chỗ.

Ta khó xử nhìn trái nhìn phải, lại thấy hần lơ đãng vỗ vỗ vào chỗ trống trên bảo tọa. Ta trầm nghĩ, chẳng lẽ muốn ta ngồi ở chỗ này? Giống như Sư Viện Viên cùng hần chen chúc nằm trên ghế từ đàn?

Bảo tọa này cũng chế từ gỗ từ đàn, mặt ngoài khảm hoa văn hình mây gấm, thân ghế lại vô cùng nhỏ hẹp, không thể so với cái ghế nằm từ đàn kia, hai người mà chen vào, thế nào cũng lòi thịt ra ngoài. Tuy có y phục che, lại làm cho ta cảm thấy càng đáng sợ hơn cả sự đầy đoạ thường ngày của hần.

Đáng sợ không phải vì cái gì khác, mà chỉ vì ta không biết hần đang nghĩ gì. Hần đầy đoạ ta, bởi vì trong cung không có ai khác có thể dễ cho hần chơi trò này, đối với hần giá trị của ta cũng chỉ có thế mà thôi. Vì vậy mà tuy rằng rất thống khổ, ta cũng chỉ có thể chịu đựng. Nhưng hiện tại, hần đang nghĩ cái gì, ta lại không thể nắm chắc. Ở trong cung, điều duy nhất khiến ta sợ hãi, là không nắm bắt được ý nghĩ của người khác, như vậy sẽ khiến ta có một loại cảm giác trống rỗng như bị treo giữa không trung.

Ta âm thầm cắn chặt răng, đành phải chậm chạp đi qua, kê nửa cái mông ngồi trên ghế dựa bằng gỗ từ đàn kia. Khang Đại Vi biết điều kêu Tô Khiết đi chỗ khác.

“Ngồi sát lại đây một chút, còn nhiều chỗ trống mà!” Hần bực bội nói.

Nghe xong yêu cầu của hần, ta đành phải nhích mông qua thêm một chút. Vì không muốn đụng vào người hần, ta tận lực co thân thể lại. Thật lâu sau cũng không nghe thấy ngữ khí khó chịu của hần, ta kỳ quái trong lòng, không khỏi quay đầu lại nhìn, liền giật nảy mình. Hần lấy tay nâng má chống trên tay ghế, dựa nửa người, khoe mắt hàm chứa ý cười, lẳng lặng nhìn ta. Trong nháy mắt nụ cười đó khiến gian phòng sáng bừng như trăm hoa đua nở, nhưng đụng đến ánh mắt của ta, đôi mắt hần lại chuyển thành âm u, giống như con hát đôi mắt lập tức từ Tào Tháo mặt trắng biến thành Bao công mặt đen, khiến ta không biết làm sao, càng không rõ rốt cuộc hần đang nghĩ cái gì.

Ta nghĩ có lẽ hần đã biết ta mới là thủ phạm mưu sát đứa con trong bụng Sư Viện Viên, nhưng hần lại không có chứng cứ. Mà ta hoài nghi hần âm thầm trợ giúp, cũng không tìm được chứng cứ xác thực. Trong chuyện này, ta và hần đứng là kỳ phùng địch thủ. Theo lẽ thường, một người như ta lại biết quá nhiều chuyện, theo tính cách của hần tất sẽ nổi sát tâm, nhưng hần lại không có sát ý. Chẳng lẽ hần lưu ta lại, chỉ vì một chút vui thú sao?

Tương tự đến chuyện này, thân thể ta liền cứng ngắc lại, mông cũng dần dần dòi ra bên ngoài, nếu như không có tay vịn ngăn trở, chắc hần đã sớm ngã xuống đất.

Hần thân nhiên nói: “Trẫm là hổ báo gì sao? Khiến nàng sợ như vậy?”

Ta đành phải nói: “Không phải nô tỳ sợ hãi hoàng thượng, nô tỳ chỉ kính sợ hoàng thượng quá mức mà thôi...”

“Vậy thì ngồi lại gần đây một chút!”

Ta đành phải nhích thân thể lại gần, nửa người kê sát hần trở nên phi thường nhạy cảm, cảm giác gần như đụng vào y phục của hần, liền vội vàng không tiếng động lui trở về. Nếu như là dĩ vãng, lúc này, tay hần sớm đã thọc vào trong quần áo ta, nhưng lần này không có, lại càng khiến ta kinh hãi lo lắng, không biết hần lại nghĩ ra cái chủ ý gì.

“Mấy ngày trước đây không phải nàng nói lan nhụy điệp trong viện nở sao, tại sao trẫm một đường đi tới, chỉ cảm thấy gió thu vắng vẻ?”

Mấy lời này chẳng qua vì muốn thoát thân, ta mới thuận miệng chế ra, ta vội vàng nghiêng người định hành lễ xin lỗi, hần lại dùng một tay bắt lấy ta, nói: ” Tội khi quân mỗi ngày nàng phạm ba bốn lần, đã nhiều như vậy thì có thêm một chuyện cũng không sao.”

Ta cả kinh, quay đầu nhìn hần, “Hoàng thượng, thần thiếp không có...”

Biểu tình hần cũng không có vẻ không vui, tuy tay trái lôi kéo tay phải ta, thân thể lại không chịu nghiêng qua, vẫn nghiêng người dựa vào bảo tọa như cũ, ánh mắt có chút biếng nhác. Hần vốn là một nam tử cực kỳ xinh đẹp, chỉ tiếc trước giờ ta không dám nhìn thẳng vào hần, hiện giờ khoảng cách quá gần, đến hàng lông mi thật dài của hần ta cũng nhìn thấy rõ ràng. Đôi mắt hần như viên lưu ly, lấp lánh tỏa sáng, mà lạnh lùng nghiêm nghị.

Ta vội vàng cúi đầu xuống, chỉ dám nhìn hoa văn hình mây gấm trên ghế, tay kia thì khép lại trong tay áo, vô ý vạch vạch trên mặt ghế.

Hần nói lỏng tay ta ra. Ta không dám biểu hiện thái quá, chậm rãi thu tay về, giấu vào trong tay áo.

(1) Gà Trúc tì: Còn gọi là gà đen, là loại gà có giá trị dinh dưỡng cao, hương vị cũng thơm ngon hơn các loại gà thông thường. Đặc điểm chính là có mỏ, mắt và chân đen tuyền, ngoài ra da, xương và phần lớn nội tạng cũng là màu đen. Tùy điều kiện chăn nuôi mà có nhiều màu lông: trắng, đen, nâu, vàng sẫm...vv. Gà đen rất tốt cho phụ nữ, làm chậm lão hóa, cường thân kiện thể...vv↑

Bạn đang đọc truyện *Thượng Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Dù cho mưu kế đa dạng ra sao, vẫn không thoát nổi tay người.

Nhóm cung nhân đi vào hầu hạ, khó khăn lắm mới đưa hần ra khỏi Lan Nhược hiên, ta lập tức ngã ngồi xuống ghế dựa. Cả đêm không nghỉ ngơi, giờ phút này con buồn ngủ kéo tới, ta lại không thể ngủ được. Trần trọc trên giường hơn nửa canh giờ, liền nghe Tô Khiết tới báo, nói là hoàng thượng đã ban thưởng. Kể từ đó, ta càng không thể ngủ được. Đứng dậy xem nho tẩm dùng giỏ ướp lạnh kia, ta cảm giác mình đang từng bước đi lên con đường của Sur Viện Viện.

Nghe nói sau khi Sur Viện Viện sinh non, cả ngày oán trời rủa đất, quần quít lấy hoàng thượng đòi triệt để thanh tra cả hậu cung, khiến cho hoàng thượng chẳng muốn gặp nàng nữa. Hoàng thượng không còn say mê nàng, có hoàng hậu làm chủ hậu cung, nhóm cung nhân bắt đầu hầu hạ qua loa, cắt xén ngân lượng cũng là chuyện đương nhiên. Phi vị của nàng tuy cao, nhưng dù như vậy, trong hậu cung nàng cũng từ từ yếu thế. Không có quyền thế trong tay, dù phi vị cao đến mấy cũng có tác dụng gì?

Tình hình của nàng ta chỉ chứng minh được một chuyện, đó chính là bất luận Hạ Hầu Thần yêu chiều như thế nào, thời gian duy trì còn kém hơn chiếc ghế nằm từ đàn kia. Nếu như ta rơi vào kết cục như nàng, chỉ sợ kết cục sẽ càng thế thảm. Nàng còn có nhà mẹ đẻ làm hậu thuẫn, hoàng hậu tạm thời không thể làm gì nàng, mà ta thì một thân một mình phiêu linh, chỉ sợ ngay cả mặt mẫu thân cũng không thấy.

Nhưng ta nên làm thế nào để Hạ Hầu Thần thông cảm đây?

Ta nghĩ, Hạ Hầu Thần không thích ta thân cận với hoàng hậu, là vì sợ chuyện ta làm liên lụy đến nàng chăng? Hay là bởi vì ta lấy thân phận cung tỳ vào cung, còn muốn trèo cao?

Ta càng nghĩ càng cảm thấy con đường này là một ngõ cụt, có đi thế nào cũng không thoát. Bởi vì Hạ Hầu Thần dặn dò nội thị giám đêm nay sẽ tiếp tục ngủ lại chỗ này, trong cung liền không có ai dám đến gõ cửa quấy rầy, mà ta mặc dù một đêm không ngủ, nhưng càng nghĩ, càng ngủ không được, chờ đến khi đèn hoa được thắp lên, mới biết trời đã tối.

Tô Khiết thấy hoàng thượng ngủ lại Lan Nhược hiên hai ngày liên tục —— đây chính là chuyện chưa bao giờ có —— liền vui mừng rạo rục giúp ta trang điểm thay trang phục, thấy hốc mắt ta có quầng thâm, liền dùng kem che khuyết điểm giúp ta che lấp.

Khác với lúc mới vào trong cung, ánh mắt của nàng đã không còn ngây thơ. Khi Hạ Hầu Thần đến chỗ ta, trang phục của nàng liền hơi đổi khác, hoặc cắm thêm một cây trâm ngọc, hoặc gương mặt được trang điểm tỉ mỉ. Xem ra trong cung là nơi rèn luyện con người tốt nhất, bất kỳ ai vào đây, liền giống như rơi vào một cái chảo nhuộm cực lớn, không bị nhuộm một thân đơn bản mà muốn đi ra, làm sao có thể?

Nếu nàng có thể hấp dẫn được nửa phần ánh mắt của Hạ Hầu Thần, ta cũng vui mừng lấy. Chỉ tiếc với tư sắc như Ninh Tích Văn, cũng chỉ được Hạ Hầu Thần túm tay áo, bộ dạng Tô Khiết như con nhóc chưa trưởng thành, làm sao có thể hấp dẫn hần. Nghĩ tới thất bại lần trước, rốt cuộc ta cũng không có hứng thú làm chuyện như vậy nữa. Tâm tư Hạ Hầu Thần khó dò, có thể chỉ có chút cảm tình với hoàng hậu đã giúp hần lập quốc, về phần những người khác, vẫn là quên đi.

Loại chuyện ăn trộm gà không được còn bị mất nắm gạo ta cũng không muốn làm nữa.

Tuy rằng một đêm không ngủ, nhưng nhờ kinh nghiệm khi làm việc tại cục Thượng Cung, ta cũng không lộ ra vẻ mệt mỏi. Canh hai, Hạ Hầu Thần đứng giờ đi tới Lan Nhược hiên. Xem ra tâm tình hần cũng không tệ, thấy ta ăn mặc chỉnh tề, cũng không chanh chua kén cá chọn canh, chỉ kêu người chuẩn bị mấy thứ điểm tâm, một ít rượu ngọt, nói là ánh trăng đêm nay rất đẹp, tuy thời tiết rét lạnh không thể ngắm trăng, nhưng ở trong chính sảnh ca múa đàn sáo, uống rượu ngắm trăng bên cửa sổ cũng rất thú vị.

Ta tất nhiên là duy trì nụ cười tươi tắn nhất, đáng vẻ đẹp nhất, không để hần tìm ra chút sai lầm nào, liên tục tán thưởng.

Tình hình của ta lúc này, vô cùng tương tự với Sur Viện Viện. Lúc Sur Viện Viện đắc ý, chẳng phải cũng hàng đêm sênh ca đầy sao? Nhưng ta lại không có tâm tình của Sur Viện Viện. Vua của một nước lại ném các phi tần khác trong cung không thèm ngó tới, chỉ thiên vị một mình mình, cái gọi là ba nghìn sủng ái tập trung trên một thân, đó là vinh quang vô thượng biết bao nhiêu, chính là ta không có sự ngây thơ của Sur Viện Viện, hần đã nói mục đích tới nơi này cho ta biết, như vậy hần đối xử với ta càng tốt, ta càng cảm thấy ngay cả nụ cười mỉm kia cũng là giả dối.

Nhưng ta có thể làm thế nào đây? Hần là vua của một nước, hần đã muốn chơi trò chơi này, sẵn lòng đưa người lên đến tận trời, lại ném xuống đất, thì ta cũng chỉ có thể chơi đùa cùng hần mà thôi. Chẳng những chơi cùng hần, hơn nữa còn phải làm đủ các loại biểu tình. Ta thậm chí nghĩ, hần đến chỗ ta tối đa chỉ ba ngày, sau ba ngày, hần sẽ làm thế nào? Hần sẽ lạnh lùng nói với ta, Ninh chiêu hoa, bây giờ người sẽ làm sao để cứu vãn lòng tin của hoàng hậu đây?

Đến lúc đó ta phải làm gì? Hần là biểu tình như cha mẹ chết, hay là tuyệt vọng mà không dám tin? Ta vừa duy trì nụ cười đẹp nhất, vừa yên lặng suy tư.

Bất quá mặc kệ về sau ta làm như thế nào, hiện tại ta phải hầu hạ vị thần tôn quý này thật tốt, thỏa mãn tất cả nguyện vọng của hần, mới có thể tiến hành bước tiếp theo.

Đêm nay tiếng đàn sáo chắc hần đã truyền đi thật xa, truyền thẳng đến bốn phương tám hướng trong cung, khiến những kẻ tịch mịch trong cung phải động tâm.

Mà tình lực của hần không biết vì sao lại tốt như thế, đêm trước gây ép buộc cả đêm còn chưa đủ, đêm nay lại là một đêm lăn qua lăn lại. Ta mỗi một

đến cực điểm, rốt cuộc chẳng quan tâm thân thể đau đớn nữa, khó khăn lắm mới chờ hân dầy vò xong, liền ngủ mê mệt.

Chờ đến lúc ta tỉnh dậy, trời vẫn tối đen, trong phòng đốt nến. Tổ Khiết từ ngoài cửa đi vào, nói: “Nương nương, ngài đã tỉnh rồi, để nô tì hầu hạ ngài trang điểm thay y phục nhanh một chút, hoàng thượng sắp tới.”

Ta nghe xong, giật mình không hiểu, hỏi: “Cái gì, hoàng thượng còn chưa thượng triều sao?”

Tổ Khiết che miệng cười nói: “Nương nương, ngài đã ngủ cả ngày. Sáng sớm lúc hoàng thượng đi, ngài còn chưa tỉnh. Hiện nay đã lại đến buổi tối.”

Lúc này ta mới thấy ra bụng đói kêu vang, thậm chí chuyện này cũng tốt, chưa gì đã đến ngày thứ ba, với tính tình của Hạ Hầu Thần, lần này chắc hẳn cũng là lần cuối cùng.

Vừa nghĩ tới chuyện này, trong lòng ta liền phấn chấn lại. Rửa mặt chải đầu xong, kêu Tổ Khiết bưng chút điểm tâm tới ăn, Tổ Khiết lại chỉ chỉ nhà ăn, nói rằng cơm canh Tư thiện phòng đưa tới đang bày ở trên bàn, vẫn còn nóng.

Hai ngày liên tiếp chưa ăn cơm, ta thật sự rất đói. Khó khăn lắm mới lấp đầy bụng, lại rửa mặt chải đầu một lần nữa, vừa mới thay đổi một bộ y phục tươi sáng, liền nghe Khang Đại Vi ở ngoài cửa kêu: “Hoàng thượng giá lâm.”

Sau khi quỳ xuống nghênh giá, ta ngẩng đầu nhìn, tâm tình Hạ Hầu Thần lại không tệ. Tâm tình ta cũng tốt lên theo, liền hỏi hắn có phải ngày hôm nay lại nghe ca múa hay không.

Hắn liền nói: “Ái phi nghe ca múa hai ngày rồi, còn chưa thấy chán sao? Hoa mai trong ngự hoa viên đang nở rộ, trẫm đã sớm kêu người dọn đường, ngày hôm nay trẫm sẽ cùng nàng đi ngắm hoa.”

Lúc hắn kêu ta là “Ái phi” giọng nói thuần hậu dịu dàng, khóe mắt mang theo ý cười nhợt nhạt, ngẫu nhiên nhìn qua hướng khác, sắc mặt mấy cung nữ hầu hạ trong phòng liền ửng đỏ, cứ như là hắn đang kêu các nàng. Ta lại không có tâm tình hào hứng như vậy, ngẫm lại mình vừa mới ngủ cả một ngày, giờ lại đi ngự hoa viên một chuyến, bị hân dầy vò một phen, chỉ sợ đêm nay không thể ngủ ngon. Nếu như ngày mai hắn không tới, ta sẽ đến chỗ hoàng hậu thám thính thực hư một chút, xem rốt cuộc nàng suy nghĩ gì về việc Hạ Hầu Thần ngủ lại đây liên tiếp mấy ngày. Nếu như có thể cứu vãn, ta phải nói như thế nào để nàng buông khúc mắc xuống; nếu như thật sự không thể cứu vãn, ta cũng cần sớm chuẩn bị.

Ta tất nhiên là mang nụ cười tươi rói ngồi trên loan kiệu. Ngồi xuống, ta mới biết hắn mưu tính gì. Loan kiệu do tám người nâng, không vách không đỉnh, Khang Đại Vi mang theo mấy tên thái giám cầm đèn lồng đi theo, một đường đi đến ngự hoa viên. Lúc xế chiều mới thắp đèn này, chính là thời điểm cung nhân mới ăn cơm chiều xong, là thời gian nghỉ ngơi rảnh rỗi nhàn chán, đoạn đường này đi tới, đúng lúc biểu diễn cho bọn họ xem, để bọn họ có thể rảnh rỗi xem xét, rảnh rỗi bàn tán một chút.

Ta và Hạ Hầu Thần ngồi trên loan kiệu, tay trái bị hắn nắm chặt, thỉnh thoảng hắn còn kề bên tai ta thân mật cười nhẹ: nơi này nàng có quen thuộc không? Chỗ này là nơi trẫm thường chơi đùa trước đây... Nói mấy lời không mặn không nhạt. Ta nghĩ, phái đoàn này so với cảm giác hoảng sợ đi tuần cuối năm để dân chúng chiêm ngưỡng phong thái cũng không kém bao nhiêu. Lan Nhược hiện cách xa ngự hoa viên, chúng ta một đường đi tới, gần như đi hết hơn phân nửa hoàng cung. Hắn là đang tuyên cáo với tất cả phi tần, Ninh Vũ Nhu ta giờ khắc này rốt cuộc đã khổ tận cam lai*, ba nghìn sủng ái tập trung trên một thân!

(**Khổ tận cam lai: Đau khổ đã qua, hạnh phúc sắp đến)

Trong miệng ta đắng nghét, trong lòng cũng vô cùng đau khổ, nhưng vẫn phải bày ra gương mặt hơi mỉm cười như cũ, không thể ngênh ngang đắc ý khiến người khác vừa gặp đã hận không thể tiến lên giẫm một cước, sắc mặt cũng không thể quá đau khổ khiến Hạ Hầu Thần bên cạnh khó chịu. Sự đau khổ trong đó quả thực không có cách nào kể rõ với bất kỳ ai.

Ngày mai gặp hoàng hậu ra sao, tranh thủ lòng tin của nàng như thế nào? Dọc theo đường đi suy nghĩ của ta, chỉ có quanh quẩn về chuyện này mà thôi.

Loan kiệu vừa mới tiến vào ngự hoa viên, xa xa liền thấy một góc vườn mai đèn đuốc sáng trưng. Quả nhiên hắn đã sớm chuẩn bị, kêu người ở bên kia xếp mấy cái bàn. Chắc hẳn nhạc công cũng đã chuẩn bị đầy đủ, chỉ chờ chúng ta đến, liền đàn sáo tung bừng lên.

Đường vào vườn mai hơi nhỏ không tiện ngồi kiệu, ta và Hạ Hầu Thần xuống kiệu đi bộ, đoàn người ủng hộ rầm rộ đi vào vườn mai. Ở trong cung nhiều năm, không có chỗ nào ta không quen thuộc, nơi này ta đương nhiên cũng quen thuộc đến cực điểm. Đi qua một cái núi giả nho nhỏ, đó là vườn hoa mai. Nhớ lúc ta mới vào cung, tuổi ta còn nhỏ liền bị sai đến ngự hoa viên bưng bồn nhỏ cỏ, còn giúp thợ làm vườn cắt tỉa hoa mai trong vườn, ta từng vô ý cắt trúng phần không nên cắt, vừa lúc bị một vị sủng phi yêu thích hoa mai của lão hoàng đế nhìn thấy, liền kêu người dùng kim đâm vào ngón tay ta. Một năm kia, vào mùa đông tất cả ngón tay ta đều không thể sử dụng được. Hiện giờ, khi xảy ra cuộc chính biến tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, vị sủng phi đó đã bị ban cho ba thước lụa trắng, mà cây hoa mai nàng thích mỗi năm mỗi tháng vẫn đứng vững trong gió rét như cũ, quả nhiên là người không bằng vật.

Ta nhớ cây mai kia là cây hoa nở rộ nhất trong vườn, cũng có một chút mong đợi. Đi qua một ngọn núi giả, liền có thể nhìn thấy cây mai đó.

Nhưng khi ta cùng Hạ Hầu Thần đi qua núi giả, lại sững sờ. Chỉ thấy trên cành mai xù xì treo mấy chiếc đèn lồng cung đình nhẹ nhàng đung đưa trong gió, mấy cung nữ lẳng lặng đứng hầu, bên bàn vuông (1) có một vị mỹ nhân dung mạo tuyệt diệu đang ngồi, còn không phải là hoàng hậu.

Cách ăn mặc của nàng hoàn toàn không phải bộ dạng đoan trang lúc gặp đám phi tần chúng ta. Trời đông giá rét, trên người nàng mặc một chiếc áo khoác chôn bạc, nhưng khi nàng đứng lên, ta phát hiện quần áo trong của nàng lại rất là mỏng manh, phía dưới là váy dài lụa mỏng, trên người mặc một cái yếm có thêu phượng ngâm mình châu, đầy bộ ngực nàng lên cao, trên đầu chải búi tóc Đọa Mã Thung(2), cắm một cây trâm ngọc bích xanh biếc, trông rất dễ thương mà biếng nhác, dưới bóng đèn nồng đậm, tựa như một đĩa điểm tâm ngon miệng.

Ta vừa thấy tình hình này, chỉ hận trên mặt đất không đột nhiên nứt ra một cái lỗ để ta chui vào. Lúc này, Hạ Hầu Thần lại bắt đầu phát bệnh thần kinh, một phát bất được tay ta, kéo ta dựa sát vào người hắn, chậm rãi đi về phía trước.

Tuy hoàng hậu thay đổi quần áo, nhưng con người vẫn không đổi, nhìn thấy ta, hơi ngần ra liền lập tức khôi phục trạng thái bình thường, sau khi hành lễ với Hạ Hầu Thần, mới cười nói: “Ngày hôm nay đúng lúc hoa mai nở rộ, muội muội đến thật khéo.” Lại kêu người bưng thêm một cái ghế tới đây, trải gấm lên.

Ta hành lễ với nàng, trong chớp mắt, đã nhìn thấy trong nụ cười tươi của nàng ẩn chứa sự chua xót. Đã muốn làm hoàng hậu, chắc hẳn nàng sớm đã liệu đến cục diện này rồi? Cho nên ta cũng khôi phục trạng thái bình thường.

Xem ra Hạ Hầu Thần quyết tâm muốn ta và hoàng hậu giết hại lẫn nhau!

Nhưng ta làm sao có thể để hắn như nguyện?

Ta đứng lên, nói với hoàng hậu: “Hoàng hậu nương nương, thân thể thần thiếp luôn sợ lạnh, không thể ở trong gió rét được lâu, bằng không đầu gối lại đau đớn thấu xương, xin hoàng hậu nương nương ân chuẩn cho thần thiếp cáo lui.”

Ta khề cau mày, bày ra bộ dạng yếu đuối, quả thật đã khiến hoàng hậu chú ý. Nàng quan tâm mà nói: “Bản cung luôn biết thể chất của muội muội, chỉ trách hoàng thượng không săn sóc, lạnh lẽo như thế lại mang muội muội ra đây. Hoàng thượng, ngài xem có phải không —— “

Ta thầm nghĩ, ngài đừng cái gì cũng để hoàng thượng quyết định, trực tiếp ý chỉ, Hạ Hầu Thần muốn giữ thể diện cho ngài, tuyệt đối sẽ không bác bỏ ý kiến của ngài đâu.

Đáng tiếc hoàng hậu từ nhỏ đã hiền lành, bất cứ lúc nào cũng không muốn làm trái ý hoàng thượng, quả nhiên chỉ nghe Hạ Hầu Thần nói: “Nàng tương trầm không biết chân Ninh chiêu hoa có bệnh sợ lạnh sao? Cho nên trầm đặc biệt sai người đặt bếp lò bốn phía. Hoàng hậu không cảm thấy ấm áp như mùa xuân à? Trang phục của Hoàng hậu ngày hôm nay dường như không giống những người khác...”

Đưa mắt nhìn bốn phía quả nhiên đều có lò lửa, mỗi chỗ còn sắp xếp một tiểu thái giám coi chừng, giữ cho lửa trong bếp lò không tắt. Hèn gì hoàng hậu mặc như thế, vẫn không thấy lạnh. Đèn lồng màu tím treo trên cây tỏa ánh sáng chiếu lên gương mặt của hoàng hậu, ta luôn cảm thấy nụ cười tươi hiền lành của hoàng hậu hơi miễn cưỡng. Có lẽ hoàng hậu sớm đã biết Hạ Hầu Thần ra tay an bài một phen, vốn tưởng rằng là vì mình, không ngờ lại là vì ta.

Hắn ra chiều này quả nhiên lợi hại. Theo sự quan sát của ta, tuy hoàng hậu nổi danh hiền lành đoan trang, kỳ thật chẳng hề hào phóng đối với sự sùng ái của hoàng thượng. Ta luôn luôn không được ân sủng, cho nên không có xung đột gì với nàng. Có vài lần ngẫu nhiên ta đi tới chỗ hoàng hậu thỉnh an, vừa vặn gặp phi tử được ân sủng đến thỉnh an, tuy nàng vẫn ban thưởng như cũ, nhưng khi phi tử kia quay người lại, ta chung quy vẫn có thể trông thấy gương mặt nàng chợt lóe lên sự mất mát. Trong lòng ta không đồng tình với việc này —— nàng đã đạt được quyền thế cao nhất hậu cung, là thứ ta nằm mơ cũng muốn mà lại không có được, nàng còn chưa thỏa mãn sao?

Kỳ vọng vào tình yêu mong manh của nam nhân này, chỉ sợ đầu óc nàng bị nghẹt rồi!

Ta nói: “Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương, lúc thần thiếp mới tới hoàng cung, bị phái đi làm việc trong ngự hoa viên, cũng theo nhóm thợ làm vườn học cắt sửa hoa mai. Lúc đó tuổi thần thiếp còn nhỏ, khi cắt cành luôn cắt sai, bị các sư phụ đánh mắng không biết bao nhiêu lần. Đi tới vườn hoa mai, hiện giờ ngón tay thần thiếp dường như còn đau lâm râm. Hoa mai từ cắt cành đến nuôi trồng, phải trải qua các kỹ thuật thiết tiếp, phách tiếp, thiết tiếp, phúc tiếp, khảo tiếp***, đúng là ‘Mười năm mới được một tác’, cho thấy để vun trồng hoa mai thực không dễ. Giống như cành hoa mai trước mặt thần thiếp này, tư thái thanh nhã, đầu tuyết ngao sương, đón gió đưa hương, là cực phẩm trong hoa mai, trải qua bàn tay của vô số thợ làm vườn trong ngự hoa viên dốc lòng vui xới. Hoa mai chịu rét, bản tính vốn là nở nhụy tỏa hương trong gió rét, hiện giờ hoàng thượng lại sai người treo đèn cung đình trên hoa mai, lại kêu người đặt chậu than vây quanh bốn phía, e rằng nhóm thợ trồng hoa mai mà thấy, không biết sẽ đau lòng đến cỡ nào!”

(***Thiết tiếp, phách tiếp, thiết tiết, phúc tiếp, khảo tiếp là các loại phương pháp chiết cây từ xưa, có nhiều ứng dụng.)

Hạ Hầu Thần làm sao biết hoa mai còn có nhiều thứ cần phải chú ý như vậy, liếc nhìn Khang Đại Vi một cái.

Khang Đại Vi bước tới bên cạnh Hạ Hầu Thần, thấp giọng bẩm báo: “Hoàng thượng, lúc lão nô sai người đi bố trí, quả thật có nghe không ít thợ làm vườn trong ngự hoa viên phê bình kín đáo. Chẳng qua là vì hoàng thượng yêu cầu, bọn họ cũng không dám phản đối quá kịch liệt.”

Ta âm thầm kinh ngạc, vì sao Khang Đại Vi lại nói giúp ta? Ta và hắn cũng không có giao tình gì. Hắn là đại nội tổng quản của hoàng thượng, lúc ta nhậm chức thượng cung, hắn là tổng quản của thái tử, quyền thế cao hơn ta không biết bao nhiêu lần. Ta tất nhiên là không nịnh bợ nổi hắn, cũng không định đi nịnh bợ, trước giờ không nói quá hai câu, cũng không cho hắn cái ưu đãi gì, tại sao hắn lại giúp ta?

Lời Khang Đại Vi nói, Hạ Hầu Thần luôn luôn lắng nghe. Hắn liền trầm ngâm nửa buổi, nói: “Ý ngươi là trầm làm sai?”

Vừa nghe lời này, trên mặt đất quỳ một đồng người, cũng bao gồm cả ta. Khang Đại Vi luôn mồm nói: “Lão nô đáng chết, lão nô đáng chết.”

Nhưng ta quỳ trên mặt đất nghe vào trong tai, lại thấy hai câu nói kia không có mấy phần thật lòng.

Hoàng hậu cười nói: “Muội muội nói đúng. Xem hoa mai coi trọng nhất là ý cảnh, hoa mai vốn là loại thực vật nở trong trời đông giá rét, hiện giờ lại dùng bếp lò hong, khó tránh mất đi sự thú vị. Nhưng hôm nay, y phục thần thiếp hơi mỏng manh, không bằng ngày khác mọi người chuẩn bị chu đáo, lại tới đây cùng xem? Dù sao này hoa mai vẫn mọc ở chỗ này, cũng không chạy đi đâu.”

Hạ Hầu Thần liền cười cười đánh giá hoàng hậu một phen, trong ánh mắt mang theo sự tán thưởng. ” Thân trang phục này của hoàng hậu, quả thật chỉ nên mặc khi ở bên cạnh trẫm. Bất quá nàng và Ninh chiêu hoa tình như tỷ muội, chắc hẳn nàng ta cũng sẽ không nhiều chuyện.”

Hoàng hậu liền mỉm cười liếc mắt nhìn ta một cái, nói: “Ninh muội muội là khéo hiểu lòng người như thế, làm sao lại giống mấy bà tám nhiều chuyện đi nói lung tung về cách ăn mặc của thần thiếp?”

Ta len lén thở dài nhẹ nhõm một hơi, xem ra hoàng hậu đã hiểu nỗi khổ tâm của ta, biết ta không muốn tranh thủ tình cảm với nàng, không có dã tâm độc chiếm Hạ Hầu Thần.

Hạ Hầu Thần quay đầu về hướng ta, con ngươi đen sáng như ngôi sao giữa trời đêm, nụ cười nhẹ nơi khóe miệng vẫn chưa tan, “Ái phi nói có lý, đã muốn thưởng mai, mà bệnh ở chân ái phi lại chưa khỏi, niềm vui này ái phi không thể thưởng thức. Ta đã đáp ứng đi cùng ái phi, thôi thì dùng cái khác tới bồi thường đi.”

Hắn liền tiếp kêu “Ái phi” mấy tiếng khiến cảm giác lạnh lẽo trên người ta càng tăng mạnh, chứng phong thấp trên đùi tựa hồ muốn phát tác, đau lâm râm.

Không cần nhìn sắc mặt của hoàng hậu, ta cũng biết nụ cười của nàng vô cùng miễn cưỡng.

Ta đành cúi đầu lĩnh chỉ, “Hoàng thượng, thần thiếp nào dám kêu hoàng thượng bồi thường. Hoàng thượng ngày đi vạn dặm, lo trăm ngàn việc, sao nhớ được mấy việc nhỏ này.”

Đã nhiều ngày, tâm tình của Hạ Hầu Thần rất tốt, lần này ta phá hỏng hứng thú đi chơi của hắn, cũng không thấy tâm tình hắn xấu đi. Hắn vui mừng quay đầu nói với hoàng hậu: “Trời càng lúc càng tối, hoàng hậu vẫn nên sớm hồi cung nghỉ ngơi đi.”

Trong giọng nói của hoàng hậu mang theo mấy phần kỳ vọng, “Vậy hoàng thượng ngài...”

Trong lòng ta gấp vô cùng, thầm nghĩ sao ngài không trực tiếp mời hoàng thượng qua uống chén trà, ăn chút điểm tâm, trình độ giả tạo của Hạ Hầu Thần không thua gì ta, vì duy trì triều cục hoà thuận, chắc chắn hắn sẽ đáp ứng, vì sao ngài nói chuyện luôn chỉ nói một nửa vậy?

Hạ Hầu Thần nói: “Trẫm còn một ít tấu chương chưa xem, muốn đi Triều Dương điện xem hết. Hoàng hậu xưa nay ngủ không sâu, nếu như đi Chiêu Thuần cung sợ sẽ quấy rầy hoàng hậu, Ninh ái phi chỉ cần dính gối liền ngủ, ngày hôm nay cứ ngủ tại Lan Nhục hiên đi.”

Ta chửi thầm trong bụng, nàng ngủ không sâu, ta càng không thể ngủ. Ngài moi đầu ra chuyện ta dính gối là ngủ ngay? Giường mặt lại còn phải giương lên một cái biểu tình mang ơn, vừa có chút áy náy, vừa hơi lo sợ nghi hoặc mà bao hàm tình cảm chồng chất cùng một chỗ, ta chỉ cảm thấy hôm nay thật là vất vả.

Hạ Hầu Thần rất là săn sóc hoàng hậu, tiến lên giúp hoàng hậu buộc thật chặt áo khoác bằng lông chồn bạc của nàng, thấp giọng phân phó cung nhân cẩn thận chiếu cố, lại sai người chuẩn bị kiệu nhỏ hai người nâng, đưa hoàng hậu lên kiệu, đi xa, lúc này mới khởi hành rời khỏi ngự hoa viên.

Ta chỉ biết tất cả nỗ lực của ta hôm nay lại uổng phí. Khó khăn lắm mới được hoàng hậu thông cảm, bị Hạ Hầu Thần quấy nhiễu như vậy, nếu nói trong lòng hoàng hậu không nảy sinh khúc mắc, ta cũng không tin nổi.

Càng quá đáng là, Hạ Hầu Thần nói sẽ đi Triều Dương điện phê duyệt tấu chương, thực tế không đi, lại trực tiếp tới Lan Nhục hiên. Chuyện này ngày mai sẽ thông qua nhiều con đường truyền vào trong tai hoàng hậu, quan hệ của ta với nàng xem như hoàn toàn tan biến.

Không ngờ ta tí mị bày bố, tiêu phí vô số tâm huyết, đem hết toàn lực duy trì một mối quan hệ, lại bị Hạ Hầu Thần nhẹ nhàng châm ngòi, tình thế liền chuyển biến, rốt cuộc không thể xoay chuyển gì nữa. Hắn quả thật đã thực hiện lời hắn nói, thứ ta muốn, chỉ cần hắn không cho ta, ta vĩnh viễn cũng không có được.

Trong bụng ta cực kỳ căm hận, gương mặt lại không thể hiện ra chút căm phẫn nào, ngược lại hầu hạ càng thêm chu đáo, gương mặt tươi cười càng thêm quyến rũ.

Hắn kêu người chuẩn bị mấy món điểm tâm ở Lan Nhục hiên, muốn Tư thiện phòng đặc biệt chế tạo rượu mật, cùng ta uống rượu, lại bảo cung nhân lui xuống, kêu ta tự mình hầu hạ. Cho dù trong lòng ta có bất mãn chừng nào, vẫn phải hầu hạ hắn thật đầu vào đấy, tự mình rót cho hắn thêm một chén rượu, sau khi dùng bữa bạc thủ đồ ăn, liền gấp điểm tâm thượng hạng bỏ vào đĩa của hắn.

Trên bàn có điểm tâm bốn màu, mọi thứ đều do Tư thiện phòng tỉ mỉ bào chế, nhìn đã đẹp, ăn trong miệng, quả thực hòa tan cả đầu lưỡi. Hắn bỗng nhiên thêm ăn, mỗi loại đều ăn một ít, tán thưởng: “Ái phi không hổ trước kia từng làm thượng cung, mỗi loại đồ đặc trong cung đều đã nghiên cứu rất cẩn thận, ngay cả những món điểm tâm trong phòng nàng, cũng ăn ngon hơn những nơi khác.”

Ta cười nói: “Điểm tâm ở chỗ thần thiếp, kỳ thật cũng giống những nơi khác, chẳng qua tâm tình hoàng thượng thoải mái, vì vậy mà cảm thấy nó không giống những chỗ khác.”

Hắn cười ha ha, ”Không sai, sao trẫm lại quên, ái phi chẳng những có một đôi tay khéo, còn có một cái miệng rất ngọt.”

Ta vội nói: “Tất cả những gì thần thiếp làm, đều là vì hoàng thượng. Thần thiếp có, cũng đều vì hoàng thượng mà có, thần thiếp không dám nhận sự khích lệ của hoàng thượng...”

Ta đang tỏ vẻ thần phục hắn, muốn biết rốt cuộc hắn cần gì ở ta. Ta chỉ mong hắn để ta có một nơi nương thân nho nhỏ trong hậu cung, đừng đối xử với ta như thế, đừng đuổi tận giết tuyệt ta là được.

Ta ngừng thờ quan sát biểu tình của hắn, hi vọng thấy được sự thông cảm và đồng ý trên mặt hắn, nhưng cái ta nhìn thấy, lại là gương mặt lạnh lùng hờ hững như cũ. Hắn chậm rãi dùng đũa bạc gấp điểm tâm cho vào miệng, cẩn thận nhai, chậm rãi nhắm nháp, thật lâu sau mới nói: “Nói hay lắm. Ái phi làm tất cả đều vì trẫm, nhưng trái tim của ái phi, trẫm lại không có được, trẫm muốn cái thể xác này để làm gì?”

Ta nghe xong, trong lòng liền nhảy dựng, vội vàng rời khỏi ghế quý xuống, giải thích: “Hoàng thượng, trái tim thần thiếp một lòng hướng về hoàng thượng, nếu hoàng thượng không tin, thần thiếp có thể thề độc...”

Hạ Hầu Thần bóp một tiếng đập đũa bạc lên trên bàn, lạnh lùng mà nói: “Nàng nghĩ trẫm mù, để nàng tùy tiện lừa gạt sao? Nàng diễn kịch ở trước mặt trẫm, trẫm không phát hiện ra à?”

Ta cuống quýt dập đầu, “Hoàng thượng, thần thiếp oan uổng, thần thiếp không dám diễn kịch trước mặt hoàng thượng!”

Hạ Hầu Thần không thèm nhìn ta, coi ta như người vô hình, lại cầm lấy đũa trên bàn gấp một miếng điểm tâm cho vào miệng, nhai xong rồi mới nói: “Ái phi, trẫm thích nàng, nàng hãy ngoan ngoãn tiếp nhận sự thương yêu của trẫm, đừng làm ra nhiều trò bịp bợm như vậy. Đứng lên đi, đừng quỳ trên mặt đất. Trên mặt đất rất lạnh, đầu gối nàng sẽ chịu không nổi.”

Nghe lời hắn nói, cả người ta không khỏi run run một cái. Lời nói dịu dàng nhẹ nhàng của hắn, lại bao hàm chân tướng lạnh lùng vô tình nhất. Ta bỗng nhiên hiểu ra, từ lúc bắt đầu hợp tác với thái hậu, ta đã xem thường vị hoàng thượng trước mặt này. Ta chọn sai đối tượng để trung thành, cuối cùng đã đẩy bản thân hăm sâu vào vũng bùn, khó khăn lắm mới gỡ ra được một cành cây trôi trong vũng bùn, ngón tay hắn lại điểm một cái, cành cây cứu mạng liền biến thành vũ khí sắc bén giết chết ta.

Nếu như ngay bắt đầu, ta chọn đúng đối tượng, lựa chọn Hạ Hầu Thần thoát nhìn có vẻ yếu thế lúc ấy, như vậy tất cả mọi chuyện đều thay đổi. Nhưng mà, ta làm sao có thể chọn hắn? Hắn khiến gia tộc ta suy tàn, phụ thân đầu thần hai nơi, ta làm sao có thể chọn hắn đây? Đôi khi, ta chẳng hề là người lạnh lùng vô tình, có thể phân tích bằng lý trí, tinh táo đánh giá nên chọn hay nên bỏ, dù mọi chuyện phát triển đến tình trạng như thế, ta lại không thể bao dung buông tha chuyện trước kia. Ta đã bị hắn bức đến không còn đường lui, nếu như không thực lòng phụ thuộc vào hắn, trong cung ta sẽ không còn nơi trú chân nữa.

Nhưng hắn muốn chân tình của ta, ta biết lấy đâu ra chân tình cho hắn đây?

Người trong cung, bất luận hợp tác với thái hậu cũng tốt, ôm lấy cành cây trôi hoàng hậu này cũng được, cái gọi là trái tim, là thực lòng, đều do ta diễn xuất mà ra. Ở trong cung lâu ngày, ta đã quen diễn xuất, chìm sâu vào nội dung vở kịch mà không thể tự thoát ra được, ngay cả chính ta, cũng không thể khẳng định rốt cuộc ta có chân tình hay không.

Ta chậm rãi từ trên mặt đất đứng lên, đầu gối quả thật lại đau lâm râm. Ta không biết phải trả lời hắn như thế nào, nhưng chỉ cần hắn có yêu cầu, chung quy có một ngày, ta sẽ dần dần thăm dò rõ ràng hắn muốn gì. Ta không tin, lấy kinh nghiệm nhiều năm của ta tại cục Thượng Cung, còn có thể nhìn không thấu suy nghĩ của một người.

Cho nên, khi thấy Hạ Hầu Thần cầm đũa bạc muốn thử một món khác trong khay, ta liền vội vàng nói: “Hoàng thượng, món này thần thiếp còn chưa ăn thử, xin người để thần thiếp thử qua đã.”

Nói xong, ta cẩn thận quan sát sắc mặt hắn, nhưng sắc mặt hắn lại như tấm ván gỗ, nói: “Nào có nhiều quy củ như vậy!” Nói xong vươn đũa vào trong khay.

Xem ra ta lại làm sai rồi.

(1) Bàn vuông:↑

(2) Đọa mã thung kê (Búi tóc ngựa):↑

Bạn đang đọc truyện *Thượng Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Gió lạnh thổi băng tan, hàn ý thấm lòng người.

Ta thực sự khó xử. Ta là phi tử của hắn, đương nhiên việc gì cũng phải ưu tiên hắn, quan tâm hắn càng là lẽ đương nhiên, ngoại trừ điểm này, ta thật sự không biết nên làm thế nào. Từ trên mặt đất đứng lên rồi, nhưng Hạ Hầu Thần chưa mở miệng, thì ta cũng không dám ngồi xuống, chỉ ngơ ngác đứng ở trước mặt hắn, nhìn hắn nghiêm mặt một ngụm tiếp một ngụm ăn điểm tâm.

Đồ ăn có ngon cách mấy bị hấn ăn như thế chỉ sợ vào miệng cũng chẳng còn mùi vị gì.

Bếp lò vẫn cháy lách tách như cũ, trong phòng ấm áp như mùa xuân. Lan Nhược hiên vốn là nơi nuôi trồng hoa lan, đương nhiên không có lò sưởi, Khổng Văn Trân tay chân nhanh nhẹn, mùa đông vừa mới tới, đã theo kiểu dáng của Chiêu Thuần chế tạo một ít lò sưởi nhỏ mang đến cho ta, hơi ấm từ lò sưởi truyền xuống mặt đất, lại không ngửi thấy chút mùi than nào. Gian phòng vốn đã ấm đến mức hoa xuân cũng có thể nở rộ, nhưng không khi lúc này, lại làm cho ta cảm thấy lạnh lạnh.

Người trong hoàng thất từ nhỏ đã được huấn luyện lễ nghi, ta vốn không nghe được tiếng nhai của hấn, nhưng lúc này, không hiểu tại sao lỗ tai ta lại thính như thế, tiếng hấn nhai nuốt lại chói tai như thế.

Từ nhỏ đến lớn, không biết ta đã lấy lòng biết bao nhiêu người, nhưng ngày hôm nay đối diện với hấn, lại thật sự không biết phải lấy lòng ra sao, trái không đúng, phải cũng không đúng, trong ngoài bất nhất. Con người này ta chẳng những không thể không lấy lòng, còn phải lấy lòng thật tốt để hấn vui vẻ thoải mái. Ta bỗng nhiên cảm thấy, sống nhiều năm, cuối cùng ta đã gặp được một vấn đề khó khăn mà trước nay chưa từng thấy. Ta luôn luôn là người càng gặp khó khăn, càng kiên trì, lúc ở cực Thượng Cung làm cung tỷ đã như thế, lúc đối mặt với thái hậu và hoàng hậu cũng là như thế, có thể nói tường vây càng cao, ta lại càng muốn chinh phục, luôn luôn có thể đạt tới mục đích ta muốn, nhưng khi ta đối mặt với Hạ Hầu Thần, ta lại chỉ có thể nhìn hấn mà ngẩn người, trong đầu trống rỗng.

Điểm tâm trên bàn ngon miệng nhưng không nhiều, hấn ăn rất nhanh, lập tức dùng xong. Ta suy tư, hấn ăn xong điểm tâm rồi thì nên làm cái gì nhỉ? Ta nên hầu hạ ra sao đây?

Suy tư nửa buổi, miễn cưỡng thốt ra một câu, “Hoàng thượng, ngài no rồi sao? Thần thiếp sai người mang tới cho ngài một chén trà tiêu thực nhé?”

Hạ Hầu Thần quay đầu liếc mắt nhìn ta một cái. Ta hồi hận đến muốn cắn đầu lưỡi của mình. Trời đất chứng giám, cho tới bây giờ ta hoàn toàn không có, cũng không dám có ý nghĩ châm chọc hoàng thượng, nhưng câu nói lung tung này không biết làm sao lại nhảy ra khỏi miệng. Ta thường thăm mắng Tổ Khiết và Ninh Tích Văn là bần lương không thể trát tường, nhưng giờ khắc này, ta cũng đâu hơn gì các nàng?

Hôm nay hấn đã khơi sáng hết thảy, xem như đã chỉ rõ phương hướng cho ta, đó là trong cung chỉ có thể đi theo hấn, dựa vào hấn, ta mới có đường ra. Ta hiểu được với tình huống hiện giờ, ta cũng chỉ có thể đi theo hấn. Ta luôn luôn thức thời, hấn là người có địa vị tôn quý nhất trong cung, ta không đi theo hấn còn có thể đi theo ai? Tuy rằng ta hiểu ý hấn, nhưng ta phải bắt đầu như thế nào đây?

Mất thấy hấn liếc xéo một cái, ta không kịp nghĩ ngợi gì, lại buột miệng: “Hoàng thượng không cần trà tiêu thực, vậy thần thiếp hầu ngài đi dạo trên hành lang, để tiêu thực nhé?”

Đương nhiên, câu này chỉ đổi được một cái liếc mắt của hấn. Ta hồi hận vô cùng, thực đúng là nói nhiều sai nhiều, chẳng thà không nói còn hơn!

Bên trong lập tức yên tĩnh trở lại. Kỳ thật ta không quen ở riêng hai người với hấn, mỗi khi chúng phi tần cùng nhau ở chung với hấn, có những người khác nói chuyện chọc cười, ta còn được thoải mái một chút. Lúc trước có vài lần ở riêng một mình với hấn, thì hấn luôn đi thẳng vào vấn đề, tuy rằng đau đớn, nhưng thời gian lại qua rất nhanh, tình hình hôm nay, lại thật sự khiến ta không biết làm sao cho tốt.

Hấn đứng dậy, đi đến bên cạnh ta. Ta cố gắng không bước lùi, bị hấn dùng một ngón tay nâng cằm ta lên, “Nếu như ái phi muốn lấy lòng trẫm, có rất nhiều chuyện cần học. Ngày hôm nay, hãy bắt đầu từ việc cởi áo cho trẫm đi.”

Ta biết rõ suy nghĩ trong đầu hấn: ta đã chọn sai chủ, nguyên trung thành sai người, như vậy, tất cả hãy bắt đầu lại từ đầu. Xem bộ dáng của hấn, hấn không triệt triệt để để làm nhục ta, thì sẽ không chịu bỏ qua cho ta.

Ta nghĩ, có phải chuyện này chứng tỏ hấn có hứng thú với ta hay không? Không biết vì cái gì, trái tim ta lại hơi buông lỏng. Nếu như hấn thật sự có hứng thú với ta, không cần biết là hứng thú về cái gì, coi như ta cũng có giá trị, vẫn tốt hơn là vô dụng. Chỉ cần ta hầu hạ hấn thật tốt, chung quy sẽ có một ngày, hấn cho ta một chỗ nương thân nhỏ nhoi trong cung. Về phần cái chết của phụ thân, chỉ có thể trách ông đã chọn sai người, thắng làm vua thua làm giặc, từ xưa đã như thế, vì sinh tồn của bản thân, ta đành phải buông tay.

Ta tưởng tượng Sư Viện Viện gặp phải tình hình này sẽ làm thế nào, nàng chắc chắn sẽ trung ra một nụ cười tươi tắn mềm mại đáng yêu đến cực điểm trước, cười thật dịu dàng thành khẩn. Ta không thể rập khuôn học theo nàng, đành giả như cô gái nhỏ mới trải đời, cụp đầu xuống, nói: “Vậy để thần thiếp hầu hạ hoàng thượng thay quần áo.”

Ngón tay hấn ở trên mặt ta đột nhiên căng cứng, “Xem ra ái phi vẫn không bỏ được tật xấu lá mặt lá trái.”

Ta cảm giác ngón tay hấn lạnh buốt, để trên cằm ta mang tới cảm giác mát lạnh, ta lại không dám giẫy ra. Ngón tay hấn dọc theo cổ ta đi xuống, đi tới phía trên cổ áo, ngón tay chậm rãi vỗ về cần cổ của ta. Trong nháy mắt đó, ta thực sự cảm giác như hấn muốn bẻ gãy cổ ta. Không cần biết gương mặt tươi cười rạng rỡ bao nhiêu, ta vẫn mất tự chủ rụt cổ lại. Hấn nói: “Đây mới là phản ứng chân thật của nàng chăng?”

Ngón tay hấn chạy tới cổ áo, ta khấn trương đến cả người cứng đờ, lại nghe được xoạt một tiếng, có cảm giác mát lạnh đánh thẳng vào làn da, y phục trên người ta lại bị hấn xé nát. Không cần nhìn cũng biết, trên thân thể ta hiện giờ chỉ còn lại một chiếc yếm. Ta rốt cuộc cũng không duy trì nụ cười được nữa, hai tay khép lại, cố gắng giữ chặt xiêm y, muốn che chắn thân trên chặt vật, lại cảm giác xiêm y vốn nguyên lành hiện giờ đã bị xé thành hai nửa. Hấn muốn làm nhục ta như thế, để ta từ trong ra ngoài đều cảm thấy nhục nhã. Ta cảm thấy như mình trở lại lúc mới vào cung, bị phạt quỳ ở trong đông tuyết giặt quần áo. Bông tuyết từ trên bầu trời tung bay rơi xuống, trong vòng mười thước không thấy một bóng người, bông tuyết bay xuống chậu nước giấy lát đã tan ra, mơ hồ nghe đến bên cạnh có người đang cười mĩa, ta chỉ cảm thấy hoàng thành cao lớn như thế, bản thân mình lại hèn mọn mà nhỏ bé, nỗi tuyệt vọng trong lòng lại lạnh không thấy bên bờ.

Ta từng thề, sẽ vĩnh viễn không để cho mình có cảm giác như vậy nữa, nhưng khi cảm giác này dâng lên, lại như hồng thủy tràn qua bờ ruộng, vĩnh viễn không ngừng. Ta không tự chủ được quỵ xuống, bất chấp xiêm y rơi rớt trên sàn nhà bằng gỗ, nhìn ủng màu vàng sáng của hần, cúi đầu nói: “Hoàng thượng, thần thiếp đáng chết, để thần thiếp hầu hạ hoàng thượng thay quần áo...”

Ta không phát hiện trong lời nói của mình đã mang theo tiếng khóc nức nở, ta cũng chẳng quan tâm bảo trì dáng vẻ nên có nữa.

Đầu gối hần cong xuống, tay xoa bờ vai ta, vuốt ve da thịt lộ ra ngoài, khiến ta run rẩy từng trận, nói: “Cứ như vậy, đừng diễn kịch ở trước mặt trẫm...”

Hần đứng thẳng dậy, nhàn nhạt mà nói: “Đứng lên đi, trẫm vẫn chờ nàng giúp trẫm thay quần áo đây.”

Ta run run từ trên mặt đất đứng lên, ngón tay hơi run rẩy, đem hết toàn lực mới không để cho nước mắt tràn mi, lại không biết phải bắt đầu từ chỗ nào.

Hần đột nhiên túm lấy ngón tay ta, đặt trên vạt áo mình, nói: “Nhanh một chút, trẫm cũng không có thời gian chờ nàng!”

Ta không dám ngẩng đầu nhìn hần, chỉ cảm đầu nhìn trước ngực hần, giúp hần cởi bỏ dây lưng y phục, nhưng sự tuyệt vọng hần khơi ra, làm thế nào cũng không ngừng nghĩ. Ta đột nhiên có một loại tâm tình muốn bất chấp tất cả, thậm chí hần đã không muốn ta lấy lòng, ta cần gì phải lấy lòng nữa?

Y phục trên người hần phần lớn là từ cục Thượng Cung mà ra, ta tự nhiên biết rõ kết cấu y phục, hiện tại đã không cần lấy lòng, liền như coi hần như móc treo quần áo, nhanh tay nhanh chân giúp hần cởi bỏ quần áo trên người, lại lấy quần áo trong ra giúp hần thay đổi.

Trong lúc này, hần cũng không nói mấy lời chua cay nữa, chỉ lặng lẽ phối hợp với ta.

Ta nghĩ, như vậy càng tốt!

Rốt cuộc cũng thay y phục xong, ta nói khẽ: “Hoàng thượng, đêm đã khuya, nghỉ ngơi đi.”

Hần đột nhiên ôm lấy ta, đi vội đến bên giường, ném ta lên giường, lập tức đè lên. Ta nghe đến tiếng hần thở gấp, ấn hãm tức giận, giường mắt nhìn hần, lại thấy đôi mắt hần lạnh băng, mặt mũi như tượng khắc, không mang chút biểu tình nào. Ta sợ hãi trong lòng, mình lại chọc giận hần sao?

Hay là người này vẫn cần phải lấy lòng mới được? Nhưng lấy lòng hần lại nói ta dối trá, không lấy lòng, liền phản nộ bùng bùng, rốt cuộc hần muốn thế nào?

Chiếc yếm cuối cùng trên người bị hần xé xuống, lúc hần xông tới, không có một chút dịu dàng, khiến ta lại cảm thấy vô cùng thống khổ, nước mắt ta ráng nhịn giữ trong hốc mắt, rốt cuộc cũng chảy xuống —— hần muốn ta làm thế nào đây?

Ta đã khóc hai lần ở trước mặt hần, cả hai lần đều không phải ta muốn thế. Lúc này, nước mắt với ta, cũng là một loại nhục nhã.

Hần không nói một lời phát tác xong, liền kéo chăn nghiêng người ngủ. Thật lâu sau, ta mới chậm rãi xoay người sang chỗ khác, một mình một bên rơi lệ, khó khăn lắm mới đè ép cảm giác tuyệt vọng trong lòng xuống. Nghe thấy hần ở bên cạnh hơi hơi thở gấp, ta đột nhiên nghĩ, vì sao hần không đi, vì sao còn muốn cùng ta ngủ chung một giường?

Ta cảm thấy, dường như hần thực sự có hứng thú nào đó với ta. Suy nghĩ này quanh quẩn ở trong đầu khiến ta lại dấy lên một tia hi vọng, giống như trước đây tuyết rơi đầy trời, mây đen tan đi văng thẳng dương lại hiện ra, mà ta, cũng được miễn phạt, đến làm việc ở cục Thượng Cung.

Ta cho rằng, hần không thích ta diễn kịch ở trước mặt hần, là bởi vì ta lấy lòng không đủ giống, khiến hần nhìn ra sự giả dối. Chỉ cần ta không ngừng cố gắng, sẽ có ngày hần coi giả là thực, cảm thấy ta rất tốt. Bởi vì mới vừa rồi ta không lấy lòng, lại càng khiến hần tức giận hơn, chọc hần càng không thoải mái.

Sau khi phân tích, ta bình tĩnh lại, lúc trời tờ mờ sáng, mới mơ màng thiếp ngủ.

Nhưng có hần ngủ ở bên cạnh, ta làm sao có thể ngủ ngon được, vồn vồn chỉ ngủ khoảng mấy nén nhang, ngày mới đã tới, liền nghe thấy Khang Đại Vi ở ngoài cửa nói: “Hoàng thượng, nên dậy thôi, có cần lão nô kêu người hầu hạ ngài thay quần áo hay không?”

Ta thở ra một hơi, lại nghe thấy người bên cạnh có động tĩnh. Quay mắt nhìn lại, không biết từ khi nào hần đã quay mặt về hướng ta, đang mở mắt ra nhìn ta, thần tình biếng nhác, trong con ngươi đen nhánh không có sự phản nộ, chỉ mang theo chút mê mang, trên mặt lơ thơ mấy sợi tóc đen.

Ta liền nghe hần chậm rãi nói: “Không cần, trước kia Ninh chiêu hoa là thượng cung, biết cách hầu hạ, có nàng là được rồi.”

Xem ra bắt đầu từ tối hôm qua, hần đã muốn ta hầu hạ đến nghiện rồi. Tối hôm qua ta hầu hạ khiến hần giãn tím mặt, còn chưa đủ sao?

Nghĩ đến đáp án đêm qua ta suy luận ra, phải diễn thật giống, liền không cố gắng tươi cười nữa, chỉ nói: “Hoàng thượng, để thần thiếp giúp ngài rửa mặt chải đầu?”

Rửa mặt chải đầu vào sáng sớm không giống trình tự chuẩn bị đi ngủ buổi tối, rườm rà phức tạp hơn rất nhiều.

Cách thức hầu hạ đương nhiên ta biết rất rõ. Có một thời gian, lúc ấy Thượng Quan thái hậu vẫn là hoàng hậu ngủ không ngon, ta tự mình mang một cái gối chứa phấn hương có thể giúp người ta ngủ ngon đến, khiến bà vui vẻ. Thái hậu muốn ta ngủ lại Trường Tín cung, để có thể quan sát tình huống của bà bất cứ lúc nào, sáng sớm thức dậy, ta lại tự tay hầu hạ bà trang điểm thay y phục, bà còn khen ta khéo tay hơn cung nữ rất nhiều. Tuy Hạ Hầu Thần là

nam nhân, nhưng chung quy cũng là con người, hầu hạ rửa mặt chải đầu cũng chẳng hề khó.

Hắn đã không muốn mượn tay người khác, ta liền tự đứng ngoài bình phong rót nước ắm vào chậu gỗ, thắm nghĩ, khi mình rửa mặt chải đầu thường sai người thêm một ít cánh hoa vào trong nước nóng, hẳn là nam nhân, chắc là không thích những thứ như vậy, liền trực tiếp lấy cái khăn nóng, thử thử nước ắm, chuẩn bị lau mặt cho hắn. Nhưng nhìn lại, hắn vốn ngồi ở trên bảo tọa trong phòng chờ, chẳng biết lúc nào đã đứng ở phía sau ta. Hắn cao hơn ta rất nhiều, ta muốn duỗi thẳng cánh tay giúp hắn lau mặt, không khỏi có chút khó xử, liền kiến nghị: “Hoàng thượng, không bằng ngài ngồi xuống, để thần thiếp hầu hạ đi.”

Hạ Hầu Thần không để ý đến lời ta nói, lại hỏi ta: “Động tác của nàng thông thạo, chắc hẳn đã hầu hạ nhiều người rồi?”

Điểm này ta lại có mấy phần tự tin, thế là đáp: “Trước kia buổi tối thái hậu ngủ không ngon giấc, thần thiếp tự mình gác đêm quan sát, lấy đồ ở Cục Thượng Cung chế ra một cái gối thuốc rất hữu hiệu, có thể trị chứng mất ngủ của thái hậu. Thần thiếp từng hầu hạ bà, bà còn khen tay nghề của thần thiếp rất tốt.”

Hạ Hầu Thần lạnh lùng nói: “Nhưng kết quả là người cũng lợi dụng bí mật của thái hậu để mưu đồ cho mình!”

Ta ngẩn ra, không biết mình lại động trúng sợi gân nào của hắn, lại khiến hắn bắt đầu châm chọc khiêu khích. Người này khó hầu hạ hơn thái hậu nhiều. Nhớ đến việc hắn nói biểu tình của ta giả dối, thế là ta liền bày ra một khuôn mặt tươi cười nhân nhật, nói: “Hoàng thượng, đó là chuyện quá khứ...”

Giọng nói hắn càng lạnh: “Hiện nay trong phòng không có người ngoài, người không cần diễn kịch cho trầm xem.”

Ta chưa hề thử cảm giác nụ cười cứng lại trên gương mặt, hiện tại ta đã được thử. Nếu như trước mặt ta có gương, chắc hẳn nụ cười này còn khó coi hơn khóc.

Ta đành phải cúi đầu, suy tư có nên làm chuyện mà cung nhân hay làm, quỳ xuống hành lễ thỉnh tội với hắn không. Nhưng ta thực sự không biết rốt cuộc mình sai ở chỗ nào. Ta đã nỗ lực hết sức, vì sao lại luôn khiến hắn bực bội?

Cầm khăn vải trong tay, tuy khăn còn ẩm áp, nhưng ta cũng cảm giác được nó đang lạnh dần. Ta không biết có nên đi nhúng lại cái khăn, hay là mời hoàng thượng an tọa trên ghế, lại nghe Hạ Hầu Thần tự ngồi trở lại trên ghế, nói: “Kêu Khang Đại Vi vào đây, trầm không cần người.”

Trong lòng ta thờ ra một hơi, không dám thả lỏng ở trước mặt hắn, liền thể hiện thần sắc hơi uể oải, lén lút đánh giá sắc mặt hắn, lại thấy hắn chẳng hề nhìn ta, quả thực đã coi ta như không khí. Ta đành đi ra kêu Khang Đại Vi tiến vào.

Ta nghĩ, xem ra muốn lấy lòng hắn còn phải lần mò lần tìm cách mới được.

Khang Đại Vi dẫn theo hai tiểu thái giám rửa mặt chải đầu cho hoàng thượng, ta nhẹ nhàng thở ra một hơi. Hắn ngủ lại Lan Nhược hiên ba ngày liên tiếp, mỗi lần hắn rửa mặt chải đầu, ta cũng kêu Tổ Khiết chuẩn bị nước giúp ta rửa mặt chải đầu, lúc ấy lo sửa soạn, đâu có có chú ý đến bên này. Ta đã quyết định đi nhờ vả hắn, lấy lòng hắn, liền đứng ở một bên nhìn Khang Đại Vi chỉ huy hai tiểu thái giám rửa mặt chải đầu cho hắn, âm thầm nhớ kỹ mỗi một bước. Sáng sớm Hạ Hầu Thần rửa mặt chải đầu không thích dùng cung nữ, dẫn theo một thái giám chuyên môn chải đầu, bưng một cái hộp tròn điêu khắc tinh mỹ son son tiến vào, mở hộp ra, bên trong là gương đồng, lược dày và lược gài voi. Tiểu thái giám giúp hắn chải đầu, lại lấy khăn rửa mặt, dùng muối súc miệng, lại có một tiểu thái giám khác giúp hoàng thượng mặc áo, gài màu vàng sáng từng bước từng bước tiến hành. Ta nghĩ, quy trình này và cách ta rửa mặt cũng không có gì khác nhau, chẳng qua là ta rườm rà hơn một chút thôi, hẳn thì không cần vẽ mây trang điểm

Đang xem đến nhập thần, lại nghe hắn bực bội nói: “Trầm đã không cần người, người còn đứng ở chỗ này làm gì? Còn không tự đi rửa mặt chải đầu, trầm không quen nhìn bộ dạng rối bù của người!”

Ta đành phải hành lễ, đi qua bên kia kêu Tổ Khiết tới giúp ta.

Ta đã quen nghe mấy lời chua chát của hắn, soi gương, nữ tử phản chiếu trong gương, tóc mai buông lỏng, gương mặt hơi hơi đỏ ửng, không hề rối bù như hắn nói. Ta nghĩ, lúc Hạ Hầu Thần ở bên cạnh ta, có phải ngay cả thẩm mỹ cũng thay đổi không giống người bình thường hay không?

Tổ Khiết vừa giúp ta chải đầu, vừa nói: “Nương nương, hoàng thượng thích hoa mai, sáng nay nô tì có hái được một nhánh từ vườn hoa mai, ngài có muốn cài nhánh hoa mai lên đầu không?”

Bị hắn liên tục mĩa mai, ta có chút nản chí ngã lòng, liền nói: “Không cần, cành hoa mai đó người dùng đi.”

Tổ Khiết liền vui rạo rức đáp ứng.

Từ trong gương trông qua, Tổ Khiết có một gương mặt sạch sẽ, trong vẻ thuần khiết lại hơi phong tình. Nàng luôn luôn tôn trọng ta, dù cho có tâm tư như thế với hoàng thượng, vẫn còn bận tâm suy nghĩ của ta, không dám thể hiện quá lộ liễu. Chỉ tiếc thủ đoạn của nàng thì chung chung không được như Tổ Hoàn. Trong lòng ta thầm thở dài, nếu như Tổ Khiết và Tổ Hoàn hợp làm một, lấy sự thông minh của Tổ Hoàn, cộng thêm dung mạo thuần khiết của Tổ Khiết, ta lại đặt mối giúp nàng thì không có gì khó khăn nữa. Nhưng lúc này Hạ Hầu Thần đã nghi ngờ ta như thế, ta đi sai một bước, đó là cục diện vạn kiếp bất phục, ta cũng không thể tự mình chuốc lấy cực khổ vào thời điểm này.

Lại nghĩ đến chỗ hoàng hậu, liền sầu não, chỉ cần nghĩ sơ đã biết, ta và hoàng hậu đã không thể cứu vãn gì nữa. Hạ Hầu Thần đã thành công khiến quan hệ giữa hoàng hậu và ta vỡ tan, chỗ của hoàng hậu ta cũng không cần đến nữa. Vừa nghĩ tới nỗ lực nhiều ngày đều hóa thành hư ảo, ta liền lờ đờ uể oải không vui nổi, mặc cho Tổ Khiết dẫn hai cung nữ đến giúp ta thay trang phục chỉnh tề.

Theo lệ, hoàng thượng lâm triều, ta phải tiến đưa hấn. Ta đi tới thiên sảnh, Hạ Hầu Thần sớm đã chuẩn bị hoàn tất, ngồi ở trên ghế bảo tọa uống trà Khang Đại Vi đưa cho hấn. Thấy ta tiến vào, ánh mắt hấn chuyển qua người ta, cười cười nói: “Ngày hôm nay ái phi rất trang điểm kỹ càng, chỉ là nếu như muốn đi tới chỗ hoàng hậu, thì đã mặc sai đồ rồi!”

Ta ngẩn ra. Ta không định tới chỗ hoàng hậu a. Nhìn nhìn y phục trên người, mới phát hiện ta tùy ý để Tổ Khiết giúp ta mặc vào một bộ váy dài tám tà màu cầu vồng, trên người là áo đơn vàng nhạt, thêm một đóa mầu đơn màu đỏ thật lớn, không cần xem cũng biết đã khiến cả người nổi bật như cây đào mặt, mềm mại vô cùng. Biết trình độ mình còn chưa đủ, vẫn chưa thể lấy lòng khiến hấn thoải mái được, ta liền không biện giải nhiều lời, chỉ nói: “Hoàng thượng, ngày hôm nay cục Thượng Cung muốn tạo lòng bạc huân hương cho cung phi, Không thượng cung nói chưa chọn được kiểu dáng, muốn thần thiếp giúp đỡ, vẽ cho nàng ít hoa văn, thần thiếp nghĩ những ngày gần đây cũng khá nhàn rỗi, nên đã đồng ý, hôm nay thần thiếp không rảnh đi...”

Hấn liền cười lạnh, “Chuyện người quản cũng nhiều thật đấy, không bằng trăm bảo hoàng hậu phân quyền, để người cùng quản hậu cung?”

Lời nói này nếu như truyền ra, không phải khiến cho quan hệ giữa hoàng hậu và ta càng thêm tệ hại sao, ta vội vàng quỳ xuống nói: “Hoàng thượng, thần thiếp tự biết năng lực không đủ, chưa hề có ý nghĩ như thế. Sở dĩ thần thiếp đáp ứng giúp Không thượng cung, bất quá là vì thần thiếp vốn xuất thân từ thượng cung...”

Hấn liền vung tay áo, cũng không kêu ta bình thân, đi thẳng ra cửa. Khang Đại Vi chạy theo sát sau lưng hấn, từ xa vọng lại tiếng Khang Đại Vi nói: “Hoàng thượng, nương nương còn đang quỳ!”

Hạ Hầu Thần đáp: “Nàng thích quỳ thì cứ quỳ, quỳ đủ rồi, nàng sẽ tự đứng lên!”

Ta nghĩ, hấn nói lời này là có ý kêu ta tự đứng dậy sao?

Ta lại không dám đứng dậy ngay, nhìn thấy thân ảnh hấn chuyển qua lối rẽ không còn thấy bóng dáng nữa, mới bảo Tổ Khiết đỡ ta đứng lên. Lại kêu Tổ Khiết lấy ra một chiếc áo choàng đơn giản để thay, lúc này mới ngồi lên ghế. Thăm nghĩ, ba ngày này, là ba ngày mệt mỏi nhất từ lúc ta tiến cung tới nay.

Ta tổng kết kinh nghiệm ba ngày, cũng làm cho ta có nhen nhóm chút hi vọng. Xem ra Hạ Hầu Thần vẫn có một ít hứng thú đối với ta, đây là hi vọng duy nhất sau khi quan hệ của ta và hoàng hậu tan biến, hiện tại chỉ mong hoàng hậu nể mặt Hạ Hầu Thần tạm thời không gây khó xử cho ta, như thế, ta mới có thời gian bố trí thật tốt. Ánh mắt ta tình cờ đảo qua, quét đến chiến váy bách điều phía sau bức rèm che, không khỏi lại ừ ừ: không phải Sư Viện Viện cũng đã có một thời gian ba nghìn sủng ái tập trung trên một người sao? Nhưng giờ nghĩ lại, Thời hoàng hậu có ta giúp đỡ, mới thuận lợi làm Sư Viện Viện thất sủng, hiện giờ bên cạnh hoàng hậu cũng không có người tài nào!

Nghĩ như thế, ta dường như thấy được hi vọng phía sau mây đen. Hạ Hầu Thần đã ám hiệu ta nên xếp hấn ở vị trí đầu tiên, cây đại thụ này, quả thực vững mạnh hơn hoàng hậu nhiều, dù sao hấn cũng là nguồn gốc của tất cả quyền lực. Nhưng vừa nghĩ tới bộ dáng khó hầu hạ của hấn, trái tim ta lại không nhìn được đẹp tình thích, rốt cuộc phải làm sao để hấn vui vẻ đây?

Qua mấy canh giờ, Không Văn Trân tới thăm ta, mang tới mấy bản thiết kế lòng huân hương mới nhất của các vị tư thiết ở Tư thiết phòng muốn lấy ý kiến của ta để tham khảo, ta liền tùy tiện chỉ điểm nàng hai câu. Hiện giờ nàng ăn nói cung kính, hai ba ngày liền chạy tới chỗ ta một chuyến, thật sự rất ân cần.

Bây giờ đang là mùa đông, nhưng qua tết âm lịch, mùa xuân sẽ đến rất nhanh, đó là thời điểm ruồi muỗi sinh sản, hơn nữa mùa xuân năm trước là lúc bệnh dịch nổi lên khắp nơi, bởi vậy Hạ Hầu Thần sớm đã hạ thánh chỉ, muốn các bộ chuẩn bị sẵn sàng, tuyệt đối không thể để bệnh dịch hoành hành như năm trước. Cục Thượng Cung tất nhiên là theo ý chỉ của hoàng thượng, Tư thiết phòng sớm đã sai huân hương các phòng, bên trong thả ngải thảo, bạc hà để phòng dịch. Tư chế phòng cũng may không ít gói thêu túi hương, bốn góc bỏ thêm đàn hương, trầm hương, cam tùng, cây thạch xương bồ, ngải diệp hơn bảy mươi loại kỳ hoa dị thảo và dược liệu quý báu phối chế thành hương liệu, mang đến chỗ mỗi quý nhân.

Không Văn Trân thuận tiện mang tới cho Lan Nhược hiên một bộ, thăm ám chỉ cho ta biết, quy cách bộ này cùng kiểu với hoàng hậu. Ta nghĩ đến thời điểm hung hiểm này, liền dùng lời lẽ nghiêm khắc bảo nàng không thể quên bốn phận trong cung. Tuy nàng cảm thấy kỳ quái, nhưng vẫn thừa dịp đáp ứng. Ta liền kêu nàng đổi bộ gối này thành kiểu như phi tần bình thường.

Nàng mặt nóng lại dán phải cái mông lạnh**, vẫn ráng nhẫn nhịn, kêu người mang đồ về, ra đến cửa bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện quay lại nói với ta: “Lúc nó tì sai người mang than đến Tĩnh Huy cung, nghe cung nhân trở về nói, mùa đông này, vị chủ tử ở Tĩnh Huy cung bị ho không nhẹ, hoàng thượng phái ngự y đi xem, cũng không có gì khởi sắc. Ai, nhớ đến lúc trước...”

(** Mặt nóng dán mông lạnh: ý nói đang nhiệt tình thì bị người ta dùng thái độ lạnh lùng đáp trả.)

Ta ngẩn ra, mới nhớ ra người nàng nói là thái hậu. Đã rất lâu rồi không có nghe người ta nhắc đến thái hậu. Trong cung chính là như vậy, một khi vinh hoa phú quý mất đi, con người liền như nhành liễu trên tường, bị vùi vào một góc tường đỏ, không còn ai để ý. Ta hãy còn trầm ngâm không nói. Không Văn Trân đã nói: “Nghe nói bệnh tim đập nhanh của bà ấy càng ngày càng nặng, nó tì theo phương thuốc của nương nương trước kia, chùng chút canh thuốc đem qua cho bà ấy rồi, chỉ không biết công hiệu ra sao?”

Nói xong, liền hành lễ xin cáo từ.

Loại chuyện cứu người khi hoạn nạn ta không thường làm, nhưng không biết vì sao, ta nghĩ đến Hạ Hầu Thần từng hỏi ta “Có đi thăm thái hậu hay không”, lúc đó trong mắt hấn là sự khinh miệt rõ ràng đến vừa nhìn liền hiểu ngay. Nghĩ nghĩ một lúc, ta liền gọi Không Văn Trân lại, nói: “Canh đã chùng rồi, đêm nay người để bản phi mang qua đi. Hiện giờ tình hình trở thành như vậy, bản phi cũng muốn làm chút gì đó.”

Không Văn Trân liếc mắt nhìn ta một cái, cũng không nói gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Một chút lòng tốt lưu lại nhân gian, lại không biết lưới đã giương sẵn.

Tĩnh Huy cung và Trường Tín cung không giống nhau. Đường lát đá xanh xa xôi cứ như vĩnh viễn đi không đến cuối, trên nền trời, các vì sao lấp lánh giữa không trung, càng khiến cả tòa cung điện u buồn chìm trong bóng tối, thê lương mà mờ ảo.

Mấy lần trước, ta đều thay đổi trang phục cung nữ, lần này, ta lại không đổi cung trang, ngồi trên một cái kiệu nhỏ, Tổ Khiết đi theo bên cạnh kiệu.

Đêm nay ánh trăng sáng ngời, ta mơ hồ nhìn thấy phiến đá hai bên đường đến Tĩnh Huy cung có cô đại. Nếu là Trường Tín cung trước đây, làm sao có chuyện như vậy? Có lẽ nhóm cung nhân sớm đã nhìn rõ tương lai của thái hậu, nên hiện tại làm việc cũng không chăm chỉ cho lắm.

Đi tới trước cửa cung, chỉ có hai cung nữ gác đêm, thấy ta đến, sau khi hành lễ liền dẫn ta đi gặp thái hậu. Ta cảm thấy kỳ quái, thái hậu ba phen mấy bận cầu kết với thế lực ngoài cung, Hạ Hầu Thần vẫn chỉ giam lỏng bà như cũ, có lẽ thế lực trong ngoài cung của bà sớm đã không chịu nổi một kích, cho nên Hạ Hầu Thần mới không thêm lo ngại nữa. Không ngờ người hẹp hòi như hấn, ở phương diện này cũng có chút rộng rãi.

Tẩm cung thái hậu nằm ở phía Đông Nam Tĩnh Huy cung, là vị trí tốt nhất trong cung, nhưng cả tòa cung điện dù là kiến trúc hay trang trí đều không thể so sánh với Trường Tín cung, số lượng cung nhân rõ ràng cũng bị giảm bớt. Trên đường ta và Tổ Khiết đi tới, chẳng qua chỉ gặp hai ba cung nữ mà thôi. Tĩnh Huy cung vẫn nơi nơi đèn đuốc sáng trưng, nhưng đèn đuốc như thế lại lộ ra một chút tiêu điều.

Chúng ta theo cung nữ dẫn đường đi tới trước tẩm cung của thái hậu, còn chưa đến gần cửa, liền nghe thấy bên trong có tiếng người cùng với tiếng ho khan. Có người khuyên: “Thái hậu nương nương, ngài nghỉ ngơi một chút đi. Trời giá lạnh đất đóng băng, uống chén trà nóng trước đã.”

Lại có người nói: “Cục Thượng Cung nói đưa canh thuốc tới đây, sao còn chưa đến?”

Sau một trận ho khan, giọng nói của Thượng Quan thái hậu vang lên: “Hiện giờ địa vị của ai gia đã thành như vậy, chỉ sợ các nàng tránh còn không kịp, canh thuốc đưa tới đều bị ăn bớt ăn xén nguyên liệu, uống vào cũng đâu có ích lợi gì?”

Liền có cung nữ khuyên nhủ: “Thái hậu nương nương, dù thế nào đi nữa, ngài luôn luôn là thái hậu, các nàng không nên làm như thế.”

Ta nghe giọng nói của cung nữ này, dù là khuyên nhủ cũng chỉ nhàn nhạt thản nhiên, không có chút thật lòng, nói không chừng việc cắt xén chi tiêu theo quy định của thái hậu, cũng có phần nàng.

Đồ đạc trong hoàng cung ban tặng cho quý nhân, đều phải qua tay cung nhân mới tới tay quý nhân được, uẩn khúc trong đó càng nhiều vô cùng. Hiện giờ thái hậu yếu thế, bị người ta đối đãi như thế cũng không có gì lạ.

Cung nữ dẫn đường đi trước một bước, hướng vào trong phòng bẩm báo: “Bẩm thái hậu nương nương, Ninh nương nương giá lâm.”

Thái hậu ngẩn ra nói: “Ai gia còn có người tới thăm sao? Là Ninh nương nương nào?”

Ta vừa sai bước tiến vào cửa, vừa hành lễ với bà, “Thái hậu nương nương, thần thiếp đưa canh thuốc tới cho ngài.”

Thái hậu đang ngồi ngay ngắn trên bàn gỗ đàn hương múa bút viết cái gì đó, nghe thấy tiếng của ta, liền ngẩng đầu lên, sau đó lại cúi đầu xuống lần nữa, cầm bút lông sồi vẽ xong một nét bút cuối cùng, lúc này mới nói: “Phiền người nhớ tới ai gia.”

Thái hậu gầy hơn, gương mặt có nếp nhăn lúc ẩn lúc hiện, nhưng tinh thần khá tốt. Tóc hoa râm được chải cẩn thận tỉ mỉ, trên người mặc một chiếc áo dài gấm hoa màu đỏ sậm, phủ một lớp áo ngoài bằng lụa mỏng màu lá cọ có thêu hình chim bay, trên đầu cắm một hạt trân châu hình tròn to bằng ngón cái, trang phục tương đối mộc mạc.

Ta nói: “Thần thiếp luôn nhận ân huệ của thái hậu, sao dám không nhớ?”

Thái hậu buông bút lông sồi xuống, chậm rãi đi đến bên cạnh ta, đến cự ly gần hai thước mới dừng lại, “Ai gia sớm biết Ninh Chiêu Hoa thông minh tuyệt đỉnh, bằng không nhiều năm trước cũng sẽ không âm thầm quan sát đề bạt. Chỉ là ai gia không nghĩ tới, không, ai gia phải nghĩ đến, bản tính Ninh Chiêu Hoa không phải là loại ai gia thích sao? Xử lý mọi việc đều suôn sẻ, vốn là sở trường của Ninh Chiêu Hoa mà.”

Ta từng nghĩ khi bà nhìn thấy ta, hoặc là nói lời cay nghiệt, hoặc là ác độc như rắn rết, nhưng chưa hề nghĩ bà ấy sẽ chậm rãi thuật lại tất cả những việc đã phát sinh như kể việc nhà vậy, thật sự đã khiến ta có vài phần khó xử.

Ta đành phải nói: “Thái hậu nương nương, thần thiếp chỉ vì thân bất do kỷ mà thôi.”

Thái hậu chậm rãi tránh ra, nói: ”Mấy ngày gần đây ai gia thường sao chép kinh Phật, Phật nói lục đạo luân hồi*, thiện ác đều có xuất xứ của nó. Ai gia tụng kinh niệm Phật mỗi ngày, nhưng vẫn cảm thấy không thể chuộc hết tội nghiệt trước kia. Ninh Chiêu Hoa cũng nên tự phản tỉnh, tội nghiệt nặng nề như vậy, chẳng những gây họa cho bản thân, còn liên lụy đến người thân.”

(*Lục đạo luân hồi gồm:

1. Thiên (Tiên)

2. A-tu-la(Thần)

3.Nhân

4.Địa ngục

5. Ngạ quỷ (Ma đói)

6. Súc sanh (Thú vật))

Ta hiểu ý của bà. Cái chết của đại nương có thể nói là do một tay ta gây ra, nhưng bà ta làm sao biết được ân oán giữa chúng ta? Chỉ cho rằng đã truy sát người thân nhất của ta.

Lão thái thái này ngồi trong cung niệm Phật, hai bên tóc mai đã nhiễm sương nhưng từ đầu đến cuối vẫn không buông thù hận trong lòng xuống được.

Ta quay đầu nhìn lên trên bàn, chỉ thấy trong mực đen trên bàn mờ hồ có màu vàng, nghĩ đến ánh vàng chói lọi trên trang sách kinh Phật thái hậu sao chép, đáng tiếc dù Phật âm vẫn vút như thế nào, cũng không hóa giải được nỗi oán hận trong lòng bà.

Người trong cung, ai không như thế?

Ta nói: “Thần thiếp đưa canh thuốc trị bệnh tim đập nhanh tới cho thái hậu nương nương, trời lạnh đến đóng băng, không bằng thái hậu nương nương uống ngay lúc còn nóng, thân thể cũng ấm áp hơn một chút.”

Tổ Khiết đặt canh thuốc ở trên bàn, lấy bát sứ ra, múc cho thái hậu.

Thái hậu cười lạnh: “Canh thuốc người mang đến, ai gia cũng không dám uống. Tuổi tác ai gia không còn trẻ, cũng chỉ sống trên đời thêm vài năm nữa, chỉ là Ninh Chiêu Hoa còn trẻ, con đường về sau còn rất dài. Ai gia đã trải qua Phật đạo luân hồi, chẳng biết lúc nào sẽ thấy luân hồi đến trên người Ninh Chiêu Hoa đây.”

Ta cười nhàn nhạt, nhìn vầng trăng sáng xa xa, “Thái hậu nương nương, ngài còn nhớ thần thiếp xuất thân từ chỗ nào chẳng? Mùa đông rét đậm thần thiếp còn quý ở trong đông tuyết giặt quần áo, thần thiếp có thất thế ra sao, cũng không thể tệ hơn được nữa.”

Mặt thái hậu hiện lên vẻ tán thưởng, “Không sai, rất nhiều cung nhân không sánh bằng người, đâu không lại người, đều do các nàng không có kinh nghiệm như người. Người đã trải qua tất cả, nếu là người bình thường, sớm đã bị cuộc sống khổ ải đó khiến cho suy sụp, mà người thì khác, luôn luôn có thể hóa bất lợi thành có lợi, người như người...”

Bad đột nhiên khẽ mỉm cười, cầm lấy canh thuốc Tổ Khiết để ở trên bàn, cầm thìa bạc trong tay uống một hớp, thờ dài mà nói: “Hậu cung này vốn đã không còn chỗ cho ai gia nữa, nhưng ai gia lại muốn nhìn xem, người sẽ ở trong hậu cung này hồ mưa gọi gió ra sao!”

Ta cười khổ trong lòng, bản lĩnh ta đâu có lớn đến vậy, với tình huống hiện giờ, địa vị của ta chỉ sợ lung lay sắp đổ.

Hôm nay ta tới cũng có mục đích khác. Tâm tình thái hậu có vẻ cũng khá tốt —— với lại hiện nay địch thủ của bà ta quá nhiều, những việc ta làm chẳng qua chỉ là trò trẻ con, bà đã không còn để trong lòng, ta liền cẩn thận nói: “Mấy ngày gần đây Hoàng thượng ngủ lại Lan Nhược hiên, buổi tối thường từ trong ác mộng giật mình tỉnh dậy, nhớ lại lúc niên thiếu thái hậu đối xử hiền hoà với hoàng thượng, lại nghĩ đến biến cố thời niên thiếu khiến thái hậu sầu lo, thần thiếp nghĩ hoàng thượng vẫn thường nhớ đến thái hậu.”

Thái hậu khẽ mỉm cười, lại uống một hớp trà, “Từ phong hào hán ban tặng ai gia liền có thể nhận ra rốt cuộc hán tôn kính ai gia bao nhiêu, về phần chuyện lúc niên thiếu thì...”

Về mặt thái hậu hơi rối loạn, nhìn ta, lại mỉm cười, “Chắc hẳn Ninh Chiêu Hoa muốn biết?”

Đã nhiều ngày ta một mực ngấm ngầm lời Ninh Tích Văn nói với ta, nếu như quả thật lúc niên thiếu Hạ Hầu Thần đến nhà ta lánh nạn, nếu như phụ thân thật sự có ơn với hán, như thế ta sẽ có một món tiền vốn cực lớn. Chỉ tiếc, trước kia sự nghiệp của phụ thân quá lớn, tôi tớ thành bầy, chuyện phát sinh ở trong chỗ đại nương ta lại không biết chút gì.

Trong lòng ta gấp gáp, lại chậm rãi mở nồi canh ra mức một chén nước canh đưa cho thái hậu, thấy bà chậm rãi uống, cũng không thúc giục.

Thật lâu sau, bà ta mới buông chén xuống, nói: “Ai gia đường dục hoàng thượng nhiều năm, làm sao lại không biết bản tính hoàng thượng ra sao. Nhất là bệnh hay quên của hắn, trong mơ làm sao còn nhớ đến ai gia. Ninh Chiêu Hoa muốn lấy chuyện năm xưa gọi lòng thương tiếc của hoàng thượng, thì sai lầm rồi.”

Trong lòng ta vui vẻ, nghe khẩu khí của bà, chuyện năm đó là thật! Gương mặt lại hiện lên thần sắc ảm đạm, nói: “Hóa ra là thần thiếp mơ mộng hão huyền.”

Sau khi uống hai chén canh, thái hậu liền nhắm mắt. Ta thấy bà mệt mỏi, liền đứng dậy cáo từ.

Đi về nửa đường, ta liền kêu phu kiện tự mang kiện trở về, cùng Tô Khiết đạp lên ánh trăng trên mặt đất, men theo con đường lót đá trong ngự hoa viên chậm rãi trở về. Lúc đến cửa Đông, lại gặp Không Văn Trân vội vàng đi ra, nhìn thấy ta, gương mặt nàng lộ ra thần sắc quái dị, nhưng vẫn cung kính hành lễ với ta như cũ. Ta thấy nàng vội vàng, liền hỏi: “Trời đã tối rồi, Không thượng cung định đi đâu vậy?”

Không Văn Trân nói: “Dung phi nương nương muốn ăn canh tóc tiên, nô tì thấy tóc tiên ở ngự hoa viên đang mọc tươi tốt, nên muốn đến hái một ít.”

Ta kinh ngạc trong lòng. Dung phi chỉ là một phi tần bậc thấp mang phong hào mỹ nhân, Không Văn Trân lại tự mình đi ngắt tóc tiên, rất không phù hợp với tính cách của nàng ta lúc bình thường, nhưng thấy trên tay nàng cầm mấy bó tóc tiên, ta cũng không hỏi thêm gì nữa, để nàng đi.

Xuyên qua ngự hoa viên đến Lan Nhựt hiên, sẽ gần hơn rất nhiều, nhưng ngự hoa viên luôn luôn là lãnh địa của nhóm phi tần, Hạ Hầu Thần lại thường lưu luyến ở đó, ta liền hơi chần chờ. Trước khi biết rõ tâm tư của Hạ Hầu Thần, ta thật sự không muốn đụng phải hắn, thế là đi đường vòng. Tô Khiết lại nóng lòng muốn thử xem sao, thấy ta muốn đi đường vòng, về mặt thất vọng.

Thấy bộ dáng nàng như thế, ta càng không muốn đi ngự hoa viên, liền chuyển hướng qua một con đường khác. Đi một lát, qua một góc tường, lại gặp Tô Hoàn cúi thấp đầu, trong tay ôm cái giỏ, dầm đầu đi tới. Thấy là ta, thần sắc nàng hơi kích động, vẫn hành lễ như thường. Lúc nàng còn ở Lan Nhựt hiên, tuy quan hệ giữa Tô Khiết và nàng cũng không quá thân cận, nhưng hôm nay gặp lại người cũ, biểu hiện vẫn thân mật như trước, hỏi Tô Hoàn: “Tô Hoàn tỷ tỷ, tỷ vội vàng như thế là muốn đi đâu? Trong giỏ xách đựng cái gì vậy?”

Nói xong liền định mở giỏ của nàng ra. Tô Hoàn dùng tay giữ, sắc mặt nghiêm túc nói: “Đây là thứ hoàng hậu nương nương yêu cầu, người cũng dám đụng đến?”

Tô Khiết luôn luôn sợ nàng, liền ngừng tay. Ta lại hơi kỳ quái. Tô Hoàn luôn luôn nghiêm chỉnh, cũng không thích nhiều lời, nàng đầu quân vào Chiêu Thuần cung, quan hệ giữa ta và hoàng hậu, nàng tất nhiên đã từng nghe nói qua, tại sao hiện nay lại nói ra những lời như vậy?

Ta lặng lẽ quan sát cái giỏ. Bởi vì bị Tô Khiết quấy rầy một phen, giỏ hơi mở ra một chút, vừa vặn để cho ta nhìn xuyên qua khe hở, trong khe giỏ lộ ra màu vàng óng ánh. Ta lại nhìn Tô Hoàn một cái, khuôn mặt nàng vẫn đoan chính trước sau như một, nói: “Ninh nương nương, nô tì đi đã lâu, sợ quản sự thúc giục, nô tì xin được cáo lui trước.”

Nói xong, đẩy kín giỏ lại, vội vàng đi mất.

Tô Khiết liền nói: “Hừ, bay lên cành cây cao Chiêu Thuần cung, liền không để người khác vào mắt.”

Ta cảm thấy nghi ngờ, đột nhiên liền tiếp gặp gỡ hai người có quan hệ mật thiết với ta, rốt cuộc là vì duyên cớ gì?

Cùng Tô Khiết trở về Lan Nhựt hiên. Trời đang rét đậm, lá cây trong viện cũng chuyển vàng, hoa cỏ trên quý sớm đã được nhóm thợ làm vườn chuyển vào phòng ấm. Tô Khiết thấy ta thất thần, ngây ngốc nhìn trong viện không thốt ra nửa lời, liền nói: “Nương nương, ngài yên tâm, lan nhụy điệp ngài yêu thích nô tì sớm đã kêu người đưa vào phòng ấm. Tuy là mùa rét đậm, nhưng nhóm thợ làm vườn tay nghề khéo léo. Nghe người của Tư chế phòng nói, trước đó vài ngày còn nở ra mấy nụ hoa!”

Ta đột nhiên nhớ ra, thứ có màu vàng sáng trong giỏ xách của Tô Hoàn là cái gì, còn không phải là đóa hoa lan nhụy điệp quý báu kia ư?!

Chỉ có nó mới có màu vàng rực rỡ sáng bóng mà xanh biếc này, dù dùng phương pháp nhuộm cao cấp nhất cũng nhuộm không ra.

Ta dám chắc chắn mười phần, nhưng ta lại nghĩ không ra, hoàng hậu sai Tô Hoàn đi hái lan nhụy điệp làm cái gì.

Nhụy điệp có một loại mùi hương kỳ dị, nhưng hoàng hậu luôn không thích mùi hương quá nồng, chắc hẳn cũng không phải là dùng để chế hương.

Đến nửa đêm, ngoài trời mưa nhỏ, thời tiết đột ngột chuyển lạnh. Tô Khiết đốt lửa trong phòng, tuy ta không nghe thấy gió lạnh thổi vù vù bên ngoài, lại lẫn lộn khó ngủ, trong lòng lấy làm kỳ lạ, lúc có Hạ Hầu Thần bên cạnh ta ngủ không yên, đã hai ba ngày ngủ không ngon giấc, tại sao hôm nay vẫn ngủ không được?

Thật sự không thể đi vào giấc ngủ, ta liền kêu Tô Khiết bỏ một viên thuốc ngủ vào trong lò xông hương. Khiến cả gian phòng đầy mùi thơm an thần, ta mới mơ màng thiếp đi.

Cảm giác như mới ngủ được mấy canh giờ, Tô Khiết đã ở ngoài cửa gọi: “Nương nương, nương nương, tỉnh dậy đi?”

Trong lòng ta có việc, vốn cũng ngủ không sâu, bị nàng kêu, liền từ trong mộng bừng tỉnh dậy, vừa đưa tay sờ trán, lại ra mồ hôi lạnh. Ta nói: “Có

chuyện gì mà kích động như vậy, còn không mau vào giúp ta rửa mặt chải đầu?”

Lúc này Tổ Khiết mới bước nhanh đến, thi lễ bẩm báo với ta: “Nương nương, mới sáng sớm thái giám quản sự đã tới truyền lệnh, nói là thái hậu hoăng*, phải mặc váy màu trắng, trên đầu không được cắm trâm hoa. Nương nương, bàn ghế dài bên ngoài đều phủ gấm trắng, ngay cả trên tường đỏ cũng treo đầy vải trắng!”

*(*Thời xưa khi quan lớn hoặc quý nhân qua đời người ta gọi là hoăng.)*

Ta cả kinh, từ trên giường ngồi dậy, cảm giác mồ hôi lạnh trên trán càng nhiều hơn. Tối hôm qua ta mới gặp hái hậu, tuy bà nói rất nhiều câu oán hận, nhưng tinh thần vẫn phấn chấn, vì sao hôm nay đã hoăng rồi? Mà vấn đề lớn lại là, bà hoăng vào lúc nào? Sau khi ta rời đi bao lâu?

Không biết vì sao, từ khi nghe được tin tức này, trái tim ta liền đập bùm bùm, lưng ứa mồ hôi lạnh. Tổ Khiết gọi ta vài tiếng: “Nương nương, nương nương?”

Lúc này ta mới tỉnh lại, phát hiện mình ngồi bên mép giường, ngón tay bấm vào mép giường, suýt tý nữa móng tay đã gãy ngang.

Ta vội vàng đứng dậy, lấy lại bình tĩnh, nói: “Tổ Khiết, giúp ta tìm một ít y phục màu trắng, đổi hết gấm trải trong phòng đi, còn có...”

Tổ Khiết nói: “Nương nương, những việc ngài phân phó nô tì đã làm xong rồi, nương nương không cần lo lắng.”

Có tiểu cung nữ bưng một ly trà đến cho ta, ta sẩy tay, huych chén trà rơi xuống, tiểu cung nữ bị dọa quỵ mọp trên mặt đất, cả người run run.

Nhìn lá trà cạn, cái chén sứ thanh hoa bể thành hai nửa rơi trên mặt đất, tựa như khúc hết người tan, phồn hoa tận lạc, ta hỏi Tổ Khiết: “Mấy ngày trước đây kêu người ra ngoài cung truyền tin tức, không biết đã truyền đi chưa?”

Tổ Khiết nói: “Nương nương, nô tì đã làm rất thỏa đáng.”

Ta khẽ gật đầu, nhìn mây đen bao phủ cả bầu trời ngoài cửa sổ, trầm nghĩ, nếu như ta dự đoán, thì dù người có bắt được ta, người cũng chạy không thoát đâu!

Nếu người coi ta là cá nằm trên thớt thì người sai lầm rồi.

Từ sáng sớm, thời tiết đã u tối, trên không trung đầy sương mù, tường đỏ ngói xanh vốn tươi sáng lại có vẻ cũ kỹ, cả hậu cung bao phủ trong tầng tầng mây đen. Cung nhân lui tới cũng không dám nói chuyện lớn tiếng, gấm đỏ phủ trên ghế đã được thu hồi, đổi hết thành gấm trắng hoa văn mộc mạc. Nội thị giám phủ vải trắng lên tường. Mọi người khản trương mà bận rộn, lại không nghe thấy chút tiếng động nào.

Tình hình như thế, ta chỉ còn cách ngồi đợi ở Lan Nhượng hiên, thân mặc áo trắng, trên đầu không cắm châu thoa, lẳng lặng chờ.

Cái gì sắp đến?

Sau giờ ngo, vừa mới dùng bữa xong, liền nghe thấy ngoài Lan Nhượng hiên có tiếng người ồn ào. Tổ Khiết chạy vào, thần sắc kích động, nói: “Nương nương, Lý công công dẫn theo một đám người tới đây...”

Ta đứng lên, nhìn mái hiên màu ngọc bích bị khói mù mông lung che phủ xa xa, trầm nghĩ, rốt cuộc đã tới rồi sao?

Người tới là thái giám quản sự Lý công công trong cung hoàng hậu. Lúc quan hệ giữa ta và hoàng hậu còn tốt, cũng từng đem chút đồ cho hân, ngày thường gặp ta, hân luôn tươi cười, nhưng ngày hôm nay, một nụ cười hân cũng không có, sau khi hành lễ với ta liền nói: “Ninh nương nương, hoàng hậu cho mời.”

Phía sau hân mang theo hơn mười gã thái giám, có lẽ không chỉ đơn giản là mời ta đi gặp hoàng hậu, không lật đật Lan Nhượng hiên chông lên trời, hân sẽ không bỏ qua.

Ngốc như Tổ Khiết cũng cảm giác được sự nguy hiểm đang tới, không tự chủ được bước đến bên cạnh ta, “Nương nương...”

Ta quay đầu nói với nàng: “Xem ra Lý công công muốn điều tra Lan Nhượng hiên, Tổ Khiết, người kêu mọi người phối hợp một chút.”

Ta biết chuyện xảy ra kế tiếp ta đã không thể khống chế. Ta không thể khống chế hân nhận mệnh lệnh của người khác ra tay với ta, đành kêu Tổ Khiết tinh táo một chút, nhưng Tổ Khiết luôn ngốc nghếch, sao có thể địch nổi Lý công công thông minh lạnh lợi mà sành sỏi?

Ta đứng dậy, kêu Tổ Khiết đem một kiện áo choàng da chồn tía, khoác từ tế lên trên người, tùy ý Tổ Khiết giúp ta cài một cái đai lưng cùng màu. Kiện áo khoác da chồn này màu đen ánh tím, màu sắc chẳng hề tươi đẹp, Lý công công thấy, cũng không nói gì.

Ta một đường đi ra, nhóm cung nhân Lan Nhượng hiên đều đã bị người ta quản chế, tập trung ở trong đình quý thành một nhóm. Ta thấy tình thế như vậy, chỉ biết cười khổ. Nàng ta ra tay, không ngờ lại nhanh chóng như thế.

Ta bị Lý công công kèm sát, chui vào kiệu nhỏ bốn phía có màn che. Bốn phía kiệu nhỏ, chắc hẳn có thủ hạ của Lý công công vây kín, để phòng ta có

hành động khác thường. Hắn còn gọi một mama đến lục soát thân thể ta. Ta buông xuôi bỏ mặc hết thảy, không phản kháng gì.

Ngồi trong kiệu nhỏ bốn bề kín mít, không có chút ánh sáng. Bên ngoài có tiếng động mơ hồ truyền tới, lúc tới bên tai ta, lại không thể nghe thấy nội dung, chỉ cảm thấy có tiếng nói tiếng sột soạt, khiến người ta khủng hoảng mà lạnh cả người.

Ta nắm áo choàng chôn tía trên người thật chặt, vuốt ve mặt ngoài mềm mại ấm áp của nó, mỉm cười. Một lần mưa gió này sẽ mang đến cho ta cơ hội như thế nào?

Ta nhắm hai mắt, không nghe tiếng người từ ngoài kiệu truyền tới nữa, chỉ cảm thấy cái kiệu vững vàng đi tới, hoặc rẽ hoặc thẳng, thật lâu sau sau đó, cái kiệu ngừng lại, có lẽ là đã đến.

Tiểu thái giám vạch màn, ánh sáng xuất hiện bất thành linh khiến ta hơi chói mắt, thì ra tuy sắc trời u ám, hai bên Chiêu Thuận cung lại đốt đèn cung đình bằng ngọc lưu ly. Ta bước xuống kiệu, sớm đã có tiểu thái giám vây quanh, cung nữ dẫn đường đi trước, dường như đã coi ta thành phạm nhân. Tình huống đã tệ đến mức không thể tệ hơn, nhưng ta nghĩ, dù có tệ đến thế nào? Cũng không tệ bằng một năm đại tuyết** tung bay kia, ta giấy dựa bên bờ sinh tử?

*(**Đại tuyết ở đây là một trong 24 tiết khí của lịch Trung Quốc)*

Vào cung nhiều năm, chẳng phải ngày ngày ta đều giấy dựa bên bờ sinh tử sao?!

Cung nữ dẫn đường đưa ta tới chính điện Chiêu Thuận cung, hoàng hậu sớm đã ngồi trên ghế phượng, tay áo dài, trên búi tóc mang trâm phượng màu tím. Bởi vì thái hậu mới hoăng, nàng không mặc màu đỏ, chỉ mặc một kiện bào phục màu sắc âm đạm, gương mặt tất nhiên là không chút phấn son. Ta không nhìn ngó lung tung, chỉ cung kính hành lễ với nàng. Lúc nàng kêu bình thân, mới đứng dậy dùng khước mắt đánh giá những người khác trong điện. Quả nhiên không ngoài dự liệu, Khổng Văn Trân đứng ở một góc, mà Tô Hoàn, thì đứng bên cạnh hoàng hậu, cầm lấy ấm sứ trên bàn, thêm trà cho hoàng hậu.

“Hôm nay bản cung tìm Ninh chiêu hoa tới đây, thực sự là bất đắc dĩ, vạn lần mong Ninh chiêu hoa không phiền lòng.” Thời Phượng Cần chậm rãi uống một hớp trà, rồi mới nói.

“Hoàng hậu nương nương triệu kiến thần thiếp, đó là vinh hạnh của thần thiếp, nào dám dùng tới hai chữ phiền lòng?” Ta cúi đầu nhẹ nhàng đáp. Nàng đã không xưng ta một tiếng “Muội muội”, nghĩa là đao đã ra khỏi vỏ, liền không thu hồi lại nữa.

“Bản cung luôn luôn thân thiết với Ninh chiêu hoa, hôm nay lại không thể không triệu Ninh chiêu hoa đến hỏi han, thật sự là bản cung buộc phải như vậy. Chỉ vì chuyện này ảnh hưởng trọng đại, bản cung đã nắm công việc của lục cung trong tay, nên không thể không điều tra rõ ràng chuyện này, để tránh mọi người nghi ngờ, nảy sinh tranh chấp, dao động nền móng của quốc gia.”

Nghe nàng nói lưu loát một tràng, không có câu nào không đường hoàng, ta chỉ biết cúi đầu xuống, liên tục đồng ý.

Nàng thấy ta có không lời nào để nói, liền hỏi: “Ninh chiêu hoa, giờ Thân tới hôm qua, ngựoi có dẫn người đến thăm thái hậu hay không?”

Ta đáp: “Thần thiếp nghe Khổng thượng cung nói, bệnh tim đập nhanh của thái hậu tái phát, thần thiếp mang theo canh thuốc mà ngự thiên phòng đã chưng sẵn đến thăm thái hậu, cũng không đề ý đến giờ giấc.”

Lúc này Khổng Văn Trân bước ra khỏi hàng chứng minh, “Canh thuốc Ninh nương nương mang đi, quả thật là do nô tì kêu Tư thiện phòng chuẩn bị, nhưng từ lúc Ninh nương nương đem đi rồi. Trong quá trình có phát sinh chuyện gì thì nô tì cũng không biết.”

Ta biết rõ hoàng hậu đã sớm hạ quyết tâm, bất luận ta biện giải cái gì, nàng cũng sẽ đưa tất cả nghi vấn hướng về ta. Nàng đã bày bố sẵn kết thúc, cho nên trước khi mọi chuyện phát sinh, ta không tìm hiểu được tin tức gì, chỉ biết thái hậu hoăng, quá trình trong đó lại hoàn toàn không biết gì cả. Ta không biết nên biện giải ra sao, chỉ đành đi bước nào tính bước đó.

Hoàng hậu nói rất hòa nhã, lại nói ra những câu bức người, “Ninh chiêu hoa, tuy thái hậu có bệnh, không ngừng ho khan, nhưng thân thể luôn luôn khỏe mạnh. Tới hôm qua sau khi uống canh thuốc của ngựoi nga đến, chưa đến hai canh giờ liền ruột đau như cắt, đột nhiên hoăng. Kinh thái y điều tra những thứ thái hậu nôn mửa ra, phát hiện trong dạ dày bà có độc. Sau bữa cơm chiều Thái hậu chưa hề ăn gì, chỉ uống mỗi canh thuốc ngựoi mang đến, ngựoi còn gì để nói?”

Ta sớm đã đoán được nàng sẽ dựa vào việc này, lại không ngờ tới nàng ra tay tuyệt tình như thế, đem hết thảy nghi vấn chỉ về hướng ta, chỉ thẳng ra ta là hung thủ đầu độc thái hậu.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Trong cung tiếng động rền vang, gió lạnh mưa sa kéo tới.

Ta vội vàng quỳ xuống biện bạch, “Hoàng hậu nương nương, thần thiếp oan uổng quá. Canh thuốc kia thần thiếp đã uống qua sau đó mới múc cho thái hậu. Thần thiếp cũng không có việc gì, sao lại nói canh thuốc không ổn?”

Hoàng hậu cười lạnh, không còn thấy vẻ từ ái như thường ngày, nói: “Bản cung biết ngươi sẽ biện bạch như thế mà. Bản cung làm sao lại quên, Ninh chiêu hoa trước kia từng là thượng cung, thủ đoạn tự nhiên cao siêu. Người bên ngoài càng đoán ngươi không dám trắng trợn hại người, ngươi lại càng muốn làm như thế. Không sai, chén canh thuốc ngươi bưng đi tất nhiên là không có độc, nhưng Ninh chiêu hoa học rộng hiểu nhiều. Ninh chiêu hoa còn nhớ Lan Nhựt có một loại hoa lan, tên gọi là nhụy điệp không?”

“Thần thiếp tự nhiên nhớ rõ, mấy tháng trước lúc nhụy điệp nở rộ, thần thiếp còn mời hoàng hậu nương nương cùng đi Lan Nhựt xem, hoàng hậu nương nương đã quên rồi sao?” Ta cúi đầu nói, “Thần thiếp còn không ngờ tới, thợ làm vườn trong cung tài nghệ lại cao siêu như thế, mang nhụy điệp vào trong phòng ẩm, mùa đông rét đậm mà vẫn có thể nở hoa như cũ. Chẳng qua hoa cỏ này được người ta chăm sóc, chung quy vẫn không có tư thái xinh đẹp như được thiên nhiên bên ngoài tạo hình.”

Đám thợ làm vườn sao có thể chăm chỉ như vậy, chắc hẳn phải có người ngầm hạ chỉ, trong phòng ẩm mới có lan nhụy điệp nở rộ. Ta lại không đoán ra rốt cuộc hoàng hậu đã bày bố cục diện như thế nào, nhụy điệp nở rộ, hương thơm xông vào mũi, nhưng loại hoa này cũng không độc.

Hoàng hậu cười nhạt, “Lấy thủ đoạn của Ninh chiêu hoa, tự nhiên sẽ không dùng thứ bất mắt như thế...”

Nàng vẫy tay một cái, có một ngự y tiến lên, thấp giọng bẩm báo: “Khởi bẩm hoàng hậu nương nương, canh thuốc này, thực sự là thuốc hay trị bệnh tim đập nhanh. Mấy ngày gần đây thái hậu bị phong hàn ho khan, thần giúp ngài ấy kê mấy phương thuốc Đông y chống lạnh, trong đó có thực địa hoàng, nam khung, bạch thược, bạch phục linh, đương quy, gừng khô, cây thạch xương bồ, hoàng kỳ, nhân sâm, cam thảo, nhưng những con rùng mình ớn lạnh của thái hậu vẫn giảm bớt, mấy ngày gần đây lại càng hay rùng mình, thần liền cho thêm quế vào trong thuốc. Ninh chiêu hoa tự tiện dùng canh thuốc tâm bồ cho thái hậu, có mấy thứ cũng hơi xung đột, nhưng xung đột không lớn, chỉ khiến dạ dày thái hậu khó chịu thôi...”

Liền có cung nữ quản sự trong hậu cung tiến lên bẩm báo: “Hoàng hậu nương nương, sau khi Ninh chiêu hoa đi rồi, thái hậu liền đi xí hai ba lần, ra vật vàng trắng tanh tươi vô cùng. Thái hậu nghĩ đến túi hương tháng trước Ninh chiêu hoa tặng cho ngài, liền kêu nô tì đem ra treo lên để át mùi hôi, chẳng ngờ không đến hai canh giờ, bệnh tim đập nhanh của thái hậu liền tăng thêm, không còn cứu vãn được nữa.”

Ngự y ở bên cạnh liền chứng thực, “Thái hậu nương nương đã đi tả, thân thể liền hư không, hơi lạnh đã nhập vào thân thể, tuy nhụy điệp không độc, hít vào trong mũi, lại có công hiệu kích thích dạ dày. Hơn nữa thái hậu lớn tuổi, vốn có thuốc thang bảo vệ, nhưng thuốc thang lại bị đi tả ra hết, như thế sẽ khiến cho bệnh tim đập nhanh của ngài tăng thêm, hết cách xoay chuyển.”

Ta thầm cười lạnh trong lòng, nàng đã bày sẵn một cái bẫy để ta nhảy vào, tất nhiên là đã nghĩ đến tất cả sơ hở, dù ta có biện giải ra sao, cũng chỉ là phí công. Xem ra Không Văn Trăn đã đầu phục hoàng hậu, từ trong miệng nàng, tất nhiên sẽ có vô số chứng cứ gây hại cho ta. Chuyện ta từ Tĩnh Huy cung đi ra gặp nàng cũng không phải là ngẫu nhiên, mà gặp gỡ Tổ Hoàn, cũng không phải ngẫu nhiên. Tổ Hoàn mang theo gió, cố ý để ta nhìn thấy, chính là muốn cảnh báo cho ta.

Ta cúi đầu nói: “Nếu như thần thiếp sơ sẩy khiến thái hậu mắc bệnh hiểm nghèo, thần thiếp không còn lời nào để nói.”

Trong điện đột nhiên yên tĩnh trở lại, hoàng hậu không nghĩ đến ta lại nhận tội nhanh như vậy, những lời nói đã chuẩn bị vẫn chưa nói ra miệng, kế tiếp lại không biết nên thăm vấn thế nào.

Trầm mặc nửa buổi, nàng mới nói: “Nói như thế, ngươi đã thừa nhận việc thái hậu chết có liên quan tới ngươi?”

Ta nhàn nhạt mà trả lời: “Thần thiếp cái gì cũng chưa thừa nhận. Nhưng hết thảy đều tại ý trời, thần thiếp có ý tốt lại khiến thái hậu gặp đại họa này, thần thiếp hổ thẹn trong lòng, nếu hoàng hậu bởi vậy mà muốn xử tử thần thiếp, thần thiếp cũng không có lời nào để nói!”

Hoàng hậu cười lạnh: “Bản cung nghe nói Ninh chiêu hoa giáo hoạt như hồ ly, ngày hôm nay đã được lĩnh giáo. Ngươi có biết người ngồi trong gian phòng bên kia, là gì của ngươi không?”

Một góc đại điện có một cái cửa gỗ nhỏ, vốn được sơn đỏ, lúc này lại treo vải trắng lên, ta cúi đầu nói: “Thần thiếp không biết.”

Hoàng hậu vẫy tay một cái, phiến cửa gỗ nhỏ liền không tiếng động mà mở ra, Ninh Tích Văn vẻ mặt mờ mịt đi ra. Nàng trông thấy ta, đi lên vài bước, kêu một tiếng: “Tỷ tỷ?” Đã bị mấy cung nữ ngăn cản.

Ta nhú mày, hoàng hậu đã biết được cái gì từ chỗ nàng?

Hoàng hậu nói: “Ninh chiêu hoa, bản cung từng thân thiết với ngươi, những thứ ngươi mưu cầu, bản cung chưa hề từ chối. Vốn lấy thân phận của ngươi, nội quyền không thể vào cung, nhưng ngươi cầu ta, nói là vì muội muội này của ngươi rất đáng thương, mẫu thân mới chết, muốn đưa nàng vào cung cho khuấy khỏa, bản cung liền đáp ứng, lại không ngờ, muội muội của ngươi đã nói cho bản cung ít chuyện mới mẻ trong nhà ngươi.”

Ta do dự liếc mắt nhìn Ninh Tích Văn một cái. Vẻ mặt nàng vẫn mờ mịt, hiển nhiên nàng cũng bị người ta bắt đến, vẫn chưa rõ nguyên do, chỉ hi vọng nàng đừng nói ra cái gì gây rắc rối là tốt rồi.

Khuôn mặt hoàng hậu thay đổi trở nên hoà nhã, nói với Ninh Tích Văn: “Tích Văn muội muội, muội đừng sợ, bản cung luôn qua lại thân thiết với tỷ tỷ của muội, hiện nay, tỷ tỷ của muội rước họa vào thân, bản cung vì muốn giúp nàng thoát tội, đành phải hỏi muội, muội có từng nghe tỷ tỷ nói gì thì mau kể lại đi.”

Ninh Tích Văn không biết tình hình lúc trước, xem bộ dáng lại thực sự cho rằng hoàng hậu đang giúp đỡ ta, do dự nói: “Hoàng hậu nương nương, chỉ cần tiểu nữ nói ra, tỷ tỷ sẽ không có chuyện gì sao?”

Ta gấp gáp trong lòng, lại không có cách nào đưa mắt ra hiệu cho nàng, lấy trí tuệ của nàng, không thể tự hiểu ra. Ta đành phải âm thầm cầu nguyện, hi vọng nàng đừng nói ra cái gì bất lợi.

Ninh Tích Văn do dự nửa buổi, nhìn ta, lại nhìn hoàng hậu mặt mũi hoà nhã một cái, ngập ngừng đáp ứng mà nói: “Lúc trước nô tì vào cung, lúc rảnh rỗi cũng thường nói chuyện trong nhà, tỷ tỷ cũng có đề cập đến thái hậu nương nương, nói nếu không phải năm đó có thái hậu nương nương đề bạt, tỷ tỷ sớm đã không còn tánh mạng.”

Ta âm thầm thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ những lời này không hề có sơ hở gì.

Hoàng hậu cười nói: “Ninh chiêu hoa luôn luôn là người nhận ơn sẽ báo đáp, biết thái hậu có bệnh tim đập nhanh, liền thường xuyên đến thăm, phải không?”

Ninh Tích Văn khẽ gật đầu, “Tỷ tỷ cũng nói với tiểu nữ như vậy.”

Hoàng hậu nói: “Nhưng muội không biết, Ninh chiêu hoa lại vì nghĩa diệt thân, tự mình đem bí mật thái hậu cấu kết với người ngoài cung tiết lộ cho bản cung?”

Ninh Tích Văn khản trương liếc mắt nhìn ta một cái, vội vàng mà nói: “Không, tiểu nữ không biết. Tỷ tỷ mang ơn thái hậu nương nương, tỷ sẽ không làm như vậy.”

Hoàng hậu cười cười, vẫy vẫy tay, có hai tên nội thị giám mang theo một người từ ngoài điện đi vào. Người kia cúi thấp đầu, sắc mặt tiêu tụy, hiển nhiên là đã chịu nghiêm hình tra tấn.

Ninh Tích Văn vừa thấy hân liền kích động, kinh hô thất thanh: “Hắn chính là sát thủ giết chết mẫu thân!”

Hoàng hậu nói: “Tích Văn muội muội còn không biết một chuyện khác. Vị sát thủ này sau khi kiểm chứng, là do Thái Thú An Định phái đi, mà bản cung kiểm chứng thêm lần nữa, lại phát hiện Thái Thú An Định cũng là cháu chất bà con xa của thái hậu!”

Ta khép mắt không nói. Chỉ cần nhìn là hiểu ngay tất cả mọi chuyện, nàng tốn nhiều công phu như thế, tất cả chứng cứ đã giăng thành một cái lưới lớn chặt chẽ bao phủ ta, phá hỏng tất cả đường lui của ta. Không cần kiểm chứng, sở dĩ ta đầu độc thái hậu, đó là bởi vì thái hậu phải người lấy tánh mạng đại nương. Động cơ giết người rõ ràng như thế. An bài chu đáo chặt chẽ đến vậy, chắc hẳn chẳng thể hoàn thành trong một sớm một chiều. Phải sắp đặt từ rất lâu trước kia, có lẽ bắt đầu từ lúc ta và hoàng hậu còn xưng tỷ muội, nàng đã âm thầm bày ra hết thảy. Nhưng ta không hiểu, ta là một phi tần bậc thấp hoàn toàn không có thế lực nhà ngoại trợ giúp, không thể tạo thành chút uy hiếp nào, có ta ở bên cạnh nàng, đối với nàng mà nói chỉ có trăm mối lợi mà không có chút thiệt thòi nào, vì cái gì nàng lại muốn đuổi tận giết tuyệt như thế?

Ninh Tích Văn cơ hồ lung lay sắp đổ, mắt nhìn ta, tràn đầy bi thương, “Tỷ tỷ, tỷ là vì báo thù cho nương, mới...”

Một câu này của nàng đúng là họa vô đơn chí*, càng chứng thực tội danh của ta. Có lẽ, muội muội này của ta chẳng hề ngu dốt như vẻ bề ngoài?

(*Trích từ câu phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí nghĩa là ở đời may mắn thường ít có, nhưng xui rủi thì có rất nhiều, đã xui vẫn có thể xui thêm.)

Ta thờ dãi một tiếng, ngẩng đầu lên, nhìn hoàng hậu, “Hoàng hậu nương nương, thần thiếp xuất thân ê tiện, chỉ cầu mong một chỗ nương thân, khó tránh phải dùng chút thủ đoạn, nhưng thần thiếp tự nhận là ăn ở với hoàng hậu nương nương cũng không tệ. Nếu hoàng hậu nương nương hiểu được phần tâm ý này của thần thiếp, nghĩ biện pháp giúp thần thiếp thoát tội, tất nhiên thần thiếp cảm kích vô vàn. Chỉ là thần thiếp không cẩn thận, chọc vào đại họa như thế, may mà chưa liên lụy đến hoàng hậu nương nương, coi như thần thiếp vẫn tích được chút công đức. Thần thiếp có tội, xin hoàng hậu hạ chỉ, trị tội thần thiếp. Nhưng thần thiếp có bệnh phong thấp, Tông Nhân phủ* rét lạnh thấu xương, thần thiếp sợ chống chọi không nổi. Trước kia Hoàng hậu nương nương thường cho thần thiếp một chiếc ghế nằm từ đàn, thần thiếp chưa hề hưởng dụng qua, bây giờ chiếc ghế nằm từ đàn kia, Sư quý phi cũng không cần nữa, thần thiếp muốn xin hoàng hậu chút ân tình, thần thiếp đã bị định tội, có thể mang chiếc ghế nằm từ đàn vào trong phòng giam hay không?”

(*Tông nhân phủ: Chuyên trị tội và xử lý phạm nhân có tội nặng, hoàng thân quốc thích)

Hoàng hậu ngần ra, hiển nhiên không hiểu vì sao ta bỗng dưng lại nhắc đến chuyện ghế nằm từ đàn, thật lâu sau cũng không lên tiếng. Ta liền ngẩng đầu lên nhìn nàng, khoe miệng mỉm cười, nói với nàng: “Nói tới nơi chế tạo ghế nằm từ đàn này, cũng là nhà của hoàng hậu nương nương. Nương nương luôn thân thiết với thần thiếp như tỷ muội, dù cho ở trong phòng giam, cũng để thần thiếp lưu lại một chút nhớ mong phải không?”

Hoàng hậu ngồi thẳng trên ghế phượng không động đậy, nhưng ta biết trong nháy mắt nàng ta đã chấn động. Ta âm thầm cười lạnh. Cạm bẫy ta mai phục không chỉ có như vậy đâu. Ta luôn luôn biết cách xin ăn ở chỗ sói hổ, lấy lòng những kẻ tàn ác. Hoàng hậu nắm hậu cung trong tay, động một tí là lấy tính mạng người khác, có gì khác sói hổ đâu. Tuy nàng thân thiết với ta, nhưng một khi ta không thể khiến nàng thỏa mãn, nàng liền đưa ta vào chỗ bất nghĩa. Cũng giống như Sư Viện Viện, nàng không động, thì ta cũng không động.

Nàng trầm mặc nửa buổi, mới thờ dài nói: “Ninh chiêu hoa quả nhiên tính tình sáng khoái. Chỉ trách bản cung không có năng lực, không thể cứu Ninh chiêu hoa trong lúc nguy nan, nhưng yêu cầu nhỏ nhỏ này của Ninh chiêu hoa, dù thế nào bản cung cũng nên giúp Ninh chiêu hoa hoàn thành.”

Mặt ta lộ vẻ cảm kích, quý xuống hành lễ cảm ơn nàng.

Nàng đi xuống ghế phượng, đi về hướng ta, thờ dài: “Ninh chiêu hoa, ngươi và bản cung cũng có một hồi tình tỷ muội, bản cung dù đã có kết luận, tự nhiên cũng phải chứng thực lần nữa, đợi hoàng thượng hạ thánh chỉ mới xử phạt. Ngươi yên tâm, bản cung sẽ cầu tình với hoàng thượng, xin hoàng thượng niệm tình, giảm tội cho ngươi.”

Ngươi trong đại điện tuy không nhiều, nhưng nghe hoàng hậu nói như vậy, chắc hẳn mỗi người đều âm thầm gật đầu khen ngợi không thôi. Ta hãy còn cúi đầu nhìn dưới chân. Thái hậu mới hoảng, vớ giày trên chân ta thuần một màu trắng. Hoa văn tối màu trên gấm, váy dài trắng nõn kéo lê trên mặt đất, trong mắt tựa hồ đều là một mảnh tuyết trắng, giống như trận mưa tuyết nhiều năm trước đây, vô tận vô cùng, tràn đầy tuyệt vọng.

Lúc này ta bị bỏ hết thoa cài trên đầu thay quần áo trắng, đưa vào Tông Nhân phủ chờ thẩm vấn. Ta bị nhốt vào một gian nhà tù đơn. Không giống những lao ngục khác, nơi này coi như cũng sạch sẽ, trên giường trải vải thô, còn có chăn mỏng, không thấy rách nát dơ bẩn. Ta biết đây là đặc ân của hoàng hậu. Ta đã thế này, vĩnh viễn không còn cách nào xoay mình, nàng liền mừng rỡ hào phóng, lại được tiếng hiển từ, lưu lại cho hoàng thượng một cái ấn tượng tốt.

Ba thước tóc đen không có trâm cài giữ, liền thả xuống bên eo; gương mặt vốn không có bao nhiêu son phấn, hiện tại chắc đã phai sạch. Trong lao chuẩn bị quần áo mùa đông của phạm nhân, đưa tới cho ta một bộ, ghé vào chóp mũi ngửi thử, mùi nấm mốc lập tức sộc lên. Ta cố nén cảm giác khó chịu, mặc quần áo mùa đông vào, cảm giác rét lạnh thấu xương mới bớt đi một chút.

Từ cửa sổ nhỏ hẹp trên mái nhà tù trông ra ngoài, chỉ thấy ngoài cửa sổ vẫn u tối như trước, nhìn không thấy một chút ánh sáng mặt trời. Chẳng lẽ tuyết lại sắp rơi? Ta trầm nghĩ, cơn mưa tuyết nhiều năm trước kia, lúc đó tuổi ta còn nhỏ, không có năng lực bảo vệ mình, mới bị người ta chà đạp, mà hiện giờ ta tin tưởng ta đã khác xưa, dù cho ta không thể giữ được tánh mạng của mình, cũng muốn kéo người cùng nhau xuống suối vàng.

Bất quá, tốt nhất là nàng có thể giữ được tánh mạng cho ta. Ta nhìn bông tuyết tung bay bên ngoài, nhẹ nhàng nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Gió đông không thổi gió tây thổi, ngầm hạ mưu kế

Thăng đến buổi chiều, người ta chờ đợi mới xuất hiện.

Ngồi trong bóng tối, tuy chỉ có một chút tiếng động, lại truyền đi thật xa, thật xa. Ta nghe cuối hành lang truyền tới tiếng cửa sắt mở ra, mang theo một trận gió lạnh, xen lẫn một mùi hương thoang thoảng. Ta nghĩ, rốt cuộc nàng ta đã tới rồi sao?

Mùi hương thanh nhã cao quý như vậy, chỉ có quý nhân trong cung mới xứng đáng có được, ví dụ như hoàng hậu.

Ta lắng nghe tiếng châu ngọc va vào nhau trên người nàng, lẳng lặng chờ đợi nàng đi tới. Dưới tình huống gấp gáp như vậy, có lẽ nàng sẽ không tiền hô hậu ủng, gương mặt cũng sẽ không trưng ra nụ cười hiền hòa giả tạo?

Ta ngồi ngay ngắn ở trên giường, nhìn thấy nàng một thân một người khẽ cau mày dần dần đi tới. Mùi trong phòng giam này giống như giường ta từng ngủ nhiều năm trước, chỗ nào cũng hôi, muốn xua cũng xua không hết.

Sáng sớm, nàng còn mặc cung phục màu tối, nhưng lúc này, trên người nàng lại là một thân trắng thuần, chắc hẳn tin tức thái hậu băng hà sớm đã truyền ra ngoài. Giống như ta, trên đầu nàng không cài châu thoa, gương mặt chưa điểm son phấn. Hai bên không có người trông giữ, ta cũng không giống ngày xưa thấy nàng liền không ngừng thi lễ, chỉ lẳng lặng nhìn nàng dần dần đi gần.

Ta không hiểu, nữ nhân có quyền thế cao nhất triều đại này, vì sao phải đuổi tận giết tuyệt ta? Hôm nay, sẽ có đáp án chăng?

“Xem ra bất luận Ninh chiêu hoa ở nơi nào cũng đều dương dương tự đắc, rất biết cách bảo vệ mình. Bản cung còn lo lắng nô tài Tông Nhân phủ có mắt không thấy Thái son, ngay cả một bộ quần áo mùa đông cũng không cấp cho, xem ra bản cung đã lo lắng vô ích rồi.”

Ta cười, “Thần thiếp luôn luôn phải bảo vệ mình, chắc hoàng hậu nương nương cũng biết rồi. Đơn giản là bên ngoài nhiều lang sói, phía sau thần thiếp lại không chỗ dựa, tất cả mọi chuyện đều phải dựa vào chính bản thân mình, thật đúng là mệt cho một tỷ tỷ tốt như hoàng hậu.”

Không cần phải mang gương mặt giả tạo như lúc ở trước mặt mọi người, hoàng hậu nghe ngữ khí vừa như châm biếm vừa như trào phúng của ta thì ghen lời một hồi, thật lâu sau mới nói: “Trong cung xưa nay đã như vậy, Ninh chiêu hoa còn chưa sáng mắt ra sao?”

Ta nói: “Thần thiếp cảm tạ hoàng hậu nương nương không có bỏ đi phong hào Chiêu hoa của thần thiếp, ở trong lao ngục chưa khiến người ta ngay cả cái giường và chăn mùng cũng lấy đi. Chỉ là thần thiếp không hiểu, thần thiếp luôn luôn vâng theo hoàng hậu như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, vì sao hoàng hậu không chịu tha cho thần thiếp một con đường sống? Vì muốn có quan hệ thân thiết hơn với hoàng hậu, thần thiếp nguyện ý làm phụ tá đắc lực cho ngài, vì sao trong lòng ngài không có chỗ cho thần thiếp?”

Hoàng hậu đứng ở bên ngoài song sắt, mắt nhìn về hướng ta, lại không trả lời vấn đề của ta, lại nói: ” Bộ đồ tù trên người Ninh chiêu hoa này, vết bẩn loang lổ, chắc hẳn đã có không ít người mặc qua. Ninh chiêu hoa vì tránh lạnh, cũng không chút để ý mặc lên người, thấy rõ trời sinh tính tình Ninh chiêu hoa đã kiên cường dẻo dai, bản cung tự thẹn không bằng. Nếu như bản cung phải chịu khổ như Ninh chiêu hoa vậy, bản cung tình nguyện chết...”

Nàng khẽ thở dài, “Đây chính là điểm khác biệt lớn nhất giữa Ninh chiêu hoa và bản cung.”

Đèn trong phòng giam chiếu vào trên đôi mắt nàng, tinh thuần như nước, gương mặt không một tỳ vết. Một gia đình phải tiêu hết bao nhiêu tiền vốn, bao nhiêu nhân lực bồi dưỡng từ nhỏ, mới bồi dưỡng ra được một người như vậy? Tư sắc vốn không có gì đặc biệt, trải qua sự bồi dưỡng tốt nhất, lại trở nên cao quý bất phàm.

Ta đột nhiên hiểu ra ý nghĩ của nàng, “Nếu như thật sự là như vậy, hoàng hậu muốn xử lý sạch tất cả mọi người trong hậu cung hay sao?”

Người thân đã là hoàng hậu, thì phải chấp nhận chuyện hoàng thượng có tam cung lục viện, bằng không, sao người không làm thê tử của một người bình thường?

Nàng che miệng cười, “Ninh chiêu hoa vẫn không hiểu ý của bản cung. Thôi được, cuối cùng thì có một ngày người sẽ rõ, vì sao ta muốn xử lý người!”

Tuy ta không hiểu nàng làm tất cả những việc này là vì cái gì, nhưng có một điểm ta cũng hiểu được, cùng múa với sói, ta sớm đã chuẩn bị tâm lý kỹ càng.

Ta chậm rãi đứng dậy, tới cạnh song sắt đến gần nàng đang đứng bên ngoài. Nàng thấy ta đến gần, rõ ràng cảm thấy bất an, lại kiên cường bất động chịu đựng. Có lẽ mùi hôi của chiếc áo tù nhân trên người ta thật sự quá nồng, khiến nàng không tự chủ được bịt mũi, sau đó phát hiện đáng về bất nhả của mình, mới lại cố buông tay xuống.

Ta chậm rãi đi đến gần nàng, cho đến khi chúng ta chỉ cách một hàng song sắt, mới nói: “Hôm nay sắc trời không tốt, trong lao ngục rét lạnh thấu xương, nếu hoàng hậu thương cảm nô tỳ, tại sao không sai người mang chăn bông và ghế nằm tới đây? Kéo thần thiếp không cẩn thận chưa nhận được thánh chỉ xử quyết, đã chết còng ở trong lao ngục, chuyện này đối với danh dự hoàng hậu cũng không tốt.”

Nàng không nghĩ đến ta còn dám đề ra yêu cầu như vậy, sắc mặt càng thêm trắng bệch, lạnh lùng mà nói: “Đã là tù phạm, còn đòi hỏi nhiều, tuy bản cung đứng đầu hậu cung, nhưng cũng không thể làm được.”

Ta cười, đi thêm một bước, tay bắt lấy song sắt, nói với nàng: “Xem ra hoàng hậu đối xử tốt với thần thiếp, toàn bộ đều là giả dối? Nhưng may thay, thần thiếp sớm đã có chuẩn bị.”

Sắc mặt nàng càng tái nhợt, nghĩ đến những lời nói của ta ở trên đại điện, hỏi ta: ” Ghế nằm từ đàn này rốt cuộc có gì không ổn?”

Ta cười, tay rời khỏi song sắt, đưa hai tay bị song sắt làm cho lạnh băng vào trong tay áo, lúc này mới nói: ” Ghế nằm từ đàn vốn không có gì bất ổn, chẳng qua Sư Viện mất đi đứa con, lại có một ít quan hệ với ghế nằm từ đàn này. Hoàng hậu đoán xem, thợ thủ công đã chế tạo ghế nằm từ đàn này ra sao?”

Hoàng hậu mù mờ, bối rối. Ta khẽ mỉm cười, ”Tuy cục Thượng Cung nằm ở trong cung, nhưng nó đã hầu hạ hoàng tộc, làm một chút chuyện nào đó cũng khá thuận lợi. Người ở ngoài cung xếp thành hàng thành đội chờ tới hiểu kính, thần thiếp chỉ cần kêu người truyền ra một ít tin đồn, lại ngấm ra hiệu, tính Chiết Giang giàu có và đông đúc liền đưa tới chiếc ghế nằm được chế tạo tỉ mỉ, còn tìm Hoắc gia chuyên chế tạo vật dụng gia đình xa hoa đến làm. Hoắc gia này cũng được cho là phú hào một phương, thì ra chẳng qua chỉ là một đám thợ thủ công mỹ nghệ, nhờ gả nữ nhi cho một nhà chồng tốt, lúc này cả gia tộc mới dựa vào con gái đắc đạo, mà gả chó lên trời*.”

(*Dựa vào câu một người đắc đạo, gà chó lên trời tương tự câu một người làm quan, cả họ được nhờ. Câu này do điển cổ: Thời Hán, Hoài Nam vương Lưu Yên tu luyện đắc đạo bay lên trời. Lũ gà chó trong nhà ăn phải thuốc luyện còn dư cũng đều trở thành tiên cả.)

Ta chậm rãi nhìn góc tường mà cười, “May mà tuy bọn họ phú quý, nhưng tay nghề lại không sa sút, đồ đạc làm ra vẫn tốt như trước kia, hơn nữa hoàn toàn có thể chế tạo theo yêu cầu của thần thiếp.”

Ta quay đầu nhìn khuôn mặt trắng bệch của nàng, nói: “Càng buồn cười là, bọn họ cứ tưởng hoàng hậu nương nương từ trong cung truyền tin ra, muốn bọn họ chế tạo. Hoàng hậu thấy có buồn cười không?”

Phàm là những người có địa vị cao, đều có chung một loại khuyết điểm là đứng ở chỗ cao nên rất sợ gió lạnh, nỗ lực phòng ngừa mọi rắc rối có thể xuất hiện, không chấp nhận được những tình huống ngoài dự kiến xuất hiện làm tổn hại đến vị trí của họ. Loại tình hình này, biểu hiện ở trên người hoàng hậu càng nghiêm trọng. Từ nhỏ nàng đã là trung tâm tập trung sự chú ý của mọi người, được người người tỉ mỉ hầu hạ, chuẩn bị đưa vào trong cung, không chấp nhận được chút tỳ vết nào, cho nên, hành vi cử chỉ của nàng mới giống một hoàng hậu đến như vậy. Nàng có thể chịu đựng, để cho một cái lỗ hổng to như núi băng tồn tại ở trên đời này sao?

Nàng đã quen sống trong phú quý, ở trong một gia tộc cực lớn, tự nhiên cũng có tranh đấu, có âm mưu, cũng có tính kế, có khả năng từ nhỏ nàng đã được dạy những thủ đoạn tất yếu này, nhưng trước giờ nàng chưa từng có những cảm nhận như ta. Từ ngày vào trong cung, ta liền như khiêu vũ trên mũi

đao, chỉ cần hơi vô ý, sẽ bị ngàn vạn lưỡi đao chia vảo, cho nên, ở trong cung này, không có ai là bạn bè chân chính của ta.

Nàng cắn chặt răng, cười lạnh với ta, “Thời gia là một đại gia tộc, người không thể tưởng tượng ra thế lực lớn của nó lớn bao nhiêu đâu, bất luận người lưu lại vết tích gì, cũng đều bị lau chùi sạch sẽ bóng loáng!”

Ta trở về giường ngồi xuống, “Hoàng hậu nương nương, thiên hạ không chỉ có một Thời gia, còn có Sur gia, Thượng Quan gia, thậm chí Hạ Hầu gia. Có bao nhiêu gia tộc là kẻ địch của Thời gia, lại có bao nhiêu gia tộc là bạn bè của Thời gia? Thần thiếp không có bản lĩnh gì, nghe ngóng mọi chuyện, vốn là sở trường của thần thiếp. Nếu như có kẻ địch của Thời gia biết hoàng hậu có một điểm yếu này, chẳng lẽ lại không biết lợi dụng sao? Còn nữa, ghế nằm này một đường đưa lên kinh, có các châu các phủ lập hồ sơ, còn có phủ Nội Vụ lập hồ sơ. Vốn không có chuyện gì, án của Sur quý phi đã sớm kết thúc, nếu như hoàng hậu lại quấy nhiễu như vậy, khiến hoàng thượng hoài nghi, thuận tay một đường tra xuống. Tuy Thời gia có thể hóa giải, nhưng e rằng cái giá phải trả cũng không nhỏ, có thể phải bồi thường một số mạng người của Hoắc gia, nô tỳ cho rằng không đáng. Không bằng hoàng hậu dùng tay, nô tỳ sẽ tìm cách. Nếu ngài có thể để nô tỳ sống, vụ án này sẽ vẫn chìm sâu dưới đáy hồ như cũ.”

Ta chậm rãi nói: “Hoàng hậu nương nương mình giám, thần thiếp quả thật không có bản lĩnh gì, nhưng làm thượng cung vài năm, bản lĩnh truyền tin tức vẫn còn tồn tại. Thần thiếp gửi thư từ qua lại với người ngoài cung cũng khá nhiều, nếu như hai ba ngày mà không có tin tức của thần thiếp, cái bí mật này sẽ có người mang tới gia tộc nào đó lĩnh tiền thưởng. Chắc hẳn số tiền thưởng này chỉ có thể cao chứ không thấp, mà gia tộc đó, đương nhiên sẽ không là bạn tốt của Thời gia!”

Nàng nhìn ta, sắc mặt trắng như tờ giấy, ” Vì sao người không sớm thương lượng với ta?”

Ý của nàng, ta hiểu, nếu như ta sớm lộ ra việc mình âm thầm bố trí, nàng sẽ không hãm hại ta như thế, kéo bản thân vào vũng bùn.

Ta thầm cười lạnh, nếu như người biết ta lên xếp đặt, chắc chắn sẽ dùng hết sức nghĩ cách để điều tra phá hoại, bố trí càng thêm chu đáo chặt chẽ. Ta cười, “Thần thiếp ăn ở với người khác chung quy vẫn luôn thật lòng, hi vọng thần thiếp và hoàng hậu có thể chung sống hòa thuận, thực sự giống như tỷ muội. Kỳ thật thần thiếp cũng không muốn đẩy hoàng hậu vào thế bất nghĩa, xin hoàng hậu yên tâm, chỗ khoáng vật trên chân ghế nằm, lúc Sur quý phi mất đứa bé trong bụng, thần thiếp đã lên rút lấy ra, không có ai biết.”

Làm hại Sur Viện Viện sinh non, đương nhiên không phải cái gọi là khoáng vật trên chân ghế kia. Phần chân bép lò của ghế nằm từ đàn kia luôn được giữ ở nhiệt độ bình thường, thêm vào một loại quặng sắt khó giải nhiệt, những thứ đó được dùng để lưu thông máu trong chữa bệnh, nếu như mang đến chỗ Sur Viện Viện, tất sẽ bị người ta điều tra ra, há có thể làm hại nàng đẻ non.

Thứ ngày thơ như vậy, ta đã sớm kêu người trong cục Thượng Cung lên rút lấy ra, nàng không biết, Không Văn Trân cũng không biết, nhưng Hoắc gia biết, thợ thủ công chế tạo ghế nằm này cũng biết, cho nên, nếu nàng điều tra xuống, chỉ biết là quặng sắt hại Sur Viện Viện, chỉ biết hết thấy chứng cứ phạm tội đều bất lợi cho nàng, cho nên nàng mới kiêng dè.

Nàng lung lay sắp đổ, bàn tay thon chụp lấy song sắt lạnh như băng. Ta nhìn tay nàng thần thò: “Hoàng hậu nương nương, nếu hoàng thượng biết đôi tay ngọc thon thon này của ngài cũng dính máu dơ bẩn như thần thiếp, hoàng thượng có còn thân mật xưng ngài là ‘Biểu muội’ nữa chăng?”

Nàng miễn cưỡng đứng thẳng người. Trong lao có gió lạnh thổi qua, nàng hơi hơi run rẩy, cười khổ, “Ninh chiêu hoa, người biết không? Một người nếu như bị bưng bít quá lâu, liền thực sự cho rằng cái gì mình cũng có thể làm được, khó khăn gì cũng không thành vấn đề, cũng vì vậy mà chịu không nổi nửa điểm tủi thân còn con. Bản cung cho rằng mình là hoàng hậu, thì cái gì cũng không để vào mắt, quên lời răn dạy của người nhà, quên mỗi lời nói mỗi cử động của mình chỉ cần không cẩn thận một lần sẽ mang đến tai họa ngập đầu cho người nhà.”

Ta biết mục đích của ta đã đạt tới, âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, cười nói: “Kỳ thật thần thiếp cũng giống nương nương, đều là thân bất do kỷ. Thần thiếp cũng không trách nương nương khiến thần thiếp bị nhốt vào ngục, nương nương cũng chỉ tự bảo vệ mình mà thôi. Nhưng tình thế đã đến nước này, nương nương vẫn phải nghĩ biện pháp, để thần thiếp thoát khỏi tai vạ này.”

Mặt Hoàng hậu trắng như tuyết, dưới ánh đèn gần như trong suốt, “Muội muội phải biết, một khi chọc phải án vụ lớn như thế, người liên quan liền nhiều vô kể, nếu như muốn thoát thân, năng lực của bản cung thật sự chỉ có hạn. Bất quá, bản cung có thể thỉnh cầu hoàng thượng xử lý khoan hồng cho muội muội...”

Ta lắc tay, cắt ngang lời nàng nói, nhàn nhạt trả lời: “Hoàng hậu nương nương, thần thiếp cũng không có nói không nhận tội, cũng không cần phải thỉnh cầu hoàng thượng, chẳng qua với thế lực hoàng hậu, thi hành một kế ve sầu thoát xác, chẳng hề khó.”

Hoàng hậu giật mình mở to hai mắt, “Người muốn rời khỏi nơi phú quý nhất trên đời này?”

Ta nói: ” Nơi này tuy là nơi phú quý nhất trên đời, nhưng đối với thần thiếp mà nói, cũng là lồng sắt giam cầm thần thiếp hơn mười năm.”

Kỳ thật nhận được thư mẫu thân nhờ người mang từ ngoài cung vào, biết bà sống giàu có sung sướng, vui vẻ hạnh phúc, lòng ta đã có ý muốn thoát ly. Ở trong cung, chung quy luôn có vô số đại nhân quyền cao chức trọng hơn mình, nếu ra bên ngoài, lấy bản lĩnh của ta, tin rằng sẽ vẫy vùng như cá gặp nước.

Tính cách ta luôn không lưu luyến nhiều đối với những việc vô nghĩa, tuy rằng trong cung rục rờ phồn hoa, nhưng ta đã bị hoàng hậu hại ra nông nỗi này, nơi này đã còn không thích hợp với ta nữa. Ta miễn cưỡng lưu lại, sẽ chỉ khiến tranh đấu càng ngày càng nghiêm trọng. Phía sau Hoàng hậu có chỗ dựa là hoàng thượng, có chỗ dựa là gia tộc nàng, mà ta chỉ có hai bàn tay trắng, đây là một cái thế tất bại. Ta bắt được nhược điểm nhỏ nhỏ của hoàng hậu, cuối cùng sẽ có một ngày nàng biết được sự thật, khi đó nó không thể trở thành nhược điểm nữa. Ta chỉ có thể nhân lúc nàng còn chưa thoát khỏi nỗi khiếp sợ, lập tức thoát thân rồi khỏi, đây mới là việc ta nên làm.

Nàng khép hờ mắt, lông mi thật dài chớp chớp. Ta hiểu rõ suy nghĩ trong lòng nàng: nếu như để ta rời đi, không phải sẽ lưu lại một điểm yếu nguy hiểm nhất ở bên ngoài sao?

Ta nói: “Hoàng hậu không cần phải lo lắng. Ngài đừng quên, chuyện Sư quý phi lần này, thần thiếp cũng có phần tham dự. Gia muội còn đang ở trong tay ngài, nếu thần thiếp làm ra cái gì, tánh mạng gia muội cũng khó bảo toàn. Nàng chính là thân nhân duy nhất còn lại trên đời này của thần thiếp...”

Gương mặt ta lộ ra thần sắc ảm đạm, trong lòng lại nghĩ, muội muội này vào thời điểm ta khó khăn nhất đã tiến lên đẩy ta một phen, không bằng ta cứ thuận nước giong thuyền đi. Không phải nàng thích ở trong cung sao, vậy ta sẽ cho nàng lưu lại trung tâm của quyền thế, ở bên cạnh hoàng hậu đi. Ta khẽ cười lạnh, mấy lần vào trong cung, nàng tình chân ý thiết nói chuyện với ta một lúc lâu, có mấy phần là vì bản thân mình, có mấy phần là vì ta?

Thần sắc hoàng hậu hơi chấn động, nhưng vẫn còn do dự. Quả thật, ta đã cho nàng một cái biện pháp tốt nhất để giải quyết vấn đề này. Nếu như có thể thành công, từ nay ta liền trời cao biển rộng, mà nàng, ở trong cung cũng ít đi một người khiến nàng khó ăn mất ngủ. Tất cả âm mưu sẽ chìm sâu vào đáy nước. Đương nhiên, cũng rất có khả năng nàng sẽ nghĩ là: nếu như ra ngoài cung rồi, sẽ có rất nhiều cơ hội sai người lấy tánh mạng của ta.

Nhưng đời người như canh bạc, ta không thể vì vậy mà lui bước không tiến lên, từ thủ trong cung, giữ khư khư lấy một người nam nhân không biết yêu là gì. Huống chi, muốn lấy tánh mạng ta, cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy.

Tim đèn chi một tiếng nổ bùng, khiến cho ánh đèn trong phòng giam sáng tối bất định, bóng người thon thả lay động theo ánh đèn.

Hoàng hậu nương nương bỗng nhiên bật cười, “Ninh muội muội quả thật lo nghĩ rất chu đáo. Sao bản cung lại không đáp ứng yêu cầu nhỏ nhỏ này của Ninh muội muội được? Nhà tù này âm u ẩm ướt, khiến Ninh muội muội phải chịu khổ rồi, bản cung sẽ kêu người lấy chăn mền bằng bông tơ, áo ấm bông tới đây. Cuộc sống muội muội sau này còn dài mà, không nên vì chịu lạnh mà hao tổn sức khỏe.”

Lúc này gương mặt ta mới lộ ra sự vui mừng thật lòng, hành lễ với nàng, “Tạ ân điển của hoàng hậu nương nương. Bên cạnh hoàng hậu nương nương ít người, muội muội của thần thiếp tuy rằng ngu dốt, nhưng dung mạo cũng khá được. Nếu như hoàng hậu nương nương sẵn lòng, nàng có thể thay thế thần thiếp hầu hạ nương nương. Hơn nữa muội muội của thần thiếp rất nghe lời, không suy nghĩ quá nhiều như thần thiếp, giống như chim sợ cành cong, cho rằng người trên toàn thế giới này đều sẽ gây bất lợi cho mình...”

Hoàng hậu khẽ gật đầu, “Muội muội yên tâm, nàng đã là người thân cuối cùng trên đời này của muội, bản cung tự biết đối đãi với nàng ấy thật tốt, để nàng ấy ở trong cung có một cuộc đời vinh hiển.”

Mặc kệ trong lòng oán hận đến cỡ nào, từ nhỏ đã được dạy dỗ khiến nàng rất giỏi xem xét thời thế, phân rõ lợi hại, bởi vì nàng ngồi ở vị trí hoàng hậu này, không chỉ đại biểu cho chính bản thân nàng, mà còn đại diện cho cả gia tộc nàng.

Cho nên, nàng không chấp nhận được nửa điểm sai lầm nhỏ.

Nữ nhân có thân phận trong cung, đều là như thế.

Tất cả đều đã đàm phán thỏa đáng, hoàng hậu xoay người đi về hướng cửa lao. Thân ảnh thon thả chậm rãi bước đi, một thân trắng thuần, dạo bước bên cạnh vách tường ảm đạm, lại có vài phần quý khí âm u, không còn sự uy nghiêm đoan chính như lúc ở Kim Loan điện xanh vàng rực rỡ.

Ta nghĩ, nàng chỉ thích hợp ở trong cung, rất thích hợp ngồi ở trên cái ghế phượng mạ vàng kia.

Nàng nhanh chóng rẽ qua góc tường, lại chậm rãi xoay người, trên mặt mang một nụ cười mỉm, “Muội muội, có chuyện ta quên nói với muội. Việc lần này, muội muội cũng không thể trách bản cung. Trong cung có một số người không thể quá nổi bật, vốn cũng là ý của hoàng thượng, bản cung chẳng qua chỉ nghĩ biện pháp hoàn thành tâm nguyện hoàng thượng mà thôi.”

Lòng ta hoàn toàn lạnh như băng. Mấy ngày gần đây, Hạ Hầu Thần vẫn đối xử với ta như trước kia, khiến ta bớt đi một chút ác cảm đối với hắn, hóa ra hắn vẫn như thế, tất cả đều là con cờ trong tay hắn, một khi không còn cảm thấy mới mẻ, con cờ là ta liền không có cơ hội sử dụng thêm lần nữa. Chẳng lẽ ta còn có thể có ôm ấp một chút kỳ vọng về hắn dưới đáy lòng sao? Nghe những lời hoàng hậu nói, ta vốn không nên thất vọng mới đúng. Không sai, đây mới là Hạ Hầu Thần, bạc bẽo vô tình, có thể bỏ tất cả những thứ đáng bỏ, ví dụ như ta.

Hoàng hậu thấy thần sắc ta không thay đổi, giống như sớm đã đoán được kết quả này, thở dài một hơi, thần sắc trên mặt rất kỳ dị, không nói cái gì nữa, chậm rãi đi ra cửa phòng giam. Ta nghe nàng dặn dò quan coi ngục, “Tuy Ninh nương nương phạm phải tội lớn, nhưng dù sao nàng vẫn từng là tỷ muội tốt của bản cung, cũng không thể đối xử lạnh nhạt với nàng. Lát nữa người đi cục Thượng Cung lĩnh chăn gấm và áo bông mới tới đây, nhóm thêm bếp lò trong phòng. Thân thể nàng luôn yếu ớt, nếu như xảy ra điều gì bất trắc, bản cung sẽ không tha cho người!”

Trong lòng ta trào ra cảm giác biết ơn thật lòng. Hai vật này, quả thực là thứ ta cần nhất. Có nhiều phương diện nàng không được hào phóng, nhưng những việc nhỏ này thì chẳng hề làm khó dễ, so với rất nhiều kẻ có thù tất báo, nàng quả thực tốt hơn rất nhiều. Nếu không phải nàng cố chấp với ta như vậy, chúng ta thực sự có khả năng trở thành một đôi tỷ muội tốt.

Từ cửa sổ nhỏ hẹp của nhà tù trông ra, ta rút cuộc nhìn thấy từng đợt bông tuyết bay bay bên ngoài. Nhiều năm trước, cũng trong một trận tuyết giống như lông ngỗng bay đầy trời này, ta đã từ tình cảnh cực kỳ thê thảm mà chuyển mình, hôm nay, xem ra nguyện vọng của ta cũng có thể thực hiện được.

Có lẽ những bông tuyết lạnh buốt này, lại chính là vật may mắn của ta.

Nó luôn luôn báo hiệu trước từ tình huống cực kỳ thê thảm, cảnh ngộ của ta sẽ chậm rãi thay đổi.

Chỉ chốc lát sau, quan coi ngục liền đưa tới cho ta chăn gấm trắng tinh và áo bông dày bằng tơ tằm. Tuy rằng kiểu dáng rất bình thường, nhưng bên trong cũng dày hơn, sờ vào mềm mại, chắc là dùng bông loại tốt bỏ thêm vào. Mà bếp lò cũng được bày trong phòng giam của ta. Nhà tù thông gió bốn phía, tuy không ấm như Lan Nhược Hiền, nhưng so với lúc đầu đã tốt hơn rất nhiều.

Ánh mắt quan coi ngục đi cục Thượng Cung lấy mấy thứ này hơi kỳ lạ, ta thấy nàng muốn nói lại thôi, liền hỏi nàng: “Có phải Không thượng cung có chuyện kêu người chuyển lời không?”

Nàng vội vàng quỳ xuống đáp lời: “Nương nương, Không thượng cung bảo nô tì gửi lời hỏi thăm nương nương, muốn nương nương an tâm nghỉ ngơi, tất cả sẽ được phơi bày. Nương nương thiếu cái gì, cứ việc kêu cục Thượng Cung đưa vào...”

Ta cười lạnh. Không Văn Trân vốn tưởng rằng bám được vào cành cây cao là hoàng hậu, là có thể lấy tính mạng của ta, bí mật của nàng sẽ vĩnh viễn chôn dấu, làm sao nghĩ đến, hoàng hậu chẳng hề hành động như ý nàng, vẫn kêu người mang chăn gấm tới đây, giống như tình nghĩa giữa ta và hoàng hậu chưa hết. Bảo sao nàng không sợ? Nàng đành phải bày tỏ ý tốt với ta. Ta nhẹ giọng thở dài: “Bản phi vào ngục, còn có nhiều người nhớ tới như vậy. Xem chăn gấm này đường may tinh tế, kín kẽ, Tư thiết bình thường làm sao có thể chế ra được, có lẽ là do chính tay Không thượng cung làm ra chăng? Người thay bản phi đa tạ nàng.”

Thủ pháp của nàng, tất nhiên ta chỉ cần liếc mắt một cái liền nhìn ra. Ở vị trí của nàng hiện tại, tự nhiên không cần chính tay may chăn bông áo bông, chỉ sợ vì nàng quá sợ hãi, mới nghĩ ra phương pháp này. Nhưng thời gian cấp bách, từ lúc hoàng hậu hạ ý chỉ, đến lúc chăn bông đưa đến tay ta, bất quá chỉ mấy canh giờ, nguyên cái chăn thì nàng may không kịp, nên nàng chỉ đâm thêm mấy kim ở mấy chỗ bất mắt mà thôi, mục đích chính là để ta nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Con cò đã mang lên bàn, ai có khả năng dùng ta.

Quan coi ngục Tông Nhân phủ tất nhiên là không giống những nơi khác. Bọn họ biết người bị giam bên trong không phải thì cũng quý, tuy hôm nay bị bỏ tù, nhưng nếu có một ngày thoát ra, liền lập tức trở lại thành nhân vật rung chuyển trời đất. Cho nên quan coi ngục nơi này, cũng không dám mắng chửi, ngược đãi phạm nhân trong lao, huống chi nàng nhìn thấy ta bị bỏ tù chưa đến mấy canh giờ, đã có người mang chăn đến, lại có hoàng hậu tự mình đến điều tra, hầu hạ càng ân cần thêm. Nghe nói ta có bệnh phong thấp, nàng liền sai người đi cục Thượng Cung hầm canh thuốc, mang tới cho ta uống.

Đào mắt đã qua một ngày, ta hỏi quan coi ngục, bên ngoài tuyết rơi bao nhiêu rồi.

Nàng trả lời ta, sâu gần một thước.

Hôm nay trời giá lạnh mặt đất đóng băng, tất cả mọi người đều trốn trong cung sưởi ấm, vụ án của ta chắc phải để lại hôm sau mới giải quyết được.

Thời tiết thật sự rét lạnh, quan coi ngục liền kêu người bưng thêm hai cái bếp lò để trong hai góc nhà tù, trong phòng nhất thời ấm áp lên. Tuy rằng bốn phía thông gió, ta lại không cảm thấy lạnh chút nào.

Ta đang uống canh nóng cục Thượng Cung mang tới, liền nghe ở ngoài cửa lao có người truyền âm: “Hoàng thượng giá lâm.”

Quan coi ngục nghe vậy, tất nhiên là nhất nhất cúi đầu quỳ lạy. Ta còn chưa nhìn thấy bóng dáng Hạ Hầu Thần, liền vội vàng uống cạn phần canh còn lại trong tay, lúc này mới quỳ xuống.

Mặt đất lao ngục rốt cuộc vẫn kém hơn sàn lát đá bạch ngọc trong cung, miếng đá thô ráp chưa mài hết góc cạnh, xuyên qua quần bông thật dày, đâm vào khiến đầu gối ta đau nhức.

Ta nghe thấy tiếng cửa sắt bị mở ra, kéo kẹt chói tai, khiến hàm răng người ta phát nhức. Khóe mắt trông thấy vật áo choàng da cừu màu trắng, phía dưới áo choàng lộ ra một góc ủng màu vàng sáng, trên ủng có vết ướt, có lẽ là do đạp tuyết mà tới.

Cuối cùng Hạ Hầu Thần đã tới. Sao hắn có thể không tới? Hoàng hậu giúp hắn trừ bỏ tai họa ngầm lớn nhất trong cung, còn để hắn ung dung đứng ngoài sự việc, khiến tất cả buồn giận thống hận của nhà ngoại thái hậu chia mũi dùi về hướng ta, khiến mọi người trong thiên hạ cho rằng thái hậu đã chết trong tay một phi tử không có danh tiếng gì, ta nghĩ, hắn phải cảm tạ ta mới đúng.

“Trong phòng này cũng khá là ấm áp, không giống nhà tù cho lắm.” Giọng nói của Hạ Hầu Thần lạnh còn hơn tuyết thổi ngoài cửa sổ.

Trong lòng ta bỗng nhiên dâng lên một cơn tức giận. Dù cho ta thành kẻ chết thay cho bọn họ, trong mắt hắn ta vẫn không đáng một đồng như cũ, nhưng hắn là hoàng thượng, đất của thiên hạ, cũng là đất của hoàng thượng, ta có thể làm thế nào? Tưởng tượng đến đây, ta liền bình tĩnh hoà nhã lại, “Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương thương cảm thần thiếp, kêu người đưa lò sưởi tới.”

Nghe lời này, hắn trầm mặc nửa buổi, mới nói: “Đứng dậy đi, sàn lạnh.”

Ta vội vàng bò lên, đứng dậy. Chỗ bị cắn đau lâm râm, tuy ta kiệt lực bảo trì đáng vẻ, vẫn không khỏi nghiêng ngả một cái. Khóe mắt liếc nhìn, lại thấy Hạ Hầu Thần vươn một tay ra, dường như là muốn đỡ ta.

Lúc ta nhìn qua, tay hắn đã chấp sau lưng, có lẽ ta bị hoa mắt rồi.

Khang Đại Vi đứng đợi ngoài cửa sắt, lúc này nói xen vào: “Hoàng thượng, mấy thứ kia nô tài kêu người chuyển vào nhé?”

Hạ Hầu Thần lạnh lùng nói: “Không cần, chỗ của nàng đã có quá nhiều rồi.”

Ta nhìn hai bên một chút, trong phòng giam của ta lúc này bất quá là có thêm mấy cái bếp lò. Hắn kêu người mang bếp lò đến cho ta? Ta không dám tin, đảo mắt lại bình thường trở lại. Nói cho cùng hắn phải cảm kích ta, có thể để ta sống những ngày cuối cùng thật dễ chịu thoải mái, cũng là sự nhân từ tối đa của hắn rồi chẳng?

Hắn đã không kêu người tiến vào, thì ta cũng không cần dập đầu tạ ơn với hắn, lúc này ta lại không biết nên làm cái gì. Nếu như là phi tần bình thường, khi đến nông nỗi này, tất sẽ bị thương khăn cầu hắn, hô to oan uổng. Nhưng ta ở trong cung nhiều năm, tất cả nhân quả đều đã nhìn đến thấu triệt. Ta đã bị bọn họ biến thành con cò như vậy, liền định sẵn sẽ bị bỏ đi, có cầu xin, cũng chỉ uống phí thể lực mà thôi. Thật lâu sau, ta mới phun ra một câu: “Đa tạ hoàng thượng còn nhớ đến thần thiếp.”

Hắn cau mày nói: “Bất cứ thời điểm nào, nàng gặp trầm, đều là bộ dạng tâm không cam tình không nguyện. Trầm đến, khiến nàng khó xử như vậy sao?”

Ta cúi đầu nói: “Hoàng thượng, thần thiếp không có tâm không cam tình không nguyện, cũng không dám như thế. Hoàng thượng suy nghĩ quá nhiều, nên nhìn lầm rồi chẳng?”

Hắn lạnh lùng nói: “Trẫm có nhìn lầm hay không, không cần nàng đánh giá!”

Ta nghĩ người này cũng thật là kỳ quái, không nói chuyện chính sự, lại chạy đến trong phòng giam tìm ta. Lâm nhằm toàn những lời vô nghĩa chua chát mãi không ngừng, không biết là bị sao nữa?

Ta nói: “Hiện giờ thần thiếp là kẻ phạm tội, không đáng để hoàng thượng đến thăm. Trong ngục có rất nhiều thứ dơ bẩn, thần thiếp sợ ảnh hưởng đến hoàng thượng.”

Hắn đi tới trước mấy bước, đứng gần ta, lồng ngực cơ hồ đánh lên cái mũi của ta. Ta cố gắng không lui về phía sau. Tay hắn duỗi ra, nắm lấy hai má ta. Ta chỉ cảm thấy mấy ngón tay trên hai gò má rét lạnh như băng, hắn đụng vào khiến ta không thể chịu đựng được. Ta giãy dụa đông đưa hai má muốn thoát khỏi ngón tay hắn, thâm nghĩ qua mấy ngày nữa, ta có thể vĩnh viễn thoát khỏi hắn, không cần chịu đựng sự dày dụa và vui giận vô thường của hắn nữa. Nghĩ đến đây, lúc này chộc giận hắn cũng không tốt, ta không giãy dụa nữa, bức ra chút nước mắt trên khóe mắt, “Hoàng thượng, thần thiếp đã rơi vào hoàn cảnh thế này, chẳng trách được ai, chỉ trách thần thiếp thường ngày không biết đối nhân xử thế.”

Hắn buông ngón tay nheo trên mặt ta ra, nói khẽ: “Ninh chiêu hoa vẫn không rõ. Tuy khuôn mặt Ninh chiêu hoa quả thật có thể ẩn giấu tất cả sự thật, nhưng người bên ngoài lại không có bản lĩnh này. Tới hôm qua sau khi hoàng hậu từ Tông Nhân phủ đi ra ngoài, về mặt liên khác biệt rất lớn, trẫm chỉ cần hỏi một chút, nàng ta đã khai ra hết. Trẫm còn nghĩ phải làm sao để cứu nàng, xem ra không cần nữa rồi!”

Ta cả kinh, liền thu nước mắt trở về, nhìn hắn, chỉ thấy trong mắt hắn mờ hồ có lửa giận, cứ như muốn cắn người. Rốt cuộc hắn biết được bao nhiêu? Trong đầu ta nhanh chóng suy nghĩ. Hoàng hậu không phải là người ngu xuẩn như vậy, sẽ không nói sạch sành sanh với hắn, tối đa chỉ nói cho hắn tình huống chân thực vì sao ta phải vào ngục. Xem ra, hắn đang muốn gạt ta?

Bằng không hắn sẽ không nói nhảm nhiều như vậy.

Nghĩ đến đây, ta liền lấy lại bình tĩnh, định quý xuống thỉnh tội. Hắn lập tức giữ chặt cánh tay ta. Ta chỉ cảm thấy cánh tay đau đớn một trận, giương mắt nhìn lên, bên trong ánh mắt tàn nhẫn của hắn xen lẫn một chút đau buồn, tựa hồ như trời cao trút con hồng thủy, từng đợt sóng lớn cán quét qua mặt đất, mà mưa xuân lại không ngừng trút xuống nhân gian. Ta cảm thấy chấn động, liền nói: “Hoàng thượng, thần thiếp và hoàng hậu luôn có mối quan hệ hòa hợp. Hoàng hậu vì muốn bình ổn hậu cung, cuối cùng cũng không thể không bỏ qua thần thiếp, thần thiếp cũng không phải không thấy đau lòng. Chẳng qua thần thiếp sống trong cung lâu ngày, trong cung là chỗ như thế nào, từ nhỏ thần thiếp đã biết, cho nên, thần thiếp cầu xin hoàng hậu cho thần thiếp ra đi được thoải mái một chút, không nghĩ đến lại làm cho hoàng hậu nhớ lại cảnh tử muội tình thâm trước kia, khiến hoàng thượng lo lắng.”

Ta thăm dò nói lời này ra, muốn nhìn xem rốt cuộc Hạ Hầu Thần biết được bao nhiêu về cuộc mật đàm của chúng ta.

Hắn buông cánh tay ta ra, đứng thẳng người, khoanh tay lại, ngẩng đầu nhìn mưa tuyết rơi mãi không ngừng. Dù cho ở trong phòng giam, hắn cũng giống như cây tùng trên Hoàng Sơn, đá trên Thái Sơn, mang theo khí thế bức người, “Ninh chiêu hoa, trong cung không chỉ có nàng là người thông minh duy nhất, cũng không chỉ có mình nàng là sinh sống ở đây nhiều năm. Chỉ mong nàng đừng để vì quá thông minh mà bị thông minh làm hại!”

Nghe tiếng đàn ca mà hiểu nhã ý. Ta rốt cuộc đã rõ, hắn chẳng hề nghe được những gì ta đã nói với hoàng hậu, chẳng qua hoàng hậu để lộ sự khác thường, khiến hắn sinh nghi mà thôi.

Hiện giờ việc ta muốn làm, đó là phá tan sự hoài nghi của hắn. Ta âm thầm nói: “Hoàng thượng, thần thiếp như nhành liễu bám trên tường cung, vì muốn sinh tồn chỉ cầu mong mọi việc đều suôn sẻ. Nếu như cuối cùng có thể giúp được gì cho hoàng thượng, mong hoàng thượng nể tình thần thiếp đã bị ô danh mất hết danh dự, cho thần thiếp được chết toàn thây. Nếu được, xin hoàng thượng đưa thi thể thần thiếp về quê an táng. Lúc sinh thời thần thiếp không trách vận mệnh bất thường, chỉ mong kiếp sau có thể khỏe mạnh an khang là được.”

Hạ Hầu Thần nghe xong, đột nhiên xoay người lại, nhìn gần ta, bỗng nhiên bật cười, “Hóa ra, ở trong lòng nàng, trẫm là người như vậy? Nàng cho rằng trẫm là con cò mà trẫm bỏ đi ư?”

Ta cúi đầu không nói, trong lòng kỳ quái. Giá trị của ta đã bị lợi dụng hầu như triệt để, hần cần gì phải làm bộ làm tịch, còn bày ra bộ dạng đau thương kịch liệt bị phần này cho ai xem? Hần theo lời hoàng hậu mới là Hạ Hầu Thần chân chính. Vì bình ổn trận sóng gió thái hậu này, ta được chọn làm kẻ chết thay. Việc này ta đã sớm biết. Tranh đấu trong cung, ai cũng như thế. Ta đã làm quân cò thí, lâm vào hoàn cảnh thế này, ta cũng đành phải chấp nhận kết cục như vậy.

Hần thấy ta cúi đầu không nói, đột nhiên hần đến gần hơn. Ta chưa kịp trốn tránh, đã bị hần bắt lấy mái tóc dài chưa búi sau đầu. Hần cố định đầu ta không cho động đậy, đem gương mặt nhắm ngay mặt ta, lạnh lùng mà nói: “Đôi khi trẫm thực sự muốn mở lồng ngực của nàng ra xem, xem trong này rốt cuộc có trái tim hay không!”

Khuôn mặt hần càng ngày càng gần ta, ta nghe được mùi trong hơi thở hần phun ra, có hương vị của bạc hà, chắc là hôm nay uống chút nước canh rồi mới tới đây. Ta không rõ hần đang giận cái gì. Chiều theo đạo lý mà nói, hần cho ta một cái thân phận bỏ đi, hần là hoàng thượng, quân muốn thần chết, thần liền không thể không chết, ai cũng hiểu đạo lý này. Việc thái hậu bỏ mình, thủy chung luôn cần có người gánh vác. Ta đã không còn gia tộc để liên lụy, phẩm vị trong cung lại không cao không thấp, lại có ân oán khó hiểu với thái hậu, tự nhiên là con cò thí tốt nhất. Ta đã thần nhiên tiếp nhận sự thật, hần cần gì phải nổi giận đùng đùng nữa? Chẳng lẽ bởi vì ta chưa ôm hần hô to oan uổng, chưa nước mắt ràn rụa xin hần làm chủ, làm hần không được vui vẻ như mong đợi, cho nên trong lòng mới không thoải mái?

Nhưng ta lại không giả bộ được. Sau khi nghe những lời hoàng hậu truyền lại, ta đã biết chuyện này cũng là ý của hoàng thượng, bây giờ bảo ta giả bộ thất vọng với hoàng thượng, khó khăn này đã vượt quá sức tưởng tượng. Trước giờ ta chưa từng kỳ vọng vào hần, thì làm sao lại thất vọng. Cách hành động của hần hiện giờ, ta lại cho rằng đó mới là chuyện bình thường, mới là cách làm bình thường của Hạ Hầu Thần ngồi trên ghế rồng.

Ta chậm rãi đáp: “Thần thiếp có tim, trái tim thần thiếp thủy chung vẫn hướng về hoàng thượng. Dù hoàng thượng muốn thần thiếp làm cái gì, thần thiếp cũng đem hết toàn lực ra làm, dù mất mạng cũng không oán trách nửa lời.”

Hần làm ra vẻ phần nộ, khiến ta cảm thấy khó chịu, thậm chí yêu cầu của người này cũng quá cao đi, đã coi ta là con cò thí, lại còn muốn ta biểu hiện thật thương tâm tuyệt vọng, tỏ vẻ thâm tình không nở xa hần. Tuy Ninh Vũ Nhu ta từ nhỏ sống ở trong cung, quen nhìn lòng người dễ thay đổi, cũng đã quen với việc lòng người dễ thay đổi, nơi này mỗi người đều thích lừa lọc giả dối, nhưng tình ý giữa ta và hoàng thượng không đạt tới mức độ đó. Trước khi chết, còn muốn ta giả vờ một phen, để hần thoải mái trong lòng. Ta nghĩ, Hạ Hầu Thần, người cũng thật khó hầu hạ, may mà, qua không bao lâu nữa, ta sẽ không cần tiếp tục hầu hạ người.

Nhưng để tránh xảy ra sơ suất vào thời điểm quan trọng này, ta cúi đầu không nói, yên lặng chờ hần xử lý. Mùi trong lao ngục này khá nồng, nhà tù tuy có bỏ thêm mấy cái bếp lò, bốn phía vẫn có gió lửa như cũ, dù thế nào, chắc hần hần cũng sẽ không dùng thủ đoạn cũ để trừng phạt ta?

Chỉ cần hần không làm như thế, thì ta không có gì phải e ngại. Ta đã như hần mong muốn, làm con cò ưa thích của hần, tận tình tận nghĩa, lại quyết định kết cục cho bản thân, cũng coi như hợp tình hợp lý. Hần không có chút cảm kích nào, lại còn tiếp tục nói lời chua chát, Hạ Hầu Thần như vậy, đã làm cho tinh thần ta mệt mỏi. Nghĩ đến chuyện không lâu nữa là có thể thoát khỏi hần, lúc này dù hần đối xử với ta thế nào, ta cũng phải nhịn xuống.

Hần không thích ta giả bộ tươi cười, ta liền nhàn nhạt mà nói: “Hoàng thượng, thần thiếp luôn biết rõ vị trí của mình, chưa hề có nửa phần tham vọng quá đáng. Lần này hoàng thượng coi trọng thần thiếp, là vinh hạnh của thần thiếp. Thần thiếp không hoàn thành sứ mạng, sẽ không liên lụy những người khác, tất cả tội lỗi thần thiếp sẽ một mình gánh chịu...”

Ta tự nhận nói ra những lời này rất có tinh thần hi sinh vì đại cục, dù thế nào, hần cũng phải hơi cảm động chứ —— thử hỏi trong cung này có vị cung phi nào ngẩng cổ nhận đao mà còn hưởng thụ như ta?

Nghe ta nói lời này, thật lâu sau hần cũng không lên tiếng, chỉ chuyển người, đưa cái sống lưng cho ta xem. Hần mặc đồ tang, không biết thế nào, lại khiến ta thấy hơi thê lương. Lại càng cảm thấy vô cùng khó chịu. Tuy rằng ta ở trong cung nhiều năm, sớm đã hoàn toàn học được mấy thói uốn éo giả dối, nhưng Hạ Hầu Thần cũng là cao thủ trong chuyện này. Hần làm ra vẻ như thế, chẳng lẽ ta nhất định phải biểu hiện ra sự tuyệt vọng không nở rời xa trước mặt hần, hần mới thỏa mãn? Hần muốn làm mình quân, thánh quân, tất nhiên là chỉ diễn kịch trước mặt mọi người, nơi này bốn bề vắng lặng, hần cần gì phải cố gắng gồng mình?

Mấy ngày liên tiếp có nhiều biến đổi lớn, tuy ta ở vẫn tranh đấu để sống còn trong hoàn cảnh khốn cùng, nắm bắt một con đường sống, nhưng liên tục dùng não, đã mệt mỏi không chịu nổi, chỉ muốn được thanh tĩnh, suy nghĩ một chút xem phải dùng cái phương pháp gì để thúc đẩy hoàng hậu, trước khi nàng chưa điều tra rõ chân tướng, mau chóng kết thúc chuyện này, ta cũng thoát thân ổn thỏa.

Ở trong cung nhiều năm, sinh hoạt trong cung đã dạy ta phải sinh tồn trong nghịch cảnh như thế nào, lập mưu ứng biến tính kế như thế nào, nhưng đối với nơi này, ta lại không có một chút lưu luyến. Ở chỗ này, lấy gia thế của ta, vĩnh viễn chỉ có thể ở dưới người khác, lớn tuổi, sẽ bị đẩy vào một góc. Hơn nữa tính tình Hạ Hầu Thần khó dò mà thích mới mẻ, về sau người mới vào cung, ta ba năm không được sủng ái, thậm chí cả đời không được sủng ái, cũng có thể. Hơn nữa hoàng hậu đã có địch ý với ta, dù cho ta thoát được tội danh lần này, ở trong cung cũng đã không còn nơi để ta nương thân. Nếu còn tiếp tục sống trong cung, cuộc đời của ta, liền thấy rõ ràng kết cục, bất quá là một phi tần đầu bạc, một mình ngồi trên áo ngắn mà thôi.

Nếu như xuất cung, khi khác hần. Bằng tay nghề của ta cùng với mối quan hệ lúc còn làm thượng cung, dù cho làm thương nhân không xuất đầu lộ diện, ta cũng sẽ như cá gặp nước, vinh hoa phú quý.

Ta đã bày tỏ quyết tâm với Hạ Hầu Thần, mục đích của hần đã đạt tới, cần gì phải làm khó ta?

Nhưng những lời ta nói, lại đòi lấy sự trầm mặc thật lâu, thân ảnh trắng thuần như cây tùng xanh treo đầy bông tuyết, vẫn không nhúc nhích. Ta lo sợ nghi hoặc mà không biết phải làm sao, không biết nên tiếp tục nói gì. Chẳng lẽ ta thực sự phải bày ra cái biểu tình thâm tình mà tuyệt vọng để hẳn được thỏa mãn? Nhưng ta đã nói ra lời này, bây giờ lại nói như thế, không phải sẽ càng làm cho hẳn khó chịu trong lòng? Càng cho rằng ta giả càng thêm giả sao?

Bếp lò trong phòng giam cháy bập bùng, trong đó bỏ than đá, khi bốc cháy lên thì im hơi lặng tiếng, càng không có bụi, nhưng lúc này, không biết vì sao, trong lò lửa đột nhiên xèo lên một tiếng, hoa lửa bắn toé ra chung quanh, có vài đốm còn văng đến trên áo bào của Hạ Hầu Thần. Áo tơ trắng hẳn mặc hiển nhiên là chế từ tơ tằm, không so được với vải bông. Nhìn thấy chỗ vạt áo bị cháy ra hai cái lỗ lớn, ta vội nói: “Hoàng thượng cẩn thận.” Vừa lập tức tìm cời lửa mà quan coi ngục đã để lại cho ta khuấy lò lửa lên, để nó lại cháy như bình thường.

Cời lửa đút từ gang, cầm ở trong tay lạnh như băng, nhưng Hạ Hầu Thần dường như không nghe thấy ta cảnh báo, vẫn đứng bên bếp lò không nhúc nhích. Bởi vậy, ta liền vòng qua thân thể hẳn đến cời lửa. Nhìn thấy trong bếp xèo xèo vài tiếng, hoa lửa bắn toé ra suýt tý nữa đốt vạt áo Hạ Hầu Thần thành một cái săng.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Tuy vào nhà giam, mộc ân vẫn như trước

Ta chẳng quan tâm đến việc gì khác, chỉ bận rộn tìm cời lửa giúp Hạ Hầu Thần, “Hoàng thượng, thể lửa này không bình thường, than đá không phải như vậy.”

Than này hơi giống than củi chất lượng kém mà dân thường hay sử dụng, chẳng qua không khói nhiều như vậy mà thôi.

Trong lúc lơ đãng nhìn về phía hoàng thượng, lại thấy cặp mắt hẳn mơ hồ ửng đỏ, giống như bị than bị lửa hun qua, môi mím lại rất chặt, biểu tình trên bộ mặt vẫn lạnh lùng dị thường trước sau như một. Ta vội nói: “Hoàng thượng, ngài thế nào rồi? Ngài có bị hun trúng không?”

Lúc này, mong ngài đừng xảy ra chuyện gì trong phòng giam ta ở, ảnh hưởng tới kế hoạch của ta.

Hắn nhắm mắt lại, quay đầu hướng về phía Khang Đại Vi đứng rất xa để tránh hiềm nghi, nói: “Không cho ai tiến vào!”

Khang Đại Vi rất tỉnh, gấp gáp đi ra khỏi nhà tù, trong phòng giam chỉ còn lại hai người chúng ta.

Ta ngẩn ra, một trận hoảng loạn từ trong lòng dâng lên, nhanh chóng lui về sau mấy bước, miễn cưỡng cười nói: “Hoàng thượng, ngài thế nào rồi?”

Hắn từ từ tới gần ta, ta lại lui về phía sau, rút lui đến đầu giường, ngồi xuống, lui đến không thể lui được nữa. Trơ mắt nhìn hẳn đặt tay vào trên vạt áo của ta, giống như lúc trước, trong không khí truyền tới tiếng xiêm y bị xé xuống. Bàn tay hẳn đi vào trong vạt áo ta, mang tới một cảm giác mát lạnh, hút đi toàn bộ hơi ấm trên người ta. Hẳn nói: “Chỉ có những lúc như thế này, trầm mới có thể cảm giác được con người chân thật của nàng...”

Thời tiết thật sự rét lạnh, gió lạnh lập tức chui vào trong vạt áo. Ta không tự chủ được tránh né sự xâm nhập của hẳn, “Hoàng thượng, hoàng thượng, ngài ngừng tay lại. Thân thiếp đã ở trong tù được mấy ngày, sẽ khiến ngài xui xẻo.”

Tại nơi như vậy hẳn còn có hứng, ta vừa sợ hãi đến cực điểm vừa cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Rốt cuộc Hạ Hầu Thần là loại người gì?

Hắn cúi đầu nói bên tai ta: “Đừng phản kháng lắm. Nàng biết xem xét thời thế, tất nhiên cũng biết phản kháng lắm sẽ mang tới cái kết quả gì.”

Sự chán ghét trong lòng ta đã đạt tới đỉnh điểm, thầm nghĩ nếu hẳn là minh quân, chắc hẳn phải biết sự hy sinh của ta lần này cao cả bao nhiêu, tất cả mưu đồ tính kế đều thất bại, mà đòi lấy còn bị phạt giam vào giam vào ngục. Hẳn đã đạt tới mục đích, cần gì phải đối xử với ta như thế?

Áo bông trên người đã bị hẳn cời bỏ, tay hẳn hướng xuống dưới, không có chút độ ấm nào, khiến cả người ta lạnh tê. Ngón tay vuốt ve ở bắp đùi, khiến toàn thân ta run rẩy. Tuy toàn bộ chân găm trong phòng giam đã được đổi, nhưng mùi hôi trong ngục chắc hẳn hẳn không thể không nghe thấy, nhưng ta lại cảm giác được sự biến hóa trên người hẳn. Vào lúc này rồi, hẳn vẫn còn có thể nổi hứng nhanh như vậy. Ta lạnh lùng nghĩ, chẳng lẽ phi tần trong cung đông đảo như thế cũng không thể thỏa mãn được hẳn?

Chính là như hẳn đã nói, ta không thể phản kháng. Ta ngừng tránh né, chỉ mong hẳn nhanh chóng làm xong.

Nhưng tuy thân thể hẳn có biến hóa, lại không giống với trước kia, ngón tay chậm rì rì dao động ở trên thân thể ta, tay hẳn vốn lạnh như băng đã bị thân thể ta hâm nóng, chậm rãi treu trọc, khiến ta có một loại cảm giác khó nhin. Tuy trong lòng cực kỳ chán ghét, nhưng thân thể lại có chút khát vọng được hẳn đụng vào. Cảm giác được tâm tình của mình, trong lòng ta cả kinh, thân thể lại không tự chủ được vận vẹo ở dưới bàn tay hẳn. Ta không biết hiện tại mình đã lâm vào tình trạng gì, lại thấy trong mắt hẳn, tình dục càng ngày càng đậm, dường như muốn xé nát ta ra. Hẳn cúi đầu cười, “Thì ra trước kia trầm làm sai...”

Khuôn mặt tuấn mỹ của hắn dần dần ửng hồng, hô hấp thêm thô, đứng lên lột y phục trên người xuống, bao trùm lấy ta. Ta không muốn nhìn hắn, nghiêng mặt đi, cảm giác một tầng quần lót cuối cùng trên thân thể bị hắn không chút thương tiếc xé xuống...

Khuất nhục trôi qua cảm giác duy nhất của ta là, may mắn, một lần này chẳng hề đau đớn như dĩ vãng.

Bị chặn găm bao lại, cũng không đến nỗi quá lạnh, tuy mũi chỉ ngửi thấy mùi hôi trong ngực, nhưng mùi hương đậm mỹ dần dần tràn đầy trong không khí. Ta nghiêng mặt, nhìn lò lửa lúc sáng lúc tắt, lộ ra thân thể dán trên mền tơ, bị hắn đè ép, va chạm, giống như bị vò nát, nhưng lại không đau đớn như dĩ vãng, ngược lại trong lòng dâng lên một nỗi kỳ vọng mơ hồ. Hơi ấm trong chăn dần tăng lên, ta cảm giác trên cổ có chất lỏng nhỏ xuống, ngẩng đầu nhìn lên, lại thấy sắc mặt hắn đỏ sẫm, mồ hôi từ trên trán hắn lăn xuống. Thấy ta nhìn hắn, gương mặt hắn hiện ra một tia tức giận, nhưng không phải sự u ám phần nộ lúc bình thường, trong đôi mắt lại xen lẫn chút ngưng ngườ đờ mắ. Dường như hắn muốn dùng tay che cặp mắt ta, lại oán hận trợn mắt nhìn ta một cái. Lúc này, ta làm sao có thể cố bảo trì biểu tình ngày thường được nữa, trong lòng lại có một loại cảm giác vô cùng xấu hổ, đành phải nghiêng đầu qua một bên, tránh ánh mắt hắn.

Động tác hắn càng mạnh, cơ hồ muốn vò nát ta, nhưng ta lại không thấy đau đớn khổ sở như ngày xưa, ngược lại giác quan toàn thân trở nên linh mẫn dị thường. Mồ hôi trên người hắn trộn lẫn với mùi trong lao ngực, lại có một loại ám áp tội lỗi. Kỳ lạ là, ta tự cảm nhận được tuy sự chán ghét hắn trong lòng vẫn chưa tiêu tan, thân thể lại khát vọng chuyện này kéo dài càng lâu càng tốt.

Không, ta không thể có chút lưu luyến nào về hắn. Hoàng cung là nhà giam của ta, ta phải thoát ra, chút ám áp này sẽ hủy hết tất cả. Ta bắt quá chỉ là một phi tần trong vô số phi tần bên cạnh hắn, nếu như vì một chút ám áp này mà bận lòng, sẽ lập tức phạm sai lầm, muôn đời muôn kiếp không trở lại được.

Ta hít một hơi thật sâu. Vì ta nhìn chăm chú, ánh lửa trong lò chiếu vào trong mắt ta, tuy ta đã nhắm hai mắt lại, vẫn có ngọn lửa không ngừng chớp động trong mắt.

Ta nghĩ, trong hoàng cung lạnh tính lạnh tình này, chỉ có tiếp tục tiến hành kế hoạch, ta mới hoàn thành được tâm nguyện.

Sợ hắn nhìn thấy cảm giác chân thật trong lòng ta, ta nhắm hai mắt, yên lặng ngăn cảm giác kỳ dị này lại.

Thật lâu sau, hắn mới nằm xuống bên cạnh ta, hai tay ôm lấy ta, vùi đầu trong cấn cổ của ta, thấp giọng khẽ gọi: “Ái phi, ái phi...”

Giống như phối hợp với lời kêu gọi của hắn, ánh nến trong lao lung lay. Trong bóng đêm, ta nghe rõ ràng trong giọng nói của hắn hàm chứa một chút yếu đuối không thể nghe thấy. Rốt cuộc đây là thật hay là giả? Là hắn muốn lừa ta mà có ý chăng? —— không thể trách ta nghĩ như thế, một lần nữa, Hạ Hầu Thần đã xé tan mặt nạ của ta, ta biết rõ đạo hạnh của hắn cao thâm hơn ta rất nhiều, mà hắn lại có được quyền thế ta không thể với tới. Ta chỉ có thể cẩn thận dè dặt, mới không bị hắn thừa dịp ta sơ sẩy mà tấn công.

Thật lâu sau, không nghe thấy ta trả lời, hắn mới thở dài: “Trẫm cũng không biết phải làm thế nào, nàng mới chịu dùng gương mặt thật đối diện với trẫm, nàng cứ giả giả vờ giả vệt như thế, trẫm lại càng cảm thấy khó chịu. Chỉ có những lúc như thế này, nàng mới thật lòng thật dạ biểu lộ tất cả biểu tình trên gương mặt, hoặc hận, hoặc vui...”

Trong lòng ta rung động vì câu nói cuối cùng của hắn. Ta có lộ ra biểu cảm vui sướng sao? Bị hắn chơi đùa đến toàn thân mềm yếu, ngay cả nói chuyện cũng muốn tốn hao hết tinh thần, ta thở ra một hơi, chậm rãi nói: “Hoàng thượng suy nghĩ quá nhiều rồi, thần thiếp không đáng để hoàng thượng bận lòng như thế.”

Trên thực tế, ta không tin tưởng hắn thật sự khó xử, còn bị ta làm cho động lòng. Hắn cũng giống ta thôi, ở trước mặt mọi người đã quen diễn kịch. Lúc ở Trường Tín cung, ta tận mắt nhìn thấy hắn lợi dụng tình mẫu tử của thái hậu, nói năng rất khản khoản thâm tình, nhưng thái hậu vừa quay người lại, hắn liền hoang đường phóng túng, tình cảm của hắn có mấy phần là thật, mấy phần là giả?

Chặn găm cục Thượng Cung đưa tới tuy không có màu sắc rực rỡ như chăn mền trong cung, nhưng lấp đầy bên trong, vẫn là loại tơ tằm tốt nhất, trong phòng lại có lò lửa để sưởi ấm, tuy thỉnh thoảng cũng có gió lạnh thổi qua, nhưng ta lại không cảm thấy lạnh, chỉ cảm thấy mình bị hắn gắt gao ôm, giống như sợ ta biến mất. Độ ấm trong chăn lên cao, mồ hôi trên người hắn dính trên thân ta, khiến ta cảm thấy không thoải mái, hơi hơi động dậy, hắn liền tỉnh giấc, càng ôm chặt lấy ta, ta đành phải nói: “Hoàng thượng, hôm nay đêm đã khuya... Ngải...”

Hắn lại dán làn môi nóng bỏng lên cổ ta, ta chỉ cảm thấy cấn cổ phát đau, không tự chủ được kêu đau một tiếng. Hắn nói: “Không biết vì sao, mỗi lần trẫm làm như vậy, dù biết nàng không thích, nhưng cũng chỉ có làm như vậy, trẫm mới cảm thấy nàng là chân thật. Trong cung phồn hoa như gấm, giữa một đám người đi qua, trẫm lại luôn có cảm giác như bất cứ lúc nào nàng cũng có thể tan biến...”

Trong lòng ta cả kinh. Hắn biết được bao nhiêu rồi? Nhớ ra mình đang bị hắn ôm, ta liền cắn chặt răng, như thế sẽ không để lộ ra biểu hiện gì khác thường, không khiến bắp thịt cả người cứng ngắc, hắn sẽ không cảm giác được. Ta tận lực kéo chậm âm điệu, “Hoàng thượng, chuyện lần này, trong lúc lo lắng thần thiếp lại gây ra đại họa, mới tạo thành tình huống như thế. Cục diện lúc này, hoàng thượng cũng không còn cách cứu, thần thiếp cam nguyện gánh vác tất cả vì hoàng thượng.”

Ta cảm giác được nhiệt độ cơ thể của hắn chợt lên cao, cánh tay siết chặt lấy ta. Đây là dấu hiệu hắn phần nộ bùng bùng ư?

Ta cảm thấy bất an, lại không dám vọng động. Thật lâu sau, nhiệt độ cơ thể hắn mới bình thường trở lại, nhàn nhạt mà nói: “Trẫm biết chuyện này không phải nàng làm. Dù nàng có tin hay không, trẫm cũng không hề ra lệnh cho ai đem tội lỗi đổ lên đầu nàng!”

Cuối cùng hắn cũng nói ra câu này, nhưng ta có thể tin tưởng hắn sao?

Ta trầm mặc không nói, chỉ gắt gao bắt lấy một góc mền. Ở trong cung này, ta có thể tin tưởng ai? Nên tin ai đây? Qua thật lâu sau, ta mới nói: “Hoàng thượng, thần thiếp không hề oán hận.”

Hắn đột nhiên buông ta ra, gờ chần, đứng lên. Gió lạnh phút chốc ủa vào, mang đi mọi hơi ấm trên người ta. Hắn tức giận, ta lại không dám động đây, thậm chí không dám kéo mền lên che thân thể. Chấn mền trên giường bị hắn thuận tay quăng ra, phủ lên người ta, ngăn cách gió lạnh bên ngoài. Ta chuyển mắt nhìn vách tường. Nơi này tuy là gian có điều kiện tốt nhất trong lao, nhưng trên tường vẫn có vết bẩn, khiến ta nghĩ đến tất cả những việc hắn làm với ta vừa rồi, cứ như một giấc mộng.

Ta nghe thấy tiếng mặc áo sột soạt, nghe thấy cửa sắt loảng xoảng một tiếng đóng lại, mở ra, rồi lại đóng lại, nghe thấy hắn lớn tiếng hét to: “Khang Đại Vi, hồi cung!”

Nghe thấy Khang Đại Vi luống cuống đáp lời: “Hoàng thượng, ngài đây là?... Lại cùng Ninh nương nương...”

Thật lâu sau, cũng không có ai đến quấy rầy ta. Nguồn nhiệt đã đi, lúc này ta mới cảm thấy thân thể lạnh dần, quần chặt lấy chân cũng không thể ngăn nổi cái lạnh. Ta thầm nghĩ: hoàng thượng, thần thiếp vốn là người như thế, ở trong cung, thần thiếp phải sống như vậy thôi.

Ta lục lọi trong chần, sờ soạng tìm kiếm từng kiện y phục, mặc vào từng cái, lúc này mới cảm thấy ấm áp hơn một chút.

Bỗng nghe thấy tiếng cửa sắt rung lên, quan coi ngục cung kính bẩm báo: “Nương nương, nô tì lại mang tới cho ngài thêm hai cái bếp lò nhé?”

Ta nhìn qua, lại thấy thần sắc quan coi ngục càng kính cẩn hơn, thực sự có hai cái bếp lò đặt ở cửa. Ta nói: “Như thế là đủ rồi, người cũng không sợ đốt mất nhà tù sao?”

Quan coi ngục nói: “Không sợ, không sợ, nô tì kêu người coi chừng một ngày một đêm. Chỉ mong nương nương nói tốt vài câu cho nô tì trước mặt Khang công công. Nô tì hoàn toàn không có ý lạnh nhạt với nương nương, bố cục nhà tù vốn là như thế, thông gió bốn phía...”

Nàng vừa đặt bếp lò xuống vừa thấp thòm lo âu, ta liền khoát tay áo, tùy theo ý nàng. Lúc này nàng mới nhẹ nhàng thở phào như trút được gánh nặng.

Ta thân mang trọng tội, liên quan đến nền móng quốc gia, dù Hạ Hầu Thần thực sự có lòng, chỉ sợ cũng không bao che cho ta được, bằng không thái hậu ba phen mấy bận dính líu tới chính biến, hắn cũng sẽ không nhiều lần bỏ đồ đao xuống*. Nguyên nhân chủ yếu, vẫn là e sợ binh lực của mấy vị phiến vương trấn binh nơi biên cương, nếu như nghe nói cái chết của thái hậu có liên quan đến hắn, bọn họ còn không mượn cơ hội này xuất binh giành quyền sao? Ở trong cung nhiều năm, ta đương nhiên biết, lúc Hạ Hầu Thần mới thành niên, tất cả mọi chuyện triều chính đều bị gia tộc Thượng Quan khống chế, chức thái tử hắn làm có cũng như không, bất cứ lúc nào cũng có thể bị phế. Gia tộc Thượng Quan quyền thế ngút trời, cho nên lúc đó, ta mới lựa chọn thái hậu, ai biết thái tử suy nhược lâu ngày lại có khả năng xoay người?

(*Nguyên văn là phóng hạ đồ đao trích từ câu phóng hạ đồ đao lập địa thành phật. Hiểu sát nghĩa là bỏ đao sát sinh xuống thì có thể lập tức thành phật. Đây là một câu nói lấy từ điển tích của phật giáo khuyên con người nên từ bỏ cái xấu, quay về với bản chất lương thiện tốt đẹp.)

Bên ngoài tuyết rơi xuống lộp lộp như lông ngỗng, giữa song cửa sổ thỉnh thoảng có hai đóa bông tuyết bay vào, bị ta bắt lấy, nắm trong tay. Ta thầm nghĩ, ta đã vào nhà tù, dù người có không thừa nhận đó là chi thị của người, thì thế nào? Người vẫn không thể cứu ta, vẫn chỉ có thể để mặc ta cho hoàng hậu xử trí. Để cứu quyền thế và triều chính của mình, người chỉ cần hy sinh một nữ tử thì có đáng gì chứ?

Có gió lớn gào thét, bông tuyết một bông tiếp một bông tung bay vào phòng, rơi xuống trong tay ta, khiến chút ấm áp vừa mới dâng lên trong lòng ta, hao mòn hầu như không còn.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Tuyết phủ mặt đất, thông thả bày bố.

Tuyết rơi liên tiếp ba ngày, đến ngày thứ ba, vầng thái dương mới từ trong tầng mây chui ra ngoài, chiếu ánh sáng chói lọi lên mặt đất. Lúc này có lẽ tường đỏ ngói xanh trong cung đều phủ đầy tuyết trắng, mà giờ này, cung nhân quét tuyết đang quét sạch tuyết trên đường, để tiện cho loan kiệu hoàng đế vào triều sớm.

Ở chỗ này, ban ngày và đêm tối như hòa lẫn vào nhau. Trong cung không có ai tới thăm nữa, ta liền mơ màng mà ngủ cả ngày, đến ban đêm, lại không thể ngủ được. Tuy có bếp lò hùng hực chất, ta lại thường giật mình tỉnh giấc trước lúc bình minh, nhìn bầu trời dần dần sáng lên, nhìn nền trời bên ngoài cửa sổ dần dần trắng bạch.

Ta không thể làm được gì, chỉ có chờ đợi. Chờ đợi tất cả mọi chuyện sớm kết thúc, chờ hoàng hậu sớm ngày thực hiện lời hứa của nàng. Ta cũng từng nghĩ nếu như không thành công thì sẽ thế nào, nếu như có thể kéo hoàng hậu vào trong phiên toái một phen, đổi bằng sinh mệnh hèn mọn của ta, cũng đủ vốn rồi. Lúc này, ta coi thường sống chết, lại càng khiến nữ quan trung niên coi ngục thêm kính sợ. Nàng cho rằng ta đã có cách thoát thân, chung quy sẽ

có một ngày trở về trong cung, hầu hạ càng thêm ân cần.

Ngày hôm nay, ta lại dậy sớm, sau khi lượn một vòng trong phòng giam, liền cảm thấy không có việc gì làm. Đồ ăn sáng được quan coi ngục lĩnh từ Tư thiện phòng, chắc còn đang đi lấy, lò lửa thiêu đốt cả ngày cả đêm, quan coi ngục còn thực sự phải hai thuộc hạ coi sóc.

Qua thật lâu sau, mới thấy nữ quan coi ngục tự mình bưng giỏ tiến vào, thần sắc kính cẩn như ngày thường, lại thêm vài phần vui mừng. Nàng mở khóa, đi tới để giỏ lên trên bàn, lúc này mới vui rạo rực nói với ta: “Nương nương, có tin mừng! Nghe người trong cung nói, hoàng thượng muốn đưa vụ án của ngài cho Đại Lý tự phúc thẩm, nói là có nhiều điểm đáng ngờ. Nương nương, ngài sắp thoát thân!”

Trong mắt nàng đều là hăm mộ, cứ như là chuyện của mình. Ta đang mở giỏ lấy cái lọ gốm hai lớp bên trong ra, vừa nghe lời này, giống như bị năm đạo sấm sét đánh trúng, suýt té nửa trượt tay làm rớt cái hũ—— chẳng lẽ, tất cả kỳ vọng, tất cả kế hoạch của ta, đều hoàn toàn thất bại sao?

Hắn cần gì phải làm như thế, dù có thể giúp ta thoát tội, ta còn có thể sống được ở trong cung sao? Hơn nữa, hắn cứ như vậy, chẳng phải sẽ khiến bản thân vô cùng phiền toái. Trong cung vốn là một cái đầm có vô số nước đọng, nếu quấy lên, sẽ có bao nhiêu mùi không dễ ngửi bốc lên, vô số lời phán đoán đồn đãi sẽ truyền ra tứ tán. Chỉ cần không cẩn thận, sẽ dính líu đến bản thân hắn, những phiên vương không phục nơi biên cương có khi sẽ mượn cơ hội này làm loạn.

Bởi vì thái hậu và hắn có ân oán quá sâu đậm, các phương diện hoài nghi sẽ chỉ thẳng vào hắn. Tội danh mưu sát thái hậu, đối với các vị phiên vương như hồ rình mồi mà nói, không cần nói cũng biết uy hiếp lớn đến cỡ nào. Đánh giá từ mọi phương diện lợi ích, hắn không nên làm như thế!

Nữ quan coi ngục thấy ta ngó ra, cho rằng ta mừng đến nỗi không nên lời, mừng khắp khối mà nói: “Nô tì vừa thấy nương nương, đã biết nương nương là một người có tốt phúc, làm sao có thể ở lâu tại chỗ này được, chỉ mong nương nương không ghét bỏ...”

Ta mặt bình tĩnh ngắt lời nàng, “Người nghe được mấy lời này từ chỗ nào?”

Quan coi ngục nói: “Nương nương, lúc nô tì đi lấy cơm sáng cho ngài, trong cung đã loan truyền. Nghe nói Tông Nhân phủ cũng đã lĩnh thánh chỉ, chỉ sợ hôm nay Đại Lý tự sẽ cho mời nương nương đến hỏi han. Có thánh chỉ của hoàng thượng, bọn họ nào dám xằng bậy?”

Nàng lại giúp ta múc chén cháo, “Nương nương, ngài đừng gấp, tất cả mọi chuyện đều sẽ có lúc lộ chân tướng. Hoàng thượng đã hoài nghi chuyện này, trong cung còn ai lớn hơn hoàng thượng nữa?”

Lòng ta nóng như lửa đốt. Nếu như vậy, kế hoạch của ta, tất cả những thứ ta làm liên bị lật đổ một lần nữa. Đến khi mọi chuyện kết thúc, dù kết cục ra sao, hoàng hậu cũng sẽ vẫn sừng sững không ngã, nhưng ta làm sao có thể sinh tồn trong cung được nữa?

Ta không còn tâm tư ăn cháo, hồi tưởng lại hôm trước Hạ Hầu Thần tới thăm tù. Chẳng lẽ trong lời nói cử chỉ của ta có chỗ nào đó không ổn đã rơi vào trong mắt hắn, khiến hắn sinh nghi, cho rằng ta muốn thoát thân bỏ đi, cho nên mới ra một chiêu như vậy? Nghĩ đi nghĩ lại chuyện này không thể, ta chỉ là một nữ tử, chẳng qua là một người trong vô số phi tần của hắn, dù cho hắn biết kế hoạch của ta, nếu sợ ta trốn đi bôi nhọ thanh danh hoàng thất, thì chỉ cần dặn dò, bảo quan giám hình tăng thêm thủ vệ lúc ta bị hành hình là được, không cần phải tốn công tốn sức như thế?

Như trước kia, ta nghĩ đi nghĩ lại, cũng không thể nghĩ ra vì sao hắn lại làm như vậy, chỉ có thể phán đoán có khả năng tồn tại một nguyên nhân khác mà ta không biết, khiến hắn không thể không làm như thế.

Nữ quan coi ngục thấy ta ngơ ngẩn, đã không ăn cháo, lại không rửa mặt chải đầu, liền kêu hai quan coi ngục tay chân nhanh nhẹn giúp ta rửa mặt chải đầu. Bởi vì nơi này chuyên giam giữ nữ tù, mà nữ tù nơi này lại không thể đánh đồng với chỗ khác, không phú thi quý, bởi vậy tất cả quan coi ngục đều đã học qua lễ nghi trong cung. Tuy rằng không thể so với cung nữ chuyên hầu hạ như Tố Khiết, nhưng cũng miễn cưỡng chấp nhận được. Tâm thần hốt hoảng, cũng không chú ý xem các nàng giúp ta chải đầu có được không.

Quả nhiên, qua giờ Tỵ không lâu, liền có thái giám tới dẫn đường, quan viên mang theo thánh chỉ của hoàng thượng đến hỏi han. Án của ta vốn do Tông Nhân phủ thẩm tra xử lý, ta biết thế lực Tông Nhân phủ bị Thời gia nắm trong tay, hiện tại Hạ Hầu Thần qua mặt Thời gia, kêu Đại Lý tự luôn trung thành với hắn tới thẩm tra, thực sự có vài phần muốn giúp ta thoát tội.

Quan viên này râu tóc bạc trắng, thân mặc bào phục tam phẩm, thoát nhìn mặt mũi tràn đầy chính khí. Tuy ta bị nhốt vào ngục, nhưng phong hào chưa bị phế, vẫn là phi tử của hoàng thượng như cũ, lúc thẩm án, ta chỉ cần đứng đáp lời, không cần quỳ, ngược lại hắn phải hành lễ với ta trước, mới bắt đầu hỏi han.

Nhờ nữ quan coi ngục thầm nhắc nhở, ta mới biết người này cũng là một vị quan có tính tình ương ngạnh bướng bỉnh, mềm cứng không vào nổi tiếng Đại Lý tự, hình quan Lý Sĩ Nguyên. Nghe nói khi hắn thẩm án không quan tâm lai lịch đối phương ra sao, chỉ chấp nhận chân lý, đã từng bị tiên hoàng bãi chức mấy lần, người hắn đắc tội đương nhiên không ít, tuy vậy cũng ko có ai muốn chọc vào ô kiển lửa này. Nghe nói hắn gan lớn, lại thông minh tuyệt đỉnh, qua tay hắn rất ít khi có án oan. Quan coi ngục chỉ nói ra tên hắn, ta liền biết quả thật hoàng thượng đã hạ quyết tâm giúp ta thoát tội.

Nhưng ta làm sao có thể nói với hắn, ta chẳng hề muốn thoát tội?

Ta len lén đánh giá đối phương. Ông lão này có một đôi mắt cực kỳ lợi hại, bị hắn đảo qua, có vài phần giống cảm giác như bị Hạ Hầu Thần nhìn. Ta thầm kêu không tốt, dự cảm bất an trong lòng càng ngày càng sâu đậm. Kể từ bây giờ, dù cho đã len lút thương lượng với hoàng hậu, chỉ sợ cũng rất khó thành công.

Ta vốn là một phi tần phẩm vị không cao trong cung, lấy tên tuổi của Lý Sĩ Nguyên, vốn tưởng rằng sẽ không quá tôn trọng ta, lại không ngờ hắn lễ nghi chu đáo, vẫn cung kính với ta như thường, hỏi han cũng không có hùng hổ dọa người, băng quơ giống như là nói việc nhà.

Hắn hỏi đủ loại tình tiết khi ta đi Tĩnh Huy cung trước đêm thái hậu hoẵng, ta cẩn thận đoán trả lời, kể lại từng chi tiết trong tình hình đêm đó. Không cần ta thêm mắm thêm muối, ta cũng biết hiềm nghi của ta là lớn nhất, hơn nữa nhờ người có tâm trợ giúp, rất dễ dàng đẩy ta vào tình cảnh khốn cùng. Nhưng xem bộ dáng Lý Sĩ Nguyên, lại không bị tình huống này ảnh hưởng chút nào, ngược lại còn khê nhủu lông mày, giống như đã phát hiện ra không ít điểm đáng ngờ trong đó.

Ta âm thầm gấp gáp trong lòng, lại không dám về thêm râu ria, để tránh khiến hắn hoài nghi. Ta nghĩ, dưới tình huống này, chỉ có đi hỏi hoàng hậu, tình hình ngoài cung như thế nào rồi, mới có thể lập lại kế hoạch. Nhưng bây giờ hoàng thượng nhúng tay, sợ rằng hoàng hậu tránh còn không kịp, sao có thể đến đây? Nếu nàng muốn tới, chỉ sợ cũng đã bí quá hoá liều rồi!

Lý Sĩ Nguyên hỏi ta rất nhiều vấn đề, mở miệng một tiếng nường nường hai tiếng nường nường, ngữ khí phi thường cung kính. Ta đành phải kể rõ từng chi tiết trong tình hình đêm đó. Hắn không hề đề cập đến ân oán giữa ta và thái hậu, ta cảm thấy kỳ quái, liền chủ động hỏi hắn. Hắn ý vị sâu xa liếc mắt nhìn ta một cái, “Nường nường, thiên hạ là thiên hạ của hoàng thượng, nường nường làm như thế, đó là cái tà quy chính, sao có thể coi là động cơ giết người được? Huống chi người trong nhà nường nường bị người ngoài cung truy sát, cũng không phải mẹ ruột của nường nường.”

Ta dở khóc dở cười, trong lòng cũng cảnh giác hơn, thì ra hắn đã tra được mẫu thân ta là ai. Ta cảm nhận sâu sắc rằng vị Lý Sĩ Nguyên nổi tiếng mềm mỏng không vào, một giọt nước cũng không lọt ra ngoài này cũng không chỉ có hư danh!

Lý Sĩ Nguyên còn đề cập đến đoạn đối thoại của Khổng thượng cung, báo cho ta, những lời Khổng thượng cung nói đều là sự thật, nhưng chỉ là sự thật bề ngoài ta thấy. Ta có chút kỳ quái, liền hỏi hắn, chẳng lẽ còn có sự thật khác hay sao? Hắn chỉ mỉm cười không nói.

Sau khi Lý Sĩ Nguyên hỏi han, liền xin cáo từ, còn lưu hai câu nói lan man tặng cho ta, “Nường nường, định mệnh nói có thì cuối cùng sẽ có, định mệnh nói không thì cuối cùng cũng là không. Án này thực giả khó phân, giả giả thực thực. Nường nường, xin ngài yên tâm, bốn quan nhất định sẽ tra ra chân tướng.”

Ta chỉ đành mỉm cười nhìn hắn tỏ vẻ cảm tạ, nhìn thân ảnh hắn già nua, thân mặc quan phục tam phẩm đi càng lúc càng xa, trong lòng ta dâng lên một loại cảm giác, ông lão này thật giống như là Hạ Hầu Thần lúc về già!

Ta lo lắng, một Hạ Hầu Thần đã khó mà tránh được cặp pháp nhãn * của hắn, lại tới thêm một nhân vật sùng sỏ giống Hạ Hầu Thần, kế thoát thân của ta còn có thể tiến hành được sao?

*(*Pháp nhãn: Phật giáo chỉ đôi mắt có thể nhận biết chân tướng của sự vật.)*

Nhưng làm thế nào ta cũng không dám tin Hạ Hầu Thần sẽ thật sự giúp ta thoát tội. Chuyện trong cung liên quan đến triều chính, đến ích lợi, so sánh với ta, cái nào nặng cái nào nhẹ, tin rằng bất kỳ người sáng suốt nào liếc qua đã thấy ngay. Hạ Hầu Thần có thể đi lên ngôi vị hoàng đế, vốn là một người biết xem xét thời thế, hẳn lại hành động như thế, ta dám khẳng định một lần nữa, tất có nguyên nhân ta không biết trong chuyện này, ta chẳng qua chỉ may mắn gặp dịp thôi.

Hoàng thượng hạ chỉ tra rõ chuyện này, không thể nghi đã cho hoàng hậu một bạt tai vào mặt, với bộ dạng biểu hiện tình sâu như biển của bọn họ thường ngày, không biết Hạ Hầu Thần lập hiệp nghị gì với hoàng hậu, mới khiến cho hoàng hậu bình tĩnh trở lại. Chủ yếu là, không biết hiện tại trong lòng hoàng hậu nghĩ thế nào, đã có đối sách gì chưa?

Từ sau khi hoàng thượng hạ chỉ tra rõ mọi chuyện, người thông qua quan coi ngục vấn an ta lại nhiều hơn, thường xuyên có người mang đồ ăn vào, nhưng Hạ Hầu Thần hạ thánh chỉ, không cho ai vào thăm tù, khiến ta muốn chuyển tin tức ra ngoài cũng không được.

Nữ quan coi ngục mang đồ từ bên ngoài vào cho ta thật ra rất chịu khó, chẳng hề dám giấu diếm chút gì, cái gì cũng chuyển đến trên tay ta. Hôm nay, nàng đưa tới một rổ hoa quả, bấm bảo với ta đây là Khổng thượng cung tặng cho ta. Từ sau khi nàng ta tự bay lên bầu vào cành cây cao hoàng hậu, ta vẫn không nhận được tin tức của nàng. Tuy rằng lúc quan coi ngục đến Tư thiện phòng giúp ta lấy cơm canh, nàng vẫn chưa hề gây khó dễ, còn tự tay theo mấy đường trên chân gấm để bày tỏ ý tốt với ta, nhưng mọi chuyện cũng chỉ như thế mà thôi. Lúc mọi người nhao nhao tặng đồ đến chỗ ta, nàng cũng không có động tĩnh gì, mà nàng luôn luôn là người biết thời thế. Hành động hiện giờ thật đáng ngạc nhiên.

Nữ quan coi ngục đưa rổ cho ta, lại không tránh ra. Ta hiểu ý của nàng, với chức trách của nàng ta tất nhiên là phải tận mắt nhìn thấy bên trong là thứ gì mới có thể rời đi.

Ta vừa mở rổ ra, nàng liền bĩu môi, nói: “Nường nường, Khổng thượng cung quyền cao chức trọng, tiền lương mỗi tháng cũng nhiều, sao chỉ đưa mấy thứ này tới?”

Trong giỏ xách là hai loại quả vỏ cứng ít nước, vài và táo đã được phơi khô.

Hai thứ này ở trong cung quả thật không đáng tiền. Nghe nữ quan coi ngục dùng ngữ khí khinh miệt hạ thấp chúng nó, ta liền nói: “Những thứ này tuy ít, nhưng cũng là một phần tâm ý. Khổng thượng cung biết ta thích uống trà hoa quả, đặc biệt đưa hai thứ này tới tỏ lòng biết ơn cũng là tự nhiên.”

Nữ quan coi ngục liền không nói gì nữa, giúp ta cất kỹ.

Ta nhìn hai loại quả bao thành bọc nhỏ, thầm cười lạnh. “Nếu làm theo ích lợi, thì không có ngày bình an***”. Các nàng muốn biểu đạt ý này chẳng

*(** Chữ trái vài đọc là [lǐzhī] phát âm gần giống với ích lợi đọc là [lìyì], tương tự chữ quả táo [píngguǒ] đọc gần giống bình an [píngān])*

Hai thứ Không Văn Trần đưa tới này, chẳng phải do chính nàng ta đưa, chắc hẳn là vị ngồi ở Chiêu Thuần cung kia sai nàng đưa. Trong lòng ta không khỏi thất vọng. Theo tình hình này, xem ra vị hoàng hậu thoát nhìn chủ kiến đầy mình kia đã luống cuống tay chân, không suy nghĩ bước tiếp theo của kế hoạch nên làm thế nào, trái lại chỉ nghĩ làm sao để uy hiếp ta, thoát khỏi trách nhiệm của mình.

Tuy nàng quyền cao chức trọng, lại khó thành người tài. Nếu như muốn thực hiện kế hoạch, chỉ sợ sẽ cực kỳ khó khăn.

Ta muốn truyền lại tin tức cho nàng, nhưng có thánh chỉ của hoàng thượng, tuy nữ quan coi ngục cung kính với ta, nhưng chấp hành thánh chỉ rất cẩn thận tỉ mỉ, cũng sẽ không thay ta truyền tin tức ra ngoài. Ta nghĩ tới nghĩ lui đúng là hết đường xoay sở.

Lại qua hai ngày, Lý Sĩ Nguyên lại mời ta ra khỏi nhà tù, nói là còn nhiều nghi nan chưa giải, xin nương nương giúp một tay giải thích nghi hoặc. Ta trầm nghĩ, giải thích nghi hoặc không phải sở trường của ông sao? Nếu như ta có thể giúp ông giải thích nghi hoặc, sẽ không bị bỏ tù đến bây giờ!

Không ngờ một chút khó chịu rất nhỏ trong giọng nói của ta lại bị hắn cảm giác được, lão cáo già nháy nháy mắt, đột nhiên hỏi: “Tại sao lão thần lại có cảm giác nương nương ở trong ngục rất thoải mái, chẳng hề muốn đi ra?”

Ta sợ hãi cả kinh, vội vàng cười nói: “Lý đại phu*** nói đùa. Trong lao có thoải mái, cũng không phồn hoa tựa gấm được như trong cung. Bản phi đã quá quen với những ngày an nhàn, sao lại không muốn ra?”

(***Đại phu: Chúc quan to thời xưa, dưới quan khanh, trên quan sĩ.)

Lý Sĩ Nguyên liền đoan đoan chính chính mỉm cười, không tiếp tục đề tài này nữa, chỉ hỏi lại tình hình đêm đó, cau mày nói: “Nghiệm chứng của ngự y, không khác những gì nương nương nói. Thái hậu thật sự là vì đi tả lâm cho thân thể không chịu nổi, bệnh tim đập nhanh đột phát mà chết. Về phần có quan hệ đến canh thuốc nương nương mang đến không, cũng rất khó nói, nhưng được vật tương xung, cũng là sự thật.”

Hắn trách cứ nhìn ta, “Nương nương không nên tự tiện đưa thuốc.”

Được hắn nhắc nhở, ta nhớ lại về cái gì mình lại tâm huyết dâng trào đi thăm thái hậu. Lời Không Văn Trần nói là một nguyên nhân, mà Hạ Hầu Thần lại là một nguyên nhân khác. Bởi vì trước đó vài ngày Hạ Hầu Thần dùng ngữ khí khinh miệt ám hiệu, bảo rằng con người ta một khi lợi dụng người khác xong liền vứt ra sau đầu, cho nên ta mới đi thăm thái hậu. Nghĩ đến đây, tất cả những hành động mà Hạ Hầu Thần làm mang đến cho ta một chút ám áp nháy mắt đều biến thành băng, ta đột nhiên hiểu ra, mỗi một câu hỏi han thậm chí mỗi một biểu tình miệt thị của hắn đều có mục đích. Lúc đó, quan hệ của ta và hắn bất giác ám áp hơn một chút, cho nên, ta mới để ý đến lời hắn nói, không nghĩ đến đôi lầy lại là tình cảnh thế này!

Xem ra hắn đây ta xuống vũng bùn, lại sai người lôi ta ra khỏi vũng bùn, quả thật là có mục đích khác

Lý Sĩ Nguyên thấy ta trầm tư, cho rằng ta nghĩ ra cái gì, liền hỏi: “Nếu nương nương nghĩ ra cái gì, xin hãy nói với lão thần, lão thần có thể tổng hợp phân tích.”

Suy nghĩ của ta hàng vạn hàng nghìn, nhưng cuối cùng chỉ có một đáp án, vốn là như thế, Hạ Hầu Thần vốn là người như thế, đây mới là hoàng thượng mà ta biết.

Không biết Lý Sĩ Nguyên đã nhận ra cái gì, nói: “Nương nương, thời tiết tuy lạnh, nhưng vẫn còn hi vọng, nương nương không cần bi quan như thế.”

Gương mặt ta lại hiện ra biểu tình bi quan sao? Không thể như thế. Đây là chuyện hợp tình hợp lý, nên coi tất cả những gì Hạ Hầu Thần làm đều là chuyện đương nhiên mới đúng! Không có kỳ vọng, ở đâu ra hi vọng! Ta đã vô tình kỳ vọng Hạ Hầu Thần sao?

Ta trầm cười lạnh, lại nói với Lý Sĩ Nguyên: “Lý đại nhân, bản phi thực sự nghĩ không ra đêm đó còn phát sinh cái gì. Tất cả những gì bản phi hay biết đều nói cho đại nhân cả rồi, chỉ hi vọng Lý đại nhân có thể mau chóng điều tra rõ chân tướng, trả lại thanh danh trong sạch cho bản phi.”

Cặp mắt Lý Sĩ Nguyên đảo qua mặt ta, bỗng nhiên cười nói: “Lão thần đã lĩnh thánh chỉ, sẽ đem hết toàn lực điều tra rõ chân tướng vụ án này. Kỳ thật án này nói đơn giản cũng đơn giản, nói không đơn giản thì cũng không đơn giản, nói nương nương có tội cũng được, vô tội cũng được, còn phải xem hành động của người nào đó, muốn tìm ra chứng cứ đích thực, cũng khó.”

Hắn nói một phen đã khiến ta hiểu ra chân tướng. Vụ án này, kỳ thật luôn nằm trong bàn tay con người, nếu như hoàng hậu thăm án, ta liền có tội. Nhưng triều cục lầy lội làm đầu, cứ nhập nhằng đây ta ra chịu trận, đó mới quyết định có lợi nhất chăng?

Đôi mắt không lớn lắm của Lý Sĩ Nguyên ngẫu nhiên lướt qua ta một chút, giống như có thể nhìn thấu lục phủ ngũ tạng của ta. Ta đột nhiên nghĩ ra một kế, liền nói: “Lý đại nhân, giao tình giữa bản phi và hoàng hậu luôn thâm hậu, từ khi xảy ra đại nạn này, lại do hoàng hậu thăm án bản phi, bản phi muốn hỏi hoàng hậu một chút, nàng lấy chứng cứ từ đâu mà đưa bản phi vào Tông Nhân phủ? Bản phi gặp đại nạn lần này, đau lòng lắm, vẫn chưa có cơ hội hỏi hoàng hậu. Lý đại nhân có thể thỉnh cầu hoàng thượng, để bản phi trông thấy hoàng hậu, có lẽ sẽ có trợ giúp trong quá trình thăm án?”

Nếu như dùng cách khác không thể gặp được hoàng hậu, ta liền quang minh chính đại thỉnh cầu hoàng thượng ân chuẩn để ta gặp mặt nàng. Hoàng hậu cũng không phải là người có liên quan đến vụ án, chỉ là người thăm án thôi, có lẽ hắn sẽ chấp thuận?

Gương mặt Lý Sĩ Nguyên không có vẻ bất ngờ, giống như mong muốn của ta là chuyện đương nhiên, chỉ bình thản nói: “Cũng được. Án này coi như bế tắc rồi, lão thần cũng không có nhiều chứng cứ xác thực để giúp nương nương, có lẽ nương nương có thể tự tìm đường ra.”

Không biết vì sao, ta luôn cảm thấy khi hắn nói hai chữ “Đường ra”, ý vị đặc biệt sâu xa, nhưng ta cẩn thận quan sát sắc mặt hắn, lại không nhìn ra cái gì.

Xem ra trong cung chẳng những là một chỗ có thể khiến người ta nhanh chóng trưởng thành, còn đào tạo con người trở thành một kẻ giỏi diễn kịch, quan trường cũng vậy thôi.

Tuy chức quan của Lý Sĩ Nguyên không cao, nhưng sự lợi hại và nhanh nhẹn của hắn lại không thua bất kỳ ai.

Quả nhiên, không biết Lý Sĩ Nguyên thương lượng với hoàng thượng thế nào, hôm sau vừa mới rửa mặt chải đầu xong, ta đã nghe thấy nữ quan coi ngục vội vàng chạy tới, nói với ta: “Nương nương, trong cung truyền lời, phượng giá của hoàng hậu nương nương đang nhắm thẳng tới Tông Nhân phủ, nói là phụng thánh chỉ tới thăm nương nương.”

Ta đáp lên tiếng, nói: “Trong phòng quá nhiều bếp lò, hiện tại trời đã trong, cất bớt hai cái đi. Hoàng hậu nương nương váy dài phết đất, không nên đốt than.”

Nữ quan coi ngục cảm thán, “Nương nương suy nghĩ thật chu đáo chặt chẽ, việc lớn việc nhỏ gì cũng nghĩ cho người khác.”

Ta liếc mắt nhìn nàng một cái, thầm nghĩ nữ nhân thoát nhìn thô bỉ này kỳ thật lại rất cẩn trọng tinh tế.

Nàng kêu người bưng hai cái bếp lò ra, trong phòng liền trống trải hơn rất nhiều, khôi phục lại tình trạng trước khi Hạ Hầu Thần đến.

Qua buổi trưa, ăn xong cơm trưa, Thôi Phượng Cần mới tiến hô hậu ửng mà tới. Bởi vì vẫn còn trong đại tang, toàn thân nàng trắng thuần như hoàng thượng, trên đầu cũng không mang châu thoa, người hầu hạ bên cạnh cũng như vậy, trắng bạch như mưa tuyết tung bay.

Khác với trước kia, nàng không thể nói chuyện một mình với ta, xem ra nàng cũng không dám cho người bên cạnh lui xuống, luôn có người đi theo. Thấy nàng như thế, ta không biết nàng e ngại Hạ Hầu Thần, hay là vì sợ sinh chuyện mà không dám ngỗ ngược đây?

Ta hành lễ với nàng xong, nàng liền kêu người mở cửa, vào lòng sắt của ta, biểu tình trên gương mặt rất thân thiết, vừa tiến vào liền nắm lấy tay ta, “Muội muội khổ cực rồi, phòng này thật lạnh. Trong lao ẩm ướt, muội muội phải bảo trọng thân thể mới được.”

Ta nghĩ, lần này nàng tới, thái độ đã hoàn toàn thay đổi. Lần trước, ngay căn phòng này nàng cũng không sẵn lòng tiến vào, chỉ chịu nói chuyện với ta ở ngoài song sắt, bây giờ thì lại vào phòng, còn cầm tay, tất nhiên là làm cho người bên ngoài xem

Ta liền cười nói: “Hoàng hậu nương nương không cần lo lắng, cai ngục đối xử với thần thiếp rất tốt, ngày thường cũng có cung cấp bếp lò. Thần thiếp da dày thịt béo, cũng không thấy khổ cực.”

Ta im hơi lặng tiếng nhét một tờ giấy nhỏ vào trong tay nàng, nàng ngẩn ra, vội tiếp lấy, tay co rút lại, để vào trong tay áo. Tất cả chuyện này đều được tiến hành không một tiếng động, ngay cả nữ quan coi ngục bên cạnh cũng không hề phát hiện. Ta nghĩ, đối với vụ án lần này, hoàng hậu và hoàng thượng địa vị khác nhau, nhưng rốt cuộc nàng là cũng là mẫu nghi của một nước, lúc đi ra, chắc không có ai dám soát người nàng.

Hoàng hậu tỏ ra rất hối hận, “Muội muội, chỉ trách bản cung hồ đồ, mới nghe thấy việc của muội muội, vừa vội vừa đau, cho rằng muội muội phạm phải tội lớn, dưới sự hoảng hốt rối loạn, đã phán đoán sai lầm. Có câu vì có yêu nên mới có giận, bản cung luôn qua lại thân thiết với muội muội, cho nên mới như thế. Muội muội sẽ không trách bản cung chứ?”

Ta nắm tay nàng, “Thần thiếp sao dám trách tỷ tỷ. Thần thiếp đột nhiên bị tai vạ bất ngờ, chỉ hy vọng đừng liên lụy đến tỷ tỷ, không dám cầu mong gì hơn?”

Hoàng hậu liền đánh giá chỗ ta ở một chút, sờ sờ cái chăn bông, cau mày nói: “Lần trước bản cung tới thăm muội muội, dặn dò Tư chế phòng đưa tới chăn bông hai cân, tại sao chăn bông này lại mỏng như vậy?”

Chăn bông vốn không mỏng, nhưng hoàng hậu muốn diễn kịch ở trước mặt mọi người, ta đành phải theo hầu nàng, liền khuyên nhủ: “Hoàng hậu nương nương, thần thiếp được nương nương chiều cố, ở trong ngục lại có nền tơ, có áo bông để mặc, đã vinh hạnh lắm rồi. Tư chế phòng đưa đồ tới đây cũng chẳng hề chậm trễ chút nào, thần thiếp cũng tự biết đủ.”

Lúc này hoàng hậu mới dừng tay, kêu nữ quan coi ngục quỳ xuống thỉnh tội đứng dậy, lại cẩn thận dặn dò nàng phải chăm sóc ta chu đáo, không được lơ là. Nữ quan coi ngục tất nhiên là hết sức lo sợ đáp ứng, lúc này nàng mới thôi.

Ta nhìn lướt qua quan coi ngục và những người khác, gương mặt ai cũng lộ vẻ khâm phục, liền biết mục đích của nàng ta hôm nay đã đạt được. Ở trước mặt mọi người, nàng vẫn là một vị hoàng hậu tốt, đoan trang hòa ái, có thể tin phục thiên hạ như trước, chỉ vì bị người nào đó che đậy, giận quá mất khôn, mới đưa ta vào Tông Nhân phủ.

Đối với ta mà nói, tin tức muốn truyền đã thành công đưa cho nàng, về phần nàng làm thế nào, đó là chuyện của nàng. Chỉ hy vọng nàng không giống như Ninh Tích Vãn, mới gặp gỡ Hạ Hầu Thần một lần, đã trở thành đồng bọn lỏng không thể trát được tường.

Cơ hội tốt như thế, ta chưa hề buông tha hi vọng. Tuy rằng Hạ Hầu Thần chặn ngang một cước, khiến kế hoạch của ta khó khăn trùng trùng, nhưng chỉ cần có khả năng, ta vẫn muốn thử một lần.

Chương 29: Lao ngục lạnh lẽo, thân nhân lại mang đến sự ấm áp.

Sau khi hoàng hậu đến thăm ta, ngày hôm sau Lý Sĩ Nguyên lại tới đây. Tất nhiên là có người thông báo với hần tình hình ngày hôm đó, nhưng lại không tìm được chút tin tức có giá trị nào, nên mới tới tìm hiểu ý tứ của ta. Ta tất nhiên là một giọt nước cũng không lọt ra ngoài, chỉ thỉnh cầu hần, có thể cho ta gặp mặt mẫu thân không.

Ta hết một lần tới hai lần, hết hai lần tới ba lần thỉnh cầu gặp người khác, hần cũng không mất kiên nhẫn, còn đáp ứng rất sáng khoái. Hần đã tra được đại nương không phải là mẹ ruột ta, tự nhiên sẽ biết mẫu thân ta ở đâu, ta không cần nói địa chỉ cho hần. Có lẽ đối với án này, hần cũng không hiểu ra sao, chung quy cũng không có cách đột phá, nên muốn xuống tay ở chỗ khác. Chỗ hoàng hậu đã không lấy được tin tức gì, hi vọng ở chỗ người nhà ta có thể lấy được một chút tin tức.

Ngày hôm sau, nữ quan coi ngục liền đi tới báo với ta: “Nương nương, mẫu thân ngài tới thăm ngài.”

Ta sửa sang lại y phục, mỉm cười với nàng, nói: “Ngoại trừ thư từ đưa tới, đã rất lâu rồi bản phi không gặp mẫu thân. Ngươi giúp ta nhìn xem, dung nhan bản phi có gọn gàng không?”

Nàng liền nhìn ta, ngay người trong nháy mắt, sau đó xúc động nói: “Tuy nương nương không có trăm cái, không chút phấn son, vẫn có một cổ phong tình hút hồn người khác. Nô tỳ làm việc trong ngục nhiều năm, từ tiền triều đến triều đại này, gặp không ít phi tần phạm tội vào ngục. Nói thật, tuy phẩm vị của nương nương không quá cao, nhưng loại khí độ gặp biến không kinh hãi này nô tỳ chưa bao giờ thấy trên bất cứ người nào khác.”

Ta liền sửa sang mái tóc dài không dùng trâm cài lại, nói: “Ngươi thật biết cách ăn nói.”

“Nô tỳ biết nương nương không tin, cho rằng nô tỳ nịnh hót, nhưng nô tỳ không phải là người giỏi nịnh nọt. Gặp nương nương, cảm xúc rất nhiều, những gì nói ra đều là lời tâm huyết.”

Ta thầm nghĩ quan coi ngục này thật biết điều, ta cần gì phải làm nàng mất hứng, liền lộ vẻ cao hứng, ” Nói như thế, mẫu thân gặp ta, sẽ không quá thương tâm khổ sở phải không?”

Quan coi ngục thờ dài: “Phàm là người làm mẹ, thấy con gái mình bị nhốt vào ngục, làm sao không thương tâm rơi lệ cho được. Dung nhan của nương nương có tốt cách mấy, chỉ sợ mẫu thân ngài cũng cười không nổi.”

Ta liền hỏi nàng: “Nghe khẩu khí của ngươi, giống như người đã làm mẹ?”

Gương mặt nàng lộ ra vẻ dịu dàng hiếm thấy, “Nô tỳ đã có hai con.”

Ta thờ dài: “Chắc hẳn ngươi cũng giống mẫu thân ta, coi con cái còn hơn tính mạng.”

Ta không dám nói tất cả sự khốn khổ trong cung cho mẫu thân biết, bởi vì ta biết, nếu bà biết được, nỗi đau trong lòng bà sẽ còn sâu hơn ta gấp bội. Từ nhỏ, bà đã dùng mọi thủ đoạn ra bảo vệ ta, thậm chí bỏ qua tình yêu vợ chồng, bản thân mình bị mang tiếng là điều ngoa cũng không tiếc. Nếu như bà biết ta quý ở trong đồng tuyết giặt quần áo khi trời đổ tuyết mật mù, ở ngự hoa viên bị người ta tát tai, nhiều năm trôi qua thủy chung vẫn gầy dựa trên bờ vực sinh tử, trong lòng bà sẽ bị thương đến nhường nào.

Ta chỉ cần để bà biết ta ở trong cung sống rất tốt, là được rồi.

Từ xa đã nhìn thấy thân ảnh của mẫu thân. Bà mặc một bộ váy màu đỏ pha xanh có kết hoa, thân trên khoác áo ngắn bằng gấm có vân chìm, búi tóc gọn gàng, trên đầu đeo một chuỗi bạc, giữa trán có một viên phi thủy lớn bằng ngón tay cái(1), tuy toàn thân ảm đạm không rực rỡ, nhưng mỗi một món đồ đều hiển lộ sự phú quý. Từ xa nhìn lại, gương mặt bà tuy hơi u buồn, nhưng rất ít nếp nhăn, làn da hơi chùng, nhưng vẫn tươi sáng. Bà cùng tuổi với thái hậu, tuy không phú quý như thái hậu, nhưng tinh thần thoát nhìn lại tốt hơn nhiều. Ta thầm yên lòng. Xem ra mẫu thân giống như trong thư, ở ngoài cung nô tỳ thành đàn, sống rất thoải mái.

Bà nhìn thấy ta, liền lão đảo tăng tốc đi tới đối diện. Nha hoàn hai bên vội vàng đỡ lấy bà, ba người một đường chạy tới nhà tù ta ở. Chưa mở cửa sắt, mẫu thân đã đưa tay ra giữ chặt ta, “Muội muội, con có khỏe không?”

Một câu hỏi han chưa xong, hai hàng nước mắt đã chảy xuống. Ta cũng không kiềm chế được rung rung nước mắt. Nữ quan coi ngục mở cửa lao ra, “Phu nhân, Lý đại nhân có lệnh, ngài có thể đi vào thăm.”

Lúc này mẫu thân được bọn nha hoàn đỡ, đi qua song sắt vào trong phòng.

Ta hầu hạ mẫu thân ngồi xuống, ngửi được trên đầu bà có mùi hương hoa cỏ tán nhuyễn, chăm chú nhìn kỹ, lại nhìn thấy chân tóc màu trắng. Trong lòng ta không khỏi chua xót, hóa ra mẫu thân cũng đã đầu đầy tóc bạc, chẳng qua vì gặp ta, mới dùng hoa cỏ tán nhuyễn nhuộm đen lại. Mẫu thân luôn luôn kiên cường, luôn luôn nuốt tất cả khổ tâm vào trong lòng, ta gặp phải đại họa này, không biết có khiến bà mất ngủ cả đêm hay không?

Ta già vờ không biết, cười nói: “Thần sắc mầu thân có vẻ rất tốt, nữ nhi cũng yên tâm...”

Quan coi ngục sớm đã dùng bộ đồ trà bằng sứ do cục Thượng Cung đưa tới tự tay pha trà nóng, bày ở trước mặt chúng ta, sau đó mới lui ra, đứng ở trước cửa sắt cách chúng ta không xa.

Mẫu thân vừa thấy điệu bộ này, liền biết tình cảnh của ta không tốt, không kiềm nổi lại rơi lệ. Cả đời mẫu thân rất ít khi rơi lệ, bắt đầu từ lúc gặp ta, liền nước mắt giàn dụa. Ta vuốt ve tay bà, khuyên nhủ: “Mẫu thân, khi phụ thân bị định tội cũng không thấy mẫu thân như thế. Nữ nhi luôn luôn phúc lớn mạng lớn, huống hồ án còn đang thẩm tra xử lý, không biết kết quả như thế nào. Mẫu thân không cần thương tâm”

Mẫu thân nắm tay ta, “Muội muội, nương chỉ còn mình con là người thân, nếu như con xảy ra chuyện gì, mẫu thân thực sự không biết phải sống ra sao nữa. Nghĩ đến lúc trước, từ nhỏ đến lớn mẫu thân luôn muốn bảo vệ con chu đáo, nhưng từ nhỏ con đã khiến nương vô cùng đau lòng thương tiếc. Tánh khí nương nóng nảy, thấy người khác bắt nạt con, chỉ biết chanh chua, thường chọc phụ thân con bất mãn, nhưng con chỉ cần nói một câu, là có thể chọc phụ thân thoải mái cười lớn, từ đó sinh lòng áy náy. Nương thật sự có cảm giác, lúc đó, không biết là nương bảo vệ con, hay là con đang bảo vệ nương nữa. Muội muội, hiện giờ con bị giam vào ngục rồi, biết làm thế nào đây, chỉ trách nương bất tài...”

Mẫu thân nói khẽ với ta: “Muội muội, nương không thiếu tiền bạc, nếu có biện pháp, dù cho táng gia bại sản cũng phải cứu con ra.”

Ta thăm buồn cười, buồn cười xong liền thấy chua xót. Mẫu thân cho rằng đây là vụ án bình thường sao? Vụ án này là tội tày trời, tiền bạc thì có tác dụng gì?

Ta nói: ”Nương, không cần kinh hoàng. Nữ nhi chưa bao giờ làm chuyện gì sai, dù người khác vu cáo hãm hại thế nào, cũng chỉ uống công. Lần này nữ nhi kêu nương tới đây, chẳng qua là muốn xem nương sống có tốt không. Nữ nhi luôn ở trong cung, tình người phức tạp, không thể phớt người tiếp nương vào cung được, nương có từng trách con chăng?”

Mẫu thân liền cúi đầu nói: “Muội muội, con đừng coi nương thành bà già ở nông thôn. Mẫu thân làm sao không biết thiệt hơn như thế.” Bà nhìn ra ngoài cửa sắt một cái, mới nói khẽ với ta, “Nương đã biết kết cục của vị kia.”

Ta nói: “Nương, nương có trách nữ nhi tàn nhẫn không?”

Mẫu thân lắc lắc đầu, “Bà ấy sớm đã không coi chúng ta là người thân rồi.”

Ta nhìn ra ngoài cửa sắt, thấy nữ quan coi ngục tuy mắt hướng ra ngoài, nhưng cái lỗ tai vẫn đang lắng nghe, liền nói: “Nương, tuy nữ nhi ở trong ngục, nhưng vẫn có người chiếu cố, hết thấy sinh hoạt đều rất tốt, nương không cần lo lắng.”

Mẫu thân nhíu mày, ngẩng mũi lên ngửi ngửi, “Muội muội, chỗ này sao có thể nói là tốt được? Con coi mùi nơi này nè, không kém hơn chuồng heo bao nhiêu.”

“Nương, nương coi nương kia, nơi này dù sao cũng là nhà tù, làm sao đòi hỏi nhiều như vậy được. Nương xem chăn mền này, áo bông này, toàn là do người trong cung đưa tới. Nữ nhi tuy bị định tội, nhưng nhân duyên vẫn tốt, không phải chịu khổ.”

Mẫu thân nhìn ta, “Muội muội, con đừng gặt nương. Trong cung là chỗ như thế nào, mặc dù nương chưa từng ở, nhưng cũng đã nghe qua, so với nhà chúng ta trước kia không biết phức tạp hơn biết bao nhiêu lần, có được mấy người thực lòng với con? Vừa khéo nương mới may hai cái túi hương, con bỏ ở đầu giường, có thể át mùi.”

Ta có chút khấn trương nhìn nữ quan coi ngục ngoài song sắt một cái, mỉm cười nhận lấy hai cái túi hương. Mẫu thân nói: “Muội muội, lần trước con kêu nương thêu hai cái túi hương cho con, còn bảo nương thêm vào không ít hoa khô, những loại hoa khô trong túi đó, tuy có công hiệu xua đuổi côn trùng, nhưng chỉ treo bên hông thôi nhé, ngàn vạn lần đừng để gần mũi, hoa mai năm màu (2) trong đó có độc...”

Ta vội vàng vội vàng ngắt lời mẫu thân, “Nương, nữ nhi luôn cẩn thận, làm sao phạm phải sai lầm lớn như vậy được? Nương đừng quá lo lắng.”

Nói tới đây, nương lại giàn dụa nước mắt, “Muội muội, phải làm sao cho tốt bây giờ?”

Ta liền khuyên nhủ: “Nương chỉ cần ở nhà chờ tin tức, nữ nhi sẽ bình an mà.”

Chớp mắt đã đến lúc đèn đuốc được thắp lên, trong phòng giam cũng đốt đèn Thanh Vân(3), ta khuyên nhủ lần nữa, nương mới quay đầu lại rồi đi.

Tay ta cầm hai cái túi hương được thêu cực kỳ tinh mỹ, thăm nghĩ tay nghề của nương vẫn không mai một. Lúc còn trẻ, công phu thêu thùa của nương có thể coi là đệ nhất Giang Nam, bao nhiêu người tốn ngàn vạn mà mua không được, nhưng sau khi gả cho phụ thân, lại chỉ có thể tùy hỷ làm Nhị nương, hào quang lúc trước liền chìm xuống đáy hồ. Ta đã từng hỏi nương, vì sao lại gả cho phụ thân, thà rằng xếp dưới tỷ tỷ cũng không tiếc, bà chỉ nhàn nhạt mà nói: lúc đó, ma xui quỷ khiến.

Sau khi ta lớn lên nghe hạ nhân lên lút bàn tán, mới biết người phụ thân muốn kết hôn là đại nương, chỉ vì nương vừa gặp đã thương ông, muốn vãn bị thương khẩn cầu, phụ thân mới cùng lấy về. Ta nghĩ, mẫu thân không đề cập tới chuyện cũ, cũng bởi vì vô cùng hối hận về sai lầm lúc còn trẻ.

Mà ta, vĩnh viễn sẽ không rơi vào tình huống như thế.

Mẫu thân đi rồi, ta nhìn túi hương, âm thầm thất thần. Nữ quan coi ngục thấy thế, liền xúc động, mở miệng khuyên giải an ủi ta. Dần dần, ta cũng nói chuyện với nàng nhiều hơn, khi hỏi đến hai đứa nhỏ nhà nàng, thì có thể trông thấy gương mặt nàng đầy vẻ dịu dàng. Ta không khỏi sinh lòng hâm mộ.

Sinh con trong cung, ngay cả nghĩ ta cũng không dám nghĩ. Trước khi hoàng hậu sinh hạ hoàng tử, nếu ta có thai, thì chỉ có một con đường chết. Nữ tử dân gian cùng tuổi ta, có người đã ba bốn đứa con, ta lại nom nớp lo sợ đi vào vết xe đổ của Sư Viện Viện. Nhìn thấy quan coi ngục nhắc tới hai đứa con trai, từ khoe mắt đến đuôi lông mày đều không ngừng thể hiện sự hạnh phúc, tinh thần ta liền chán nản.

Nữ quan coi ngục dường như cũng ý thức được, khuyên giải: “Hoàng thượng rất ân sủng nương nương, nếu như nương nương thoát khỏi tình cảnh này, chắc chắn hoàng thượng sẽ yêu chiều ngài như xưa, sợ gì không có con cháu đầy nhà?”

Ta chỉ khẽ mỉm cười, không nói tiếp nữa, lười nhát nằm trên giường.

Đúng lúc này, có người tới báo: “Nương nương, Lý đại nhân cầu kiến.”

Ta mới ngồi dậy, kinh ngạc nói: “Sao hắn lại đến?”

Nữ quan coi ngục nói: “Có lẽ vụ án có tiến triển gì đó, nên tới thông báo cho nương nương chẳng?”

Ta không để ý tới câu trả lời của nàng, soi mặt trong gương đồng, sau đó mới nói: “Mời Lý đại nhân vào.”

Hôm nay thần sắc Lý Sĩ Nguyên có chút gấp gáp, vào song sắt hành lễ với ta, sau đó muốn mở miệng lại thôi, ta nói: “Còn không mang ghế cho Lý đại nhân.”

Quan coi ngục đứng ở bên cạnh ngăn người, lúc này mới bưng ghế tới đây.

Lý Sĩ Nguyên ngồi xuống, thờ hồn hển một hơi nói: “Nương nương, hôm kia lệnh đường tới thăm ngài, có nói gì với ngài không?”

Ta ngạc nhiên nói: “Ta và mẫu thân gặp mặt, là do Lý đại nhân phê chuẩn, còn có thể xảy ra biến cố gì hay sao?”

Lý Sĩ Nguyên vội la lên: “Xin nương nương nói thật, ngài đã nói gì với lệnh đường?”

Ta thấy hắn hốt hoảng, liền bối rối theo, “Cũng không có chuyện gì, nói một ít việc nhà thôi, có chuyện gì sao?”

Lý Sĩ Nguyên dậm chân, “Nương nương, mẫu thân ngài sau khi cáo biệt ngài, trên đường về nhà đã bị người ta bắt đi, đến nay còn chưa rõ tung tích. Bốn quan sai người tìm khắp toàn thành, cũng tìm không ra.”

Đầu ta choáng váng, cơ hồ mềm nhũn ngã trên giường. Nữ quan coi ngục vội vàng chạy qua đỡ ta, thấp giọng an ủi: “Nương nương, không có gì đâu. Đã có Lý đại nhân giúp đỡ, chắc chắn sẽ giúp ngài tìm mẫu thân về.”

Ta quỳnh lên, từ trên giường ngồi dậy, giữ chặt tay áo Lý Sĩ Nguyên, “Lý đại nhân, ta xin ngài, dù sao đi nữa cũng phải tìm được mẫu thân ta về. Từ khi gia phụ qua đời, gia tộc suy tàn, ta lại vào cung, mẫu thân một mình ở bên ngoài bơ vơ không nơi nương tựa, mới sống tốt được ít ngày, lại nghe thấy ta gặp phải đại nạn này... Lần này, sợ rằng là do ta liên lụy đến mẫu thân rồi!”

Lý Sĩ Nguyên bị ta giữ chặt tay áo, lưng túng không thôi, lại không dám gạt ra, vội nói: “Nương nương, ngài yên tâm. Lão thần có liều cái mạng già này, lật ngửa kinh thành lên trời, cũng sẽ giúp ngài tìm mẫu thân về, chẳng qua...”

Hắn nhẹ nhàng lôi kéo tay áo, ta tỉnh ngộ, nói lòng tay, áy náy nói: “Là bản phi càn rỡ... Ngài nói chẳng qua thế nào?”

Hắn nhìn ta, trong đôi mắt đó nhấp nháy tinh quang, “Có thể lúc ngài nói chuyện với mẫu thân có nhắc tới điều gì đó, bị người có tâm nghe được, vì vậy mà...”

Ta hoảng hốt, vội vàng phủ nhận, “Sẽ không, ta chỉ nói chuyện phiếm với mẫu thân, nói chút chuyện cũ trước kia, đâu có đề cập đến cái gì. Huống hồ mẫu thân chỉ là phụ nhân bình thường, có thể biết được cái gì?”

Ta cảm giác ánh mắt hắn đảo qua đảo lại trên mặt ta, sắc như mắt chim ưng, rồi nháy mắt lại khôi phục trạng thái bình thường, trở về bộ dạng nóng vội như lửa lúc nãy, “Nương nương, vậy lão thần xin được cáo lui trước, đi nha môn Đại Lý tự xem có tin tức của lệnh đường hay không.”

Ta vội vàng thúc giục hắn, “Lý đại nhân, ngài có tin tức gì, thì mau chóng báo cho ta.”

Lý Sĩ Nguyên đi rồi, ta đi qua đi lại trong phòng giam nhỏ hẹp, nôn nóng chờ đợi tin tức của hắn, nhưng thẳng đến chạng vạng vẫn không có tin tức truyền tới. Nữ quan coi ngục khuyên ta: “Nương nương, ngài ăn chút gì trước đi. Nếu Lý đại nhân có tin tức, sẽ thông báo ngay cho ngài.”

Ta nói: “Người kêu ta làm sao nuốt trôi đây? Nếu như mẫu thân thực sự vì ta mà gặp chuyện, ta có chết muôn lần cũng không trả hết tội.”

Nữ quan coi ngục cảm động trong lòng, một mực ở trong ngục hầu hạ ta. Ta cơ hồ cả đêm không ngủ, đầu vừa dính gối liền tỉnh dậy, cho đến khi song sắt trong ngục bắt đầu trắng lên, ánh mặt trời từ ngoài song sắt bắn vào.

Miền cưỡng ăn một chút cháo loãng, tuy buồn ngủ đến cực điểm, ta vẫn không thể ngủ được. Đúng lúc này, ngoài cửa lao có người hô: “Lý đại nhân đến.”

Đúng lúc này, ngoài cửa lao có người hô: “Lý đại nhân đến.”

Ta lập tức đứng lên, lẩm bẩm nói: “Có tin tức?”

Nữ quan coi ngục thấy bộ dáng vừa vui mừng vừa sầu lo của ta, liền nói: “Nương nương, Lý đại nhân nhất định sẽ mang tới tin tức tốt, nương nương có thể yên tâm rồi.”

Ta cảm kích mà nói: “Phiền người ở cạnh ta cả đêm, bản phi thật sự không biết lấy gì để báo đáp.”

Nghe ta nói như thế, nữ quan coi ngục có chút luống cuống, tay chân không biết để vào đâu, nửa buổi mới nói: “Nô tỳ đâu đáng để nương nương nói như thế. Nương nương là quý nhân trên trời, nô tỳ hầu hạ nương nương vốn là việc phải làm.”

Ta nắm tay nàng, chỉ thấy tay nàng thô ráp nhiều nếp nhăn, chắc hẳn thường ngày đã quen lao động chân tay. Ta nói: “Từ khi bản phi vào ngục tới nay, nhiều lần được người chiếu cố. Bản phi ở trong cung đã quen với tình người ấm lạnh, không ngờ rơi xuống bước đường này, lại có được một tỳ muội tốt như người...”

Mấy lời này khiến hốc mắt quan coi ngục đỏ hồng, ta cũng bùi ngùi. Lúc này, liền nghe có tiếng người ồn ào từ ngoài cửa sắt vang lên, Lý Sĩ Nguyên vội vã đi vào, còn muốn hành lễ theo lệ, ta vội vàng nói: “Lý đại nhân không cần đa lễ, tìm ra mẫu thân chưa?”

Lúc này Lý Sĩ Nguyên mới nói: “Nương nương, đại sự không ổn. Theo tin tức nô tài tra được, sau khi lệnh tôn ra khỏi Tông Nhân phủ, liền bị người trong cung đón đi, hiện đang ở trong cung...”

Ta vội la lên: “Tội danh của bản phi chưa định, vì sao lại liên lụy đến người nhà ta? Không được, ta phải thỉnh cầu hoàng thượng, thả mẫu thân ta ra mới được.”

Lý Sĩ Nguyên lắc lắc đầu nói: “Nương nương không biết chứ, vì thái hậu mới hoăng, Tín vương mượn cơ hội này đã đến kinh thành vào mười ngày trước, tỏ vẻ nhất định phải nghiêm trị hung thủ đầu độc thái hậu, hiện đang ở trong cung. Nghe nói mẫu thân ngài không phải bị giam ở đâu khác, mà là đang ở chỗ hần...”

Hắn quan sát sắc mặt ta một chút, “Nương nương cũng đừng quá tuyệt vọng, sự tình chưa chắc đã không thể chuyển biến. Chỉ cần nương nương chịu nói thật với vi thần, rồi cuộc ngài và lệnh đường đã nói chuyện gì?”

Ta lẩm bẩm nói: “Là bản phi liên lụy mẫu thân, bản phi đúng là đã hại người còn hại mình...”

Hắn tùy mặt gửi lời, “Nương nương, nếu như lệnh đường thực sự đã nói ra cái gì, ngài cũng phải kể lại cho vi thần biết, vi thần mới an bài tốt được.”

Ta lắc lắc đầu, mặt đầy vẻ tuyệt vọng, “Lý đại nhân, đa tạ ý tốt của ngài, nếu như mẫu thân không thể thoát khỏi khốn cảnh, ta có chết không đáng tiếc...”

Lý Sĩ Nguyên khuyên giải nửa ngày, ta vẫn trầm mặc không nói, chỉ cầu xin hắn cứu mẫu thân ta ra. Hắn cũng hết cách, lại nhớ có tin tức mới truyền tới, khuyên giải an ủi vài câu, liền vội vàng rời đi.

Kể từ đó, liên tiếp mấy ngày, ta càng thêm ăn không ngon, ngủ không yên, từ từ gầy rộc đi.

Nữ quan coi ngục kêu người làm nhiều món ăn vặt cho ta, ta cũng ăn không được mấy miếng, nàng gấp đến độ nói thẳng: “Nương nương, ngài cứ như vậy cũng không giải quyết được gì. Lệnh đường còn chưa cứu ra, ngài đã ngã xuống trước rồi.”

Ta nói: “Cũng không biết bọn họ sẽ làm gì mẫu thân ta. Tính khí mẫu thân luôn luôn cứng ngạnh, nếu như bị đối xử không tốt...”

Cảm giác trong mắt có nước mắt trượt xuống, nhỏ giọt trên áo bông trắng thuần, đảo mắt đã bị vài bó rất dễ hút nước hút sạch sẽ bóng loáng, chỉ lưu lại một mảng nước mắt lớn.

Nữ quan coi ngục cảm thấy đồng tình sâu sắc, chỉ biết cùng ta rơi lệ.

Hai ba ngày không thể an giấc, khiến ta mỗi một không chịu nổi, buổi tối rồi cuộc nằm ngủ. Vừa mới nhắm mắt, lại bị người đẩy tỉnh, mở mắt ra nhìn, trời đã sáng trưng, giương mắt nhìn lên, là nữ quan coi ngục đang đứng trước giường ta. Ta lập tức ngồi dậy, đầy hi vọng mà nói: “Có tin tức sao?”

Nàng lắc lắc đầu, nói với ta: “Nương nương, muội muội ngài nhờ người mang vài thứ đến cho ngài...”

“Nàng không tới?”

“Không có, chỉ bảo một gã sai vặt đưa tới, là một ít đồ ăn, mời nương nương xem...”

Trong giỏ trúc là hai cái bánh mì lớn(4), mấy đĩa thức ăn, vô cùng đơn giản, vừa nhìn đã thấy hết. Ta biết phạm những thứ mang đến chỗ ta, đều đã trải qua sự kiểm soát của quan coi ngục, liền lật tới lật lui cho nàng xem.

Nàng lại cười nói: “Nương nương yên tâm, những thứ này nô tỳ đã xem qua. Muội muội của ngài cũng thật kỳ quái, nương nương vào tù nhiều ngày như vậy không thấy nàng tới thăm ngài, hiện giờ lại sai người đưa tới những thứ thô thiển này...”

Ta khẽ mỉm cười, đưa tay từ trong giỏ xách cầm bánh ra, “Người đã ăn quen những thứ này nên không có cảm giác gì, nhưng ta lại cảm thấy ngạc nhiên. Ta đã nhiều năm không nếm qua những thứ này, gia muối đúng là hiểu lòng ta.”

Nữ quan coi ngục thấy ta tươi cười, liền ngăn ra. Ta mỉm cười nhìn nàng, chậm rãi tách cái bánh mì bị nướng đến vàng óng rục rở, mùi thơm xông vào mũi, đưa thứ nằm trong bánh mì ra, nhẹ nhàng quơ quơ. Chỉ nghe tiếng chuông vàng thanh thúy rung động, truyền ra thật xa trong phòng giam yên tĩnh. Ta nhìn thấy sắc mặt nàng phút chốc trắng bệch, liền nhẹ nhàng vuốt ve khóa trường mệnh(5) có năm cái chuông nhỏ kia, nhẹ giọng mà nói: “Túc nương, nghe mọi người xưng người một tiếng Túc nương, ta cũng theo các nàng xưng người một tiếng Túc nương vậy. Món đồ này, chắc là từ khi bé vừa ra đời trước giờ vẫn chưa hề lấy xuống. Căn cứ theo tập tục của dân gian, cho đến khi bé trưởng thành, món đồ này sẽ phù hộ bé sống lâu trăm tuổi, không thể lấy xuống. Món đồ này chế tạo tinh tế, hoa văn điêu khắc sinh động, do Tư chế phòng trong cung làm ra, chắc hẳn người đã phí không ít tâm huyết mới nhờ được người tạo ra nó?”

Thân thể nữ quan coi ngục lung lay sắp đổ, dùng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn ta, giống như nhìn thấy một con rắn độc. Ta than nhẹ một tiếng: “Túc nương, bản phi cũng có chỗ bất đắc dĩ. Ai bảo người có quan hệ tốt với Lý đại nhân. Ta biết, là hẳn kêu người trông chừng ta. Mấy ngày nay khiến người khổ cực suốt đêm ngày, bản phi thật xin lỗi người.”

Nàng cười khổ: “Hóa ra ngài sốt ruột lo âu, mất ngủ cả đêm, toàn là diễn cho ta xem, để ta truyền tin tức này lại cho Lý đại nhân, để hẳn buông lỏng phòng bị. Ta nghĩ, ngài đã bố trí ổn thỏa tất cả rồi.”

Ta cười cười, nhẹ nhàng phe phẩy chuông vàng, tiếng kêu thanh thúy dễ nghe như thế, nếu như để cho em bé mập mạp mang, thì đáng yêu biết nhường nào.

Ta nói: “Người đã mấy ngày chưa được về nhà rồi? Hai đứa trẻ đáng thương này. Bản phi nghe người ta nói, một mẫu thân vì cứu con mình, chuyện gì cũng có thể làm được, cũng không biết người có như thế hay không?”

Sắc mặt nàng xám như tro tàn lộ vẻ sầu thảm, chỉ nói: “Lý đại nhân nhìn nhầm rồi. Lý đại nhân nói muốn nô tỳ bảo vệ ngài, đừng để người ta làm hại. Theo nô tỳ thấy, người nên bảo vệ không phải là ngài. Bất cứ lúc nào chỗ nào, ngài đều có biện pháp tự bảo vệ mình.”

Thần sắc ta buồn bã, “Túc nương, những nơi ta từng ở, đã ép ta không thể không như thế, cũng giống như người vậy thôi. Chém giết trong yên lặng kỳ thật càng đáng sợ hơn tranh đấu quang minh chính đại. Vết sẹo trên tay người, có lẽ là do luyện công mà để lại phải không? Người chẳng phải là một quan coi ngục bình thường.” Ta nhẹ nhàng lắc lắc cái chuông trong tay, “Ta và bọn họ phải nghĩ rất nhiều phương pháp, mới tìm đến ngôi nhà chân chính của người.”

“Nương nương nói đúng, mẫu thân vì bảo vệ con mình, đúng là việc gì cũng làm được. Nương nương muốn nô tỳ làm cái gì?”

Ở trong cung nhiều năm, ta luôn biết tùy mặt gửi lời, bình luận tính cách một người. Ta biết, chỉ có bắt được điểm yếu của bọn họ, mới có thể khiến họ trung thành, tùy ta sử dụng. Quan sát Túc nương trong thời gian mười ngày. Ta dùng hết tất cả thủ đoạn, tranh thủ sự đồng tình của nàng, mới khiến cho nàng bất giác thả lỏng phòng bị, lộ ra điểm yếu. Loại người như nàng rất đặc biệt, giống như Khang Đại Vi, hành động không hề sơ hở, dùng tiền bạc dụ dỗ bọn họ, chỉ tổ uống công. Nhưng loại người này cũng có tình cảm, nên ta mới đánh bạc một phen. Bởi vì theo sự quan sát của ta, quyền lực của vị Túc nương này có vẻ còn lớn hơn những gì nàng biểu hiện ra ngoài.

Ta nói: “Kỳ thật bản phi chẳng hề muốn làm khó người, nhưng bản phi không có biện pháp nào khác. Bản phi sẽ không bắt người làm cái gì khó khăn, chỉ cần ngày mai khi có người cưỡng ép thẩm vấn ta, người đi báo cáo muộn nửa canh giờ là được.”

Túc nương không nghĩ đến ta bỏ ra nhiều tinh lực như thế, cũng chỉ có một cái yêu cầu đơn giản này, trong mắt có sự hoài nghi, nói: “Thật sự chỉ là như thế?”

Ta trả khóa trường mệnh lại cho nàng, thấy nàng vuốt ve, cực kỳ quý trọng cất vào trong lòng, mới nói: “Chỉ là như thế thôi. Bằng không bản phi còn muốn người làm cái gì? Lấy chức quyền của người, tin rằng người có thể làm được.” Ta lại chậm rãi nói “Lấy chức quyền của người, cũng chỉ có thể làm được như thế.”

Nàng chấp tay hành lễ với ta, “Được, chuyện này nô tỳ làm được.” Nàng dừng một chút, “Nô tỳ không hiểu, Lý đại nhân phụng chỉ hoàng thượng tra xét vụ án này, ngài cần gì phải làm như vậy?”

Ta nói: “Túc nương, nếu như vụ án này thực sự có quan hệ đến ta, người nói ta sẽ ra sao?”

Túc nương cả kinh, ánh mắt như tia chớp quét một vòng trên người ta, “Đây không phải là chuyện nô tỳ có thể bình luận. Chỉ là hoàng thượng và nương nương lưu luyện tình thâm, nô tỳ tin tưởng hoàng thượng sẽ mắt nhắm mắt mở cho nương nương.”

“Ngài ấy là hoàng thượng, có rất nhiều chuyện ngài ấy không làm không được, cần gì phải để chuyện của ta phiền nhiễu đến ngài ấy?” Ta ngược mắt nhìn nàng, “Người yên tâm, ngày mai việc muốn người làm, chỉ có như thế mà thôi, tuyệt đối sẽ không khiến người rước họa vào thân.”

Ta ngồi xuống giường, mỉm cười, “Bản phi còn muốn ngủ một giấc, người giúp ta coi chừng, đừng để người khác đến quấy rầy. Vào giờ này ngày mai, người cứ làm như bản phi căn dặn, hai đứa con trai đáng yêu của người sẽ ngoan ngoãn ở nhà chờ người.”

Lần này ta vừa nhắm mắt liền ngủ mất, trong mơ hồ nghe được nàng nói: “Nữ nhân này thật là...”

Ta không nghe rõ nàng nói cái gì, chỉ cảm thấy giấc ngủ này thật say, thật ngọt ngào.

Ngày hôm sau tỉnh lại, tỉnh thần ta càng sáng khoái. Hóa ra cảm giác vừa tỉnh ngủ là như thế, thực không biết mấy ngày mấy đêm không ngủ không nghỉ này, ta làm sao có thể gắng gượng chịu nổi. Có lẽ là biết sắp ra khỏi nhà giam này, cho nên mới ráng chịu đến giờ.

Ngày hôm sau vừa qua khỏi giờ mao, ta liền rửa mặt chải đầu hoàn tất, dùng xong đồ ăn sáng. Lúc này trời vừa mới sáng, từ cửa sổ nhỏ hẹp trong ngục nhìn ra ngoài, chỉ thấy mưa tuyết đã ngưng, có một mấy khối tuyết bị ánh mặt trời chiếu rọi, tan ra rơi xuống, ta mơ hồ nghe thấy tiếng xào xạc khi tuyết rơi xuống đất.

Ta ngủ rất ngon, nhưng Túc nương nhìn có vẻ ngủ không an giấc, lo lắng cho con mình, lại lo lắng chuyện hôm nay, khiến thân thể nàng vốn cường tráng dung nhan cũng tiêu tụy đi. Ta giả bộ không biết. Có lẽ trong lòng nàng sớm đã coi ta thành loại nữ tử ác độc đến cực điểm, từ khi vào ngục tới nay, những thật tình thật ý quan tâm đến ta đều uống phí.

Ta vốn không có bạn bè, về sau cũng sẽ không có bạn bè. Nàng đánh giá ta thế nào, ta cũng không có chút nuối tiếc. Cái gọi là tình cảm, ngoại trừ liên lụy ta ra, cũng không còn công dụng gì khác.

Giờ Mão canh ba, mơ hồ truyền đến tiếng cửa sắt bị mở ra. Túc nương khăn trương nhìn ta, ta bụng chén trà đặt ở bàn nhỏ trên đầu giường lên uống một hớp, lập tức nghe đến tiếng khời giáp vì người mặc đi lại mà va chạm vào nhau, tiếng vỗ kiếm và thiết giáp gõ lên nhau, còn có tiếng bước chân ồn ào.

Không có ai cản lại, lại có người nói: “Phụng ý chỉ của hoàng hậu nương nương, Tín vương thăm vấn phi tử phạm tội Ninh Vũ Nhu, bất kỳ ai cũng không được ngăn cản.”

Đám người này đi rất gấp, thiết giáp đụng vào song sắt, tiếng động phát ra khiến hàm răng người nghe phát nhức. Trong nhà tù trống trải quanh quẩn tiếng bước chân của bọn họ, tầng tầng bóng bị ánh nến một ngày một đêm không tắt trong phòng giam chiếu rọi, ánh lên bức tường loang lổ, giống như những hàm răng chó đạn xen, khiến người ta e sợ.

Túc nương muốn hỏi ta rốt cuộc sự việc thế nào, lại nhớ đến lời hứa hẹn của mình, đành phải ngậm miệng không nói.

Một đám người nhanh chóng đi đến chỗ ta ngồi. Cửa nhà tù vốn đã mở sẵn, không cần phải mở nữa. Ta nhìn thấy chính giữa có một người thân mặc giáp nhẹ màu bạc, eo đeo bảo kiếm, đầu đội khôi bạc, chính là trang phục của phiên vương. Mà mấy vị khác, chắc hẳn là thủ hạ của hắn.

Tay hắn nâng một phong giấy ngọc đơn giản, chính là loại giấy hoàng hậu dùng để hạ ý chỉ thường ngày. Hắn đi vào lao, vài người chung quanh gác cửa lao, tự nhiên mà bức Túc nương ra khỏi nhà tù.

“Hoàng hậu có ý chỉ, tuyên Ninh chiêu hoa vào cung...”

Ta quỳ xuống nghe hắn tuyên chỉ, chờ hắn cất ý chỉ đi, đứng dậy hỏi: “Mẫu thân bản phi, có ở chỗ các người hay không?”

Tay trái Tín vương đặt trên vỏ đao bên hông, nhìn ta cười lạnh, “Ninh chiêu hoa phạm tội lớn này, còn muốn đào thoát? Lệnh đường sớm đã nói ra hết thảy, chỉ cần áp giải ngươi đến đối chất trước mặt hoàng thượng, dù hoàng thượng có muốn thiên vị, chỉ sợ cũng không giữ được tánh mạng của ngươi.”

Ta lui về phía sau vài bước, thân thể lay nhẹ, nói: “Không thể. Nhất định là các người vu oan giá họa, mới khiến cho mẫu thân ta nói lung tung.”

Tín vương ở lâu tại biên cương, một thân đầy khí chất quân nhân, tương đối không kiên nhẫn, “Ngươi tự nhiên sẽ không nói cho lệnh đường. Ngươi lợi dụng lệnh đường thù tui hương cho ngươi làm cái gì? Lệnh đường không biết chuyện, đã khai hết rồi. Bà ấy còn cho rằng có thể giúp ngươi thoát khỏi tai ương này. Nhưng mai năm màu tuy có tác dụng đuổi côn trùng, nhưng cũng có độc, nghe nói còn có công hiệu khiến người ta đi tả. Bồn vương nói như vậy, ngươi đã rõ chưa?”

Sắc mặt ta xám như tro tàn, nhìn Tín vương, “Nghe nói vương gia ở biên cảnh Đông Nam trị quân nghiêm mật, được quân dân kính yêu, chắc là sẽ không làm khó một lão phụ không biết gì chứ?”

Tín vương lạnh lùng mà nói: “Ngươi nghĩ bồn vương là loại người gì? Lệnh đường đang an ổn ở trong cung, có lệnh muội chăm sóc, ngươi còn không yên tâm sao?”

Ta khẽ gạt đầu, hắn phát tay muốn phất người tiến lên bắt ta, ta nói: “Vương gia làm gì kinh hoảng vậy? Bản phi tay trái gà không chặt, tự đi cùng các người là được.”

Tín vương hơi chân chờ, liền ngừng lại.

Ta bước đến bên giường, làm như muốn lấy áo bông trên giường, lại đột nhiên rút ra một cây dao nhỏ sáng loáng bị áo bông che lại, để ngang trên cổ. Quay lại, ta nhìn ánh mắt ngạc nhiên của Tín vương, nói: “Vương gia, thần thiếp đã phạm sai lầm lớn này, không còn mặt mũi nào gặp lại hoàng thượng, ngài chuyển lời cho hoàng thượng, thần thiếp tạ hoàng thượng đã ưu ái.”

Trong lao ngục ồn ã tiếng kinh hô, còn có tiếng thở mạnh hết đợt này đến đợt khác, ta nhìn thấy Túc nương gấp gấp dạo bước bên ngoài, vài lần muốn đẩy thủ vệ ra vọt vào cửa, nhưng không thể chen lọt.

Tín vương ở lâu trong quân ngũ, nhất thời cũng không biết phải làm sao cho tốt, liên tục khuyên nhủ: “Nương nương, sự tình chưa điều tra rõ, cần gì phải làm như thế?”

Ta nói với Tín vương: “Tín vương, chúng có đã vô cùng xác thực, thần thiếp không còn lời nào để nói.”

Dao nhỏ nằm bên trong bánh bí mật tiến vào. Lúc ấy Túc nương bị khóa trường mệnh kia hấp dẫn toàn bộ tinh thần, tự nhiên sẽ không đi tra xét cái bánh mè kia.

Dao nhỏ không cần lớn, chỉ cần sắc bén là được.

Ta vung dao nhỏ lên, chỉ thấy phần cổ có chất lỏng chảy xuống, chắc hẳn chất lỏng màu hồng tươi sẽ thấm đầy xiêm y trắng thuần. Nóc nhà dần dần mờ hồ ở trước mắt ta, ta nghe Túc nương lớn tiếng mà nói: “Mau gọi ngự y, nương nương, ngài không thể chết! Nguy rồi, không có mạch đập...”

Ý niệm cuối cùng lưu lại trong lòng ta là, hi vọng tất cả đều thuận lợi.

(1) Dây bạc cột ngang đầu, có gắn ngọc ở giữa:†

(2) Hoa mai năm màu hay còn gọi là hoa bông ổi, một loại thực vật thuộc họ cỏ roi ngựa. Hoa có độc, ăn trúng sẽ đi tả, phát sốt. Các bạn có thể xem thêm ở đây.

(5) Khóa Trường mệnh: Thường làm bằng vàng, bạc đeo lên cổ trẻ nhỏ để tránh tà, phù hộ bé lớn lên khỏe mạnh bình an.†

Bạn đang đọc truyện *Thượng Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Giãy dụa quấy đạp, cuối cùng cũng có thể trốn.

Không biết đã mê man bao lâu, ta nghe thấy có người nói bên tai: “Muội muội, sao còn chưa tỉnh? Phải tỉnh rồi chứ?”

Đó là giọng nói của mẫu thân, một cảm giác mừng rỡ xâm nhập vào đầu óc ta: ta thành công rồi sao?

Ta cố gắng mở to mắt, mơ hồ nhìn thấy một khuôn mặt cực kỳ vui mừng: “Muội muội, con tỉnh rồi? Rốt cuộc cũng tỉnh! Con ngủ cũng gần bảy ngày rồi.”

Ta nói: “Bảy ngày, chẳng phải là số ngày mà chúng ta đã định trước sao?” Nhưng mới mở miệng, lại phát hiện giọng mình khàn khàn, cổ họng như bị nhét đầy cát.

Mẫu thân vội vàng đỡ ta, “Muội muội, con nằm đi. Con vừa mới uống loại thuốc tổn hại đến sức khỏe như thế, phải chậm rãi điều dưỡng mới được. Phần vết thương ở cổ chỉ là vết thương nhẹ, nương đã sớm kêu người băng bó cho con rồi.”

Hạ Hầu Thần tự cho là Lý đại nhân đã phái người tốt nhất ở bên cạnh ta, đối với vật phẩm đưa đến cho ta đã tiến hành kiểm soát không hề sơ hở, lại không nghĩ đến, một ít thuốc thang đặc thù vẫn pha lẫn ở trong đồ ăn đưa vào. Hôm nay đưa một cái bánh đường bỏ thêm bạch kỳ(1), ngày mai đưa một bình canh hầm bồ dương, có lúc đưa y phục đã dùng hương xông qua... Ta liền dùng kịp thời kịp lúc, khiến những loại thuốc này dần dần có tác dụng trên người ta, cho đến sau cùng là hai cái bánh mè và mấy món ăn sáng. Mặt ngoài bánh mè phủ hạt vừng, nhưng bánh đưa cho ta bên trên lại phủ hạt mạn đà la(2)(sinh sản ở Tây Vực). Túc nương ngày càng lơ lửng trong việc phòng bị ta, cũng mơ hồ có khuynh hướng xưng tỷ muội với ta, lúc bánh mè đưa tới, ta lại cho nàng một kích trí mệnh, khiến nàng vừa thất vọng vừa sợ hãi ta, khiến nàng đem tất cả sự chú ý chuyển về hướng lo lắng cho con nàng, khiến nàng cho rằng tác dụng của bánh mè chỉ là cắt cái khóa trường mệnh kia, do đó không để mắt đến những thứ còn lại. Kế giường đồng kích tây, ta thường dùng ở cực Thượng Cung, luôn luôn một kích tất trúng, lần này cũng không ngoại lệ.

Hạt Mạn Đà La có hình dạng tương tự với hạt vừng, nhưng to hơn hạt vừng, người bình thường bỏ độc thì thường nghiền nát thuốc ra mới cho lẫn vào trong đồ ăn, bọn họ làm sao nghĩ tới, ta lại cho người dùng nguyên hình nguyên dạng đưa đến tay ta ngay trước mắt nàng?

Thứ đó có tác dụng gây mê làm cho người ta hôn mê, kỳ thực tình hình giống như chết giả, hơn nữa pha lẫn với những loại thuốc khác, mới có thể đạt được hiệu quả mà ta muốn, khiến hô hấp của mình tạm dừng hơn mười phút. Những người khác có nhiệm vụ ngăn cản không cho Túc nương quan sát, nhưng lúc này, lại cùng mở ra một con đường để nàng tiến vào, để nàng xác nhận hô hấp của ta đã ngừng lại. Lúc này, Tín vương hoảng hốt vội vàng sai người khiêng ta ra ngoài, chạy về phía phòng ngự y trong cung, mà nàng không thể ngăn cản, chỉ hành động theo lời hứa lúc trước, chậm lại nửa canh giờ mới đi báo cáo lên. Nàng quả thật đã làm đúng như thế, lúc này báo cáo là vừa thích hợp.

Bấy giờ là cuối năm, thời điểm này hàng năm, luôn có các tỉnh đến dâng lễ vật, người tiến cống lui tới không dứt.

Lúc này cũng là thời gian cực Thượng Cung bận rộn nhất trong năm. Tết âm lịch đến, trong cung liên tục có tiệc rượu, nhu cầu ăn dùng không ít, mọi thứ đều chú trọng đến sự xa hoa tinh xảo, nên các tỉnh đều phải tiến cống.

Mấy ngày trước tuyết rơi nhiều chặn không ít con đường tới kinh thành, khiến đoàn người tiến cống từ các tỉnh bị cản trở trên đường. Hôm nay mới trời quang mây tạnh, để tránh bị quan nha phạt, những người này liền cùng một lượng lớn xe cộ vội vàng tiến vào kinh thành. Trên đường phố kinh thành, khắp nơi là từng đoàn người chen chúc, cũng có bọn trộm cướp cả gan làm loạn thừa cơ vơ vét, có thể nói chung quanh phi thường âm ỉ rối loạn. Mà từ Tông Nhân phủ đưa ra tới chỗ ngự y, lại không thể không đi qua một con đường cái chật nhích xe ngựa, lúc này nếu có trộm cướp thừa cơ làm loạn, cũng

chẳng có gì lạ.

Đội hộ vệ Tín vương dẫn theo chỉ có mười mấy người, sao đối phó được đám dân chúng đông như nước thủy triều này? Trong hỗn loạn, chiếc xe chở ta bị lạc không biết kết cuộc ra sao, chuyện này ngay cả hân cũng không thể dự liệu trước.

Ta nghĩ, mấy ngày này thực sự đến ông trời cũng giúp ta. Hôm qua vừa mới ngừng mưa tuyết, hôm nay liền trời quang mây tạnh, hết thấy đều như ta dự tính. Mọi chuyện tiến hành có lẽ gần như thuận lợi. Hoàng hậu theo lời ta nói, kêu Tín vương vào trong ngực đưa ta ra, nhưng mà, ta làm sao có thể tin được hoàng hậu, tin được người của nàng? Ta nói cho nàng, chỉ cần đưa ta ra khỏi ngực Tông Nhân phủ, đi tới ngự y viện, tìm một ngự y quen biết chứng thực ta tử vong, liền có thể thay mặt đổi đào chuyển ta ra ngoài nhưng ta biết, nói không chừng kế hoạch này lại khiến ta thực sự thành một người chết, cho nên, ta đành phải làm như vậy.

Nàng cho rằng ta sẽ hành động theo kế, vì muốn lấy được lòng tin của ta, nàng đã sớm thả nương ta, chỉ còn chờ lấy mạng ta, sau đó lại lấy tội danh sợ tội tự sát bỏ cáo thiên hạ, khiến vụ án của thái hậu vĩnh viễn kết thúc, khiến hoàng thượng không thể không chấp nhận cách xử lý của nàng. Nàng cho rằng ta ở trong ngực, chỉ nắm trong tay một nhược điểm của nàng, cho nên toàn bộ đều ý lại vào nàng. Chính là, ta có một mẫu thân rất tốt, một người mạnh mẽ mà tính cách lại rất giống ta. Tiền bạc ta đưa bà, đủ để cho bà ở bên ngoài buôn bán, hơn nữa càng làm càng lớn. Có ta ở trong cung giúp đỡ, bà cũng có tay chân của chính mình, cho nên, bà không chỉ là một lão thái thái giàu có. Trong kinh thành có hai cửa hàng thuê nhà cực lớn, thuê ra những thứ tinh mỹ hoa lệ không gì sánh được, đều do mẫu thân ở phía sau màn thao túng. Bà còn kiêm luôn buôn bán châu báu, cho người từ các nơi sản xuất đặc biệt thu mua ngọc thô, gia công tạo hình, chế thành trâm vòng bán ra. Có ta ở phía sau chỉ đạo, kiểu dáng tự nhiên không tầm thường.

Mà ta sớm đã dặn dò mẫu thân, để tránh khiến người ta chú ý, bà chỉ ở phía sau màn tính kế cho tốt, không cần phải xuất đầu lộ diện.

Ta luôn luôn cho rằng, nếu ta xuất cung, nhất định sẽ tốt hơn ở trong cung, không bị Hạ Hậu Thần đây dọa, không cần đem hết thủ đoạn dựa thế phi tần chức vị cao hơn.

Xem ra hết thấy vẫn như ta mong muốn.

Lần này mê man, khiến thân thể ta tổn hại khá lớn. Dù sao ta cũng dùng toàn là những thứ có độc, hơn nữa vết thương ở cổ, tuy nói lượng máu tươi kia là do máu gà dất trong cổ áo chảy ra, nhưng ta vì muốn giống thật, để lúc Túc nương tiến lên kiểm tra nhìn rõ phần da thịt ở cổ ta rách ra, đã thực sự dùng dao nhỏ cắt vỡ cổ, khiến máu người hòa với máu gà chảy xuống —— miếng vết thương không dùng nước trong rửa sạch sẽ, thì không ai biết rốt cuộc đã cắt sâu bao nhiêu.

Về phần thi thể ta mất tích, thì cứ để cho hoàng hậu và Tín vương phiền muộn đi. Tín vương chỉ biết là phải dẫn ta vào trong cung, cũng không rõ hoàng hậu thỏa thuận với ta cái gì, chắc hẳn đã gấp gáp đến độ như kiến bò trên chảo nóng.

Vừa nghĩ đến điều này, ta liền cười nhẹ. Về phần Túc nương, ta vẫn chưa kêu người động vào hai đứa con của nàng, chỉ kêu người cầm khóa trường mệnh trên cổ bọn chúng thôi. Nàng không về nhà vài ngày là chuyện thường, chờ nàng về nhà, phát hiện tất cả mọi việc đều như thường, nàng còn có thể hận ta nữa không?

Ta nói rồi, ta không có bạn bè, cũng không cần bạn bè. Nàng hành động chỉ vì muốn hoàn thành mệnh lệnh Lý Sĩ Nguyên giao cho, mà ta hành động, chỉ vì muốn sinh tồn mà thôi.

Trong lúc dưỡng thương, thỉnh thoảng ta kêu mẫu thân nghe ngóng quan phủ bỏ cáo trên đường phố, nếu thực sự có bỏ cáo ban xuống, thủ phạm việc thái hậu tự sát thân vong, ta mới có thể thả lỏng một chút. Đây là một cái kết cục khiến tất cả đều vui vẻ, Tín vương tận mắt thấy ta tự sát thân vong, ở dưới sự chủ trì của hoàng hậu chính tai nghe mẫu thân thuật lại việc tui hương, hẳn sẽ không hoài nghi việc này có nội tình khác. Nhưng dù cho hoài nghi thì có thể làm gì? Ta đã khiến việc này trở thành sự thực, hẳn không còn cơ xuất binh, đành phải quay lại biên cương. Hoàng hậu không có đối thủ giả tưởng là ta, chắc hẳn mỗi ngày sẽ ngủ ngon hơn nhiều. Về phần Hạ Hậu Thần, ta giúp hẳn một việc lớn như vậy, làm cho hẳn thành công thoát khỏi thái hậu, lại không gây sóng gió gì lớn, hẳn phải cảm tạ mới phải.

Bất quá, theo lệ thường, hẳn sẽ không cảm tạ ta.

Đây thực sự là một cái cục diện khiến tất cả đều vui vẻ. Ta thỉnh thoảng cũng ngẫm lại, rốt cuộc thái hậu là do ai làm hại? Đã không phải ta, rốt cuộc là ai hãm hại bà ấy? Nhưng ta lập tức không nghĩ nữa, kẻ địch của thái hậu đây cung, ngay cả hoàng thượng tự tay bà nuôi lớn cũng trở mặt với bà, ta cần gì phải hao tổn tâm tư vì việc này?

Phần vết thương ở cổ cơ bản không sâu, chưa đụng đến động mạch, qua hơn mười ngày, liền dần lành lại. Mỗi ngày mẫu thân đều nấu canh cho ta, trừ bỏ độc tố còn tồn đọng trong cơ thể, độc dần dần trừ sạch, người cũng được dưỡng thoải mái, tự nhiên mập ra không ít.

Mẫu thân cảm thấy vui mừng, nói với ta: “Muội muội, con xem bộ dáng châu tròn ngọc sáng của con kia, hơn xa trước kia.

Xem con ở trong cung mấy năm này, đã gầy thành cái dạng gì rồi?”

Ta đương nhiên sẽ không nói cho bà, tuy ta ở trong cung, ăn mặc đều là thứ thượng đẳng, nhưng mỗi ngày không ngừng suy nghĩ, làm sao béo lên được?

Ta chặt đứt tất cả quan hệ với hoàng cung, người và việc nơi đó đã không còn liên quan gì đến ta nữa. Thậm chí ngay cả nhớ ta cũng không muốn nhớ đến. Lại qua hơn mười ngày, bộ mặt của những kẻ ta từng tranh cướp, nịnh bợ cũng dần dần mờ hồ đi. Ta nghĩ, qua thêm một thời gian, ta sẽ không nghĩ tới bọn họ nữa.

Kinh thành gió êm sóng lặng, nghe nói Tín vương đã dẫn người trở lại biên cương, nhưng việc thái hậu bị ám hại, quan phủ lại chưa bao giờ công bố công

văn chính thức. Điều này làm cho ta không khỏi có chút lo lắng, sợ hãi trong đó lại sinh ra dây cà dây muống gì. Cuộc du hành tết âm lịch mỗi năm một lần lại tới. Mỗi lần đến ngày này, hoàng thượng sẽ suất lĩnh một đám triều thần hoặc sủng phi, đi lên công lầu xem pháo hoa, cùng dân chung vui, đến sáng sớm ngày thứ hai, đội danh dự mở đường, đi tuần qua con đường lát đá xanh rộng lớn nhất kinh thành.

Một ngày này, cũng là ngày hoàng đế gần gũi với dân chúng nhất, là cái gọi là ngày cùng dân chung vui.

Vụ án của ta tựa hồ bị chìm xuống đáy bùn, không nổi lên chút bọt sóng nào. Mọi chuyện vốn không nên bình yên như vậy, ta mơ hồ cảm thấy sợ hãi.

Mẫu thân ẩn mình phía sau màn, buôn bán cũng không phải quá lớn. Trong kinh thành cửa hàng buôn bán hạng trung như vậy ước chừng có chừng trăm nhà, chúng ta không có gì ngoài tay nghề tinh xảo hơn một chút, không khiến mọi người quá chú ý. Mẫu thân thấy ta lo lắng, khuyên ta: “Chúng ta rời khỏi kinh thành này, đi nơi khác được không?”

Ta lắc lắc đầu, “Trước khi mọi chuyện được giải quyết, manh động không bằng an tĩnh. Hiện tại mỗi cửa thành không biết có bao nhiêu mật thám đang quan sát sục sạo. Còn chưa nói đến việc chúng ta vốn không phải là người có thể bỏn bẻ, còn không bằng hành động dưới mí mắt bọn họ, lại nằm ngoài dự liệu của bọn họ.”

Mẫu thân nghe ta nói có lý, liền không khuyên bảo nữa.

Lúc miệng vết thương của ta khỏi hẳn, thường ngày rảnh rỗi cực nhàm chán, liền cùng mẫu thân ra ngoài. Mỗi lần đều mang màn sa mà đi, chỉ tới chỗ hẻo lánh. Mang theo khăn che mặt, không ai có thể nhận ra, dần dần, ta liền đi tới cửa hàng của mẫu thân xử lý việc buôn bán. Chỉ ở trong phòng, tất cả đều phân phó hạ nhân đi làm, ta chỉ hướng dẫn bọn hạ nhân thuê thuê mà thôi.

Góp ý vài câu ít ỏi, liền được đám thợ thủ công khâm phục không thôi. Các nàng làm sao biết, công lực của ta phải rèn giũa hơn mười năm mới luyện thành?

Dù vậy, ta vẫn cẩn thận dè dặt như trước, những hoa văn thiết kế tuyệt đối không dính đến kiểu dáng trong cung, toàn lấy thiên nhiên làm chủ đề, cũng không buôn bán với những nhà quan cao chức lớn, bảo trì tại tiêu chuẩn hạng trung, tiền bạc cũng không thiếu, sinh hoạt tự do tự tại.

Có lúc ta ngồi ở trong điểm, nhìn người đi lại như thoi đưa ở ngã tư đường, ánh nắng phủ lên mặt đất một tầng phấn vàng, tro bụi trong không khí như tiên linh bay múa, liền cảm thấy tranh đấu sau lớp tường đỏ kia như một giấc mộng, nhưng sau khi tỉnh mộng lại sống một cuộc đời bình thản như thế, ta cảm tâm sao?

Ta là một người biết thời thế, cục diện trong cung đối với ta mà nói nguy hiểm như thế, ta còn có thể trở về sao?

Nghĩ đến đây, ta liền quảng điểm vọng tưởng này ra sau đầu. Trong cung tuy là trung tâm của quyền thế, nhưng không ai ủng hộ, ta sao có thể đứng an ổn. So với sự dụ hoặc không thực tế của quyền thế, tánh mạng của bản thân mình vẫn quan trọng hơn một chút.

Thời gian bất tri bất giác đã qua một tháng. Ngày hôm nay ánh nắng tươi sáng, đêm trước có mưa, trong không khí còn lưu lại mùi mưa, tươi mát thanh đạm, nghĩ đến mấy ngày rồi chưa cùng mẫu thân đi dạo, ta liền thay trang phục chỉnh tề, khoác áo toi lột lông hồ ly, chuẩn bị đi qua phòng cách vách mời mọc mẫu thân cùng ta ra ngoài mua chút tơ vàng chỉ bạc, cũng nghiên cứu một vài món hàng mới. Sản phẩm trong cửa hàng chúng ta dù sao cũng không thể có chỗ tương đồng với trong cung.

Sau khi mưa gió đi qua, chúng ta cũng phải rời khỏi kinh thành. Châu thoa bội vòng làm cống phẩm của các tỉnh từ đâu mà ra ta rõ như lòng bàn tay, đợi tất cả mọi chuyện thành công, ta sẽ mang mẫu thân rời khỏi kinh đô. Thiên hạ lớn như vậy, chúng quy luôn có chỗ cho ta nương thân.

Đi vào trong phòng mẫu thân, lại phát hiện mẫu thân chưa hề trở về ngủ, ta liền biết mẫu thân lại một đêm không ngủ, có lẽ là cửa hàng lại nhận đơn đặt hàng mới, bà ở lại đốc thúc giúp đỡ. Tính tình mẫu thân vẫn tranh giành háo thắng như vậy, ta thực sự không biết trước kia bà ở dưới đại nương, làm thế nào nhịn xuống được. Kêu nha hoàn hầu hạ bụng cho ta chén trà, ta liền ngồi ở trong phòng mẫu thân chờ bà trở về. Trong phòng bố trí vô cùng hoa lệ, có chút đồ thêu bài trí là do mẫu thân tự tay thêu, mỹ lệ tuyệt luân.

Bình phong ba mặt bằng gỗ lim vây quanh giường, trên màn màu xanh thêu bức chim con tranh ăn. Bình phong dùng màu đỏ thắm, tươi đẹp ướt át, hơn nữa còn dát vàng xinh đẹp, trên mặt không điêu khắc bức «tỳ bà ký» mà nhà khuê các thường có, lại khắc hình trẻ con trọc đầu, đứa bé bướng bỉnh nghịch nước. Ta tựa hồ phát hiện được nỗi nhưng nhớ mẫu thân ẩn tàng ở sâu trong nội tâm. Mỗi cảnh mỗi vật trong gian phòng, đều ký thác sự tưởng niệm về ta.

Ta đang đánh giá bốn phía thì nghe thấy phía sau có tiếng động, quay đầu, là mẫu thân trở về. Gương mặt bà hơi mệt mỏi, thấy ta ngồi chờ, liền cười nói: “Muội muội, dậy sớm như vậy à? Lần này khách hàng yêu cầu cũng thật cao, may mà công lực của mẫu thân vẫn còn, làm mấy ngày, khó khăn lắm mới xong.”

Tiểu nha hoàn đứng sau lưng mẫu thân đặt một cái hộp gỗ hoàng đàn tinh mỹ lên trên bàn trang điểm. Hộp gỗ xưa cổ, đã bị tay người vuốt ve bóng loáng đến cực điểm. Cạnh hộp có khắc hình người phụ nữ ngồi khâu vá, giống như từ trên nắp hộp đột ngột đi ra. Đây là hạp đồ thêu của mẫu thân, bên trong là kim thêu mà ngày thường bà không dùng đến, có lớn có nhỏ. Ta cảm thấy kỳ quái, liền hỏi bà: “Mẫu thân, xem ra, yêu cầu của vị khách này quá thật rất cao.”

Mẫu thân có chút đắc ý, “Ngày sinh của phụ lão trong nhà vị khách này gần đến, nhờ người khác giúp thêu một bức tranh chúc thọ Tùng Hạc cùng mừng xuân, yêu cầu lại rất cao, muốn cốt cách của Tùng Hạc phân rõ thứ bậc. Yêu cầu này, cần dùng thủ pháp thêu lột, khiến vật thêu như lồi lên, tạo ra cảm giác lập thể. Hẳn nhờ rất nhiều người rồi, đều không đạt được yêu cầu. Ngày đó đúng lúc nương ngồi ở phía sau rèm, nghe được, nhất thời ngửa ngửa, liền tiếp nhận. Người đó ra giá tiền rất cao, đủ cho hai mẹ con chúng ta sinh hoạt về sau.”

Ta ngạc nhiên nói: “Mẫu thân, là loại người nào mà phú quý đến thế?”

Nàng nói: “Nương không biết. Nhìn cách ăn mặc người này không phải người bình thường, hình như là từ biên ngoại tới đây.

Muội muội con yên tâm, mẫu thân sẽ không hồ đồ như thế, sẽ không để lộ chân tướng, người này tuyệt đối không có một chút quan hệ nào với quan nha.”

Ta yên lòng, liền cười nói: ”Trình độ thù của mẫu thân nhiều năm không giảm, nhất định sẽ khiến người đó thỏa mãn mà về.”

Mẫu thân được ta khen, vui vẻ cười nói: “Nhiều năm chưa ra tay, hôm nay cầm kim, lại có chút không quen...”

Ta che miệng cười, không nói gì nhiều. Mẫu thân hiếm khi được cao hứng như thế, ta cần gì phải quấy rầy nhả hứng của bà.

Mẫu thân ngẫu nhiên lộ ra tài nghệ, sẽ không khiến cho người nào chú ý chứ? Nghĩ lại, thân phận ta luôn luôn thấp kém, ở trong mắt người này sẽ không quan trọng lắm, hơn một tháng sao còn phải người lấy phương pháp phiến toái như vậy tìm ta?

Không biết vì sao, ta cảm giác ta giả chết có lẽ lừa được người bình thường, nhưng nhất định không lừa được hắn.

Tháng ngày chậm rãi trôi qua, liên tiếp mấy ngày, mọi chuyện vẫn như bình thường, không có gì bất ổn, ta liền âm thầm bình tĩnh lại, cười thầm mình ở trong cung nhiều năm, thân kinh nhạy cảm đến cực điểm, hơi có gió thổi cỏ lay, liền hoài nghi là nhằm vào bản thân mình.

Ngày hôm đó, ta đang lười nhát ngồi ở trên ghế hoàng đàn phơi nắng chiều, chỉ thấy cả người mềm yếu thoải mái. Ánh mặt trời từ trong lá cây xuyên xuống, chiếu lên trên mặt, tuy nhắm mắt, nhưng cũng cảm giác được ánh vàng chói mắt kia. Cảm thấy có người đến gần, ngăn ánh mặt trời chiếu rọi trên trên mí mắt ta lại, ta tưởng tiểu nha đầu Kỳ Nguyệt, liền nói: “Kỳ Nguyệt, chèn hạt sen phòng bếp chúng xong chưa? Chúng xong rồi thì bụng tôi cho ta đi.”

Thật lâu sau vẫn không nghe được tiếng nàng trả lời, ta khẽ mở mắt ra, lại thấy dưới bóng cây, có thân ảnh cao lớn đang quay lưng về phía ánh mặt trời, đứng bên cạnh ghế nhìn ta. Bởi vì thân ảnh che ánh mặt trời, trong thời gian ngắn ta thấy không rõ khuôn mặt người này, kinh hãi, lớn tiếng quát: “Người là ai? Sao lại ở chỗ này?”

Người này quay qua một phía, chậm rãi đi mấy bước, ta liền nhìn rõ ràng dung nhan của hắn. Khuôn mặt hơi tái nhợt, tuấn nham lạnh lùng, khi không nói chuyện thì dường như có vô số tâm sự, không phải là Hạ Hậu Thần sao.

Ta vừa nhìn thấy, lại sợ đến không thể đứng lên quỳ xuống hành lễ được, chỉ lâm bảm: “Không thể nào...”

Hắn nhẹ giọng cười, ánh mặt trời loang lổ từ trong lá cây chiếu rọi lên gương mặt hắn, lại giống như một con người đầy đường chấp vạ. Hắn nói: “Ninh Vũ Nhu, nàng có biết một tháng nay trẫm dùng bao nhiêu loại phương pháp để tìm nàng không? Trẫm biết nàng giao hoạt như hồ ly, có chút gió thổi cỏ lay, nàng sẽ lặn không thấy tung tích, cho nên, trẫm đã thử qua vô số loại phương pháp. Lời trẫm nói với nàng, xem ra nàng hoàn toàn không để trong lòng. Trẫm từng nói qua, chỉ có thứ trẫm đồng ý cho nàng, nàng mới có thể lấy đi...” Hắn dừng dừng, nói tiếp: “Bao gồm cả tính mạng của nàng!”

Hắn dùng ngữ khí đều đều, nhưng ta cảm thấy trong giọng của hắn ẩn giấu mưa gió kinh người. Cả người ta run lên, lúc này mới tỉnh ngộ, vội vàng xuống ghế, quỳ rạp trên đất, “Hoàng thượng, thần thiếp đáng chết.” Dứt lời liền ở tại chỗ dập đầu lạy không ngừng. Ngoài những lời này, ta không biết còn phải nói cái gì.

Chắc chắn là kỹ thuật thù lập thể bất phạm của mẫu thân đã khiến nơi ở của chúng ta bị bại lộ. Lưới trời quả nhiên tuy thưa nhưng khó lọt, ngay cả cơ hội đào thoát cũng không cho ta.

“Nàng nhất định là đang nghĩ, mình đã từng chết một lần, chết thêm một lần cũng chẳng sao, phải không?”

Ta nói bừa: “Hoàng thượng, thần thiếp làm sao dám có ý nghĩ như thế.”

“Ninh Vũ Nhu, còn có việc gì mà nàng không dám làm đây?”

Ta cuống quýt dập đầu tại chỗ, “Hoàng thượng, thần thiếp không dám, ở trước mặt hoàng thượng, cái gì thần thiếp cũng không dám làm.”

Lời vừa ra khỏi miệng, ta liền hối hận đến suýt nữa cắn đầu lưỡi của mình. Tại sao ở trước mặt hắn ta lại nói ra lời không nên nói như thế?

Hắn im hơi lặng tiếng tới chỗ này, khiến cho ta thật sự quá khiếp sợ. Không biết vì sao, vừa nhìn thấy hắn, cảm giác đầu tiên của ta đó là sợ hãi.

Khuôn mặt hắn giấu ở trong bóng cây dày đặc, ta không thấy rõ biểu tình trên gương mặt hắn. Vì sao hắn lại tốn nhiều công phu, nhân lực vật lực như vậy để tìm ta? Qua việc hắn nhờ có bức phù điêu mẫu thân thù mới tìm được manh mối, ta liền biết, hắn không chỉ tìm mỗi phòng thù nhà chúng ta. Hao tổn tâm tư, nhân lực như thế, chỉ vì tìm ta trở về sao?

Bỗng nhiên trong lúc đó, ta nảy ra một cái suy nghĩ to gan, là một suy nghĩ mà ngày thường ta ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ. Hay là hắn thực sự có vài phần tình ý đối với ta? Nếu là như vậy, ta có thể dễ dàng lợi dụng.

Nghĩ như thế, ta liền ngẩng đầu lên thăm dò, nói với hắn: “Hoàng thượng, thần thiếp thật sự không nên bỏ hoàng thượng lại, nhưng thần thiếp rất sợ chết,

buộc lòng phải trốn thoát một mình. Sau khi thần thiếp đi rồi, cảm thấy rất hối hận, mỗi lúc nhớ đến hoàng thượng. Liền...”

Chỉ cần ta nhìn ra trên gương mặt hần có nửa phần tình ý dành cho ta, ta liền có lợi thế, có lẽ có thể nương vào đó mà nói dối quanh co.

Mặt hần lộ ra dưới bóng cây. Ta trông thấy trên gương mặt hần có thần sắc châm chọc, đôi mắt kiên định như băng, sắc mặt tái nhợt giống như chạm ngọc, dường như nhìn rõ toan tính của ta. Hần nói: “Ninh Vũ Nhu, nếu nàng cho rằng trẫm sẽ khoan dung cho một phi tử trốn ra bên ngoài tiêu dao tự tại, nàng đã hiểu sai về trẫm rồi. Trước giờ trẫm chưa bao giờ biết một phi tần bậc thấp nào lại có năng lực lớn như thế. Trẫm luôn luôn xem thường nàng rồi.” Khóe miệng hần có ý cười trào phúng, “Nếu như không phải trẫm còn cần dùng đến nàng, người trẫm phái ra, chỉ sợ sẽ là sát thủ.”

Ngữ khí hần lạnh như băng, ta thất vọng rũ mặt xuống. Ở trên mặt hần ta không thấy chút tình ý nào, đôi mắt lại như băng lạnh ngàn năm. Ta bỗng nhiên hiểu ra, hần với ta cùng là một loại người, sẽ không vì tình cảm vô nghĩa mà khổ sở. Sở dĩ hần tìm đến ta, không phải vì tình, mà là vì cái khác, vì một thứ gì đó của ta mà hần có thể lợi dụng.

Vừa nghĩ đến điều này, ta liền bớt thất vọng bắt đầu khăn trương suy nghĩ, nếu muốn thoát khỏi tình cảnh khó khăn trước mắt, ta có cái giá trị gì để hần coi trọng đây?

Ta quỳ trên mặt đất, trông thấy vạt áo màu xanh thẫm của hần dần dần tới gần, nỗi sợ hãi trong lòng càng lúc càng lớn. Ta quỳ trên mặt đất, không có cách nào lui về phía sau, chỉ có thể nhìn giày hần ngừng ở trước mặt ta, thầm nghĩ dưới con thịnh nộ hần có đá một cước về phía này hay không. Nhưng giày tạm dừng một chút, lại đi đến ghế đàn hương màu vàng. Hần vén vạt áo lên, ngồi ở trên chiếc ghế gỗ đàn hương kia, tư thái thật là thanh thản, ngón tay đeo nhẫn ngọc thon dài gõ lên tay vịn theo tiết tấu giống như những nhân tài bình tĩnh thỏa thuận.

Ngón tay trắng thuần nổi bật trên sắc vàng cũ kỹ, nhưng không hiểu sao lại thể hiện ra sự cao quý. Bất luận người này ở đâu, đều khiến người ta không thể không kính sợ. Nghĩ đến sở thích của hần, trong lòng ta bỗng dưng run lên. Cảm giác ở dưới người khác hơn một tháng nay chưa từng có lại tới nữa, vĩnh viễn nom nớp lo sợ, vĩnh viễn không biết hần đang suy nghĩ cái gì, vĩnh viễn chuẩn bị cho hần phát tiết, nhưng vĩnh viễn cũng chỉ có thể mỉm cười. Ta quỳ trên mặt đất, trong lòng bỗng dâng lên nỗi phiền chán vô cùng, chẳng lẽ tất cả những gì ta làm, cố gắng gây dựng, chỉ để đổi lấy như thế này thôi sao?

Chẳng lẽ ta mãi mãi không có cách nào trốn thoát sao?

“Thế nào, không còn lời nào để nói sao? Không phải nàng luôn luôn có trăm ngàn lý do, trăm ngàn lời cầu xin, để đối đáp lại trẫm sao?”

Tuy rằng trong lòng cảm thấy vô cùng vô lực, nhưng bằng kinh nghiệm xây dựng thế lực suốt năm này qua tháng nọ, ta làm sao dám vuốt râu hùm? Ta chỉ đáp: “Hoàng thượng, đã bị hoàng thượng phát hiện, thần thiếp không còn lời nào để nói. Chỉ xin hoàng thượng hiểu một điều, lần này thần thiếp trốn đi, chẳng qua là muốn trợ giúp hoàng thượng ổn định triều cục, nên thần thiếp chỉ lấy một phần thù lao nho nhỏ mà thôi.”

Cấn răng một cái, cuối cùng ta cũng nói ra lời nói chôn sâu trong lòng. Ta tự nhận là, việc lần này, xử lý như vậy, đối với triều cục chưa ổn định của hần xem như đã làm một chuyện tốt, hần mở một con mắt nhắm một con mắt cũng được. Sao cứ phải dây dưa làm khó?

Ngữ khí nhàn nhạt của hần vang lên trên đỉnh đầu ta, ”Nàng là ái phi của trẫm, nàng cho rằng trẫm có thể cho phép nữ nhân của trẫm lưu lạc bên ngoài sao? Việc lần này nàng thật sự đã giúp được khá nhiều, nếu trẫm còn truy cứu, lại khiến nàng bất mãn trong lòng...”

Không biết vì sao, nghe hần lẳng lặng nói ra những lời này, ung dung công chính, trái tim ta lại tại dần dần lạnh đi. Hần thật sự không có nửa phần tình ý đối với ta, có, cũng chỉ là lợi dụng mà thôi.

“Thần thiếp xin nghe hoàng thượng dạy bảo.”

“Trẫm đã tìm được nàng, nàng muốn tiêu dao là chuyện không có khả năng. Trẫm muốn nói rõ với nàng, trẫm còn cần nàng.”

Hần vừa nói ra câu này ta liền hiểu ngay, hần đang nhờ vả ta, hơn nữa không thể không nhờ ta. Ta vẫn ảo não như cũ, cả người căng cứng. Hần có gì cần nhờ đến ta? Hiện giờ trong cung hòa bình tốt lành, do hoàng hậu chủ trì đại cục, mà mọi chuyện hoàng hậu luôn đặt hần lên đầu, hần còn gì phải bất mãn?

Hay là, đó chỉ là ở mặt ngoài, trên thực tế, hần và hoàng hậu không phải như thế? Ngẫm lại khi tiên hoàng tại vị, không phải vì đã để gia tộc Thượng Quan phát triển quá an toàn, nên khi tiên hoàng bệnh nặng, thái hậu nắm giữ triều chính nhiều năm, mới khiến hần suýt nữa không thể trèo lên Đế vị đó sao? Vừa nghĩ tới điều này, trong lòng ta liền rõ ràng. Hần làm sao có thể để cho Thòi gia phát triển an toàn ở trong triều đình? Đầu tiên hần bồi dưỡng ra một Sur Viện Viện, kết quả Sur Viện Viện cũng là một kẻ bất tài, sau khi mất con liền thất bại hoàn toàn, Sur gia ở trong triều đình cũng dần dần đầu không lại Thòi gia. Thòi Phụng Cần làm hoàng hậu, tuy rằng luôn khiêm tốn cẩn thận, nhưng nghe nói dáng vẻ của Thòi gia ở trên triều đình vừa bệ vệ vừa có chút kiêu ngạo, mơ hồ có bóng dáng của gia tộc Thượng Quan năm đó. Chẳng lẽ hần muốn xuống tay với hoàng hậu?

Đầu gối ta quỳ đến đau nhức, lại không dám đứng dậy, trong lòng dấy lên một tia hi vọng, nếu đúng như vậy, ta sẽ nghênh đón cơ hội lớn nhất từ trước đến nay của mình. Nếu có thể lật đổ hoàng hậu, trừ đi địch thủ lớn nhất của ta ở trong cung...

Không biết vì sao, tuy cả người ta hưng phấn không thôi, lại nghĩ đến mấy tiếng “Biểu ca” tình chân ý thiết của Thòi Phụng Cần. Khi đó, hai người bọn họ ở bên nhau, thâm tình khấn thiết, nhất cử nhất động đều như một bức tranh tuyệt mỹ, biết bao nhiêu cung phi phải ghen ghét muốn chết, nhưng hôm nay, lại...

Nghĩ đến điểm này, cảm giác thất vọng vì không nhận thấy hần có chút tình ý nào với ta liền biến mất không còn bóng dáng, ta càng vui mừng vì mình chưa hề đặt nửa phần tâm tư trên người nam nhân này. Ta ngừng đầu, nói: “Hoàng thượng, chỉ cần có thể xóa bỏ những tội thần thiếp phạm lần này, thần thiếp xin nghe hoàng thượng sai bảo, có chết muôn lần cũng không chối từ.”

Hắn khẽ mỉm cười: “Ái phi luôn là một người hiểu chuyện. Không cần trăm nhiều lời, nàng đã hiểu rõ tâm tư trăm. Trăm biết nàng là loại người nào, đã phân bội thái hậu một lần, phân bội hoàng hậu thêm một lần thì có gì khó?”

Ta cảm thấy xấu hổ, nhưng nhìn về phía mặt hắn, lại không thấy chút châm chọc nào, ngược lại đôi mắt bỗng sâu hơn, đánh giá thân hình ta từ trên xuống dưới. Ta thầm kêu không ổn, hắn lại nổi hứng với ta sao?

“Nhiều ngày không gặp, dung nhan ái phi càng mặn mà hơn. Xem ra bất luận ái phi ở đâu, đều sống thật sự rất tốt.” Tay hắn xoa hai má ta, lại thuận thế mò lên gáy ta, “Hình như còn mập ra không ít. Ái phi đúng là loại người lòng thanh thân thì thân thể béo lên.”

Ta cố gắng không chuyển cổ, nhiều ngày không ở trong cung, ta đã hơi quên vào giờ này khắc này phải biểu hiện ra sao, chỉ cảm thấy gương mặt lập tức cứng lại.

“Hoàng thượng, trong viện còn có người, không bằng chờ đến lúc thần thiếp hồi cung...”

Ta không muốn mẫu thân nhìn thấy bộ dáng này của ta, không muốn có bất kỳ lời đồn đại nào truyền đến tai bà. Khi tất cả ân sủng vạch trần, thứ còn lại cũng chỉ có như vậy.

Hắn cười: “Ái phi yên tâm, trong nội viện này không có người khác, chỉ có hai chúng ta mà thôi.”

Xem ra hắn quyết định triệt để kéo tôn nghiêm của ta xuống, chút an nhàn thoải mái cũng không muốn để lại cho ta. Ở trong mắt hắn, ta là một nữ nhân như vậy, mặc hắn chà đạp, mặc hắn vũ nhục, mà không cần gánh vác bất kỳ trách nhiệm gì.

Y phục ta mặc hôm nay, là một chiếc áo ngắn có cổ bản rộng, cổ áo cao cao đổ ra phía ngoài, lộ ra cái cần cổ duyên dáng, không ngờ lại tiện cho hắn. Tay hắn thuận thế trượt xuống, lập tức đưa vào trong dò xét. Hôm nay tuy có ánh mặt trời chiếu rọi, tay hắn lại vô cùng lạnh, cái lạnh làm ta run run một trận. Tay kia của hắn thì kéo ta từ trên mặt đất lên, ôm ta vào lòng. Xương đùi ta đập lên ghế dựa bằng gỗ cứng, chỉ cảm thấy một trận đau đớn xuyên thấu đầu gối mà đến, sao có thể duy trì nổi nụ cười nữa đây?

Hắn lại nói: “Trăm khiến nàng thống khổ sao?”

Khỏe miệng hắn mỉm cười, gương mặt lại lộ ra sự tàn nhẫn khát máu. Trong lòng ta cả kinh, vội vàng cười nói: “Thần thiếp làm sao có thể nghĩ như thế...”

Quần áo bị xé ra, nửa người trên của ta lộ ra ở trước mặt hắn, ta cảm thấy ánh mặt trời ấm áp cũng trở nên lạnh buốt, lướt qua da thịt trên người, cái lạnh làm ta run run một trận. Hắn túm lấy áo choàng bằng lông hồ ly mặc trên ghế dựa, quần lấy ta. Ta vừa mới cảm thấy ấm áp hơn, ngón tay hắn lại thuận thế mà đi xuống, không chút chần chờ xé nát quần trong của ta.

Ta cắn răng âm thầm chịu đựng, nói: “Hoàng thượng, bên ngoài gió rét, ngài đừng để thân thể nhiễm lạnh, không bằng chúng ta vào nhà...”

Hắn thấp giọng nói: “Dưới mặt trời không tốt sao?”

Mặt hắn hơi ửng đỏ, đôi mắt càng thêm sâu và đen láy, ngón tay dao động ở trên người ta, cũng không lạnh lẽo như thế nữa, mà mang theo chút ấm áp. Có áo khoác che, ta chẳng hề cảm thấy rét lạnh, nhưng tay hắn di động vuốt ve khắp mọi chỗ làm cho ta xấu hổ giận dữ không chịu nổi. Đến cuối cùng, hắn liền chụp lấy hông ta, bỏ vạt áo của mình ra, nâng ta lên, không chút thương tiếc đâm xuyên qua ta. Trong nháy mắt đó, sự đau đớn khiến hai chân ta không thể kiềm chế quăn lấy eo hắn, muốn giảm bớt sự đau đớn, lại khiến sắc dục trong mắt hắn càng thêm nặng, động tác càng nhanh. Đã một tháng, ta chưa từng thử qua mùi vị này, chỉ cảm thấy cảm giác đau đớn từ dưới dâng lên, dần dần thấm thấu vào người ta. Ta rốt cuộc đã hiểu, hắn sẽ không bỏ qua cho ta, ta chỉ là một món đồ chơi của hắn, trước khi hắn chơi chán, cũng sẽ không bỏ qua ta. Ta phí công làm rất nhiều việc, vẫn không có cách nào chạy khỏi bàn tay hắn như cũ. Ta làm sao có thể quên, hắn là vua của một nước, trong thiên hạ, nơi nào cũng là đất của hoàng đế.

Ánh mặt trời vẫn tươi đẹp như trước, thỉnh thoảng lại xuyên qua lá cây chiếu vào trên người chúng ta. Vận động kịch liệt như thế, gương mặt hắn lại không đổ một giọt mồ hôi, má chỉ hơi ửng hồng. Ta tận lực nghĩ ngợi lung tung, người này, thật sự là một kẻ lạnh tâm lạnh tình.

Vì giảm bớt sự đau đớn một đợt tiếp một đợt ủa tới, ta chỉ đành nghĩ tới vài chuyện để mình vui vẻ hơn một chút. Hắn tới lần này, lại mang cho ta một tin tức cực kỳ có lợi. Nếu hoàng hậu sụp đổ, ta có thể lấy được bao nhiêu lợi lộc? Hắn quả nhiên hiểu được tâm tư của ta, ở trước mặt ta xếp đặt một quả táo cực kỳ mê người, khiến ta không thể không bị dụ hoặc.

Hắn cuối cùng cũng lưu cho ta một phần thể diện, cho người bảo vệ ở hai cửa trước sau. Khi hắn cùng tahoang đường trong viện, quả thật không có ai tiến vào nhìn thấy. Ta kín đáo lên kế hoạch, chỉ trốn đi được một thời gian ngắn ngủi, chính là như hắn đã nói, việc này khiến hắn hồ thẹn, khiến hắn cảm thấy bị sỉ nhục, hắn không ngừng dằn vò ta, cho đến khi hắn hài lòng thoả dạ.

Đội ta rửa mặt, thay đổi xiêm y xong, hắn mới cho người để mẫu thân và hạ nhân vào viện. Mẫu thân vừa vào viện, thấy thần sắc ta vẫn như thường, mới buông trái tim đang thấp thỏm xuống, liền quay đầu thỉnh tội với Hạ Hậu Thần. Lúc này, Hạ Hậu Thần lại có vẻ hào phóng, chẳng hề trách cứ bà. Tuy vậy, mẫu thân vẫn còn nghi hoặc, từ tế quan sát biểu tình của ta. Ta tận lực không suy nghĩ về trận điên cuồng mới này, chỉ nghĩ đến đội ta hồi cung rồi, có Hạ Hậu Thần âm thầm trợ giúp, sau khi lật đổ hoàng hậu, ta sẽ nhận được nhiều lợi ích lớn. Tưởng tượng đến đây, ta liền biết biểu tình trên mặt ta là hưng phấn, không có chút thần sắc bi thương nào. Ta nói: “Mẫu thân, hoàng thượng biết chuyện thái hậu không liên quan đến con. Nương đừng lo lắng, lần này hồi cung, con sẽ không để mặc người ta ức hiếp nữa.”

Quả nhiên, mẫu thân tin tưởng ta, nhưng cũng có chút tiếc nuối: “Muội muội, mới vừa gặp nhau chưa bao lâu, lại phải chia lìa.”

Ta nghĩ đến điều này, tinh thần cũng chán nản. Tiểu viện đầy cây bạch quả này tuy không tráng lệ như hoàng cung, nhưng lại là chỗ duy nhất ta có thể an tâm ngủ ngon giấc.

Ta nói: “Mẫu thân đừng lo lắng, nữ nhi có cơ hội, nhất định sẽ xin hoàng thượng đón mẫu thân vào cung gặp gỡ...”

Mẫu thân lo lắng nói: “Vụ án của thái hậu, bọn họ sẽ không làm khó dễ nữa chứ?”

Ta nói: “Con không làm gì cả, toàn là bọn họ phán đoán có lẽ có*. Mấy ánh mắt, mấy thần sắc hoảng loạn, đã khiến bọn họ cho rằng túi hương mẫu thân làm có vấn đề, cũng không có chứng cứ rõ ràng. Nương yên tâm, hoàng hậu sẽ không lấy việc này ra làm khó dễ nữa đâu. Nàng ta là một người biết xem xét thời thế, làm sao lại phạm sai lầm như thế chứ?”

*(*Có lẽ có: thời Tống, Trung Quốc, gian thần Tần Cối vu cho Nhạc Phi là mưu phản, Hàn Thế Trung bắt bình, bèn hỏi Tần Cối có căn cứ gì không, Tần Cối trả lời “có lẽ có”. Về sau từ này dùng theo ý nghĩa bịa đặt không có căn cứ.)*

Nếu ta hồi cung, nàng sẽ hiểu người đón ta hồi cung đã biết hết chân tướng. Nàng sẽ không mạo hiểm gây rối trước mặt hoàng thượng để làm khó ta. Ta suy đoán, nàng nhất định sẽ đối xử với ta giống như trước, thậm chí còn tốt hơn.

Xe ngựa đi trên đường trở về hoàng cung. Hễ việc gì quan hệ đến hoàng cung đều được chuẩn bị hết sức ôn hòa, ngay cả con đường lót đá cũng được trải hết sức bằng phẳng. Con đường lát đá thông đến hoàng cung này tất nhiên là thẳng tắp rộng rãi. Hàng xóm chung quanh vốn tưởng rằng người ở trong tiểu viện chỉ là hai mẹ con bình thường, vì vậy khi cỗ xe do tám con ngựa kéo đại biểu cho hoàng thất từ trong viện chạy ra, đã khiến cho không ít người quan sát. Tuy mặt ta che sa, nhưng cũng cảm giác được ánh mắt của những người chung quanh như đèn thăm dò, chiếu lên trên người ta. Sau này, chắc mẫu thân lại phải chuyển nhà nữa rồi?

Ta cùng Hạ Hầu Thần ngồi trong xe ngựa, vừa mới hoang đường một phen khiến thân thể ta mỗi một không chịu nổi, may mà hán đã thỏa mãn, cũng không động thủ trong xe ngựa lần nữa. Kỳ quái là, tinh thần ta lại vô cùng hưng phấn. Vừa nghĩ đến việc đối chọi gay gắt cùng vị nữ tử xuất thân hào môn kia, ta liền hoàn toàn không mệt mỏi nữa. Ta đã không có cách nào suy nghĩ chu đáo, không có cách nào bận tâm nếu như nửa đường Hạ Hầu Thần trở mặt thì phải làm sao. Ta hiện giờ, tựa như mũi tên đã rời cung, rốt cuộc cũng không quay đầu lại được.

Huống chi, Hạ Hầu Thần làm sao chịu để ta quay đầu lại?

Xe ngựa chạy trên đường, Hạ Hầu Thần không nói một lời. Có hán ngồi bên cạnh, sao ta dám vọng động, chỉ đành phải đoan đoan chính chính ngồi. Thật sự nhìn không được, liền vạch rèm xe ngựa lên nhìn ra bên ngoài, vừa lúc nhìn thấy cửa cung nguy nga, cờ kỳ lân ở trước cửa cung theo gió tung bay, còn có bức tường màu đỏ trên cánh cửa son son.

“Nữ nhân như nàng nếu không hồi cung, thì biết nương thân ở đâu?” Hạ Hầu Thần ở bên cạnh ta chợt nhàn nhạt nói.

Ta thấy hán lại bắt đầu chua chát, liền trầm mặc không nói. Hán lại nói trùng tâm tư ta rồi, ở cùng mẫu thân một tháng, tuy rằng sinh hoạt thư thái tự tại, nhưng chung quy ta luôn cảm thấy thiếu một cái gì đó. Mỗi khi đêm khuya tỉnh giấc, mở mắt ra nhìn thấy bức tranh ong bướm ruộng đồng xanh tươi trên đình màn, ta lại nghĩ đến hoa mẫu đơn lộng lẫy trong cung. Trong nháy mắt đó một nỗi buồn mất mát vô cớ chợt trào lên, làm sao có thể diễn tả bằng ngôn từ?

Sau khi hán nói xong câu đó, thấy ta không đáp, cũng không để ý đến ta nữa, cho đến khi xe ngựa chạy vào nội cung, mới nói: ”Lan Nhược hiên này không nên ở. Trẫm không thích cái tên ấy, luôn cảm thấy có chút không may, về sau nàng đến ở Chiêu Tường các đi.”

Nét mặt ta đầy vẻ cẩn thận, gật đầu tạ ơn với hán trong xe. Chiêu Tường và Chiêu Thuận chỉ khác nhau một chữ, tuy rằng một cái là cung, một cái là các, nhưng quy mô chẳng hề nhỏ hơn Chiêu Thuận cung, hơn nữa còn quá gần tâm cung của hán. Xem ra tâm tư của hán đã rõ ràng rành, quả nhiên cố gắng đánh động ta và hoàng hậu, để ta và hoàng hậu chém giết trong cung đình, kềm chế Thời gia.

Chỉ cần ta còn hữu dụng, ta liền có tiền vốn.

Ta có chút hưng phấn nhìn cung nhân cúi đầu hành lễ. Một tầng lại một tầng tường đỏ ngói xanh dần dần bày ra ở trước mặt ta, kiến trúc nguy nga huy hoàng này khiến người ta cảm giác mình nhỏ bé vô cùng, người bên cạnh ta lại nắm trong tay tất cả mạng sống của những con người nơi đây, vô cùng có quyền thế. Mà ta, ở trong mắt hán cuối cùng cũng có một chút giá trị, từ nay về sau, quyền thế nơi này ta cũng được hưởng sai một phần, suy nghĩ một chút, liền khiến cả người ta bùng bùng ý chí chiến đấu.

Chiêu Tường các là nơi ta biết rất rõ. Lúc Sư Viện Viện được tấn phong quý phi, từng thỉnh cầu Hạ Hầu Thần ban cho nơi đó, lại bị Hạ Hầu Thần cự tuyệt. Đây là một chỗ phong cảnh cực đẹp, ngoài gác có núi đá màu rắng chiều, sáng sớm ánh mặt trời chiếu xuống, như mây cát tường vờn quanh, không phụ cái danh Chiêu Tường. Chiêu Tường các tuy không có hơi thở huy hoàng như Chiêu Thuận cung chỗ hoàng hậu ở, nhưng phi tần có thể đến ở nơi này lại ít có vận rủi, người nào cũng phúc trạch viên mãn. Ta nghĩ, dọn đến nơi này với ta mà nói, có phải là một điểm tốt chăng?

Vừa nghĩ đến điều này, ta lại thật lòng thật dạ nói với Hạ Hầu Thần: “Hoàng thượng, thần thiếp nhất định không phụ sự mong đợi của ngài, trợ giúp hoàng thượng hoàn thành đại nghiệp...”

Hạ Hầu Thần không nhìn được, nói: “Trẫm ở trong triều đình đã nghe chán những lời như thế rồi, không muốn nghe nữa!”

Ta ngẩn ra, cảm giác sâu sắc lần này gặp lại, tâm tư hán càng thêm khó lường, liền trầm mặc không nói.

Tuy rằng bị rèm vải che, trong xe ngựa u tối vô cùng, ta vẫn có thể cảm thấy hai mắt hấn phóng điện như trước. Hấn nói: “Phẩm vị của nàng cũng nên tấn phong lên. Lần này dù việc thái hậu chưa điều tra rõ, nhưng để tránh có người lại dựa vào nàng để gây chuyện thị phi, trẫm đã phân phó, tấn phong nàng làm nhất phẩm phu nhân, ban cho danh hào là Hoa...”

Lời hấn còn chưa dứt, ta đã từ chỗ ngồi ngã nhào hành lễ trên xe ngựa. Toa xe ngựa nhỏ hẹp, cũng bị ta miễn cưỡng tìm một chỗ quỳ xuống. Hấn cho ta vinh hạnh đặc biệt, ta mong ước bao lâu cũng chưa từng nhận được. Kết cục của Sư Viện Viên vốn đã khiến ta mất hết tâm tư tranh giành quyền lợi, nhưng khi quyền lợi đó thành lĩnh đi đến trước mặt, ta mới biết, lòng ta khát vọng nó xiết bao.

Ta tạ ơn không dứt miệng, nghe thấy giọng nói của mình cũng run nhè nhẹ. Hấn lại như vị thần từ trên cao nhìn xuống đại địa, lạnh lùng nhàn nhạt mà nói: “Xem ra, quả nhiên chỉ có việc này mới có thể khiến cho nàng cao hứng!”

Ngữ khí hấn như băng đâm thẳng vào đáy lòng ta. Ta tỉnh ngộ lại, vội vàng nói với Hạ Hầu Thần: “Hoàng thượng, thần thiếp nhất định không phụ sự kỳ vọng, xứng đáng với những ân sủng này.”

Có lẽ là hấn đã quen nhìn mọi người thay đổi sắc mặt vì nhận ân sủng ở trước mặt hấn, biểu lộ chân tình của ta lần này lại khiến ngữ khí hấn càng thêm lạnh nhạt, “Ánh mắt của trẫm luôn luôn chuẩn, chọn người chưa bao giờ chọn sai.”

Ta không dám hỏi hấn làm sao giải thích với thế nhân về cái chết của thái hậu, làm sao áp chế đám phiên vương đang rục rịch, rửa sạch tội danh trên ngược ta. Những tin tức này, về sau hiển nhiên ta sẽ được biết từng cái từ trong miệng những người khác. Thấy sắc mặt hấn không tốt, ta nảy sinh chút ý nghĩ xấu, chẳng lẽ do lúc này vận động quá kịch liệt ở chỗ ta sao?

Bên trong xe ngựa ánh sáng u ám, cũng không biết làm sao hấn có thể nhìn thấy thần sắc trên mặt ta, lạnh lùng mà nói: “Nàng lại nảy ra cái ý nghĩ gì?”

Ta cả kinh, thầm nghĩ sao mình lại cao hứng để lộ ra bản tính, may mắn lúc này Khang Đại Vi ở bên ngoài bẩm báo: “Hoàng thượng, nương nương, đã đến Chiêu Tường các...”

Đồ vật cũ ở Lan Nhượng hiên sẽ có người đưa tới. Ta cũng không lưu luyến nhiều với bất cứ cái gì, Chiêu Tường các càng thêm xanh vàng rục rờ, đồ vật bài trí càng thêm hoa lệ, ta tự nhiên sẽ không nhớ thứ gì ở Lan Nhượng hiên. Đi vào viện, có Hạ Hầu Thần đến, người trong viện quỳ trên mặt đất nghênh giá, ta vừa ngẩng đầu nhìn, liền thấy Tổ Khiết. Trang phục nàng không giống những cung nữ khác, xem ra Hạ Hầu Thần cũng thăng nàng thành chủ quản cung nữ ở Chiêu Tường các.

Sau khi Hạ Hầu Thần kêu bình thân, nàng mới đứng dậy, ngược đôi mắt ngắn lệ nhìn ta, muốn đi lên trước, rồi lại không dám.

Hạ Hầu Thần nói: “Nương nương nhà ngươi vừa mới hồi cung, nhanh đi chuẩn bị đồ rửa mặt chải đầu cho nương nương, sớm nghỉ ngơi đi.”

Hấn mỉm cười nhìn ta, khóe mắt có nếp nhăn dâng lên khi cười, ánh mắt lấp lánh như nước hồ xuân, người không biết nhìn thấy, còn cho rằng ta được hấn ân sủng giống Sư Viện Viên. Ta tất nhiên là đáp trả hấn một khuôn mặt tươi tắn không kém, sóng mắt lộ ra sự cảm kích, nói: “Hoàng thượng đi đường cũng khổ cực. Nếu hoàng thượng cảm thấy mệt mỏi, không bằng ngủ lại Chiêu Tường các.” Hiện giờ ta được sủng, tự nhiên phải có bộ dáng được sủng, hình thái thân thể, ngữ khí liền không có chỗ nào không biểu hiện ra bộ dáng được sủng, đương nhiên cũng có tư cách tranh thủ tình cảm.

Hấn ngần ra, dường như biểu hiện của ta khiến hấn bị ảnh hưởng, thái độ có vẻ sung sướng, nhưng giây lát liền khôi phục nguyên dạng, nói: “Hôm nay trẫm không nghỉ ở Chiêu Tường các. Chỗ hoàng hậu, ái phi cũng phải đi lại nhiều mới được, để tránh trong lòng nàng có khúc mắc.”

Ta tất nhiên là phối hợp biểu diễn, “Xin hoàng thượng yên tâm, thần thiếp hiểu rõ.”

Lần này ta trở về, đã đạt được hiệp nghị với hấn, đương nhiên liền được sắm vai kiểu người tốt này. Bất luận ta cao hứng hay không, ta đều được giống như Sư Viện Viên, trở thành đối thủ của hoàng hậu. Để khiến hoàng hậu đại loạn. Ta và hấn trước đó cũng chưa từng thương lượng phải làm thế nào, nhưng hai người giống như rất ăn ý, phương thức ta nói chuyện với hấn đã không giống lúc trước, dường như ba nghìn sủng ái tập trung vào một thân, mà phương thức hấn nói chuyện với ta cũng không giống, bớt một chút chua chát, nhiều thêm một chút săn sóc. Truyền ra ngoài, đương nhiên lại là một vị Sư Viện Viên mới nổi lên.

Nhưng lần này có được lời hứa hẹn của hấn, thì không giống với lần trước. Ta không cần hoàng hậu nữa, không cần mượn quyền thế của nàng nữa. Có hấn chống đỡ, ta đã có vốn liếng để giằng co với hoàng hậu. Dù cho ta không có nhà mẹ đẻ, nhưng hấn không phải là người ủng hộ lớn nhất của ta hay sao?

Đã chạy không thoát khỏi bàn tay hấn, sao không trở thành công cụ của hấn? Như vậy so với trở thành tay chân của hoàng hậu thực sự còn mạnh hơn rất nhiều.

Hạ Hầu Thần đi rồi, tay ta vuốt ve các đồ vật trong phòng. Các vật bài trí trong Chiêu Tường các cao quý hoa lệ hơn Lan Nhượng hiên rất nhiều: ghế dựa chạm khắc tinh mỹ quý báu, bình phong ngọc thạch có hình long phượng điêu khắc từ bạch ngọc, giường cũng treo lên lớp một màn lụa màu xanh lá mạ thêu hoa cỏ thảo trùng, dù cho một cái bàn con đơn giản, cũng do Tư thiết phòng chọn lựa gỗ đàn hương thượng đẳng chế thành. Mọi thứ nơi này, so sánh với Chiêu Thuần cung của hoàng hậu, dĩ nhiên không thua kém bao nhiêu. Vuốt ve hết thấy những thứ này, ta mới hiểu ra, thì ra trong lòng ta vẫn vô cùng khát vọng những thứ này. Ta vốn tưởng rằng ta có thể buông xuống, nhưng hóa ra, lại chẳng bao giờ buông xuống được.

Tổ Khiết thấy ta như thế, vẻ mặt vui vẻ, “Nương nương, ngài cuối cùng cũng khổ tận cam lai rồi.”

Ta khẽ mỉm cười, không đáp lời nàng, chỉ kêu nàng đi chuẩn bị vài thứ để rửa mặt chải đầu.

Sau khi bồn tắm chuẩn bị xong, dựa theo thói quen lúc trước, ta vẫn không kêu các nàng tiến vào hầu hạ —— ta làm sao có thể để cho người khác nhìn thấy vết thương Hạ Hầu Thần lưu lại trên thân thể ta? Trong cung có rất nhiều thuốc hay đường nhân trị da, không quá hai ba ngày, vết thương đó sẽ biến mất không thấy bóng dáng, ta lại là một cung phi nỡ nà như ngọc, khiến mọi người ngưỡng mộ.

Tuy rằng không chú ý đụng đến chỗ bầm tím trên cổ tay, đau đớn thấu xương, nhưng ta lại nhẹ nhàng cười.

Qua mấy ngày, thánh chỉ đến Chiêu Tường các, phong ta thành nhất phẩm phu nhân, ban danh ‘Hoa’. Tuy đã biết kết quả này từ sớm, nhưng khi ta nhìn thấy bộ y phục lúc còn làm thượng cung, thường chuẩn bị cho người khác, bộ y phục này tay áo thêm phần rộng rãi rục rờ, váy dài như mây tía, mang theo khuyên tai ngọc, khăn quàng vai, áo ngắn đỏ thắm, chín cây thoa cài tóc quý giá... thì tâm tình thật lâu vẫn không thể bình phục.

Quy mô như thế, chỉ hơi khác với cách ăn vận của hoàng hậu, thì ra cảm giác có quyền lực sẽ khiến cho người ta dần dần sinh nghiện.

Mấy ngày trước ta trở về đây, hoàng hậu chưa từng tới thăm ta, ta cũng chưa từng đến thăm hỏi nàng. Hiện tại đã được tấn phong, tất nhiên là phải đến chào hỏi một phen.

Các phi tần khác không ngừng tới cung chúc mừng, ta dĩ nhiên biết rõ vụ án thái hậu chết bị Lý Sĩ Nguyên tra ra không ít điểm đáng ngờ, mục tiêu chỉ thẳng vào hoàng hậu, khiến cho triều đình từ trên xuống dưới ồn ào. Hơn nữa ta biến mất không bóng không dáng, mà lúc ấy ở trên đường lại có người Thời gia xuất hiện, mà người bị bắt, nghe nói là quân gia Thời phủ, Lý Sĩ Nguyên liền tâu lên chỉ thẳng Thời gia giết người diệt khẩu. Kể từ đó, trên triều chính suốt ngày tranh luận không ngớt, chưa tra ra chứng cứ gì rõ ràng, vụ án liền cứ kéo dài như thế. Người Tín vương cưới vốn là Trưởng nữ Thời gia, có giao tình thâm hậu với Thời gia, cuối cùng vụ án chỉ về hướng Thời gia, hơn nữa thời gian ta ở trong tay hãn thâm vẫn không ra chứng cứ gì, hãn không còn cách nào phản bác, đành phải lĩnh thánh chỉ, trở lại biên cương.

Các phi tần khác thấy Tín vương như thế, liền không dám vọng động, lúc này thời cuộc mới ổn định lại.

Ta không nghĩ đến kết quả cuối cùng lại là như vậy. Như thế, những việc ta làm, hoàn toàn không mang lại bất kỳ hiệu quả gì, chưa đạt tới kết quả nên có. Nhiều ngày nay, ta cho rằng ta đã giúp Hạ Hầu Thần, thì ra là không phải. Khó trách ta có thể thuận lợi vào cung như thế, là do Lý Sĩ Nguyên để ta thành người bị hại. Trải qua vụ án này ta mới hiểu, vốn dĩ Thời gia thực sự đang dần dần phát triển an toàn, bằng không lúc mũi dùi chỉ hướng Thời gia, mọi việc cũng sẽ không dần dần bế tắc, chắc là Thời gia đã dùng không ít thủ đoạn khiến mọi chuyện bình ổn. Nghĩ lại ban đầu lúc gia tộc Thượng Quan kiêu ngạo, Thời gia vẫn có thể trợ giúp Hạ Hầu Thần thuận lợi đi lên ngôi vị hoàng đế, làm sao có thể so sánh với thế gia bình thường? Có lẽ ngay từ lúc đó Thời gia đã có vốn liếng để đối kháng với gia tộc Thượng Quan. Nếu như thế, Hạ Hầu Thần thật sự là cửa trước chống hổ, cửa sau dẫn sói, khó trách hãn vội vã tìm ta trở về. Ta thầm nghĩ, nếu tình thế ác liệt như vậy, cứ để hoàng hậu xuất thân Thời gia sinh hạ hoàng tử trước thì tình thế sẽ vô cùng tương tự với tiền triều. Hoàng thượng tiền triều dần dần suy nhược lâu ngày, trăm bệnh quần thân, thái tử do hoàng hậu nuôi nấng, nhà mẹ đẻ cầm giữ triều chính, chẳng lẽ hết thảy sẽ lại tái diễn ở triều đại này?

Trong nháy mắt một ý nghĩ lướt qua đầu ta, nếu như thực là như vậy, ta có chọn sai đối tượng trung thành nữa hay không. Không, ta lắc lắc đầu, mặc kệ sai hay chưa sai, ta đều không thể quay đầu lại.

Ta năm lần bảy lượt đi nương nhờ người ta, lại năm lần bảy lượt phản bội các nàng, có thể ở trong mắt người nào đó, ta sớm đã là một tiểu nhân thay đổi thất thường. Nhưng trong cung là như thế, thấy thăng chức thì leo lên, thấy mất chức thì đập xuống, chẳng qua là động tác của ta nhanh hơn người thường một chút mà thôi.

Ta chỉ mong Hạ Hầu Thần là người cuối cùng ta nguyện trung thành.

(1) Bạch kỳ: Tên một vị thuốc, còn gọi là Bạch bì kỳ, sâm Thanh Dương, cùng công dụng với Hoàng kỳ, so sinh trưởng ở những nơi khác nhau mà sinh ra màu sắc khác nhau. Công dụng lợi tiểu, thải độc, bổ khí, giảm mù, hỗ trợ điều trị vết thương lở loét.↑

(2) Mạn đà la: Cà độc dược.↑

Theo Đông y, hoa cà độc dược có vị cay, tính ôn, có độc, có tác dụng ngừa suyễn, giảm ho, chống đau, chống co giật, phong thấp đau nhức. Lá là vị thuốc ngừa con hen, giảm đau bao tử, chống say tàu xe. Ngoài ra còn điều trị phong tê thấp, đau dây thần kinh tọa, đau răng... Người ta thường dùng lá cuộn thành điều hay thái nhỏ ván thành điều thuốc để hút (chữa ho, hen suyễn), dùng lá hơ nóng đắp điều trị đau nhức, tê thấp, hoặc phơi khô tán bột mịn.

Vì cây có độc tính cao nên chỉ dùng theo sự hướng dẫn của thầy thuốc. Khi bị ngộ độc, có hiện tượng giãn đồng tử, mờ mắt, tim đập nhanh, giãn phế quản, môi miệng khô, khô cổ đến mức không nuốt và không nói được. Chất độc tác động vào hệ thần kinh trung ương, có thể gây tử vong do hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 31: Vị trí nhất phẩm, lại như hoa trong gương

Sáng sớm ngày hôm sau, ta rửa mặt chải đầu thay trang phục hoàn tất, mặc triều phục của mệnh phụ nhất phẩm phu nhân (1) vào, đội hoa quan có chín cây trâm cài, tua rua màu xanh từ hoa quan rủ xuống, dấn ở trên mặt ta lạnh buốt. Ta lại sai Tô Khiết gắn một bông hoa cài đầu lên trán ta, màu tím khói tương xứng với đôi mắt ta, tựa hồ như đôi mắt cũng mờ màng khói tím. Tô Khiết thở dài: “Nương nương, ngài mặc bộ y phục này vào, quả nhiên là tươi đẹp hơn hoa.”

Cung nữ Tô Linh mới tới liền tiếp lời: “Nô tỳ thấy, nương nương vận y phục này càng biểu lộ ra sự tao mị tận xương của nương nương, hoàng thượng mà gặp, có khi chói đến mức không mở mắt ra được!”

Ta lạnh lùng liếc mắt nhìn nàng một cái. Tô Linh dung nhan kiều mỹ, dung mạo không trẻ con như Tô Khiết, lại có vài phần mị cốt trời sinh. Ta nghĩ, chỉ cần nàng an giữ bốn phận, tôn kính ta, ta có thể cung cấp cho nàng chút cơ hội. Hi vọng nàng sẽ không ngốc như Tô Khiết, chuyện tốt làm đầu liền có tay rút chân. Muốn trèo lên trên thì sao nào? Hạ Hầu Thần cũng thường thức những người gan lớn mật.

Tô Linh thấy ta không để ý đến lời nàng nói, cho rằng mình đã nói sai, mặt lộ ra vẻ bối rối. Ta lại liếc mắt nhìn nàng một cái, nói: “Lấy bông tai linh lung ra cho ta.”

Nàng vội vàng lấy bông tai đưa qua cho ta. Bông làm từ đá ngọc thượng đẳng, dùng vàng ròng khảm nạm, thủ công tinh mỹ hoa lệ, đúng là chế ra để phối với bộ trang phục này. Ta nói: “Hoa quan dù hoa lệ, quần áo dù tinh xảo, nhưng không thể thiếu đôi bông tai nhỏ này. Bản phi cũng vậy, nếu như không có mấy nô tỳ trung thành hỗ trợ, bản phi cũng thấy thiếu khuyết cái gì đó...”

Ta nói đến đây liền dừng lại, nhìn bóng mình phản xạ trong gương, vẻ mặt Tô Khiết mờ mịt, mà mặt Tô Linh lại hiện lên vẻ vui mừng. Ta thầm thở dài. Người mới tới còn thông minh hơn Tô Khiết, khó trách Tô Khiết không thể khiến Hạ Hầu Thần hứng thú. Ta đã có vị trí trong lòng Hạ Hầu Thần, ta trợ giúp hắn áp chế thế lực của hoàng hậu trong cung, hắn đảm bảo phi vị của ta không suy giảm, như vậy những chuyện khác, ta lại muốn tìm người thay thế, để tránh mỗi lần gặp hắn, ta đều phải chịu sự đau đớn như vậy.

Ta không rõ Hạ Hầu Thần chung sống với các phi tử khác như thế nào. Ta đương nhiên cũng âm thầm điều tra nhưng sau khi các nàng bị sủng hạnh, tựa hồ cũng không mệt mỏi như ta. Chẳng lẽ các nàng giả vờ? Ta lại có chút không tin, bản lãnh diễn kịch của người trong cung, ai có thể hơn ta?

Có lẽ, Hạ Hầu Thần thương hương tiếc ngọc với các nàng hơn chút, lúc ở với ta, hẳn coi ta thành một dụng cụ để phát tiết, cho nên không cần thương tiếc chăng?!

Bất quá cũng không đáng lo, không phải việc này càng chứng minh vị trí của ta trong cung là không thể thay thế sao. Lần này hẳn tự mình ra ngoài tìm ta, cho thấy không ai có thể lật đổ địa vị của ta được!

Trong gương là một nữ tử trang điểm lộng lẫy khẽ mỉm cười. Đúng như Tô Khiết đã nói, nụ cười của nàng mang theo sự dụ hoặc vô cùng và phong tình tao mị đến tận xương, có ai lại cho rằng người trong gương là một kẻ lạnh tính lạnh tình chứ?

Ta đi ra khỏi Chiêu Tường các, kiệu đang ở trong sân chờ. Bên cửa hồng Chiêu Tường các, có một tòa núi giả may mắn, tập hợp nhiều đá thiêng. Kỳ lạ là, màu sắc tòa núi này rất diễm lệ, có sắc thái như cầu vồng hiện ra sau cơn mưa, vì vậy mà có cái tên Chiêu Tường các. Càng kỳ lạ là, sau khi lấy tên này, phạm là hậu phi vào đây ở, vận khí đều cực tốt, ít có vận rủi. Ta vốn định trực tiếp đi vào trong kiệu, lại bị khối núi giả hấp dẫn, nghĩ đến đủ loại tin đồn xung quanh nó, không khỏi đi ra phía trước, sờ sờ mặt ngoài lạnh như băng của nó, mới trở về bên kiệu, ngồi lên.

Chiêu Thuận cung và Chiêu Tường tường các cách nhau không xa. Cổ kiệu đi vững vàng, chẳng hề nhanh, đảo mắt đã đến.

Ta chưa xuống kiệu, đã nghe thấy mấy tiếng thông truyền từ cửa trước Chiêu Thuận cung truyền thẳng vào trong, “Hoa phu nhân nương nương giá lâm...”

...

Khí thế lời nói tự nhiên không giống với lúc ta còn là Chiêu hoa. Mấy tiếng cung nghênh kia, nghe vào trong tai, đặc biệt dễ nghe thoải mái. Sau khi nghe cung nữ dẫn đường của Chiêu Thuận cung kêu ba lượt: “Mời Hoa phu nhân nương nương hạ kiệu...” Ta mới chậm rãi xuống kiệu.

Hài thù để dày vênh đầu bằng gấm (2) trên đường lát đá cẩm thạch dẫn vào Chiêu Thuận cung, cảm giác thật thoải mái thư thái. Châu ngọc của hoa quan chín toa trên đầu đụng vào nhau rung động, giống như tiếng nhạc trên trời. Cung nữ bình thường trong Chiêu Thuận cung không dám tiếp xúc với ánh mắt của ta, cúi đầu đứng hai bên. Tư vị của quyền lực chính là như vậy, khiến mình như lên tiên, khiến người khác nơm nớp lo sợ. Ta nghĩ, tuy rằng ta ở bên cạnh Hạ Hầu Thần luôn nơm nớp lo sợ, nhưng có thể khiến người khác sợ hãi ta. Trao đổi như vậy, cũng đáng giá.

Hoàng hậu không ra nghênh đón, ta liền tiến thẳng vào trung điện. Chưa vào đến cửa điện, đã nghe thấy bên trong đầy tiếng riu rít như oanh yến, vui vẻ hòa thuận, hóa ra hôm nay có rất nhiều phi tần tới đây.

Cung nữ dẫn đường truyền xướng một tiếng: “Hoa phu nhân nương nương giá lâm” Bên trong cánh cửa liền có người cười nói: “Chúng ta đợi thật lâu, mới thấy Hoa phu nhân nương nương đến?”

Một kẻ khác góp lời: “Vị nghênh đón nàng ta, thần thiếp phụng mệnh hoàng hậu đến đây từ sáng sớm. Hoàng hậu, thần thiếp luôn tham ngủ, ngài nhìn xem, mí mắt thần thiếp mở lên không nổi đây này.”

Lời nàng ta nói dí dỏm thú vị, khiến mọi người chung quanh liên tục cười mỉa. Hoàng hậu liền hoà nhã mà nói: “Các muội muội đừng như vậy. Hoa phu nhân là do hoàng thượng hạ chỉ sắc phong, có quyền giải quyết chuyện trong lục cung với bản cung, bất luận thế nào, nàng đã không còn là Ninh Chiêu hoa. Mọi người cũng phải theo lệ hành lễ với nàng, như đối với bản cung vậy.”

Có người liền cười mỉa một tiếng, tuy không ra tiếng, nhưng ta lại nghe ra sự khinh miệt trong đó.

Người hoạt bát dí dỏm lúc này lại nói: “Ninh chiêu dung, Hoa phu nhân là tỷ tỷ của muội, từ nay về sau muội nên nói đỡ cho chúng tỷ muội mới phải.”

Hóa ra là Ninh Tích Văn, nàng đã đầu phục hoàng hậu, sau khi được sủng hạnh, phong làm Chiêu dung, cùng một đẳng cấp với phong hào cũ của ta. Nàng coi như cũng đạt được những gì mình mong muốn, nhưng ta hồi cung, nàng vẫn chưa tới thăm hỏi lần nào, chắc là còn đang trách ta trước kia không giúp nàng chăng.

Ninh Tích Văn yếu điệu đáp: “Khánh tỷ tỷ nói đùa...” Ngờ khi có vài phần suy sút yếu đuối, có lẽ là tâm tình không tốt.

Ta hết sức thông thả bước đến gần cửa điện, nghe rõ ràng tất cả những cuộc đối thoại bên trong, lại dừng dừng trước cửa đại điện, trầm nghĩ, hoàng hậu kêu tất cả phi tần tới đây, chắc là muốn hạ uy phong của ta rồi. Xem ra mấy tháng này nàng làm hoàng hậu cũng không uống, có vết xe đổ của Sư Viện Viện, dĩ nhiên nhóm cung phi tám chín phần đều phụ thuộc vào nàng. Tuy hoàng thượng cho ta quyền cùng giải quyết chuyện lục cung, nhưng quyền hành chủ yếu vẫn còn ở trên tay nàng. Nghĩ đến đây, gương mặt ta liền nở một nụ cười tươi tắn như hoa, chậm rãi đi vào chính điện.

Vừa vào chính điện, tiếng ồn ào nói nhỏ liền ngừng lại, ánh mắt chúng phi tần đều chuyển về hướng ta, ta lại coi như không thấy, trong ánh mắt đã không còn vẻ tươi cười lấy lòng lúc là Ninh chiêu hoa nữa. Ta y lệ cúi lạy hành đại lễ với hoàng hậu, nàng lại không dám làm khó nhiều, vội kêu ta bình thân. Lúc này ta mới khẽ mỉm cười với nàng: “Tỷ tỷ, nhờ có tỷ tỷ chăm sóc, rốt cuộc muội muội cũng được trở lại trong cung.”

Sắc mặt hoàng hậu cứng đờ, bày ra một nụ cười đoan trang bình thân, “Bản cung nào có công lao gì. Lúc muội muội vào tù, không biết bản cung đã đau lòng xiết bao, sau lại nghe nói muội muội bị thương trong ngục, lúc mang đến viện ngự y lại bị kẻ gian bắt cóc, không biết kết cuộc ra sao, mấy ngày nay, bản cung ăn không ngon, ngủ không yên.”

Phi tần phía dưới thấy ta và hoàng hậu tỷ tỷ muội muội, thần thái thân mật, nhất thời lại không biết nên hành động ra sao, tràng diện liền yên tĩnh trở lại.

Hoàng hậu ban ghế, ta ngồi dưới tay nàng, tỏ vẻ chấp nhận thân phận của ta. Lúc này, Ninh Tích Văn liền dẫn đầu hành lễ với ta. Một đám phi tần kia không còn cách nào khác, bắt lượn trong lòng bất mãn thế nào, cũng phải hành đại lễ với ta.

Ban đầu, chỉ có ta hành lễ với người khác, nào có ai hành lễ với ta. Nhìn thấy các nàng nín nhịn, biểu tình khó chịu, nhao nhao cúi lạy, ta chỉ dưới một người lại trên vạn người, phú quý uy nghiêm như thế, ta có bị Hạ Hậu Thần dọa dẫm đổi lấy hết thảy những thứ này, cũng rất đáng giá.

Hành lễ xong, Ninh Tích Văn vốn là tỷ muội với ta, nàng liền thân mật đi tới bên cạnh ta, cầm trong tay một cái khay bạc, trong khay có điểm tâm khoai sọ chi bạc, nói: “Tỷ tỷ, muội muội biết từ nhỏ tỷ đã thích ăn ngọt, điểm tâm khoai sọ này vừa vào miệng liền tan ngay, mỹ vị vô cùng, tỷ tỷ thử xem?”

Ta thấy nàng tha thiết nhìn ta, liền nhận lấy điểm tâm trong tay nàng, đặt trên mặt bàn. Ninh Tích Văn liền nói: “Tỷ tỷ, chẳng lẽ tỷ ngại điểm tâm của muội muội không ngon hay là có độc sao? Tỷ tỷ vừa hồi cung, đã được ban Chiêu Tường các, nghe nói nơi đó điểm lành bao phủ, làm sao lại có vận mệnh như vị ở Tinh Huy cung kia.”

Lời này vừa nói ra, đám phi tần còn lại liền lộ ra nụ cười mỉa. Ta không tưởng tượng được, người đầu tiên gây khó dễ cho ta, lại là muội muội ruột thịt của mình, không biết ở trước mặt nàng hoàng hậu đã làm những trò gì?

Bánh ngọt khoai sọ chi bạc trên bàn nổi nà, màu xanh nhạt đáng yêu, khiến người ta vừa thấy đã muốn ăn hết. Ta nói: “Gần đây tỷ tỷ thoát được đại họa, lại được hoàng hậu nương nương chăm sóc, muội muội ở trong cung mới có được một chỗ đứng nhỏ nhoi, bản phi đa tạ nương nương.”

Ta quay đầu vái chào hoàng hậu, lại quay đầu về hướng Ninh Tích Văn, cười mà như không cười, “Muội muội, muội còn chưa gặp mẫu thân của ta phải không? Đại nương đã qua đời, từ nhỏ bản phi đã thương muội như em ruột, ngày sau tự nhiên cũng như thế. Hiện giờ người đã được hoàng thượng phong làm Nhị phẩm cáo mệnh phu nhân, ai...” Gương mặt ta hiện lên vẻ thương tiếc, “Chỉ tiếc đại nương đi quá sớm, nên không được hưởng vinh hạnh đặc biệt này. Nếu như đại nương còn sống, ta có thể thỉnh cầu hoàng thượng, phong cho đại nương làm nhị phẩm cáo mệnh. Người một nhà chúng ta liền vui vẻ ấm áp, phụ thân trên trời có linh thiêng, cũng được an ủi, không phải là rất tốt sao?”

Ninh Tích Văn nghe vậy, tức giận đến sắc mặt tái nhợt, cả người run rẩy. Ta biết, hoàng hậu tất đã điều tra rõ, ta đưa đại nương và nàng đến ở Triều Nguyệt am, cũng không có ý tốt gì, vốn là để các nàng làm kẻ chết thay. Rốt cuộc đại nương bỏ mình, mà mẫu thân ta lại tận hưởng vinh hoa phú quý, chắc hẳn nàng hận ta đến tận xương tủy?

Dòng chính dòng thứ đảo lộn, thế thiếp chuyển mệnh, ông trời luôn thích trêu chọc người ta như vậy, đùa bỡn con người trong lòng bàn tay. Đối với ta mà nói, niềm vui từ trên cao nhìn xuống người khác như thế, đã như là thuốc phiện, một khi nghiện, thì không có cách nào dứt bỏ.

Những phi tần khác thấy Ninh Tích Văn làm khó dễ, lại gặp chịu nhục trước mặt ta, liền biết ta cũng không lưu nửa phần tình cảm gì với vị gia muội này, huống chi là người lạ như các nàng. Trong thời gian ngắn các nàng liền thôi cười, nháy mắt ra dấu với nhau, lại không dám sinh sự. Ta chậm rãi bưng trà lên uống, lại dùng đũa bạc gắp một miếng khoai sọ chi bạc lên ăn.

Hoàng hậu thấy ta đáng vẻ bề vệ kiêu ngạo, hoàn toàn không để nàng vào mắt, nụ cười liền dần dần miễn cưỡng, nhưng vẫn duy trì bộ dạng như thường. Giờ phút này thấy trên bàn ta bị bọn nô tài cố ý không chuẩn bị điểm tâm, liền vội vàng giáo huấn: “Một đám nô tài không sợ chết, còn không mang điểm tâm, nước trà lên cho Hoa phu nhân. Hoa phu nhân được hoàng thượng thương thức, về sau sẽ trợ giúp bản cung quản lý lục cung, các người cho rằng nàng còn là Ninh chiêu hoa trước kia sao? Nếu sơ sẩy thất lễ, xem nàng có lột da các người không...”

Hoàng hậu tức giận, đám người phía dưới lại càng không dám hành động. Chỉ chốc lát sau, trên bàn ta liền bày đầy thức ăn. Ta mỉm cười cảm ơn hoàng hậu, việc đức không nhường ai bắt đầu ăn. Đám phi tần bên cạnh thấy thế, liền càng thêm gắng sức, rốt cuộc trong bữa tiệc có người khẽ hừ, thấp giọng

nói: “Chẳng qua chỉ là nữ nhi của quan lại phạm tội thôi mà!”

Ánh mắt ta đảo qua, thấy người lên tiếng chính là Khánh Mỹ nhân nói chuyện dí dỏm hoạt bát lúc này. Nghe nói là phi tần mới tấn phong, tuy phẩm vị không cao, nhưng lại mới mẻ, được Hạ Hậu Thần sủng hạnh vài lần. Vị này có lẽ là người được sủng ái nhất kể từ Viện Viện, nghe nói nàng là con gái của Ngũ phẩm đô đốc, nhà mẹ đẻ tự nhiên cao hơn ta. Ta khẽ mỉm cười, giả bộ mắt điếc tai ngơ.

Nàng làm sao biết được tâm tư của Hạ Hậu Thần, nhà mẹ đẻ tự nhiên là càng yếu ớt càng tốt. Ta dần dần hiểu rõ Hạ Hậu Thần, hẳn là một đời kiêu hùng, muốn thu tóm tất cả quyền lực về tay, cũng không cần nhà mẹ đẻ của phi tần trong hậu cung chống đỡ. Sự thương tổn tiền triều gây cho hắn đã thâm nhập đến tận cốt tủy, hẳn làm sao có thể giấu lên vết xe đổ đó. Cho nên, hẳn mới để ta, người vĩnh viễn không có ngoại thích để chuyên quyền vào cung một lần nữa. Ta có thể được hắn coi trọng, đó là nhờ điểm này. Còn có một điểm, có lẽ là ta có thể tính kế người khác chăng?

Tuy Khánh Mỹ nhân ăn nói có vẻ không biết chừng mực, nhưng giờ phút này đã không có Hạ Hậu Thần ở đây, liền không có ai thương thức ưu điểm của nàng.

Một đám mỹ nhân trong bữa tiệc, có vị nào không thông minh lanh lợi nhanh trí, tất nhiên là không có ai nối tiếp câu chuyện của nàng ta. Ta đã không thêm đề ý đến nàng, nàng liền tự thấy cảm không thú vị, sau khi làm nhảm thêm một câu, liền trầm mặc không nói. Bữa tiệc khó khăn lắm mới thanh tĩnh lại.

Chắc hẳn hoàng hậu cũng biết ta hồi cung lần này, sẽ tạo thành uy hiếp khổng lồ cho nàng. Hạ Hậu Thần đã đón ta trở về, tình nồng mật ý lúc bọn họ thành hôn trước đây liền trở thành một câu chuyện cười. Bất luận nàng giả bộ đoạn chính hiền hoà bao nhiêu, sự chua xót cùng miễn cưỡng trong nụ cười vẫn dần dần không thể che giấu. Tiệc rượu càng về sau, hoàng hậu càng ít mở miệng nói chuyện, các phi tần khác liền không dám lên tiếng, tràng diện dần dần vắng lặng.

Lần này ta tới, bất quá là muốn đánh đòn tâm lý mà thôi, giờ phút này ta thấy mục đích đã đạt được, liền bảo ở ngoài cung lâu ngày, thân thể chưa được điều dưỡng tốt, liền chào từ giả hoàng hậu trở về Chiêu Tường các nghỉ ngơi. Ta nghĩ sau khi nghỉ ngơi ba ngày, liền có thể tiếp nhận thủ tục hiệp trợ hoàng hậu quản lý lục cung, tất nhiên không nên để hoàng hậu làm lụng quá vất vả.

Tuy ta tươi cười rạng rỡ, lại thấy mặt mũi hoàng hậu tái nhợt đến lớp son phấn cũng không dấu nổi. Phi vị của Ninh Tích Văn vốn thấp, lúc này vẫn đứng ở bên cạnh hoàng hậu, quan tâm nhìn mặt nàng. Ta thầm cười lạnh, vị muội muội này của mình quả nhiên được chân truyền của phụ thân. Phụ thân ở trong một đám thế thiếp luôn giải quyết mọi việc suôn sẻ, được mỗi người dóc lỏng đối đãi, kỳ thật bản lĩnh gặp dịp thì chơi kia, so với ta chỉ có hơn, chứ không có kém!

Tuy ta được hoàng thượng ủng hộ, nhưng thế lực của hoàng hậu trong cung đã vững vàng, từ trạng thái bữa tiệc liền có thể nhìn ra, phần lớn đám phi tần đã đi nương nhờ nàng. Cô muội muội ruột thịt Ninh Tích Văn của ta lại tỏ rõ thái độ, càng làm cho nhóm phi tần nhắm chuẩn phương hướng, tuyệt đối sẽ không coi trọng ta, đừng nói chỉ là Khánh Mỹ nhân do nàng ta bồi dưỡng ra. Không Văn Trân ở cực Thượng Cung chắc là đã sớm thoát khỏi sự kềm chế của ta, thân phận lúc nàng vào cung đã không thể kềm chế nàng ta được nữa, bằng không nàng ta sẽ không đẩy sau lưng ta một phen lúc xảy ra chuyện thái hậu. Tất cả quyền thế nơi hậu cung đã thuộc về hoàng hậu. Nàng ta không hổ là xuất thân thế gia, chỉ cần im hơi lặng tiếng đã thu phục được đám người trong lục cung. Tuy ta cũng giúp đỡ không ít chuyện, nhưng quả thật nàng ta cũng có năng lực.

Xem ra nếu ta thực sự muốn cùng nàng giải quyết chuyện lục cung, thì cần có một cái ý chỉ của hoàng thượng. Chứ mệnh lệnh ban ra mà không có ai chấp hành, hoặc người người đều bằng mặt mà không bằng lòng, cùng nhau giải quyết lục cung sẽ là một chuyện khiến người ta cười đến rách miệng. Nếu ta không thành công, chắc hẳn Hạ Hậu Thần sẽ mau chóng đối ta xuống, kết quả là, những việc ta làm đều thành công đã trảng.

Điều khiến ta đau đầu nhất là, đến muội muội của ta cũng theo phe hoàng hậu, những phi tần khác làm sao chịu đi nhờ vả ta?

Đi một chuyến đến Chiêu Thuận cung trở về, tuy nói phong quang vô hạn, nhưng trong lòng ta hiểu rõ, nếu như tình huống cứ tiếp tục như vậy, bộ y phục nhất phẩm phu nhân trên người ta, bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất không còn dấu vết.

Qua bữa tối, nội thị giám đến thông báo, nói là đêm nay hoàng thượng đã chọn báng tên ta, muốn ta hầu hạ thánh giá. Ta liền sai Tổ Linh Tổ Khiết chuẩn bị nước tắm để ta rửa mặt chải đầu. Thấy ánh mắt hai người né tránh, mặt hơi ửng hồng, ta liền ám hiệu bảo các nàng trang phục chỉnh tề một chút, nếu được Hạ Hậu Thần nhìn trúng, ta tự nhiên sẽ không bạc đãi các nàng. Nhưng ta cũng cần thận nhắc nhở các nàng, tất cả đều phải dựa vào bản sự của mình, không thể oán bản phi. Các nàng tất nhiên là cúi đầu lĩnh mệnh.

Ta chỉ nghĩ, nếu các nàng có thể chia sẻ được một ít tình lực của Hạ Hậu Thần, ta sẽ không phải thống khổ như thế nữa. Cái loại chuyện này, không thể mang đến cho ta chút vui thú nào.

Chỉ có một lần, nỗi thống khổ của ta hơi giảm đi, tựa hồ có thể chịu đựng được, nhưng xuất cung một thời gian dài, đến khi trải qua lần nữa, vẫn khôi phục về tình trạng như trước kia.

Hiện giờ phẩm vị của ta cực cao, Hạ Hậu Thần lại không thích phi tần bị đưa tới chỗ hắn, vì vậy mà lần này Khang Đại Vi tự mình thông báo nói là buổi tối hoàng thượng sẽ ngủ lại nơi này. Ta đã đạt thành hiệp nghị với hắn, chuyện này cũng là một phần trong đó. Nhưng vẫn giống như trước kia, cảm giác khủng hoảng không thể nói rõ lại quét qua thân ta.

Khó khăn lắm mới chờ đến qua bữa tối, ta rửa mặt chải đầu hoàn tất, Tổ Khiết và Tổ Linh cũng trang phục chỉnh tề chờ đợi Hạ Hậu Thần đến. Đợi nửa ngày, lại chỉ đợi được Khang Đại Vi đến, còn mang theo một cung nữ khác, nói là thêm người mới cho ta, để ta tiện sử dụng. Lúc đầu ta còn chưa nhận ra, từ từ nhìn kỹ lại mới nhìn thấy rõ ràng, chẳng phải đó là Túc nương đã từng hầu hạ ta trong ngục sao?

Nàng mặc cung trang vào, sau khi trang phục chỉnh tề, ngoại trừ hơi lớn tuổi một chút, sớm đã không còn bộ dạng thô lỗ như lúc ở trong ngục. Túc

nương không phải bình người thường, trong lòng ta hiểu rất rõ, chẳng qua nàng đã có hiềm khích với ta, ta dùng con nàng để uy hiếp nàng, có thể nói là đã phạm vào tội kỵ của nàng, tại sao có thể phải nàng đến bên cạnh ta. Sau khi giao cho Tổ Khiết an bài chuyện ăn ở của Túc nương, ta liền kéo Khang Đại Vi qua một bên, từ từ hỏi hần. Lão cáo già này sao chịu nói thật, chỉ thoái thác nói mấy lời thừa thãi tất cả đều là do hoàng thượng an bài, lão nô hoàn toàn không biết vân vân.

Ta không thể nhịn được nữa, đành phải hỏi hần: “Chuyện này công công đã không biết, vậy đêm nay hoàng thượng bãi giá nơi nào, công công sẽ biết chứ?”

Khang Đại Vi nháy mắt nhìn ta chăm chăm, gật đầu nói: “Hoàng thượng vốn định tới Chiêu Tường các, nhưng trên đường lại bị tiếng ca của Khánh Mỹ nhân hấp dẫn, liền đi Tiêm Vũ các.”

Ta “À” một tiếng, vốn là ta không cảm thấy gì, thậm chí còn có cảm giác muốn thở dài nhẹ nhõm một hơi, lão cáo già này lại liếc mắt nhìn ta một cái, nói: “Vốn chỉ thưởng thức giọng hát, nếu nương nương muốn hành động, nên nhanh tay một chút.”

Ấm hiệu rõ ràng như thế ta làm sao lại không hiểu? Ta liền cười nói với Khang Đại Vi: “Khang tổng quản, thần thiếp chợt thấy thân thể không khỏe, đầu choáng mắt hoa, có thể nhờ Khang tổng quản mời hoàng thượng tới đây nhìn xem hay không?”

Khang Đại Vi chớp chớp mắt, khẽ gật đầu, không nói một câu nói liền gấp gấp đi ra ngoài cửa. Ta vội nói: “Công công đi thực sao?”

Khang Đại Vi chừng chạc đằng hoàng trả lời: “Hoa phu nhân nương nương có chỉ, lão nô làm sao dám không tuân lời?”

Nói xong chạy một đường biến mất không thấy tăm hơi, xem tình hình cứ như sợ ta giữ hần lại không bằng.

Trở lại chính sảnh, thấy Túc nương đang được Tổ Khiết mang đi giới thiệu chung quanh, ta liền cảm thấy thực đau đầu, đành phải ngồi xuống ghế, thầm nghĩ nếu hần tới thật, ta cũng phải từ từ hỏi hần một chút, rốt cuộc hần có ý gì?

Ta vốn chỉ vì tức giận nhất thời mới sai Khang Đại Vi đi kêu Hạ Hầu Thần, không nghĩ đến hần lại tới, chưa đến một khắc, đã có người tấu lên: “Hoàng thượng giá lâm.”

Ta từ trên ghế đứng dậy, bày ra một cái biểu tình kinh ngạc vui mừng. Nghe giọng nói thì có vẻ tâm tình Hạ Hầu Thần không tệ, bước chân đi vào trong phòng cực kỳ nhẹ nhàng. Hần vừa lộ mặt ở cạnh cửa, ta đã hành đại lễ, hần liền nâng ta dậy: “Nghe nói ái phi không thoải mái? Là đi chứng do ở ngoài cung sao?”

Ta liền oán trách mà nói: “Hoàng thượng nói tới chỗ thiếp, lại rẽ qua chỗ người khác, đương nhiên toàn thân thần thiếp từ cao xuống thấp đều không thoải mái!”

Ta yêu kiều mềm mại nói ra, Tổ Khiết cùng Tổ Linh ở bên cạnh nghe vậy liền đỏ mặt, mà thần tình Hạ Hầu Thần lại hốt hoảng một trận, bất quá chỉ giây lát liền hồi phục vẻ tỉnh táo, đưa tay nhẹ nhàng nhéo cái mũi ta một cái, lại cầm lấy tay ta, vỗ vào trên hai gò má của mình, cực kỳ yêu chiều mà nói: “Điều tại trẫm nhất thời hiểu kỳ, nên đánh nên đánh!”

Ngữ khí của hần mềm nhẹ uyển chuyển, ánh mắt dịu dàng, tựa như phụ mẫu nhìn con trẻ mới sinh, tình yêu tràn đầy trong mắt, khiến ta nhất thời thất thần, nếu như đây là thực...

Đương nhiên, chuyện này không thể là thực!

Ta liền phối hợp hần, dính vào trên thân hần, nửa người dựa trên cánh tay hần, “Hoàng thượng, về sau ngài không thể như vậy. Vì cái bài hát dở tệ gì đó, liền quăng thần thiếp qua một bên.”

Tay trái của hần vừa quán lấy eo nhỏ của ta, vừa dùng lực, suýt tý nữa xiết đứt eo ta, khiến ta càng dính chặt lấy hần, “Cũng không phải là bài hát dở. Giọng hát của Khánh Mỹ nhân đích thực không tệ, được xưng tụng là cất lên ba ngày, vang vọng ba ngày không dứt. Càng kỳ lạ là, trong điện nàng có nuôi mấy con linh tước, giọng hát nàng cất lên, chúng liền cùng nhau tung bay, không ngừng quay chung quanh nàng bay múa, có vài phần linh khí như Lộng Ngọc thổi kèn dẫn trăm con quạ...”

(*Mọi người tìm hiểu thêm về tích Tiêu Sư, Lộng Ngọc ở đây nhé)

Ta liếc nhìn hần, liền cười nói: “Mấy con chim tước làm sao đẹp bằng dung nhan của thần thiếp. Nếu hoàng thượng muốn thú vị, chẳng hề khó, chỗ thần thiếp cũng có đàn, thần thiếp cũng biết ca hát, tuy rằng không thể khiến cho mấy con chim nuôi trong nhà bay tới bay lui, cũng có thể khiến cho mấy cung nữ nhảy múa theo lời ca!”

Ta đã được lệnh phối hợp với hần tranh thủ tình cảm, liền gắng sức diễn xuất, lôi kéo cánh tay hần vừa nũng nịu vừa hờn dỗi, mềm giọng ghen tuông, đến Khang Đại Vi ở bên cạnh thấy vậy, cũng lén lút che miệng nhiều lần.

Tâm tình Hạ Hầu Thần rất tốt, nói: “Được, từ lần trước trẫm nghe nàng hát 《 ập ca 》, sau đó vẫn chưa được nghe thấy bài ca nào dễ nghe như thế. Hôm nay ái phi đã có nhã hứng, trẫm liền chăm chú lắng nghe.”

Tuy rằng ta biết chẳng qua chúng ta đang diễn kịch, nhưng thấy hần thỉnh thoảng lại nở nụ cười như mặt trăng lộ khỏi mây đen, ta lại bị mê hoặc. Hóa ra dung nhan hần khi cười lên là như thế, khó trách nguyên một đám phi tần bị dụ hoặc không chỉ bởi vì hần là hoàng thượng.

Hắn cao hứng như thế, thì không phải nghe hắn lời mạn lời nhạt, ta cảm thấy không khí trong điện bỗng nhiên nhẹ nhàng hơn. Dù cho biểu hiện của hắn giờ phút này không phải là thực, nhưng hắn nhẹ lời mềm giọng, ta liền không có cảm giác khấn trương như khi gặp hắn những lần trước. Hóa ra chung sống với hắn chẳng hề khó khăn, dù là giả dối, nhưng như thế cũng tốt.

Tương tượng đến đây, ta càng thêm gắng sức lấy lòng, lúc ca hát chen đến bên cạnh hắn, thậm chí cố ý để hắn lỡ tay kéo áo ngoài xuống, hơi lộ ra bờ vai thon, quả nhiên đùa đến hứng thú của hắn tăng mạnh, đôi mắt càng sâu thẳm. Ta biết đây là tín hiệu hắn ham muốn tình dục, tuy trong lòng sớm đã có chuẩn bị, những vẫn âm thầm hối hận mình đã làm thái quá, không biết lần này lại bị hắn đối đãi thô bạo thế nào.

Nghĩ như thế, ta lại dụng ánh mắt ra hiệu Tổ Khiết cùng Tổ Linh tiến lên. Hai người đáp ca mà đi, bờ eo xoay tròn, hết sức mềm mại, để hắn chú ý. Ai ngờ hai đóa hoa tươi mềm mại lại không khiến hắn chú ý chút nào, tầm mắt hắn từ đầu đến cuối chưa hề rời khỏi thân ta, đôi mắt càng lúc càng đen, cơ hồ như muốn hút ta vào. Ta bị hắn nhìn đến hoảng loạn một trận, nghĩ đến đủ loại hành hạ hắn dùng trên người ta, không duy trì được sự trấn định nữa, hát sai mấy âm tiết. Ta hoảng hốt rối loạn, Tổ Khiết cùng Tổ Linh càng hoảng, không ngừng nhảy sai điệu, thiếu chút nữa đã ngáng chân nhau ngã lăn ra.

Kể từ lúc đó, không khí vừa mới hoà nhã liền cứng lại. Khó khăn lắm mới hát xong một khúc, không khí trong điện làm thế nào cũng không khôi phục được trạng thái lúc trước.

Khang Đại Vi thức thời, vung tay lên, mọi người trong điện liền nhao nhao lui ra, chỉ lưu lại hai người chúng ta. Ta đứng trong đại sảnh, nhìn hắn đi từng bước một đến gần, trong đôi mắt chất đầy tình dục, chân liền bắt đầu nhũn ra. Ta răn đe mình không thể động đậy, tuyệt đối không thể lui về phía sau, miễn cưỡng bước một bước nhỏ qua, lại bị hắn ôm vào trong ngực, “Ái phi, hôm nay thoa hương gì vậy? Trầm chưa đến gần nàng, đã nghe được hương thơm.”

Hắn cúi đầu nói, cái mũi thuận thế để sát vào cằm cô ta. Ta nghĩ, có phải hắn nhập kịch quá sâu hay không? Còn muốn tiếp tục kéo dài vở tuồng này sao?

Nếu như thế, ta đành phải phối hợp hắn, chung quy còn tốt hơn nghe hắn lời mạn lời nhạt. Ta liền cười hi hi né tránh cái mũi của hắn, đầu ngưỡng về sau, bờ eo cong lên, như tâm lụa rũ trên tay hắn, nửa người dưới lại gắt gao dán lên trên đùi hắn, cười duyên nói: “Hoàng thượng, ngài thật là xấu, làm thần thiếp ngứa.”

Hắn hít một hơi thật sâu trên gáy ta, giống như trước kia, bàn tay tiến nhập vạt áo, nhào nặn chỗ trơn mềm. Khác với trước kia là, tay hắn cực kỳ ấm áp. Có lẽ bởi vì không khí hoà nhã, ta chẳng hề bài xích cảm giác này. Tay hắn như bao vây đốt lửa bốn phía trên người ta, ta không khỏi mất tự chủ vận vạt cơ thể, muốn tránh né cảm giác này, nhưng thân thể lại vì vậy mà càng gần sát hắn, khiến hắn thở hắt một hơi, tay lại càng di động gấp gáp hơn. Hắn cắn răng nói: “Nàng đúng là một tiểu yêu tinh!”

Ta ngờ ngác một chút. Lúc hắn làm việc này với ta, vô cùng thô bạo, trước giờ cũng không nhiều lời, nhưng hôm nay thật kỳ lạ, thời gian dài như vậy vẫn không nghe được tiếng xiêm y bị xé rách. Vừa mới nghĩ đến đây, lại nghe roạt một tiếng, quần áo trên người liền bị hắn tùy tay lột bỏ. Ta giương mắt nhìn lên, lại thấy trong mắt hắn có thần sắc hồi lỗi, liền cười duyên nói: “Hoàng thượng, Ngài nhẹ chút.”

Hắn không cho ta nói gì nữa, hôn lên môi ta. Ta lại ngẩn ra. Trước giờ hắn chưa từng hôn môi ta, giống như mỗi lần làm xong liền thôi, hôm nay sao lại? Người hắn tuy cứng rắn, làn môi lại mềm mại không thể tưởng tượng nổi, ở trên môi ta trần trọc mút vào, giống muốn nuốt ta vào trong bụng. Chẳng biết từ lúc nào, hai chúng ta đã lăn đến trên giường.

Một lần này, hắn không dùng thất lạng trói hai tay ta, cũng không có thô bạo giống như dĩ vãng. Tuy là vẫn một lần lại một lần đòi hỏi như trước kia, nhưng đau đớn lại giảm đi, ta còn cảm nhận được một chút cảm giác vui thích.

Hóa ra, chỉ cần hai người chúng ta diễn kịch, không khí liền hoà nhã, lúc làm việc này sẽ không thống khổ như thế.

Ta dường như đã tìm ra bí quyết ứng phó với chuyện này, rốt cuộc buông sự căng thẳng lo lắng xuống.

Đáng tiếc là, Tổ Khiết và Tổ Linh không có được cơ hội. Ta cảm thấy thật kỳ quái, thăm nghĩ hoàng hậu tùy tiện nhét người cho hắn, hắn liền thu nhận toàn bộ. Muội muội của ta ở chỗ này không tìm được cơ hội nào, lại để hoàng hậu đắc thủ. Hắn đã muốn ta áp chế quyền thế của hoàng hậu, vì sao lại đẩy toàn bộ trợ thủ của ta về phía hoàng hậu?

Ta đương nhiên không thể trực tiếp hỏi hắn như thế, liền thừa dịp hắn hài lòng thoả dạ, vừa dùng ngón tay đánh vòng trên bộ ngực của hắn, vừa hỏi hắn: “Hoàng thượng, tại sao ngài lại phái Túc nương đến bên cạnh thần thiếp? Ngài không sợ Túc nương tức giận, lấy mạng thần thiếp à?”

Hắn bị ta gãi ngứa, liền cười vài tiếng, mới nói: “Nàng cho rằng Túc nương là người thế nào? Sao lại vì chuyện nhỏ mà mất món lợi lớn? Chiêu Thuần cung cao thủ đông đảo, bên chỗ nàng cũng không thể không có. Về sau trẫm sẽ chậm rãi phái một ít người tới đây, sẽ không khiến người ta chú ý, nhưng vẫn có thể giúp nàng.”

Trong nháy mắt, ta cảm động. Dù hắn là người ra sao, nhưng đã trở thành đồng minh của hắn rồi, thì hắn sẽ đem hết toàn lực trợ giúp ta.

Thời Phụng Cần có Thời gia làm hậu thuẫn, có vốn liếng vật lực của Thời gia trợ giúp, cho nên mới có thể nắm hậu cung trong tay nhanh như thế, chắc là tình hình trong triều đình càng thêm ác liệt. Ta nằm nghiêng nhìn về phía hắn, nghiêm túc nói: “Hoàng thượng, thần thiếp không biết nói như thế nào, tóm lại thần thiếp chắc chắn sẽ khiến hoàng thượng cảm thấy trả giá rất đáng!”

Hắn lại không trả lời ta, chỉ nhắm mắt lại, lông mi phủ bóng trên mặt, thật lâu sau mới nói: “Ngủ đi, sao lại nói nhảm nhiều như vậy?”

Hôm nay quan hệ chúng ta rất tốt đẹp, hắn ngẫu nhiên nói mấy lời chua chát cũng không ảnh hưởng gì đến ta. Ta cười thầm, thả lỏng thân thể, nhắm mắt

lại, chuẩn bị ngủ, lại bị hấn ôm chặt: “Nàng phải nhớ rõ lời nàng nói hôm nay đây nhé.”

Ta tất nhiên là lại thề thốt một phen, lại chộc hấn nổi máu chanh chua lên, bực bội nói: “Kêu nàng ngủ, sao lại nói nhảm nhiều như vậy. Ngày mai trẫm còn phải lâm triều!”

Ta đã cực kỳ mệt mỏi, bị hấn ôm liền ngủ mất.

(1) Triều phục của nhất phẩm phu nhân:↑

(2) Hải đế dày, mũi vênh:↑

Bạn đang đọc truyện *Thượng Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Tiền đồ khó dò, ngầm hạ tay trong.

Ngày kế tiếp lại, cũng chỉ một thân một mình. Ta gọi một tiếng, Tổ Khiết liền rón ra rón rén đi vào, bảm báo với ta, nói là sáng sớm hoàng thượng đã thượng triều, dặn dò bảo đề ta ngủ lâu thêm một chút, không cần hầu hạ hấn lâm triều.

Ta vừa rửa mặt chải đầu vừa hồi tưởng lại chuyện tối hôm qua. Xem ra chúng ta đã hình thành sự ăn ý, biểu hiện của ta khiến hấn rất hưởng thụ. Mục tiêu chung của hai người đã là vận ngã Thời gia, kích thích hoàng hậu, hai người chúng ta liền người xướng ta hòa, diễn thật sự hoàn hảo.

“Nương nương, ngài xem, trân châu xanh biếc này khiến nét mặt nương nương càng thêm toả sáng rạng ngời.”

“Phải không?” Ta có chút kỳ quái, thăm nghĩ nha đầu này luôn luôn cẩn thận chặt chẽ, sau khi hoàng thượng ngủ lại chỗ ta, trước giờ chưa từng nghe nàng tán dương câu nào, tại sao ngày hôm nay lại a dua nịnh hót? Lơ đãng nhìn vào trong gương, quả thật nhìn thấy một nữ tử mặt đầy xuân ý, sóng mắt lưu chuyển, có một sự vui mừng khó hiểu. Trong lòng ta thất kinh. Mỗi lần Hạ Hậu Thần sủng hạnh xong đi rồi, chung quy luôn có mấy ngày tinh thần ta đề đầu đầu, son phấn cũng không dấu được sắc mặt tái nhợt, sao hôm nay lại như thế?

“Có hoàng thượng thương yêu, nét mặt nương nương tự nhiên sẽ phấn chấn...” Tổ Khiết ở sau lưng ta che miệng cười.

Trong lòng ta hốt hoảng, chẳng lẽ mình diễn giả thành thực, diễn tới diễn lui lại nhập kịch mất rồi? Tưởng tượng đến đây, trong lòng âm thầm cảnh giác, sắc mặt liền âm ảm, “Đừng dùng cặp bông tai phi thủy này nữa, chọn cặp bằng ngọc lưu ly đi.”

Tổ Khiết không rõ nguyên do, đành phải cảm cặp bông tai lên đeo cho ta.

Ngẫm lại, tuy Tổ Khiết có tâm tư như thế với Hạ Hậu Thần, nhưng vì bản tính thuần lương, cũng không làm ra chuyện gì thái quá, nên cứ năm lần bảy lượt đánh mất cơ hội, không so được với muội muội của ta, giỏi về luân củi. Ta ngẫm nghĩ một hồi, liền hỏi nàng: “Tổ Khiết, người ở bên cạnh ta, cứ tiếp tục như thế, cũng không có nhiều tiền đồ lắm, nếu bản phi phái người tới một nơi tốt hơn, người có nguyện ý không?”

Tổ Khiết luống cuống tay chân, vội vàng quỳ xuống nói: “Nương nương, có phải nô tỳ làm sai cái gì hay không? Nương nương cứ việc chỉ ra, nô tỳ nhất định sẽ sửa.”

Ta lắc lắc đầu, đỡ nàng đứng dậy, hỏi nàng: “Bản phi đã từng nói, nếu người được hoàng thượng ưu ái, thì cũng là một con đường tiến thân, nhưng xem ra, hoàng thượng...”

Tổ Khiết ảm đạm cúi đầu xuống, thấp giọng nói: “Nương nương, sao nô tỳ có thể được hoàng thượng ưu ái chứ? Nô tỳ đã sớm chết tâm này rồi.”

Ta than nhẹ một tiếng, “Kỳ thật, trong cung mỹ nhân đông đảo, người mới ừn ừ, nếu người chết tâm cũng tốt, khỏi phải pháp phòng lo sợ. Tổ Khiết, ta biết người xuất thân từ phường thêu, công phu thêu khăn định còn hơn thường người, nếu bản phi phái người đi quản lý cục Thượng Cung, không biết người có muốn hay không...”

Tổ Khiết trừng lớn cặp mắt nhìn ta, giống như không dám tin lời ta vừa nói, ngắt lời ta, chân chò: “Nương nương, ý ngài là muốn phái nô tỳ đi quản lý Tư chế phòng?”

Ta khoát tay áo, cười lạnh: “Người xuất thân từ chỗ ta, sao chỉ có thể quản lý một phòng. Nếu như người đi, cái cần quan tâm đó là cả cục Thượng Cung!”

Tổ Khiết càng không dám tin, làn môi run run hỏi ta: “Nương nương, nô, nô tỳ sao có thể đảm nhận được trọng trách lớn như vậy. Hơn nữa thượng cung đương nhiệm ở cục Thượng Cung...”

Ta cắt ngang lời nàng, nói: “Chỉ cần người muốn, bản phi sẽ có biện pháp. Người ở cùng ta lâu như vậy, ít nhiều gì cũng phải học một chút...”

Sắc mặt Tổ Khiết phút chốc ửng hồng, gương mặt hiện lên vẻ hưng phấn, lại đột nhiên trắng bệch, ánh mắt càng lúc càng cuồng nhiệt.

Ta biết nàng vào cung lâu ngày, nhất thời cũng bị nam tử như Hạ Hầu Thần mê hoặc, nhưng nàng vẫn đặt ta lên đầu, chẳng hề bởi vì thân phận ta thay đổi, mà do ta có một thân đây tài nghệ. Nàng một loại yêu thích phát ra từ tận đáy lòng đối với chế thoa chế áo, ta làm sao có thể không thành toàn nàng.

Quan trọng nhất là, Không Văn Trân, người đã phản bội ta, vị trí thượng cung liền vô duyên với người rồi.

Chỉ cần ta khống chế cục Thượng Cung, tương đương cung nữ hạ đẳng trong hậu cung đều do ta nắm trong tay, ta sẽ có vốn liếng để đối chọi với hoàng hậu.

Ta cầm lấy lược ngà voi trên bàn đưa cho Tổ Khiết. Tổ Khiết hiển nhiên đang vô cùng hỗn loạn, bàn tay vờn ta, lại không biết cầm lấy, lược cách một tiếng rơi xuống đất, lúc này mới khiến nàng giật mình tỉnh lại, nàng vội vàng nhặt lược lên, rồi lại thuận thế quý xuống, nói: “Nương nương, nếu như nô tỳ đặt thành tâm nguyện, dù làm trâu làm ngựa cũng sẽ báo đáp nương nương.”

Hai mắt nàng rung rung, thần sắc tha thiết. Ta thăm than trong lòng, quyền thế thực sự có thể khiến con người ta cuồng nhiệt, ngay cả Tổ Khiết, một khi dính vào quyền thế, chỉ cần có một tia hi vọng, cũng giống như cho nàng một mục tiêu để sinh tồn sau này.

Ta lấy tay ra hiệu cho nàng bình thân, tự mình xoay người sang chỗ khác soi gương, “Chuyện này quan hệ đến quá nhiều người, nên xử lý ra sao, ta nghĩ người cũng tự biết rồi.”

Nàng đứng dậy, bàn tay nắm lược ngà voi xiết đến trắng bệch, “Nương nương, xin ngài yên tâm.”

Ta nói: “Được rồi, xem ra hôm nay tay người không thể chải đầu được, mau kêu Tổ Linh tới chải đầu cho ta. Người về phòng bình ổn tâm tình một lát đi.”

Tổ Khiết biết tâm tình của mình đang kích động, cũng sợ làm sai, liền cố nén sự vui mừng, ra cửa kêu Tổ Linh vào chải đầu cho ta.

Đại sự như rửa mặt chải đầu vốn luôn luôn do Tổ Khiết phụ trách, Tổ Linh được vinh hạnh đặc biệt này, liền vui sướng tiến vào giúp ta rửa mặt chải đầu. Ta nghĩ, nếu như mọi chuyện thành công, Tổ Khiết phải đến cục Thượng Cung, ta cũng phải bồi dưỡng thêm người. Tổ Linh này, tuy tay chân khéo léo, nhưng tâm tư lại không đặt ở mặt này, chung quy sẽ có một ngày được hoàng thượng sắc phong. Ta phải mau mau tìm người mới được. Bất giác, ta nghĩ đến Tổ Hoàn, không biết hiện giờ nàng ở chỗ hoàng hậu sống như thế nào.

Nghĩ tới nàng ấy, ta liền soi gương khẽ mỉm cười. Hoàng hậu tự xưng là nhìn người tinh chuẩn, lại nhìn sai nàng, mà ta. Lại chưa hề nhìn sai nàng.

Rửa mặt chải đầu xong, vừa ra khỏi cửa, liền gặp Túc nương. Tuy nàng cung kính hành lễ với ta, cũng không biết vì sao, ta vừa thấy nàng, cả người liền không được tự nhiên. Vốn sau khi ta dùng kế với người khác, ta chưa bao giờ hối hận, nhưng mỗi khi vừa nghĩ tới nàng, liền nghĩ đến vào thời điểm ta khó khăn nhất thì nàng đã thật tâm đối xử với ta, dùng vẻ mặt thật thà phúc hậu tươi cười nhìn ta. Nàng đối đãi với ta như thế, lại bị ta xếp đặt, thử dùng để áp chế còn là bảo bối tim gan của nàng. Ta tất nhiên là sẽ không nhận sai với nàng, chỉ đành phải nhắm mắt làm ngơ, bảo nàng không cần hầu hạ, để tự ta đi hoa viên là được rồi.

Nàng lại trung gương mặt thần nhiên ra, nói: “Hoàng thượng bảo bất cứ lúc nào nô tỳ cũng phải đi theo nương nương. Nếu nương nương muốn đi ngự hoa viên, nô tỳ tự khắc phải đi theo.”

Ta đành phải bèn chôn đi ở phía trước, nàng theo sát phía sau.

Sau khi đi dạo mấy vòng, lơ đãng nhìn về phía sau, không thấy bóng dáng nàng đâu, lúc này ta mới thâm thở phào nhẹ nhõm.

Tổ Linh thấy ta như thế, liền có chút kỳ quái, “Nương nương, ngài sao vậy? Có phải Túc nương có chỗ nào không phải hay không? Để nô tỳ góp ý cho nàng ấy?”

Ta liền nói: “Không có gì, có lẽ là thoa cài trên đầu hôm nay long trọng thái quá, khiến da đầu hơi đau, trở về đổi cái nhẹ hơn là được.”

Mấy lời này, khiến Tổ Linh hoảng sợ vừa thỉnh tội vừa quý xuống, ta càng cảm thấy Túc nương ở chỗ này thực là vương chân vương tay.

Nhưng Hạ Hầu Thần đã phái nàng ta tới, thì ta cũng không tiện đuổi nàng đi. Nếu như là những người khác, ta có vô số cách để đuổi đi, nhưng nghĩ lại những lần nàng giúp ta trong ngục, cái cảm giác không thoải mái kia liền ủa đến.

Hôm nay thời tiết tốt, đang là mùa xuân trăm hoa đua nở, trong ngự hoa viên cũng ngán hoa khoe sắc. Kim yêu đài (1) đoan trang tú lệ đón gió phấp phới; Ngọc lan tím (2) bên ngoài tím phơn phớt, bên trong lại trắng nõn như tuyết đọng, từng đóa hoa nở to tỏa hương tựa như mời mọc người ta thưởng thức; vàng như vàng bạc, xanh biếc như ngọc, cây cây đón gió rung động; hoa Kim tước (3) ánh vàng rực rỡ nở đầy cành, đẹp không sao tả xiết. Một đường đi tới, nhìn thấy những bông hoa như mỹ nhân đang nở nụ cười kia, tâm tình ta cũng vô cùng tốt. Chợt nghe có người nói: “Nương nương, ngài xem mấy đóa hoa này, hình dạng cũng thật giống Tiểu Nam, Tiểu Bắc.”

Liền có người cười nói: “Đâu có giống? Mấy đóa hoa này màu vàng tươi, còn chim tước của bản phi, cái đuôi lại hơi chuyển thành màu lam.”

Tổ Linh đưa miệng tới sát lỗ tai ta nói: “Nương nương, nghe giọng nói hình như là vị trong Tiêm Vũ các kia.”

Ta mỉm cười, chẳng hề trả lời câu hỏi, thầm nghĩ khi Hạ Hầu Thần sủng hạnh phi tần thích cũng coi mặt đặt tên ghê, thích chim chóc, liền mang đến ở Tiềm Vũ* các.

(*Tiềm Vũ nghĩa là lồng chim to)

Ta đứng bên cạnh cây hoa kim tước nở rộ nhất, nhìn thấy Khánh Mỹ nhân mang theo hai cung tỷ vòng từ sau núi giả đi ra.

Khánh Mỹ nhân diện mạo ngọt ngào, khi cười lộ ra hai cái má lúm đồng tiền, hơn nữa hôm nay nàng mặc một bộ quần áo vàng nhạt, eo buộc thắt lưng xanh biếc, eo nàng càng có vẻ thon nhỏ, vô cùng tươi mới.

Nàng thấy ta đứng đó, trước tiên là ngẩn ra, tiếp theo liền tiến lên hành lễ, cười nói: “Ninh tỷ tỷ hôm nay cũng ra đây ngắm hoa sao? Ngày hôm nay thời tiết tốt, những loại hoa mấy ngày trước đây chưa nở hôm nay cũng đã nở, Ninh tỷ tỷ đến thật đúng lúc.”

Nói xong, nàng liền dùng tay vuốt ve cánh hoa kim tước, bàn tay thon trắng đến gần như trong suốt đặt lên mấy cánh hoa xinh, thật sự đẹp đến người ta nhìn không rời mắt, khó trách Hạ Hầu Thần lại đặt một chút tâm tư ở trên người nàng.

Ta cười nói: “Khánh muội muội chắc còn chưa biết loại hoa này tên gì?”

Khánh Mỹ nhân nghi ngờ nhìn ta, lắc lắc đầu.

Ta liền cười nói: “Hoa này có thể ở nở chỗ này, chắc nhóm thợ làm vườn đã tốn không ít tâm tư. Nó vốn sinh trưởng tại hai bờ sông Trường Giang, chỉ có thể nở rộ ở đó, mang đi đâu cũng không được, là loại cây cần chiều chuộng. Tên hoa này rất là dễ nghe, gọi là hoa Kim tước.”

Khánh Mỹ nhân nghe xong mặt liền vui mừng rạng rỡ, “Có cái tên đáng yêu như thế à.”

Ta nói: “Tuy hoa kim tước này không có lông chim, nhưng nhờ hình dạng giống chim tước nên được người ta yêu thích. Tiền triều có một vị phi tử, có đoạn thời gian rất được hoàng thượng yêu thích. Nàng ấy sống ở bờ Trường Giang, quen nhìn thấy loại hoa này, liền thỉnh cầu hoàng thượng dời nó về đây. Tiền hoàng hạ lệnh trồng, cũng không quản nó có thích hợp với ngự hoa viên hay không, khiến người ta tốn vô số tinh lực mới nuôi sống được hai cây.”

Khánh Mỹ nhân chưa từng nghe qua chuyện xưa này, cảm thấy vô cùng hứng thú, “Loại hoa này khó trồng như vậy sao?”

Ta cười nói: “Kỳ thật các loài hoa trong ngự hoa viên này có loại nào không tốn nhiều công sức nuôi trồng chứ. Trong cung có bao nhiêu phi tử, sợ rằng nơi này liền có bấy nhiêu loại hoa. Nữ nhân chung quy luôn thích hoa. Khánh muội muội lại khác, thích chim tước, có thể dẫn bấy chim tước quần thân mà múa. Khi hoàng thượng đề cập đến với bản phi, bản phi còn không tin.”

Khánh Mỹ nhân nghe ta nhắc tới việc tối hôm qua, sắc mặt hơi hiện vẻ lúng túng, lại nói: “Chỉ cần hoàng thượng thích, có gì không thể?”

Ta vuốt ve hoa Kim tước ánh vàng chói mắt kia, cười hỏi: “Muội muội biết hoa Kim tước này ngoại trừ để người ta xem còn có tác dụng gì không?”

Khánh Mỹ nhân lạnh nhạt nói, “Tỷ tỷ học rộng hiểu nhiều, thần thiếp sao có thể biết được.”

Ta cười nói: ” Hoa Kim tước khiến người ta yêu thích, kỳ thật bản thân càng nó càng có giá trị sử dụng hơn, có thể khiến người ta khỏe gan bổ thận, mắt sáng thông tai. Cho nên thỉnh thoảng bản phi cũng kêu Từ thiện phòng chừng nó với thịt heo, ăn vào bụng, cũng có vài phần tác dụng. Khánh muội muội thấy sao, ta kêu người nấu mang tới cho muội nhé.”

Có thể vào cung, tự nhiên phải là người tinh ranh, Khánh Mỹ nhân làm sao không biết ý tứ trong lời nói của ta. Sắc mặt nàng càng trắng bệch, miễn cưỡng nói: “Ban ngày ánh sáng quá mạnh, thần thiếp không thể phơi nắng lâu, xin tỷ tỷ cho phép thần thiếp cáo lui.”

Ta liền khẽ gật đầu, nàng cúi người thi lễ sau đó vội vàng cáo từ.

Ta cười hỏi Tổ Khiết: “Người xem Khánh muội muội mặc một thân y phục màu vàng tươi, có giống hoa Kim tước vàng tươi khiến người ta yêu thích này không?”

Tuy nàng đi rất gấp, nhưng cũng nghe thấy lời ta nói, thân hình khựng lại, sau đó càng tăng tốc bước về phía trước, đảo mắt liền không thấy tung tích.

Tổ Linh có chút kỳ quái nhìn ta. Ta rất ít khi dùng lời nói để khiêu khích phi tần, cho rằng đây là cách làm hạ cấp, hôm nay tại sao lại?

Ta hỏi Tổ Linh: “Nghe nói Tiềm Từ ở Tiềm Vũ các có mối quan hệ rất tốt với người?”

Tổ Linh vội vàng quỳ xuống nói: “Nương nương, Tổ Linh tuyệt đối không có bất kỳ cấu kết gì với Tiềm Vũ các, không làm chuyện có lỗi với nương nương. Đơn giản vì Tiềm Từ vốn là đồng hương của nô tỳ, ở Tiềm Vũ các lại không có ngày tháng tốt lành nào. Có một lần nàng đệm nhạc cho Khánh nương nương, bị hoàng thượng khen ngợi hai câu, hoàng thượng đi rồi, nàng liền bị đánh gãy xương tay, hiện tại mu bàn tay dựng thẳng không được, từ nay không thể đánh đàn, bị phạt đi làm công việc chân tay. Nô tỳ thấy nàng đáng thương, mới đi chăm sóc nàng ấy.”

Ta nói: “Người lên kêu nàng ta tới đây, cho ta xem xem. Nếu như có cơ hội, ta giúp nàng thoát khỏi chỗ đó.”

Tổ Linh tất nhiên là cảm kích vô bờ, nói: “Nếu như có thể đến bên cạnh nương nương thì quá tốt. Nương nương không trách phạt hạ nhân, đối xử với nô

tỳ lại rất tốt. Nương nương, đôi tay Tiêm Tử tuy phế đi, nhưng dung mạo xuất chúng, bộ dạng đẹp hơn nô tỳ nhiều...

...”

Ta từ chối cho ý kiến, thăm nghĩ nàng ta ở Tiêm Vũ các đã không trúng ý Hạ Hầu Thần, đi chỗ ta chỉ sợ cũng không thể. Tuy nói ta không để ý đến chuyện này, chỉ cần người có thể đi lên được, ta tất nhiên là âm thầm vui mừng, nhưng bộ dạng nổi bật quá, lại chọc Hạ Hầu Thần cáu lên, thì không ổn.

Ta nói: “Trước tiên hãy kêu nàng tới đây nhìn xem như thế nào đã.”

Nói xong, ta liền tiếp tục đi lang thang dọc theo ngự hoa viên trăm hoa đua nở muôn hồng nghìn tía. Đứng là hoa viên hoàng gia, trong này phải có cả ngàn loại hoa. Có loại tụ tập thành hàng, có loại một mình độc lập. Mẫu đơn được xưng là vua của các loài hoa được phi tần trong cung ưa thích nhất, vì vậy mà càng nở rộ vô cùng diễm lệ. Ngự hoa viên vốn có một mảnh đất nhỏ chuyên gieo trồng mẫu đơn, chủng loại màu sắc đa dạng, có phần hồng xen lẫn diễm lệ, toàn hồng, hồng nhạt, đỏ hồng không dưới mười loại, mà hình dạng cánh hoa lại càng là không biết bao nhiêu cho xuế, hình đơn cánh, hình hoa sen, hình hoa cúc, hình tường vi, hình hoa quế, hình vòng vàng, hình vương miện, hình tú cầu vân vân..

Ta đứng dưới một gốc cây mẫu đơn hình tú cầu, màu sắc diễm lệ như mặt trời ngày hè, đang thưởng thức vẻ nồng đậm và rực rỡ đến mức tận cùng của nó, liền cảm giác Tô Linh len lút kéo kéo ống tay áo ta. Hóa ra trên cầu chín khúc đối diện(4) đi tới một đám nữ tử, mỗi người đều trang điểm lộng lẫy, bộ dạng thướt tha, tiếng nói nũng nịu như chim yến theo gió truyền tới. Vị đi đầu chải búi tóc triều phượng (5), mang ngọc trâm hình cánh phượng, trên đầu còn mang một đoá hoa mẫu đơn lớn hình vương miện, không phải là hoàng hậu thì là ai vào đây?

Hóa ra không chỉ mình ta mà nhân thời tiết tốt hôm nay người người đều ra ngắm hoa. Sao lại đứng díp như vậy, gấp gờ đáng phái của hoàng hậu.

Ta liếc mắt một cái nhìn thấy Khánh Mỹ nhân vừa mới bị ta dọa chạy cũng chen chúc ở trong đó, không khỏi mỉm cười, đứng im không động đậy, chờ các nàng thướt tha chậm rãi đến gần. Hoàng hậu giống như là trông thấy ta, liền dẫn các nàng đi tới hướng ta, cười nói: “Muội muội, hôm nay cũng ra ngắm hoa à? Hôm nay ánh mặt trời rất tốt, ra ngoài đi qua đi lại, toàn thân cũng thư thái một chút.”

Ta mỉm cười hành lễ với nàng, các phi tần khác cũng theo thể chế nhao nhao hành lễ với ta. Sau một trận rối ren, ta mới nói: “Có lẽ là vì bản phi ngày người ngoài cung một thời gian, hơn nữa thân thể còn bị thương, ở trong phòng lâu, sẽ thấy toàn thân không thoải mái, vì vậy mà mới tùy tiện đi ra ngoài dạo dạo. Không nghĩ tới hôm nay mọi người lại tề tựu đông đủ trong ngự hoa viên như vậy.”

Ninh Tích Vãn vốn đứng bên cạnh hoàng hậu, không nói một lời chỉ chào ta rồi trở lại bên cạnh nàng, lúc này lại nói: “Tỷ tỷ, ngày hôm nay tại sao chỉ một thân một mình ra đây vậy, không bằng gia nhập với chúng tỷ muội, cũng sẽ náo nhiệt một chút.”

Các phi tần nghe lời này, gương mặt liền hiện ra biểu tình thương thức vở kịch hay. Ta liếc mắt nhìn nàng một cái, liền nhàn nhạt mà nói: “Thật ra bản phi luôn luôn có thói quen một thân một mình. Người nhiều, tâm tình cũng hỗn tạp, hoa đang tươi đẹp, không thể để tâm tư của những kẻ trần tục như chúng ta làm ô nhiễm vẻ đẹp của chúng nó. Hoàng hậu tỷ tỷ thích náo nhiệt, nhưng cũng nên đề phòng có vài người lòng dạ không đề ở chuyện ngắm hoa, dưới chân không lưu ý một cái, giẫm lên một hai đoá hoa sẽ không tốt.”

Ta quay đầu nói với Tô Linh: “À, sắc trời cũng không còn sớm, hoàng thượng nói ngày hôm nay sẽ cùng bản phi đi ăn tối, bản phi nên về chuẩn bị trước. Hoàng hậu nương nương, các vị tỷ muội, bản phi không quấy rầy mọi người ngắm hoa nữa.”

Nói xong, ta liền dẫn Tô Linh theo đường cũ trở về, có thể tưởng tượng được, giờ khắc này, sắc mặt đám người hoàng hậu khó xem cỡ nào.

Qua hai ngày, Tô Linh lại thực sự bớt chút thì giờ tìm cung tỳ gọi là Tiêm Tử kia, đưa tới trước mặt cho ta xem.

Ta thấy nàng này liễu mắt hạnh, mặt phấn má đào, bộ dạng quả thật không tệ, cảm lấy hai tay nàng, vẫn mềm mại thon dài như cũ, bên ngoài xem ra hoàn hảo không tổn hao gì, đáng tiếc bàn tay đã không thể duỗi thẳng. Trải qua lần đại biến này, thần tình nàng liền như ao nước đục, không còn chút sinh khí, lúc nhìn người ta ánh mắt không dám nhìn thẳng, giống như chim sợ cánh cong.

Ta cẩn thận hỏi nàng tình hình tại Tiêm Vũ các, không khác những gì Tô Linh nói với ta. Trong cung mỹ nhân nơi nơi, nếu có thủ đoạn, liền có thể lật đổ địa vị chủ tử, đạt được địa vị cao, nhưng nếu vận khí không tốt, liền như người trước mắt này, thân thể bị tổn thương, một đời không còn tiền đồ. Khánh Mỹ nhân phi vị thấp kém, tất nhiên là ngàn phòng vạn thủ đề phòng người bên cạnh. Ta lại khác, dưới ta, trên ta có vô số phi vị chờ người tới lấp vào, chỉ cần ngày sau các nàng có thể giúp ta một phen lúc cần thiết, ta lại hi vọng có thể lấy phi vị của Hạ Hầu Thần để đổi lấy chút lợi ích này. Kỳ thật trong cung và triều đình không khác nhau bao nhiêu, quan to địa vị cao lấy chức quan ra dụ dỗ để thuộc hạ trung thành, mà ta, bất quá là lấy phi vị ra dụ thôi. Tuy vậy muốn được Hạ Hầu Thần đồng ý lại hơi khó. Từ lần trước, sau khi cùng muội muội thử thời vận tại ngự hoa viên thất bại, ta liền biết Hạ Hầu Thần không thích người ta tận lực an bài gặp mặt cho hắn. Cũng không biết làm sao Ninh Tích Vãn lại có thể đắc thủ ở chỗ hoàng hậu.

Thấy nàng đáng thương, ta liền kêu người thưởng cho nàng mười lượng bạc, cho nàng đi Tư thiện phòng lấy một ít thuốc bổ dưỡng gắn cột. Nghe nói Khánh Mỹ nhân thích nhất là sai người dắt chim đi dạo lúc tờ mờ sáng, mà công việc này cần thức dậy cực sớm, sau khi tay Tiêm Tử bị thương liền do nàng xử lý, ta liền nói: “Tuy bản phi đồng tình với người, nhưng hiện tại người vẫn là của nô tỳ Khánh Mỹ nhân, cũng không thể chọc giận nàng. Khánh Mỹ nhân thích hoa Kim tước trong ngự hoa viên, hợp với chim tước của nàng thì càng thêm phần rực rỡ. Người đi hái một bó để trong phòng, chim tước tưởng đồng loại, kêu to vui mừng, không phải rất thú vị sao?”

Ta lại chỉ cho nàng một ít phương pháp để tay từ từ khôi phục, còn tự mình động thủ làm mẫu, làm sao để xoa bóp huyệt đạo khiến bàn tay bị thương nóng lên. Ta nhắc nhở nàng, kiên nhẫn làm, chắc chắn viết thương sẽ dịu dần, giúp bàn tay đỡ cứng ngắc. Nàng bị thương chưa lâu, không chừng có thể khôi phục.

Hành vi lần này, đương nhiên khiến Tiêm Tử mang ơn. Mà Tô Linh có cơ hội liền đưa nàng đến Chiêu Tường các, nếu như có ta ở đó, tất sẽ cùng nàng

nói chuyện phiếm, khiến nàng dần dần tiếp nhận ta.

Túc nương ở sau lưng ta đã mấy ngày, cũng không thích thú với từng lời ta nói như ở trong ngực nữa. Theo Tổ Linh bẩm báo, hiện giờ nàng một ngày không nói hơn mười câu, đối với ta, trừ phi gọi đến, nếu không cũng không nói một lời. Hôm nay nàng đứng cách ta không xa, thấy Tiêm Tử đi, bên trong không còn ai, mới nói: ”Bản lãnh quan tâm người khác của nương nương đúng là càng ngày càng tiến bộ, ba câu hai lời đã khiến người ta thoải mái như ngồi giữa gió xuân.”

Ta liếc mắt nhìn nàng, lại thấy nàng nhìn sàn nhà, tựa như lời vừa mới nói kia không phải nàng nói. Ta đành phải miễn cưỡng trả lời: “Túc nương, chuyện lần trước, ta cũng có chút bất đắc dĩ, hi vọng người đừng để trong lòng.”

Lúc này Túc nương mới ngước mắt nhìn về phía ta, nói: “Bản lãnh của nhận lỗi nương nương không bằng bản lãnh đồ người, phải luyện nhiều hơn mới được.”

Nàng quay người lại liền ra cửa, đứng ở ngoài cửa.

Ta tròn mắt há mồm, thầm nghĩ mình chưa hề thử xin lỗi người khác, hiện tại nhận lỗi, người còn kén cá chọn canh, ta còn là chủ tử sao?

Buổi tối Hạ Hầu Thần tới đây. Hiện tại ta là sủng phi của hắn, nuông chiều tự đại tự nhiên phải có, liền ngáp ngừng ập ứng nói ý muốn đưa Túc nương đi với hắn. Hắn cười ha ha, “Ái phi cũng có người không biết xử lý bằng cách nào sao? Người này đương nhiên phải giữ lại...”

Bất luận ta đùa giỡn ngang ngược thế nào, hắn vẫn không thêm để ý, ngược lại còn như xem kịch thương thức tư thái yêu kiều của ta, tự nhiên lại khiến hắn càng thêm quần quýt si mê không thôi, không ngừng gây sức ép lên thân ta. Về sau, ta thật sự mỗi một không chịu nổi, ta liền để mặc hắn dày vò, tự đi ngủ.

Thỉnh thoảng nghĩ lại, ta liền cảm thấy ánh mắt của Hạ Hầu Thần rất kỳ lạ, cũng không biết hắn thích dạng nữ tử gì.

Phi tử hắn tuyển, đoàn trang, hoạt bát, dịu dàng đều có, nhưng không được sủng ái lâu dài, may lắm là hai ba lần liền quẳng ra sau đầu. Nếu như không phải ta có một chút bản sự có thể trợ giúp hắn, thêm lần trước thành công đào thoát khỏi lao ngục, khiến hắn không thể tưởng tượng được một cung phi phẩm vị thấp lại có bản lĩnh như thế, khiến hắn hứng thú, kết thành đồng minh với ta, chỉ sợ cũng đã sớm bị hắn quẳng ra sau đầu.

Hắn là hoàng thượng, tình hình như thế đúng là bình thường. Thử hỏi có người nào không có mối nói cũ?

Dung mạo như hoa cũng có một ngày già đi, chỉ có thủ đoạn hơn người, mới có thể bảo vệ mình trường thịnh không suy.

Mấy ngày gần đây ta cứ luôn hờn dỗi, tuy rằng là già vò, nhưng xem ra Hạ Hầu Thần thật sự rất hưởng thụ. Cứ tiếp tục như thế, quan hệ giữa ta và Hạ Hầu Thần có thể chậm rãi cải thiện, có sao ta không làm?

Trong cung tiệc lớn tiệc nhỏ không ngừng, hôm nay không phải sinh nhật phi tần này, thì ngày mai đó là sinh nhật mỹ nhân kia, việc không nghĩ đến là, sắp tới có ngày sinh nhật của ba phi tần gần kề nhau, hoàng hậu liền hạ chỉ, chuẩn bị cho các nàng một bữa tiệc mừng sinh nhật cùng ngày, cũng phát thiệp mời tới cho ta, mời ta đến chung vui cùng chúng tỷ muội.

Sau lần được tấn phong bá kiến hoàng hậu, đã qua hơn mười ngày, tuy ta gánh cái danh cùng nhau giải quyết chuyện hậu cung, nhưng tất cả mọi chuyện vẫn do hoàng hậu làm chủ. Ý kiến nàng đã nói, ta sẽ không phản đối, mà đối với những việc lớn nhỏ trong cung, ta cũng không biểu đạt ý kiến gì, đều sai người đi tìm hoàng hậu, chúng phi tần đại khái đều cho rằng ta đã yếu thế rồi chẳng?

Kỳ thật chẳng qua cũng vì ta biết rõ dù ta đề xuất cái kiến nghị gì, lấy tình thế hiện giờ, cũng sẽ không có ai nghe ta, ta cần gì phải đâm đầu vào bụi rậm. Trước khi mọi chuyện chưa chuẩn bị tốt, ta sẽ không để mình rơi vào hoàn cảnh bị động như thế. Ta chỉ thích một kích trúng đích, cần gì phải khiến người khác sinh lòng cảnh giác.

Lần sinh nhật chung này, một trong ba vị phi tần đó là Khánh Mỹ nhân, hai vị khác, cũng đều là phi tần phẩm vị không cao, một vị là Lâm tuyết thi, một vị còn lại là Lý Tu dung, là người mới nờn nà vừa vào cung gần đây, được Hạ Hầu Thần ân sủng hai ba lần. So với các phi tần từ khi vào cung tới giờ vẫn chưa được gặp thánh nhân mà nói, đã tốt hơn rất nhiều.

Ta chuẩn bị ba phần lễ vật mừng thọ theo lệ thường, chỉ đợi đến thọ yến, liền đem tặng cho các nàng.

Tổ Linh mật báo với ta: “Khánh Mỹ nhân chuẩn bị biểu diễn điệu múa ngàn chim cùng bay thành danh của mình trên thọ yến ngày đó, còn chuẩn bị mang theo lồng chim. Đã nhiều ngày nay không ngừng đốc thúc Tiêm Tử tìm những món chim thích ăn mớm cho đám chim chóc.”

Ta nói: “Đã như vậy, lễ vật mừng thọ cho Khánh Mỹ nhân liền thêm một bó hoa Kim tước, cũng coi như hợp tình hợp cảnh.”

Ta lại hỏi gần đây Tổ Khiết đang bận rộn cái gì, tại sao đã nhiều ngày không thấy tung tích của nàng.

Tổ Linh liền trả lời ta, Tổ Khiết bị phong hàn, sợ lây bệnh cho nương nương, nên trốn trong phòng dưỡng bệnh, lại dặn dò nàng đến bữa mang thức ăn nước uống qua, Tổ Khiết nhờ nàng nhắn nương nương không cần lo lắng, bệnh mình sẽ khỏi nhanh thôi.

Ta vừa lòng gật gật đầu, nói: “Kêu nàng an tâm dưỡng bệnh, khỏi hẳn rồi hãy ra.”

Tổ Linh cho rằng ta sợ Tổ Khiết truyền nhiễm, liền ngầm hiểu mà nói: “Tổ Khiết tỷ tỷ luôn hiểu chuyện, tự nhiên sẽ đợi khỏi hẳn rồi mới ra.”

Đến ngày thọ yến, ta tất nhiên là chờ gần tới giờ, mới khoan thai khởi hành. Đến Chiêu Thuần cung, chúng phi tần đã tụ tập đông đủ. Trong điện, trên hai cây cột cái son son có treo hai cái đèn lồng năm màu cực đại, khiến trong điện càng thêm sáng ngời. Chúng phi tần tự nhiên đã trang điểm tỉ mỉ, mỗi người đều mơn mớn đào tơ, mi như lá liễu, dưới ánh đèn trong điện, càng thêm phần kiều diễm ướt át.

Sau khi tặng lễ vật cho ba vị thọ tinh, Khánh Mỹ nhân thấy trên hòm lễ vật của nàng có cái một cành hoa Kim tước nở cực kỳ diễm lệ, sắc mặt liền khẽ biến, liếc nhìn ta một cái, rồi hành lễ như cũ, sai cung tỳ đem lễ vật đi cất.

Hôm nay Hoàng hậu cũng không mặc lễ phục, nàng vận trường bào màu khói tím, áo lót ôm eo cùng màu phối hợp với váy dài phết đất, nâng bộ ngực lên cực cao, trước ngực có thêu một đóa mẫu đơn hình vương miện nở rộ, càng nổi bật lên vẻ quý phái không giống người thường của nàng.

Hôm nay khác thường ngày, ba vị thọ tinh liền được an bài ngồi bên cạnh hoàng hậu, vị trí của ta lại bị đẩy xuống.

Hoàng hậu nhận lỗi giải thích với ta, ta sớm đã dự liệu tới loại tình huống này, liền cười nói: “Hôm nay thọ tinh là lớn nhất, đừng quản lễ nghi gì cả.”

Rối ren một trận, lại hành lễ theo lệ, ban chỗ ngồi, chúng phi tần vừa mới an tọa, lại nghe ngoài điện có người tuyên: “Hoàng thượng giá lâm...”

Chúng phi tần tất nhiên là đều lộ vẻ vui mừng, tăng thêm vài phần xuân ý. Đặc biệt là ba vị vai chính, trong mắt đều lấp lánh hi vọng. Ngày hôm nay là ngày sinh của các nàng, không chừng Hạ Hậu Thần nhất thời mềm lòng, ngủ lại chỗ một người trong các nàng. Nhưng ta biết, Hạ Hậu Thần này làm sao biết mềm lòng? gương mặt bảo trì nụ cười, ta đứng dậy theo mọi người, xếp hàng phía sau hoàng hậu đi nhanh đến hành lễ với Hạ Hậu Thần.

Hạ Hậu Thần hàn huyên vài câu cùng hoàng hậu trước, sau đó nhìn về phía ba vị vai chính hôm nay, liên tục gật đầu, “Thọ tinh đúng là thọ tinh, trang phục tinh thần đều không giống người thường.”

Một lời khen ngợi khiến dung sắc ba vị thọ tinh càng rực rỡ, các phi tần khác liền cùng nhau khen ngợi chiều lòng theo, các nàng lớp sau tiếp lớp trước chen đến bên cạnh Hạ Hậu Thần, mị thái chồng chất. Trong đó đặc biệt là Khánh Mỹ nhân, giọng nói của nàng thanh thúy dễ nghe, toàn trường chỉ nghe tiếng nàng “Hoàng thượng, ngài nhìn xem thần thiếp...” lú lú không ngừng.

“Đừng rồi, Khánh nhi, Hoa phu nhân nghe nói nàng có thể khiến tước chim bay quanh thân mà múa, lại không tin, còn trách trẫm nói ngoa, ngày hôm nay nàng biểu diễn cho nàng ấy xem đi.”

Ta bị mọi người chen đến phía sau, đang dựa trụ nhìn các nàng tranh nhau khoe sắc. Hiện nay được Hạ Hậu Thần nhắc tới, ánh mắt chúng phi tần đều phóng tới hướng ta, ta liền cười nói: “Thần thiếp kiến thức nông cạn chưa từng được gặp kỳ quan như thế. Hoàng thượng nói với thần thiếp, thần thiếp cũng không tin. Lần trước tại ngự hoa viên nhìn thấy Khánh muội muội, liền nhắc tới việc này, nhưng vẫn chưa thể mở rộng tầm mắt. Thừa dịp hôm nay đang cao hứng, không bằng Khánh muội muội biểu diễn một phen, để hoàng thượng cùng các vị tỷ muội xem đi?”

Nếu như ta đã nói thế, hoàng thượng liền cùng hoàng hậu ngồi trên bảo tọa. Vị trí ba vị thọ tinh được an bài gần hoàng hậu, tự nhiên thường xuyên chạy lên mang trái cây, dứt điểm tâm gì gì đó cho hoàng thượng. Hạ Hậu Thần đều cười vui vẻ đáp ứng từng người.

Khí độ của hoàng hậu xem ra ung dung hơn rất nhiều, đối với hành vi cử chỉ của ba vị này cũng giả như không thấy. Xem ra hôm nay quả thật là muốn nhường cho thọ tinh ra oai, càng khiến ba vị thọ tinh như bụi hoa được gió xuân thổi qua, phấp phới đến tận cùng.

Một lát sau, Khánh Mỹ nhân liền đi xuống chuẩn bị trang phục múa, cung tỳ Tiêm Tử liền cùng hai vị cung tỳ khác mang ba cái lồng chim tiến vào. Nhất thời, trong điện đầy tiếng chim kêu. Ta nhìn ba cái lồng sắt, nuôi các loài chim khác nhau. Một cái lồng sắt nhỏ là họa mi(6), một cái lồng sắt khác là Bạt ca(7) lông đen mỏ vàng, một cái lồng sắt lớn cuối cùng là Anh nga da hồ(8). Mỗi lồng đều có hai ba cặp chim, nếu như múa lên, thả toàn bộ chim trong lồng ra, đúng là thực sự có một ít phong thái của Lộng Ngọc thôi kìa dẫn được trăm chim tề tụ.

Chúng phi tần hiển nhiên chưa từng thấy chiêu thức này của Khánh Mỹ nhân, mỗi người đều hứng thú dạt dào nhìn. Khánh Mỹ nhân thay đồ trang điểm thật lâu sau, mới từ sảnh bên đi ra, vừa ra liền hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người. Chỉ thấy nàng mặc một thân váy dài bằng tơ bảy màu, vấn một búi tóc vụng tiền(9) cao vút tận mây, trên búi tóc cũng không có đồ trang sức khác, chỉ cắm một cây lông chim nhuộm bảy màu, trong khi đi lại, lông chim nhẹ nhàng rung động, váy dài thướt tha như ráng màu nơi chân trời, đẹp không sao tả xiết.

Vòng eo của nàng hết sức nhỏ, quanh thân là những dải lụa gắn ngọc, chân mang giày đính ngọc trai, eo buộc dây lưng xanh biếc, gương mặt như hồng nga, tiếng nhạc tấu lên, ống tay áo liền xoay tròn tung bay, lại thêm dung nhan linh động, lúc nhảy múa ánh mắt dịu dàng hữu tình, như có như không chuyển về hướng Hạ Hậu Thần, váy lụa bảy màu theo đó hoặc tán hoặc tụ, mờ ảo có cánh bướm vờn bay, bên trong giống như kim quang chói mắt, bướm bướm trong váy là dùng kim tuyến thêu lên, váy lụa mỏng như cánh ve cũng được thêu kim tuyến, hiển nhiên bộ ý phục Tư chế phòng làm cho nàng lần này giá thành vô cùng xa xỉ.

Khánh Mỹ nhân vốn diện mạo tươi đẹp, khề múa như thế, lại thêm vài phần thần thái nhẹ nhàng phiêu dật. Tuy cách hai ba thước, ta ngẫu nhiên trông qua, cũng thấy rõ trên mặt mỹ nhân đông đảo, nhưng toàn bộ ánh mắt Hạ Hậu Thần lại bị nàng hấp dẫn, bộ dáng hứng thú dạt dào.

Đến thời điểm khẩn yếu nhất, tiếng nhạc nhịp trống bỗng nhiên dồn dập hơn, ống tay áo của Khánh Mỹ nhân càng xoay tròn không ngừng. Phối hợp với tiếng nhạc, mấy cung tỳ của nàng liền im hơi lặng tiếng mở lồng sắt ra. Đám chim chóc kia cũng thật kỳ quái, theo nhịp trống, tiếng nhạc thực sự bay về hướng Khánh Mỹ nhân, hoàn toàn bay quay chung quanh nàng từ trên xuống dưới, tiếp theo cất giọng chiêm chiếp, hòa cùng tiếng nhạc. Ta chưa hề gặp cảnh tượng kỳ lạ như thế, đi đầu vỗ tay khen hay, các phi tần khác cũng vỗ tay khen ngợi không dứt. Hạ Hậu Thần liên tục gật đầu, nghiêng thân về hướng ta, “Ái phi, trẫm đã nói Khánh nhi có bản lĩnh tuyệt diệu này mà, nàng còn không tin. Nàng là người phạm tục, tự nhiên là làm không được, Khánh nhi thì khác.”

Ta liền hòa theo hấn liền tục đồng ý.

Múa đến khúc cuối, theo đạo lý Khánh Mỹ nhân múa xong khúc này, bài múa liền kết thúc. Có mấy phi tần trên gương mặt đã hơi hiện ra vẻ ghen tị. Lần này Khánh Mỹ nhân rất nổi bật, hơn xa hai vị thọ tinh khác, chắc đêm nay Hạ Hầu Thần sẽ ngủ lại chỗ nàng.

Đúng lúc này, nhạc sĩ ngân một âm dài, kéo dài kéo dài, Khánh Mỹ nhân khẽ duỗi tay thon, tạo thế hoa lan, chắc là muốn một con chim được huấn luyện thông minh nhất trong đó đậu ở trên tay nàng. Nhưng bầy chim chỉ xoay quanh đỉnh đầu nàng, không chịu bay xuống. Tiếng nhạc tiện đà trầm xuống, Khánh Mỹ nhân đành phải thu bàn tay lại, nhảy theo nhạc. Động tác này thay đổi cực nhanh, không có ai phát giác, ta thậm suy nghĩ, rốt cuộc đã bắt đầu.

Tiếng nhạc tiếp tục, tay áo của Khánh Mỹ nhân bay múa, y phục rực rỡ như ráng mây, trong đám mây có kim quang, giống như ánh mặt trời từ trong tầng mây chiếu rọi ra, bộ y phục rực rỡ này quả thật chế vô cùng tốt.

Nàng không ngừng xoay tròn, tiếng trống càng gấp, nàng chuyển càng nhanh, dựa theo đạo lý, chim chóc cũng không ngừng vòng quanh thân nàng tung bay từ trên xuống dưới. Nhưng không biết thế nào, đám chim tước lại đại loạn, có một ít còn bỏ nhào lên trên người nàng, có một con còn đậu phía trên búi tóc của nàng. Mọi người đều không phát giác ra, cho rằng múa đến lúc này thì sẽ như thế, nhưng hai mắt Khánh Mỹ nhân vốn rưng rờ nhìn quanh cuối cùng cũng dời khỏi người Hạ Hầu Thần, hiện ra vẻ kinh hoàng, chuyển hướng đám chim bắt đầu không ngừng mổ lên thân thể mình.

Lúc này mọi người trong phòng rốt cuộc cũng chú ý tới Khánh Mỹ nhân có điểm không ổn, có mấy phi tần nhất gan còn phát ra tiếng kinh hô. Bởi vì đám chim đột nhiên lấy móng vuốt trảo búi tóc của Khánh Mỹ nhân. Cây lông chim bảy màu cắm trên đầu nàng bị kéo rơi xuống, bước chân biến thành lão đảo không ngừng kinh hoàng chạy trốn, xen lẫn theo tiếng kêu sợ hãi của nàng. Nàng như một người đầu đầy ruồi bọ, vọt tới mấy bàn tiệc, khiến chúng phi tần nhao nhao đứng dậy chạy trốn, tiếng thét chói tai sợ hãi càng không ngừng vang lên.

Nói cũng kỳ quái, tuy rằng chim tước phát điên, lại chỉ vòng quanh đuổi theo Khánh Mỹ nhân, chẳng hề quấy nhiễu những người khác. Chỉ là chúng phi tần chưa bao giờ trải qua chuyện này, ai nấy đều kinh hoàng thất thố.

Sắc mặt Hạ Hầu Thần xanh mét, vội nói: “Còn không tới bắt đám chim kia xuống.”

Vị cao thủ nào đó bên cạnh hoàng thượng lúc này mới tỉnh ngộ. Khang Đại Vi nhanh chóng chạy lên vài bước, đuổi theo Khánh Mỹ nhân đang kêu thảm thiết liên tục, bàn tay tung bay, một tay bóp chết một con, lôi đám chim trên người nàng xuống, lại bóp chết. Lặp lại như thế vài lần, cho đến khi bốn phía Khánh Mỹ nhân toàn là xác chim, nàng mới ngừng thét chói tai, núp ở dưới bậc thềm run rẩy không thôi.

Lúc này nàng nào có nửa điểm phong hoa tuyệt đại lúc vừa múa, tóc rơi rụng, châu bội lộn xộn, quần áo bị đám chim mổ ra mấy cái lỗ lớn, có nhiều chỗ còn rom róm máu. May mà cái miệng của đám chim chóc cũng lưu tình, lại thêm nàng lấy tay che kín mặt, gương mặt mới may mắn thoát khỏi cuộc tấn công, có thể nói là vẫn còn chút may mắn trong bất hạnh.

Mấy phi tần khác đều kinh hoàng, mỗi người đều tránh xa nàng ba thước, ta đứng gần nàng, lúc này đi qua đưa tay nâng nàng dậy, “Khánh muội muội, không sao đâu, đám súc sinh đã bị xử tử.”

Lúc này Khánh Mỹ nhân mới nói lỏng hai tay che kín mặt, trông thấy xác chim chết đầy đất, cảm giác thân thể bị mổ chim mổ đau đớn, mới nức nở lên.

Ta thấp giọng nói bên tai nàng: “Khánh muội muội, sao muội không cẩn thận như vậy, lại đi tin tưởng đám súc sinh này?”

Khánh Mỹ nhân ngừng nức nở, liếc mắt nhìn ta một cái, lạnh lùng nói: “Có phải nguoi hay không? Là nguoi dùng kế khiến đám chim phát điên, là nguoi!”

Thần tình nàng như phát cuồng, đầu bù tóc rối trừng ta, son phấn trên gương mặt lem nhem luốc nhuộm, vừa trông qua, đã dọa ta lui về phía sau mấy bước. Ta vội nói: “Khánh muội muội, muội làm sao vậy?”

Lúc này, Khang Đại Vi đang bận rộn kêu người quét dọn. Hạ Hầu Thần bị chuyện ngoài ý muốn này quấy nhiễu, hứng thú giảm đi, mặt âm trầm ngồi trên bảo tọa, hoàng hậu không dám khuyên bảo. Các phi tần khác chậm rãi trở lại chỗ ngồi của mình.

Khánh Mỹ nhân lê lét đi vài bước, quỳ trước mặt hoàng thượng hoàng hậu, liên tục dập đầu, “Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương, ngài làm chủ cho thần thiếp, thần thiếp là bị người ta hãm hại!”

Hạ Hầu Thần âm u mà nói: “Hãm hại cái gì, là ai hãm hại nàng?” Hấn nhìn cũng không nhìn nàng một cái, chỉ cầm lấy cái chén uống trà.

Hoàng hậu vội nói: “Khánh muội muội, chuyện lần này, chỉ là ngoài ý muốn, ai ngờ được đám súc sinh đột nhiên lại nổi cơn điên.”

Mấy phi tần khác xì xào bàn tán, ta chậm rãi dạo qua bên cạnh Khánh Mỹ nhân, muốn trở lại chỗ ngồi.

Khánh Mỹ nhân đột nhiên ngẩng đầu, nhìn ta, ngón tay chỉ thẳng vào ta, “Chính là nàng! Chính là nàng hại chim tước của thần thiếp, khiến chúng nó phát điên, khiến thần thiếp xấu mặt trước mặt hoàng thượng! Hoàng thượng, ngài nhất định phải làm chủ cho thần thiếp!”

Dung nhan của nàng hiện giờ, làm sao khiến Hạ Hầu Thần liếc nửa con mắt. Hấn hiển nhiên đã vô cùng chán chường, vẫn không nhìn nàng, chỉ nói: “Chuyện lần này, ngoài áy này ra, nàng cũng đừng tùy tiện bấu víu cắn những người khác nữa.”

Ta chậm rãi đi về vị trí của mình, ngồi xuống, mới mỉm cười với hoàng thượng, “Đa tạ hoàng thượng đã ra mặt cho thần thiếp. Dù thần thiếp đáng ghét thế nào, cũng sẽ không tranh hơn thua với mấy con chim.”

Thần thái của ta khiến Khánh Mỹ nhân càng hận. Nàng nói: ” Hôm trước nàng ta ngẫu nhiên gặp thần thiếp, liền lấy hoa Kim tước ra so sánh, nói thần thiếp giống như hoa Kim tước, chung quy cũng có ngày bị người ta nấu lên ăn, ngày hôm nay chim tước liền phát cuồng, còn không phải nàng ta thì là ai?”

Ta chậm rãi nói: “Thần thiếp ngẫu nhiên gặp muối muối, thấy muối muối thích loại hoa này, liền kể từng cái ưu điểm của nó cho muối muối nghe, làm sao lại khiến muối muối cho rằng mình là hoa Kim tước kia được? Nếu như vị muối muối nào trong tên có tên đồ ăn, thần thiếp không cần thận kê ngự thiện phòng nấu ăn, không phải sẽ khiến người ta tưởng thần thiếp muốn nấu nàng ăn sao? Tội danh như thế, thần thiếp không thể gánh nổi.”

Rất nhiều phi tần trong tên có danh xưng của hoa quả rau dưa, ví dụ như hoàng hậu trong tên cũng có một chữ “Cần”. Ta vừa nói như thế, đám phi tần đều xì xào bàn tán, cho thấy Khánh Mỹ nhân lên án không đúng.

Bất quá nhân duyên của ta luôn luôn không tốt, Khánh Mỹ nhân lên án ta, lời ta nói tuy là lẽ phải, cũng không có ai lên tiếng giúp đỡ.

Khánh Mỹ nhân á khẩu không trả lời được, thấy Hạ Hầu Thần không thêm lý tới, liền chuyển hướng hoàng hậu, “Hoàng hậu nương nương, ngài là người thông tuệ công chính, xin ngài phân xử công bằng. Thần thiếp tập bài múa này không biết bao nhiêu lần, đám chim chóc chưa hề phát điên, sao hoàng thượng vừa đến liền nổi cơn điên? Còn không phải có người động tay động chân.”

Tóc nàng rối tung, che một bên mặt, hung tợn nghiêng qua trừng ta, giống như ác phụ lệ quỷ.

Ta nghĩ thần tình của nàng giờ khắc này đã để lại ấn tượng sâu sắc cho Hạ Hầu Thần, liền càng bật cười hoà nhã, liếc nhìn về hướng nàng.

Đương nhiên biểu tình này càng làm cho nàng hận không thể bóp chết ta.

Hoàng hậu liền nói: “Hoàng thượng ngài xem, lúc Khánh Mỹ nhân múa, đám chim này thật sự khác thường. Khánh Mỹ nhân nói là Hoa phu nhân động tay động chân, đương nhiên là nói không có bằng chứng, nhưng chuyện này...”

Ta tiếp lời nàng, xúc động đứng dậy hành lễ với hoàng thượng hoàng hậu, “Hoàng hậu đã hoài nghi thần thiếp, thần thiếp tất nhiên là không còn lời nào để nói, phải phải người điều tra cho rõ ràng minh bạch mới được. Khánh muội muội đã bảo thần thiếp xuống tay, tự nhiên phải có chứng cứ.

Sao hoàng thượng không phải người khám nghiệm tử thi, khám nghiệm xác chim? Thần thiếp nghĩ đám chim này cũng là sinh vật sống, nếu như bị người ta hạ độc, dẫn phát cuồng tính, tất nhiên là có dấu tích để lại, giống như người chết, chỉ cần tra xét liền biết ngay. Kỳ thật không cần khám nghiệm tử thi, ngự y trong cung đều là những nhân tài của quốc gia, chắc chắn có thể nghiệm ra...

...”

Hoàng hậu ngắt ra, không nghĩ đến chính ta sẽ chủ động đồng ý cho điều tra. Ta vừa nói ra lời này, Khánh Mỹ nhân đúng là không còn lời nào để nói. Hoàng hậu liền hỏi: “Khánh muội muội thấy thế nào?”

Khánh Mỹ nhân chưa trả lời, ta liền nói: “Khánh muội muội bị đám súc sinh này mỗ đến cả người đều là thương tích, đầu bù tóc rối, nên rửa mặt chải đầu lại mới phải.” Ta lại tà tà quay qua liếc mắt nhìn Hạ Hầu Thần một cái, “Hoàng thượng ngài cũng thật là, tại sao không thương hoa tiếc ngọc gì hết? Bộ đáng Khánh muội muội thế này làm sao gặp người?”

Khánh Mỹ nhân lúc này mới nghĩ đến đối tượng nàng một lòng nịnh bợ đang ngồi trên kia, nhất thời quên hết những chuyện khác, dùng tay vuốt ve hai má, lắp bắp mà nói: “Hoàng thượng, xin cho phép thần thiếp...”

Hạ Hầu Thần nói: “Lui ra rửa mặt chải đầu rồi lại đi lên.”

Câu hỏi của Hoàng hậu, liền giống như không hỏi.

Hạ Hầu Thần nói: “Tuyên hai thái y tiến vào, trước mặt mọi người kiểm nghiệm xác chim. Trẫm cũng muốn nhìn xem, rốt cuộc là người phương nào âm thầm phá rối.”

Hoàng hậu há miệng thở dốc, cuối cùng không nói ra được lời phản đối.

Xác chim chết tự nhiên do Khang Đại Vi phái người trông giữ, không ai được đụng vào.

Sau khi ngự y tới, để tránh bản tai mắt chúng phi tần, liền ở sau tấm bình phong kiểm tra. Một lát sau, Từ lão ngự y được xưng là người tài bậc nhất liền đây về nghiêm trọng quỳ trên mặt đất bẩm báo: “Bẩm hoàng thượng, đám chim này quả thật trúng độc...”

Vừa nghe câu này, Khánh Mỹ nhân đã rửa ráy sạch sẽ, thay đổi một thân y phục thơm tất liền chửi bới thất thanh, cũng oán hận trừng ta, giống như là muốn ăn sống ta.

Hoàng hậu kêu lên: “Lại có loại chuyện này ư?!”

Hoàng thượng liền nhíu mày hỏi: “Trúng loại độc nào?”

Lão ngự y liền đáp: “Bẩm hoàng thượng, lão thần chỉ biết bẩm báo với hoàng thượng kết quả mà lão thần điều tra được, mọi chuyện xin hoàng thượng

định đoạt. Lão thần mở bụng đám chim ra, theo thứ tự dùng ngón chân thăm dò, phát hiện trong máu trong ruột chim đều có độc, lại cẩn thận dùng nước trong rửa sạch trắng vị...”

Nghe đến đó, không ít phi tần thích giả bộ mảnh mai trước mặt Hạ Hầu Thần che miệng, gần muốn nôn mửa. Ta chậm rãi uống một ly trà, nói: “Từ ngự y, tình tiết không cần nhiều lời, trực tiếp giảng ra kết luận là được.”

Từ ngự y liền nói: “Lão thần phát hiện trong cơ thể chúng có thạch anh tím, thạch anh trắng, bột đá đỏ, không thạch chung, bột đá vàng, năm loại bột phấn, hơn nữa da của đám chim đều trở nên vô cùng yếu ớt, khê đục vào, lông chim liền rụng xuống. Thần có thể khẳng định, đám chim này trúng độc đã lâu, phải đến một hai tháng, tuyệt đối không phải chuyện một sớm một chiều.”

Đám phi tần đương nhiên không rõ Từ ngự y giảng là loại độc nào, mà hoàng hậu hoàng thượng lại lập tức hiểu ngay. Sắc mặt hoàng hậu trở nên cực kỳ âm trầm, lạnh lùng trừng mắt nhìn Khánh Mỹ nhân một cái. Mà hoàng thượng thì lạnh lùng nói: “Từ ngự y, khanh đi xuống trước đi. Chuyện này không được truyền ra, trong cung đình chưa hề phát sinh chuyện này. Khanh đã nhớ kỹ chưa?”

Khánh Mỹ nhân chưa suy nghĩ đã vội la lên: “Hoàng thượng, ngài nghe thần thiếp nói một chút, có người đã hạ độc cho đám chim từ một hai tháng trước, lúc đó thần thiếp...”

Nàng tính toán thời gian, liền khê giật mình. Đó là lúc nàng mới vào cung, còn chưa được Hạ Hầu Thần sủng ái.

Sau khi Từ ngự y lui ra, hoàng hậu và hoàng thượng đều không nói tiếng nào. Chúng phi tần hiểu chuyện, liền khép miệng không nói, người không hiểu thì xoay trái xoay phải nghe ngóng. Dần dần, “Ngũ Thạch Tán” loại độc bị triều đại liệt vào cấm dược, liền lưu truyền trong bữa tiệc.

Khánh Mỹ nhân đương nhiên nghe rõ ràng tiếng xì xào bàn tán trong bữa tiệc. Cách pha chế Ngũ Thạch Tán thì nhiều người không biết, nhưng mọi người đều biết rõ ba chữ Ngũ Thạch Tán này. Tiền triều, không biết bao nhiêu người vì dùng thuốc này mà chết, sau đó bị tiền hoàng liệt vào cấm dược. Khi tiền hoàng lớn tuổi phát bệnh, trong cung đình xuất hiện bí văn tương truyền, tiền hoàng là bị người ta ngầm hạ Ngũ Thạch Tán mới lâm bệnh nguy kịch. Chuyện này đương nhiên là một lời đồn chưa được chứng thật, nhưng bởi vậy càng thấy rõ Ngũ Thạch Tán gây tai họa khôn lường. Hiện giờ trong cung đình làm sao thấy được tung tích của nó, bảo mọi người sao không kinh hoàng cho được?

Sắc mặt Khánh Mỹ nhân phút chốc trắng bệch nào còn đáng vẻ bề vệ kiêu ngạo vừa rồi. Nàng run run bước ra khỏi hàng quỳ xuống, “Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương, thần thiếp tuyệt đối không dám dùng vật ấy, thần thiếp là bị người ta hãm hại...”

Ta nhàn nhạt mà nói: “Khánh muội muội, lúc thì muội nói bản phi hãm hại muội, lúc lại nói có người khác hãm hại muội, chẳng lẽ muội hoàn toàn không có lỗi gì? Nếu muốn bầu vùi lung tung, bảm cán người khác, thì phải xuất ra một ít chứng cứ mới được.”

Khánh Mỹ nhân cuống quýt dập đầu, nói: “Thần thiếp không dám, thần thiếp không dám! Thần thiếp xin bẩm báo sự thật. Bầy chim này, kỳ thật là thần thiếp nhờ Không thượng cung mang vào trong cung, tất cả cách nuôi chim cho chim ăn, đều là Không thượng cung đưa cho. Quần áo thần thiếp mặc trên người, cũng là Không thượng cung thiết kế chế tạo...”

Chúng phi tần ồn ào, không nghĩ đến nàng lại bầu vùi lời tới Không thượng cung. Ta hơi trầm tư, im lặng không nói, nhìn hoàng hậu, lại thấy ánh mắt nàng lạnh nhạt, sắc mặt tối tăm, oán hận nhìn Khánh Mỹ nhân.

Hạ Hầu Thần nói: “Khang Đại Vi, kêu người đi cục Thượng Cung truyền những người liên quan đến hồi hạn. Chú ý đừng nhiệt náo khiến dư luận xôn xao.”

Khang Đại Vi mang theo hai tên thủ hạ vội vàng đi cục Thượng cung.

Trong lúc chờ đợi, Khánh Mỹ nhân biết mình đã gây ra đại họa, liền nói không ngừng, “Thần thiếp mong được làm nương nương mới tiến cung, nhưng vẫn không được hoàng thượng đề mắt. Có một ngày thần thiếp nhầm chân, đi cục Thượng Cung chọn lựa vòng tay, muốn loại đẹp hơn, Không thượng cung liền lên lút nói cho thần thiếp phương pháp này. Hoàng thượng, thần thiếp kêu nhà mẹ gom góp không ít bạc mới được bộ xiêm y cùng đám chim này, thần thiếp thực sự không biết hóa ra mấy con chim đó lại bị cho ăn độc được...”

Nàng một mình thao thao kể suốt tuần tuốt, đem mọi chuyện trước sau đó ào ào ra như vắt nước. Hoàng thượng mặt lạnh âm trầm ngồi trên ghế chủ tọa, hoàng hậu nào dám ngăn cản nàng, không cần Không Văn Trân đến đối chất, tất cả chân tướng đã một rõ hai ràng.

Mà Khang Đại Vi sớm đã lấy kiện xiêm y bảy màu nàng vừa thay ra, lại kêu Từ ngự y chờ bên ngoài điện tiến vào xem xét. Chỉ một chốc, Từ ngự y liền tra ra những kẻ hở giáp ranh trên kiện xiêm y này, đều có Ngũ Thạch Tán. Mọi người rút cuộc đã rõ, hóa ra chân tướng chuyện trần chim quần thân mà bay là như thế.

Trong đại điện, không khí lạnh đến làm cho người ta ngạt thở. Nhóm phi tần không dám thở mạnh, cả đại điện chỉ còn nghe tiếng Khánh Mỹ nhân lao thao kể lể không dứt.

Một lát sau, Khang Đại Vi liền dẫn Không Văn Trân tới. Nàng ăn mặc chỉnh tề, thân mặc bào phục của thượng cung, búi tóc Đại thủ không loạn, vừa nhìn qua tình thế trong điện, liền biết đại sự không ổn. Vừa tiến điện, còn chưa hành đại lễ với hoàng thượng hoàng hậu, chân đã mềm nhũn trước, lao đảo một cái suýt ngã, bị hai tiểu thái giám kéo lại bắt tiến vào, kéo tới trước mặt hoàng thượng hoàng hậu. Nàng quỳ trên mặt đất lạy không ngừng, chỉ biết kêu: “Nô tỳ đáng chết, nô tỳ đáng chết.”

Kể từ đó, không cần thăm vấn, tất cả mọi chuyện đều rõ ràng. Khánh Mỹ nhân đã nói thật, Không Văn Trân dùng thủ đoạn đòi tiền nhóm phi tần vượt định mức, nhận hối lộ, đưa cấm dược vào đại nội cung đình, làm ô nhiễm sự thanh tịnh của cung đình, lúc này bị Hạ Hầu Thần trong con thịnh nộ bái

miễn chức vị, cũng bị đưa vào đại lao Tông Nhân phủ chờ phán xét, tất cả những người liên quan bị tra ra đều không được tha thứ.

Về phần Khánh Mỹ nhân, bị Hạ Hậu Thần răn dạy và quở mắng vì dùng thủ đoạn bàng môn tả đạo** tranh thủ tình cảm, đánh nhập lãnh cung, vĩnh viễn không được phục chức.

(**Bàng môn tả đạo: Thủ đoạn mờ ám, không chính thống.)

Thọ yến hoàng hậu tỉ mỉ tổ chức liên vôi vàng kết thúc như thế. Hai vị thọ tinh còn lại dù không bị liên lụy, nhưng trong cung lại không dám mở thọ yến nữa. Hoàng hậu trải qua trận này, mất đi hai trợ thủ đắc lực là Khánh Mỹ nhân và Khổng Văn Trân, liền ở trong Chiêu Thuận cung cáo ốm không ra. Ta thuận lợi tiếp nhận quyền giải quyết chuyện lục cung với hoàng hậu. Trải qua đại biến như thế, mỗi người trong nhóm phi tần đều cẩn thận dè dặt, tuy bị ta áp chế, cũng không ai còn dám cãi lệnh.

Chú thích:

(1) Hoa kim yêu đài (dây lưng vàng):↑

(2) Hoa ngọc lan tím:↑

(3) Hoa Kim tước:↑

(4) Cầu chín khúc:↑

(5) Búi tóc Triều Phụng:↑

(6) Chim Họa Mi:↑

(7) Chim Bát anh:↑

(8) Chim Anh nga da hổ:↑

(9) Vọng Tiên kế:↑

Bạn đang đọc truyện *Thượng Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Vì đoạt thượng cung, lại lập mưu kế.

Vị trí thượng cung hiện giờ còn trống, đương nhiên phải tìm người thích hợp để lấp chỗ trống. Ta biết rõ lần này ta lại phải cùng hoàng hậu tranh đoạt quyền lực một phen, mà chuyện này Hạ Hậu Thần không thể nhúng tay. Trong triều đình hần không ngừng lập người mới đã kích Thời gia, sớm đã khiến Thời gia bất mãn. Thời gia giàu nhất nhì thiên hạ, nếu như Hạ Hậu Thần biểu hiện ra sự bất mãn đối với hoàng hậu quá rõ ràng, rất dễ khiến Thời gia bí quá hoá liều, làm cho kinh tế dao động.

Ta hiểu rõ suy nghĩ của Hạ Hậu Thần, hần chỉ muốn tranh đấu không thấy máu để góp phần ổn định thời cuộc. Dù sao hần mới đăng đế vị, căn cơ chưa ổn, mà gia tộc Thượng Quan tiền triều gần như đã vết sạch quốc khố, nếu như lại gây ra chiến tranh, chỉ sợ lại phải tiêu tốn không ít bạc.

Ánh nắng sớm tươi sáng, bầu trời trong xanh, trông ra ngoài cửa sổ, trên ngọn cỏ xanh biếc còn đọng sương sớm. Ta nhìn người đang quỳ trước mặt, nhẹ giọng hỏi: “Vết thương trên tay ngươi đã đỡ chưa? Đã tới đây, bản phi sẽ sai người đắp bó bột mỗi ngày cho ngươi, nhờ ngự y dùng kim châm giúp ngươi đã thông huyết đạo, sẽ chậm rãi tốt dần lên.”

Tiêm Tử ngẩng đầu lên, làn môi run nhẹ nhẹ, dập đầu hành đại lễ, nói: “Đa tạ nương nương.”

Ta cười nói: “Ngươi giúp bản phi một biệc lớn như vậy, bản phi sẽ không bạc đãi người đã giúp ta. Đúng rồi, cái tên Tiêm Tử này đã là tên cũ của người trong Tiêm Vũ các, không thể dùng nữa, ngươi liền theo bọn Tổ Linh, gọi là Tổ Tú đi.”

Tiêm Tử lại dập đầu với ta lần nữa, “Nô tỳ đa tạ nương nương ban tên, nô tỳ sẽ không khiến nương nương thất vọng.”

Tổ Linh mang theo Tiêm Tử lui ra. Nhìn bóng lưng các nàng biến mất sau bức rèm che, ta chậm rãi kéo ngăn kéo tinh xảo ra, mở ra một cái bao lụa nhỏ. Bên trong bao là một ít đồ cho chim ăn thật nhỏ, màu xanh nhạt, đưa đến gần chóp mũi ngửi, không có mùi tanh tươi bình thường của đồ ăn dành cho chim, bên trong lại có một loại hương vị kỳ dị. Đây cũng là đồ ăn mà Tiêm Tử tráo đổi lấy về.

Đám chim chóc đã quen ăn đồ ăn có tác dụng mê hoặc này, nếu ngừng hơn mấy ngày không ăn, thì cũng như con người, ngựa ngáy bực bội không chịu nổi. Tuy là trước đây đã huấn luyện khiến chúng nó theo lệ thường quán quanh thân mà bay, nhưng đã mấy ngày không ăn, lại nghe được trong xiêm y đó có hương vị Ngũ Thạch Tán, làm sao có thể nhịn được?

Khánh Mỹ nhân lấy đồ ăn đặc chế cho bày chim ăn, lại lấy Ngũ Thạch Tán khâu lẫn trong váy để hấp dẫn lũ chim, dùng tiếng nhạc bước nhảy để khổng chế chúng quán thân mà bay, nhưng bỗng nhiên ngừng không được ăn thì đến người còn ngửa ngáy khó chịu, huống chi là đám chim?

Khánh Mỹ nhân đã nói sai. Ta không có hạ độc đám chim của nàng, chẳng qua ta chỉ thay đổi đồ ăn của đám chim đó mà thôi.

Ở trong ngự hoa viên, ta dùng ngôn ngữ khiêu khích, khiến nàng sinh lòng bất mãn: lúc tặng quà, còn tặng kèm hoa Kim tước, khơi mào sự tức giận đối với ta trong lòng nàng; thẳng đến khi đám chim không khổng chế được, nàng sẽ trút hết thủy lửa giận vừa mới bộc phát lên người ta, khiến hoàng hậu sinh nghi, cho rằng ta âm thầm ra tay, vì vậy mà không ngăn cản ngự y điều tra, lại vạch trần ra tất cả sự tình.

Ta gọi Tổ Linh vào, đưa bao lụa này cho nàng, “Đem thứ này hòa với nước, đào cái hố chôn thật sâu. Cũng không thể để nó tiếp tục hại người.”

Tổ Linh gật đầu tự đi xử lý.

Buổi tối lúc Hạ Hầu Thần tới đây, tuy gương mặt lạnh lùng, bộ dáng giống như là phần nộ chưa tiêu, nhưng ta lại cảm thấy kỳ thật trong lòng hắn đang cực kỳ cao hứng. Ta vẫn chưa khoe công với hắn, chỉ kêu người chuẩn bị hai loại thức ăn, ta lấy rượu mật ra mời hắn uống hai chén. Chúng ta không đề cập đến chuyện phát sinh ngày hôm trước. Khánh Mỹ nhân liền như một đoạn nhạc đệm nho nhỏ trong dòng chảy sinh mệnh của hắn, chỉ sợ hắn sớm đã không còn nhớ đến nàng nữa. Kỳ thật có lúc ta nhìn gương mặt tự nhiên hờ hững của hắn, chung quy luôn nghĩ rốt cuộc những phi tần đó đang tranh cái gì. Tranh sự sủng ái như ánh nắng sớm mai lướt qua trong giây lát của hắn? Hay là quyền lực hắn nắm giữ trong tay? Đối với ta mà nói, ta chỉ muốn tranh cái thứ hai. Cảm giác từ trên cao, tôn quý nhìn xuống đám người phía dưới, chỉ có hắn có thể cho ta. May mà hắn đã cùng ta lập hiệp nghị, hắn cho ta cái ta cần có, ta sẽ trợ giúp hắn hoàn thành việc hắn muốn. Hết thủy đều không quan hệ đến tình ý.

Cho nên, khi ta giả bộ tranh giành ghen tuông, hắn liền phối hợp với ta thâm tình khẩn thiết. Ta nghĩ, chúng ta đều là người biết diễn kịch. Có đôi khi nhìn vào ánh mắt của hắn, dịu dàng như muốn chảy ra nước, ta còn thật sự cho rằng mình đang được sủng ái.

Ta cầm lấy chén ngọc linh lung trên bàn, nói với Hạ Hầu Thần: “Chúc mừng hoàng thượng đạt thành tâm nguyện.”

Hắn chạm cốc cùng ta, cười nhạt, “Ái phi chúc mừng ta cái gì?”

Ta uống cạn rượu trong chén, cười mà không đáp, chỉ vào thân ảnh Tổ Tú đang đi ra cửa, hỏi hắn: “Cung tỳ thần thiếp mới thu nhận này, hoàng thượng có vừa mắt không?”

Hắn buông chén rượu chưa uống xuống, chậm rãi nói: “Ái phi biết trăm hận nhất là cái gì không? Trăm muốn mỹ nhân, tất nhiên là quả thật trăm có mơ tưởng, nhưng có người lại năm lần bảy lượt không biết điều, cứ cứng đầu nhét người vào bên cạnh trăm...”

Ta hờn dỗi cười cười, “Hoàng thượng, sao ngài lại giận rồi? Thần thiếp cũng không có ý đó. Thần thiếp là muốn để hoàng thượng nhìn xem, cung tỳ thần thiếp mới thu nhận trông có được không?” Ta kéo ống tay áo của hắn, “Hoàng thượng, trước kia ngài thực sự chưa từng gặp nàng sao?”

Hắn nhíu mày suy nghĩ, nói: “Hình như đã gặp qua, nhưng không nhớ rõ ở trong cung nào.”

Ta liền nói lòng ống tay áo của hắn, nói: “Hoàng thượng thật là tuyệt tình. Mấy ngày trước đây còn ở chỗ thần thiếp không ngừng nhắc tới Lộng Ngọc thôi khèn, nay Lộng Ngọc bị người ta kéo xuống nước, hoàng thượng liền không nhớ tới nữa rồi sao?”

Hắn ngẫm nghĩ cẩn thận, nói: “Hóa ra là cung nữ đàn hay ở Tiềm Vũ các. Bất quá trăm chỉ mới thấy một lần, về sau chưa hề gặp lại, làm sao mà nhớ được?”

Hắn cũng không nghĩ đến, chỉ một lần gặp mặt này, thiếu chút nữa đã khiến Tổ Tú mất đôi tay. Trong cung chính là như thế. Nữ nhân trong cung, bất luận thân phận thế nào, đều là nữ nhân của hoàng thượng. Việc này khiến cho một số người ôm ấp vô số kỳ vọng, đồng thời mang lại cho một số người khác vô số khủng hoảng. Nhưng vị thiên tử này, làm sao hiểu được nỗi chua chát đắng cay trong đó?

Hắn thấy ta trầm mặc không nói, chỉ lo uống rượu mật, liền bu lại, đoạt lấy cái chén trong tay ta, nhẹ nhàng liếm một cái trên môi ta, nói: ”Rượu mật của ái phi thật ngọt.”

Ta vội vàng cười tránh đi, ngẫu nhiên ngẩng đầu, thấy ánh mắt hắn như si như say, ngưng thần nhìn ta, thể hiện ra bộ dạng biếng nhác mà đầy hứng thú. Thần thái của hắn lúc này, quả thật tuần tú đến không có cách nào diễn tả bằng ngôn từ. Ta như bị mê hoặc, có một lúc trong đại não dường như ngừng mọi suy nghĩ lại, chỉ ngơ ngẩn nhìn hắn. Hắn lập tức hôn lên làn môi ta, đè ta ở trên giường. Đầu lưỡi linh hoạt ở trong miệng dây dưa cùng ta, tay trái sớm đã theo cổ áo chui vào trong sớ soạng, âu yếm trên thân thể ta. Ta đang bị hắn hôn đến thở không nổi, hắn lại thả lỏng môi ta, đôi mắt say mê đến có thể chìm chết người. Làn môi lại chuyển về hướng gáy, ở bên tai ta cắn nhẹ mút hút.

Trước giờ, hắn không hề thực hiện khúc dạo đầu như vậy với ta, trước kia luôn vội vàng đi thẳng vào chủ đề chính. Ta bị hắn chơi đùa như thế, chỉ cảm thấy cả người giống như là than đá, rất dễ cháy lại cực kỳ khó tắt lửa, cả người xui xẻo không còn chút sức lực. Y phục ta mặc vốn rộng rãi, tay hắn công thành đoạt đất, không cần xé rách quần áo trên người ta, liền có thể trực tiếp thâm dò vào. Ta chỉ cảm thấy bị những nơi hắn vỗ về chơi đùa bỗng nhiên xuất hiện biến hóa kỳ dị, lại có chút khát vọng hắn. Ta vốn chỉ có sự chán ghét đối với chuyện này, hoàn toàn không có chút hảo cảm nào. Suy nghĩ xẹt qua trong đầu khiến ta sợ ngây người, phản ứng đầu tiên, đó là tránh né ngón tay của hắn. Hắn lại dùng tay kia ấn ta xuống khiến ta không thể động đậy, toàn bộ thân hình để ép lên, lâm lâm nói: “Đừng trốn tránh. Ta biết trong lòng nàng đang nghĩ cái gì, kỳ thật việc này cũng rất vui thích. Trăm sẽ khiến nàng sung sướng.”

Ta mềm lòng, thuận theo ý hắn. Vài lần trước đây tuy ta tận lực cố nén, vẫn khiến hắn nhìn ra ta không vui và chán ghét. Hắn cho rằng lần này ta tránh

né, cũng là vì như thế.

Nhưng ta làm sao có thể nói ra miệng, lúc này suy nghĩ của ta lại hoàn toàn trái ngược?

Lần này quần áo trên người ta không bị hấn thô bạo xé rách, mà bình thường cởi xuống từng lớp từng lớp. Sắc mặt hấn đỏ hồng, đôi mắt trở nên sâu thẳm, nhưng vẫn cố nén, thăm dò, rốt cuộc thấy gương mặt ta không có biểu hiện sợ hãi trước kia nữa, lúc này mới vọt vào. Một lần này, đúng như hấn sờ liệu, ta không có chút không thích nào, ngược lại cảm giác thân thể như rớt vào một đám mây bảy màu, lại giống như nhành cỏ nhỏ mùa xuân hạn hấn đã lâu lại gặp cơn mưa rào, có một loại vui sướng cùng khoái lạc nói không nên lời. Đại khái là thần tình trên gương mặt ta cuốn hút hấn, động tác hấn càng nhanh hơn, cho đến khi trong đầu ta trống rỗng, thật lâu sau tựa hồ mới nhìn thấy bên trong tấm màn đen có pháo hoa nổ tung, đẹp không sao tả xiết.

Ta chưa từng nghĩ loại chuyện này có thể tốt đẹp như thế, thân thể giống như lập tức hoàn toàn nở rộ, tiếp thu sự tiến công lần lượt của hấn cũng không hề đau đớn, lại có một loại kỳ vọng, hi vọng hấn vĩnh viễn không ngừng.

Đến lúc cửa sổ có ánh nắng sớm nhợt nhạt chiếu vào, chúng ta mới ngừng lại. Hấn nằm ở bên cạnh ta, lớn tiếng hô: “Thông tri ngự thư phòng, hôm nay trẫm không lâm triều.”

Ta chợt thấy một trận xấu hổ đánh úp lại, nói: “Hoàng thượng, làm sao có thể như vậy. Thế này, chẳng phải thần thiếp trở thành hồng nhan họa quốc rồi sao.”

Hấn vỗ vỗ cái mũi lơ đãng của ta, cười quái dị nói: “Nàng cho rằng trẫm là người sắt, sau khi bị nàng dụ hoặc như thế, trẫm còn có thể đi đứng bình thường sao?”

Ta xấu hổ e thẹn, “Hoàng thượng, thần thiếp nào có?”

Hấn mơ màng nói: “Ngủ đi. Trẫm cũng mệt mỏi rồi, ngày ngày thượng triều, nghe đám lão hủ biện luận, không phân biệt được đúng sai phải trái nữa, trẫm cũng phải cách xa bọn họ cẩn thận suy nghĩ.”

Nghe hấn nói như thế, không biết vì sao, trong lòng ta mơ hồ dâng lên cảm giác cùng chung hoạn nạn với hấn. Tuy hấn là thiên tử cao quý, nhưng lại không phải do thái hậu sinh ái, chẳng hề được sủng ái, sinh tồn giữa khó khăn, vài lần nguy hiểm thiếu chút nữa bị phế bỏ. Bằng sự ần nhẫn cùng mưu lược của chính mình, hấn mới một lần lại một lần tìm được đường sống trong âm mưu hiểm ác. Sau khi lên làm hoàng đế, tiền triều để lại cục diện triều chính hủ bại, hấn bị phiên vương khắp nơi kèm chế. Kỳ thật chức hoàng đế này hấn làm cực kỳ mệt mỏi, chẳng phải cũng giống như ta, đau khổ cầu sống sao?

Ta nói: “Hoàng thượng, ngài yên tâm lo việc triều chính, trong hậu cung thần thiếp sẽ không để người nào quấy rầy đến ngài.”

Đây là câu nói tình chân ý thiết nhất của ta, lại chỉ đổi được từng trận tiếng thở của hấn, chắc là hấn không nghe được.

Thân thể ta cảm thấy cực kỳ mệt mỏi, nhưng không đau đớn như những lần trước, giống như một đoá hoa uống no nước rồi lờ lờ uể oải vậy, chỉ chốc lát sau, ta cũng ngủ thiếp đi.

Hôm nay Hạ Hầu Thần thật sự không có thượng triều, cả ngày cùng ta quán chung một chỗ. Buổi chiều chúng ta đi ngự hoa viên xem hoa xuân, tất nhiên là lại gặp không ít” phi tần tình cờ “; khiến hấn không vui, nói: “Hoàng hậu mặt hiền tay mềm, hai nàng cùng nhau giải quyết chuyện lục cung, cũng nên giúp đỡ hoàng hậu nhiều hơn, đừng để các nàng can rỗi thái quá mới được.”

Ta liền thừa cơ nói: “Hoàng thượng, trên tay thần thiếp đã không có người cũng không có quyền, sao có thể hỗ trợ được nhiều cho hoàng hậu. Hiện giờ vị trí thượng cung còn trống, vị trí này cực kỳ quan trọng, chỉ cần hơi vô ý, chọn sai người, sẽ giống như Khổng Văn Trăn, chỉ biết đưa tay đòi bạc, đưa những thứ dơ bẩn nào đó vào trong cung cũng không chừng. Thần thiếp chẳng hề trách hoàng hậu tin sai người, chỉ là lòng người khó dò, thời gian hoàng hậu chăm sóc hậu cung cũng không dài, chuyện nhất thời không tra ra cũng có. Không bằng lần tuyển thượng cung này, để thần thiếp và hoàng hậu bàn bạc, xem có thể dùng biện pháp gì, để thực sự tuyển ra người trung thành mà có tài nghệ.”

Hạ Hầu Thần liếc xéo ta: “Nghe ái phi nói như thế, chắc trong lòng đã có người phù hợp?”

Ta điều chỉnh biểu tình nói: “Hoàng thượng, tục ngữ có câu, chọn người hiền không kể thân sơ, trong lòng thần thiếp quả thật có một người thích hợp, đó là Tổ Khiết, người cũ trong cung thần thiếp. Nàng vốn xuất thân từ phường thêu, tài nghệ vốn đã cao siêu, hơn nữa làm người trung thành thật thà, thật sự rất thích hợp. Nhưng vì tránh để hoàng hậu sinh lòng bất mãn, quay đầu lại trách cứ hoàng thượng, thần thiếp không dám cầu hoàng thượng để nàng trực tiếp nhậm chức. Không bằng bảo cục Thượng Cung đề cử ra vài người, tham gia tuyển chọn. Hoàng thượng ra đề mục, tiến hành khảo sát từ các phương diện tài nghệ, đức hạnh. Như thế, vừa không mất công chính, hoàng hậu cũng không thể chỉ trích gì được.”

Đôi mắt Hạ Hầu Thần sáng ngời, “Phương pháp ái phi nghĩ, thực sự có vài phần giống với phương pháp khoa cử trẫm mới tổ chức. Tuy để thực hiện việc này khó khăn tầng tầng, bị một đám lão hủ cản trở, nhưng nếu có thể tổ chức một khoa cử loại nhỏ trong cung, cũng có thể giải được sự bí bách của trẫm.”

Ta biết trái tim Hạ Hầu Thần hiện tại đã hoàn toàn nghiêng về phía ta. Bất luận hấn và hoàng hậu có bao nhiêu tình ý, nhưng hoàng hậu sinh ra ở Thời gia, khi đứng trước ích lợi mưu cầu của Thời gia, cũng sẽ cho hoàng thượng ném không ít đau khổ. Hạ Hầu Thần vừa gặp hoàng hậu, liền nghĩ đến tranh đấu trên triều đình, tình ý có nhiều, cũng dần dần bị hao mòn sạch sẽ.

Nhà mẹ đẻ tiềm lực hùng hậu, trước mặt tân đế Hạ Hầu Thần này, là tốt hay xấu đây?

Qua mấy ngày, lúc hoàng thượng ở Chiêu Thuần cung, ta liền đi Chiêu Thuần cung thỉnh an hoàng hậu, trong khi cười đùa đề cập đến vị trí thượng cung còn trống, không bằng xin hoàng hậu đề cử người, cũng để cho cục Thượng Cung có người lãnh đạo.

Hoàng hậu trải qua sự kiện lần này, bị đả kích không nhẹ, tuy biết vị trí này quan trọng, nhưng tìm đâu ra nhân tài thích hợp, liền nói để cục Thượng Cung đề bạt người từng trải lên là được. Ta liền nói: “Thần thiếp vốn là thượng cung, hiểu rõ chuyện trong cục Thượng Cung. Trên tay thần thiếp cũng có một người, cũng là một cung tỳ thông minh trung hậu, tài nghệ lại cao. Nhưng nếu để thần thiếp phái đi, sợ rằng sẽ khiến trên dưới không phục, tuy thần thiếp bình ôn vô tư, nhưng không thể khiến hoàng thượng hoàng hậu khó xử. Thần thiếp nghĩ, không bằng để nàng cùng những người cục Thượng Cung đề xuất tham dự một kỳ thi, chúng ta ra đề mục, so sánh năng ấy với mấy người khác, ai hơn ai kém, nhìn vào là biết ngay.”

Hoàng hậu nghe ta nói như vậy, liền sinh lòng cảnh giác, nhưng ta kiến nghị vô cùng quang minh chính đại, khiến nàng không nghĩ ra điểm nào để phản bác. Hạ Hầu Thần đã sớm bàn bạc với ta, liền nói: “Biện pháp ái phi nghĩ ra rất tốt. Hoàng hậu, nếu nàng không có ý kiến gì, liền chiếu theo ý này tiến hành đi.”

Hoàng hậu không còn lời nào để nói. Ta biết nàng không chịu bỏ qua, chắc chắn sẽ dùng tất cả thủ đoạn ngăn cản Tổ Khiết lên sân khấu. Tuy rằng nhà mẹ đẻ nàng tài cao thế lớn, nhưng nơi này là hậu cung, Cục Thượng Cung lại là chỗ ta quen thuộc, người trong cục Thượng Cung, phạm là cung nữ thù thù, cung nữ chế thóa, tổng cộng nhân sự bốn phòng có ai mà ta không rành mạch rõ ràng, biết rõ nhược điểm của mọi người. Dùng thủ đoạn quang minh chính đại như thế tuyển chọn, nàng tìm đâu ra người tới đấu với ta?

Sau khi hồi cung, ta liền sai Tổ Linh kêu Tổ Khiết ra. Tổ Khiết đã bế quan trong phòng được vài ngày, nói với người ngoài là bệnh thương hàn phát tác, bọn họ làm sao biết, ta để nàng ở trong phòng ngày ngày tập luyện công phu thâm thuà và chế thóa, huấn luyện bản lãnh để nàng đánh giá bản vẽ, chế tạo bản vẽ.

Tổ Khiết đi tới bên cạnh ta, lúc nàng thỉnh an ta, ta phát hiện tuy dung nhan nàng gầy yếu, nhưng tinh thần lại không tệ chút nào.

Hai mắt tuy mệt mỏi, có tơ hồng, nhưng vẻ hưng phấn trên gương mặt lại rất rõ ràng. Ta nói: “Tổ Khiết, hiện giờ kỳ ngộ bản phi đã chế tạo cho ngươi, có thành công hay không thì phải trông vào chính bản thân ngươi. Chuyện này, bản phi cũng không giúp ngươi được. Nếu như không thành, bản phi vẫn đối xử với ngươi như lúc trước, tiếp tục về cung đi theo bản phi, bản phi tuyệt đối không oán trách ngươi.”

Tổ Khiết nghe xong, ghen ngào không nói nên lời, quỳ xuống trước mặt ta, nói: “Nương nương, nô tỳ làm sao dám trách nương nương. Nương nương cho nô tỳ một cơ hội lớn như thế, nô tỳ nghĩ cũng không dám nghĩ. Nếu như nô tỳ có thể thành công, tất sẽ đem hết khả năng báo đáp nương nương...”

Nói xong, nàng quỳ lay ta, va đầu vào trên sàn nhà thùng thùng ra tiếng. Ta vội vàng kêu Tổ Linh kéo nàng lên, nói: “Tuy nói là bản phi đã giúp ngươi trải tốt con đường phía trước, nhưng tất cả công tác chuẩn bị vẫn không thể qua loa. Bản sớ tay ta đưa cho ngươi chắc hẳn ngươi đã hiểu, nhưng ngươi nên biết, tuy bản sớ tay này là tâm huyết của mấy đại thượng cung, là tinh hoa của cục Thượng Cung, nhưng sự phụ dẫn đường đi trước, các người tu hành lại đi sau, kết quả cuối cùng thế nào, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Ngươi nghiền ngẫm mấy ngày, đã hiểu hết hay chưa?”

Tổ Khiết thấy ta hỏi chính sự, liền dùng tiếng khóc, thuật lại từng cái. Trong lòng ta âm thầm khen ngợi ánh mắt nhìn người của mình không tệ. Tổ Khiết thích thù, đối với những thứ này có sự chuyên chú yêu thích trời sinh. Trong mắt ta, thay vì tranh thủ tình cảm với nhiều phi tần như thế, còn không bằng đi một con đường khác. Quan trọng nhất là, cục Thượng Cung có nàng trấn thủ, liền như cánh tay của ta, tương đương với việc vươn tay mắt đến mỗi cung tỳ hầu hạ bên cạnh phi tần. Tuy nàng không thông minh, nhưng lại biết nghe lời, đến lúc đó dạy dỗ thêm một chút, chắc hẳn có thể trở thành người trợ giúp đắc lực cho ta.

Tổ Khiết được ta chỉ đạo, liền trốn ở trong phòng tìm hiểu bản sớ tay ta đưa cho nàng. Lúc này, Túc nương đi đến, hành lễ với ta nói: “Nương nương, có nô tỳ tìm ra mấy tờ giấy này trong phòng của Khổng Văn Trân, ngài nhìn xem, có phải thứ ngài cần hay không?”

Ta cảm qua cẩn thận xem xét, thấy màu sắc rất cũ kỹ, chính là vài tờ ta xé từ quyển sổ thượng cung tự tay ghi chép.

Ta cẩn thận cắt kỹ, hỏi Túc nương: “Không có ai nhìn thấy ngươi đi chứ?”

Túc nương nhàn nhạt chấp tay, “Xin nương nương yên tâm, thân thủ của nô tỳ còn qua được.”

Khác với lúc trong ngục, hiện tại nàng ở chỗ này toàn không nở một nụ cười, lạnh lùng nhàn nhạt, có vài phần giống với bộ dáng Hạ Hầu Thần trước kia, tuy không giống Hạ Hầu Thần thường hay lời mặn lời nhạt, lại làm cho toàn thân ta không thoải mái, đối với nàng càng không có lời nào để nói. Thế là ta nói: “Ngươi đi nghỉ ngơi trước đi.”

Nàng xoay người đi ra cửa, đến cửa mới nói: “Nương nương vẫn nên từ từ điều tra thêm, bản ghi chép của thượng cung đừng để rò rỉ cái gì mới tốt. Váy bảy sắc cầu vồng như thế, cũng không biết Khánh Mỹ nhân mặc lên người sẽ xinh đẹp nổi bật thế nào. “

Ta cả kinh, mấy tờ giấy cũ từ trong tay rớt xuống. Ngược mắt nhìn nàng, lại chỉ thấy một góc áo của nàng lướt qua cạnh cửa, chỉ lưu lại tàn ảnh.

Giấy bay xuống đất, đập vào tầm mắt ta, đó chính là bản vẽ một cái váy bảy màu. Bên cạnh bản vẽ tràn ngập chữ nhỏ chi chít, có mấy hàng chữ lớn hơn một chút, tinh tường đập vào mắt ta: “Thần như làn gió, khi xoay chuyển lấp lánh bảy màu, chim bay quanh thân, mắt mờ thần rung, tao mị tận xương, đó là công hiệu của váy này...”

Ta chậm rãi nhặt mấy tờ giấy lên, từ ngăn kéo đầu giường lấy ra bản sớ tay của thượng cung, lật đến mấy tờ cuối cùng, đặt mấy tờ giấy rời lên chỗ thiếu.

Lại mở ra vài tờ lời nói đầu: loại phương pháp này tuy có thể giúp nữ nhân xuất chúng đoạt hết vinh quang, khiến người ta chú ý, nhưng phương pháp ta đạo, sơ sẩy một tí là đưa tới họa sát thân, người dùng phương pháp này phải cực kỳ thận trọng.

Ta khép trang sách lại, nhìn thể chữ Liễu xinh đẹp trên trang giấy, cũng không biết là do vị thượng cung nào lưu lại. Không sai, mấy tờ giấy thượng cung tự tay ghi chép này là ta tặng cho Không Văn Trân. Nàng giúp ta một lần, ta liền tặng nàng một tờ. Ta cũng đã nói với nàng, chỉ cần nàng vẫn giúp ta, quyền sổ tay này sớm muộn gì cũng là của nàng, nhưng nàng đã đợi không kịp, khẩn cấp vội vã bán đứng ta, khiến ta không thể đưa cho nàng tờ lời nói đầu mấu chốt nhất. Chỉ thiếu một chút, nàng sẽ biết, mấy tờ giấy này có thể lấy mạng người. Ai bảo nàng khẩn cấp vội vã như vậy, tham lam như thế?

Ta vốn không có ý muốn hại người, đáng tiếc, người bên ngoài luôn luôn bức ta phải hại người.

Ta để quyền sổ thượng cung tự tay ghi chép vào trong ngăn kéo đầu giường, khẽ mỉm cười. Người biết dùng quyền sổ này, tự nhiên có thể được nó giúp đỡ, người không biết dùng, sẽ bị nó liên lụy. Không Văn Trân, người và ta biết nhau nhiều năm như thế, còn tùy tiện phản bội, cũng quá không cẩn thận rồi.

Sáng sớm còn có thái dương chiếu rọi trên đỉnh đầu, nhưng đến buổi chiều, ánh mặt trời lại rút vào trong mây đen, đi trên đường liền lâm râm mát lạnh. Không lâu trước đây, ta còn từng bị đưa theo con đường này vào Tông Nhân phủ, mà hôm nay, ta lại từ này con đường đi thăm Không Văn Trân bị đưa vào Tông Nhân phủ. Trong cung tình người lạnh bạc, nàng đã vào ngục, chắc hẳn mỗi người đều tránh không kịp. Người thân ngoài cung của nàng sớm đã chẳng biết đi đâu, có lẽ cũng không có ai đi thăm nàng. Nàng lẻ loi một mình, chỉ sợ càng thêm lương hơn ta.

Nàng bị bắt vào tù, vốn là không cho người vào thăm tù, ta xin phép Hạ Hầu Thần, lĩnh thánh chỉ, mới được chấp thuận đến thăm. Trong phòng giam vẫn âm u ẩm ướt như trước kia, bởi vì đang là mùa xuân, trên vách tường có nước đọng chảy ra, tăng thêm vài phần ướt át râm mát. Nghe ta muốn đi vào trong lao thăm tù, Túc nương liền tự động xin dẫn đường. Ta đành phải cho nàng đi theo.

Đi vào trong nhà tù, cùng một gian phòng, vốn là nơi giam ta, hiện tại dĩ nhiên đã dọn sạch chần gấm, bộ đồ ăn, chỉ dùng đồ đạc của tù phạm bình thường thay thế.

Không Văn Trân cời đi châu thoa ngọc bội, đầu bù tóc rối ngồi trong góc tường, mới nhìn, ta cơ hồ không nhận ra nàng. Thấy ta tới, nàng tới gần song sắt, khiến cửa sắt rung động, nói: “Nương nương, ngài cứu nô tỳ, ngài cứu nô tỳ với! Nô tỳ chưa hề nói gì, không cung khai ngài ra, ngài nhất định cứu được nô tỳ...”

Ta ra hiệu cho Túc nương đến bên cạnh cửa trông chừng, đứng để người đến gần, tự mình đứng gần cửa sắt nói: “Không thượng cung coi ngươi biến thành cái gì rồi? Đám quan coi ngục đó đối xử với ngươi như thế nào? Nhớ lúc trước bản phi vào tù, quan coi ngục còn lưu vài phần mặt mũi, đối hết chần bông trong lao, ngày rét đậm còn có bếp sưởi ấm. Không có ai đến thăm bản phi, thậm chí còn ở ngoài đó bỏ đá xuống giếng hăm hại bản phi, nhưng bản phi ở trong ngục, thật ra cũng vẫn vui vẻ âm áp...”

Không Văn Trân nói: “Không, nương nương, ngài tin nô tỳ đi, trước giờ nô tỳ không nói xấu nương nương nửa câu...”

Ta để sát vào song sắt, lạnh lùng nhìn nàng, hỏi: “Nếu ngươi không tố cáo ta, làm sao hoàng hậu lại biết giờ bản phi bung thuốc đến Tĩnh Huy cung, ngay cả canh giờ cũng không tính sai? Nếu không phải ngươi đề cập chuyện đó với hoàng hậu, làm sao hoàng hậu biết? Có lẽ cái ngày ta gặp gỡ ngươi ở ngự hoa viên, ngươi vẽ mặt kinh hoàng, từ lúc đó, ngươi đã quyết định phản bội bản phi rồi?”

Không Văn Trân nói: “Hoàng hậu bức nô tỳ! Nàng ta là người lớn nhất hậu cung, nắm lục cung trong tay, kiểm chế cục Thượng Cung. Nàng bảo nô tỳ, nếu nô tỳ không phối hợp, vị trí thượng cung này sẽ không có phần nô tỳ. Hơn nữa, nàng cam đoan với nô tỳ, thân phận lúc nô tỳ vào cung tuyệt đối sẽ không bị người khác vạch trần. Nô tỳ biết làm sao? Tại cục Thượng Cung, nô tỳ chương quản bốn phòng gần ba trăm người, nhưng ở trước mặt hoàng hậu, nô tỳ cũng chỉ là một nô tài nho nhỏ, nô tỳ còn có thể làm thế nào?”

Ta sớm đã đoán ra đáp án như thế, liền khẽ thở dài một hơi, “Không Văn Trân, muốn bản phi cứu ngươi ra khỏi tù là không thể. Tội ngươi phạm thật sự quá lớn, sao có thể dùng thứ đó gây họa trong hậu cung? Ngươi nên biết, tuy những trang giấy thượng cung tự tay ghi chép này là tiền thù lao ta trả cho ngươi, nhưng mỗi người đều biết Ngũ Thạch Tán là thứ không thể dính vào. Chỉ tại ngươi tham vàng bỏ ngãi, nhưng cũng khó trách ngươi, vì cứu muội muội ngươi ra khỏi hố lửa, thật sự là chuyện gì ngươi cũng làm ra được...”

Biểu tình Không Văn Trân vẫn hồ thẹn như cũ, nghe đến một câu cuối cùng, hai mắt liền mở cực lớn, giật mình nhìn ta. Ta lấy một mảnh ngọc bội trong tay áo ra, đưa cho nàng, “Chỗ đáng khen ngợi duy nhất của ngươi, đó là ngươi toàn tâm toàn ý chiều cố muội muội của ngươi, khiến bản phi hâm mộ. Chuyện duy nhất bản phi có thể làm cho ngươi, đó là cứu muội muội ngươi ra.

Tuy muội muội ngươi trở mã vô cùng xinh đẹp, bạc chuộc thân cao tới vạn lượng, nhưng một ít tiền này, ta vẫn ra được...

...”

Ta đưa ngọc bội cho nàng, còn có một mảnh khăn gấm nho nhỏ, kèm theo một phong thư nhà ghi bằng thể chữ Khải nhỏ nhắn. Không Văn Trân vừa thấy liền nhận ra phong thư nhà này là ai viết, không khỏi che mặt khóc rống thất thanh.

Ta nói: “Không Văn Trân, dù ngươi sợ hình phạt, nói ra là bản vẽ này là bản phi đưa cho ngươi, thật sự cũng không có chuyện gì, không hề thương tổn đến bản phi. Vì bản phi biết rõ, bản vẽ này, chỉ là bản vẽ mà thôi. Hại người hay không, chủ yếu ở lòng người. Bản phi sẽ chăm sóc muội muội ngươi thật tốt.”

Không Văn Trân quỳ trên mặt đất, ngẩng đầu lên, nước mắt rơi như mưa, kêu một tiếng: “Nương nương...” Rốt cuộc không thể nói tiếng nào nữa, chỉ liên tục quỳ lạy ta.

Ta xoay người rời đi, cách thật xa còn có thể nghe thấy đầu nàng gõ trên mặt đất, thùng thùng ra tiếng.

Từ trong bóng tối đi ra cửa lao, ánh mặt trời rực rỡ khiến ta nhắm mắt lại. Túc nương vẫn đi theo sau lưng ta như cũ. Ta bỗng nhiên nói: “Túc nương, thực xin lỗi...”

Ta nhẹ giọng nói xong, cũng không biết nàng có nghe rõ ràng không, liền vội vàng đi lên phía trước. Túc nương trầm mặc đi theo bước chân ta, đột nhiên nói: “Nương nương, kỳ thật ngài không chỉ có muội muội là người thân duy nhất.”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Người chờ sắp đặt, từng bước lập mưu.

Ta cười khỏ trong lòng. Ta nói năng hùng hồn với người khác, nói cái gì hại người quan trọng là ở lòng mình, nhưng chính ta cũng đi hại đại nương, làm ra chuyện sai một bước hối hận cả đời, cũng khó trách kết quả là bị báo ứng ngay lập tức, khiến cho muội muội ruột thịt cũng trở mặt với mình. Nhớ tới lúc nhỏ, nàng từng cùng ta học thêu, vui vẻ hòa hợp, hiện giờ lại trở thành tình thế thù lương trước mắt.

Tông Nhân phủ không giống những nơi khác, nếu như không có ai chào hỏi, gửi gắm trước, sẽ có vô số hình phạt đang chờ đợi nàng, nhưng nàng ta thủy chung cũng không khai ta ra, không có ai biết bản vẽ váy bảy màu kia vốn xuất phát từ chỗ của ta. Về phần muội muội của nàng, sau khi chuộc ra khỏi thanh lâu, ta sẽ nhờ mẫu thân tìm người chăm sóc cô ấy.

Hiện giờ mỗi khi Hạ Hầu Thần nhìn ta, gương mặt liền lộ ra vẻ trầm tư, trong thần sắc tăng thêm vài phần tìm tòi nghiên cứu. Ngẫu nhiên quay người lại, liền thấy mắt hấn sâu thẳm, tóc đen như mực, nghiêng người tựa trên giường ngủ, quả thật tuần tú đến mức khiến người ta không thể tập trung mà nhìn. Ta vẫn luôn nhắc nhở chính mình, ta và hấn chẳng qua là vì ích lợi mà trở thành đồng minh, nhưng mỗi lần trông thấy dung nhan hấn, ta vẫn không thể kiềm chế, tìm đập thỉnh thình.

Ngày tuyển thượng cung đến rất nhanh. Ta cùng hoàng hậu hoàng thượng ngồi trên ghế chủ khảo, các phi tần khác cũng có tư cách xem xét. Có Hạ Hầu Thần ở đây, nhóm phi tần tất nhiên là mỗi người đều trang phục lộng lẫy, tề tựu đông đủ.

Người cục Thượng Cung đề cử là ba vị tổng quản cấp Tư thiết Tư chế từng trải, mỗi người đều làm việc ở cục Thượng Cung cục nhiều năm, tay nghề xuất sắc. Có một người tên Hoắc Thiên Bình, tuổi tác ước chừng khoảng bốn mươi tuổi, tay nghề luôn luôn xếp hàng đầu cục Thượng Cung, nhưng tính tình thành thật, tuân thủ bổn phận, chỉ biết chế thoa không tranh đấu với người, cho nên vẫn an ổn trên vị trí Tư chế này, rốt cuộc không thể lên chức. Đối với nàng, ta có phần tôn trọng. Lúc ta mới tới cục Thượng Cung, nàng dạy ta rất nhiều. Khi ta lên đến địa vị cao nhất là thượng cung, nàng cũng không hề có nửa câu oán hận, vẫn tận trung công tác như cũ. Ở cục Thượng Cung địa vị nàng rất cao, nếu như được nàng ủng hộ, con đường lên làm thượng cung của Tổ Khiết sẽ bớt đi rất nhiều trở ngại.

Hai vị còn lại tuy không có địa vị cao như Hoắc Thiên Bình, nhưng cũng đều là người thông tuệ lanh lợi, tay nghề tất nhiên là cao hơn những người khác nhiều. Ta nghe nói một vị trong đó là Đỗ Nhĩ Trân thường hay hết sức ân cần chạy tới cung hoàng hậu, vật phẩm hoàng hậu sử dụng, nàng vẫn tự mình mang đến, vị này chắc là người bên phía hoàng hậu. Còn lại một vị là Lâm Chi Xảo, có lẽ chỉ dùng làm nền cho cuộc tuyển chọn, mục đích chủ yếu là đủ số.

Khi Tổ Khiết lên sân khấu, mỗi người đều biết nàng là người hầu hạ trong cung ta, chẳng qua là một cung tỳ không danh không tiếng, chưa hề làm việc tại cục Thượng Cung. Gương mặt ba vị kia liền lộ ra vẻ không hài lòng. Biểu tình Hoắc Thiên Bình lạnh nhạt, khép mắt ngồi yên đợi ra đề mục, bộ dáng ung dung đến cực điểm.

Lần đầu tiên có cuộc tuyển chọn phô trương thế này diễn ra ở cục Thượng Cung. Người lên làm thượng cung, vốn chỉ cần người đứng đầu hậu cung chỉ định là được, nhưng lần này bởi vì ta giờ tay chặn ngang, chẳng những khiến hoàng thượng cũng tham dự bình chọn, còn có chúng phi tần đi theo. Ta muốn cho mọi người biết, trong hậu cung, hoàng hậu rốt cuộc cũng không thể một tay che trời!

Hoàng hậu nói: "Mọi người đã chuẩn bị xong, vị trí thượng cung liền tuyển ra từ trong bốn người các ngươi. Cục Thượng Cung luôn luôn quy củ, đều tìm người có tài nghệ chế thoa chế áo cao siêu để lãnh đạo bốn phòng trong thượng cung. Bỗng không nếu mọi người có gì không hiểu, hỏi bí quyết trong đó, các ngươi lại đáp không được, không phải là sẽ khiến cho cấp dưới thất vọng, mờ mịt không rõ ràng sao?"

Tất cả những lời hoàng hậu nói đều ám chỉ Tổ Khiết, ta làm bộ như không biết, mỉm cười nhẹ nhàng gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với đề nghị của hoàng hậu.

Nàng tiện đà nói tiếp: "Bởi vậy, sát hạch lần này, chúng ta sẽ bắt đầu từ chế thêu cài cơ bản. Trong mâm có đủ tơ vàng chỉ bạc, bốn vị lấy thời gian một nén nhang để chuẩn bị, quần ra thêu cài kiểu dáng độc đáo mới lạ. Bốn người dùng bình phong ngăn cách, ở trong một gian chế tạo, không được nhìn coi người khác."

Thêu cài trong mâm giống nhau như đúc, đều là mô hình ban đầu của thêu phượng, bốn người chỉ cần tận lực trang trí, hoặc quần chỉ vàng, hoặc khâu kim

châu phi thúy, tạo nên vẻ diễm lệ cho phượng hoàng là được. Số lượng, độ lớn nhỏ của phi thúy trong mâm đều giống nhau, tơ vàng chỉ bạc cũng giống nhau như đúc. Vì muốn công bằng, ta và hoàng hậu đã xem xét qua, cũng không có ai dám gian lận trên mấy thứ này.

Trận đấu tài nghệ này thật sự nghiêm túc, kết quả dựa trên tay nghề của mọi người. Bình phong bằng sa mỏng màu trắng tách rời bốn người chế thoa ra, mơ hồ có thể thấy thân ảnh bận rộn của các nàng ở sau tấm bình phong.

Trong lúc chờ đợi, ta ngồi trên trên chiếu, có mấy phi tần lạnh lẽo thừa cơ rời khỏi chỗ ngồi, đi đến bên cạnh Hạ Hậu Thần, hoặc mang điểm tâm, hoặc cười duyên rũ hỏi hân đồ trang sức, búi tóc của mình hôm nay có được không.

Hạ Hậu Thần biểu tình vui vẻ, cũng không trách cứ, lại rất hưởng thụ mặc các nàng quấy rối. Ta thấy tuy hoàng hậu vẫn bảo trì bộ dạng đoan trang, nhưng nụ cười lại càng lúc càng mờ nhạt, trong lòng thâm buồn cười, cũng không vạch trần, chỉ tự bụng chén uống trà, chú ý cử chỉ của Tổ Khiết sau tấm bình phong.

Một đám phi tần thấy hoàng hậu và ta không nói lời nào, càng đắc ý, thiếu điều mỗi một vị đều dạo quanh Hạ Hậu Thần một vòng.

Hương đốt hơn phân nửa, Hoắc Thiên Bình liền từ sau tấm bình phong đi ra, đưa cái khay trong tay cho cung nữ, bẩm báo với hoàng hậu hoàng thượng: "Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương, nô tỳ đã hoàn thành."

Cái khay được đặt trên một cái bàn dài và hẹp trong sảnh. Ta tiến lên, lấy trăm cái ra quan sát, trong lòng không khỏi thầm khen ngợi. Tay nghề của nàng thật là tốt, thân phượng chằng chịt mà chặt chẽ, mắt phượng lấy phi thúy tô điểm, ánh sáng chiếu vào trên đó, linh động như vật sống.

Châu thoa từ trong tay hoàng hậu hoàng thượng truyền khắp một vòng, sau đó lại truyền qua chỗ các phi tần, mỗi người đều khen ngợi không thôi, có người còn sợ hãi than thở. Tuy vậy châu thoa vẫn tuân theo quy củ, kiểu dáng cũng không có cái gì khác biệt với những cây trâm khác, không hề đặc sắc.

Lại một lát sau, Lâm Chi Xảo và Đỗ Nhĩ Trân cũng đã làm xong. Đỗ Nhĩ Trân hơi phát triển một chút, phía trên đuôi phượng xâu một chuỗi kim cương mỏng, nếu người ta mang ở trên đầu, kim cương nhỏ liền hơi hơi chớp sáng, phản xạ ra ánh sáng bảy màu.

Người hoàng hậu tuyển quả nhiên không giống người thường. Tuy nói tay nghề Đỗ Nhĩ Trân còn không bằng được Hoắc Thiên Bình, nhưng so về tâm tư xảo diệu, lại cao hơn cả Hoắc Thiên Bình. Cây trâm phượng này quả nhiên được chúng phi tần không ngừng ca ngợi.

Mà Tổ Khiết, cũng là người cuối cùng còn ở sau bình phong chế thoa. Hương đã sắp đốt đến tận đầu, còn không thấy nàng ra, ta có chút gấp gáp.

Hoàng hậu nói: "Ninh muội muội, ta thấy Đỗ Nhĩ Trân này không tệ a, ở cục Thượng Cung nhiều năm, biết rõ tất cả công việc của thượng cung, hơn nữa tài nghệ bản thân cũng rất xuất sắc. Theo bản cung thấy, Tổ Khiết trong cung muội tuy đã được muội dốc lòng đào tạo, nhưng sợ rằng cũng không đủ để so sánh với người ta."

Ta cười nhạt nói: "Nếu như nàng ấy thực sự không đủ để so sánh với người khác, thần thiếp cũng sẽ không thiên vị, đó là do tài nghệ của nàng không bằng người ta, bản phi sẽ toàn tâm toàn ý chúc mừng tỷ tỷ chọn được người xứng ý."

Hai chúng ta ở trên khe khẽ nói chuyện, nét mặt tươi cười như hoa, khiến chúng phi tần đều nhìn phía chúng ta. Hai tia mắt của Hạ Hậu Thần quét tới đây, tựa như châm biếm tựa như trào phúng, ta trông qua, lại thấy hân nâng chén trà sứ men xanh lên uống một hớp.

Thời gian trôi qua thật chậm, hương đốt đến tận đầu, cuối cùng Tổ Khiết mới từ sau tấm bình phong đi ra, bưng cái khay gỗ lim che bằng lụa mỏng, mà lúc này đây, hương vừa được đốt sạch.

Cung nữ tiếp nhận cái khay trong tay nàng, đầu tiên là đưa cho ta. Ta mở lụa mỏng, trong lòng dâng lên niềm vui sướng vô hạn. Minh quả nhiên không nhìn lầm người, chẳng qua là ngăn ngui mấy chục ngày mà thôi, nàng đã lĩnh ngộ tinh túy của cách đan chỉ vàng.

Chỉ thấy cái khuôn trâm phượng trong mâm vẫn chưa bị sử dụng, nhưng một cành trâm cài hình phượng sinh động như thật lại nằm trên khay gỗ. Nó tinh tế mỹ miều, thân thể mơ hồ trong suốt, cánh phượng mở rộng, cốt cách lông cánh phi thường sinh động, từ xa nhìn lại, chi tiết đến cả hoa văn trên thân phượng cũng một rõ hai ràng. Càng kỳ lạ là, cầm trong tay, nó nhẹ như lông hồng, chẳng hề nặng như phượng thoa bằng vàng.

Ánh mắt chúng phi tần sớm đã bị hấp dẫn, tiếng tán thưởng kinh hô không ngớt bên tai, hơn xa lúc ba người trước mang thoa ra. Lần này ai cao ai thấp đã rõ ràng, nhưng hoàng hậu lại nói: "Thoa này tuy chế rất tinh xảo, nhưng quy củ đó là quy củ, đã bảo phải dùng khuôn hình phượng trong mâm để chế trâm phượng, nhưng Tổ Khiết lại không dùng cái này. Hoàng thượng, như vậy không công bằng!"

Ta nói: "Lúc lập quy củ, có nói rõ phải dùng vật liệu trong mâm, nhưng không có nói nhất định phải dùng khuôn thoa hình phượng này. Trâm phượng Tổ Khiết chế tạo, đều dùng tơ vàng chỉ bạc trong mâm quần ra, có gì không thể? Nếu hoàng hậu nói như thế, chẳng phải là bắt buộc phải dùng hết tất cả vật liệu trong mâm mới được sao, thử hỏi có vị nào dùng hết không?"

Ta và hoàng hậu tranh đấu, bình thường đều trong bí mật, đây là lần đầu tiên ta đối chọi gay gắt với hoàng hậu. Nhất thời khiến chúng phi tần đều giật mình. Nếu như bình thường, Ninh Tích Văn đứng bên cạnh hoàng hậu nhất định đã góp lời, nhưng trải qua sự kiện Khánh Mỹ lần trước, nàng đã trầm mặc hơn rất nhiều. Chúng phi tần thấy khí thế của ta ngang bằng cơ hồ muốn kè vai với hoàng hậu, làm sao dám nói chen vào, mỗi người đều trầm mặc.

Hoàng hậu bị ta bác lời, run rẩy nửa buổi, mới kiên trì nói: "Mỗi người đều biết chế trâm hoàn thì phải dùng khuôn, Tổ Khiết làm như thế, chỉ sợ không được."

Ta vừa định mở miệng, Hạ Hầu Thần lại xua tay ngừng cuộc tranh luận của chúng ta, nói: "Trẫm thấy như vậy đi, trâm phượng Tô Khiết chế hiển nhiên không tệ nhưng hoàng hậu nói cũng không phải không có lý. Như vậy trẫm phán xử công bằng thế này, Tô Khiết cùng Đỗ Nhĩ Trần cùng đứng hàng nhất, Hoắc Thiên Bình tài nghệ cũng không kém, liệt vào thứ hai, mà Lâm Chi Xảo thì đứng hàng thứ ba."

Hạ Hầu Thần đã mở miệng, ta liền dừng lại không tranh cãi với hoàng hậu nữa, chỉ tức giận không thôi trừng mắt nhìn hoàng thượng. Trong mắt hoàng hậu mơ hồ hiện lên vẻ đắc ý, hiển nhiên, cách phân xử của Hạ Hầu Thần nghiêng về hướng hoàng hậu.

Kế tiếp đó là cuộc tỷ thí công phu thêu thùa, cũng trong vòng một nén nhang thêu ra hình long phượng may mắn được chỉ định. Lần này Tô Khiết làm không chê vào đâu được. Nàng vốn xuất thân từ phường thêu, hơn nữa vận dụng đủ loại phương pháp thêu ta dạy cho nàng tới mức xuất thần nhập hóa, tuy công phu thêu thùa của ba người khác cũng xuất sắc, nhưng hình dáng long phượng cứng nhắc, làm sao so được với Tô Khiết dùng tuyệt kỹ thêu lốt của mẫu thân ta, khiến cốt cách long phượng lồi lên, tạo cảm giác lập thể, quả thực giống như từ trong mảnh vải bay ra.

Chúng phi tần tất nhiên là sợ hãi than thở không thôi, Hoắc Thiên Bình luôn luôn không phục cũng nhịn không được tiến lên, tay vuốt ve hình thêu, khen: "Loại kỹ xảo này đã thất truyền nhiều năm, nô tỳ chỉ gặp qua một lần lúc còn niên thiếu. Không nghĩ đến hôm nay có thể gặp nó trong điện, nô tỳ cũng đã hài lòng thoả dạ rồi."

Lần này hoàng hậu không còn lời nào để nói, Tô Khiết tự nhiên được hạng nhất. Hoàng hậu thấy vậy, thần sắc liền hơi khản trương thất thố. Nếu lần tỷ thí thứ ba Đỗ Nhĩ Trần còn không thể dùng tài nghệ thắng được, như vậy vị trí thượng cung sẽ rơi vào trong túi Tô Khiết.

Ta và hoàng hậu đều hiểu rõ, cục Thượng Cung là một vị trí cực kỳ mấu chốt để tranh đoạt quyền lực, mất cục Thượng Cung, trong hậu cung liền mất đi non nửa giang sơn.

Vòng thứ ba cuộc tỷ thí, là đấu công phu tạo kiểu, dùng mảnh vải thêu hình long phượng may mắn trước mặt từng người, làm một món quần áo để thể hiện ra đặc điểm của tâm vãi dệt này, càng tinh xảo, hấp dẫn ánh mắt người ta càng tốt. Trong cục Thượng Cung, tuy bình thường cung nhân cũng thường xuyên chế áo, nhưng công dụng của hình long phượng may mắn lại hạn chế rất nhiều, không thể dùng trên người phi tần bình thường, chỉ có thể may quần áo cho hoàng hậu và hoàng thượng. Đề mục lần này, do đích thân hoàng thượng ra, ta cũng không được biết trước. Tô Khiết tuy được bù lại mấy chục ngày, nhưng rốt cuộc cũng là người mới, lần này có thể thành công hay không, liền trông vào cửa ải này. Tưởng tượng đến đây, ta không khỏi âm thầm gấp gáp.

Hoàng hậu lại thật sự chắc chắn, ngồi ở trên bảo tọa cùng Hạ Hầu Thần thì thâm to nhỏ. Bộ dáng thâm tình của hai người, đột nhiên khiến trong lòng ta nảy ra một cái ý niệm: Có phải Hạ Hầu Thần đã tiết lộ đề thi cho nàng biết trước không?

Nếu như thực sự là như vậy, ta thật uổng công làm tiểu nhân. Ta vốn cũng không nghĩ như vậy, nhưng hai người bọn họ trình diễn một bức vợ chồng tình thâm, thân mật khăng khít này, lại làm cho ta không thể không nghĩ như thế. Ta thậm chí suy nghĩ, Hạ Hầu Thần kêu ta trở về, rốt cuộc là vì cái gì? Thật sự để ta kiềm chế hoàng hậu sao? Ở chỗ hoàng hậu, hẳn lại làm sao để tự bảo chữa đây? Lòng nghi ngờ vừa nảy sinh, liền không thể ngăn chặn. Đường kim thánh thượng, nam nhân cao quý này, đã biết rõ thuật đế vương, khó tránh sẽ dùng thuật đế vương để đối phó chúng ta.

Tưởng tượng đến đây, ta liền nói: "Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương, quy củ trong hai đợt đấu trước, không có cái gì thú vị, vòng đấu cuối cùng này, không bằng để thần thiếp đề ra kiến nghị, gia tăng độ khó khăn cho nó, cũng để các vị muội muội xem được một màn thú vị, hai người thấy thế nào?"

Gương mặt hoàng hậu chợt lóe lên vẻ gấp gáp, càng chứng thật suy nghĩ trong lòng ta. Ta thầm cười lạnh trong lòng, người nam nhân này quả thật không đáng để nguyện trung thành, cũng được thôi, ta cũng hẳn cứ hợp tác theo nhu cầu là được.

Nhóm phi tần sớm đã bị Tô Khiết, con hắc mã* đột nhiên xuất hiện này kích thích đến phi thường hưng phấn, càng cực kỳ hâm mộ trâm phượng tinh mỹ do Tô Khiết chế tạo, ta vừa mới nói xong, hoàng hậu còn chưa thoát được lời nào, liền nhất tề đồng ý.

(*Hắc mã: người cạnh tranh không lường được thực lực.)

Hạ Hầu Thần liếc mắt nhìn ta một cái, ta nói: "Hoàng thượng, ngài xem các vị muội muội đều nhảy nhót không thôi kia, ngài cũng đừng vì một người cá biệt mà làm mọi người mất hứng."

Ta đặc biệt nhấn mạnh mấy chữ người cá biệt, ám chỉ cho hẳn ta đã phán đoán được sự thật nào đó, đôi mắt hắn biến đổi, thu lại nụ cười, nói: "Nếu như thế, ái phi nói xem, làm thế nào để gia tăng độ khó đây?"

Ta không thêm đề ý tới biểu tình của hắn, từ trên chỗ ngồi đứng dậy, cười nói: "Đã dùng miếng vải thêu để chế tạo y phục, không bằng chúng ta lại thêm một cái hạn định, hạn chế chỉ làm y phục cho hoàng thượng, để chúng phi tần bình luận, xem vật ấy có càng làm nổi bật lên vẻ tuấn lãng của hoàng thượng không. Mọi người thấy được không?"

Như thế, chúng phi tần đều tham gia bình chọn, kết quả không phải chỉ do hai người hoàng hậu hoàng thượng quyết định. Hơn nữa muốn bình luận có làm nổi bật lên vẻ tuấn lãng của hoàng thượng hay không, tất nhiên là phải để hoàng thượng mặc thử đó vào mới được. Ta tin rằng lúc Tô Khiết chế tạo đã lấy được sự khen ngợi của chúng phi tần, có mấy phi tần thậm chí khi nghe nàng cùng đứng vị trí thứ nhất với người khác, trong ánh mắt đã hiện lên vẻ bất mãn. Xem ra trải qua sự kiện của Khánh Mỹ nhân, thế lực quay chung hoàng hậu đã dần dần lui lõng.

Tuy rằng còn chưa có ai đi nương nhờ vào ta, nhưng từ sự kiện lần này, cảnh đó đã không còn xa nữa.

Tình huống tuy rất tốt cho ta, nhưng ta có chút lo lắng về Hạ Hầu Thần. Hắn là người đứng giữa, vừa an ủi hoàng hậu, vừa gắn bó với ta, nếu chuyện có sự thay đổi đột ngột, hẳn có thể hy sinh ta, nếu là trước kia, ta còn có thể xem hết thấy là chuyện hợp tình hợp lý, nhưng hôm nay vừa tưởng tượng đến,

trái tim đã có chút băng giá. Ta chỉ biết cười lạnh trong lòng, đã kéo ta lên thuyền của người, muốn khiến ta không nói một tiếng rời thuyền, chỉ sợ không thể.

Tuy nét mặt ta tươi cười như hoa, trong lòng lại băng lãnh thê lương. Hạ Hậu Thần dường như cảm nhận được, sắc mặt cũng lạnh xuống, nhàn nhạt mà nói: "Nếu ái phi đã đề nghị như thế, trăm sao lại không đáp ứng."

Không cho hoàng hậu ngắt lời, chuyện này đã được quyết định.

Hoàng hậu địa vị cao hơn, ngồi bên tay phải Hạ Hậu Thần, vị trí của ta liền thấp xuống, ngồi bên tay trái hần.

Liên tiếp xem hai cuộc đấu, tuy những món chế ra vô cùng tinh mỹ, khiến chúng phi tần xem no mắt, nhưng ngồi nửa ngày, chung quy cũng có chút mệt mỏi, hoàng hậu liền đề nghị các nàng đi dạo trong hoa viên, chuyện ở nơi này phải người trông nom là được.

Ta cũng thấy muốn nghỉ ngơi, liền gật đầu đồng ý.

Cuộc thi tuyển tiến hành tại Triều Dương điện, nơi này là tẩm cung của Hạ Hậu Thần, trong điện rất nhiều sân nhỏ, ta liền bảo Khang Đại Vi chuẩn bị một gian phòng, nằm nghỉ ngơi ở trên giường. Nghiêng người dựa vào trên gối, lại nghĩ đến hoàng hậu không có lý do gì lại quan tâm nhóm phi tần có một nhọc hay không, chẳng lẽ nàng định thừa dịp mọi người không có ở đó giờ chút chiêu trò gì?

Đã là nơi ở của hoàng thượng, đương nhiên là tinh mỹ vô cùng, nhưng ta lại ngủ không yên, rốt cuộc vẫn xuống giường, dạo bước trong phòng, lại kêu người đi xem tình huống trong điện. Báo cáo lại cũng không có gì lạ, hoàng hậu cũng đi nghỉ ngơi rồi.

Ta vừa nghe chữ nghỉ này, nhất thời hiểu ra. Ở trong điện ra tay với mọi người, không bằng cầu xin Hạ Hậu Thần. Hạ Hậu Thần cùng Thời gia vẫn duy trì quan hệ bên ngoài, còn chưa muốn trở mặt với nàng. Ta đi ra cửa phòng, đúng lúc thấy một tiểu thái giám hầu hạ bên cạnh hoàng thượng, liền gọi hần lại, đút vào trong tay hần hai nén bạc, hỏi hần: "Hoàng thượng đi đâu rồi?"

Tiểu thái giám thấy là ta, liền hành lễ nói: "Hoàng thượng hơi mệt mỏi, đi thiên điện ở tiểu Tây các nghỉ ngơi."

Ta liền một mình đi đến hướng Tây các. Nơi đó không xa chỗ ta nghĩ, chỉ có mấy trăm bước mà thôi.

Trước sau Tiểu tây các trồng đủ loại trúc xanh biếc, lúc này chính là thời tiết trúc xanh trở cảnh này mầm, một mảnh rừng màu lục xen lẫn với nền trời xanh nhạt, cảnh lá lác lác, phát ra tiếng xào xạc. Ta rón rén đi trong rừng cây dày đặc, lại rất có vài phần giống như đi thám hiểm. Tiểu Tây các tuy có Khang Đại Vi đứng bên ngoài coi chừng, nhưng ta lại biết một con đường nhỏ, có thể trực tiếp đi tới nơi đó, mà không cần đi qua thủ vệ.

Một người khi đã nổi máu nghi ngờ, liền cảm giác mỗi một lời nói, mỗi một nụ cười của hần đều là đang lừa gạt, thật sự nhận định không được muốn tìm hiểu đến tận cùng. Tâm tình ta hiện giờ chính là như vậy.

Con đường mòn này quả nhiên không có ai, ta một đường mò tới tận đầu đường mòn. Sau ngọn núi giả đó chính là nơi Hạ Hậu Thần ở. Từ cửa sổ trông qua, quả nhiên nhìn thấy Hạ Hậu Thần ngồi ở trước cửa sổ uống trà, mà hoàng hậu lại đang dùng đĩa bạc gấp điếm tâm đưa đến miệng hần. Tình hình chung sống của bọn họ, khiến ta nghĩ đến cảnh chung sống của vợ chồng dân gian. Cũng chỉ đến thế này mà thôi.

Ta âm thầm cười lạnh, lại tới gần vài bước, muốn nghe xem bọn họ nói cái gì, vừa mới nghe vài câu "Biểu ca, biểu ca..."

...", bỗng nhiên trên vai bị người ta vỗ. Ta kinh hoàng đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên, nhìn lại, hóa ra không biết từ lúc nào Khang Đại Vi đã mò tới bên cạnh ta, nhìn ta nói: "Nương nương đã tới, có cần lão nô bẩm báo với hoàng thượng?"

Ta đâu có nghĩ đến chuyện mới nghe lén đã bị người ta bắt tại trận, trong lòng lúng túng đến không thể diễn tả bằng ngôn từ, chỉ nói: "Không cần, bản phi trở về Triều Dương điện nhìn xem, các nàng đã làm xong chưa?"

Khang Đại Vi cúi người thi lễ với ta, nói: "Nương nương, hoàng thượng kêu lão nô chuyển lời với nương nương: Đừng nhìn lén, muốn xem liền quang minh chính đại mà xem... Xin lỗi, đây là hoàng thượng kêu lão nô chuyển nguyên chữ nguyên câu."

Ta bị hần chọc giận đến gương mặt một trận đỏ một trận tím, vội vàng cáo từ, theo đường cũ trở về.

Khang Đại Vi bắt âm bắt dương ở sau lưng ta nói: "Nương nương, ngài đừng lo lắng, lúc hoàng thượng nói lời này, tâm tình còn rất tốt."

Ta dừng lại, thẹn quá hoá giận, xoay người nói: "Tâm tình hoàng thượng tốt, tâm tình bản phi không tốt!"

Nói xong, vung tay áo, bỏ đi, cũng không biết khi Hạ Hậu Thần bảo Khang Đại Vi truyền lời có để hoàng hậu nghe thấy không. Nếu để cho nàng nghe thấy, chỉ sợ miệng cười đến tận mang tai.

Ta phần nộ trở lại chính điện Triều Dương cung, lại thấy nhóm phi tần đi xem hoa từ ngự hoa viên trở về, đang ngồi trên chiếu xỉ xào bàn tán, mà bốn vị sau tấm bình phong vẫn đang may vá như cũ.

Đội chúng ta ngồi xuống, hoàng thượng cùng hoàng hậu mới thông dong đi đến, tự nhiên sẽ khiến chúng phi tần phán đoán một trận.

Nét mặt hoàng hậu toả sáng, sắc mặt ửng đỏ, giống như tô thêm một tầng son phấn, bộ dạng tràn trề xuân ý. Hạ Hậu Thần đỡ nàng ngồi xuống, hai mắt thùy chung không rời khỏi khuôn mặt nàng. Ta không khỏi áy áy nghĩ, không phải hai người bọn họ tranh thủ khoảng thời gian này đi làm chuyện hoang

đường chứ?

Nghĩ đến tình lực vô cùng dồi dào của Hạ Hầu Thần, cũng có loại khả năng này. Nghĩ đến đây, ta liền không khỏi cười thầm, nếu quả thật như thế, hoàng hậu sẽ không có thời gian an bài chuyện xấu xa gì (*Mỹu: Ninh Tỷ, em nề tỷ rồi đấy* =.=)

Lần này một nén nhang dùng là cây hương lớn, nhưng trải qua một phen nhạc đệm như vậy, cũng nhanh chóng đốt xong rồi. Tiểu thái giám hô một tiếng, bốn người liền cầm khay từ sau tấm bình phong đi ra, khay đều lấy sa đồ che đậy.

Hoắc Thiên Bình mở sa ra trước. Nàng lấy hình thù long phượng của mình may ra một chiếc áo khoác ngắn, thủ công tinh mỹ, đầu rồng cùng mỏ phượng đụng vào nhau, có vẻ vừa tôn quý uy nghiêm vừa lưu luyến vô hạn. Tay nghề Hoắc Thiên Bình tất nhiên là không thể chê vào đâu được, so với Đỗ Nhĩ Trần kia tốt hơn rất nhiều. Nhưng nàng tự biết Đỗ Nhĩ Trần có hoàng hậu làm hậu thuẫn, mình dù sao cũng chỉ để làm nền, nên tâm tình cực tốt, quyết định ngồi bàng quang xem kịch.

Lâm Chi Xảo cũng giống Hoắc Thiên Bình, làm một kiện áo khoác trên theo quy củ, khiến người tìm không ra sai lầm, cũng không nêu ra được chỗ nào thú vị mới mẻ.

Đến Đỗ Nhĩ Trần. Nàng chế ra một kiện ngoại bào, tay nghề quả thật không tệ. Tranh long phượng nằm ở sau lưng, nàng dùng thủ pháp đặc thù kéo dài móng rồng, vươn đến trước cánh tay, lông đuôi phượng bảy màu từ dưới nách duỗi tới trước ngực, biểu hiện ra ý vị long phượng hòa hợp. Đỗ Nhĩ Trần đã có hoàng hậu chống lưng, thứ nàng chế tạo vừa đưa ra, liền đạt được từng trận tiếng ca ngợi, giành được ánh mắt của toàn trường. Trong lòng ta hiểu ra, Lâm Chi Xảo và Hoắc Thiên Bình khẳng định đã bị người ta đe dọa, cho nên thù áo đây ý đều không xuất sắc, để làm nền cho tay nghề của Đỗ Nhĩ Trần. Trong lòng các nàng làm sao chịu phục?

Quần áo Tô Khiết chế tạo được đưa ra sau cùng. Nàng chế một chiếc áo khoác màu tím nhạt, lấy lông hồ ly màu tím làm cổ, tranh long phượng ở trước ngực. Đồ án long phượng nàng thù vốn đã xuất sắc, cốt cách hoa văn rõ ràng, hiện tại nàng lại thù thêm mây chung quanh. Vải dệt sử dụng vốn đã có hoa văn mây cát tường, nàng lại ấn theo hoa văn dùng chỉ kim tuyến thù ánh mặt trời bắn ra từ bên trong mây, cả kiện áo khoác liền mơ hồ có kim quang nhấp nháy, đẹp không sao tả xiết. Vật ấy vừa đưa ra, toàn trường lặng ngắt như tờ, Hạ Hầu Thần thấy hứng thú, ra hiệu cung nữ cầm áo khoác, "Cầm qua đây cho trẫm xem?"

Ta cười nói: "Hoàng thượng, sao ngài không mặc vào thử xem?"

Hạ Hầu Thần vừa định đáp ứng, hoàng hậu lại nói: "Hoàng thượng, đồ vật như vậy ngài không thể mặc. Theo thần thiếp thấy, kiện áo khoác này cực kỳ không tốt, hoàng thượng mà mặc trên người, sẽ có đại họa..."

Nàng nói những lời như thế, khiến đám phi tần đang nhìn chăm chăm kiện áo khoác hoa lệ đến cực điểm kia bắt đầu xì xào bàn tán. Tô Khiết càng mờ mịt ngơ ngác đứng trong điện, sắc mặt tái nhợt. Ta đảo mắt nhìn về phía hoàng hậu, nàng lại không nhìn ta, chỉ tha thiết nhìn Hạ Hầu Thần, vẻ mặt tình chân ý thiết vô cùng quan tâm. Ta nhíu mày, thầm nghĩ chính mình ngàn phòng vạn phòng, chẳng lẽ còn bị nàng động tay động chân sao?

Ta nói: "Nếu Hoàng hậu nương nương đã nói chuyện giật gân như thế, không bằng mời ngài nói ra chỗ không may mắn, thần thiếp cũng có thể phòng bị nhiều hơn?"

Lúc này hoàng hậu mới quay đầu lại, nói với ta: "Ninh muội muội đừng trách tỷ tỷ lắm mồm, thật sự là tỷ tỷ tinh mắt, liếc mắt một cái liền nhận ra chỗ không ổn trong đó. Bởi vì đang thi đấu, bản cung mới không tiện nói rõ..." Nàng dừng dừng, quay đầu xuống điện, "Chế tạo y phục, chuyện đầu tiên đó là chọn vật liệu. Vừa mới nãy, nhóm cung tỷ lấy ra rất nhiều vải dệt để các vị ở đây chọn lựa, Tô Khiết này liếc mắt một cái liền chọn trúng cuộn vải tơ dầy màu tím này, vốn cũng không tệ, màu tím này cao quý hào phóng, nếu như chế thành áo khoác, lại lấy lông hồ ly màu tím làm viền, quả thật có thể khiến quý khí phi phàm của hoàng thượng càng nổi bật hơn. Chỉ tiếc, mắt nàng không đủ tinh, lại đi chọn lựa một cuộn vải dệt có tỷ vết."

Vừa nói chuyện, nàng vừa sai người mở kiện áo khoác ra, lại sai người châm đèn lưu ly có độ sáng cực cao chiếu lên trên áo khoác. Chỉ thấy kiện áo khoác dưới ánh đèn chiếu rọi, hiện ra một mảng màu lớn trước ngực. Mảng màu kia không phải màu tím, lại có vài phần giống như vết máu, kết hợp với hình long phượng, cảm giác may mắn tốt đẹp liền không còn sót lại chút gì, trái lại còn khiến long phượng giống như nhuộm máu tàn bạo mà quý dị đi vài phần. Mọi người trong điện đều kinh hô ra tiếng.

Sau khi dập tắt đèn lưu ly, những vết màu như vết máu liền không thấy nữa, vẫn là màu tím nhạt. Ta thầm kêu không ổn, rằng ta đã sai người dùng một loại dầu mỡ đặc thù dính bản chiếc áo này, làm cho hiện ra màu sắc loang lổ dưới ánh đèn.

"Nếu hoàng thượng mặc bộ y phục này vào, giữa ban ngày ban mặt thì không thấy gì, nhưng trên dạ yến, lúc trong cung đèn đuốc sáng trưng, khiến người ta nhìn thấy long phượng trên thân hoàng thượng dính máu, cũng cực kỳ không may mắn a..." Nàng nhíu mày thờ dài, "Lúc Tô Khiết chọn cuộn vải này thần thiếp cũng chỉ lưu ý một chút, liếc mắt một cái liền nhìn ra chỗ không ổn trong đó, trong lúc mọi người thi đấu, thần thiếp đã nhìn không nói rất lâu rồi."

Tô Khiết sớm đã kinh hoàng quỳ xuống, ngay cả lời thỉnh tội cũng nói không nên lời. Ta khẽ nhíu mày, trong tình huống này, thực sự nghĩ không ra phải làm sao mới có thể thắng được hoàng hậu, đành nói: "Cầm chiếc áo khoác qua cho bản phi xem xem!"

Hoàng hậu che miệng cười nói: "Muội muội còn muốn xem sao? Bản cung biết muội đau lòng nô tỷ này. Muội cứ việc yên tâm, chuyện này xem như nô tỷ này vô tâm, không ai giáng tội nàng ta đâu."

Ta không thêm để ý tới lời châm chọc khiêu khích của nàng, chỉ ra hiệu cung nữ đem áo khoác tím tới đây. Ta thấy rõ ràng, không có ánh đèn chiếu rọi, kiện áo khoác này vẫn là màu tím nhạt mỹ lệ, chế từ tơ lụa trơn mềm. Ta lật áo khoác, đưa tay sờ sờ vào trong áo khoác, lại cảm giác nơi đó hơi khác thường. Ta nảy ra một ý, liền từ chỗ vật áo sờ soạng vào, cho đến chỗ bị ngọn đèn chiếu lên liền giống như dính máu kia, cảm giác ngón tay mò tới một

tắm vải, dùng lực kéo nó ra, hóa ra là một miếng vải lót màu đỏ, không biết bị ai đặt ở bên trong.

Ta tươi cười, giờ tắm vải tờ lên nói với Tô Khiết: "Tại sao ngươi không cẩn thận như vậy, lúc may xiêm y lại may luôn tắm vải này vào? Khiến người ta cho rằng áo có vết bẩn, đây chính là tội lớn."

Hoàng hậu thấy vậy, trợn mắt há mồm. Nàng không thể bào chữa, thì thào không thành tiếng. Ta quay đầu nói với Hạ Hầu Thần: "Hoàng thượng, lấy vật ấy ra rồi, chiếc áo khoác này vẫn là một chiếc áo khoác không tỳ vết, sao hoàng thượng không thử xem?"

Vẫn là ban ngày, nên trong điện không thấp đèn, khuôn mặt Hạ Hầu Thần ẩn trong một nơi bí mật gần đó, thấy không rõ lắm, nhưng ta lại cảm giác hắn đang mỉm cười. Hắn đi xuống đài, tiếp nhận áo khoác từ trên tay ta, có cung tỳ khoác lên trên người hắn. Khuôn mặt hắn được lông hồ ly màu tím làm nổi bật, thật sự rất phong thần tuấn lãng, hơn nữa còn khiến đôi mắt hắn ánh lên màu tím, tăng thêm một phần phong thái tôn quý khác. Một đám phi tần sớm đã nhìn đến ngây người, thật lâu sau mới phát ra tiếng than thở. Kể từ đó, thắng thua tất nhiên là lập tức rõ ràng.

Lúc này Hạ Hầu Thần tuyên thánh chỉ, lập Tô Khiết làm thượng cung tần nhậm, chương quán cục Thượng Cung. Tuy Đồ Nhĩ Trân hơi khó chịu, nhưng hoàng hậu đã á khẩu không trả lời được, nàng còn có thể thế nào?

Chiếc áo khoác màu tím Tô Khiết tỉ mỉ chế ra, liền giao cho ta từ tế cất giữ. Đêm đó, khi Hạ Hầu Thần ngủ lại Chiêu Tường các, ta kêu người hâm nóng mấy món điểm tâm, uống rượu cùng hắn, trong lúc rảnh rang mới hỏi hắn: "Hoàng thượng, ngài nói tắm vải kia rốt cuộc là ai bỏ vào trong áo khoác?"

Hắn uống một ngụm rượu, không kiên nhẫn mà nói: "Chuyện chế áo chế quần của nữ nhân các ngươi đã phiền trĩu cả ngày hôm nay. Trẫm buông quốc gia đại sự xuống không để ý tới, cùng các ngươi hò nháo, khó khăn lắm mới được thanh tịnh, nàng để yên cho trẫm được không?"

Ta nhìn hắn, thấy lông mi hắn cực dài, vừa uống rượu, đôi mắt hơi đỏ hồng, không nhịn được đưa tay vuốt ve khoe mắt tóc mai hắn, nói: "Thần thiếp biết..."

Lời nói vừa ra khỏi miệng, chính ta cũng cảm thấy ngạc nhiên, thầm nghĩ giọng nói của mình tại sao lại mềm mại hờn dỗi như vậy. Ta cũng không cố ý như thế à?

Hắn nghe lời ta nói, tâm tình rất tốt, cười hỏi ta: "Nàng muốn đến chỗ ta kêu Khang Đại Vi tới gọi là được, tội gì phải lén lút theo dõi?"

Ta đang dùng bữa gấp thức ăn vào trong miệng, nghe lời hắn nói, đồ ăn liền từ trên bờ môi rớt vào trong mâm. Quay mắt nhìn hắn, thấy hắn cười tươi rói, trong lòng không khỏi nghi ngờ, lời này hắn nói thật lòng? Hay là diễn xuất ra?

Lại nghĩ đến cảnh mình bị Khang Đại Vi bắt tại trận, lần đầu tiên ta thật sự lúng túng, ngập ngừng không biết nói gì.

Tâm tình hắn tốt, liền gấp mấy miếng điểm tâm ăn. Ta phát hiện một hiện tượng, đó là, nếu tâm tình hắn tốt, sức ăn sẽ tăng nhiều, việc này cũng không thể đóng giả chứ?

Hoàng hậu tuyệt đối sẽ không phạm phải sai lầm cấp thấp như thế, dùng vải đỏ tùy tiện nhét vào trong áo khoác rồi quên mất, nhất định là như nàng đã nói, dùng loại dầu mỡ đặc thù nào đó bôi bẩn chiếc áo khoác, khiến Tô Khiết phạm vào một cái tội danh từ trên trời rơi xuống. Nói như vậy, có người sớm đã biết rõ hoàng hậu sẽ làm như vậy, nên đã thay cuộn vải đó, hơn nữa còn đổi sau khi Tô Khiết chọn vải, hoàng hậu cho người bôi bẩn cuộn vải, trong khoảng thời gian ngắn ngủi trước khi Tô Khiết cất y phục. Người có thể phá ra được hạ có võ công cao siêu như thế, đáp án đã rất rõ ràng.

Ta âm thầm hổ thẹn vì lúc trước đã ngờ vực hắn vô căn cứ. Dù hắn nói đề thi cho hoàng hậu, tất cũng có nguyên nhân bất đắc dĩ. Vì sự trường tồn của triều đình này, vì sự bình ổn của hậu cung này, chắc hẳn hắn cũng vắt hết sức ra suy nghĩ.

Chức hoàng đế này hẳn làm cũng không dễ dàng. Ta gấp đồ ăn để vào miệng, trong đầu bỗng nhiên nảy ra suy nghĩ như vậy, trong lòng cả kinh. Trong dĩ vãng, mỗi lần ta tưởng tượng đến hắn, đều là sự ngờ vực và phán đoán vô căn cứ, đem hết thấy những điều hắn làm thành có mưu đồ, chưa từng suy nghĩ cho hắn? Chẳng lẽ hiện tại mình đã dần dần thay đổi sao?

Ta biết hoàng hậu nhất định sẽ tưởng ta phái người động tay động chân, chẳng thể ngờ vực đến Hạ Hầu Thần, nhưng hiện tại ta lại không oán trách hắn chút nào, ngược lại còn cảm thấy lẽ ra phải như thế. Nếu như hoàng hậu ý thức được Hạ Hầu Thần không tốt với nàng, dĩ nhiên sẽ không tin tưởng hắn, mà về sau sự không tin tưởng này sẽ từ trong cung truyền ra ngoài cung, đến lúc đó Thời gia quấy phá, sẽ khiến cho triều chính chấn động, hoàn toàn đi ngược lại nguyện vọng của chúng ta lúc trước.

Hắn không ra mặt, hoàng hậu sẽ cho rằng chuyện này chỉ là chiến tranh giữa nữ nhân. Nàng đã làm hoàng hậu, thì phải rõ quy tắc của hậu cung. Hạ Hầu Thần không thể chỉ sùng ái một mình hoàng hậu, chỉ có chính nàng đánh địch thủ rốt xuống, mới giữ được vinh sủng lâu dài không suy giảm. Hiện giờ ta thắng nàng hai lần liên tiếp, nàng nhất định sẽ hận ta thấu xương. Bất quá không phải sợ, có câu nhiều rận thì không sợ rận cắn, từ ngày vào cung lần nữa, chắc hẳn nàng đã coi ta thành kẻ địch, có thêm một ít thù hận, thì đã sao nào?

Bạn đang đọc truyện *Thượng Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Cánh điều bay múa trên bầu trời xanh, khước từ tình tỷ muội.

Tuy Tổ Khiết lên làm thượng cung, nhưng ta cần dần nâng, mới lên chức vị này, tất cả mọi việc phải tuyệt đối cẩn thận dè dặt.

Mọi người đều biết nàng là do ta đưa lên sân khấu, có không biết bao nhiêu người đang chờ xem trò cười của nàng.

Tổ Khiết vốn cẩn thận, hiển nhiên là thừa dạp đáp ứng. Sau khi nàng lên làm thượng cung, chúng ta cũng không qua lại nhiều nữa.

Con người nàng thành thật trung hậu, có hứng thú tự nhiên đối với làm thoa chế áo, sau đó nghe nói nàng ở cục Thượng Cung, cùng vị Hoắc Thiên Bình kia làm việc rất ăn ý với nhau, hai người thiết kế ra không ít thứ mới mẻ đa dạng, đặc biệt chế ra trăm cài dẹt bằng tơ vàng, trở thành loại thoa cài đầu mà người người trong cung đều tranh nhau.

Kỳ thật loại trăm cài này tuy tinh xảo vô cùng, lại không đủ kiên cố, qua thời gian dài liền lộ ra khuyết điểm. Nhưng vì muốn giành được ánh mắt của mọi người trong trăn đầu, ta đành phải đưa loại kỹ xảo này ra cho Tổ Khiết luyện tập trước.

Kỳ thật tranh đoạt vị trí thượng cung ở cục Thượng Cung, quay qua quay lại cũng chỉ có mấy hạng mục mà thôi. Trước khi Hạ Hậu Thần ra đề mục, sẽ báo Khang Đại Vi kêu vài vị từng trải có kinh nghiệm ở cục Thượng Cung đến hỏi han, nghe ý kiến các nàng, sau khi ta nghe ngóng, liền biết hấn muốn thi cái gì. Tuy rằng ta không như hoàng hậu trực tiếp hỏi Hạ Hậu Thần, nhưng không phải cũng lấy được tin tức giống nhau sao?

Mấy ngày gần đây mưa xuân kéo dài, mưa phùn liên tiếp mấy ngày. Hoa đào giữa nước mưa lặng yên rơi rụng, rớt trên đất hóa thành bùn hương, đầu cành lại kết ra quả nhỏ màu xanh, thể hiện quy luật của tự nhiên.

Trên người ta mấy ngày gần đây có quỳ thủy*, nội thị giám ghi chép lại, nên Hạ Hậu Thần không có triệu ta thị tẩm. Hấn vốn dĩ sùng hạnh ta không nhiều. Chúng ta giống như có sự ăn ý với nhau, hấn chẳng hề muốn khiến ta trở thành mục tiêu bị công kích. Hấn vẫn ôn trạch rải khắp bụi hoa như cũ, thậm chí có hai lần đi qua chỗ Ninh Tích Văn, sau đó còn nói với ta: ”Muội muội nàng và nàng đáng về không giống nhau, nhưng lại có phong vận nào đó giống nhau.”

(**Quỳ thủy: hoa trong nước, là cái mỗi tháng tới một lần đó bà con ^^*)

Ta đương nhiên có ý ăn chưa uống dấm, ở trước mặt hấn hờn dỗi, “Hoàng thượng, sao ngài lại so sánh thần thiếp với người khác?”

Uống dấm được nhiều, làm bộ ghen tuông nhiều lần, liền quen tay hay việc, có lúc cơ hồ cả bản thân mình cũng cho là thực, đùa khiến Hạ Hậu Thần mỉm cười.

Tuy hấn sùng hạnh ta không nhiều, nhưng mỗi lần ở chỗ này, vẫn lấn qua lấn lại, khiến cho ta cực kỳ mệt mỏi.

Ngày hôm sau hấn đi rồi, ta phải ngủ tới lúc xế chiều mới dậy nổi. Nghe ngóng tình hình khi hấn ở chỗ các phi tần khác, lại không phải như vậy. Chỉ một hai canh giờ liền thả người đi, có lúc xong chuyện hấn còn đi ngự thư phòng phê duyệt tấu chương.

Tuy trong mọi chuyện ta chuyên dùng thủ đoạn, lúc làm thượng cung cũng biết không ít loại thuốc thang bổ dưỡng cho chuyện phòng the, nhưng chuyện này ta lại chưa bao giờ dùng thủ đoạn. Ta với phi tần trong cung quan hệ không tốt, cũng không tiện hỏi thăm việc này. Hạ Hậu Thần ở chỗ phi tần khác cũng sùng hạnh qua một hai vị hầu gái, nhưng ở chỗ này lại hoàn toàn không có. Bằng không ta cũng ráng noi gương làm theo, chẳng lẽ chỗ ta xảy ra vấn đề gì?

Qua hai ngày, quỳ thủy rốt cuộc cũng hết, nội thị giám lập tức truyền ý chỉ hoàng thượng, nói đêm nay ngủ lại nơi này. Tuy rằng hấn không thô bạo với ta như trước kia, ta cũng dần dần đạt được một chút vui thích, nhưng nghĩ tới sự dày vò của hấn, ta vẫn không khỏi phát sầu. Tổ Linh và Tổ Tú lại vui rạo rức giúp ta mặc y phục, còn mang tinh dầu ra, chuẩn bị sử dụng lúc ta tẩm gối. Ta thấy hai người mất hạnh má đào, đứng vào tuổi thanh xuân nở rộ, lúc Hạ Hậu Thần tới Chiêu Tường các, liền cho các nàng cả ngày lác lư ở bên cạnh Hạ Hậu Thần, kết quả lại không đắc thủ được người nào. Trong lòng ta không khỏi buồn rầu, thầm nghĩ xem ra phải hỏi mẫu thân chuyện này một chút mới được. Có phải nam tử đều như thế hay không?

Đền duốc vừa thấp lên, Hạ Hậu Thần liền đến đây. Mỗi lần hấn đến chỗ ta, luôn luôn sai người làm ba loại thức ăn, uống một ít rượu mật, nhưng lượng rượu lại không hề cực nghiêm. Từ khi cùng Hạ Hậu Thần chung sống lâu dài, ta mới biết hấn quả thật kiềm chế bản thân rất nghiêm khắc, ngày thường cũng không vui đùa như hoàng đế tiền triều, thường xuyên tiến hành săn bắn chơi xuân, chơi gà đấu chó, những hoạt động giết thời gian đó đều chưa hề thấy hấn nhắc tới. Ngoại trừ ở chỗ các phi tần, ngày thường hấn không ở ngự thư phòng, thì lại cùng một đám đại thần thương thảo quốc sự, quả thực giống như nhà tu khô hạnh.

Ta nghĩ đến đây, không nhịn được bật cười. Hấn từ phía đối diện ngẩng đầu lên, hai mắt lạnh lùng liếc ta một cái, “Ái phi lại nghĩ đến việc gì buồn cười sao?”

Ta gấp một món điểm tâm để ở trong đĩa hấn, nói: “Hoàng thượng, ngày xuân ngắn ngủi, nếu hoàng thượng có hứng thú không bằng cùng thần thiếp đi núi Thiên Thọ du ngoạn một chuyến?”

Thấy bộ dáng hấn liền biết hấn không hứng thú lắm. Hấn khép hờ mắt không nói chuyện, nửa ngày sau mới nói: “Ái phi muốn đi?”

Ta nói: “Trời mưa suốt mấy hôm, khó khăn lắm mới tạnh, nên muốn đi ra ngoài dạo chơi. Đi qua đi lại chỉ có ngự hoa viên, thật không còn chút hứng thú

nào. Thần thiếp cùng hoàng hậu giải quyết lục cung lâu như vậy, cũng không mang đến cho các tỷ muội chuyện lý thú gì, không bằng ngày xuân tổ chức du lịch một phen, được không?”

Núi Thiên Thọ cách kinh thành không xa, không quá mười dặm đường, là chỗ hoàng gia thường đến săn bắn. Lão hoàng đế tiền triều cũng thường mang theo các phi tần đến đó du ngoạn ngắm cảnh.

Kỳ thật ta chỉ nghĩ, mỗi lần ta hết quỹ thủy, hấn chung quy sẽ lưu lại ở chỗ này ba bốn ngày. Nếu như ngày mai xuất phát, có chúng phi tần khác đi cùng, nếu có ai làm cho hấn chú ý, chẳng phải rất tốt sao?

Con mắt Hạ Hầu Thần sáng lóng lánh. Ta biết đây là điềm báo trước khi hấn nổi lòng nghi ngờ, cho rằng ta lại đang tính cái kế gì, liền hơi thất vọng mà nói: “Hoàng thượng, nếu ngài quốc sự bận rộn, thì xem như thần thiếp chưa nói.”

Hạ Hầu Thần liền cười nói: “Ái phi hiếm khi có hứng thú như vậy, trăm đường nhiên phải tuân theo rồi.” Hấn bám vào bên tai ta nói: “Lấy trời đất làm giường để âm dương hoà hợp, cũng có niềm vui khác đây chứ.”

Ta đỏ mặt tía tai, giật tay áo hấn, “Hoàng thượng, sao ngài toàn nghĩ mấy thứ đó vậy?”

Hấn liền ôm ngang ta lên, làn môi đã gấp gáp không thể chịu nổi hôn vào cần cổ ta. Cung nhân hầu hạ vừa thấy như thế, sớm đã đỏ mặt lui xuống, còn cực kỳ săn sóc giúp chúng ta đóng cửa lại.

Lần đầu tiên hấn biểu hiện nồng nóng như thế ở trước mặt nhóm cung tỷ, ta xấu hổ đến da mặt căng lên, muốn từ trong tay hấn giải thoát ra, nhưng mãi vẫn không được. Ta vận vạt thân thể vài cái, lại khiến hấn thấp giọng nói bên tai ta: “Ái phi, năng giải dựa như vậy, khiến cho trăm thật sự nhìn không được nữa.”

Giọng nói của hấn hoà nhã, khản khoản mà nhỏ nhẹ, như chim tước ni non, chỉ mấy lời như thế, lại khiến máu cả người ta dâng lên. Ta vui đầu vào trong cổ hấn, lại chợt thấy yết hầu của hấn chuyển động lên xuống, bất giác nhẹ nhàng cắn lấy. Không nghĩ tới cả người hấn chấn động, càng khản trương ôm ta, đi nhanh vài bước ném ta trên giường, cả thân thể bao trùm lên.

Lại là một đêm lẫn qua lẫn lại. Lần này thì khác, cảm giác như thân thể bay lên đám mây khiến sự vui sướng lên tới cực hạn, nhưng sau khi khoái lạc qua đi mệt mỏi lại ập tới, hấn lại không cho ta nghỉ ngơi. Ta mấy lần muốn chìm vào giấc ngủ, đều bị hấn gây dầy vò đến tỉnh lại. Cho đến khi sắc trời dần dần sáng, ánh mặt trời từ song cửa sổ chiếu vào, ta mới ngủ được. Mơ hồ nghe được tiếng hấn đứng dậy kêu người hầu hạ vào triều, trong lòng ta cũng phải thần phục thể lực hấn thật quá dồi dào.

Ta miễn cưỡng nhắc nhở mình, núi Thiên Thọ nhất định đi cho bằng được. Dù cho mệt mỏi không chịu nổi, ta vẫn tỉnh lại vào giữa trưa, phát thiếp mời đến các cung, nếu muốn đi, liền báo để ta chuẩn bị, qua giờ cơm trưa xuất phát đi núi Thiên Thọ chơi xuân. Vì Hạ Hầu Thần cũng đi, các nàng đương nhiên sẽ nhảy nhót đi theo. Ta vẫn dùng danh nghĩa cùng hoàng hậu phát động, sau đó mới báo cho hoàng hậu. Ta biết làm như vậy sẽ khiến nàng càng hận ta thêm, nhưng chỉ có khi nàng hận ta, mới không nghi ngờ Hạ Hầu Thần. Ban đầu chúng ta vốn dự tính như thế, ta tự nhiên phải làm nhiều việc khiến nàng càng căm hận hơn.

Người trong cung làm việc thật tốt, ra mệnh lệnh một tiếng, nhóm nô tài liền sớm chuẩn bị sẵn sàng. Vô số xe ngựa chờ đợi bên ngoài cửa cung, thị vệ hộ tống ven đường, một đường uốn lượn mà xuất phát, đi lên núi Thiên Thọ.

Núi Thiên Thọ là ngự sơn của hoàng thất, tất cả trang bị đều đầy đủ, giống như trong cung. Chỗ Hoàng hậu ở tất nhiên là gần hoàng thượng nhất, hiện giờ phi vị của ta chỉ thấp hơn hoàng hậu, vốn phải chọn Mộng Hải các tiếp giáp với chỗ hoàng thượng.

Nhưng ta vừa nghe cái tên Mộng Hải này liền nói: “Từ trước đến nay bản phi luôn ngủ không được sâu, còn khiến bản phi gặp phiền trong mộng, chẳng phải là càng ngủ không được sao?”

Lãnh sự thái giám liền nêu tên lên một mạch, ta liền nói: “Án Nguyệt các này không tệ, các giống như tên, nhất định mỗi đêm sẽ có một vầng trăng thật lớn soi sáng.”

Lãnh sự thái giám liền nói: “Chỉ là các này cách chỗ hoàng thượng ở xa hơn một chút, e rằng bất tiện.”

Ta cười nói: “Núi Thiên Thọ là một nơi rộng lớn như vậy, dù cho có xa, đi thêm vài bước đã làm sao? Đã xuất cung, không cần nhiều quy củ như thế. Nếu hoàng thượng sợ phiền toái, bản phi đi nhiều thêm vài bước là được.”

Lãnh sự thái giám đành phải ưng thuận.

Ta nghĩ tuy giữa chỗ hấn và ta không phải quá xa, nhưng ở giữa cách mấy các, trên đường đi mỹ nhân này thì triển giọng hát một chút, mỹ nhân kia đi ra ngẫu nhiên gặp gỡ một chút, cũng có thể phân tán hứng thú của hấn.

Lúc chúng ta tới núi Thiên Thọ, sắc trời không còn sớm, lại bố trí rất không ít thời gian. Sau khi đèn đuốc được thắp lên, hấn quả nhiên bị hoàng hậu giữ lại, không ngủ đêm ở chỗ ta. Ta thở ra một hơi, thầm nghĩ đêm nay có thể ngủ ngon giấc rồi.

Ngủ đầy đủ, ta chậm rãi tỉnh dậy. Ti thiên giám nói mấy ngày nay đều là trời trong, quả thật như thế. Ngày hôm sau núi Thiên Thọ được ánh mặt trời bao phủ, hoa cỏ màu xanh ngọc bích được phủ lên một tầng vàng nhàn nhạt, đẹp không sao tả xiết.

Ta thay váy màu trắng hoa văn hình tròn tám tà nhẹ nhàng thoải mái để thuận tiện đi lại, trên người chỉ mặc một cái áo ngắn, tay áo hẹp, trên đầu chỉ dùng

một chiếc thoa cài tóc bằng ngọc bích xanh biếc, thay giày thêu vênh đầu tiện cho việc leo núi. Người trong gương ít đi vài phần biếng nhác, nhiều thêm vài phần năng động, ta âm thầm thích thú.

Đang muốn đến chỗ hoàng thượng hội họp với hần, an bài hoạt động, lại nghe ngoài viện có người nói: “Nhanh bẩm báo nương nương, hoàng thượng đã mang mọi người xuất phát, cho lão nô tới đón nương nương.”

Ta ngẩn ra, vội vàng bước nhanh ra. Khang Đại Vi đang đứng ở trong sân, vừa thấy ta liền nói: “Nương nương, ngài chọn chỗ ở cũng thật hẻo lánh, lão nô chạy đến không kịp thời.”

Trán hần quả nhiên có mồ hôi. Ta vội kêu người mang khăn tay đưa cho hần, cười hỏi hần: “Khang tổng quản, mặt trời bắt quá mới vừa mọc lên, vì sao hoàng thượng gấp như vậy?”

Khang Đại Vi dùng khăn tay lung tung lau mồ hôi trên trán, nói: “Ngài đừng hỏi nhiều như vậy. Sáng sớm hoàng thượng đã dậy, thấy không khí trên núi Thiên Thọ tốt, liền cho người đánh thức chúng phi tần, một đường hướng về núi Thiên Thọ thẳng tiến. Lão nô một mình tự chạy tới thông báo cho ngài. Ai nghĩ ngài lại ở chỗ xa như vậy?”

Hần liên tiếp nói lời này hai lần, ta liền hiểu ra, Hạ Hầu Thần đây là muốn châm chích ta. Hần không nói một tiếng ném ta lại, chính là muốn ta vất giò lên cổ đuổi theo, tốt nhất là đuổi đến thoa trên đầu rơi hết, hoảng hốt thất thố thì càng tốt.

Ta thầm nghĩ nếu như không làm theo ý hần, trong lòng hần lại không được vui. Hần là hoàng thượng, quyền thế như một thanh kiếm treo lơ lửng trên đỉnh đầu ta vậy. Ta đành vội vã nói với Khang Đại Vi: “Chúng ta phải chạy tới đó nhanh một chút.”

Tổ Linh cùng Tổ Tú sớm đã đổi y phục, nghe lời ta nói, liền một trái một phải đỡ ta. Khang Đại Vi ở phía trước dẫn đường, bước nhanh về phía trước.

Núi Thiên Thọ là núi của hoàng gia, tuy bán kính rộng, địa thế lại không dốc. Trên núi có đủ loại kỳ hoa dị thảo, hình thái hoa cỏ lại không giống những loại trong ngự hoa viên được nhóm thợ làm vườn tỉ mỉ chăm sóc, có một ít hương vị hoang dã của tự nhiên. Đã tới ngắm cảnh, liền không có lý do đi lên núi còn muốn ngồi kiệu, ta đành phải đi theo Khang Đại Vi một mạch chạy tới chỗ Hạ Hầu Thần.

Dọc theo đường đi cũng thấy có mấy phi tần bị bỏ lại tốp năm tốp ba vội vàng chạy lên núi, thấy ta liền lên tiếng kêu gọi hành lễ, mặt có vẻ kỳ dị. Ta biết rõ các nàng đang suy nghĩ cái gì, ta là người chịu trách nhiệm lại bị bỏ lại phía sau, thấy rõ hoàng thượng trở mặt thật là nhanh.

Đến cuối cùng, nhóm người chúng ta tụ tập thành nhóm năm sáu phi tần. Ta cẩn thận đánh giá, năm sáu người này đều là người trước đây không được hoàng hậu sủng, hoặc là ngày thường không tranh sự đời. Mọi người một đường chạy lên trên sườn núi, ta chạy thật sự mệt mỏi, bước chân liền chậm lại. Nữ nhân đi cùng một chỗ, sao có thể không nói chuyện phiếm. Tuy rằng mấy phi tần này ngày thường cũng không lui tới nhiều lắm, nhưng thành kiến của các nàng đối với ta cũng không nhiều, liền cùng nhau trò chuyện linh tinh về quần áo, hài, dọc đường đi lên núi, cũng dễ chịu hơn.

Khó khăn lắm mới nhìn thấy trước mặt có một mảnh đất trống rộng lớn, hoa cỏ màu xanh trên mặt đất như tấm đệm, cung nhân sớm đã trải vài dầu không thấm nước lên cỏ, trên đó có từng tốp năm tốp ba phi tần tụ lại mà ngồi, giống như nhiều đóa hoa tươi nở rộ trên mặt đất, nhiều màu sắc sỡ, đẹp đến chói mắt. Hoàng thượng và hoàng hậu ngồi ở giữa, vây quanh bọn họ, tất nhiên là vài vị phi tần tương đối được sủng. Ta đánh giá sơ qua, liền phát hiện Ninh Tích Văn ngồi trong góc một mình. Nàng luôn luôn kề cận hoàng hậu, không khi nào là không khoe khoang với ta trình độ được sủng của nàng, nhưng lần này lại cách khá xa, ăn mặc cũng không quá chói mắt, không biết là vì duyên cớ gì.

Ta dẫn mấy vị phi tần đến gần, theo lệ hành lễ với hoàng thượng hoàng hậu, các phi tần khác lại hành lễ với ta, lại có mấy phi tần chúc thấp hành lễ với phi tần chức cao. Sau một trận rối ren, hoàng hậu kêu người nhường chỗ cho ta, lúc này mới cười nói: “Muội muội nhất định rất là lưu luyện không khí tươi mát trên núi, mới thức dậy trễ, tới muộn. Bất quá cũng phải thôi, cả ngày ở trong cung, không khí thực sự rất là ngọt ngào. Một khi được cảm nhận không khí tươi mát trên núi, liền không muốn rời giường. Ngày hôm nay bản cung cũng suất dậy không nổi, hoàng thượng cũng phải thúc giục nhiều lần, mới không cô phụ cảnh xuân tươi đẹp này.”

Ta vội vàng nhận lỗi thỉnh tội với hoàng thượng hoàng hậu, tìm lí do đưa đẩy, lại khiến Hạ Hầu Thần lạnh lùng hừ một tiếng, “Nàng ta luôn luôn lười biếng, nàng nói nhiều với nàng ta như vậy làm cái gì? Ở trong cung còn thường xuyên ngủ tới khi mặt trời lên cao mới dậy!”

Ta cúi đầu không nói, thầm nghĩ tội danh của mình quá nhiều, cái từ “Lười biếng” này thật ra lại khá mới mẻ, hôm nay là lần đầu tiên nghe thấy. Hần nói lời chua chát không có chút lý lẽ nào. Một tháng chỉ có vài lần hần đến là ta ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao, lại bị hần lôi ra nói, thực là oan uổng đến cực điểm.

Hần mắng một hồi, mắng luôn mấy vị phi tần đến chậm khác. Mấy vị phi tần bị trễ mỗi người đều lộ ra vẻ xấu hổ, ta thầm cảm thấy may mắn trong lòng, mình bị mắng cũng có người chịu chung.

Hoàng hậu liền cười nói: “Hoàng thượng, ngài đừng nổi giận. Xem thời tiết hôm nay tốt thế này, thần thiếp kêu người chuẩn bị không ít điều, ngày hôm nay các muội muội đều ăn mặc nhẹ nhàng hiếm thấy, không bằng cho các muội muội thư giãn, chơi đùa cũng tốt.”

Hạ Hầu Thần lúc này mới buông lỏng gương mặt, gật đầu đáp ứng.

Ta ước gì cách cái mặt lạnh như băng này càng xa càng tốt, vội vàng đứng dậy cầm một chiếc điều bướm bướm từ trong tay tiểu thái giám phát điếu đi thả.

Chúng phi tần có ý biểu hiện ở trước mặt Hạ Hầu Thần, còn mang theo những con điều riêng loá mắt tới, nói thí dụ như điều con rết ngàn chân cực dài cực khổng lồ(1), điều chim yến bay trong gió(2), hoặc vẽ hình Tây Sương Ký(3), mẫu đơn phú quý(4), ngũ phúc mừng thọ(5), sắc thái rực rỡ làm người

ta cảnh đẹp ý vui. Hơn nữa từ bút pháp vẽ cho thấy bút pháp này rất tinh tế uyển chuyển, hình tượng khoa trương mà rất thật, quả nhiên mỗi người đều đem hết tất cả vốn liếng ra. Có vài vị giống ta không hề chuẩn bị chỉ cầm điều buom bướm(6) bình thường, đó là mấy vị tới muộn. Chuyện tới núi Thiên Thọ này, giữa trưa ngày hôm qua mới thông báo, các nàng vẫn chuẩn bị được đầy đủ như thế, quả nhiên mỗi người đều tài cao thể lớn không thể xem thường.

Ta là người phát động việc này, lại bần xỉn thua kém người ta.

Nhìn đám người quần lấy Hạ Hầu Thần tranh nhau khoe mẽ, ta càng cảm thấy ta tranh sừng hình như chưa đủ tận lực, dường như không đem hết khí lực bú sữa ra, không khỏi cảm thấy hơi hổ thẹn. Ta cùng hắn có thỏa thuận, mục đích chính là khiến hoàng hậu ghen tuông, mũi thương chỉ về hướng ta, xem ra ta lại phải ra sức một chút mới được.

Đang suy tư, lại nghe trên cổ truyền tới từng trận reo hò, hóa ra là điều hoàng hậu đang đón gió bay lên. Đó là một con phượng khổng lồ(7), từ trên mặt đất nhìn lên, chỉ thấy lông chim bảy màu, cánh chim màu xanh, ngửa đầu xông thẳng lên trời, thực giống như chim sổng.

Ta thầm nghĩ, đã có phượng, tất cũng chuẩn bị rồng vàng, hoàng hậu thật sự là hạ đủ tiền vốn cho Hạ Hầu Thần.

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau, chân long cũng thẳng hướng lên trời, cùng chim phượng sát cánh song phi, vui chơi nhảy múa. Xem ra cuối cùng hoàng hậu cũng nở mày nở mặt được một lần này, vừa được mới hận bị ta thắng thế hai lần trước.

Biết một lần này không thể đoạt vị trí nổi bật của nàng nữa, ta liền có chút nhàm chán. Nhìn tứ phía, muốn tìm một chỗ yên tĩnh, lại thấy trong tay Ninh Tích Văn cũng cầm một con điều buom bướm bình thường, thần sắc hâm mộ đang nhìn lên một con rồng một con phượng bay múa giữa bầu trời. Ta chung quy luôn cảm thấy lần này Ninh Tích Văn dường như có tâm sự. Nàng oán ta đã lâu, thấy nàng đứng một mình trong góc, ta lại không thể tiến lên hỏi thăm, chỉ có thể ở nơi yên tĩnh âm thầm đánh giá.

Điều rồng phượng của Hoàng thượng hoàng hậu lúc đầu là tự thả, một lát sau liền giao cho cung tỳ. Hai người ngồi ở trên bãi cỏ nói chuyện thật vui.

Lúc chơi điều hơi có gió nhẹ, giờ phút này gió lại thổi dần dần to hơn, đột nhiên một trận gió mạnh thổi tới, thổi những con điều trên bầu trời ngã trái ngã phải đong đưa bất định. Điều long phượng này vốn thể tích lớn, bị gió thổi càng khó thao tác, cung tỳ phía dưới cơ hồ kéo muốn tuột tay, tăng thêm mấy cung tỳ lôi kéo, điều mới không rời tay bay đi, lại khiến cho điều long phượng ở trên trời quần vào nhau. Hai điều vốn cách xa nhau liền gần lại, hiện tại hai sợi dây cũng quấn lại cùng nhau, cứ như muốn rơi xuống đất, một đám cung tỳ gấp gấp đến độ kinh hô thất thanh.

Ta âm thầm buồn cười, thầm nghĩ thế này rất tốt, trên trời rồng phượng đấu nhau công khai, dưới đất rồng phượng cũng âm thầm tranh đấu, cũng là rất hợp với tình hình.

Lại thấy chẳng biết lúc nào Ninh Tích Văn đã buông con điều trong tay mình xuống, đi tới, giúp các cung tỳ gỡ bỏ hai con đang điều quấn lấy nhau ở trên trời. Trong lòng ta âm thầm kỳ lạ, lúc đầu Ninh Tích Văn ngồi một mình trong góc, lúc này đi xem náo nhiệt cái gì?

Gió thổi càng lớn, điều trên bầu trời càng quần quít chặt hơn. Mắt thấy long phượng chen thành một đoàn, tuy có các cung tỳ ra sức lôi kéo dây, nhưng dây đứt cũng là chuyện sớm hay muộn mà thôi. Hoàng hậu vất vả thể hiện, không nghĩ đến ông trời lại không trợ giúp, kết quả lại khiến nàng gặp cảnh xui xẻo, cũng không biết trong lòng nàng có buồn bực hay không.

Hoàng hậu và hoàng thượng lúc này tự nhiên cũng ngừng trò chuyện vui vẻ với nhau, đều đứng dậy chỉ huy cung tỳ. Chỉ tiếc tình huống lúc này, thần tiên cũng khó cứu, chỉ có thể buông tha cứu một bỏ một. Chỉ nghe bực một tiếng, cánh điều hình phượng kéo đứt dây bay mất, điều hình rồng không có ràng buộc, một mình ở tít trên cao bay lượn. Vây quanh nó, tự nhiên là một ít chim ưng buom bướm loại nhỏ linh tinh, lại tái hiện cảnh tượng yên bình may mắn. Ta nghĩ, làm sao lại trùng hợp như, đứt là điều hình phượng mà không phải hình rồng?

Không khỏi âm thầm đánh giá Khang Đại Vi luôn trung thành và tận tâm với hoàng thượng. Nghe nói thân thủ hắn rất tốt, tuy ta chưa từng thấy qua, nhưng lần trước ta theo dõi Hạ Hầu Thần lại bị hắn bắt ra, chắc hẳn lời đồn là thật.

Lại thấy hai tay hắn luôn trong tay áo đứng ở một bên, bộ dáng thành thành thật thật.

Điều hình phượng đã đứt, các cung tỳ liền đứng không vững rút lui về phía sau. Vừa lúc Ninh Tích Văn đứng ở phía sau các nàng, bị các nàng va chạm, liền ngã lộn ra đất. Chỉ nghe tiếng kêu sợ hãi liên tục, trong đó hỗn loạn vài tiếng kinh hô, đặc biệt chói tai. Ta vừa nghe liền nhận ra ngay là tiếng của Ninh Tích Văn, vội vàng đi qua xem xét. Đầy đám người hai bên ra, lại thấy Ninh Tích Văn nằm trên mặt đất không ngừng kêu đau. Ta thấy nàng lấy tay che bụng, trong lòng trầm xuống, chẳng lẽ nàng...

Các cung tỳ vội vàng nâng Ninh Tích Văn dậy. Xem ra hoàng hậu cũng nghĩ giống ta, vội kêu ngự y tới đây chẩn đoán chính xác. Ta thầm kêu không ổn, đầu óc Ninh Tích Văn hỏng rồi sao? Tại sao lúc thai tượng chưa ổn định, lại ở trước công chúng công bố việc này?

Nhưng ta lại không có cách nào ngăn cản, chỉ có thể tro mắt nhìn ngự y chúc mừng hoàng thượng, nhìn thấy hoàng hậu thân thiết khoác cánh tay nàng, bảo nàng chú ý nghỉ ngơi, cẩn thận thân thể, còn hướng hoàng thượng xin đổi chỗ nàng ở đến Thanh Vận các gần Chiêu Thuận cung. Tự nhiên lại làm cho người người hâm mộ, tán dương không thôi.

Hạ Hầu Thần tất nhiên là vô cùng vui sướng, lúc này tăng phi vị của nàng lên, trở thành quý nhân. Phi tần khác không ngừng chúc tụng. Ta nhìn cảnh vui mừng ấm áp trước mắt, lại cảm thấy bi thương lạnh lẽo. Thế lực hoàng hậu đang thịnh, lại chưa sinh ra con trai trưởng, nếu chịu chấp nhận đẻ người khác sinh trước, cũng là chuyện kỳ lạ.

Mấy triều đại trước lại có tiền lệ, phi tần bậc thấp sinh, vì bảo vệ tánh mạng đứa bé, có thể cho hoàng hậu nhận làm con thừa tự*. Nhưng hiện giờ hoàng

thượng đang toàn lực kiểm chế thế Thời gia, trong ngoài triều đình như nước với lửa, sao cho phép hoàng hậu phát triển an toàn? Chỉ sợ ngày sau trong đấu tranh, hoàng hậu sẽ trở thành gỗ mục trong nước. Hơn nữa, có tấm gương của Thượng Quan thái hậu tiền triều, chẳng lẽ hoàng hậu không mang một phần cảnh giác với đứa con không phải do chính mình sinh ra sao? Mẫu thân ruột thịt của đứa bé còn sống, trong cung nhiều người nhiều miệng, khó tránh bị người có ý đồ riêng dạy hư, đến cuối cùng, chuyển đầu thương nhắm ngay chính mình.

Ta suy đi nghĩ lại, chung quy vẫn cảm thấy hài tử này của Ninh Tích Văn tới không đúng lúc, vô ý một cái, sợ rằng tánh mạng của mẫu tử hai người đều gặp vấn đề. Nhưng mới vừa nhìn thấy bộ dạng liễu mạng che chở của nàng, ta liền biết nàng kỳ vọng có một đứa con xiết bao.

Nữ nhân trong hậu cung ai không kỳ vọng có một đứa con, ai không hi vọng có thể mẹ quý nhờ con chứ?

Trên sườn núi, ánh mặt trời chiếu xuống, phản xạ ra một tầng kim quang mềm mại trên lớp hoa cỏ màu xanh. Ta đứng cách nàng vài bước, thấy nàng cười xấu hổ, tình thâm khản khoản nhìn Hạ Hậu Thần. Khuôn mặt tràn ngập vui mừng, lại quay đầu cảm ơn hoàng hậu quan tâm ân cần thăm hỏi, người không nhìn đến, chỉ có vị tỷ tỷ này. Tuy Tổ Linh đã phủ thêm áo khoác cho ta, ta vẫn cảm thấy cả người lạnh buốt thấu xương.

Sau khi hồi cung, ta liền kêu Túc nương lúc nào cũng phải chú ý tình huống Thanh Vận các, nhưng ta cũng biết, mình không để ý được nhiều như vậy. Ninh Tích Văn giống như ta lúc mới bắt đầu, coi hoàng hậu thành chỗ dựa vững chắc. Chẳng qua ta tinh táo hơn Ninh Tích Văn, hơn nữa ta ở trong cung một thời gian dài, biết rõ tất cả mọi chuyện ở cực Thượng Cung, bản thân lại khéo tay, hiện tại ngấm lại tính cách của Ninh Tích Văn, chỉ sợ sẽ trở thành cá nằm trên thớt.

Một chuyến đi núi Thiên Thọ, lại chọc Hạ Hậu Thần vô duyên vô cớ không vui, liền tiếp hai tuần lễ đều không chú ý đến ta. Ta lại có chút gấp gáp. Nhân có chuyện Ninh Tích Văn, ta muốn thỉnh cầu hẩn một chuyện, tìm cơ dời chỗ ở của Ninh Tích Văn khỏi Thanh Vận các, tốt nhất là dọn đến Chiêu Tường các của ta. Do ta chăm sóc, chung quy có thể nghĩ ra biện pháp bảo vệ đứa bé trong bụng nàng.

Tổ Linh thấy ra buồn bã mấy ngày, liền trêu ghẹo nói: “Nương nương, chẳng lẽ ngài nhớ hoàng thượng? Thân phận nương nương bây giờ vô cùng cao quý, hoàng thượng không tới, ngài cũng có thể đi thăm nha?”

Trong đầu ta bùng sáng, thầm nghĩ mình đúng là gấp gáp đến hồ đồ, sao lại quên mất chuyện này chứ? Xem ra đạo hạnh tranh thủ tình cảm của mình còn chưa đủ thâm hậu, những chuyện phi tần khác thường làm, tại sao ngay cả nghĩ ta cũng nghĩ không ra?

Ta liền kêu Tổ Linh chỉnh đốn trang phục cho ta, chuẩn bị đi Triều Dương điện gặp Hạ Hậu Thần một chuyến. Tổ Linh thấy ta nghe theo kiến nghị của nàng, hăng hái bừng bừng lấy ra một chiếc váy dài màu hồng nhạt có đuôi dài và hoa văn hình tròn, màu sắc tươi mới như hoa tươi mới nở. Ta vừa nhìn liền cảm giác bộ y phục quá tươi mới, đang muốn lắc đầu kêu nàng đổi, nghĩ lại, lần này ta đi, là có việc muốn xin Hạ Hậu Thần, làm thế nào cũng phải khiến hẩn cao hứng, yên lặng dọn sạch hậu quả của sự kiện lần trước mới phải. Màu sắc này không phải là màu hẩn thích sao? Khánh mỵ nhân nhờ thích mặc màu sắc tươi mới, mới nổi bật lên trong đám phi tần!

Nghĩ như thế, ta liền để nàng mặc trang phục vào. Tay nghề Tổ Linh cực khéo, trang điểm cực phí tâm tư. Trong cung, mỹ nhân tươi mới đông đảo, ta luôn cho rằng tuổi ta đã lớn, mặc màu sắc tươi mới không được ổn lắm, nhưng qua bàn tay nàng sửa soạn, lại về màu mắt khối cho ta, cả người liền có một loại tươi non ngon miệng mà lại mê hoặc cự người ngoài ngàn dặm.

Tổ Linh cũng giật mình, nói: “Nương nương, ngài nhìn xem, mặc bộ y phục này càng tôn lên nhan sắc của ngài.”

Ta soi gương nghĩ, trang điểm như thế, không phải rõ ràng là đưa mình lên cửa mặc cho quân vương nhắm nháp sao? Ta lại cười khổ với bản thân trong bụng, đã có quyết định này, cần gì phải nói thêm nữa?

Đi đến bên ngoài Triều Dương điện, trải qua tầng tầng thông truyền, mới được một câu trả lời, nói rằng hoàng thượng đang phê duyệt tấu chương, kêu ta tạm thời đợi ở ngoài cửa. Hai người chúng ta bước đi thông thả qua lại ở ngoài cửa, lại trộm nghe thấy trong điện truyền tới tiếng nữ tử vui cười, thầm nghĩ hẩn phê tấu chương cũng thật náo nhiệt. Xem ra hôm nay cũng không phải là thời điểm tốt tới gặp hẩn. Thế là ta liền báo cho thái giám thông truyền, nói ta không có việc gì, chỉ là tới thăm hoàng thượng. Hoàng thượng đã có việc, ta cũng không quấy rầy nữa.

Thái giám thông truyền nói: “Nương nương ngài chờ một lát, để nô tài thông báo hoàng thượng rồi ngài hãy đi?”

Ta thấy tiểu thái giám này cũng thật là đáng thương, chạy tới chạy lui một đến nỗi trán toàn mồ hôi, liền cười đáp ứng.

Lại qua một lát, ta lại thông thả bước qua bước lại ở ngoài điện, thấy Khang Đại Vi tự mình đi ra, hành lễ với ta, “Nương nương, lúc này hoàng thượng đang nghỉ ngơi, mời ngài vào.”

Ta nghiêng tai nghe trong điện, còn mơ hồ nghe thấy tiếng nữ tử nói chuyện. Việc ta thỉnh cầu không muốn bị người khác biết, càng không tiện có phi tần khác ở đây, liền nói với Khang Đại Vi: “Khang tổng quản, ta vẫn nên ra về thôi. Ngày hôm nay hoàng thượng có vẻ rất bận, đợi ngày khác bản phi lại tới.” Nói xong liền trở ra ngoài điện. Xem ra sau này tới gặp Hạ Hậu Thần, phải tìm hiểu rõ ràng trước xem bên cạnh hẩn có người hay không, tiện hay không tiện mới được.

Đang định ra cửa điện, lại nghe Hạ Hậu Thần ở sau lưng ta nói: “Đã muốn gặp, đợi không được liền lập tức đi, lòng thành của nàng cũng quá ít đấy?”

Ta vội xoay người hành đại lễ với hẩn, quả nhiên thấy đứng bên cạnh hẩn là một vị tuyền thị vừa vào cung chưa được bao lâu, hình như là họ Dương. Dương tuyền thị này vội hành đại lễ với ta, cười nói: “Nương nương, hoàng thượng thích canh quả do thần thiếp làm, nên mỗi ngày thần thiếp chưng mang tới đây. Đang muốn quay về chỗ ở, không nghĩ nương nương lại tới.”

Trong lòng ta thầm nghĩ, không kêu người giải thích, người không cần phải giải thích rõ ràng như thế. Hứng thú của Hạ Hậu Thần ta rõ ràng hơn người,

khi nổi máu hoang đường lên ngay cả phật đường cũng dám làm, huống chi là Triều Dương điện của chính hần? Ta liền cười nhạt, chẳng hề đáp lời nàng. Nàng liền hành lễ với hoàng thượng cùng ta, cáo từ.

Hạ Hầu Thần lập tức đi vào Triều Dương điện, ta tay nhấc váy đi theo. Vốn dĩ quan hệ giữa ta cùng hần đã hòa hợp, trải qua cuộc du ngoạn núi Thiên Thọ, dường như lại kết băng, cũng không biết hôm nay hần đối xử với ta thế nào.

Không được, phải hòa tan khối băng lớn này trước đã. Ngẫm nghĩ lại nhớ trước kia hần rất là thích ta hờn dỗi, ta liền kêu một tiếng với bóng lưng hần: “Hoàng thượng, ngài đừng đi nhanh quá, thần thiếp theo không kịp...”

Hành lang có thái giám coi chừng, nghe được tiếng kêu của ta, liền hơi lộ ra ý cười. Hạ Hầu Thần lại không để ý đến ta, ngược lại càng bước nhanh hơn, vài bước liền rẽ qua hành lang dài không thấy nữa.

Ta đành phải nhấc váy lên đuổi theo phía sau. Ta ở ngoài cũng không thấy hành lang Triều Dương điện dài cho lắm, nhưng sao ngày hôm nay lại cảm thấy dài dằng dặc như vậy nhỉ?

Là vua của một nước, tính tình Hạ Hầu Thần cũng hơi thái quá, chịu không nổi nửa điểm tủi thân, người như hần sao làm vua của một nước được?

Ta oán thăm đi thẳng vào Triều Dương điện, thấy hần sớm đã ngồi sau bàn, trong tay còn cầm bản tấu chương lên xem. Ta bị bỏ rơi ở giữa đại điện, tiền cũng không được, lùi cũng không xong, rất là lúng túng. Trong đại điện vắng vẻ trống trơn, cung nhân sớm đã lui hết, chỉ còn hai người chúng ta. Ta cố lấy dũng khí tới cạnh bàn, thấp giọng hỏi hần: “Hoàng thượng, trên triều đình xảy ra đại sự gì, khiến ngài chăm chỉ như thế?”

Ta cũng chỉ là không tìm được lời nào để nói, thuận miệng hỏi một chút, nào biết đôi được một câu lạnh như băng của hần: “Việc trên triều đình có thể để nàng tùy tiện bình luận sao? Phụ nữ không được tham chính, nàng có nhớ không?”

Ta bị hần dọa nạt, vội vàng quỳ xuống thỉnh tội, liên tục kêu lên: “Thần thiếp không dám.”

Ánh mắt hần đánh giá ta một vòng từ trên xuống dưới, nói: “Ngày hôm nay lại mặc trang phục không giống bình thường, nói, có việc thỉnh cầu trẫm phải không?”

Ta sợ nhất chính là ngữ khí này của hần, thẳng toẹt vạch trần tất cả mục đích của ngươi, vạch trần tất cả hình tượng hoa lệ, nhắm thẳng vào trung tâm, dù trước đó ngươi có tập luyện thật tốt, cân nhắc lời nói kỹ càng thế nào cũng không có cách nào mở miệng. Không phải giữa chúng ta đã có thỏa thuận sao? Một đoạn thời gian trước ngươi diễn kịch, ta cũng diễn kịch, rõ ràng diễn rất tốt, quan hệ cũng hòa hợp mà?

Tại sao làm tới làm lui, tất cả lại trở lại điểm khởi đầu chứ?

Ta vội cười nói: ” Sao hoàng thượng lại nghĩ như vậy? Chẳng lẽ chỉ khi thần thiếp có yêu cầu mới đến gặp ngài sao? Thần thiếp thực sự...”

Hần lạnh lùng khế hừ, khiến ta nghẹn nửa câu “... Thực sự nhớ hoàng thượng mới tới gặp hoàng thượng ” trong miệng nói không nên lời.

Ngẫm lại bản thân mình trang điểm lộng lẫy, mặc màu sắc mình không thích tới lấy lòng hần, lại được kết quả này, trong lòng ta không khỏi âm thầm uể oải, thầm nghĩ chẳng lẽ hần không cần ta kiềm chế hoàng hậu nữa? Ta sắp biến thành một quân cờ thí rồi?

Nghĩ như thế, trong đầu ta liền hốt hoảng. Hần chưa kêu ta đứng dậy, ta lại không dám đứng lên, quỳ trên mặt đất, chỉ thấy sàn nhà lạnh buốt, cảm giác sâu sắc làm bạn với vua quả thật như làm bạn với hổ, huống chi là một con hổ hi nộ vô thường?

Hần lạnh như băng nói: “Đứng lên đi, quỳ ở chỗ này cho ai xem?”

Lúc này ta mới đứng lên, nhìn về phía hần. Hần lại cầm tấu chương không biết quan trọng đến cỡ nào lên xem. Lần này ta cũng không dám hỏi hần cái gì nữa, càng không dám cáo từ, chỉ đành ngơ ngác đứng chờ trước bàn sách.

Thật vất vả chờ hần xem xong tấu chương, khép lại ba một tiếng, ta mới nói: “Hoàng thượng, lâu rồi ngài không tới Chiêu Tường các của thần thiếp. mấy ngày gần đây thần thiếp kêu thợ làm vườn dời mấy cây hoa hàm tiếu(8) vào trong sân, ngài không cùng thần thiếp đi xem sao?”

Hạ Hầu Thần chậm rãi buông tấu chương xuống, lại cầm lấy một quyển khác, “Ừm” một tiếng, lại không để ý đến ta.

Ta nghĩ thầm hần như thế này là đồng ý hay là không đồng ý?

Ta thực sự nhẫn nhịn không được nữa, nhẹ giọng hỏi: “Hoàng thượng, ngài có đi hay là không... ạ?”

Hạ Hầu Thần bốp một tiếng đập tấu chương vào đồng văn kiện trên bàn, tiếng động truyền ra thật xa trong đại điện trống trải, ta sợ đến cả người chấn động, thối lui mấy bước, suýt tý nữa giẫm lên váy té ngã. Thật vất vả mới ổn định thân hình, lại nghe hần tức giận nói: “Trẫm đã biết...”

Trong cơn hoảng hốt, lại thấy gương mặt hần ẩn hiện ý cười, sau đó lại khôi phục thành diện mạo khối băng, nói: “Trẫm đã có an bài, ngươi trở về chờ đi!”

Đến cuối cùng, ta cũng không hiểu rốt cuộc hần có định đến hay không.

Trở lại Chiêu Tường các, ta nhanh chóng cời cái váy dài hồng nhạt này ra, kêu Tổ Linh cất ở trong rương, không bao giờ ngó tới nữa. Sau khi thay y phục, trong lòng ta lại có chút ưu sầu. Nếu như không nhanh chóng hành động, để cho hoàng hậu tìm được cơ hội hạ thủ, sẽ không kịp.

Nhưng bây giờ tỷ muội ta đang là kẻ thù, phải làm sao có thể hóa giải khúc mắc trong lòng nàng đây? Ta thật hối hận lúc trước không nên để đại nương làm kẻ chết thay, mà khi ấy ta có thể làm gì chứ? Đại nương và mẫu thân vốn là tỷ muội ruột thịt, tướng mạo vốn tương tự, nếu như không phải bà chết, thì là mẫu thân của ta chết. Trong lúc oán hận không nghĩ kỹ, liền gây ra tai họa về sau.

Đến chạng vạng, đèn đuốc được thắp lên, Hạ Hậu Thần không tới, sau khi dùng bữa tối hân cũng không tới, ta không ôm hi vọng nữa. Thay đổi một chiếc áo choàng rộng thoải mái, ta ngồi ở trước bàn vô cùng buồn chán về về. Trong lòng ta nghĩ đến đứa bé trong bụng Ninh Tích Vãn, về đi về lại liền về một đôi hài đồng nho nhỏ. Nhìn ngoài cửa sổ, thấy ánh trăng lên tới chính giữa khoảng không, thời gian hân là sắp đến canh ba, nghĩ rằng chắc hân không tới rồi, liền kêu lên: “Tổ Linh, nghỉ ngơi thôi.”

Nhưng không nghe được Tổ Linh đáp lại. Ta đang muốn kêu lần nữa, lại cảm giác có một đôi tay từ trên vai ta đưa qua, cầm lấy bức tranh ta về lên nhìn, nói: “Nàng muốn có con sao?”

Nghe thấy tiếng nói thấp thuận nhu hòa, ta mới giật mình, cuối cùng Hạ Hậu Thần cũng tới. Trong nháy mắt, ta đột nhiên cảm thấy bản thân giống như từ ngoài phòng mùa đông rét lạnh đi vào bên trong phòng ấm, cả người nóng lên. Ta nói: “Hoàng thượng...”

Đôi mắt hân dưới ánh đèn chiếu rọi phát ra ánh sáng nhu hòa, lúc nhìn hai đứa bé trên giấy, ngay cả mặt mũi cũng hiện lên vẻ ôn nhu. Không biết vì cái gì, mũi ta lại hơi cay cay, cuối cùng hân cũng tới.

Ánh mắt hân từ trên giấy dời đi, chỉ nói: “Nhưng bây giờ lại không phải lúc.”

Ta liên hệ lời hân nói, đột nhiên hiểu ra ý tứ của hân, không khỏi mặt đỏ tai hồng, nói: “Hoàng thượng, thần thiếp cũng biết là không đúng lúc, chỉ là không phải hoàng thượng đã có một đứa con sắp sửa sinh ra sao?”

Hân chăm chú nhìn ta, dường như đang tìm tòi nghiên cứu biểu tình của ta: “Nhưng không phải là của nàng.”

Ta cúi đầu nói: “Nhưng là của muội muội thần thiếp.”

Khuôn mặt hân lạnh xuống, “Trẫm sớm biết thỉnh cầu của nàng, chính là việc này thì trẫm sẽ không đáp ứng nàng, không thể để nàng ta sinh nghi.”

Cả người ta run lên, dùng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn hân. Đây là một người nam nhân như thế nào? Có thể dùng tánh mạng một thai nhi trong bụng để đổi lấy sự tín nhiệm của hoàng hậu? Hân biết rõ hoàng hậu sẽ không bỏ qua cho nó!

Giọng ta lạnh dần, “Hoàng thượng, nhưng đó là cốt nhục ngài sinh ra!”

Thân thể hân chấn động, ánh sáng trong mắt yếu ớt, lạnh lùng, khiến lòng người phát lạnh, “Trẫm sẽ còn có rất nhiều con.”

Ta mờ to hai mắt nhìn hân, cảm thấy khoảng cách với người này vừa mới gần hơn nhưng sau vài câu nói đó lại càng ngày càng xa. Cuối cùng hân vẫn là người ta không thể hiểu rõ. So với ta, hân hung ác hơn quá nhiều. Ta tính kế bất quá là vì sinh tồn mà thôi, mà hân tính kế, lại tính toán hết lòng người trong thiên hạ.

Ta biết đã không thể cầu xin hân nữa. Hân có thể tới, có thể giải thích với ta như vậy, đối với hân mà nói đã là cực hạn. Ta nhìn cục chặn giấy đề mấy tờ giấy Tuyên Thành trên bàn, chỉ cảm thấy mép bàn trong mắt ta đã dần dần mờ hồ.

Nếu như hiện tại ta đang có mang, kết quả sẽ là cái gì? Ta không dám nghĩ tiếp, vốn nghĩ so với những người khác, mình sẽ đặc biệt hơn một chút, có giá trị với hân hơn một chút, hóa ra tất cả chẳng qua chỉ là tham vọng xa vời của ta mà thôi.

Ta nhắm mắt lại, nuốt nước mắt vào trong lòng, nói: “Hoàng thượng, trời đã muộn rồi, nghỉ ngơi đi?”

Hân một phát bắt lấy cổ tay ta, “Nàng phải hiểu, giang sơn này, trẫm phải bảo vệ nó. Nàng không biết đâu, Thời gia đã trở thành gia tộc Thượng Quan thứ hai, trẫm không thể khiến bọn họ như nguyện!”

Ta nhàn nhạt mà nói: “Thần thiếp là một phụ nữ. Hoàng thượng quên rồi sao? Phụ nữ thì không thể tham chính. Thần thiếp không hiểu đại sự triều chính của hoàng thượng...” Giọng ta dần dần chuyển lạnh, “Thế nhưng Thời gia phát triển an toàn, không phải do một tay hoàng thượng tạo thành sao?”

Hân suy sụp lui lại hai bước, nói: “Trẫm còn cách nào khác đây? Nếu như không có Thời gia giúp đỡ, trẫm đã sớm chết ở trong tay thái hậu. Nàng muốn trẫm làm sao bây giờ?”

Hân lấy Thời gia để kèm chế gia tộc Thượng Quan, chắc hân đã chấp nhận không ít thỏa hiệp? Đáp ứng lập Thời Phượng Cần làm hoàng hậu, chỉ là một trong số đó chăng? Nhưng một khi đã thỏa hiệp, liền khó mà sửa lại, cả cốt nhục của mình hân cũng phải thỏa hiệp sao?

Sư Viện Viện sanh non, cuối cùng cũng bị bỏ mặc, hân nhất định đã biết rõ ai là người âm thầm hạ thủ, nhưng hân vẫn thỏa hiệp như cũ, kỳ thật so với ta, hân có khá hơn bao nhiêu đâu?

Ta dựa vào cái gì mà chỉ trích hần? Ta vốn phải phần nộ, lại chỉ cảm thấy bi thương. Dưới sự phồn hoa rực rỡ này, sau khi xé xuống, chẳng qua một đồng cặn bã mà thôi.

Cảm thấy bờ vai mình bị hần nắm lấy, hần lay ta: “Vì sao nàng lại có biểu tình này? Thất vọng về trẫm sao? Đây mới là biểu tình chân chính khi nàng nhìn trẫm phải không? Hừ...?”

Ta dùng sức, tránh khỏi sự kềm giữ của hần, eo dựa vào bàn dài, nói: “Hoàng thượng, thần thiếp vốn là người như vậy, ngài không biết sao? Không phải thần thiếp giỏi về giả mạo, giỏi về tính kế, ngài mới triệu thần thiếp trở về ư? Tất cả mọi người đều cùng là một loại người, không phải sao?”

Ta muốn cười, nhưng gắng sức một hồi cũng chỉ lạnh lùng thần nhiên nói.

Hần hung hăng cười: “Không sai, chúng ta là cùng một loại người!”

Hần vung tay lên, hất toàn bộ vật phẩm trên bàn xuống mặt đất, phát ra tiếng động kinh thiên động địa. Khang Đại Vi ở bên ngoài hỏi: “Hoàng thượng, xảy ra chuyện gì?”

Hần nói: “Canh giữ ở bên ngoài, đừng cho ai tiến vào!”

Khang Đại Vi đáp lời, sau đó không còn tiếng động nào nữa.

Bộ dáng hần hung tợn khiến ta sợ hãi, không thể tự chủ nâng tay đánh hần trước để ngăn không cho hần tới gần, nhưng cánh tay hần lại giống như làm bằng sắt, kìm chặt eo ta, khiến ta không thể động đậy. Ta lại nghe thấy tiếng y phục bị xé rách. Cảm thấy mình bị đặt lên trên bàn dài lạnh như băng, ngửa mặt nhìn lên thấy hình cánh hoa sen thiếp vàng trên nóc nhà, bị xâm nhập từng đợt từng đợt, trái tim rút cuộc lại như khúc gỗ mục chìm vào trong nước, càng lúc càng chìm sâu xuống.

Tiếng nói của hần từ xa xôi nào đó vọng tới, “Ninh Vũ Nhu, đừng quên giữa chúng ta có thỏa thuận. Ngày mai, trẫm và nàng vẫn là hoàng đế và sủng phi...”

Hần ta nhẹ giọng mà nói bên lỗ tai ta: “Trẫm khuyên nàng đừng tự hành động, đừng làm hỏng thỏa thuận của chúng ta. Phải biết rằng hoàng hậu đã giăng sẵn bẫy để chờ nàng nhảy vào. Nàng ta cũng không phải là một nữ nhân ngu xuẩn, muội muội nàng cho nàng ta cơ hội tốt như thế, khiến nàng ta có thể khảo nghiệm xem lòng nàng có phải thực sự hung ác như vậy hay không, sao nàng ta lại không lợi dụng tốt cơ hội này...?”

Ánh vàng của cánh sen trên nóc nhà lại đâm vào mắt ta khiến nó đau lâm râm. Tuy rằng trong phòng rất ấm áp, ta lại chỉ cảm thấy phần lưng dán trên bàn dài lạnh lùng, lạnh thấu xương cốt. Hần nói không sai, nếu như ta thực sự tiếp cận Ninh Tích Vãn, nhất định nàng ta sẽ mượn cơ hội làm khó dễ.

Ta thấp giọng nói: “Hoàng thượng, ngài đã biết thần thiếp và ngài là cùng một loại người, việc này xin ngài cứ yên tâm...”

Ta lắng nghe tiếng bước chân hần càng lúc càng xa, bên trong khó nhẹ mềm mại rũ xuống, át đi một buồng hoang đường cùng mê loạn, hần luôn luôn để ta có chút hi vọng, sau đó lại cho ta một kích trí mạng, khiến lòng ta vừa mềm mại lại dần dần trở nên cứng rắn.

Sau đó mấy ngày, tuy hần thường tới Chiêu Tường các, ở trước mặt cung nữ cùng ta tình thâm khảm thiết, rốt cuộc cũng không có bầu không khí thân thiết lấy giả làm thực vài ngày trước đó nữa, trước mặt người khác hần đối tốt với ta, lại khiến ta cảm thấy lạnh buốt trong lòng, mà ở sau lưng đám cung tỳ, cả hai chúng ta đều trầm mặc không nói gì, ta lại nghĩ, như thế cũng tốt, hần chưa hề say mê ta, bóc đi những biểu hiện giả dối trước mặt người khác, lại khiến ta càng thêm tỉnh táo.

(1)Điều rết ngàn chân:↑

(2)Điều chim én bay trong gió:↑

(3)Tranh Tây sương ký:↑

(4)Điều chim én có hình mẫu đơn phú quý:↑

(5)Điều Ngũ phúc mừng thọ:↑

(6)Điều bướm bướm:↑

(7)Điều Phượng bảy màu:↑

(8)Hoa hàm tiếu:

Bạn đang đọc truyện *Thượng Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Son phấn nhuận hai má, khiến mọi người ước ao.

Ngày qua ngày, thân thể Ninh Tích Văn ngày càng nặng nề. Nghe nói nàng được hoàng hậu dốc lòng chiều chuộng, càng được Hạ Hầu Thần đặc biệt ban ân huệ, tặng phẩm không ngừng được đưa vào Thanh Vân các, trong thời gian ngắn danh tiếng nổi bật vô cùng. Ta biết các phi tần bí mật bàn luận, nói vinh sủng của hai tỷ muội chúng ta có thể sánh bằng Song Yến Hán cung*. Ta chỉ có thể âm thầm cười khổ.

(*Song yến Hán Cung: Chỉ Triệu Phi Yến và Triệu Hợp Đức, hai chị em dùng sắc đẹp để quyến rũ vua Hán Thành Đế, nhiều loạn hậu cung.)

Cuối xuân hè đến, cỏ dài chim bay, trong tường đỏ ngói xanh cây cối càng thêm xanh biếc. Xiêm y mặc trên người dần dần mỏng đi. Mấy ngày gần đây tiểu quốc Cao Xương ở Tây Vực phái sứ giả tới, Hạ Hầu Thần vì thể hiện khí thế của nước lớn, liền tiếp thiết yến mấy ngày trong cung. Cao Xương quốc sản xuất nhiều cây hoa hồng, dùng hoa hồng chế tạo son phấn bán cho cả Tây Vực, vốn rất nổi tiếng. Lần này lên kinh, Cao Xương sứ giả hiển nhiên mang theo không ít phần tử nước ép hoa hồng cực tốt, son phấn các loại. Những thứ này được phi tần trong hậu cung yêu thích nhất, mỗi người được ban hai hộp. Ta thử dùng một lần, các loại son phấn của Cao Xương quốc quả nhiên không giống Trung Nguyên, màu sắc tươi đẹp dị thường, sau khi bôi lên, khắp mặt ngọt thơm, cũng không biết hoa hồng nơi đó có gì khác biệt?

Son phấn Cao Xương quốc tặng cho hoàng hậu càng không tầm thường, nghe nói cánh hoa hái xuống để chế tạo son phấn phải trải qua sàng lọc nghiêm khắc, tất cả đều màu sắc rực rỡ, kích thước giống nhau, mấy nghìn đóa hoa hái xuống, cũng chỉ thu thập được một cái khay cánh hoa nho nhỏ mà thôi, lại tiếp tục chế tác theo phương pháp bí mật, càng phi phạm xuất sắc. Cứ như vậy chế tạo ra một hộp son trắng men nhỏ, chỉ một mình hoàng hậu có.

Lúc ta đi Chiêu Thuần cung thỉnh an, nàng đang cầm cái hộp nhỏ tinh xảo đó kể chuyện cười về sứ giả nước Cao Xương. "Nước nhỏ như thế, cũng hơi nhỏ mọn một chút. Từ nơi xa tới, đồ tốt chỉ lấy ra một hộp, khiến người ta tha thiết mong chờ, nhận được rồi lại không dám dùng."

Trong mắt chúng phi tần đều lộ vẻ hâm mộ. Ta thấy dung nhan hoàng hậu hôm nay so với ngày xưa quả thật khác hẳn, sắc mặt trắng nõn trơn nhẵn như trứng gà, mơ hồ lộ ra màu hồng nhuận, quả thật giống như cánh hoa hồng mới nở, ta đi tới đối diện thỉnh an nàng sau đó cười nói: "Người nước Cao Xương đúng là có mắt, biết chỉ có hoàng hậu nương nương thân phận cao quý vô cùng, mới xứng dùng hộp son này."

Chứ loại người như thần thiếp, làm sao có thể nổi bật lên sự diêu dộng của loại son phấn này?"

Ta cười xong liền từ trong tay phi tần khác tiếp nhận một cái hộp nhỏ trắng men, thấy phía trên chỉ khắc một con phượng đang giương cánh bay, thủ công vô cùng tinh xảo, liền tâm đắc khen ngợi "Chỉ nhìn cái hộp này đã biết, tài nghệ trạm trổ này có thể so với tác phẩm của tư chế trong cục Thượng cung chúng ta."

Ta lại chậm rãi mở hộp ra, nghe được một mùi hương như hoa lan mà không phải lan mơ hồ bay tới, không khỏi ngẩn ra, lại cười nói: "Mùi thơm này dù xa như thế, cũng giống như thấm vào lục phủ ngũ tạng. So sánh với mấy thứ chỗ chúng ta, quả là không giống."

Gương mặt ta hơi lộ ra vẻ bất bình, lại đổi thành nét mặt tươi cười như hoa. Liếc mắt một cái thấy Ninh Tích Văn bụng lớn béo phệ ngồi ở một bên, liền nói: "Ninh quý nhân không đúng dịp rồi, đã mang long thai, son phấn bột nước nên dùng cẩn thận mới tốt."

Ninh Tích Văn mặt mộc không trang điểm, khẽ mỉm cười, nói: "Đa tạ tỷ tỷ quan tâm."

Hoàng hậu liền tiếp lời: "Đây là chuyện đương nhiên. Không biết bản cung khăn trương cái thai của nàng ấy đến cỡ nào, dặn đi dặn lại. Trong cung nàng, tất cả son phấn bột nước đã dọn sạch sẽ, nhưng nữ nhân thích đẹp, sao có thể ngăn cản. Bản cung liền kêu ngự y đặc chế bột nước từ cây ích mẫu, tất cả dụng cụ đều có chuyên gia kiểm tra, tất nhiên là sẽ không giống như Sư quý phi, để cho người khác thừa cơ làm bậy."

Nàng cười hời hợt, chậm rãi mà nói, lại khấn chúng phi tần khen ngợi không thôi. Ta nhìn Ninh Tích Văn ngồi một mình trong góc, bên cạnh nàng đương nhiên có người hoàng hậu phái đến cẩn thận hầu hạ. Tuy chúng ta chỉ cách vài cái ghế dựa, nhưng lại như xa tận chân trời. Ta không thể tiến lên ân cần thăm hỏi, nàng cũng không muốn ta tiến lên thăm hỏi, sự thân thiết vui cười lúc nhỏ đã xa xôi đến không thể chạm tới.

Trên đường Hạ Hầu Thần đi tới, phi tần cả sảnh đường đương nhiên là ra sức thi triển sự kiều mỵ trước mặt hắn. Hắn chỉ ân cần hỏi han mình Ninh Tích Văn, nghe nói mấy ngày gần đây nàng ngủ không được tốt, chính là do bé con trong bụng làm ầm ỉ?

Ninh Tích Văn xấu hổ trả lời câu hỏi, nói là ngự y thường xuyên đến khám và chẩn bệnh, sau khi kê thuốc dường như đã tốt lên rất nhiều.

Hắn liền từ té dặn dò hoàng hậu, nhất định phải chăm sóc tốt Ninh quý nhân.

Lại nhìn kỹ thần sắc Ninh Tích Văn, khen: "Son phấn tuy nhạt, nhưng đóa hoa mai vẽ giữa lông mày(1) lại làm nổi bật lên dung nhan phúc lộc đầy nhà của ái phi..."

Hoàng hậu cười nói: "Lời tán dương này của Hoàng thượng cũng thật thú vị. Ninh muội muội là người mang thai nên mập ra một chút, hoàng thượng lại khen nàng phúc lộc đầy nhà, gần đây thần thiếp gầy đi, hoàng thượng có muốn khen thần thiếp mảnh mai như Phi Yến?"

Chúng phi tần đều che miệng mà cười, ta tất nhiên là cười theo. Ta biết rõ nàng đang ám chỉ đến lời đồn đãi mấy ngày gần đây trong cung, nói tỷ muội chúng ta là Phi Yến Hán cung. Hạ Hầu Thần liếc mắt, ánh mắt đi đến nơi nào, tiếng cười liền ngừng đến đó. Hắn thấy ta cầm hộp son phấn trong tay, liếc mắt một cái liền biết là loại Cao Xương quốc đặc biệt tặng lên cho hoàng hậu, liền nhàn nhạt mà nói: "Đồ vật như thế cũng lấy ra chuyện tới chuyện lui? Qua tay mọi người, làm sao thì biết xử lý thế nào?"

Ta đưa trả cái hộp trong tay cho thị nữ gần hoàng hậu, không ngừng xin lỗi.

Hoàng hậu cười đáp : “Hoàng thượng, ngài đừng chỉ trích mọi người, là thần thiếp thấy hộp trang điểm này quý giá, các muội muội không có mấy người được gặp qua, nên mới đưa ra cùng thưởng thức.”

Ta tự cảm thấy không thú vị. Từ lần trước, Hạ Hầu Thần đối xử với ta lúc lạnh lúc nóng, tuy mặt ngoài vẫn duy trì sự sùng ái, nhưng thỉnh thoảng lại thốt hai câu chọc thẳng đến trái tim. Ta biết hẳn muốn duy trì sự bình ổn bên ngoài, nhưng thỉnh thoảng cũng muốn đâm ta vài câu phát tiết một chút. Trong cung, phi tần đã có lời đồn đãi, nói sự sùng ái của hắn đã từ tỷ tỷ chuyển sang muội muội.

Sau khi trở lại Chiêu Tường các, ta gọi Tổ Khiết tới hỏi thăm, đặc biệt hỏi han về âm thực sinh hoạt thường ngày của Ninh Tích Văn, Tổ Khiết liền nói: ” Tất cả đồ dùng đưa đi đều có chuyên gia kiểm tra, hoàng hậu nương nương quả nhiên rất dụng tâm với việc này .”

Ta tất nhiên là hiểu rõ. Ở trong cung lâu rồi, thủ đoạn của nàng cũng từ từ cao siêu lên, không thể giống lúc trước, đã xử lý thì sẽ không để lại vết tích. Hay là, nàng còn muốn một mũi tên bắn hai con chim? Mười tháng mang thai, nàng có thời gian mười tháng chờ ta mất kiên nhẫn.

Không hỏi việc của Ninh Tích Văn nữa, ta lại hỏi Tổ Khiết: “Người nắm giữ cục Thượng Cung, có người nào làm khó người chưa?”

Theo đạo lý mà nói, hoàng hậu sẽ không dễ dàng tay như vậy, chắc chắn tìm nhiều người làm khó dễ, vậy mà Tổ Khiết lại nói: “Hết thầy đều bình an.”

Ta cảm thấy kỳ quái. Thời gian này, nàng có vẻ phi thường bình tĩnh, giống như trở lại hình ảnh một vị hoàng hậu hiền đức. Nhưng từ mọi phương diện mà xem xét, cũng thực sự không có tình huống đặc biệt gì phát sinh, ta cũng chỉ có thể kêu Tổ Khiết lưu tâm nhiều hơn.

Tuy trong hậu cung thanh tĩnh vô sự, nhưng trên triều đình lại dần dần nổi lên sóng gió. Bắt đầu từ vụ án nhỏ một vị gia nô của Thòi gia lỡ tay đánh chết một lão nông, liên lụy ra vụ án một người bà con của Thòi gia chiếm đoạt ruộng đất, mà vừa khéo vụ án này lại do Lý Sĩ Nguyên phụ trách, người này cứng mềm không ăn bởi vậy tra ra một chuỗi dài người Thòi gia liên lụy trong đó, bao gồm cả đại ca hoàng hậu Thòi Bẩm Sơ lấy các loại thủ đoạn chiếm đoạt hơn trăm mẫu đất, trong đó còn bao gồm một ít ruộng chỗ hoàng gia săn bắn ở sườn núi Thiên Thọ. Nhắc tới vụ án này, trên dưới triều đình nhất thời ồn ào. Tuy rằng Thòi gia tài cao thế lớn, nhưng không thể một tay che trời. Vì thế, Lý Sĩ Nguyên cầm đầu những viên quan không e ngại thế lực Thòi gia, tấu chương buộc tội như tuyết rơi bay đến trước mặt Hạ Hầu Thần. Dù chưa thấy Hạ Hầu Thần có động tĩnh gì, lại nghe nói hoàng hậu đến Triều Dương điện khóc lóc cầu kiến vài lần. Nghe cung nhân đồn đại, Hạ Hầu Thần đều nhẹ nhàng khuyên bảo.

Bởi vì vụ án Thòi Bẩm Sơ, Hạ Hầu Thần muốn an ủi hoàng hậu, sửa lại thói quen mưa móc cùng hưởng, liền tiếp mấy ngày nghỉ ở chỗ hoàng hậu. Phi tần trong cung đều cho rằng Thòi gia nhờ thế mà không ngã, ta lại biết, Hạ Hầu Thần đã vung đao về hướng Thòi gia rồi. Nếu không, hẳn cần gì phải vỗ về hoàng hậu?

Sự kiện Khánh mỹ nhân cũng qua lâu rồi, ta đã làm cho không ít phi tần trong cung tìm đến chỗ ta, hơn nữa cục Thượng Cung đã do ta khống chế, hoàng hậu đã không thể một tay che trời trong hậu cung. Hẳn cũng nên xuống tay rồi.

Quả nhiên không đến bảy ngày, sáu mục chứng cứ vô cùng xác thực chỉ rõ Thòi Bẩm Sơ lợi dụng chức quyền bị nhốt vào ngục, xử trảm. Tuy rằng chưa liên lụy tới những người khác ở Thòi gia, nhưng cũng đã cho hoàng hậu một đòn kích thích lớn. Ta không biết Hạ Hầu Thần an ủi hoàng hậu thế nào, lúc ta đi thỉnh an hoàng hậu, tình cờ gặp Hạ Hầu Thần cũng ở Chiêu Thuận cung, ta lại không nhận thấy giữa bọn họ có bất kỳ hiềm khích gì. Bọn họ ở trước mặt mọi người vẫn lưu luyến tình thâm như trước, khiến người bên ngoài sân khấu phải ao ước.

Mà vụ án Thòi Bẩm Sơ cũng do Hạ Hầu Thần đề bạt con trai cả của Thòi Bẩm Sơ mà tạm lắng lại, Thòi gia vẫn sừng sững không ngã như trước.

Hôm nay có một trận mưa nhỏ, tuy không lớn, nhưng tẩy rửa cả hoàng cung sạch sẽ bóng loáng, lá cây xanh biếc càng xanh đến như chảy mỡ. Mấy ngày gần đây, Hạ Hầu Thần vẫn đối xử với ta không mặn không nhạt như trước, buổi trưa ở chỗ ta dùng qua bữa cơm trưa liền vội vàng đi. Tuy ta không yêu cầu hắn sùng ái, nhưng cũng cảm thấy không thú vị. Ngủ trưa dậy, thấy không có việc gì, liền đi loanh quanh tới cục Thượng Cung, xem có vài vốc, hoa văn gì mới, cũng chọn hai kiện chuẩn bị trang phục hè cho mình.

Ta chỉ dẫn theo Tổ Linh, đi vào cục Thượng Cung, cũng không kêu người thông báo, chỉ nói mình tùy tiện đi dạo. Mới vừa đi tới gần Tư chế phòng, liền nghe Tổ Khiết ở bên trong giáo huấn cấp dưới: “Sao chiếc váy dài này vẫn dùng kiểu thêu hai mặt? Ta đã nói với các người những chỗ đựng vào da bên trong không thể để lộ đường gút chỉ, không thể có dấu thêu, hoàng hậu nương nương đã đặc biệt đặc dò. Còn có, hễ là y phục của nương nương, đều phải dựa theo yêu cầu của ngài sửa lại hết, tại sao tất cả các người đều quên?”

Nghe ngữ khí nàng uy nghiêm, rất có vài phần tư thái không giận mà tự uy, đã không thấy cái đáng về cung nữ cẩn thận an phận khi còn ở trong cung của ta nữa. Trong lòng ta không khỏi hăm hăm lòng, thấy nàng gắng sức làm việc bận rộn, liền định xoay người rời khỏi.

Lại nghe trong phòng có người nói: “Thượng cung đại nhân, cũng không phải chúng tôi không nghe lời ngài nói, nhưng chúng tôi quả thật không hiểu, nguyên liệu tơ này, nếu muốn thêu hoa, bên trong lại không có đường gút chỉ, nếu như dùng phương pháp thêu một mặt, e rằng không thêu được theo yêu cầu của hoàng hậu nương nương, vì vậy mà...”

Tổ Khiết nói: “Chủ từ dặn dò phải chế tạo như thế, chúng ta phải tận lực hoàn thành yêu cầu của ngài ấy thôi, chúng ta có thể cãi lại được sao?”

Ta nghe trong giọng nói nàng có vài phần không biết làm thế nào, không khỏi cảm thấy kỳ quái, hoàng hậu luôn luôn đề cao việc đối xử khoan dung với mọi người, có lẽ sẽ không dùng thủ đoạn như thế làm khó Tổ Khiết, liền đi vào, nói: “Là việc gì khiến mọi người khó xử vậy?”

Mọi người bên trong phòng thấy là ta đến, lại quỳ đầy phòng, ta vội kêu các nàng bình thân. Tổ Khiết phát tay cho mọi người lui ra, lúc này mới nói với

ta: “Nương nương, tuy hoàng hậu nương nương xuất phát từ nhà làm quan, nhưng đối với quần áo vốn cũng không soi xét đến thể. Gần đây không biết làm sao nữa, chế tạo trang phục hề đều yêu cầu mặt trong không được lộ đầu gút chỉ, để tránh tổn thương làn da, tất cả quần áo, đều lấy rộng rãi thoải mái làm yêu cầu chính.”

Ta trầm ngâm nói: “Đã rộng rãi thư thái, thì sẽ không thể làm nổi bật thân hình, nàng ấy cũng không phải không biết điều này...”

...

Tổ Khiết liên nói: ”Y phục Tư chế phòng chúng ta đưa đi, phần lớn đều bị trả về. Hiện giờ đã đến mùa hè, trang phục hề cho các cung Tư chế phòng đều chưa chuẩn bị được tốt, lại mất rất nhiều công sức, nô tì cũng vì tình thế cấp bách mới nhất thời trách mắng.”

Ta cười nói: “Người đã không phải cung tỳ trong cung bản phi, hiển nhiên phải có bộ đáng thương cung đại nhân.”

Nàng lại cúi đầu thở dài: “Ồ trong cung nương nương lại an nhàn hơn. Sau khi bản thân quản lý cục Thượng Cung, có ngàn chuyện phải lo nghĩ, mới phát hiện vị trí thượng cung này đúng là ngồi không dễ.”

Ta mỉm cười, chỉ nói: “Mấy ngày gần đây nghe nói các tinh cống lên không ít tơ lụa hảo hạng, bản phi cũng nên làm hai bộ trang phục hề.”

Hiếm thấy ta có hứng thú như vậy, Tổ Khiết liên dẫn ta đến kho, đem tất cả các loại vải vóc trình cho ta xem, lại nói hoàng hậu năm nay chọn toàn là nguyên liệu mỏng nhẹ mềm mại, lại yêu cầu thù phức tạp đa dạng như những năm trước, thực đúng là làm khó bọn Tư chế.

Ta tùy tiện chọn lấy hai cuộn vải dệt, bảo nàng giao cho cung tỳ, chế thành hai bộ váy dài thắt eo cho ta.

Sau khi trở lại Chiêu Tường các, ta liền cho Túc nương âm thầm gọi Tổ Hoàn tới đây hỏi han. Tổ Hoàn hiện tại là cung tỳ nhị đẳng ở Chiêu Thuần cung, vẫn chưa được đề bạt lên, tất nhiên là không khớp với nguyện vọng lúc trước của nàng, vài lần mơ hồ đề xuất muốn trở về bên ta. Ta chỉ khuyên nàng an tâm làm việc, nếu như có cơ hội, chắc chắn sẽ cho nàng trở về. Nàng là một người biết điều, cũng biết nếu mình không có chỗ nào hữu dụng, ta sẽ không cho nàng cơ hội. Nhưng vì nàng vốn đến từ cung ta, nên hoàng hậu cũng không giao chuyện quá quan trọng cho nàng xử lý, cho nên nàng cũng vẫn không cơ hội.

Ta bảo nàng tỉ mỉ kể lại hành vi cử chỉ của hoàng hậu mấy ngày gần đây, tình tiết nhỏ cũng không được bỏ qua, nhưng cũng không khác mấy với những lời Tổ Khiết nói. Ta đành bảo nàng âm thầm lưu ý, nếu có chuyện gì, lập tức tới báo cáo.

Vốn nghĩ bữa trưa Hạ Hầu Thần đã đến, trước mắt sẽ không tới nữa, không ngờ sau khi dùng xong cơm chiều, Khang Đại Vi lại tới đây truyền thánh chỉ, nói đêm nay hoàng thượng muốn tới Chiêu Tường các, nhắc nhở ta chuẩn bị. Tình huống này đã rất lâu không xảy ra. Ta cảm thấy kỳ quái, lại không hỏi Khang Đại Vi, chỉ âm thầm nghĩ hoặc.

Tổ Linh chọn cho ta một bộ xiêm y mây ngũ sắc sáng màu, lại chải một búi tóc Thiên vân, cắm lên một cây trâm dệt vàng khảm bạch ngọc, lúc này mới cười nói: “Nương nương, ngài nhìn xem, nếu như đi ra ngoài, nương nương nhất định đoạt hết ánh mắt người ta.”

Ta liếc mắt quét qua nàng một cái, thầm nghĩ ở trong mắt Hạ Hầu Thần, chỉ sợ ta có điểm trang điểm lệ cách mấy cũng không có tác dụng gì. Sau lần phát sinh tranh chấp với hắn, chúng ta chỉ giả vờ hòa hợp trước mặt người ngoài. Chứ thật sự, quan hệ giữa ta và hắn đã chuyển biến xấu, có lúc ta không thể không nghĩ, nếu Thời gia thực sự sụp đổ, nếu hoàng hậu bị phế, hắn sẽ không cần ta nữa. Chỉ sợ người kế tiếp bị hắn loại trừ, sẽ là ta.

Ta nên làm sao, có thể làm thế nào đây?

Ý nghĩ này một khi xuất hiện, liền giống như một con rắn độc cắn xé tim ta. Ta soi gương ngơ ngẩn xuất thần, ngay cả khi Tổ Linh liên tiếp kêu vài tiếng bên tai ta, ta cũng không nghe thấy, thẳng đến khi Tổ Linh liêu lĩnh lời kéo tay áo ta, ta mới phát hiện, chẳng biết lúc nào Hạ Hầu Thần đã đứng ở cạnh cửa. Từ trong gương nhìn qua, thấy rõ hai má hắn ẩn ở trong ánh đèn, giống như đá điêu khắc, đôi mắt đen như nước sơn, âm trầm nặng nề, xem ra hôm nay tâm tình hắn không tốt.

Ta vội quay đầu quỳ xuống hành lễ với hắn. Sau khi kêu ta bình thân, hắn đi nhanh đến bảo tọa, ngồi xuống. Khang Đại Vi đưa mắt ra hiệu cho mọi người lui ra. Ta cười bưng chén cháo cho hắn, “Hoàng thượng, thần thiếp kêu Tư thiện phòng ninh cháo hạch đào rồi đây. Gần đây trời mưa nhiều, càng thêm ẩm ướt, mọi người đều uể oải lười biếng. Cháo này có công hiệu làm dịu dạ dày, bớt mồ hôi bỏ hự, hoàng thượng ngài nếm thử xem?”

Hạ Hầu Thần nhận lấy cái chén, dùng thìa múc một muỗng cháo cho vào miệng, tỉnh té thưởng thức, nửa buổi không lên tiếng, lại qua nửa buổi, mới ném cái thìa vào chén, nói: “Ta còn tưởng ở cục Thượng Cung lâu ngày, hầu hạ đủ loại người, nàng sẽ cao hơn người ta một bậc chứ.”

Trong lòng ta nhảy dựng, thấy mặt hắn không chút biểu tình, thầm nghĩ không biết lại đụng tới dây thần kinh nào của hắn, liền cẩn thận nói: “Hoàng thượng, nếu ngài không thích, thần thiếp đổi món khác nhé?”

Hắn nói: “Không cần...” Tiếp theo liền hỏi ta, “Hôm nay đi đâu?”

Ta cười nói: ”Hôm nay sau khi dùng bữa trưa cùng hoàng thượng, thần thiếp thấy rảnh rang, liền đi cục Thượng Cung chọn lựa trang phục hề, ngoài ra không đi chỗ nào khác nữa.”

Ta thầm kỳ quái trong lòng, người này trước giờ không hỏi những chuyện này, hôm nay sao lại kỳ lạ như vậy?

Hắn lạnh lùng liếc mắt nhìn ta một cái, đột nhiên nói: “Vốn tưởng rằng nàng là người thông minh, hóa ra cũng ngu ngốc...”

Trong lòng ta thầm máy động, hoảng hốt ngẩng đầu nhìn hán, lại thấy đôi mắt màu đen của hán dưới ngọn đèn chiếu rọi có phát ra ánh sáng lạnh lùng, giống như hàn ngọc ngàn năm. Đột nhiên ta hiểu ra tất cả nghi hoặc, vội vàng quỳ xuống nói: “Hoàng thượng, thần thiếp đáng chết.”

Hán liền nhàn nhạt mà nói: “Đã biết rồi, thì trăm cũng không nói thêm nữa, nàng phải hiểu rõ, trăm không chấp nhận chút sai lầm nào.”

Ta vội vàng nói: “Thần thiếp hiểu.”

Ta quỳ rạp trên mặt đất, chỉ mong thấy hán đứng dậy, ửng màu vàng sáng nhoáng lên một cái trước mắt ta, liền biến mất ở cạnh cửa. Ta muốn đứng dậy, giãy dụa vài cái, lại cảm giác thân thể mỏi nhừ, thủy chung không có cách nào đứng lên. Tổ Linh thấy hoàng thượng đi mới vào phòng, thấy ta ngồi trên mặt đất, vội chạy qua giúp ta đứng dậy, hỏi: “Nương nương, ngài làm sao vậy?”

Ta dựa vào người nàng, chỉ cảm thấy cả người run rẩy. Mồ hôi lạnh từ sau lưng chảy xuống, bị Tổ Linh đụng đến, kinh ngạc hỏi: “Nương nương, ngài không thoải mái sao? Có muốn nô tì kêu thái y tới đây không?”

Ta lắc lắc đầu, nói: “Tổ Linh, người rót cho ta chén trà nóng, ta uống, sẽ đỡ ngay.”

Nàng vội vàng rót cho ta chén trà, ta vội vàng đoạt lấy, nàng kinh hô: “Nương nương, trà này còn rất nóng!”

Ta lại khoát tay, trút trà vào trong miệng. cảm giác nóng bỏng này có thể giảm bớt cảm giác lạnh lẽo quanh người ta một chút. Không ngờ khi hán tàn nhẫn, lại có thể tàn nhẫn đến thế. Ta vốn nghĩ ít nhiều gì hán cũng bận tâm một chút tình ý vợ chồng, nhưng nào ngờ vì bảo toàn chính quyền, hán có thể hung ác đến như vậy!

Ta đứng dậy, nhìn Chiêu Thuần cung xa xa, mơ hồ có thể thấy được rồng, phượng, con nghê trên mái hiên, cùng với thất thái đầu cùng vênh lên trên đỉnh mái. Nơi đó đèn đuốc sáng trưng, ở dưới bầu trời đêm, tất cả cung điện được vây quanh bởi một vàng sáng nhàn nhạt, giống như được bao phủ trong lớp sương mù phát sáng, phủ quý tốt đẹp như thế. Chủ nhân nơi đó lại không biết, nàng đã bị nam nhân này mang lên giàn tế?

Tổ Linh lo lắng nhìn ta: “Nương nương, có phải ngài nói sai cái gì hay không, mới khiến cho hoàng thượng vội vàng bỏ đi?”

Ta lắc lắc đầu, bỗng nhiên cảm thấy nản chí ngã lòng. Tất cả tính toán của ta so với hán chẳng là cái gì, quả thực không đáng một đồng!

Ta so sánh với hán, đúng là trí tuệ của trẻ con, là lấy trứng chọi đá.

Tâm tàn như tro, ta lại dấy lên hi vọng, có lẽ nhờ vậy, mà có thể khiến Ninh Tích Văn bình an? Nhưng nghĩ tới lúc ta cầu hán, lời nói của hán tàn nhẫn quyết tuyệt—— nếu như hán không quan tâm, làm sao có thể cứu được Ninh Tích Văn?

Trong lòng ta đột nhiên sinh ra một cái ý nghĩ cực to gan: nếu ta báo chuyện này cho hoàng hậu, nàng có thể tha cho Ninh Tích Văn một mạng hay không? Ý nghĩ này vừa xuất hiện, trước mắt ta liền xuất hiện đôi mắt lạnh cứng như đá của Hạ Hậu Thần, nếu hán biết, ta sẽ rơi vào thế vạn kiếp bất phục*, ta là một người lấy an nguy bản thân đi đổi lấy tính mạng của người khác sao?

(* Vạn kiếp bất phục: Muôn đời muôn kiếp không trở lại được.)

“Nương nương, nương nương, nô tì rót cho ngài chén trà táo đỏ...” Tiếng kêu của Tổ Linh kéo ta từ trong hoảng hốt về. Nàng lo lắng nhìn ta, trong tay đang cầm một chén trà sứ men xanh. Ta cầm lấy chén trà, trong chén bỏ vài quả táo nhỏ, ánh lên màu đỏ sậm, dập dờn trong chén trà, giống như cuộc đời của chúng ta, dù giãy dụa thế nào, cuối cùng vẫn bị nước trà nóng bỏng chung quanh nấu chín điều khiển.

Ta bỗng nhiên ném chén trà xuống đất. Tiếng chén trà vỡ tan trong tréo ngoe Tổ Linh nhảy dựng, nàng nói: “Nương nương, ngài làm sao vậy?”

Ta lắc lắc đầu, nói: “Tổ Linh, lau mặt đất sạch sẽ, hầu hạ ta đi ngủ.”

Có lẽ ngủ một giấc, tất cả mọi thứ sẽ giống như một con ác mộng, tỉnh lại liền không còn tung tích?

Ta thậm chí còn nghĩ, hán thật sự cần đến ta sao? Hay là chỉ cần một cái công cụ để che mắt?

Ta như con thiêu thân trong mạng nhện, vừa khéo rơi vào lưới hán giăng, đến cuối cùng, làm sao có thể giãy dụa chạy thoát.

Liên tiếp mấy ngày, ta đều lười nhát, chỉ trốn ở trong Chiêu Tường các không ra ngoài. Thời tiết dần nóng lên, oi bức hơn, Tổ Linh cho rằng ta bị bệnh, kêu người chung canh giải nhiệt cho ta. Ta cũng không từ chối, càng không muốn cho Hạ Hậu Thần nhìn ra manh mối gì, liền đồng ý Tổ Linh, chỉ giả bộ thân thể không thoải mái, cả ngày không ra ngoài. Cũng cho người cáo bệnh với hoàng hậu, cho nàng nắm hết chuyện lục cung trong tay.

Vậy mà màn giả bệnh này, lại kinh động đến hoàng hậu, qua hai ngày, lại khiến nàng đến Chiêu Tường các thăm ta, đúng là rồng đến nhà tôm. Chuyện này chính là việc xưa nay chưa từng thấy—— từ sau khi ta vào cung một lần nữa, quan hệ với hoàng hậu đã như nước với lửa, đây đã là chuyện trong hậu cung ai ai cũng biết mà không nói ra. Đột nhiên nghe hoàng hậu đến, ta lại có chút thất thố, khó khăn lắm mới ổn định tâm thần, chỉnh trang dung nhan ra cửa nghênh đón.

Dưới ánh mặt trời, hoàng hậu mặc một bộ y phục tơ tằm rộng thùng thình, theo bước chân nhẹ bay, tư thái tao nhã. Váy dài kéo trên mặt đất, khiến phong tư nàng càng hơn ngày trước. Ta liếc mắt nhìn nàng một cái, liền không dám nhìn nữa. Dung nhan nàng cũng hơn trước, hai má quả thật như trứng gà bóc, vừa sáng vừa mịn. Mang theo vẻ hồng nhuận nhàn nhạt, dưới ánh mặt trời chói chang đi vào phòng ta, cũng không thấy nửa giọt mồ hôi.

Ta hành đại lễ với nàng. Sau khi nàng kêu bình thân liền cười nói: “Lúc muội muội giúp bản cung xử lý chuyện lục cung lại không thấy việc nhiều, mấy ngày không gặp muội muội, rất nhiều việc vất trong cung khiến bản cung buồn phiền không thôi. Nghe nói mấy ngày gần đây thân thể muội muội không tốt, vì vậy hôm nay tới thăm muội muội, không biết thân thể muội muội đã tốt lên chút nào chưa?”

Ta cười nói: “Đa tạ hoàng hậu nương nương quan tâm. Thần thiếp vốn không có gì, chỉ là mấy ngày gần đây trời nóng nực, liền thấy đầu choáng thân lười, muốn trốn tránh, lười nhát mấy ngày, không nghĩ lại kinh động đến nương nương.”

Nàng liền cẩn thận nhìn sắc mặt ta, cười tươi: “Chẳng lẽ muội muội giống như Ninh quý nhân? Đã gọi thái y tới đây xem chưa?”

Ta giật mình hiểu ra, lòng thầm nghĩ thì ra là thế, liền nói: “Thần thiếp nào có vận tốt như Ninh quý nhân. Sớm đã kêu thái y xem qua, chỉ là bị cảm nắng bình thường thôi.”

Nàng cười dịu dàng, “Nếu như thế, vừa khéo bản cung mang tới canh mơ đậu xanh ướp lạnh, muội muội uống, giúp giải nhiệt trong người, khẩu vị cũng mở rộng hơn.”

Nói xong vẫy tay một cái, liền có người lấy ra một cái bình sứ bao bọc nghiêm cẩn, hiển nhiên là cách nhiệt hai tầng, rót một chén canh mơ đậu xanh cho ta. Ta mỉm cười tiếp nhận, bình tĩnh tự nhiên uống vài ngụm, khen: “Đồ trong cung hoàng hậu rốt cuộc vẫn có gì đó rất khác, ngay cả canh đậu xanh này hương vị cũng thơm ngọt vô cùng.”

Nàng cười, “Muội muội đã thích, bản cung sẽ kêu người ngày ngày ướp lạnh đưa tới cho muội...”

Ta uống cạn canh, cười nói: “Nào có đạo lý để làm phiền hoàng hậu nương nương mỗi ngày như thế? Món này thỉnh thoảng uống thì được, nếu uống mỗi ngày, thần thiếp lại sợ lạnh quá độ, từ nóng sang lạnh, bản thân càng không dậy nổi. Hoàng hậu nương nương đừng trách thần thiếp lười biếng, chuyện cùng nhau giải quyết việc lục cung, thần thiếp xin hoàn toàn buông tay.”

Nàng che miệng nói: “Việc này bản cung cũng không dám. Cùng nhau giải quyết chuyện trong lục cung là do hoàng thượng định ra, nếu như muội muội thực sự vì uống mấy thứ này mà bị bệnh, bản cung cũng không gánh nổi trách nhiệm.”

Ta lại nói chuyện phiếm với nàng vài câu, lúc này nàng mới đứng dậy cáo từ.

Tổ Linh cũng nhận ra ý đồ nàng đến, liền nói: “Nương nương, cái canh mơ đậu xanh gì, đồ đi.”

Ta nói: “Vì sao lại đồ? Người ta cũng phí không ít tâm tư tới thám thính thật giả. Cát lại cho ta, nếu thời tiết buổi tối còn nóng, lại uống.”

Canh mơ đậu xanh vốn thuộc vật phẩm lạnh, nếu người đang mang bầu, hiển nhiên không thể uống được. Nàng lấy loại phương pháp này thám thính ta có giống Ninh Tịch Văn hay không, thật sự là phí không ít tâm tư. Chắc hẳn đêm nay nàng có thể ngủ ngon một giấc rồi chứ?

Ta hỏi Tổ Linh: “Người có thấy dung nhan hoàng hậu nương nương rất đẹp hay không?”

Tổ Linh bĩu môi, thật lâu sau mới nói: “Dù nàng trang điểm xuất sắc thế nào, cũng địch không lại vẻ phong tình vạn chủng của nương nương.”

Ta trầm mặc không nói, thầm nghĩ làm sao người biết về điểm lệ của nàng là trang điểm ra?

Ta ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Một nhánh hoa Hạnh run run nhô đầu ra, bị gió thổi qua, liền có vài nhụy hoa buông rơi theo gió. Chớ lạ hạnh viên tiêu tuy thế, khắp thành lăm kẻ giắt hoa chơi(2). Hoa Hạnh(3) dù xuân sắc đầy cành, cuối cùng cũng sẽ rơi xuống đất nghiền thành bùn mà thôi.

(1) Hình hoa vẽ giữa trán:†

(2) Câu trên trích trong bài thơ Hạnh Viên của nhà thơ Đỗ Mục, Trung Quốc:†

杏園

夜來微雨洗芳塵，

公子騑騑步貼勻。

莫怪杏園憔悴去，

滿城多少插花人。

Hạnh viên

Dạ lai vi vũ tẩy phương trần,

Công tử hoa lưu bộ thiếp quân.

Mạc quái hạnh viên tiêu tuy khứ,

Mãn thành đa thiếu sáp hoa nhân.

Vườn hạnh (bản dịch của Phụng Hà)

Đêm trước mưa phùn tấy hoa rơi

Vương tôn, tuần mã dạo bước đôi

Chớ lạ hạnh viên tiêu tuy thế

Khấp thành lăm kẻ giết hoa chơi.

(3) Hoa hạnh:↑

Bạn đang đọc truyện *Thượng Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Tỷ muội sẽ thành kẻ địch, trái tim lại giá băng

Ngày mùa hè vừa tới, thời tiết từ từ nóng bức. Như thường ngày, ta và hoàng hậu trong hậu cung ngang tài ngang sức, ta trợ giúp nàng cùng giải quyết chuyện lục cung. Thời gian gần đây, Hạ Hầu Thần thường xuyên ở lại chỗ hoàng hậu, khiến dung nhan nàng càng thêm diễm lệ. Nhóm phi tần lên lút thảo luận, nói hoàng hậu nương nương so mới lúc mới vào cung nét mặt càng toả sáng hơn, mỗi người đều hâm mộ không thôi.

Tâm tình nàng tốt, nên cũng không tìm ta gây phiền toái, tất cả sự tình đều do ta làm chủ, ta tự nhiên cũng cung kính có thêm, quan hệ giữ chúng ta cũng dần dần hài hoà hơn. Số lần Hạ Hầu Thần đi tới chỗ phi tần cộng lại cũng không nhiều bằng đi tới chỗ nàng, hiển nhiên on trạch cũng chuyển tới chỗ hoàng hậu. Việc này càng làm cho nhóm phi tần không ngừng nghe ngóng nguyên do hoàng hậu được sủng. Các loại tin tức nho nhỏ liền âm thầm truyền bá trong cung, nói son phấn mỗi ngày hoàng hậu bôi lên gương mặt, đó là loại son lần trước Cao Xương quốc tiến cống, sau khi xoa, có thể khiến hai má toả hương, sắc mặt ngày ngày trắng nõn bóng láng, càng làm cho da thịt trên thân thể trơn mềm, sắc mặt không giống người thường.

Nghe nói lúc sứ giả Cao Xương quốc về nước, có không ít phi tần hỏi lộ hẩn, muốn từ trong tay hẩn mua loại son phấn hoàng hậu sử dụng, nhưng không thể được, bởi vì hộp son phấn kia là do Cao Xương quốc dùng hết nguồn lực của cả một nước để chế tạo, một năm chỉ có một hộp.

Sau khi sứ giả Cao Xương quốc về nước, tin tức nho nhỏ này cũng dần dần biến mất. Trong cung, thủ đoạn ganh đua sắc đẹp ùn ùn, nhất là mùa hè tới, mọi người ăn mặc mỏng manh, phục sức càng đa dạng hơn, hoặc hơi lộ ra một đoạn cần cổ, hoặc tay áo rộng rãi, chỉ cần hơi đưa tay, cả cánh tay liền sáng choang lộ ra trước mắt người khác. Đó chỗ tiện lợi của là trang phục hè.

Từ sau khi hoàng hậu thích mặc y phục rộng thùng thình, nhóm phi tần cũng noi gương theo, trong thời gian ngắn sa mỏng ở cục Thượng Cung cung không đủ cầu. Tổ Khiết tổ khổ với ta, nói Tư chế phòng hiện tại bận rộn tới không thở nổi, tất cả phi tần đều đổi loại y phục rộng thùng thình tay áo dài thân tiên như thế, hơn nữa mọi người vốn ngại the hương vân* màu sắc ảm đạm, nhưng từ khi hoàng hậu chế một bộ mặc vào người, nổi bật lên màu da trắng như tuyết, sắc mặt có vẻ càng yêu kiều mềm mại, nhất thời the hương vân trong nhà kho liền không còn một cuộn.

(*The Hương vân: Đặc sản tơ lụa của tỉnh Quảng Đông, Trung Quốc.)

Ta trầm nghĩ, khó trách đoạn thời gian này người cũng chán nản, ta cũng thoải chí, hóa ra là như thế.

Ta cười nói: “Tổ Khiết, người cứ yên tâm, bản phi vẫn theo kiểu dáng năm trước may hai bộ trang phục hè, sẽ không khiến người khó xử.”

Tổ Khiết liền nói: “Nương nương, nô tỳ tất nhiên là biết ngài không giống với các nàng. Kỳ thật y phục như thế mặc lên cũng không thể nổi bật thân hình, tạo nên phong thái, cũng không biết các nàng nghĩ thế nào, cứ khẳng khẳng muốn ăn mặc như thế.”

Ta trầm nghĩ, tất cả những chuyện này còn không phải do Hạ Hầu Thần làm ra sao. Mỗi người trong cung đều lấy sở thích của hẩn làm tiêu chuẩn, thấy hẩn bỗng nhiên khiến hoàng hậu cây già này nở, có ai không ùa theo bắt chước. Bất quá, điều này cũng làm cho ánh mắt nhóm phi tần dời khỏi ta và Ninh Tích Vãn, lời đồn Hán cung Song Yến rốt cuộc cũng kết thúc.

Ta vẫn chưa đi thăm Ninh Tích Vãn, chỉ từ trong miệng những người khác biết được nàng vẫn chưa xảy ra chuyện gì, chỉ là thân thể từ từ cồng kềnh, khẩu vị cũng rất tốt, hài nhi trong bụng cũng bình thường. Tâm tư ta lại chưa dám buông lỏng. Tính cách hoàng hậu cứng rắn, chuyện nàng ta quyết định muốn làm, chắc chắn sẽ làm đến cùng. Trong lòng ta cũng ôm hi vọng, ngộ nhờ hoàng hậu thực sự được sủng như thế, nàng chuyển tâm vào chuyện khác, có lẽ sẽ không để ý tới Ninh Tích Vãn nữa.

Nhưng tin tức Thanh Vân các truyền tới lại làm cho lòng ta trầm xuống: năm ngày ba bữa hoàng hậu vẫn phái người tặng đồ an ủi đến như trước, nào có nửa điểm dấu hiệu lo lắng.

Xem ra từ nhỏ, Thôi Phụng Cần đã được giáo dục làm hậu phi, làm sao dễ dàng bị những vật khác dụ hoặc như vậy?

Nhưng ta thật sự nhìn không ra Ninh Tích Văn có chỗ nào không ổn, trong lòng càng gấp gáp. Tình hình bình thường như thế, thì tất cả dấu hiệu phải đợi đến giây phút cuối cùng mới có kết quả, nhưng đến lúc đó cũng đã quá trễ rồi.

Ta nghĩ, chuyện này có lẽ phải đi cầu xin Hạ Hầu Thần mới được, nhưng nghĩ đến kết quả cầu xin hắt lần trước, trái tim ta liền lạnh đi phân nửa. Lấy quan hệ hiện tại của chúng ta, ta còn đi cầu hắt, chỉ sợ sẽ bị cự tuyệt thẳng thừng.

Tổ Linh thấy ta đi tới đi lui trong phòng, liền kiến nghị: “Nương nương, hôm nay không quá nóng, thời tiết râm mát, nghe nói các nương nương khác đều đi ngự hoa viên. Nghe nói trong ao mới tiến cống hai con cá chép cực phẩm, mọi người vội vàng đi xem, không bằng chúng ta cũng đi xem xem?”

Ta lười nhát không có chút sức lực, nằng nằng mà gấp gáp, nói: “Nương nương, nghe nói ngày hôm nay hoàng thượng cũng đang ở ngự hoa viên.”

Ta trầm nghĩ, loại trường hợp đông người như thế, ta đi cũng bằng thừa.

Nhưng chợt suy nghĩ lại, có khi mọi người tụ họp đông đảo, Hạ Hầu Thần sẽ không mặt lạnh với ta. Cùng nói chuyện phiếm, không khí có khi sẽ hòa hợp, ta lại bí mật cầu xin hắt, nói không chừng hắt mềm lòng, liền đáp ứng yêu cầu của ta.

Nghĩ như thế, ta liền hào hứng lên, kêu Tổ Linh giúp ta thay đổi một bộ váy kếp màu ngọc bích, đai lưng buông dài màu xanh da trời, chải một cái búi tóc Vọng tiên, trên cổ tay mang vòng thúy bích. Ta nghĩ một thân phục sức này chẳng hề nổi bật, cũng sẽ không thất lễ thái quá, sẽ không khiến cho hắt lờn mặt.

Nào ngờ đi tới ngự hoa viên, lại thấy thấp thoáng dưới bụi hoa, mỗi người đều mặc váy dài rộng, giống như người cầu đạo, xiêm y trên người bị gió thổi qua, liền cực kỳ mỏng manh mềm mại dán trên thân thể, mà bộ y phục này của ta, lại hoàn toàn không hợp, có vẻ cù kỵ đỡ dấn.

Hạ Hầu Thần ngồi trong thạch đình. Ngồi ở bên cạnh hắt, là hoàng hậu, mà đối diện hoàng hậu, đó là Lâm thực nghi cùng Tào tiếp dư. Hai người này là tần sủng của hoàng hậu, liền nhận được một phần ân sủng của Hạ Hầu Thần, trừ hoàng hậu ra, hai người này là phi tần được sủng ái nhất trong thời gian gần đây.

Ta tránh sau gốc cây, nhìn một đám người đằng xa, vui vẻ hòa thuận, váy dài tung bay, tiếng nói cười từ xa truyền tới. Hắt ngồi giữa chúng phi tần, gương mặt không lạnh lùng, mà mang theo nụ cười mím ẩm áp thư thái, sóng mắt lưu chuyển, giống như xuyên thấu qua thân thể mọi người mà tới, xuyên qua gốc cây trông thấy ta. Ta vội vàng lui đến phía sau cây hoa. Tổ Linh ngạc nhiên nói: “Nương nương, chúng ta không đi qua đó sao?”

Ta lắc lắc đầu, trầm nghĩ một thân trang phục này của mình không hợp với đám người kia, càng có cơ để Hạ Hầu Thần châm chọc, tuy hắt chưa hề bêu xấu ta trước mặt mọi người, nhưng dưới tình huống hiện giờ, ta cũng không dám chắc.

Tổ Linh thấy ta không động đây, đành phải diu ta dẹp đường hồi phủ.

Vừa mới chuyển qua một tòa núi giả, để tiếng cười vui lại sau đầu, thỉnh linh nghe có người ở phía sau kêu: “Nương nương, xin dừng bước...”

Ta quay đầu lại nhìn, hóa ra là Khang Đại Vi, nghĩ thầm chuyện này cũng kỳ lạ, vì sao mỗi lần xảy ra loại trường hợp này chung quy đều có thân ảnh của hắt? Ta cũng đâu có rình coi như lần trước a!

Khang Đại Vi hành lễ với ta, nói: “Nương nương, hoàng thượng có chỉ: nương nương đã tới, sao lại không qua, có phải chờ ngài ấy tự mình tới mời hay không?”

Lại nhận lỗi như cũ: “Nương nương, đây là nguyên lời hoàng thượng nói, một chữ lão nô cũng không đổi.”

Ta đành phải cùng Khang Đại Vi trở về chỗ xem cá chép. Bị hắt bắt gặp mấy phen, cũng đã quen dần, dọc theo đường đi liền hàn huyên vài câu. Ta nghĩ đến gần đây mình rảnh rỗi tới nhàm chán, mới tiện tay chế ra mấy cái túi thơm, bên trong thả vài loại thảo dược như bạc hà ngải diệp, treo ở trên người có thể xua đuổi côn trùng, cũng không quá quý giá, cũng chỉ làm đồ chơi để chơi đùa thôi, liền nói: “Khang công công, ta rảnh rỗi không có việc gì làm nên chế mấy cái túi hương, nếu như ngài thích, thì ta kêu Tổ Linh đưa tặng ngài một cái.”

Khang Đại Vi liền hết sức lo sợ cười cảm tạ, “Nương nương vẫn còn nhớ đến lão nô, vậy lão nô xin đa tạ.”

Ta trầm nghĩ, khó trách Khang Đại Vi có thể được Hạ Hầu Thần tin tưởng, tặng cho hắt đồ quý giá, ông ta một mực không nhận, lại biểu hiện ra hứng thú nồng hậu đối với loại đồ chơi nhỏ này, khiến người ta cảm thấy thoải mái trong lòng, cũng rất là bội phục.

Đến chỗ Hạ Hầu Thần, Lâm thực nghi cùng Tào tiếp dư đang dựa vào lan can chạm ngọc xem cá chép ngoài đình, thấy ta từ xa đi tới, liền rời khỏi lan can ngọc hành lễ với ta. Các nàng giống như hoàng hậu mặc một loại trù sa mỏng như cánh ve, rộng rãi thoải mái, gió thổi qua tất cả vải dệt liền áp vào thân thể, thân hình lộ hết, giờ tay nhắc chân dầy phong tư quyến rũ, thật sự làm cho Hạ Hầu Thần không thể rời mắt, ngay cả khi ta hành lễ với hắt, hắt dường như cũng không nhìn thấy, nói với không khí một tiếng: “Đứng lên đi.”

Ta không biết chuyện này có tính là làm ta mất mặt không, chỉ hơi lúng túng, trầm nghĩ người đã không bằng lòng gắp ta, còn kêu ta tới đây làm gì?

Thấy bộ dáng hắt và hoàng hậu vẫn tình thâm như trước, ta chỉ cảm thấy chói mắt, liền đi tới lan can ngọc mà Lâm thực nghi cùng Tào tiếp dư đang đứng. Trong hồ nước có hai con cá chép vẩy đuôi bơi qua bơi lại, cái đầu không nhỏ, lớn gần bằng đầu một con sếu. Ta nói: “Cái đuôi này, hắt là Đan Đình(1)...” Lại chỉ vào một cái đuôi màu đỏ trắng, “Xem xem, cái đuôi kia hắt là Đại Tam Nguyên(2). Xem màu sắc của nó tươi đẹp lạ mắt làm sao,

màu đỏ nằm trên lớp vảy tinh khiết trắng nõn, so với màu da người càng chói mắt mỹ lệ.”

Lâm thực nghi liền vuốt ve hai má mình: “Hoa phu nhân hình dung thực là hay, ngoại trừ hoàng hậu nương nương, vị mỹ nhân nào có được làn da đẹp như thế?”

Ta nghĩ người này thật phi phàm, có thể liên hệ cá với người, cũng không quên vỗ mông ngựa của hoàng hậu.

Tào tiếp dư liền phụ họa theo, “Đúng nha, ngài xem dưới ánh mặt trời chiếu rọi, thân thể nó trong trắng lộ hồng, nếu như bản phi có thể có làn da như vậy thì tốt biết bao, khiến mọi người phải ghen chết.”

Ta trầm mặc không nói. Khó trách hai người này có thể trở thành tân sủng của hoàng hậu, bất cứ lúc nào chỗ nào cũng không quên nịnh hót chủ tử một phen.

Lại nghĩ đến bản thân mình trước kia. Chẳng phải cũng như thế sao?

Ta chuyển mắt nhìn hoàng thượng, hao hết tâm lực cũng không đổi được nụ cười trong nháy mắt của hắn, thật sự khiến người ta tức giận cực kỳ.

Từ sau khi biết thủ đoạn của hắn đối với hoàng hậu, mỗi lần đến gần hắn, ta liền cảm thấy sợ hãi từ đáy lòng. Không giống trước kia, sợ hãi còn có nguyên do, mà sự sợ hãi lúc này, lại tựa như bị nhốt trong đêm tối, vĩnh viễn không thể thoát ra khỏi bóng đêm dày đặc vây quanh. Việc này cũng khiến ta không muốn gặp mặt hắn, nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì không hề muốn ở bên cạnh hắn, tựa hồ vừa thấy hắn thì lập tức sẽ có hơi lạnh thấu xương ủa tới.

Cảm giác được bước chân nặng nề mà vững vàng của hắn ngừng tại phía sau ba người chúng ta, ta lặng yên dời qua vài bước, nhường vị trí cho hắn. Chỉ nghe hắn cười nói: ” Ba người các nàng đang nói cái gì vậy?”

Lâm thực nghi giễu cợt Tào tiếp dư, “Hoàng thượng, ngài xem xem, Tào muội muội thích làn da của con cá, nói là trong trắng lộ hồng, đẹp vô cùng...”

Tào tiếp dư trông thấy hoàng hậu ngồi ở phía sau bàn, váy dài theo động tác nâng tay mà trượt xuống, liền nói: “Thần thiếp chỉ hâm mộ hoàng hậu nương nương càng lúc càng thanh xuân mỹ lệ thôi.”

Hạ Hầu Thần liền ngoái đầu nhìn về phía hoàng hậu, khẽ gật đầu, khoe miệng dâng lên một nụ cười nhẹ, trong mắt có thâm tình xẹt qua, “Nàng ấy thật sự càng lúc càng biết cách trang điểm.”

Hoàng hậu nghe các nàng nói tới mình, liền đứng dậy đi tới bên cạnh chúng ta, nói: “Hoàng thượng, mọi người đang nói gì vậy? Nghe mọi người nói tới thần thiếp.”

Ta đứng trong góc trầm mặc không nói, chỉ nhìn hai con cá chép ở trong nước tự tại bơi qua bơi lại. Lâm thực nghi cho rằng đã đã kích ta thành công, quay đầu lại hỏi: “Hoa phu nhân, ngài nói có phải không?”

Ta đành quay đầu lại nói: “Đó là tự nhiên. Hoàng hậu cùng hoàng thượng ân ái, được mưa móc làm dịu, dung nhan tự nhiên càng lúc càng điểm lệ.”

Hoàng hậu thấy ta tán dương nàng, liền cười nói: “Sao có thể so với thần thái phong tình vạn chủng của muội muội, bất cứ lúc nào cũng là trung tâm chú ý của mọi người.”

Ta cười nói: “Hoàng hậu thật biết cách an ủi thần thiếp.”

Lâm thực nghi cùng Tào tiếp dư thấy hôm nay ta ăn nói có vẻ yếu thế, cảm thấy kỳ quái, nói: ” Trang phục của Hoa phu nhân hôm nay lại không giống người thường. Năng hề chói chang như vậy, sao không kêu người chuẩn bị vài món y phục trơn mềm thoải mái, may hai bộ xiêm y như chúng thần thiếp?”

Ta nhìn dáng vẻ đắc ý dào dạt của các nàng, chỉ thấy không thú vị, liền nói: “Bản phi đã quen với những kiểu dáng này, mặc cũng quen rồi, không muốn đổi lại nữa.”

Trong vườn trăm hoa đua nở, cá chép mỹ lệ chơi đùa trong nước, gió mát nhẹ lướt, các nàng chỉ nhìn thấy vinh hoa phú quý ở ngoài mặt, làm sao biết biết tới sự tàn khốc ẩn mình sau nó?

Lâm thực nghi liền cười ra tiếng, “Hoa phu nhân vốn từng làm thượng cung, đối với vật liệu may mặc, kiểu dáng y phục lẽ ra phải nắm giữ linh hoạt hơn mới đúng, tại sao lại...”

Nàng vừa nói như thế, rất hợp ý hoàng hậu, ba người liền cười khúc khích.

Ta càng cảm thấy không thú vị, muốn cáo từ, liền nói: “Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương, thân thể thần thiếp không thoải mái, sợ là lúc tới đây đi quá gấp, chảy mồ hôi, bị trúng phong hàn rồi. Thần thiếp muốn hồi cung nghỉ ngơi trước...”

Hoàng hậu nói: “Muội muội đã mệt mỏi, thì hãy trở về đi. Xem ra muội muội càng lúc càng không thoải mái khi có nhiều người.”

Ta chỉ cười cười nhạt, chẳng hề đáp lại lời nàng nói, sau khi hành lễ liền cáo lui. Đi ra đình, không có thân ảnh Hạ Hầu Thần bao phủ, ta liền cảm thấy thoải mái cả người, nhẹ nhàng hẳn lên. Vòng qua một chỗ ngoặt, không thấy thân ảnh bọn họ, không nghe được tiếng bọn họ nữa, ta mới thở ra một hơi,

chậm rãi đi trên con đường mòn.

Bất tri bất giác, liền đi tới gốc cây hoa Kim tước. Lúc này hoa Kim tước đã kết trái, trên cành hoa chỉ còn sót lại mấy đóa hoa, trái cây đã thành hình. Nghĩ đến Khánh Mỹ nhân lúc trước xinh đẹp hoạt bát đứng dưới tàng hoa Kim tước, sinh mệnh trong cung còn không dài bằng hoa Kim tước, ta không khỏi buồn bã trong lòng.

Đúng lúc này, trên đường mòn yên tĩnh lại có ba người thướt tha đi tới, ta ngược nhìn, người ở giữa được đỡ, còn không phải là Ninh Tích Văn đang mang bầu đấy sao?

Nàng thấy là ta, liền ngăn ra, để người đỡ đi trước, nói: “Xin Hoa phu nhân tha thứ cho thần thiếp không tiện hành lễ, thực sự là hoàng hậu đã hạ chỉ, trước khi sinh hạ hài nhi, thần thiếp có thể miễn hành lễ trước bất kỳ ai.”

Ta để nàng đứng cách ta năm ba bước, nói: “Vốn là như thế. Ngay cả hoàng thượng, muội muội còn có thể miễn hành lễ, huống chi là ta.”

Gương mặt Ninh Tích Văn lộ ra một tia tự mãn, nói: ”Đây là đứa con đầu tiên của hoàng thượng, nên cũng hơi cẩn thận một chút, không nghĩ đến muội muội lại vượt trước tỷ tỷ, tỷ tỷ có thất vọng không?”

Ta liền nhàn nhạt trả lời: “Chỉ mong hài nhi của muội muội bình an sinh ra, thì đã mừng lắm rồi.”

Gió chiều thổi mấy cánh hoa Kim tước bay tới, bị nàng dùng tay bắt được một cánh, đưa gần tới mũi người, “Loại hoa này vốn được Khánh Mỹ nhân thích nhất, không ngờ hoa còn mà người đã đi. Xin tỷ tỷ yên tâm, con muội mệnh lớn, có quý nhân tương trợ, cũng sẽ không để bọn gian tà hãm hại!”

Nàng lại đi hai bước về hướng ta. Ta nhíu mày một chút, lại thấy nàng tươi cười đầy mặt, nên cũng không tránh đi, nói: “Hôm nay thấy hoa Kim tước này, cũng làm cho ta nghĩ đến dĩ vãng. Muội muội còn nhớ không, trước đây chúng ta dùng lá tre quấn thành hình chim tước, cũng giống như những đóa hoa Kim tước này.”

Ánh mắt nàng hốt hoảng, giống như nhớ lại thuở còn thơ ấu, khi nhìn ta ánh mắt trở nên tinh táo lại.” Tỷ tỷ còn nhớ đến trước đây ư? Tuy tỷ là thứ nữ, nhưng mẫu thân đối xử với tỷ không tệ, mà tỷ thì đối xử với bà như thế nào?”

Khóe miệng nàng ẩn chứa nụ cười lạnh, lại đến gần mấy bước. Ta đưa mắt nhìn nàng, nói: “Muội đã hỏi, thì tỷ cũng muốn hỏi một câu, khi muội và đại nương lần trốn, đã đối đãi mẹ con tỷ như thế nào?”

Nàng hung hăng nhìn ta, “Hóa ra tỷ vẫn nhớ kỹ, vẫn không quên. Ta và mẫu thân được tỷ đón đi, được ở lại Triều Nguyệt am, mẫu thân vẫn luôn hối hận vì đã đối xử với hai người như thế, muốn ta cảm ơn, muốn ta báo đáp tỷ. Ta vẫn cảm thấy kỳ quái, vì sao sau khi mẫu thân đối đãi hai người như thế, tỷ còn có thể đối xử tốt với chúng ta? Hiện tại rốt cuộc ta đã rõ rồi. Tỷ tỷ, tỷ không hề thay đổi, trước giờ vẫn chưa hề thay đổi. Ta nhớ mẫu thân có một chó Nhật, nó chỉ cần tỷ một miếng, tỷ liền nghĩ cách nấu nó lên, còn mời ta tới ăn. Từ xưa tới nay tỷ chính là người như vậy.”

Nàng lại tới gần ta mấy bước. Ta cảm thấy không ổn, vội vàng lui về phía sau, lại bị nàng dùng một tay giữ chặt ống tay áo, nói: “Tỷ tỷ, ta vẫn chờ tỷ tới thăm ta, cuối cùng tỷ lại không tới. Tỷ luôn luôn thông minh, biết phải tránh họa như thế nào. Nhưng ngày hôm nay, không phải chúng ta cũng gặp đây sao?”

Ta kéo ống tay áo, hỏi nàng: “Muội muốn làm gì? Không ngờ muội lại nghĩ như thế?”

Nàng nói: “Không sai...”

Nàng đột nhiên lớn tiếng rên rỉ, thân thể ngã về hướng ta, hai tay lôi kéo ta, bắt lấy ống tay áo của ta, nói: “Không được, tỷ tỷ, ta đau bụng...”

Mặt mũi nàng vặn vẹo, mồ hôi lạnh trên trán ứa ra, ta không nghĩ đến nàng nói làm liền làm ngay, xem biểu tình của nàng, tuyệt đối không giống giả bộ. Bốn bề vắng lặng, chỉ có Tổ Linh bên cạnh ta cùng hai cung tỷ bên cạnh nàng, dễ dàng bị hoàng hậu diệt trừ. Nếu như không có ai làm chứng, nàng xảy ra chuyện gì, ta có nhảy xuống sông cũng rửa không sạch.

Ta vội vàng ngồi xổm xuống, “Muội muội, ta đi kêu ngự y.”

Nàng bắt lấy ống tay áo của ta, nói: “Tỷ tỷ, người chạy không thoát đâu!”

Một cung tỷ của nàng sớm đã lảng lảng chạy tới ven đường mòn. Ta biết nàng ta sẽ đi kêu người, hơn nữa người được gọi tới tuyệt đối sẽ không là ngự y. Ta bỗng nhiên hiểu ra, vị muội muội này của ta, sớm đã không còn như lúc trước.

Cả người ta lạnh buốt, kêu Tổ Linh: “Người còn không ngăn nàng lại?”

Tổ Linh vội vàng đi chặn ả cung tỷ kia, nhưng một cung tỷ khác đã lôi kéo nàng, nói: “Người làm cái gì vậy? Còn không nhanh đi đỡ nương nương, chẳng lẽ thực sự muốn để nương nương ngã sao?”

Ta quay đầu nhìn Ninh Tích Văn, trong biểu lộ vặn vẹo của nàng có một tia hung ác, dữ tợn mà ác độc, khiến ta không muốn nhìn thêm. Ta muốn lôi tay áo ra khỏi tay nàng, lại bị nàng đẩy đưa gắt gao giữ chặt, toàn bộ thân hình nghiêng về hướng ta, đè ta lên trên vách đá.

Mà một cung tỷ khác của nàng cũng hoảng loạn lớn tiếng kêu lên, “Nương nương, ngài buông tha cho nương nương chúng tôi đi, nương nương là người đang mang thai...”

Tổ Linh không dám kéo Ninh Tích Vãn ra, đành tiến lên bịt miệng cung tỳ kia, “Người nói cái gì, tiện tỳ nhà người!”

Cung tỳ đó càng kêu thê lương hơn nữa, “Buông ta ra! Các người muốn thế nào? Ngay cả ta cũng không buông tha sao? Ta chỉ là một nô tỳ...”

Nàng cũng không đánh lại, chỉ kêu thảm thiết. Ta vội vàng gọi Tổ Linh lại, “Đừng quản nàng ta, nâng quý nhân dậy rồi hãy nói.”

Tổ Linh muốn chạy qua, lại bị cung tỳ kia ngăn cản, nàng lôi kéo ống tay áo Tổ Linh, lớn tiếng mà nói: “Đừng thương tổn nương nương nhà ta...!”

Đầu ta chảy mồ hôi lạnh. Ta đã nghĩ tới ngàn vạn phương pháp mà các nàng có thể dùng để hãm hại ta, không nghĩ đến phương thức các nàng dùng lại đơn giản như phương thức những người đàn bà chanh chua ở nông thôn thường dùng, trực tiếp đẩy ta vào thế bất nghĩa, khiến ta hết đường chối cãi.

Ta nói: “Ninh Tích Vãn, người thật sự muốn Ninh gia tuyệt tự sao?”

Ninh Tích Vãn không đáp lời ta, sắc mặt càng vằn vện dữ tợn, hai tay không có chút dấu hiệu buông lỏng nào, thấy trên đường mòn có bóng người thoáng qua, kêu càng lớn tiếng, “Bụng ta đau quá, ôi...”

Một lọn tóc của ta bị nàng nắm trong tay, kéo đến phát đau, phần lưng lại áp trên núi giả, cũng cần vào núi đau đớn, lại không dám dùng sức đẩy nàng ra, đang luống cuống không biết làm sao, lại nghe có người nói: “Hai vị nương nương đang làm gì vậy? Tại sao lại chơi đùa trên mặt đất như thế?”

Ta hơi giương mắt, Khang Đại Vi quay lưng về phía mặt trời, tay cầm phát trần đứng ở trước mặt chúng ta. Ta cảm thấy thân thể buông lỏng, Ninh Tích Vãn rời khỏi người ta, ngón tay cũng buông ống tay áo và tóc ta ra.

Ta chặt vật từ trên mặt đất bỏ lên, lại thấy Khang Đại Vi đưa một tay ra đỡ Ninh Tích Vãn, khiến nàng không thể ngồi bệt xuống đất, một tay lại để lên trên mạch đập của Ninh Tích Vãn, nói: “Hoàn hảo, hoàn hảo, mạch đập của nương nương mạnh mẽ đây sức sống. Đứa nhỏ còn hơn hai tháng mới ra đời, nhưng cũng đừng chơi đùa trên mặt đất nữa.”

Ta không biết hẳn làm như thế nào, Ninh Tích Vãn cùng ta dây dưa không rõ như thế, hẳn lại có thể lập tức tách chúng ta ra. Ta thấy rõ ràng, nói là hẳn đỡ Ninh Tích Vãn, không bằng nói hẳn lôi nàng ta dậy còn thích hợp hơn một chút.

Tổ Linh đầu bù tóc rối đi đến, đỡ ta.

Ninh Tích Vãn khó khăn lắm mới có được cơ hội này, tự nhiên không thể để Khang Đại Vi vô duyên vô cớ phá hủy, liền nói: “Khang công công, công công phân xử công bằng...”

Khang Đại Vi nâng mí mắt lên, chậm rãi nói: “Nương nương, ngài muốn lão nô nói thật? Lão nô chỉ nhìn thấy ngài một tay giật tóc Hoa phu nhân, một tay giật y phục Hoa phu nhân, ép Hoa phu nhân lên núi giả bên cạnh, lời này là thật hay không thật đây?”

Khang Đại Vi liếc mắt nhìn ta một cái, ta liền biết điều mà nói: “Khang tổng quản, y phục bản phi không chỉnh tề, cũng nên thay đổi, xin cáo từ Khang tổng quản.”

Ta mơ hồ nhìn thấy xa xa có người tới đây, biết là ả cung tỳ kia dẫn theo người trở lại, liền vội vàng kêu Tổ Linh tránh về hướng đường mòn.

Cung tỳ của Ninh Tích Vãn còn định qua cản lại, Khang Đại Vi lại ho một tiếng, nói: “Còn không qua đây đỡ nương nương nhà người?”

Cung tỳ kia đành phải đi qua.

Da đầu ta vẫn đau, có lẽ là vì bị Ninh Tích Vãn dùng sức lôi kéo. Hồi tưởng lại bộ dáng dữ tợn của nàngta mới vừa rồi, chắc hẳn đã cực kỳ hận ta. Hoàng hậu không hổ là hoàng hậu, dùng con cờ Ninh Tích Vãn này, liền điểm trúng tử huyệt của ta.

Tổ Linh đỡ ta, “Nương nương, ngài không sao chứ?”

Ta nói: “Chúng ta mau mau trở về, đổi xiêm y mới ổn.”

Tổ Linh nói: “Có Khang tổng quản ở đó, còn sợ nàng ta cáo trạng lung tung sao?”

Ta lắc đầu cười lạnh, “Người cho rằng nếu như nhược điểm của chúng ta rơi vào trong tay người ta, Khang tổng quản sẽ bảo vệ được chúng ta sao?”

Tổ Linh nói: “Không sợ, còn có hoàng thượng mà!”

Ta cười lạnh, không trả lời. Hoàng thượng? Không đề cập đến chuyện triều chính của hắn tự nhiên hết thấy đều tốt, nhưng một khi chạm đến kế hoạch lớn của hắn, chỉ sợ ta cũng chỉ là một quân cờ thí mà thôi. Huống chi với tính thể hiện giờ, vì không để Thời gia sinh nghi, cái gì hắn cũng làm được.

Ta mang theo Tổ Linh chạy về hướng Chiêu Tường các, trong lòng hối hận vì sao không dẫn Túc nương theo —— nếu như có nàng, không cần Khang Đại Vi ra tay, cũng sẽ không để Ninh Tích Vãn có cơ hội làm như thế. Đây cũng là nhược điểm của nữ lưu yếu ớt mảnh mai. Không quản dưới tay nàng có bao nhiêu quyền thế, một khi gặp gỡ người đàn bà chanh chua, chỉ bằng một mưu kế đơn giản như thế, cũng phải bó tay chịu trói.

Đang nghĩ tới Túc nương, Túc nương liền xuất hiện ở phía trước. Thân hình nàng cực nhanh, nháy mắt đã đi tới trước mặt chúng ta, nói: “Nương nương,

chúng ta mau mau hồi các.”

Nàng một tay lôi kéo cánh tay trái của ta, một tay kia giữ chặt cánh tay phải của Tổ Linh. Ta cảm thấy thân hình đột nhiên nhẹ bỗng, đi đường nhanh hơn rất nhiều, quả thực giống như ta không cần phải dùng đến sức lực, chỉ một chốc, đã đến Chiêu Tường các. Ta nhanh chóng thay y phục bị xé rách ra, búi tóc đằng hoàng, lúc này mới thở ra một hơi.

Vừa mới ngồi xuống uống nửa chén trà nhỏ, liền nghe thấy có người báo: “Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương giá lâm.”

Ta trầm nghĩ, bọn họ tới thật là nhanh. Ta dùng tay vuốt ve mái tóc không chút rối loạn, ra sảnh nghênh giá.

Trừ hoàng hậu, hoàng thượng ra, quả nhiên cung tỳ bên cạnh Ninh Tích Văn cũng ở đó. Tóc nàng còn tán loạn, hiển nhiên là bị Tổ Linh lôi.

Hoàng hậu thấy ta y quan chỉnh tề ra nghênh giá, lại ngăn ra, cười nói: “Có người báo cáo với bản cung Hoa phu nhân cùng Ninh quý nhân lôi kéo trong vườn hoa, bản cung còn không tin. Hoa phu nhân làm sao lại không cẩn thận như thế, biết rõ Ninh quý nhân có bầu, còn làm khó dễ Ninh quý nhân? Hoàng thượng ngài xem, tiểu tỳ đến đây chốc này có phải đã nhìn nhầm rồi không?”

Cung tỳ kia bị dọa giật mình, vội quỳ xuống, “Hoàng hậu nương nương, nô tỳ không có nhìn nhầm. Ngài nhìn xem, y phục bị rách của Hoa phu nhân nương nương còn ở đây này!”

Ta cười chỉ bộ y phục mắc trên giá áo, nói: “Người nói bộ y phục này sao? Quan tâm nương nương nhà người là đúng, nhưng đừng suy đoán lung tung cho rằng những người khác đều là hung thủ hại nương nương nhà người a. Trên đường bản phi hồi các, cũng không biết núi giả nào rớt đá xuống giữa đường mòn, bản phi không thấy rõ, bị trượt ngã. Ninh quý nhân đi qua nhìn thấy, liền đỡ bản phi một phen. Bản phi thấy, nàng mang bầu lớn như thế, sao có thể để nàng tới đây, liền lớn tiếng kêu dừng. Bị cung tỳ một lòng bảo vệ chủ này từ xa trông thấy, liền hoảng hốt, lại kinh động đến hoàng thượng hoàng hậu.”

Ta cảm lấy váy dài treo trên giá áo, chỉ cho hoàng hậu xem, “Xem xem, trên mặt còn có vết bùn, rách một lỗ to như vậy, chiếc váy này coi như bỏ rồi.”

Hạ Hầu Thần lạnh lùng mà nói: “Nô tài không có mắt! Việc nhỏ như thế, cũng gây ồn ào kêu trầm đến. Đừng cho rằng chủ tử nhà người có bầu, các người liền người người đặc biệt!”

Nghe hắn che chở cho ta, ta kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn, lại thấy hắn cau mày, đôi mắt âm trầm, chẳng hề nhìn ta, chỉ nói với hoàng hậu: “Hoàng hậu, hôm nay nàng cũng mệt mỏi, bị nô tỳ này náo loạn càng phiền lòng hơn, chúng ta đi về nghỉ ngơi trước đi.”

Gương mặt hoàng hậu hơi lộ ra vẻ thất vọng, nhưng biết rõ ngày hôm nay chỉ có như thế, liền nói: “Hoa phu nhân đã ngã thì mau gọi ngự y đến xem mới được, đôi khi bệnh nhỏ cũng có thể thành bệnh nặng, vậy sẽ không tốt.”

Bọn họ đi rồi, ta mới ngã ngồi trên ghế, cảm thấy chân tay nhũn ra, đứng không nổi. Vén vén chỉ một lần gặp mặt mà thôi, còn là không hẹn mà gặp, thiếu chút nữa đã kéo ta vào hiểm cảnh, Ninh Tích Văn, người thực sự hận ta, hận đến tận xương như vậy ư?

Nghĩ đến chuyện Hạ Hầu Thần nhắc nhở ta trước đây, tuy là nói rất hung tợn, nhưng chắc hẳn hắn sớm đã hiểu rõ hoàng hậu là người thế nào, Thời gia là cái dạng gia tộc gì, mới nhấn tâm như thế.

Ban đầu ta còn định cầu Hạ Hầu Thần cứu mẫu tử Ninh Tích Văn một mạng, hiện tại càng nghĩ càng thấy buồn cười, thực sự cảm thấy đời người vớ vẩn vô cùng, người duy nhất muốn cứu, lại muốn lấy tánh mạng ta.

Sắc trời dần dần tối sầm xuống. Ta ngồi trong đại sảnh không nhúc nhích, Tổ Linh vài lần nhắc ta dùng bữa, ta chỉ đuổi nàng đi. Trong đầu trống rỗng, nhìn thấy bóng cây dưới ánh trăng khắc trên song cửa sổ, giống như quần ma nhảy múa. Có phải loại người như ta, không xứng có được người thân hay không?

Gương mặt vạm vỡ của Ninh Tích Văn tựa hồ hiển hiện ngay trước mắt, trong mắt nàng chỉ có sự oán hận, không còn nửa điểm tình cảm ngày xưa. Ta mơ hồ nhìn thấy bóng dáng nàng nho nhỏ chạy theo phía sau ta, kêu mấy tiếng: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ, chờ muội một chút...”

Hồi ức đã mất đi đột nhiên trở về. Lúc ta cùng Ninh Tích Văn chạy ở trong sân, đại nương và mẫu thân cũng từng nhìn nhau cười, hóa ra các nàng cũng có lúc hòa thuận. Nhưng vì sao, ta lại quên đi tất cả? Chỉ nhớ chuyện đại nương bỏ trốn và phản bội mà thôi.

(1) Cá chép Đan Đình:†

(2) Cá chép Đại Tam Nguyên:†

Bạn đang đọc truyện *Thượng Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Ngâm giải nổi khổ tâm, con đường cuối cùng biết về phương nào.

“Hiện tại nàng đã rõ vì sao trẫm không đáp ứng yêu cầu của nàng rồi chứ?” Giọng nói của Hạ Hầu Thần bỗng nhiên vang lên sau lưng ta.

Ta quay đầu lại, trong bóng đêm mờ ảo, hần đứng bên cạnh cửa, bị màn đêm nồng đậm bao phủ, giống như chỉ là một cái bóng.

Ta vội vàng quỳ xuống hành lễ, nghe hần gọi bình thân mới đứng dậy.

Hần khoát tay ra hiệu, Tổ Linh liền châm đèn trên vách. Ta chỉ thấy chói mắt, dùng mu bàn tay ngăn trở tầm mắt, nhắm mắt lại, lại thấy thân ảnh màu vàng sáng của Hạ Hầu Thần đi về hướng ta. Hần cau mày, trông mắt dưới ánh đèn chiếu rọi giống như bảo thạch. Ta còn chưa tỉnh ngộ, tay đã bị hần cầm, “Đề trẫm nhìn xem, bị thương ở đâu?”

Ta vội rút tay về, miễn cưỡng cười nói: “Thần thiếp làm sao lại bị thương?”

Tổ Linh ở bên cạnh nói: “Da đầu nương nương hiện tại còn đang chảy máu!”

Thân thể ta lập tức bị hần ôm vào trong ngực, trâm cài trên tóc được gỡ ra, tóc như thác nước đổ xuống, ngăn trở mặt ta. Ta cảm thấy không thoải mái, lại ngửi được hương vị nam tử tỏa ra từ trên người hần, không biết vì sao lại đỏ mặt, muốn né tránh, lại bị hần đè xuống: “Đừng động...”

Tiếng Khang Đại Vi lập tức vang lên, “Hoàng thượng, đây là thuốc mỡ.”

Ta xấu hổ đến cả người nóng lên, thầm nghĩ hần chưa hề thân mật với ta như thế trước mặt người khác, sao lại để người ta xem hết thể này, liền mở miệng nói: “Hoàng thượng, để Tổ Linh...”

Lời còn chưa dứt, cả đầu liền bị hần ấn vào trong ngực, miệng mũi bị lập tức ngăn lại, ta hết hơi, lời chưa nói hết tự nhiên cũng không có ai nghe.

Một cảm giác cực mát lạnh từ trên đỉnh đầu truyền tới, đầu đón nóng hừng hực dưới tác dụng của thuốc mỡ, cũng dễ chịu hơn.

Đầu ta bị hần ấn vào trong ngực, không nhìn thấy tình huống chung quanh, lại nghe Khang Đại Vi kêu mọi người lui xuống. Ta và hần cái gì cần làm đã làm cả rồi, thậm chí còn không để ý tới lời bàn ra tán vào của người ngoài, nhưng không biết vì sao, hành vi của hần lúc này, lại làm cho ta không biết làm sao, cả người không được tự nhiên.

Hần để ta ngồi xuống, lại ấn đầu ta không cho ngẩng lên, chậm rãi xoa xoa da đầu ta, khiến cho thuốc mỡ thấm sâu vào trong da đầu, nói: “Trẫm nhớ rõ, có một lần trẫm cũng khiến đầu nàng bị thương. Nàng cũng làm như không có việc gì thể này, mặc trẫm tùy tiện đòi lấy. Lúc đó trẫm đã nghĩ, đây là một nữ nhân như thế nào? Nàng có thể nhẫn nhịn đến mức nào?”

Giọng nói dịu dàng của hần chậm rãi vang vọng trong phòng, ta cảm giác được tiếng rung động phát ra từ ngực hần. Ta muốn nghiêng đầu, lại bị hần đè xuống, chỉ nghe thấy mình mơ hồ nói: “Thần thiếp đã khiến hoàng thượng khó xử sao?”

Bàn tay ấn trên da đầu tạm dừng một chút, lại chậm rãi đè xuống, “Nàng thì có khi nào khiến trẫm khó xử chứ? Trẫm đối xử với nàng như thế, nàng cũng chỉ nhẫn nhịn, vẫn nhìn xuống, trẫm liền biết, nàng với trẫm là cùng một loại người, nhờ chữ nhẫn mà sống được tới bây giờ.”

Từ thuở niên thiếu hần đã được phong làm thái tử, lại mất mẫu thân ruột thịt, bị hoàng hậu nuôi nấng. Từ nhỏ hần đã biết, nếu muốn đăng Đế vị thành công, người duy nhất có thể dựa vào là hoàng hậu. Trong khoảng thời gian đó, hần đã nhẫn nhịn bao nhiêu? Chịu đựng uống hết rượu hoàng hậu ban cho hần; chịu đựng để hoàng hậu cho rằng hần có thể điều khiển, có thể trở thành rối rắm; chịu đựng áp chế sự thông minh tài trí của chính mình; chịu đựng đợi mình chậm rãi lớn lên, có năng lực; nhẫn nhịn hết thảy những việc không thể nhẫn.

Ngón cái của hần chậm rãi ấn ở trên đầu ta, ta đột nhiên hiểu ra: hần nắm được tất cả những việc ta phải chịu đựng, cho nên, hần mới hiểu ta như thế, mới triệt để biết hành vi nào của ta là giả, nào là thực.

“Thần thiếp không nên không nghe lời hoàng thượng.” Lúc này toàn thân ta đã mệt mỏi rã rời, đã không muốn giả dối nữa, dựa sát vào trong ngực hần, ta nhẹ nhàng nói.

Trong lòng cũng cảm thấy quái dị. Trước đây ta sợ hần như thế, đặc biệt sau khi biết thủ đoạn của hần đối với hoàng hậu, chỉ cần hần tiếp cận ta trong vòng một thước, ta liền cảm thấy cả người rét lạnh run rẩy, vậy thì vì cái gì mà lúc này nằm trong ngực hần, ta lại không có chút khó chịu nào, chỉ cảm thấy ấm áp thoải mái?

“Những kẻ trẫm gặp ở trong triều, so với những người nàng gặp còn lợi hại hơn gấp trăm ngàn lần. Bọn họ là một đám hổ sói. Nàng phải hiểu, nàng ta đã không còn là người thân của nàng nữa.”

Ta lẩm bẩm: “Nhưng thần thiếp đã không còn bao nhiêu người thân.”

Ngón tay hần trên đầu ta hơi khựng lại, rồi đi, ta lại không muốn đứng dậy, chỉ muốn nằm trên ngực hần, nghe tiếng tim đập trầm ổn mạnh mẽ của hần, một tiếng lại một tiếng.

Hắn cũng không đỡ ta đứng dậy, chỉ dùng tay ôm eo ta. Ta chần chờ một chút, duỗi hai tay ra, cũng ôm eo hắn, lại cảm giác được thân thể hắn cứng đờ một trận, thật lâu sau mới buông lỏng ra.

Hắn nói: ” Cuộc đời trăm đã bỏ qua quá vô số thứ, có hữu dụng, có vô dụng. Có lúc bỏ xuống liền buông tha, có lúc bỏ xuống rồi thì mấy tháng không thể ngủ, nhưng rồi cũng chậm rãi tốt dần lên. Chỉ có một câu nói của phụ hoàng trăm luôn ghi tạc trong đáy lòng, “*Bảo vệ giang sơn này.*” Cho nên, ngoại trừ việc này, trăm có thể buông tha hết thảy. Trăm không biết làm thế có đáng giá hay không, nhưng trăm vẫn làm như vậy, đã thành thói quen. . .”

Nếu như là bình thường, ta nghe lời nói này, tất sẽ cảm thấy đáy lòng lạnh buốt, tất sẽ tự hỏi mình, một ngày kia hắn cũng sẽ bỏ rơi người sao? Nhưng hôm nay không biết vì sao, ta chỉ muốn vòng tay ấm áp này chậm rãi ôm lấy ta, dù chỉ trong chốc lát cũng đủ rồi. Ta chỉ nói: ” Trong lòng hoàng thượng, chỉ có đau khổ mà thôi. . .”

Tay hắn căng thẳng, càng ôm ta chặt hơn, khiến ta dán sát lên người hắn, thấp giọng giống như thề nguyện, “Nàng yên tâm, dù bỏ rơi ai, ta cũng sẽ không bỏ rơi nàng. . .”

Tiếng hắn nói quá thấp, ta không nghe được rõ ràng, hỏi: “Hoàng thượng, ngài nói cái gì?”

Hắn không lập lại nữa, chỉ gắt gao ôm ta, nói: “Muộn rồi, nghỉ ngơi đi.”

Đêm nay, hắn lại không có đụng đến ta, chỉ nằm ở bên cạnh ta, chỉ chốc lát sau liền nghe đến tiếng hắn thở. Không biết vì sao, nghe thấy tiếng động này, lại làm cho ta cảm thấy bình tĩnh an hòa. Qua một hồi, ta cũng mơ mơ màng màng thiếp đi. Cho đến khi sắc trời sáng hẳn, ta tỉnh lại, đã không thấy hắn, chỉ nghe gian ngoài có tiếng nói: “Đế nương nương an ổn ngủ một giấc đi, đừng quấy rầy nàng.”

Có tiếng Khang Đại Vi nói: ” Xin hoàng thượng yên tâm, có nô tài ở đây, tất sẽ không để người nào tới quấy rầy.”

Hắn lại bắt đầu nói đông dài: “Khang Đại Vi, tên nô tài chết bầm này, trăm sai người đi theo nàng, sao lại thành như vậy?”

Khang Đại Vi liền nói: “Hoàng thượng, chi không để ý một chốc, liền thành như vậy, sao lại trách nô tài?”

Hạ Hầu Thần nói mát: “Thứ trên hồng người thực sự là nàng làm tặng người?”

Khang Đại Vi trả lời: “Hoàng thượng, ngài cho rằng nô tài đi theo ngài còn có thời gian trộm đồ sao?”

Hạ Hầu Thần liền than thở: “Sao lại như thế? Sao lại thế được. . .”

Khang Đại Vi cung kính mà nói: “Hoàng thượng, nếu ngài muốn, nô tài dâng cho ngài, cùng lắm thì nô tài lại xin nương nương thêm một cái.”

Thật lâu sau Hạ Hầu Thần cũng không trả lời, chắc là bị chọc giận rồi.

Ta hoảng hồn, trầm nghĩ, hai người này đang nói cái gì? Ai tặng ai cái gì?

Ta chưa từng nghe hai người này nói đùa vào lúc không có ai, không nghĩ đến hoàng đế thường ngày uy nghiêm đến mức tận cùng cũng có những lúc như thế, không nhịn được che miệng cười thầm.

Chợt nghe thấy gian ngoài có cái gì rơi xuống, Khang Đại Vi vội nói: “Hoàng thượng, ngài nhỏ giọng một chút, đừng kinh động đến nương nương!” Sau đó Hạ Hầu Thần hừ một tiếng.

Ta lại nghe đến tiếng mặc quần áo, sột sột soạt soạt. Một lát sau, Hạ Hầu Thần nói: “Trăm vào triều sớm, người phải cẩn thận! “

Khang Đại Vi liền nói: “Hoàng thượng, nô tài ở đây thông báo cho Túc nương một tiếng chờ một chút nữa sẽ qua đó, nha. . .”

Một tiếng “Nha” của hắn suýt tý nữa khiến ta cười ra tiếng. Ta làm sao có thể nghĩ đến bộ dạng này của Khang Đại Vi là đang nói chuyện với hoàng thượng? Hạ Hầu Thần lúc này nào có chút bộ dạng vua chúa, quả thực cứ như đứa bé bị bảo mẫu quát.

Hạ Hầu Thần bực bội nói: “Đi đi, đi đi. Trăm đi đây.”

Tiếng bước chân liền vang lên trong phòng, một hồi lại biến mất.

Ta nghiêng tai qua nghe gian ngoài đã không còn tiếng động, lúc này mới chậm rãi ngồi dậy. Ta cũng biết quan hệ giữa Khang Đại Vi và hoàng đế rất tốt, không ngờ lại tốt đến như vậy. Bọn họ quả thực không giống vua tôi, lại giống hai cha con, không, giống như là ông với cháu.

Ấn tượng Hạ Hầu Thần tạo cho ta là, khuôn mặt luôn lạnh lùng mà hờ hững, giống như trời sụp xuống cũng có hắn lạnh nhạt chống đỡ. Thủ đoạn của hắn vô cùng ác độc. Từ sau khi biết rõ lai lịch của hắn, ta càng cực kỳ sợ hắn, nào còn bộ dạng tràn đầy tự tin lúc trước, cho rằng có thể lừa gạt được hắn?

Ta không nghĩ tới Hạ Hầu Thần cũng có lúc tranh cãi trêu đùa, không khỏi chậm rãi mò lên đầu mình, nghĩ đến sự dịu dàng hiếm thấy của hắn tối hôm qua, trong lòng không khỏi ấm áp. Nếu là trước đây, ta sẽ nghĩ phải lợi dụng lòng tốt của hắn ra sao, nhưng hiện tại, ta ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ. Hắn làm sao có thể để người ta lợi dụng chứ?

Ta biết, hắn là người phức tạp nhất mà ta từng thấy, lúc độc ác có thể độc ác đến mức tận cùng, nhưng tốt với người ta cũng có thể tốt đến tận cùng. Đối

với Khang Đại Vi còn như thế, vậy đối với ta thì sao?

Ta có thể tham vọng quá đáng sao?

Có thể mơ tưởng viễn vông sao?

Ta đột nhiên không dám suy nghĩ, lúc này mới hiểu ra, vì sao ta lại cùng hần hồi cung. Chẳng hề vì hần có thể cho ta quyền lực, mà là vì sự dịu dàng hiếm thấy của hần. Không quân nó là thật hay giả, dù chỉ một chút, cũng đã bắt được trái tim ta rồi sao?

Nghĩ đến đây, ta nhin không được bùng kín lồng ngực, nơi đó đang không ngừng đập bịch bịch, mặt cũng bắt đầu phát sốt. Đây là cảm giác trước giờ ta chưa hề có, ta liều mạng áp chế cảm giác này, nhưng người có lòng mà lực không đủ. Không, ta nói với bản thân, hần là hoàng thượng, là trượng phu của vô số nữ nhân, ta chỉ là một trong vô số nữ nhân của hần, thứ duy nhất ta có được, chỉ là trái tim mà thôi, tuyệt đối không thể để nó trầm luân.

May mà cả ngày hôm nay, hần không tới thăm ta, khiến ta thở dài nhẹ nhõm một hơi. Tổ Linh đi tìm hiểu tin tức, nói Hạ Hầu Thần đến Chiêu Thuần cung, còn chiêu Ninh quý nhân đến an ủi. Nghe nói thường cho nàng không ít đồ đạc, từ trên xuống dưới Chiêu Thuần cung đều vui vẻ.

Lại qua hai ngày, chỗ da đầu bị rách trên đỉnh đầu ta đã kết vảy, tuy rằng khi chải tóc, vẫn cảm thấy nơi đó có cái gì ngăn trở, nhưng đã tốt hơn hai ngày trước rất nhiều. Hiện giờ ta đi đâu cũng mang theo Túc nương, chắc là sẽ không bị người ta thừa cơ lợi dụng nữa?

Hai ngày này ta chẳng hề tránh người, vẫn thường xuyên tới ngự hoa viên. Ta biết rõ, không để ý tới lời đồn, thì nó sẽ dần dần tiêu vong. Chuyện giữa ta và Ninh Tích Văn, đã mang đến cho tất cả phi tần trong hậu cung rất nhiều suy đoán, nhưng qua không bao lâu, sẽ lại có chuyện khác phát sinh, vượt qua chuyện này. Hậu cung chính là như vậy, nhao nhao nhộn nhạo, sóng lên sóng xuống, sóng trước chưa bằng, sóng sau lại tới.

Ngẫu nhiên, ta cũng gặp Ninh Tích Văn vài lần. Nếu như có người ở đây, nàng nhìn thấy ta tất sẽ lộ ra bộ dạng yếu ớt, kinh hãi, khiến người ta càng đồng tình. Ta thân nhiên gạt đầu vắn an nàng, lại khiến những lời phán đoán của người bên ngoài giảm xuống vài phần. Về sau, nàng liền ít ra ngoài. Ta đã hoàn toàn thất vọng về nàng, hồi tưởng lại lòng từ bi đáng thương của mình, chỉ thấy buồn cười.

Ngày hôm nay, ta theo lệ thường đi tới cung hoàng hậu thỉnh an, nửa đường gặp Khang Đại Vi vội vàng đi qua. Mấy tuần nay mưa to kéo dài, cả nước có rất nhiều chỗ bị ngập úng, Hạ Hầu Thần vì giúp nạn nhân thiên tai mà bận tới mệt mỏi. Nhưng trải qua sự chuyên quyền của gia tộc Thượng Quan tiên triều, quốc khố bị vét sạch, tiền để giúp nạn thiên tai nhất thời khó mà xoay sở. Lúc này là lúc cần Thời gia giàu có nhất nước xuất lực, cũng không biết mọi chuyện tiến hành tới đâu rồi.

Những chuyện này là đại sự triều chính, ta cũng chỉ nghe được từ mấy cung phi có thân thích đảm nhiệm chức vụ ngoài cung. Hạ Hầu Thần chẳng hề nói với ta những chuyện này, nhưng từ chân mày thỉnh thoảng lại hơi nhíu của hần, ta đã biết mức độ nghiêm trọng của chuyện này, trong lòng liền suy tư nên làm như thế nào để hoàng hậu cao hứng mới được.

Hôm nay ngày mới trong lành, sàn đá xanh còn trơn ướt, ta mang giày thêu đế dày, không cẩn thận một bước, liền trượt chân, nếu không phải có Tổ Linh đỡ đã sớm té lăn ra đất.

Bên cạnh có người đuổi tay ra đỡ ta, nói: “Hoàng hậu nhân, ngài nên cẩn thận một chút. Mấy tên nô tài cũng thật là, trời đã trong, sao không lo quét nước?”

Ta ngẩng đầu lên nhìn, hóa ra là Lâm thực nghi. Miệng lưỡi nàng này cực kỳ sắc bén, lại thích vỗ mông ngựa trước mặt hoàng hậu, rất được hoàng hậu xem trọng. Ta cười, đứng thẳng dậy, để nàng hành lễ với ta, sau đó mới hỏi: “Nghe nói muội muội và Tào tiếp dư luôn luôn như hình với bóng, sao hôm nay không thấy nàng ta tới?”

Lâm thực nghi thờ dài, nói: “Mấy ngày gần đây mưa to liên tiếp, Tào tiếp dư bị ngâm nước mưa, phong hàn nhập xương, hôm nay sau khi ăn sáng thân thể liền không được thoải mái. Ngự y mới bốc cho nàng mấy thang thuốc, hiện tại còn đang ngủ.”

Ta nắm tay nàng đi vào Chiêu Thuần cung. Hôm nay là giữa tháng, theo luật là ngày tới thỉnh an hoàng hậu, đại bộ phận phi tần trong cung đều đến. Ninh Tích Văn bụng lớn béo phệ ngồi bên cạnh hoàng hậu, được nhóm cung tỳ dốc lòng chăm sóc, thỉnh thoảng lại nói cười hai câu với hoàng hậu, quan hệ hai người có vẻ khá thân cận. Ta vừa đến nơi, liền vắn an hoàng hậu, sau đó theo lệ thường các phi tần lại thỉnh an ta. Ninh Tích Văn tất nhiên là do nhóm cung tỳ đỡ đến khom người một cái rồi thôi.

Ta thấy Ninh Tích Văn ngồi chỗ ta, cũng không so đo, chỉ sai người đi an bài một bộ bàn ghế dài khác. Ninh Tích Văn ngoại trừ gương mặt càng ngày càng thấy nở nang ra, cũng không thấy có gì khác thường. Nàng thấy ta nhìn nàng, liền tươi cười kêu một tiếng: “Tỷ tỷ.”

Ta nói: “Ít ngày nữa, muội muội sẽ sinh, khẩu vị có tốt không?”

“Không nhọc tỷ tỷ quan tâm. Tỷ biết mà, khẩu vị của muội luôn luôn tốt.”

Ta nói: “Mất ngày gần đây mưa lớn kéo dài, khí trời ẩm ướt, thân thể hư thoát, muội muội sai Tư thiện phòng chưng một ít canh bổ dưỡng tẩm bổ mới được. Thí dụ như canh bụng heo cái trắng, canh hạt sen lưỡi heo, đều là những loại canh bổ, lại vô hại với thai nhi, muội muội nên uống nhiều.”

Hoàng hậu nghe vậy, cũng hứng thú lên, hỏi: “Mấy loại canh đó hữu dụng lắm sao?”

Ta nói: “Đương nhiên, dựa theo lệ thường những năm qua, sau mưa xuân sẽ có nhiều muỗi, bệnh dịch đột phát, uống nhiều canh, liền có thể cường thân kiện thể, chống lại bệnh tật. Đúng rồi, hoàng hậu nương nương, thần thiếp chuẩn bị kiến nghị với hoàng thượng, lệnh cho phi tần trong cung quyền tiền

bạc giúp nạn thiên tai, để những chỗ dù mưa to thành tai hoạ cũng cảm nhận được sự của quan tâm hoàng thượng và nhóm hậu phi dành cho bọn họ, không biết ý hoàng hậu thế nào?”

Lời vừa nói ra, nhóm phi tần đều phản đối. Hoàng hậu nói: “Hậu phi không được tham gia vào chính sự, đây là quy củ các triều đại định ra. Chẳng lẽ Hoa phu nhân không nghĩ vậy?”

Ta cười nói: “Thần thiếp nào có bản sự tham gia vào chính sự, chẳng qua thấy mấy ngày gần đây hoàng thượng mặt ủ mày chau, liền muốn chia sẻ buồn lo với hoàng thượng mà thôi. Hành động như thế, không quan hệ đến chính sự, bất quá là quyền chút tiền bạc, khiến mọi người cảm động và nhớ đến sự quan tâm của đế hậu thôi...” Ta cố ý nói, “Nếu chúng tỳ muội không muốn, thì thôi, để ta thể hiện tâm ý một mình vậy?”

Lời vừa nói ra, mấy phi tần lén lút nghị luận, “Có phải nàng ta lại muốn đại xuất danh tiếng hay không?”

“Nàng ta đã nổi bật thế rồi, lần này đúng là muốn áp chế hoàng hậu mà?”

Ta ngồi phía dưới điện, có thể nghe rõ vài câu nghị luận mơ hồ của các nàng. Tuy hoàng hậu ngồi trên ghế chủ tọa, nhưng với ánh mắt nhìn người của nàng, làm sao không biết họ đang nghị luận cái gì, liền cười nói: “Đề nghị của Hoa phu nhân thật hay. Như thế vừa có thể giúp đỡ hoàng thượng, lại khiến dân chúng cảm động vì sự quan tâm của hoàng đế và hậu cung. Được, vậy nhờ Hoa phu nhân lập danh sách, nếu chúng phi tần muốn quyền tiền, bất luận nhiều ít, đều ghi vào trong danh sách.”

Ta cố ý cười nói: “Vậy thần thiếp phải lập cái công đầu mới được, việc này, không cho mọi người giành với thần thiếp...”

Một phen nói cười của ta, tự nhiên khiến chúng phi tần che miệng mà cười, có người còn nói: “Loại chuyện ra tiền này, chúng tôi không giành với nương nương đâu, nếu có chuyện kiếm tiền, chúng tôi mới giành với nương nương...”

Đang nói cao hứng, chợt nghe ngoài điện có người bẩm báo, “Hoàng thượng giá lâm!”

Lúc này chúng phi tần mới ngừng cười, hoàng hậu dẫn dắt chúng phi đi nhanh ra ngoài điện hành lễ cúi lạy Hạ Hầu Thần. Hạ Hầu Thần vừa thấy Ninh Tích Văn cũng ở đó, vội nói: “Ninh quý nhân thì không cần...” Sau khi nhìn thấy cung tỳ đỡ Ninh Tích Văn qua một bên mới nói, “Chúng ái phi hãy bình thân. Các nàng đang nói cái gì? Cách thật xa trẫm đã nghe thấy tiếng cười của các nàng.”

Ta liền cười cười kể lại mọi chuyện, còn làm nũng nói với Hạ Hầu Thần: “Hoàng thượng, nếu như thần thiếp lập công đầu, có phải hoàng thượng sẽ bảo quan chép sử vung bút một phen, ghi thần thiếp vào trong sử sách?”

Hạ Hầu Thần nói: “Quyền tiền thì quyền tiền đi, nhiều chuyện như vậy làm cái gì? Nàng có bao nhiêu tiền bạc để quyền, trẫm còn không biết sao? Muốn lập công đầu, chỉ sợ chưa chắc!”

Chúng phi tần thấy Hạ Hầu Thần không cự tuyệt lời đề nghị của ta, tâm tư mỗi người liền xao động. Ta lén quan sát hoàng hậu, thấy dung nhan nàng vẫn như trước, ung dung bình thản, nhưng trong mắt lập lóe ánh sáng. Ta biết phạm là thứ ta muốn tranh, nàng tất sẽ không để ta có được, chỉ cần dẫn dụ được lòng háo thắng của nàng, cũng đã tính là giúp đỡ Hạ Hầu Thần rất nhiều.

Ta liền cười cười thần bí, “Hoàng thượng, thần thiếp còn có vũ khí bí mật, ngài chờ coi.”

Sau tiểu yến, chúng phi tần liền tan tiệc. Qua mấy ngày, liền có phi tần liên tiếp mang tiền bạc tới đây quyên tặng. Ta đều sai người ghi vào trong danh sách, hôm sau liền cho thái giám lớn tiếng đọc vang ngoài cửa Triều Dương điện, khiến phi tần quyên ngân lượng nờ mảy nờ mảy, cũng có một phần thú vị. Bất quá mới hai ba ngày, đã tụ tập vạn lượng bạc. Lúc giao cho Hạ Hầu Thần, dù hấn chưa nói gì, lại làm ra một hành động hiếm thấy, nâng tay giúp ta hất lọn tóc bên thái dương ra sau tai.

Gần đây không biết thế nào, hấn lại thường xuyên làm mấy động tác nhỏ như vậy, hoặc đưa tay giúp ta phui phui bụi trên áo, hoặc dùng khăn chấm mồ hôi trên gương mặt, đều hành động bất thành hình, ánh mắt chân thành, khiến ta không tự chủ được đỏ mặt. Mỗi khi thị tẩm, ta không có cảm giác gì, nhưng hiện giờ mỗi một động tác nhỏ bé của hấn, lại có thể khiến tim ta đập nửa buổi, nhìn đôi mày anh tuấn, đôi mắt thanh tú của hấn, có lúc ta không thể hô hấp.

Ta vừa nhăn mày thân ngoài cung tăng cường gom góp tiền bạc, vừa lặng lẽ phóng ra lời đồn đãi rằng mẫu thân ngoài cung buôn bán rất khởi sắc. Thời gia đã lấy thương lập nghiệp, tự nhiên sẽ có người đi tra xét, chứng thật lời đồn đãi.

Tuy mẫu thân buôn bán không tệ, những vẫn không đủ, chỉ hơi có dư mà thôi, muốn khiến Thời gia phun càng nhiều tiền bạc ra, bằng vào điểm này còn không đủ.

Hạ Hầu Thần nói đúng, dù ta có nhiều ngân lượng, nhưng rốt cuộc có thể có bao nhiêu, trong lòng người ta sớm đã biết, trừ phi ta thực sự có vũ khí bí mật.

Buổi tối Hạ Hầu Thần tới thăm ta, thấy ta nhũm mày suy nghĩ, liền nói: “Hiện giờ nàng đã là phu nhân nhị phẩm, có quyền để ngoại thích vào cung thăm người thân, kêu mẫu thân nàng vào cung đi.”

Ta đang vì chuyện quyền tiền mà phát sầu, nghe hấn nói đang định cự tuyệt, lại thấy đôi mắt hấn lóe lóe, hình như có thâm ý, liền nói: “Không biết hoàng thượng rảnh rồi lúc nào, để mẫu thân thần thiếp nhìn thấy thiên nhan, được chút tôn vinh?”

Hấn trả lời: “Trong vòng hai ba ngày này đi.”

Sau khi cho mọi người lui ra, hấn đưa cho ta một cái nhẫn, kiểu dáng cổ xưa độc đáo, trên mặt có khắc hình ngựa phi, mặt nhẫn giống như con dấu. Ta nghi ngờ ngẩng đầu hỏi hấn: “Thần thiếp chưa hề thấy hoàng thượng mang chiếc nhẫn như thế này, cái này dùng để làm gì?”

Hấn nói: “Chỉ cần nàng lên đưa cái nhẫn này cho mẫu thân nàng, khó khăn của nàng sẽ giải quyết dễ dàng.”

Sau khi nói lời này, hấn không chịu nói câu nào nữa. Ta biết trong đó tất có điều gì bí ẩn, nhưng hấn đã không nói, ta hỏi thế nào cũng vô dụng.

Sau đó hấn lại dặn dò: “Lúc giao cho mẫu thân nàng, tuyệt đối không thể để bất kỳ người nào nhìn thấy. Kêu bà cất kỹ, không được để lộ trước mặt người khác.”

Ta vâng dạ đáp ứng.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Gặp từ mẫu trong cung, dụ người sắp bầy.

Qua mấy ngày, quả nhiên mẫu thân nhận được thánh chỉ triệu vào cung, bà mặc triều phục nhị phẩm cáo mệnh phu nhân(1) bái kiến Hạ Hầu Thần, lại được ta mang đi Chiêu Thuần cung bái kiến hoàng hậu. Mẫu thân nghe nói Ninh Tích Văn sắp sinh, liền muốn đi thăm, lại bị ta ngăn cản, nói: “Mẫu thân, hiện tại thân thể muội ấy từ từ mập lên, có lẽ cũng sắp sinh rồi, lúc này không thể gây ra sai lầm gì. Mẫu thân nghĩ xem, đợi muội ấy sinh rồi hẵng tới thăm đi.”

Mẫu thân rất nhạy cảm, liền hỏi ta: “Có phải con có khúc mắc gì với Tích Văn không?”

Ta không muốn bà lo lắng, liền nói: “Trong cung là như thế, dù là tỷ muội thân sinh cũng phải tránh hiềm nghi, huống hồ con và muội ấy lại là tỷ muội khác mẹ, dễ bị người ta lợi dụng.”

Mẫu thân và đại nương cùng gả một chồng, luôn phải tranh đấu phức tạp, sớm đã tràn đầy đồng cảm với ta, liền không hỏi nhiều nữa, chỉ dặn dò ta: “Nói thế nào, Tích Văn cũng là cốt nhục của phụ thân con, có tranh chấp gì, nhường cho nó một chút cũng được. Trong cung, hai con càng phải hỗ trợ cho nhau.”

Ta gật đầu ứng, sau khi cho người lui ra, liền đưa cái nhẫn ra dặn mẫu thân cất kỹ. Mẫu thân cũng ngờ ngạc khó hiểu như ta, hỏi: “Hoàng thượng đã đưa cho con, vì sao lại chuyển giao cho nương?”

Nói thật, ta cũng không hiểu tất cả nội tình, đành phải nói với mẫu thân: “Nhẫn này quan hệ trọng đại, nương phải cẩn thận cất kỹ, không thể để người ta nhìn thấy, cũng đừng nhắc tới lai lịch vật ấy trước bất kỳ ai, để tránh gặp đại họa.”

Tuy tính cách mẫu thân mạnh mẽ, nhưng thấy ta nói rất nghiêm túc, hơn nữa vật này là của hoàng thượng, biểu tình trên gương mặt cũng nghiêm trọng lên, cẩn thận để nhẫn vào túi vải nhỏ, lại cất trong người, trả lời ta: “Yên tâm đi dù là ai cũng trộm không được.”

Nhà ngoại vào cung thăm viếng, là quang vinh vô thượng đối với nhóm phi tần. Liên tiếp mấy ngày, ta dẫn mẫu thân đi lang thang tham quan hậu cung, đi ngự hoa viên phong cảnh ưu mỹ, lại ngồi xe ngựa đi Thiên Thọ sơn. Trong cung trống lẹ khiến mẫu thân khen không dứt miệng. Nếu gặp phi tần, ta phẩm cấp cao, các nàng đều phải hành lễ với ta, đồng thời cũng vẫn an mẫu thân, khiến cho nét mặt mẫu thân phấn chấn, cũng cảm thấy vinh hiển vài phần.

Thời gian thăm viếng chỉ ba ngày, đến chạng vạng ngày thứ ba, liền có ý chỉ của hoàng hậu, mời mẫu thân cùng ta đến Chiêu Thuần cung dự tiệc. Chúng ta tự nhiên trang phục chỉnh tề, trang điểm lộng lẫy đi tới Chiêu Thuần cung. Đã là gia yến, nhóm phi tần có phẩm cấp trong cung cũng đều đến. Hoàng hậu đặc biệt kêu người sắp xếp một vị trí bên cạnh ta, để mẫu thân ngồi cạnh. Sau khi hành lễ theo thông lệ, là tiếng nói cười rộn rã, mẫu thân liền khen: “Lão phụ ở dân gian nghe được hoàng hậu nương nương đoan chính hiền hoà, hôm nay được thấy, quả là nghe danh không bằng gặp mặt, dân gian nào biết hoàng hậu nương nương có phong tư trác tuyệt đến thế, nữ nhi của lão phụ đúng là thua xa.”

Tuy lời nói của mẫu thân có chút thô tục nhưng vẫn khiến hoàng hậu mở miệng cười, nói: “Cáo mệnh phu nhân đúng là khéo ăn nói.” Lại quay đầu nói với ta, “Không thua kém gì muội muội.”

Mẫu thân liền nói: “Lão phụ không biết nói dối. Làn da hoàng hậu nương nương bóng láng như sứ, nữ nhi của lão phụ đúng là thua kém quá xa.”

Mẫu thân lại nói đúng ngay trọng điểm. Mùa hè, ánh sáng mặt trời gay gắt, tuy cung phi chúng ta cũng không phải ra ngoài thường xuyên, nhưng chung quy vẫn có ánh mặt trời chiếu trên mặt, khiến làn da chúng ta bắt đầu sạm đi. Nhưng hoàng hậu lại càng thêm trắng nõn, da thịt tựa như trẻ con đầy tháng, khiến người ta vừa thấy liền muốn đưa tay sờ.

Thấy Hạ Hầu Thần càng ngày càng lưu lại Chiêu Thuần cung thường xuyên hơn, mỗi phi tần đều ngứa ngáy trong lòng, nhưng chỉ có hoàng hậu mới có

được loại son phấn kỳ dị do Cao Xương quốc tiến cống, các nàng có thể làm thế nào?

Hoàng hậu vốn đã có chút tự tin đối với việc này, thấy mẫu thân nói đúng chỗ ngứa, mặt càng lộ vẻ tự mãn. Ta cố ý để nàng đắc ý, lời nói càng khiêm nhường kính cẩn hơn.

Trong bữa tiệc, bỗng nhiên mẫu thân nói muốn đi thay quần áo, ta liền cùng bà đi. Đi vào một gian quan phòng *, sau khi xử lý chỉnh tề, ta thấy khi bà chỉnh lý xiêm y để lộ ra túi thêu cát nhãn, vội vàng kêu bà cẩn thận cất kỹ, lại giúp bà sửa sang lại y quan mới đi ra. Trở ra cửa, lại gặp Lâm thực nghi, có lẽ là bởi vì mấy ngày gần đây mưa quá nhiều, tràng vị hơi khó chịu, cho nên phải vào quan phòng nhiều lần.

(* Quan phòng tức là nhà vệ sinh.)

Trở lại bữa tiệc, hoàng hậu quan tâm hỏi thăm thân thể mẫu thân, nhắc tới mấy ngày gần đây thời tiết không tốt, lớn tuổi, càng phải chú ý thân thể một chút. Mẫu thân đáp lời, tạ ơn không thôi.

Mẫu thân ở trong cung ba ngày, cũng đến lúc phải rời cung hồi phủ. Ta tất nhiên là lưu luyến không rời, không biết đến lúc nào mới lại có thể xin được thánh chỉ gặp mặt mẫu thân.

Điều an ủi duy nhất là, phủ đệ mẫu thân ở ngay trong kinh thành, thư nhà chỉ một ngày là đến, cách mấy ngày ta lại nhận được thư nhà, coi như cũng giải được nỗi nhung nhớ trong lòng ta.

Mẫu thân xuất cung đến ngày thứ ba, ta liền nhận được thư nhà. Trong thư không có gì khác, chỉ nói cho ta biết mẫu thân đã tới nơi bình an, bên hàng xóm xuất hiện thêm nhiều gương mặt mới: trong nhà lại tới hai hộ bà con xa, từ lúc phụ thân bị hoạch tội đã đứt liên lạc, chẳng hề lui tới nữa, hiện tại thấy gia thế chúng ta đại thịnh, lại tìm tới cửa. Đã là cốt nhục của Ninh gia, cũng không nên để lưu lạc bên ngoài, mẫu thân thu xếp ổn thỏa cho bọn họ đi. Cuối thư, nhắc tới một việc nhỏ, nói là món đồ quan trọng ta đưa cho bà, lại có một đêm biến mất, làm hại bà tìm mãi không ra, nhưng sáng sớm ngày hôm sau, nó lại êm đẹp xuất hiện. Trong thư mẫu thân liên tục than phiền, cho là mình đã già, trí nhớ thoái hóa.

Ngoài ra, thật sự không còn nói việc gì khác. Qua mấy ngày, chuyện ta nhờ mẫu thân xử lý bà đã làm tốt, nhờ người từ ngoài cung mang một cái hộp gỗ dài tới cho ta. Hộp này dùng khóa uyên ương khóa(2) hai đầu lại, lại dùng giấy niêm phong kỹ, lúc đưa đến trên tay ta, việc đầu tiên ta làm là kiểm soát giấy niêm phong có hoàn hảo hay không, khóa có bị người ta động tay động chân hay không, thấy tất cả đều hoàn hảo không tỳ vết, mới dùng hai chiếc chìa khóa uyên ương mở khóa ra.

Bên trong, đó là ngân lượng mẫu thân gom góp cho ta.

Ta tính toán đợi sáng sớm ngày hôm sau, lúc Hạ Hầu Thần vào triều sớm, kêu thái giám đưa hòm này lên. Số tiền ta quyên đủ để khiến quan viên trên triều đình phải chấn động.

Nghĩ đến việc sắp làm, ta liền hưng phấn không thôi, canh bốn chưa tới, đã dậy kêu Tổ Linh trang điểm. Ta là cung phi, trong hậu cung dù có vinh sủng tới cực điểm, nhưng trong triều đình cũng không được ai biết đến. Nếu như có thể nhờ việc này thắng một giải thưởng thật lớn, để ta nở mặt nở mày, cũng có thể áp chế uy phong của hoàng hậu, càng có thể khiến Hạ Hầu Thần phải nhìn ta với cặp mắt khác.

Tổ Linh thấy ta cao hứng, liền lấy y phục màu sắc tươi sáng tới. Ta lại kêu nàng chải búi tóc của phu nhân chỉ búi vào các lễ tế lớn. Trang điểm xong xuôi, Tổ Linh liền nói: “Nương nương, ngài xem, trong cung ai có phong tư sánh bằng ngài.”

Ta liền cười nhẹ, nuối tiếc thở dài: “Nhưng chỉ có thể ở trong cung cho nhóm phi tần và hoàng thượng ngắm...”

Tổ Linh cả kinh, ánh mắt lóe lên, liếc mắt nhìn ta một cái, ta làm bộ như không biết.

Triều đại có lệnh, phi tần không được thượng triều nghị sự. Ngoại trừ hoàng hậu lúc tế tổ hàng năm có thể cách bức rèm che ngồi trên triều đình, cùng hoàng thượng nhận tham bái của triều thần một lần ra, những người khác không có tư cách này.

Tổ Linh thấy ta coi như không có việc gì, nghĩ rằng ta chỉ thuận miệng nói chơi, sắc mặt liền khôi phục bình thường.

Ta dặn Tổ Linh, ”Hôm nay bản phi đến thiên điện Triều Dương điện thật sớm, nghe thái giám tuyên đọc sổ tiền quyên tặng của ta, lại nghe hoàng thượng hạ chỉ cho quan chép sử ghi chép lại. Tuy ta không nhìn thấy tình hình lúc đó, nhưng ở thiên điện nghe một chút cũng được rồi.”

Tổ Linh cũng phấn chấn theo, đi tap phòng đánh thức nội thị nâng kiệu, bảo bọn họ chuẩn bị sẵn sàng, khi có yêu cầu thì lập tức xuất phát.

Hôm nay Hạ Hầu Thần nghỉ ở chỗ Dương thực nghi, ta hành động cũng thoải mái hơn một chút. Ta đánh giá y phục dung nhan lại một lần nữa, lúc này mới ngồi kiệu nhỏ đi tới Triều Dương điện. Lúc này, văng thái dương chưa mọc lên, xung quanh là một mảnh tối đen, chỉ mơ hồ nhìn thấy chân trời xa xa có một vệt đỏ sậm đang lên dần. Kiệu của ta di chuyển trên sân đá xanh, im hơi lặng tiếng, sau khi rẽ mấy lượt, liền đến Triều Dương điện. Từ xa trông qua, có thể nhìn thấy những quan viên vào triều sớm đang chờ trước cửa Triều Dương điện.

Kiệu của ta đương nhiên là tránh bọn họ đi, từ cửa sau đi vào thiên điện.

Lúc này mặt trời chậm rãi dâng lên, trời đã dần dần sáng rồi. Có người đi vào từng phòng thối tắt đèn, lại có cung nữ thêm nước trà điểm tâm cho ta.

Ta hỏi Tổ Linh: “Đã lâm triều chưa?”

Tổ Linh liền xoay người ra thiên điện nghe ngóng, trở về báo với ta: “Nương nương, quan viên bắt đầu đi vào, chắc là đã đến giờ.”

Đúng lúc này, ta nghe được Khang Đại Vi đứng bên cạnh cửa báo: “Hoàng thượng giá lâm.”

Ta ngẩng đầu nhìn lên, Hạ Hầu Thần thần thái sáng láng đi đến. Ta vui rạo rức hành lễ với hắn, sau đó nói: “Hoàng thượng, hôm nay thần thiếp sẽ tặng ngài một phần đại lễ, ngài nên cất kỹ.”

Hạ Hầu Thần liền cười nói: “Trước nay chỉ có trẫm thưởng cho người ta, ngày hôm nay lại khác. Trẫm cũng muốn xem nàng có cái gì có thể lọt vào mắt xanh của trẫm?”

Ta tươi cười mỹ miều mà nói: “Hoàng thượng chờ coi.”

Chợt nghe có người ở ngoài cửa tiếp lời: “Ninh muội muội muốn hoàng thượng chờ coi cái gì vậy?”

Ta quay đầu lại nhìn, thì ra là hoàng hậu. Nàng mặc triều phục đỏ rực tay áo rộng, đầu cắm phượng thoa vàng khảm ngọc tím, chuỗi ngọc châu dài theo tiết tấu giã lên tóc mai của nàng, tăng thêm vài phần khí thế.

Ta thấy là nàng, hơi bất ngờ, sau khi hành lễ với nàng, liền nói: “Hôm nay Hoàng hậu nương nương đến thật đúng lúc.”

Nàng cười, “Không tới sớm bằng muội muội, cũng hơi vội vàng.”

Hành lễ với Hạ Hầu Thần xong, nàng mới nói: “Muội muội có cái gì tặng hoàng thượng sao, thần thiếp cũng có món quà tặng hoàng thượng đây...”

Hạ Hầu Thần cau mày nói: “Hai người các nàng ngày hôm nay làm sao vậy? Tại sao không hẹn mà cùng tới chỗ trẫm làm việc công thế?”

Lúc này có tiểu thái giám tới đưa tin, “Khởi bẩm hoàng thượng, chúng đại thần đều đã tề tựu.”

Hạ Hầu Thần liền nói: “Trẫm lâm triều đây, nếu các nàng không có việc gì, thì tan đi.”

Thấy Hạ Hầu Thần đi, ta liền cười hỏi hoàng hậu: “Hay là hoàng hậu nương nương cũng tới quyền tiền? Gia cảnh thần thiếp không tài cao thể lớn bằng hoàng hậu, cũng đừng khiến thần thiếp quá mất mặt nhé.”

Hoàng hậu liền đáp: “Bản cung cũng không ngờ, muội muội không những ở trong cung như cá gặp nước, ở ngoài cung cũng...” Nàng khẽ mỉm cười, thuận tay cầm lấy chén trà trên bàn lên uống một hớp.

Ta hơi khần trương, hỏi nàng: “Hoàng hậu nghe nói cái gì?”

Nàng lại không trả lời câu hỏi của ta, chỉ nói: “Phẩm cấp của bản cung cao hơn muội muội, đành phải xin lỗi muội muội, ta đi trước một bước để Khang tổng quản nhận phần quyền tặng của bản cung vậy.”

Ta đành miễn cưỡng mà nói: “Xin ngài cứ tự nhiên.”

Nàng kêu người đưa ra một cái hộp gỗ phủ lụa đỏ, đưa cho tiểu thái giám bên cạnh.

Thiên điện cách vách chính sảnh, ta tự nhiên nghe được rõ ràng tiếng động mơ hồ từ cách vách truyền tới. Một lát sau, tiếng ồn ào nổi lên, xôn xao bàn tán, nói cái gì mà “Hoàng hậu nương nương từ bi ban ân trạch khắp thiên hạ” linh tinh.

Tổ Linh vội vàng từ ngoài cửa chạy vào, kê bên tai ta lên lút nói vài câu. Ta nhìn hộp gỗ của mình, bất giác biến thành củ khoai lang nóng phỏng tay. Ta đang chần chờ không biết có nên sai người đưa qua không, lại nghe hoàng hậu nói: “Nghe nói hôm nay muội muội tới, là muốn tặng hoàng thượng một phần đại lễ, tại sao gần đến giờ rồi, bộ dáng muội muội lại giống như không muốn tặng thế? Hoàng thượng không thích tiểu nhân nói lời không giữ lời đâu.”

Ta đành cắn răng nói: “Tổ Linh, giao cho Khang Đại Vi đi!”

Tổ Linh liếc mắt nhìn ta một cái, liền cầm cái hộp kia đi qua, giao cho Khang công công đứng ngoài điện.

Sau khi đưa ra, tất nhiên là cũng có người tán hai câu, nói “Hoa phu nhân nương nương đồng tình muôn dân thiên hạ” “linh tinh, nhưng tiếng ca ngợi hầu như không thể nghe thấy, tự nhiên là không lớn bằng lúc ca ngợi hoàng hậu.

Việc đã đến nước này, ta cũng không còn cách nào, đành nói với hoàng hậu nói: “Thời gia tài cao thể lớn, thần thiếp không còn lời nào để nói. Hoàng hậu nương nương ra tay hào phóng như thế, thần thiếp tự thẹn không bằng, xin chịu.”

Lúc này cũng có cung tỳ bên cạnh nàng từ ngoài cửa đi vào, cúi xuống nhẹ nhàng nói vài câu bên tai nàng. Chỉ thấy mặt nàng lộ vẻ kinh ngạc, cơ hồ muốn vọt đứng lên, rồi lại chậm rãi ngồi xuống, nhìn ta, thần sắc khó dò.

Ta thờ dãi: “Hoàng hậu nương nương, thần thiếp không vui một hồi, cũng mệt mỏi, vậy thần thiếp xin cáo từ.”

Lúc này Hạ Hầu Thần từ ngoài cửa đi vào, gương mặt vui mừng rạng rỡ, nói: “Ái thần ái phi giúp trẫm đại ân này, trẫm thay muôn dân trong thiên hạ cảm

on hai vị, đặc biệt là ái thiếp của trẫm.”

Hắn đi qua ôm hoàng hậu, khiến gương mặt hơi tái nhợt của hoàng hậu khôi phục chút huyết sắc. Ta bị Hạ Hầu Thần xem nhẹ, thấy bọn họ chàng chàng thiếp thiếp, có chút không thú vị, liền hành lễ với Hạ Hầu Thần sau đó xin cáo từ. Lúc ra đến cửa nhìn thấy Khang Đại Vi đi bước nhanh, cái hông leng keng xúng xằng, thật là dễ nghe. Ta nhìn cái hông hắn, lại thấy túi thơm ta tặng hắn đánh nhau với ngọc bội, giống như là tấu nhạc.

Đột nhiên nghĩ đến một phen trên ghế giữa Hạ Hầu Thần và Khang Đại Vi khi thượng triều lần trước, không nhịn được bật cười.

Tổ Linh nói: “Nương nương, ngài bị Chiêu Thuần cung đoạt hết danh tiếng, còn cười được sao?”

Ta nhìn vàng thái dương dần dần lên cao phía xa, nói: “Bản phi và nàng đều vì hoàng thượng, hoàng thượng đã vui mừng, bản phi cũng vui vẻ thôi.”

Sắc mặt Tổ Linh liền hơi thay đổi, giấy lát sau lại khôi phục bình thường, bước tới đỡ ta: “Lòng dạ nương nương thực là rộng rãi.”

Ta mỉm cười không trả lời.

Đêm nay, Hạ Hầu Thần đương nhiên là ngủ lại chỗ hoàng hậu, lại thường không ít quà cáp cho nàng. Nghe nói hoàng hậu chối từ tất cả, xin hoàng thượng đổi thành ngân lượng, cứu tế nạn dân, tất nhiên là được từ trên xuống dưới trẫm trở khen ngợi không thôi.

Lại qua hai ngày, Hạ Hầu Thần mới tới Chiêu Tường các, sau khi cho người lui ra, ôm cổ ta, thật lâu vẫn không buông ra. Ta bị hắn ôm đến không thở nổi, nói: “Hoàng thượng, được nhiều bạc như vậy, ngài vui đến điên rồi à?”

Có điều ngài là hoàng thượng, còn từng nhìn thấy nhiều bạc hơn, kiến thức sao có thể hạn hẹp như vậy?”

Hắn buông ta ra, thấp giọng nói: “Không phải vì bạc. Trẫm cao hứng là vì rốt cuộc trẫm đã có người giúp đỡ.” Ngừng thật lâu sau mới cúi đầu nói, “Trẫm rốt cuộc đã có người thân.”

Giọng hắn khàn khàn như mất tiếng, hốc mắt ửng đỏ. Trong lòng ta cũng hơi cay cay, lại nói: “Ngài đừng tưởng rằng có gì khác. Thần thiếp giúp ngài, là nghĩa vụ của thần thiếp, không phải giữa chúng ta có hiệp nghị sao?”

Hắn lại ôm sát ta, dùng môi gặm cắn cổ ta, mơ hồ không rõ nói: “Cải bướng này, nàng dám cãi bướng này...”

Ta bị hắn vừa liếm vừa cắn, cổ ngứa ngứa vô cùng, thân thể nhũn ra, vội vàng xin tha: “Hoàng thượng, thần thiếp không dám nữa.”

Hắn ôm ta lên, để ta ngồi trên đùi hắn, dùng ngón tay nhấc cằm ta, tỉ mỉ nhìn ta giống như muốn nhét hình ảnh của ta vào trong đầu, trong lòng.

Ta bị hắn nhìn, thấy ngại ngùng, liền cúi đầu xuống nói: “Thần thiếp rót cho ngài chén trà nhé...”

Hắn lại không chịu, khăng khăng nói: “Không cần, trẫm không khát.”

Ngón tay bắt đầu lộn xộn, linh hoạt đẩy vạt áo trước của ta ra, đánh vòng vòng ở chỗ đó. Ta muốn né tránh, hắn lại không cho ta trốn tránh, chậm rãi rì rì mà nói: “Nàng muốn trẫm cảm ơn nàng thế nào?”

Ý tứ trong lời nói của hắn không cần nghĩ cũng biết, gương mặt ta lại bắt đầu phát sốt, nói: “Thần thiếp không cần hoàng thượng cảm ơn.”

Ngón tay hắn dò xét đi vào, mờ ám mà nói: “Trẫm đương nhiên phải cảm tạ chứ...”

Ngữ điệu của hắn như Thiên tăng tô(3)thơm ngon nhất, vừa vào miệng liền tan ra, mùi vị ngọt ngào mềm mại lại theo đầu lưỡi thấm thẳng vào trong đáy lòng.

Hắn nhìn ta, đôi mắt màu đen như đầm nước ngàn năm, cơ hồ muốn hút ta vào, khoe miệng bình thường hơi trễ lúc này nhếch thành một độ cung tuyệt đẹp, làn môi hơi đỏ lên, có lẽ là vì vừa rồi mới cắn cắn ta, tản ra mùi vị dụ hoặc.

Bỗng nhiên, ta mất tự chủ, dâng môi thơm lên, nhẹ nhàng in trên môi hắn.

Sau khi tỉnh ngộ mới xấu hổ không thôi, thầm nghĩ sao mình to gan như thế, trước đây luôn luôn là hắn tùy tiện đòi hỏi, chẳng lẽ ta đã không còn sợ hắn nữa sao?

Hắn triệt để giật mình, thật lâu sau mới tỉnh lại, ho một tiếng nói: “Sao lại ít như vậy? Ta còn muốn.”

Nghe lời hắn nói, ta cũng giật mình, thật lâu sau mới xấu hổ nói: “Sao hoàng thượng lại giống em bé vậy?”

Hắn sắp tới hôn ta, bú mút làn môi ta, dường như muốn nuốt chúng nó vào bụng. Hai tay cũng cấp bách hơn, lại không đối đãi thô bạo như dĩ vãng, mà kiên nhẫn cõi y phục phiền phức trên thân ta ra, nhưng loay hoay một hồi cũng không thể cởi bỏ. Thừa dịp hắn buông môi ta ra, ta đột nhiên nói: “Hoàng thượng, trước kia ngài thích xé loạn y phục của thần thiếp, chẳng lẽ là vì không cởi được?”

Nói xong, ta liền thấy lông mi hắn cấp tốc chớp động, cực kỳ giống hai cây quạt hăng say vẩy vẩy, giữa hàng mi lại mơ hồ ửng màu đỏ. Chỉ chớp lát sau, chân mày tuyệt đẹp kia cau lại, “Làm sao trẫm lại vướng về như vậy được?”

Ta khẽ cười nói: “Hoàng thượng, ngày hôm nay ngài sẽ gỡ, hay là...?”

Ngón tay hắn liền ra sức hơn, chẳng hề nói chuyện nữa, giữa mũi còn có mồ hôi ngưng tụ lại. Ta cười thầm trong bụng, dựa lên người hắn, mặc hắn chiến đấu hăng hái cùng những nút thắt trên người ta.

Quần áo ta mặc không khác gì những người khác, nhưng mỗi chỗ cần đánh nút thắt, ta liền đánh một cái nút thắt cực kỳ phức tạp, ngoại trừ chính ta, có rất ít người có thể cởi bỏ, mỗi lần thì tâm đương nhiên không như thế, chỉ mặc quần áo dễ cởi. Hiện nay ta nói như thế, chẳng qua vì nhìn thấy Hạ Hầu Thần và Khang Đại Vi pha trò nên cũng muốn thử một lần thôi.

Trong lòng ta, cuộc đối thoại lần trước của bọn họ thật sự là cực kỳ không thể tin nổi. Đối với ta mà nói, Hạ Hầu Thần là một người như thiên thần khiến người ta sợ hãi không thể thân cận, từ khi biết rõ thủ đoạn của hắn, sự sợ hãi liền tăng thêm vài phần, làm sao tưởng tượng được hai chúng ta có thể nói chuyện như vậy?

Nếu như trước kia, đối với ta, ngoài thân phận thiên thần ra, hắn chỉ có một thân phận khác đó là có thể mang đến cho ta vinh hoa cùng phú quý, mà hôm nay, lần đầu tiên ta cảm thấy đúng như hắn vừa nói, hắn còn có một thân phận khác, đó là người thân của ta.

Chiến đấu hăng hái thật lâu sau, hắn rút cuộc buông tha, bắt đầu không phân rõ phải trái, dùng lực xé rách, so với trước kia cẩn thận hơn vài phần, giống như sợ ta bị thương. Ta vội ngăn hắn lại, tự mình mấy giải mấy nút thắt này.

Hắn liền thở ra một hơi, ôm lấy ta, đi tới giường, tất nhiên là một buồng cảnh xuân kiều diễm.

Rút cuộc ta có thể hưởng thụ cả nước thân mật cùng hắn, thân thể không còn cảm thấy đau đớn khó mở miệng nữa, ngược lại như rót vào đám mây trong mộng. Ta ở trong ngực hắn, hòa tan như một vùng nước mùa xuân, mà hắn thì như núi lớn được nước mùa xuân vồn quanh, hai người thân mật gắn kết, khó có thể chia lìa.

Trước kia, vào những lúc này, ta không dám nhìn hắn, nhắm mắt yên lặng thừa nhận, hôm nay ta lại mở mắt ra, lén lút đánh giá hắn, nhưng thấy dung mạo hắn như trúc xanh trên Thương Sơn, tuấn mỹ khiến người ta ngạt thở, dù cho hắn không phải là hoàng thượng, cũng có rất nhiều nữ nhân cam nguyện sống chết vì hắn.

Hắn khẽ vuốt mắt ta: “Muốn xem thì xem đi, nửa khép nửa mở, rút cuộc là sao?”

Ta liền vụng trộm nở cười, nghiêng mặt đi, lại bị hắn xoay lại. Đôi mắt hắn lấp lánh, giống như nam châm hấp dẫn toàn bộ ánh mắt ta. Ta cố nénsự xấu hổ, bắt đầu đánh giá hắn từ trên xuống dưới. Bây giờ lại đến phiên hắn xấu hổ, dùng tay che mắt ta: “Đừng nhìn, đừng nhìn, có cái gì đâu mà xem?”

Ta tựa trong ngực hắn, hỏi hắn: “Hoàng thượng, cái nhẫn ngài đưa thần thiếp thật hữu dụng, chỉ bị người ta trộm đi xem, đã khiến Thòi gia hạ quyết tâm, ra gần trăm vạn lượng bạc.”

Hắn nói: “Đó là chuyện đương nhiên. Nhẫn này có thể điều động gần trăm vạn lượng bạc ở các đại tiền trang trong cả nước. Cái nhẫn này chính là tín vật điều bạc của đại phú thương Mộng Khai Viên.”

”Vừa khéo lúc này lại có không ít người ta vào ở nhà chúng ta, có vài vị lại là chủ nhà quây tiền trang, bọn họ tự nhiên sẽ cho rằng những người đó là tới đưa ngân phiếu. Chắc hẳn tiền trang các nơi cũng xảy ra chuyện khác thường, có người liên tục chuyển bạc đi, bọn họ tất nhiên là cho rằng toàn bộ đều đưa đến chỗ thần thiếp. Chỉ là thần thiếp không ngờ, hoàng thượng ở dân gian còn là một vị phú thương!”

Hắn thở dài: “Lúc trước còn làm thái tử, mặt ngoài phóng túng bất kham, thường xuyên ra ngoài chạy loạn tứ phía, thu thập mỹ nữ. Hoàng hậu vui mừng vì thấy mọi chuyện thành công, cũng không chú ý đến ta, để cho ta có cơ hội tích góp tiền tài từng chút một.”

Ta chỉ cảm thấy chua xót, khả năng nhìn nhận của hắn so với ta, rút cuộc cao hơn mấy lần?

Ta hỏi: “Vậy số bạc đó hiện giờ đi đâu rồi?”

”Tất nhiên là do quan viên đáng tin cậy đi giúp nạn dân bị thiên tai, hi vọng năm nay nạn dân có thể đỡ khổ hơn một chút.”

Ta dựa sát vào ngực hắn, thật lâu sau vẫn không nhúc nhích, qua một hồi mới cười nói: “Hoàng thượng, ngài không nhìn thấy, khi nàng ấy biết được thần thiếp chỉ quyền một vạn lượng, biểu tình kia thực là đặc sắc.”

Hắn cũng cười, qua rất lâu sau mới nói: “Nếu như nàng ấy không quá chăm lo cho Thòi gia, thật ra cũng là một thê tử tốt...”

Ta hiểu ra, giống như hắn từng nói, có vài thứ một khi đã bỏ qua, sẽ đau đớn mấy tháng, đêm ngủ không yên, nhưng đôi khi, cũng là việc bất đắc dĩ. Con người phải trải qua đau đớn mới hiểu được cảm giác của người khác. Từ sau khi Ninh Tích Văn đối xử với ta như thế, ta mới chân chính hiểu được tình cảnh của Hạ Hầu Thần.

Khi người thân trở thành kẻ địch, mới là lúc hắn đau lòng nhất chăng?

Cho nên bất luận thái hậu đối xử với hắn thế nào, cuối cùng hắn vẫn lưu lại một phần mặt mũi cho thái hậu. Nhưng hắn không phải thánh nhân, thậm chí khi sử dụng thủ đoạn tàn độc hơn bất kỳ ai, cho nên cuối cùng hắn vẫn trừ bỏ mối tai họa này. Ở cùng hắn mấy ngày nay, chỉ có giờ khắc này ta mới gần sát hắn như thế. Hai chúng ta không phải là thánh nhân, khi cần áp dụng thủ đoạn chắc chắn sẽ áp dụng, chỉ là hắn có được quyền lực không lồ,

bởi vậy kéo theo đó là sự đòi hỏi và tham lam không có chừng mực của người khác, cho nên hần mới giấu mình kín đáo đến thế.

(1)Triều phục nhị phẩm cáo mệnh phu nhân:↑

(2)Khóa uyên ương:↑

(3)Thiên tăng tô:↑

Bạn đang đọc truyện *Thượng Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Thế gia lâm vào bước đường cung, kết thúc khúc ca phù phiếm.

Thời gia tổn thất một khoản tiền lớn, lại mang tới vinh quang vô tận. Hạ Hầu Thần liên tiếp ban cho nhưng con cháu chưa có tước vị của Thời gia mấy chức quan nhân hạ, Thời gia được vinh sủng nhất thời. Bất quá Hạ Hầu Thần lại âm thầm bắt đầu bồi dưỡng các quan viên, xếp vào vị trí quan trọng, để kiểm chế thế lực của Thời gia. Thời gia được hần an ủi thỏa đáng, cũng không có thắc mắc gì.

Trong hậu cung, tính tình hoàng hậu lại từ từ hung dữ lên. Tổ Hoàn báo với ta, trước kia hoàng hậu không trách phạt cung tỳ, hiện giờ chỉ cần có chuyện gì không thuận mắt, liền không đánh thì mắng. Tuy rằng trước mặt Hạ Hầu Thần nàng vẫn bày ra bộ dáng đoan trang hiền thực như trước, nhưng vẫn có rất nhiều cung tỳ sợ nàng, âm thầm tìm đường thoát thân.

Ta cũng không nói với Hạ Hầu Thần những chuyện có liên quan đến hoàng hậu. Trong lòng chúng ta nàng là một cảm kị, ta sợ hỏi đến, gương mặt sẽ không tự chủ được biểu lộ ra tâm tình chân thật, khiến lòng tin mà khó khăn lắm chúng ta mới xây dựng lên âm ỉ sụp đổ.

Nhưng ta biết, tất cả đã ngã ngũ, chỉ còn chờ một mồi lửa dẫn dắt hết thảy.

Hôm nay, ta thấy Tổ Linh lại biến mất, liền hỏi Tổ Tú: “Tổ Linh đi đâu rồi?”

Hai tay Tổ Tú từ từ chuyển biến tốt đẹp, dần dần cũng có thể trợ giúp Tổ Linh làm chút công việc yêu cả sự tỉ mỉ, lúc này nàng đang chải đầu cho ta, nghe ta hỏi han, liền nói: “Bẩm nương nương, Tổ Linh đi cục Thượng Cung lĩnh được liệu nấu canh nướng nướng bảo.”

Mấy ngày gần đây thời tiết nóng nực, ta liền kêu Tổ Linh đi lĩnh một ít dược liệu trừ nóng, sai người chưng lên.

Qua thật lâu sau, mới thấy nàng vội vàng đi về, trong tay mang một cái bọc giấy lớn. Ta kêu nàng đưa cho người đem chưng, lại dặn dò nàng phải chú ý độ lớn của lửa. Nàng cúi đầu đáp ứng.

Lúc nàng ngẩng đầu lên, ta thấy mặt bên trái của nàng đỏ hồng đến có chút quái dị, liền nói: “Tổ Tú, hình như Tổ Linh đi dưới nắng hạ lâu quá, có vẻ bị cảm nắng rồi, người đi lấy chút băng tới đây, dùng khăn mặt bọc lại, để nàng ấy đắp.”

Tổ Linh nghe vậy, cơ hồ khóc ra tiếng, quỳ xuống hành lễ với ta, luôn miệng cảm ơn. Ta chỉ quan tâm nàng, những chuyện còn lại một mực không đề cập đến.

Quãng thời gian này, hoàng hậu rõ ràng nhất cử nhất động ở chỗ ta đến mức khiến người ta nghi ngờ, tự nhiên là do Tổ Linh âm thầm mật báo. Lần trước tại ngự hoa viên bị Ninh Tích Văn chặn đường lôi kéo, nàng đã lộ ra cử chỉ khả nghi, hành động như là đang giúp ta, kỳ thật lại giúp Ninh Tích Văn. Từ lúc đó ta đã sinh lòng hoài nghi, sau đó âm thầm quan sát vài lần, rốt cuộc xác định là nàng. Ta không biết nàng bị hoàng hậu thu mua khi nào, nhưng ta muốn khiến nàng biết nàng lựa chọn sai người rồi.

Hoàng hậu có thể lợi dụng Ninh Tích Văn để đả kích ta, ta cũng có thể lợi dụng người nàng ta thu mua.

Trên thực tế, Tổ Linh sớm đã giúp ta, chỉ là nàng không biết mà thôi.

Sắc trời vừa tốt lên được mấy ngày, lại tiếp tục nóng hừng hực. Tào tiếp dư sau lần bị phong hàn, vẫn chưa khỏi hẳn, nghe nói bên cung nàng hỗn loạn, ngự y cho mấy thang thuốc, vẫn chưa thấy khỏi sắc. Qua hơn mười ngày, tiểu cung nữ Giáng Từ hầu hạ nàng lại bị bệnh. Kể từ đó, những người khác trong cung đều chú ý, ngự y càng như lâm đại địch, cách ly chỗ ở của các nàng, phạm là người hầu hạ trong cung đều không được tùy tiện đi ra ngoài, thức ăn cũng từ bên ngoài mang vào.

Mà tin tức từ trên triều đình truyền tới cũng không lạc quan cho lắm. Việc giúp nạn dân thiên tai tuy đạt được hiệu quả, nhưng các nơi thịnh thoả lại có bệnh dịch xuất hiện, thường có hiện tượng chết người. Tuy rằng lần trước moi Thời gia được một số tiền lớn, thêm vào thu nhập quốc khố, nên về mặt tiền bạc cũng không xuất hiện thiếu hụt gì lớn, nhưng các nơi thịnh thoả lại phát sinh bệnh tật, cũng đủ khiến Hạ Hầu Thần đau đầu. Nghe nói Cô Tô mưa nhiều nhất, có nơi hết thôn này tới thôn khác chết người, đến cuối cùng có bệnh dịch xuất hiện, quan binh liền phái người phong tỏa thôn đó, người trong ba thôn kia e rằng sống không nổi.

Vừa nghe thấy tình huống nghiêm trọng như thế, ta không khỏi có chút lo lắng. Nếu như bệnh Tào tiếp dư giống bệnh bên ngoài, đó chính là đại sự trong cung. Chẳng lẽ hiện giờ kinh thành không phát sinh bệnh dịch, trong cung lại bắt đầu trước?

Trong cung chính là nơi y dược phòng thủ nghiêm ngặt nhất cả nước, nếu xảy ra dịch bệnh trong cung, chẳng phải sẽ đại loạn hay sao?

Ta kêu Tổ Khiết sai người chuẩn bị dược liệu phòng dịch như ngải thảo, hoắc hương vân vân, phát cho các cung hoặc đốt lên, hoặc chế thành túi hương treo bên hông, lại dặn ngự y chuẩn bị thuốc thang phòng dịch bệnh, mỗi ngày đưa tới các cung, cho mọi người uống, phòng ngừa bệnh dịch đột phát. Nhưng chỗ Tào tiếp dư, ngự y lại không thể khẳng định có phải là bệnh dịch hay không, bệnh phát thật sự rất kỳ lạ, giống bệnh dịch mà lại không giống. Câu trả lời như thế, chọc Hạ Hầu Thần nổi giận, mắng ngự y tể sát một hồi, cuối cùng vì đảm bảo, đưa đám người các nàng đến núi Thiên Thọ cách ly cho xong chuyện.

Tuy ta ở cực Thượng Cung nhiều năm, nhưng đối với dược lý chẳng hề am hiểu, vì muốn san sẻ giúp Hạ Hầu Thần, nên kêu ngự y tới hỏi thăm tỉ mỉ. Ngự y bị Hạ Hầu Thần mắng mỏ, có chút ủ rũ, nhưng nghe ta hỏi thăm, vẫn cẩn thận báo cáo bệnh tình các nàng cho ta, “Lúc các nàng phát bệnh, ban đầu cũng nóng lên, tiếp đó trán nóng nhưng không có mồ hôi, đầu thân đều đau, ghê tởm nôn mửa, nhưng bệnh như thế phải có mắt đỏ, ỉa đái ra màu vàng, các nàng lại không có. Đặc biệt chờ tới giai đoạn sau, nếu như các nàng hôn mê, thì nằm yên như xác chết, thần hôn khí bế, lại không có run rẩy nói mê, càng không có hôn mê bất tỉnh, lưỡi đỏ không có nước bọt, trạng thái như sắp mất mạng. Theo lý mà nói, thời gian phát bệnh của các nàng dài như thế, tuy có ngự y xem chừng, nhưng vẫn không khỏi hẳn được, kéo tới giai đoạn sau, tất sẽ có chứng bệnh như thế xuất hiện. Bởi vậy lão phu không thể khẳng định...”

Ta nói: “Có thể ngự y dùng đúng thuốc, khiến các nàng chuyển biến tốt đẹp thì sao?”

Lão ngự y nhìn ta, nói: “Nurong nurong, thứ cho thầy thuốc vô năng, bệnh dịch như thế, chưa hề có người nào có thể triệt để khỏi hẳn, tối đa chỉ khiến bệnh dịu đi mà thôi.”

Ta cân nhắc trong lòng, nếu như thực sự là bệnh dịch, đối với mọi người trong cung mà nói, giống như sét đánh giữa trời quang. Tuy Tào tiếp dư đã đi núi Thiên Thọ, nhưng những người, những vật phẩm nàng từng tiếp xúc, không biết có bị truyền nhiễm không, đến lúc đó sao mọi người có thể không hoảng loạn?

Ngày thứ hai, ta mới dậy rửa mặt chải đầu, liền có người tới báo: “Nurong nurong, Bách hoa các đã xảy ra chuyện, hoàng hậu nurong nurong mời ngài tới xem.”

Ta vội vàng kêu Tổ Tú, Túc nurong theo ta đi tới Bách hoa các. Đây là chỗ ở của Lâm thực nghi. Lâm thực nghi thích hoa, kêu người trồng đủ các loại hoa cỏ chung quanh, vì vậy mà đặt tên là Bách hoa các.

Trên đường kiệu nhỏ đến Bách hoa các, chỉ thấy giao lộ có thái giám gác, không cho các cung tỷ tạp vụ ra vào, phi tần tới thăm cũng bị chặn ở ngoài. Thấy kiệu ta đến gần, liền có phi tần tới hành lễ hỏi thăm: “Hoa phu nhân, nghe nói Lâm thực nghi cũng mắc bệnh, hoàng hậu muốn đưa nàng ấy đi núi Thiên Thọ, nàng lại chết sống không chịu xuất cung. Nurong nurong, nếu như trong cung nhiều người nhiễm bệnh, chúng ta phải xử lý thế nào?”

Ta đành kêu người ngừng kiệu, đi xuống an ủi, “Trước khi ngự y chẩn đoán chính xác, chúng ta không cần kinh hoảng. Trong kinh thành chưa hề có bệnh dịch phát sinh, trong cung lại có, chuyện này vốn rất kỳ quặc...”

Trước cửa, tổng quản thái giám bên cạnh hoàng hậu sớm đã đứng đón chào, vừa đi vừa bẩm báo với ta: “Nurong nurong, hoàng hậu nurong nurong vẫn luôn chiếu cố Lâm thực nghi, hiện giờ nhìn thấy tình cảnh Lâm thực nghi bị thăm như thế, rất đau lòng, muốn nô tài phái người mời ngài tới thương lượng xem phải xử lý thế nào cho tốt.” Nói xong liền dẫn ta vào trong sảnh.

Ta ngạc nhiên nói: “Không phải muốn đi thăm Lâm thực nghi nurong nurong sao? Sao lại đến nơi này?”

Hắn nói: “Hiện tại đâu còn ai dám đi thăm hỏi. Tẩm cung của nàng nô tài đã sớm kêu người niêm phong, trước khi ngự y chẩn đoán chính xác, thì bất kỳ ai cũng không được tới gần nơi đó.”

Ta thầm cười chê, Lâm thực nghi và Tào tiếp dư trước đây luôn khẳng khái một mực theo sát hoàng hậu, mà vừa có gió thổi cỏ lay, hoàng hậu đã muốn vứt bỏ hai người, thật lạnh lùng khiến người ta rùng mình.

Vừa vào thiên sảnh, thì thấy bốn góc đều đốt hương nhang, trong không khí tràn ngập mùi ngải diệp. Trong hương khói lượn lờ, hoàng hậu an vị ở trên bảo tọa trong sảnh. Thấy ta đi vào, nàng đứng lên, bước nhanh về hướng ta, liên tục nói: “Phải xử lý thế nào? Phải xử lý thế nào đây? Hiện giờ trong cung cũng có thứ đó.”

Ta vội vàng an ủi nàng, “Hoàng hậu nurong nurong, ngự y chưa chẩn đoán chính xác, không cần kinh hoảng?”

Lúc này ta nghe thấy từ phòng ngủ Lâm thực nghi truyền tới hai tiếng kêu gào, “Không, ta không đi núi Thiên Thọ! Nếu các người bức ta, ta sẽ chết ở chỗ này!”

Hoàng hậu biết ta nghe thấy rồi, ngại ngừng nói: “Lâm thực nghi nhiễm chứng bệnh này, bản cung cũng rất đau lòng. Nói cho cùng, nàng là do bản cung tiến cử vào cung, còn là biểu muội bà con xa của bản cung, nhưng vì an nguy trong cung, bản cung vẫn không thể không phái người mang nàng đến núi Thiên Thọ tránh dịch. Nhưng nói sao nàng cũng không chịu đi, không phải khiến bản cung khó xử sao?”

Bản cung thực sự không nỡ nhìn thấy nàng như thế, đành phải kêu muội muội tới, thương lượng xem xử lý thế nào mới thỏa đáng.”

Gương mặt hoàng hậu kinh hoàng như vậy, hiển nhiên là lần đầu tiên gặp tình huống như thế, luống cuống tay chân. Ta liền hỏi hoàng hậu: “Nương nương có vào thăm hỏi Lâm thực nghi chưa?”

Hoàng hậu không đáp lời, một vị đại cung nữ có chút thể diện bên cạnh nàng đáp: “Hoàng hậu nương nương là thân phận bực nào, sao có thể để ngài lâm vào tình cảnh nguy hiểm như vậy?”

Trong lòng ta không đồng tình, thăm nghĩ ngày thường Lâm thực nghi đi theo người cũng giúp người không ít chuyện, hiện giờ rơi vào kết cục như vậy, người lại không thèm liếc mắt nhìn một cái, cũng quá tuyệt tình rồi.

Ta biết hoàng hậu nương nương bề ngoài hiền thực đoan trang, kì thực việc gì cũng đặt bản thân lên trên hết, liền nói: “Nương nương đã không tiện vào, vậy để thần thiếp đại diện nương nương vào xem, dù sao cũng phải khuyên nàng rời cung mới được. Chuyện này đã lan truyền ra, các phi tần trong cung đều đã biết, nếu xử lý không tốt, gây ra trường hợp máu tươi năm bước, chỉ sợ không tốt cho danh dự của hoàng thượng, càng ảnh hưởng lòng người trong cung.”

Dung nhan hoàng hậu mõi mệt, nói: “Nếu không có muội muội giúp đỡ, bản cung không biết phải làm sao mới ổn thỏa. Bản cung thật sự không nỡ thấy nàng như thế...”

Ta mỉm cười lạnh, lại nói: “Hoàng hậu nương nương từ bị, ngài đã không đi, để thần thiếp đi thay ngài cũng vậy thôi.”

Thế là ta sai thái giám tổng quản của hoàng hậu dẫn đường, xuyên qua hoa viên một đường đi vào tẩm cung của Lâm thực nghi. Có kinh nghiệm lần trước, Tô Tú và Túc nương cũng một đường đi theo ta. Hoa viên chỉ phải hai người coi chừng, cả cung điện lạnh lùng yên ắng, ngẫu nhiên có cung nữ hầu hạ Lâm thực nghi vội vàng đi qua, gương mặt đều mang thần sắc tuyệt vọng. Ta biết những người đó đều không được ra vào Bách hoa các, trong lòng âm ảm. Khó trách Lâm thực nghi không muốn rời khỏi hoàng cung đến núi Thiên Thọ, người bệnh phải xuất cung, thì cả đời không còn cơ hội hồi cung. Vừa đến núi Thiên Thọ, trừ phi hoàng đế đến săn bắn, nếu vô duyên không thể nhìn thấy thiên nhan, tương đương rơi vào cái kết cục giam lỏng cả đời. Lâm sao nàng lại nguyện ý?

Thái giám tổng quản đưa ta đến gần cửa, liền không muốn vào nữa, chỉ ở ngoài cửa truyền lời, “Hoa phu nhân nương nương tới thăm Lâm thực nghi nương nương.”

Hắn thấy ta muốn vén rèm đi vào, vội vàng ngăn cản, “Nương nương, ngài thân mềm thịt quý, không nên vào...”

Ta thấy có ngụ ý đi lại phía sau rèm, liền cười nói: “Ngự y chữa bệnh cho nàng, cũng không thấy có ai nhiễm bệnh, cho thấy bệnh này cũng không đáng sợ. Để tránh làm hoàng thượng lo lắng, dù sao bản phi cũng phải tìm một cái đáp án cho chuyện này mới được.”

Không quan tâm tới sự ngăn cản của hắn, ta vén rèm đi vào. Xuyên qua hai sảnh nhỏ, đó là phòng ngủ của Lâm thực nghi.

Một tấm bình phong lớn ngăn cách giữa giường nàng và bên ngoài, có hai ngự y ở bàn dài bên ngoài đang thảo luận phương pháp chẩn đoán chính xác. Gương mặt bọn họ đều bị một tấm khăn vải, thấy ta tiến vào, liền hành lễ với ta sau đó mới nói: “Nương nương, mau dùng khăn thuốc che miệng mũi lại...”

Tô Tú liền lĩnh ba tấm khăn thuốc từ tay ngự y, để ba người chúng ta che đầy miệng mũi. Ta ngồi được trong tấm khăn thuốc này có mùi có hùng hoàng, hồng căn, liền biết khăn đã được tẩm nước thuốc phòng bệnh dịch. Lại nhìn chung quanh, thấy những góc trong phòng đều có lư hương thiêu đốt, trong không khí phiêu tán mùi thuốc phòng bệnh dịch, thăm nghĩ trong cung thuốc thang sung túc thế này, vậy mà nàng vẫn bị bệnh, bệnh này thật kỳ dị.

Ta hỏi bọn hắn: “Bệnh tình của Lâm thực nghi ra sao rồi?”

Một người trong đó nói: “Bẩm nương nương, thân thể Lâm thực nghi lúc lạnh lúc nóng, trán nóng không có mồ hôi, đầu thân đều đau, đây đích xác là điềm báo trước của bệnh dịch. Thần xin nương nương lập tức đưa Lâm thực nghi nương nương ra khỏi cung tránh bệnh. Để tránh truyền nhiễm, đám người liên can bên cạnh nàng, cũng phải đưa đi một lượt mới được!”

Một người khác lại nói: “Bệnh chưa rõ ràng, sao có thể tùy tiện phán đoán? Thần thấy chứng này không giống bệnh dịch, lại giống...”

Ta liền hỏi hắn: “Giống cái gì?”

Nhưng hắn chần chờ do dự, không nói ra về sau.

Đúng lúc này, lại nghe bên trong truyền tới tiếng quát to kinh sợ của nhóm cung tỳ: “Nương nương, nương nương, ngài nghỉ ngơi đi! Ngự y bên ngoài đang sắc thuốc cho ngài, uống thuốc sẽ khỏe lại...”

Ta vừa quay đầu lại, thấy Lâm thực nghi không biết từ lúc nào đã từ phòng trong đi ra, tựa trên cửa ngăn, nhìn chúng ta. Chỉ thấy tóc tai nàng rối tung thả bên eo, hai mắt vô thần, trong mắt hình như có tia máu, sắc mặt tái nhợt lại mang theo màu đỏ ảm. Nàng xoay người ho hai tiếng, ngẩng đầu lên nhìn thấy là ta, liền muốn đến gần, nhưng lại bị người ngăn cản. Nàng nói: “Hoàng hậu nương nương đâu? Thần thiếp muốn gặp hoàng hậu nương nương, thần thiếp không muốn đi Thiên Thọ sơn!” Lại chỉ vào ta, “Người muốn đưa ta đi Thiên Thọ sơn phải không? Người nghĩ hoàng hậu nương nương một cây chẳng chống vững nhà sao? Người đừng mơ, nếu người bức ta, ta sẽ chết ở chỗ này cho người xem!”

Nàng đưa tay lên cổ, lúc này ta mới nhìn rõ trong tay nàng đang cầm một cây trầm cài, đầu nhọn nhắm ngay cổ họng.

Ta không khỏi cười khổ, thầm nghĩ nàng một lòng nghĩ tới hoàng hậu nương nương, hoàng hậu lại không thèm tới thăm nàng, ngược lại là ta tới. Ở trong mắt nàng, bất cứ lúc nào ta cũng tính kế hãm hại nàng, làm sao có thể xem như người tốt?

Cung tỳ bên cạnh nàng mỗi người đều dùng khăn bịt miệng mũi, dùng tay kéo nàng để nàng không nhào tới, trong mắt lại có thần sắc e ngại, giống như đang lôi kéo một bà hủi.

Tổ Tú cùng Túc nương thấy tình hình này, liền ngăn ở phía trước ta.

Lâm thực nghi thấy vậy, liền kêu lên: “Các người đều sợ ta, đúng không? Bản phi bị bệnh này, các người đều sợ ta? Ngay cả hoàng hậu cũng không tới thăm ta. Không, ta muốn gặp hoàng hậu, chẳng qua là lo hai tiếng mà thôi, các người đã muốn mang ta đến núi Thiên Thọ chờ chết...”

Nàng nói đi nói lại cũng chỉ có vài câu này, tuy bị người giữ chặt, nhưng cây trâm trong tay lại không rời cổ, ánh mắt như điên cuồng, khiến người ta sợ hãi.

Túc nương liền che chở ta lui về hướng cửa, nói khẽ với ta: “Nương nương, chúng ta vẫn nên đi trước đi. Nơi này có ngự y trông chừng, chúng ta cũng không giúp đỡ được gì.”

Ta nói: “Lâm thực nghi, muội nhiễm bệnh, đưa muội đi núi Thiên Thọ, cũng là vì tốt muốn cho muội. Hết bệnh rồi, còn có thể đón muội trở về. Chẳng lẽ muội muốn người trong hậu cung vì muội mà hoảng loạn sao?”

Lâm thực nghi cười lạnh một tiếng, “Nói thì nghe hay lắm, đón ta trở về. Nếu ta đi rồi, còn có cơ hội quay đầu sao? Người đừng lừa ta, Hoa phu nhân được hoàng thượng sủng ái, nếu ngài bị bệnh này, dù thế nào hoàng thượng cũng sẽ nhớ đến ngài, đi tiếp ngài trở về.”

Nhưng ta thì khác, hoàng thượng sẽ không nhớ tới ta, bộ dạng ta ra sao, hiện giờ trong đầu hoàng thượng còn không có chút ấn tượng nữa là!”

Thần tình nàng vừa kích động vừa buồn thương, nước mắt từng giọt từ giọt từ trong hốc mắt lăn xuống. Túc nương che chắn cho ta, lại lui về sau mấy bước, ai ngờ nàng ta xoay mình phát điên, đột ngột gãy thoát khỏi tay hai cung tỳ, lao vài bước liền dón đến trước mặt chúng ta. Trong nguy cấp, Tổ Tú vội vurun hai cánh tay ra, chắn ở trước mặt ta, Túc nương càng như lâm đại địch.

Nàng tới gần, ta càng thấy rõ ràng, màu đỏ đậm trong mắt khiến nàng càng thêm rực rỡ, dung nhan tái nhợt lại mang theo một loại xinh đẹp yếu ớt. Nàng bắt được cánh tay Tổ Tú, Tổ Tú bị dọa đến cổ tay run run, lại không dám tránh đi, thấy mặt nàng sát lại, kinh hoàng thất thố nghiêng đầu đi. Ta vội vàng kêu cung tỳ phía sau nàng: “Còn không nhanh kéo nương nương các người ra?”

Lúc này các nàng mới hoàn hồn một người nâng đỡ, một người cầm tay, kéo nàng ra khỏi người Tổ Tú, vừa lùi vừa đẩy vào tấm cung. Một ngự y bắt được thời cơ, lập tức đoạt lấy trâm cài trong tay Lâm thực nghi.

Tổ Tú mới vừa thoát thân, còn ngờ ngác đứng ở trong sảnh, thân thể còn đang run lên. Có ngự y vội vàng cầm một viên thuốc cho nàng uống vào, nói: “Thuốc này có tác dụng phòng ngừa bệnh dịch, mau mau uống một viên, có lẽ sẽ không có vấn đề gì lớn. Bệnh lần này tính truyền nhiễm không cao, bất quá mọi người trong cung đều cảm thấy bất an, nghe nhầm đồn bậy, nên càng truyền càng ghê rợn thôi.”

Ta thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, liền nói: “Tổ Tú, người quay về chỗ ở trước, dùng ngài điệp cho vào nước tắm rửa, thiêu hủy tất cả quần áo đang mặc, thì không cần sợ nữa.”

Một lão ngự y liền chấp tay nói: “Nương nương, như thế sợ rằng không ổn. Nàng ta đã tiếp xúc với Lâm thực nghi nương nương, lẽ ra phải lưu lại trong Bách hoa các cách ly, cùng mang đến núi Thiên Thọ mới được! “

Tổ Tú nghe được lời này, lập tức hoảng hồn quỵ xuống, đập đầu lạy không ngừng: “Nương nương, nô tỳ không muốn lưu lại chỗ này. Nô tỳ không muốn đi núi Thiên Thọ.”

Ta cau mày nói: “Nàng còn chưa xảy ra chuyện, àm ỉ lên làm gì? Lâm thực nghi bị bệnh nhiều ngày, cũng không thấy người hầu hạ bên cạnh nàng có chuyện, Tổ Tú chẳng qua chỉ lôi kéo một chút, làm sao lại có chuyện? Người yên tâm, nếu như có chuyện gì, hậu quả đều do một mình bản phi gánh chịu, tất sẽ không liên lụy đến các người.”

Lão ngự y đang định nói thêm, một người tuổi còn trẻ khác đã khuyên nhủ: “Triệu ngự y, ngài cũng quá cẩn thận rồi, hiện giờ bệnh của Lâm thực nghi cũng chưa chẩn đoán chính xác được, ngài lại liên lụy đến một vị cung tỳ chưa hề mắc bệnh. Đã có nương nương một mình gánh chịu, Triệu ngự y, ngài cần gì phải lo lắng?”

Lão ngự y đành phải ngậm miệng không khuyên nữa, lại viết hai phương thuốc, từ từ dặn dò chúng ta nhất định phải uống thật sớm, phòng ngừa bệnh dịch.

Lúc chúng ta đi ra khỏi chỗ ở của Lâm thực nghi, trở lại thiên sảnh, thân thể hoàng hậu không thoải mái, sớm đã đi về, chỉ kêu thái giám tổng quản của nàng lưu lại ý chỉ cho ta, để ta toàn quyền phụ trách chuyện này. Xem ra hoàng hậu không hổ là hoàng hậu, vừa có nguy hiểm, liền chạy nhanh hơn bất kỳ ai.

Trở lại Chiêu Tường các, ta kêu người chuẩn bị hương nhang, ba người xông hương một lần, lại dùng nước có thêm ngài điệp tắm gội súc miệng, thay toàn bộ xiêm ra, đem đi thiêu hủy, lúc này mới thở ra một hơi, buông lỏng tinh thần.

Đến buổi chiều, Hạ Hầu Thần tới. Hiển nhiên hán sớm đã biết tình huống phát sinh trong cung, trách cứ ta tự tiện chủ trương đến thăm hỏi. Trong lòng ta

thần cười hần khẩn trương quá độ, vốn không có chuyện gì, bị hần nói lại khẩn trương lên.

Sắc mặt hần hơi mỗi một, ta liền để hần nằm ngủ trên giường, lấy tay ngón tay xoa bóp cho hần. Bên trong đốt hương nhang thư thần định khí, cảm giác thoải mái khiến hần dần dần nhắm hai mắt lại. Ta cùng hần trò chuyện câu được câu chăng.

Không khí ấm áp tràn ngập giữa chúng ta, ta bỗng nhiên thấy giữa chúng ta thực sự có cảm giác như là người thân. Hương từ trong lò lẩn tẩn bay ra, ánh nến trong phòng phủ lên mặt hần một tầng vàng nhạt, cả người hần được ngọn đèn dịu dàng vây quanh, ngón tay thon dài đan chéo để trước ngực, trong suốt như ngọc, lông mi phủ bóng dưới mí mắt, dù đang ngủ, cũng có một tầng khí chất phú quý tôn nghiêm. Ngón tay ta không tự chủ được giờ lên, muốn đi vuốt ve lông mi như cánh bướm của hần, lại bị hần dùng một tay bắt lấy, đặt lên môi hôn, mơ hồ cười nói: “Ái phi làm sao vậy, sao động một tí là sờ tới sờ lui trên người trẫm vậy?”

Ta bị hần nói đến dở khóc dở cười, muốn dùng lực rút tay ra, lại bị hần chặt chẽ cầm lấy. Hần cắn cắn ngón tay ta, giống như là đang ăn một loại kẹo cực kỳ thơm ngon. Ta chỉ cảm thấy một trận tê ngứa từ ngón tay truyền thẳng vào trong lòng, muốn rút trở về, lại bị hần lôi lại, cả người liền ngã nhào trên người hần. Ta chỉ cảm thấy ngực mình đánh lên lồng ngực hần, va vào khiến ta hơi đau đớn, nhưng lại có một loại cảm giác kỳ dị khác tràn ngập trong thân thể.

Cả người hần liền nóng lên, ngồi dậy, kéo ta lên trên giường ngủ. Ta nhìn thấy đôi mắt hần biến sâu, liền thấp giọng nói: “Hoàng thượng, không phải ngài mệt mỗi sao? Nên nghỉ ngơi một chút mới tốt?”

Hần liền cười nói: “Ái phi thật sắc sảo, tình huống như thế này còn bảo trẫm nghỉ ngơi?”

Ta bị hần nói đến mặt đỏ tai hồng, chỉ cúi đầu nặc hần trêu ghẹo.

Hần liền đưa tay tới cời vạt áo ta, nhẹ giọng cười nói: “Nàng cũng đừng ra vấn đề khó khăn cho trẫm nữa, cột nút thắt khó mở như vậy.”

Ngay lúc này, lại nghe cửa phòng bị người ta gõ vang, có người ở ngoài cửa lớn tiếng nói: “Hoàng thượng, thần thiếp có chuyện cần bẩm báo, xin hoàng thượng tiếp kiến thần thiếp...”

Ta nghe ra là giọng hoàng hậu, trong lòng không khỏi trầm xuống.

Nàng tự xưng là đoan trang hiền thực, sẽ không quấy rầy người khác vào loại khắc thời này, nàng dùng loại thủ pháp này lôi hoàng thượng từ bên cạnh phi tần khác đi, trừ phi thật sự có chuyện gì rất trọng đại.

Trong giọng nói của nàng mang theo sự hoảng loạn, hơi run rẩy, hiển nhiên là vội vàng chạy tới. Hạ Hầu Thần cũng ngăn ra, đứng dậy, giúp ta chỉnh sửa xiêm y cùng tóc tai lộn xộn, xong rồi mới nói: “Vào đi.”

Cửa phòng bị người ta mở ra, hoàng hậu vào phòng, lại không vòng qua bình phong đi tới, mà chỉ đứng ngoài bình phong nói: “Hoàng thượng, thần thiếp thực sự bất đắc dĩ mới tới quấy rầy, xin hoàng thượng thứ tội. Sự tình liên quan đến long thể của hoàng thượng, thần thiếp mới chẳng quan tâm, tự tiện xông vào.”

Ta mơ hồ thấy điềm báo trước khi mưa gió nổi lên, ngày thường nếu nàng gặp ta, chung quy luôn muội muội trước, muội muội sau, nhưng ngày hôm nay lại chỉ nói đến hoàng thượng, không đề ý đến ta. Xem ra, nàng là vì ta mà tới.

Hạ Hầu Thần cũng cảm giác được, cau chặt lông mày nói: “Hoàng hậu có chuyện gì, lại cầu kiến vào lúc này?”

Bình phong là loại hoa văn chạm rồng, ta nhìn thấy hoàng hậu quỳ xuống sau tấm bình phong, dập đầu nói: “Thần thiếp biết hoàng thượng mệt mỏi, chuẩn bị nghỉ ngơi, nhưng thần thiếp vừa nghe thấy tin tức này, liền lập tức đuổi tới đây, không thể không quấy nhiễu hoàng thượng...”

Ta nói: “Hoàng hậu nương nương phát hiện cái gì, đứng ngoài nói thẳng...”

Lúc này, nàng mới nói: “Chẳng lẽ muội muội còn không biết sao? Trong cung muội muội xảy ra chuyện, vậy mà cũng không quan tâm?”

Trong lòng ta trầm xuống, hỏi: “Phát sinh chuyện gì?”

Nàng nói: “Thần thiếp vừa mới dùng xong bữa tối, liền có người tới báo, nói Tổ Tú ở Chiêu Tường các sốt cao không ngừng, xin bản cung cho biết nên xử trí như thế nào. Bản cung nghĩ Chiêu Tường các vốn là chỗ ở của Hoa phu nhân, cung nữ của mình xảy ra chuyện tự nhiên phải do chính nàng xử lý. Nhưng Tổ Linh kia lại nói, nương nương và hoàng thượng đã nghỉ ngơi, dẫu dò không thể quấy rầy, nên mới đến báo cho ta biết. Vừa vặn Triệu ngự y đang ở trong cung bản cung chuẩn bị thuốc chống bệnh dịch, vừa nghe liền nóng nảy, vội la lên, cung tỳ đã có bệnh, có khi sẽ truyền cho Hoa phu nhân, sau đó Hoa phu nhân truyền cho hoàng thượng, sẽ thành đại họa. Bản cung vừa nghe sự việc nghiêm trọng như thế, liền gấp gáp vô cùng, vội vàng chạy tới, tùy tiện cầu kiến...”

Phút chốc ta đã hiểu ra tất cả kế sách của nàng, càng hối hận lưu lại mầm tai họa Tổ Linh này. Ta cho rằng mình có thể khống chế Tổ Linh, sử dụng kế phản gián, ai ngờ cuối cùng đi sai một nước cờ, để nàng thừa cơ lợi dụng.

Hạ Hầu Thần liền cau mày nói: “Tổ Tú sinh bệnh, thì liên quan gì đến Hoa phu nhân, mà nàng phải tới đây ồn ào, quấy rầy?”

Ai ngờ hần vừa nói như thế, hoàng hậu liền quỳ rạp sát đất không chịu đứng lên, dập đầu liên tiếp mấy cái, nghẹn ngào nói: “Hoàng thượng, ngài đang trách cứ thần thiếp sao? Trước đó vài ngày Tào tiếp dư sinh bệnh, hoàng thượng liền ra lệnh cho toàn bộ người trong cung nàng dọn đi núi Thiên Thọ

ngồi, để tránh truyền nhiễm cho những người khác, mà Lâm thực nghi sinh bệnh, không phải cũng đều do Hoa phu nhân làm chủ, toàn bộ nô tỳ không được xuất nhập, cùng dọn đi núi Thiên Thọ đấy sao? Thần thiếp biết hoàng thượng sủng ái Hoa phu nhân, tự nhiên không so được với hai phi tần bậc thấp, nhưng hoàng thượng cũng nên thương tiếc thân thể của mình. Thần thiếp và hoàng thượng là vợ chồng, chẳng lẽ thần thiếp làm sai sao?”

Nàng nói đạo lý một phen, lời nói vô cùng trung thành và tận tâm. Ta và Hạ Hầu Thần liếc mắt nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy sự hối hận vô bờ, liền biết ta và hắn có cùng suy nghĩ. Ta liền nói: “Hoàng thượng, đã như thế, ngài mau mau ra khỏi phòng, đứng ở gần thần thiếp. Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất*. Xin ngài kêu ngự y tới đây, khám bệnh cho Tổ Tú, đừng để thần thiếp trở thành tội nhân thiên cô. Nếu như Tổ Tú thực sự mắc bệnh dịch, thần thiếp nguyện ý đi núi Thiên Thọ nghỉ ngơi.”

*(*Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất” [Bất úy nhất vạn, duy úy vạn nhất] là 1 câu thành ngữ dân gian Trung Quốc, nó có nghĩa nôm na là không sợ việc to tát, chỉ sợ việc không may xảy ra bất ngờ. Đây cũng là một lối chơi chữ, luyện lấy 2 từ nhất vạn [10.000] và vạn nhất [1/10.000] nói theo người Việt ta là muôn một-ít có).*

Hạ Hầu Thần liền lạnh lùng mà nói: “Một cung tỳ nhỏ nhỏ sinh bệnh, thì chủ tử cũng phải theo đến núi Thiên Thọ, đây là đạo lý ở đâu ra?”

Hoàng hậu ở cạnh bình phong cũng nói: “Muội muội chưa nhiễm bệnh, không cần như thế? Chỉ cần đưa Tổ Tú ra khỏi cung. Sau đó, cần phải làm khó muội muội một chút, tạm thời giữ một khoảng cách với hoàng thượng. Dù sao cũng phải gần mười ngày, để ngự y chẩn đoán chính xác trong cung muội muội không có ai nhiễm bệnh, hẵng gần gũi với hoàng thượng.”

Nàng khấn khoản nói, ngữ khí nhu hòa mà thâm thiết, trong giọng nói bao hàm tình cảm, suy nghĩ cho người khác, khiến ta không còn lời nào để nói, cũng khiến Hạ Hầu Thần không còn lời nào để nói.

Vì ngăn cản ta liên hệ với bên ngoài mà nàng hao hết tâm tư. Có thể tưởng tượng được, nàng nói như vậy, tương đương với hạ chỉ, trước khi ngự y chưa “Chẩn đoán chính xác”, ta sẽ bị nhốt trong Chiêu Tường các. Tuy ta không hiểu vì sao nàng lại đi nước cờ này, nhưng ta dám chắc, nàng làm việc gì cũng đều có thâm ý.

Bất kể bệnh của Lâm thực nghi có thực sự là bệnh dịch hay không, chỉ cần ta vừa đi vào chỗ nàng ở, bất luận ta có đi thăm nàng hay không, bên cạnh ta cũng sẽ có một người nhiễm bệnh, chuyện này đã không tới phiên ta làm chủ.

Ta lấy lui làm tiền yêu cầu dọn đi núi Thiên Thọ, nàng ta liền ra vẻ thấu tình đạt lý phản đối, khiến người ta không tìm ra chút sai lầm nào, cũng khiến Hạ Hầu Thần không ra tìm ra chút lý do nào để phản đối.

Những điều nàng đề nghị, toàn là suy nghĩ thay người khác, xuất phát từ “lòng tốt”, hơn nữa yêu cầu cũng không quá đáng. Hơn mười ngày mà thôi, với ta mà nói, sẽ qua rất nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Hỗ trợ nhau đến cùng không nhân nhượng, tay nắm tay phá vây mà ra

Hạ Hầu Thần cau chặt lông mày, liếc mắt nhìn ta một cái, cái nhìn kia hoàn toàn không có gì khác, chỉ có lo lắng và không yên lòng. Đây là tình cảm tự nhiên của hắn, không biết vì sao, ánh mắt như vậy khiến ta thấy mũi cay cay. Điều này chứng tỏ, trong lòng hắn thủy chung vẫn có ta sao?

Ta nói: “Hoàng thượng, ngài nên đi nhanh đi. Ngài thích món đồ chơi nhỏ mà thần thiếp làm, có thể lấy ở chỗ Khang Đại Vi. Đồ vật kia treo trên người lâu như vậy, có lẽ cũng không lây nhiễm cái gì. Ngài nói với hắn, sau khi mọi việc qua đi, thần thiếp lại làm cho hắn một cái khác...”

Ta ngẩng đầu nhìn hắn, lại thấy đôi mắt hắn rũ xuống, lúc giương mắt lên, hốc mắt ửng đỏ. Hắn muốn đưa tay giữ chặt tay ta, ta lại một mực tránh né, rồi đi. Hoàng hậu ở ngoài bình phong mờ mờ nhìn thấy, liền gấp gấp kêu một tiếng: “Hoàng thượng...” Thấy hắn không đáp lời, lại nói, “Chẳng qua chỉ hơn mười ngày mà thôi, đâu phải vĩnh viễn không gặp lại, không bằng hoàng thượng nhịn một chút.”

Ta dùng ánh mắt ra hiệu cho hắn ra ngoài, hắn cuối cùng cũng nghe lời ta, vung ống tay áo men theo bình phong đi ra. Từ khe hở của hoa văn điêu khắc trên bình phong, chiếu ra thân ảnh phần vạt vàng của hắn. Hắn thậm chí không nói một câu với hoàng hậu, đã đi ra ngoài. Ngay sau đó liền có người hô: “Hoàng thượng khởi giá, hồi cung.”

Hoàng hậu chần chờ một chút, liền muốn đi theo, chỉ tiếc Hạ Hầu Thần đi quá nhanh. Nàng liền ngừng bước, chậm rãi xoay người lại, nói với ta còn đang đứng sau tấm bình phong: “Muội muội thật có phúc.”

Ta đáp: “Tình trạng như thế này, còn nói là có phúc?”

Nàng không nói gì nữa, để hai vị cung tỳ đi qua bậc cửa cao cao, đi ra ngoài.

Sau đó lại truyền tới tiếng nàng dặn dò: ”Người trong Chiêu Tường các không được ra ngoài, các loại cơm canh đều từ bên ngoài mang vào. Các nơi đều phải dùng ngải điệp, hao thảo xông qua. Tuyệt đối cẩn thận, nếu Hoa phu nhân có gì khác thường, thì lập tức đến bẩm báo cho bản cung.”

Người phía dưới liên tiếp cất tiếng đáp ứng. Ta khẽ cười khỏ, biết rõ mình bị nàng giam lỏng ở đây, còn dùng lý do đường hoàng như thế, khiến người ta không thể cãi lại.

Một lát sau, lại có hai ngự y kia đến khám bệnh, cách nói giống như như đúc những lời ta đã nghe ở chỗ Lâm thực nghi. Một người kiên trì nói là bệnh dịch, người khác lại lập lò nước đôi. Mặc kệ có phải là bệnh dịch hay không, lúc màn đêm buông xuống Tổ Tú đã bị đưa ra khỏi cung. Mà bởi vì như thế, ta cũng không thể ra khỏi Chiêu Tường các, dù sao cũng phải chờ hơn mười ngày sau mới phán đoán chính xác được.

Ta vẫn kêu Tổ Linh hầu hạ ta như cũ, chỉ âm thầm dặn Túc nương đi theo nàng, quan sát cử chỉ của nàng.

Nàng cũng rất thành thật, từ sau khi hoàng hậu hạ lệnh cấm mỗi ngày chỉ ra vào Chiêu Tường các, vẫn một mực hầu hạ ta như trước, xem ra không có gì không bất thường.

Hai người tới xem bệnh bốc thuốc cho chúng ta, người lớn tuổi là Triệu ngự y, người trẻ tuổi còn lại là Tôn ngự y. Ta thấy ý kiến hai người bọn họ vẫn không thống nhất, liền kêu từng người qua một bên hỏi han. Hai người đều nói rõ ràng mạch lạc bệnh hoạn của từng người trong cung, đối với phán đoán của mình cũng nói có chứng có cứ, nhưng lại không nắm chắc phương án trị liệu cụ thể. Kể từ đó ta liền biết, sợ rằng không trông cậy vào hai ngự y này được rồi.

Lúc bản thân vào cung, lại chỉ chuyên chú vào cục Thượng Cung, sót phòng ngự y, để cho người ta thừa cơ chen vào.

Bọn họ không cần phải làm gì khác, chỉ cần kéo dài thời gian, cũng coi như đã giúp đỡ hoàng hậu, lại khiến người ta không tìm ra chút chứng cứ nào.

Hạ Hầu Thần nói không sai chút nào, tranh đấu với chúng ta, quả nhiên đều là hổ sói, không tìm ra được nửa điểm sai lầm. Ta chỉ sơ suất một chút mà thôi, đã bị các nàng thừa cơ tóm lấy.

Nhưng ta nghĩ không ra, hoàng hậu tốn nhiều công sức như thế, muốn kéo dài hơn mười ngày để làm gì? Nàng đang an bài cái gì?

Ta và những người liên quan đều bị nhốt tại Chiêu Tường các. Ta vốn nghĩ, bằng vào thân thủ của Túc nương ra ngoài một chuyến chắc không thành vấn đề, ai ngờ nàng cũng bị người ta chặn đường, phải quay về. Chắc là hoàng hậu lấy được thánh chỉ của Hạ Hầu Thần, đương nhiên sẽ hợp tình hợp lý điều động nhân mã phong kín nơi này không còn kẽ hở.

Hơn mười ngày này, liên lạc của ta cùng thế giới bên ngoài đều bị cắt đứt. Hạ Hầu Thần cũng không tới thăm ta nữa, quả thực là sống một ngày dài bằng một năm. Trong lòng ta không khỏi dâng lên nỗi lo lắng mơ hồ, không biết tình huống Hạ Hầu Thần ở bên ngoài như thế nào rồi. Hôm ấy hoàng hậu lấy cớ giam lỏng ta, hẳn đã không khống chế được cơn giận, có khiến hoàng hậu nhìn ra manh mối gì chưa?

Nếu là mấy tháng trước, ta không ngờ mình sẽ lo lắng cho hắn đến thế. Lúc đó nếu hắn xảy ra chuyện gì, ta chỉ nghĩ làm sao tìm mục tiêu kế tiếp để nương tựa mà thôi. Nhưng khoảng thời gian này, ta chỉ một mực nghĩ đến hắn ở bên ngoài sẽ ra sao.

Nhớ tới một đêm kia, hoàng hậu chờ lệnh mà đến, từ vẻ bất đắc dĩ cùng chán nản của hắn, ta bỗng nhiên hiểu ra rất nhiều điều. Tuy hắn là hoàng đế, nhưng cũng bởi vì hắn là hoàng đế, cho nên mới có nhiều chuyện bất đắc dĩ không thể không làm.

Ở Chiêu Tường các, chân không bước ra khỏi cửa năm ngày, tình huống lại càng lúc càng tệ, lại có một tiểu cung tỳ ngày thường chỉ làm chút việc vặt nhiễm bệnh, bị mang đi cách ly. Kể từ đó, người ở Chiêu Tường các lại càng kinh sợ, mỗi người đều cảm thấy bất an. Vào trong cung nhiều năm như vậy, lần đầu tiên ta cảm thấy mờ mịt không thể xoay sở. Ta dễ dàng đấu với người ta, nhưng đấu không lại ông trời. Chẳng lẽ ông trời quả thật không cho ta một con đường sống?

Túc nương vẫn giám thị Tổ Linh, hôm nay, nàng lại tới báo cáo: “Tổ Linh vẫn như bình thường, không có điểm nào không ổn”.

Nghe lời này, ta giật mình, nhìn về hướng nàng, hỏi: “Người nói cái gì? Nàng ta không có điểm nào không ổn sao?”

Túc nương khẽ gật đầu, nói: “Đúng, vẫn giống như ngày xưa.”

Chiêu Tường các phát sinh chuyện lớn như thế, các nô tỳ trong cung kinh hoàng không chịu nổi dù chỉ một ngày, mỗi người đều sợ nhiễm bệnh sẽ bị tống đi, thần tình ít nhiều cũng sẽ ảm đạm bất an, hoặc làm sai chuyện được giao, hoặc run tay làm vỡ đồ đạc, nhưng nàng lại không như vậy, trước sau như một làm việc, trước sau như một hầu hạ ta.

Chỉ có một loại người có thể làm được như thế, đó là người hiểu rõ chân tướng!

Lúc này đã gần chạng vạng tối, chân trời là một mảng lớn mây đỏ sáng rực, xa xa tôn lên những con thú may mắn ngồi xổm trên mái hiên hoàng cung, dường như muốn quay chín cả hoàng cung.

Ta nói: “Túc nương, chúng ta không thể ngồi chờ chết như vậy.”

Sáng sớm ngày hôm sau, ta liền sai Tổ Linh kêu người, đem đồ dùng trong phòng ta ra phơi dưới ánh mặt trời. Ta nói với các nàng, quê nhà ta có một

phương pháp bí truyền, nói là sau khi phơi đồ dùng có thể trừ đi uế khí bên trong, tình thể hiện giờ, đành phải lấy ra dùng.

Bởi vì người không nhiều, Tổ Linh cùng hai cung tỳ phải tự mình khuôn vác, mấy người khuôn đến đầu đầy mồ hôi. Ta rất là vừa lòng, thưởng cho các nàng uống nước mơ ướp lạnh, sau đó lại kêu các nàng múc hai thùng nước vào, rửa sạch sàn nhà trong phòng ta, tự nhiên cũng là vì tẩy uế.

Sàn nhà dội nước rất trơn, lúc Tổ Linh bưng thùng, không cẩn thận một cái, lòng bàn chân trượt xuống, trọn thùng nước giéng lạnh buốt đổ lên thân mình. Ta vì chuyện mấy ngày gần đây đã cực kỳ phiền lòng, thấy tay chân nàng vụng về như thế liền mắng: “Kêu các người làm một chút việc nhỏ, cũng làm không xong. Phải chăng thấy bản phi rơi xuống tình thế khó khăn, ai cũng muốn bò lên cành cao? Các người nghe rõ cho ta, tình thể hiện giờ, bản phi không thoát được, thì các người cũng không thoát được!”

Mắng xong, Túc nương ra khuyên can, ta mới nguôi giận, đi thiên sảnh nghỉ ngơi.

Ngày hôm nay không còn việc gì nữa, đến ngày hôm sau, không ngờ Tổ Linh cũng phát bệnh như hai cung tỳ kia. Ta nghe nói thì gấp vô cùng, đi đến chỗ Tổ Linh ở, chỉ có thể đứng trước cửa, thở dài: “Tổ Linh, người cũng đã như thế này, bản phi cũng không còn biện pháp nào nữa, đành phải mang người đến núi Thiên Thọ.

Người luôn luôn là người bản phi sử dụng thấy thuận tay nhất, hiện giờ không có người, bản phi không biết làm sao bây giờ.”

Lại bảo Túc nương: “Đi kêu người vào mang nàng ấy đi.”

Tổ Linh liền từ đầu giường gãy dựa đứng dậy, quỳ lạy ta, “Nương nương, nô tỳ không mắc bệnh, chẳng qua nô tỳ chỉ ho hai tiếng mà thôi, làm sao lại là bệnh? Nương nương, ngài đừng kêu người đưa nô tỳ đi.”

Ta nói: “Tổ Linh, ai cũng không muốn rời khỏi nơi này, nhưng người nghĩ xem, bản phi biết làm sao đây? Ngay cả bản thân, bản phi còn không dám đảm bảo, có lẽ người đi đến núi Thiên Thọ rồi, ngự y sẽ tìm ra một phương thuốc hay chữa khỏi cho người.”

Tổ Linh quỳ lạy không chịu đứng lên, nói với ta: “Nương nương, ngài đừng đưa nô tỳ đi. Nô tỳ biết hết, trong cung căn bản không có bệnh dịch gì, các nàng muốn giết nô tỳ diệt khẩu a, nương nương.”

Ta đưa mắt ra hiệu, Túc nương liền quan sát người qua lại bốn phía, đứng ở cửa bảo vệ. Ta đi vào phòng Tổ Linh, đóng cửa phòng, rồi mới nâng nàng từ trên mặt đất dậy: “Người nói thật tỉ mỉ cho bản phi, rốt cuộc là việc gì?”

Nàng phát sốt cả buổi tối, sắc mặt tiêu tụy, cả khuôn mặt lập tức gầy đến không còn ra hình người. Nàng từ trên mặt đất bò lên, được ta đỡ lên trên giường, lúc này mới nói: “Nương nương, nô tỳ không còn cách nào khác, các nàng dùng người nhà nô tỳ để áp chế nô tỳ, nhưng trước giờ nô tỳ không hề dám hãm hại nương nương...”

Ta nói: “Làm sao bản phi lại không biết. Từ lần trước, khi Ninh quý nhân lôi kéo bản phi, bản phi đã thấy người khác thường, các nàng kêu người làm, người không làm, đúng không?”

Nàng khẽ gật đầu, “Lần trước các nàng kêu nô tỳ thừa dịp hỗn loạn giết thứ gì đó trên người ngài xuống để làm chứng, nhưng nô tỳ không làm...”

Ta thở dài: “Không ngờ một kẻ không thành, lại sinh một kẻ khác, còn lấy tánh mạng người khác ra uy hiếp, khiến bản phi rơi vào cục diện này.”

Tổ Linh ngẩng phắt đầu lên: “Nương nương, ngài biết hết rồi?”

“Bản phi không phải là người đàn độn!” Ta ngẩng đầu nhìn nàng, “Chỉ là bản phi không hiểu, các nàng dùng phương pháp gì để khiến người ta sinh bệnh?”

Tổ Linh suy yếu cười khổ, “Nương nương, chỉ là uống thuốc mà thôi. Ngự y đưa thuốc tới, thuốc đó có thể khiến người ta sinh bệnh, có bệnh hay không bệnh, chỉ như thế mà thôi.”

Trong lòng ta đột nhiên sáng tỏ, thuốc phòng bệnh dịch do ngự y đưa tới, mỗi cung nữ đều uống một viên. Để Chiêu Tường các không ngừng có người phát bệnh, bọn họ tùy tiện trộn lẫn vào một viên là được, cũng không cần thủ pháp đặc biệt gì. Bọn họ biết rõ những thứ ta dùng, đều có chuyên gia kiểm soát, không có cơ hội ra tay với ta, nhưng các cung nữ bình thường thì sao? Các nàng chẳng hề được chiếu cố như thế. Mà mục đích của bọn họ, không phải là ta, chỉ cần vậy khôn ta ở chỗ này mà thôi.

Kẻ sách đơn giản như thế, lại khiến ta hết đường xoay sở, khiến ta bị nhốt trong Chiêu Tường các. Chỉ cần nơi này không ngừng có người phát bệnh, ta sẽ không thể thoát ra. Nếu như sự tình càng lúc càng nghiêm trọng, đến cuối cùng, ta cũng sẽ bị mang đến núi Thiên Thọ cách ly.

Ta nói: “Không ngờ thuốc chữa bệnh lại trở thành căn nguyên truyền bệnh. Đã là do thuốc quỷ phá, bản phi sẽ kêu người trong Chiêu Tường các không uống thuốc nữa. Tổ Linh, người yên tâm, bản phi sẽ không đưa người đi.”

Mắt Tổ Linh ngân ngấn nước, lẩm bẫm: “Nô tỳ xin lỗi nương nương.”

“Người chỉ vì bảo vệ người nhà, bản phi không cho rằng người đã làm việc có lỗi với ta. Quên tất cả những chuyện này đi, nếu như bản phi ra được, sẽ sai người cứu người nhà của người ra.”

Tổ Linh ghen ngào đến không thể lên tiếng, chỉ đứng lên, quỳ ở đầu giường, cúi đầu mà lạy, thật lâu sau vẫn không đứng dậy.

Phòng ngự y mỗi ngày đưa thuốc một lần, phân phối theo đầu người, mỗi người hai viên. Ta kêu Túc nương sau khi nhận được thuốc thì đừng chia cho mọi người nữa, lại sai Tổ Linh cẩn thận xem xét, nhìn xem viên nào khác thường. Chỉ tiếc mỗi viên thuốc đều giống nhau như đúc, không dễ dàng nhìn ra.

Ta không thông báo chuyện Tổ Linh có bệnh, chỉ kêu người đốt một lò lửa ở trong phòng nằng, lại cho người nấu hai bát canh gừng cho nằng uống, dùng chăn bông đắp đè ra mồ hôi, chưa đến một ngày, bệnh của nằng liền đỡ hơn nhiều.

Do ta không cho phát thuốc, Chiêu Tường các liên không có người phát bệnh nữa. Ta sợ có người gian lận, phạm là việc cần bàn bạc với người bên ngoài, đều phái Túc nương đi làm. Bọn họ đã muốn ta mù tịt tin tức, như vậy, ta cũng khiến các nằng cũng không truyền được tin tức cho nhau.

Ta kêu Túc nương dặn người mang thức ăn đến, không cần đưa đến thức ăn đã nấu chín, chỉ cần mang đồ sống đến đây. Tất cả thực phẩm đều nấu tại Chiêu Tường các, để cho người khác không tìm ra được nửa điểm sơ sót mà xuống tay.

Lại qua năm ngày cẩn thận như thế, cuối cùng bệnh dịch không hề tái phát nữa.

Buổi tối hôm nay, bầu trời quang đãng, khắp trời đầy sao, giống như ngọc quý được khảm nạm trên nền trời màu xanh đen, mà vàng trắng sáng kia, lại bóng loáng sáng ngời làm cho người ta nhìn không được muốn vươn tay ra sờ. Ta dựa vào lan can, trong không khí tản ra mùi hoa lan nhàn nhạt, hoa lan nhụy điệp được ta đem từ Lan Nhược hiên tới đây trồng cũng đã nở. Mùi hương thơm ngát này quanh quần bên chớp mũi, khiến cho người ta sáng khoái tinh thần. Tổ Tú đã được mang đi chữa bệnh, mà Tổ Linh lại bệnh nặng chưa lành, hầu hạ ở bên cạnh ta chỉ có Túc nương. Không biết vì sao, từ khi ta bắt đầu tính kế nằng, cho đến khi nằng bị phái vào trong cung giúp ta, nữ tử trung niên kiêu lời này, lại thành người mà ta tín nhiệm, cảm giác có muối bay qua ngay trước mắt, ta liền nói: “Tổ Linh, mang chút nhang xua muối tới đây...”

“Nương nương, Tổ Linh vẫn còn bệnh.”

“Cũng gần khỏi rồi chứ? Chẳng phải là bệnh nặng gì, chẳng qua mới nóng xong lại gặp lạnh, bị phong hàn mà thôi.”

“Kế sách của nương nương thật hay, người như Tổ Linh, đã phản bội nương nương, trong lòng lại áy náy, hơn nữa hoàn toàn không tin tưởng những kẻ đã bức hiếp nằng, giống như chim sợ cành cong, chỉ cần có động tĩnh gì, liền hoài nghi người ta định giết mình diệt khẩu, hỏi một chút, liền khai ra hết...”

Từ trước đến nay, Túc nương rất ít khi nói nhiều lời như vậy, ta không khỏi phụ họa theo: “Cũng nhờ thân thủ của người cao cường, một chậu nước giếng lạnh buốt hắt hết lên thân thể nằng, cũng cần phải ra tay thật chính xác mới được.”

Túc nương liền khẽ mỉm cười, sau đó thu ý cười lại: “Nương nương, đây chính là lần đầu tiên nô tỳ nghe nương nương khen ngợi nô tì.”

Ta biết nằng thấy người bên cạnh đi hết cả, không khí u buồn, tìm mấy lời pha trò để ta vui, có chút cảm động, nói: “Túc nương, may mà có người ở bên cạnh bàn phi.”

Chợt có người tiếp lời: “Thế nào, chỉ cần có nằng ấy bên cạnh là đủ rồi sao?”

Ta vội vàng quay đầu lại. Tận cùng hành lang dài, bóng tối mờ mờ, ánh đèn phảng phất như một vùng sáng leo lét, khiến khuôn mặt hắt từ trong bóng đêm dần dần hiện ra, dung nhan tuấn đạt, thân như cây tùng. Ta thất thanh nói: “Hoàng thượng, là ngài sao?”

Đã có mấy ngày không gặp hần. Trước kia cũng có lúc như vậy, thậm chí một hai tháng không gặp cũng là chuyện thường. Nhưng hôm nay đột nhiên nhìn thấy hần, sự ngạc nhiên vui mừng lại tràn ngập trong phế phôi. Ta chậm rãi đứng dậy, quên cả hành lễ theo lệ thường, chỉ đứng ngơ ngác bên lan can ngọc, chăm chú nhìn hần, không có người nào đi theo hần, nhìn thấy hần chỉ mặc thường phục, trên đầu không mang kim quan, bên hông lại treo một cái túi thơm kiểu dáng đơn giản, va chạm với ngọc bội, từng bước một chậm rãi đi về hướng ta.

Nhìn thấy thân ảnh hần, ta mới đột nhiên hiểu rõ ý nghĩa của hai chữ “Thân nhân”, mới biết cái gọi là “Thân nhân” chỉ cần ngẫu nhiên nhìn thấy, sẽ khiến cho cảm giác ấm áp lấp đầy toàn thân.

Cho đến khi hần đi đến trước mặt ta, không lên tiếng chăm chú nhìn ta, ta mới bừng tỉnh, vội vàng quỳ xuống hành lễ với hần.

Hần đỡ ta đứng dậy, “Khổ cho nằng rồi.”

Ta chỉ cảm thấy nước mắt sắp bật ra khỏi vành mắt, nhưng bản thân lại kiên cường nhịn xuống không cho nó chảy ra. Hần nói một câu này, còn hơn rất nhiều câu thâm tình khấn thiết ở trước mặt chúng phi tần. Chỉ vì một câu này, ta đã nghe ra, nó không chứa bất kỳ tạp chất gì.

Ta nói: “Hoàng thượng, tất cả đều đã chuẩn bị ổn thỏa rồi sao?”

Hần nói: “Dĩ nhiên là đã ổn thỏa.”

Tất cả yêu ma quỷ quái, muốn một lưới bắt hết thì không được để lộ manh mối. Cho nên, tuy ta tra ra nguyên nhân hoàng cung xuất hiện bệnh dịch, lại không lập tức phái người bẩm báo. Ta tin rằng, bọn họ giam ta, chắc chắn có lý do riêng.

Hoàng thượng muốn tìm ra lý do của bọn họ, tự nhiên không thể bút dây động rừng.

Túc nương sớm đã lui xuống, Khang Đại Vi đứng bảo vệ lối ra vào, không để cho nô tỳ tạp vụ đi qua. Ta bị hần ôm vào trong ngực. Trên người hần có hương vị sương sớm hòa với bùn đất, giống như là từ nơi khác một đường cười ngựa tới. Mấy ngày nay hần vừa lo việc triều chính, lại phải chiều cổ hủ

cung, chắc hẳn cũng rất mới mẻ rồi?

Chúng ta ôm nhau đi vào trong phòng, nằm nghiêng trên giường. Hắn nghiêng người dựa vào trong ngực ta, nhắm mắt để ta day ấn huyệt Thái Dương cho hắn. Dưới ánh đèn thanh ngọc khắc hoa văn hình mây, lông mi hắn phủ bóng lên hốc mắt, dưới mặt ngọc có ít râu lõm chòm đâm ra. Ta lấy mu bàn tay vuốt ve cằm hắn, cảm giác mu bàn tay bị đâm ngứa. Hắn luôn luôn chú trọng dáng vẻ, không bao giờ sơ xuất, dù cho hắn không chú ý, cũng có người thay hắn chú ý, nếu như không phải tình huống đặc thù, làm sao lại xuất hiện tình trạng như thế. Trong lòng ta hơi chua xót, nói: “Hoàng thượng, đã đến chỗ của thần thiếp, thì ngủ một giấc thật ngon đi.”

”Hơn mười ngày nay, trăm tra xét từ thuốc thang tiến cống, tra xét nội tình của các ngự y đảm nhiệm chức vụ ở phòng ngự y, bất luận việc lớn nhỏ gì, đều không để sót. Lại sợ có người che dấu chứng cứ, liền phái người mời người nhà các ngự y đi sơ tán ẩn trốn, để người ta không thể lấy việc đó ra áp chế. Đội cuối cùng có thu hoạch, lại nhanh chóng cưỡi ngựa ba ngày đến đây gặp nàng, sợ nàng gặp chuyện bất trắc. Nhưng nàng không hổ là người trăm tuyển chọn, dưới bất kỳ tình huống nào, đều có thể tự bảo vệ mình...” Hắn nhẹ giọng thủ thỉ: “Nàng biết không, từ nhỏ trăm đã không dám thích thứ gì, bởi vì trăm biết, bất luận trăm thích gì, cũng có người lấy nó ra áp chế trăm. Khi đó trăm đã biết, trừ phi trăm yêu mến người có năng lực tự bảo vệ mình, có thể nắm giữ vận mệnh trong lòng bàn tay, nhưng người như vậy có thể khiến người ta thích sao? Có năng lực như vậy, thì chỉ được cái thanh danh âm hiểm giả dối, ác độc tàn nhẫn...”

Giọng hắn dần dần thấp xuống, lời nói mông lung, “Nhưng trăm không ngờ tới, người như vậy cũng sẽ có sắc thái quyến rũ riêng, khiến trăm không kiềm chế được bị mê hoặc, không kiềm chế được mà yêu thích...”

Bên tai truyền tới tiếng hắn hô hấp đều đều, nước mắt ta nhỏ vào trong búi tóc hắn. Ta luôn luôn biết rõ mình là loại nữ nhân như thế nào, vì muốn tự bảo vệ mình có thể đánh mất lương tâm, đối với ta mà nói, quan hệ giữa người với người chỉ có tranh đấu và lợi dụng. Ta cũng không hi vọng xa vời sẽ có người đặt ta ở trong lòng, đặc biệt là hắn. Hiện tại hắn không mang mặt nạ, nói những lời này với ta, khiến ta sinh lòng cảm kích. Ta ôm đầu hắn vào trong ngực, hôn lên thái dương hắn, thấp giọng nói: “Hoàng thượng, thần thiếp cũng vậy.”

Đối với ta mà nói, hắn là một người khiến người ta sợ hãi đến hai chân run rẩy. Nhưng ta lại không thể không thừa nhận, hắn dần dần hấp dẫn ta, khiến tầm mắt ta không tự chủ được xoay quanh hắn, vì một động tác dịu dàng ngẫu nhiên của hắn mà tim đập rộn lên, mặt đỏ ửng tai.

Bản thân bị giam lỏng ở chỗ này, trong lòng lại vô cùng bình tĩnh. Không biết vì sao, ta biết hắn sẽ không vứt bỏ ta, hắn sẽ lấy phương thức của hắn giải quyết tất cả, nói không chừng có thể cho đối phương một cú đá kích bất ngờ. Mà ta, cũng có thể phối hợp với hắn, dù cho bị giam lỏng, ta ở hậu cung, cái chiến trường toàn phụ nữ này, cũng có thể giúp hắn một tay. Không nói gì, không cần mở miệng mà vẫn ăn ý như vậy, ta nghĩ, ta xứng đáng nhận được sự tín nhiệm của hắn.

Sáng sớm hôm sau, ta hầu hạ hắn rửa mặt, mặc triều phục đen vàng(1) vào, đội ngọc quan tím sẫm. Còn chưa ra khỏi cửa, liền nghe có người báo: “Hoàng hậu nương nương giá lâm”

Ta giúp hắn buộc dây cố định ngọc quan, dùng tay vuốt ve cằm hắn, nói: “Hoàng thượng, thế này sẽ thuận tiện hơn nhiều.”

Hắn cau mày nói: “Hình như tay nàng hoạt động trên người trăm, cũng càng lúc càng thuận tiện?”

Lúc đó hoàng hậu đứng ngoài bình phong chờ, chúng ta ở trong phòng nói chuyện chẳng hề ngại gì. Mấy lời này khiến thân thể hoàng hậu hơi lay động, ta liền nói: “Hoàng thượng, sau khi lâm triều, thần thiếp cùng ngài đi dạo trong ngự hoa viên nhé. Nhiều ngày chưa ra ngoài, cả người đều mệt mỏi.”

Hắn cúi đầu đáp lại một tiếng, dường như chợt nghĩ đến điều gì nói: “Hoàng hậu đã tới, thì cùng nhau trăm lâm triều đi.”

Lần này hoàng hậu đến đây, xem ra đã chuẩn bị không ít lời trung thành tận tâm, tới khuyên Hạ Hầu Thần chấm dứt đường đến gặp ta nữa, chẳng qua còn chưa kịp mở miệng, đã bị ta và Hạ Hầu Thần nói vài câu chuyện phiếm chọc tức đến nổi không còn lời nào để nói, chỉ có thể trả lời: “Thần thiếp xin tuân theo khẩu dụ của hoàng thượng.”

Câu này của nàng mang theo một loại tử khí nặng nề, khiến cho người ta nghe xong càng cảm thán. Hạ Hầu Thần than thở một tiếng, xoay qua bình phong, đi nhanh ra ngoài cửa. Thân ảnh hoàng hậu in ở trên bình phong, một lúc lâu sau vẫn không nhúc nhích, cũng không đi ra.

Ta từ sau tấm bình phong vòng ra, thấy nàng vẫn đoan trang như trước kia, tóc đen chải chuốt không hề rối loạn, đã nhiều ngày nàng không gặp Hạ Hầu Thần, xiêm y cùng trang sức càng chọn lựa tỉ mỉ. Ta nhắc nhở: “Hoàng hậu nương nương, hoàng thượng đã vào triều.”

Lúc này nàng mới giật mình tỉnh ngộ, “Muội muội có khỏe không?”

Ta mỉm cười, chỉ nói: “Hoàng hậu nương nương, hoàng thượng kêu ngài cùng vào triều, ngài đừng nên trễ.”

Cùng hoàng đế thượng triều, đây là vinh hạnh đặc biệt lớn lao. Tuy có bức rèm che rủ xuống, chúng triều thần thấy không rõ người phía sau rèm, cũng không chấp thuận cho hậu phi xen vào chuyện triều chính, nhưng ngồi cạnh ngài vàng, cùng hoàng đế tiếp nhận triều thần cúi lạy, ta nghĩ, việc này cũng là kỳ vọng của mỗi hậu phi. Chỉ tiếc, đối với hoàng hậu mà nói, ngày vinh quang cũng là lúc nàng suy bại.

Xem ra trong lòng nàng cũng đã ngầm hiểu, lúc đi ra Chiêu Tường các, phải có người đỡ mới đi lại như bình thường được.

Sau khi nàng đi, Tổ Linh bùng đồ ăn sáng tới, ta liền nói cho nàng biết, người nhà nàng đã được Khang Đại Vi sắp xếp. Khang Đại Vi ở trong mắt cung nhân bình thường, là một nhân vật như thần thánh, chuyện do hắn tiếp nhận, nghe nói chưa từng thất bại. Tổ Linh liền rung rung nước mắt nói lời cảm tạ ta.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Tuy thắng lợi ngay trước mắt, lại chưa trừ cỏ tận gốc.

Chưa tới giờ Ngọ, trên triều đình đã không ngừng truyền tới tin tức, phòng ngự y cũng liên tục có ngự y bị bọn thị vệ võ trang đầy đủ lôi ra ngoài. Nhân mã vây quanh Chiêu Tường các đã sớm triệt hạ, quan viên liên lụy nhiều vô số kể, tất cả chứng cứ đều rõ ràng đầy đủ không thể chối cãi. Nghe nói Lý Sĩ Nguyên cầm sổ trong tay hạch rõ từng tội, có quan viên ngất xỉu ngay tại chỗ. Bình thường vào triều, Hạ Hầu Thần ban một đạo thánh chỉ, thì lập tức có người bài bác không chấp nhận, nhưng hôm nay vào triều, một mình Lý Sĩ Nguyên vạch ra tất cả sai phạm, thì không ai dám tiến lên bác bỏ. Bị điểm đến tên, liền mặt xám như tro tàn, có người còn run rẩy đến đánh rơi ngọc khuê (1) trong tay.

Đúng như ta phỏng đoán, Hạ Hầu Thần lợi dụng sự kiện lần này, chẳng những bắt ngờ vạch tội những kẻ phá rối, hơn nữa, còn phản kích, lôi từng người liên quan trong đó ra, làm cho phe cánh đối phương lại tổn thất không ít quan viên.

Mà một lần này, hoàng hậu hành động rất cẩn thận, Thời gia không dính líu một ai. Nhiều nhất chỉ có thể định tội hoàng hậu bị người ta bịt mắt, lại lo lắng cho thân thể hoàng đế, quá hoảng hốt, mới phụ họa theo đuôi thôi.

Nhưng Hạ Hầu Thần lại phê nàng hai câu trước mặt mọi người, “Bề ngoài trí tuệ, kì thực ngu si không ai bằng!”

Nghe nói sau khi bãi triều, hoàng hậu muốn từ trên bảo tọa đi xuống, phải có người đỡ hai bên, vừa ra khỏi đại điện, liền ngồi trên một cỗ kiệu nhỏ, trở lại Chiêu Thuần cung. Ngày hôm sau có phi tần tới cửa bài kiến, nàng đều tránh không gặp.

Chiêu Tường các lại vô cùng bình thản. Hai ngày sau Tổ Tú được đón từ núi Thiên Thọ trở về. Cùng đi, còn có cung tỳ phát bệnh sau nạng mấy ngày, người trong Chiêu Tường các rốt cuộc cũng tê tởm đông đủ.

Mà Lâm thực nghi cùng Tào tiếp dư cũng được người ta tiếp hồi cung, nể tình hai người hoàn toàn không biết gì, Hạ Hầu Thần cũng không xử phạt hai nàng. Nhưng hai nàng đều là nữ nhi của nhà quan lại, phân tích trước sau, liền biết mình bị người ta lợi dụng làm mồi câu, khó chịu trong lòng. Sau khi các nàng hồi cung, không đi Chiêu Thuần cung thỉnh an nữa, ngược lại thường đến chỗ ta. Tuy rằng chỉ nói chuyện xiêm y vòng tay những thứ linh tinh mà nữ nhân yêu thích, nhưng người trong cung đều thông minh, gió chuyển hướng nào, sao lại không biết. Chiêu Thuần cung từ từ lạnh lùng, mà Chiêu Tường các lại sôi nổi hẳn lên.

Lúc này, ta lại sợ Hạ Hầu Thần đánh đồng ta với hoàng hậu, lại càng thêm chú ý cẩn thận, không kết giao nhiều với nhóm phi tần. Nói thật ra, bất luận Hạ Hầu Thần tỏ lộ với ta thế nào, dưới đáy lòng ta chung quy vẫn bảo tồn một phần kinh sợ đối với hắn. Quyền hành hắn nắm trong tay quá lớn, chỉ cần sơ sẩy, ta sẽ thành vật tế của quyền hành kia.

Cũng có thể, ở trong cung nhiều năm, ta đã quen đề phòng người khác, dù chúng ta đã cùng trải qua hoạn nạn, nhưng một khi mọi chuyện yên ổn, ta liền sinh lòng nghi ngờ chẳng?

Bởi vì túi thơm của Khang Đại Vi đã chuyển cho Hạ Hầu Thần, ta liền chế một cái mới cho hắn, thù công chẳng hề thua kém cái cũ. Khang Đại Vi liền vui rạo rức nhận lấy, lại treo bên hông.

Không ngờ chạng vạng, khi Hạ Hầu Thần tới liền sụ mặt, chờ mấy món điểm tâm được dâng lên, hắn liền kén cá chọn canh, chê cái này hương vị không đủ, cái kia màu sắc nhạt nhẽo, sắc mặt càng đen thui tới cực điểm. Ban đầu ta còn chưa hiểu vì sao hắn lại như thế, cho đến khi Khang Đại Vi leng keng đi tới bẩm báo chuyện gì đó với hắn, hắn nhìn chằm chằm vào cái hông người ta, ta mới hiểu ra, hóa ra hắn giận dữ vì chuyện này. Trong lòng ta vừa cảm thấy ngọt ngào, đồng thời cũng hơi lo lắng. Hắn là hoàng thượng, nắm quyền sinh sát trong tay, sự tàn nhẫn của hắn, ta cũng đã từng chứng kiến. Bây giờ hắn quan tâm đến ta như thế, đối với ta mà nói, rốt cuộc là phúc hay là họa? Vạn nhất ta làm chuyện gì đó có lỗi với hắn, hoặc khiến hắn hiểu lầm ta có lỗi với hắn, kết cục của ta sẽ ra sao?

Có lẽ vì ta ở trong cung rất lâu rồi, bất cứ chuyện gì cũng xem là mưu kế, cho nên mới lo lắng như thế. Nếu như phi tần khác gặp tình huống này, sẽ xử sự khác chẳng?

Quả nhiên, hắn thấy ta cúi đầu cân nhắc, không nói tiếng nào, liền mơ hồ cảm giác được: “Nàng lại nghĩ ngợi lung tung gì rồi? Có phải nghĩ trầm thật khó chịu hay không?”

Ta liền nói: “Hoàng thượng cho là mình rất khó chịu sao?”

Nếu như là trước kia, ở trước mặt hắn, lời nói như vậy ngay cả nghĩ ta cũng không dám nghĩ, đừng nói chi là thốt ra miệng. Hiện giờ lúc chỉ có hai người ở cùng nhau, ta lại thường buột miệng, mỗi khi thấy hắn lúng túng, không phản bác được, liền thích thú trong lòng.

Ta thăm nghĩ, dường như ta càng lúc càng giống Khang Đại Vĩ, càng lúc càng thích chơi mấy trò cực kỳ nhảm chán này.

Hắn quả nhiên bối rối, trợn mắt nhìn ta một cái. Nếu như là trước kia, bị hắn hung ác trừng như vậy, ta sẽ hoảng loạn không thôi, lúc này lại chỉ thấy thú vị, không nghĩ ngợi gì trừng ngược lại. Khóe miệng hắn ẩn chứa ý cười, lông mi giương lên, như lông vũ bay múa, rót cuộc cười ha ha, ôm ta vào trong ngực, nói: “Nàng càng lúc càng không sợ trẫm nhé.”

Nói nói, tay liền dò xét đi vào. Ta vừa né tránh, vừa nói: “Thần thiếp chưa từng sợ hoàng thượng.”

Đương nhiên lại là một buổi dạt dào xuân ý.

Trong phòng có cắm một nhành ngọc lan, tươi mát thanh nhã, mùi thơm thỉnh thoảng lại vẫn vương trong mũi, hòa tan hương vị mỹ loạn kia. Ta bị hắn lấn qua lần lại một phen, lại ngủ không yên. Nghe thấy tiếng thở đều đều của hắn, liền lặng lẽ đứng lên, phủ thêm áo bào bằng gấm, tự mình đi đến bên bàn con rót một chén trà. Không nghĩ đến lại say tay, đánh nghiêng chén trà, một ít nước nóng sánh lên tay ta. Trái tim ta đột nhiên bùm bùm nhảy dựng lên.

Quay đầu nhìn về phía màn thêu, lại thấy trên giường bóng người mờ ảo, chỉ nghe thấy tiếng thở đều đều như cũ.

Ta chậm rãi bước đến gần màn thêu, vén màn lên nhìn vào, chỉ thấy Hạ Hầu Thần nghiêng người nằm ngủ. Bên trong chỉ có một cái đèn tường mờ mờ, nhưng ta ở trong bóng tối lâu, nên vẫn thấy được rõ ràng, lông mi thật dài của hắn như lông chim phe phẩy trên mí mắt, một cánh tay để trên chân thêu, quần áo trong màu vàng sáng hơi mờ, lộ ra xương quai xanh duyên dáng bên trong, làn môi hơi mỏng nhẹ nhàng nhếch lên, trên mặt còn dính vết son.

Ta nhìn gương mặt ngủ say của hắn, trái tim chậm rãi bình ổn lại, sẽ không có chuyện gì chứ?

Rót cuộc nghe hơi thở cho thấy hắn đã ngủ say, lại cảm giác mình từ trong màn lụa chậm rãi vòng ra, mở cửa. Gió thổi lá rụng trên đất, bên trong sự trống lẽ, lại ẩn hiện vài phần tiêu điều. Ta cảm thấy gió thổi khiến thân thể lạnh buốt, liền kêu lên: “Tổ Khiết, mang một kiện áo ngoài tới cho bản phi.”

Lại ngẩn ra, thăm nghĩ sao mình lại kêu Tổ Khiết? Không phải Tổ Khiết đã sớm đi cực Thượng Cung rồi sao?

Lại nghe có người nói tiếp: “Tỷ tỷ, sao vẫn không cẩn thận như vậy, mỗi lần ra ngoài đều quên mang theo y phục?”

Ta vừa quay đầu lại, Ninh Tích Văn cười dài cầm một chiếc áo khoác đi về hướng ta, ta có thể tình tường nhìn thấy viền áo khoác dính lông hồ ly màu tím. Nàng tươi cười xinh đẹp, tuy mặc y phục của cung phi, lại tạo cho ta cảm giác như quay lại thuở ấu thơ, nàng luôn ở phía sau ta, kêu: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ...”

Ta đang định tiến lên, một trận gió lớn lại không biết từ nơi nào thổi tới, cuộn cuộn thổi lá cây trên mặt đất lên, đánh thẳng vào mặt ta.

Ta lấy tay áo che mặt, đến khi ngẩng đầu nhìn lên thì đối diện chỉ có hành lang dài mênh mông in bóng những trụ nhà màu đỏ, không thấy một bóng người.

Trái tim ta như bị ai đào ra một lỗ, cảm giác trống vắng đột nhiên ập đến lấp đầy thể xác và tinh thần ta. Ta đầu đầy mồ hôi từ trên giường ngồi dậy, nghiêng đầu trông qua, cũng là khuôn mặt bình yên nhập mộng của Hạ Hầu Thần, hóa ra, chỉ là một giấc mơ.

Có lẽ là những ngày gần đây nhiều việc vất vả, nên mới ngủ không ngon. Ngày mai phải bảo ngự y kê một ít canh Định Thần uống mới được.

Ta vừa nghĩ, vừa nằm xuống, định tiếp tục ngủ bù.

Lại nghe ngoài cửa sổ có người nhẹ giọng kêu: “Nương nương, nương nương, đã xảy ra chuyện...”

Tiếng hô ngoài cửa sổ tuy nhỏ, lại làm cho ta đột nhiên đổ mồ hôi lạnh. Ta vội vàng khoác áo ngồi dậy, đi tới trước cửa sổ, hỏi: “Thế nào rồi?”

Tổ Tú nói: “Nương nương, Khang công công tới báo, nói Ninh quý nhân đột nhiên đau bụng, sợ rằng sắp sinh non.”

Ta vội vàng đi ra gian ngoài, ra hiệu nàng đi vào hầu hạ ta rửa mặt chải đầu, hỏi nàng: “Kêu ngự y chưa?”

“Đã kêu từ sớm, lại cho người tới báo cho hoàng thượng, nô tỳ sợ hỏng việc, cho nên...”

Nàng nhanh tay nhanh chân giúp ta mặc y phục, ta nghĩ đến Hạ Hầu Thần vì việc bệnh dịch, mấy ngày mấy đêm chưa được ngủ ngon, liền nói: “Bản phi đi trước. Nếu như hoàng thượng tỉnh, thì kêu ngài ấy đến đó, chắc sẽ không có việc gì đâu.”

Một cỗ kiệu nhỏ sớm đã chờ trong sân. Ta lên kiệu, bảo kiệu phu cố gắng hết sức chạy tới Thanh Vân các, lại thấy trong Thanh Vân các đèn đuốc sáng trưng, nhóm cung tỳ đi tới đi lui, hoảng loạn thành một đoàn. Ta men theo hành lang dài một đường đi tới, còn chưa tới tâm cung của Ninh Tích Văn, đã nghe thấy tiếng nàng rên rỉ hô đau. Đi tới phòng ngoài tâm cung, lại thấy hoàng hậu sớm đã ngồi đó, chỉ huy cung tỳ ngự y bận rộn đi qua đi lại. Ta vội vàng đi tới, hỏi: “Hoàng hậu nương nương, Ninh quý nhân thế nào rồi?”

Thấy ta đến, nàng kinh ngạc, “Muội muội cũng tới sao? Nửa đêm Ninh quý nhân bắt đầu đau bụng, nô tỳ hầu hạ bên cạnh nàng chạy tới bẩm báo cho bản cung, bản cung liền lập tức chạy tới, lại mời ngự y đến khám, chắc sẽ không xảy ra việc gì chứ?”

Sau chuyện bệnh dịch, hoàng hậu liền tránh trong cung không chịu gặp ai, rất ít khi ra khỏi Chiêu Thuận cung. Ta thấy mặt nàng gầy yếu đi không ít, đáng điều lại càng thêm uyển chuyển, khuôn mặt trắng nõn như ngọc, thần thái không có vẻ như đã chịu nhiều đau khổ, không khỏi lấy làm kỳ lạ, liền nói: “Có hoàng hậu nương nương lập tức chạy tới, lại mời ngự y đến khám, chắc sẽ không xảy ra việc gì chứ?”

Nàng có vẻ lo lắng, “Tuy là nói như thế, nhưng nàng ấy đau bụng cũng hai ba canh giờ rồi, nghe ma ma đỡ đẻ tới báo cửa mình chưa mở, đây là con đầu lòng của hoàng thượng, cầu thần phật phù hộ...”

Nàng nói xong, hai tay liền tạo thành hình chữ thập, hướng lên trời cầu xin. Ta hơi cảm động: “Hoàng hậu nương nương, được ngài quan tâm nhiều như thế...”

Bên trong lại truyền tới một tiếng kêu to, có ma ma rảnh tay, chạy ra bẩm báo: “Hoàng hậu nương nương, Ninh quý nhân mời ngài đi vào trò chuyện.”

Hoàng hậu liền đứng dậy, nói: “Nàng chưa biết muội muội đã tới, không bằng để bản cung vào báo cho nàng nhé?”

Trong lòng ta đáng ghét, đành phải nói: “Vậy làm phiền hoàng hậu.”

Vào thời điểm này, Ninh Tích Văn vẫn xem hoàng hậu là chỗ dựa như cũ, trong lòng lại không hề có ta, bảo sao ta không hụt hẫng mất mát?

Qua thật lâu sau, hoàng hậu mới trở ra, thần tình kỳ lạ. Nàng lại ngồi xuống ghế, qua rất lâu sau mới nói: “Muội muội, muội xem có buồn cười không, vào lúc nguy cấp này, Ninh quý nhân lại lo mình xảy ra chuyện, phó thác đứa con trong bụng cho bản cung. Bản cung đành phải cố gắng hết sức an ủi nàng. Muội muội, theo bản cung thấy, về tình, nàng ấy là muội muội ruột thịt của muội, về lý, muội đã cùng giải quyết chuyện trong lục cung, cũng có nghĩa vụ vào khuyên bảo, không bằng muội đi khuyên giải an ủi nàng một chút đi.”

Ta hơi chần chờ, thấy tiểu thái giám bên cạnh Khang Đại Vi từ giữa sân lát đá vội vàng chạy vào, liền yên tâm, nói: “Cần tuân ý chỉ của hoàng hậu.”

Tổ Tú muốn tiến lên cùng đi, ta xua tay bảo nàng lui ra, một mình đi vào tẩm cung của Ninh Tích Văn. Đi qua bình phong, liền nghe bên trong có mùi được thảo hỏa với mùi máu nhân nhát bay ra. Có hai bà đỡ ngồi trước giường, nhẹ giọng khuyên giải an ủi: “Nương nương, ngài nên ăn vài thứ mới được. Chỉ vừa mới bắt đầu thôi, phía sau còn đau hơn!”

Ninh Tích Văn yếu ớt vô lực chỉ lắc đầu, không thêm đề ý tới hai bà đỡ.

Thấy ta tiến vào, hai bà đỡ liền muốn hành lễ, ta xua tay ngăn cản, hỏi: “Muội muội cảm thấy thế nào rồi?”

Cặp mắt Ninh Tích vốn đang nhắm lại, lúc này lại đột ngột mở ra, thấy là ta, gương mặt suy yếu liền lộ ra một tia trào phúng, “Tỷ tỷ vẫn sẵn lòng tới đây sao?”

Ta nhìn chung quanh, nói: “Lúc sinh sản, cần phải dùng hết khí lực toàn thân, nếu như cửa mình chưa mở*, thì còn chưa sinh đâu, sao không kêu người chung chút canh nhân sâm tới bổ sung dinh dưỡng cho quý nhân?”

*(Ta giải thích chỗ này cho các bé ngây thơ một chút, khuỵu, khi sinh con thì ở phía dưới sẽ nở ra mấy phân để cho em bé chui ra, nở chưa đủ thì lấy dao rạch thêm. Vậy nhà*đot lệ*)*

Hai bà đỡ thưa dạ đáp ứng, vội đi xuống chuẩn bị nước canh.

Trong phòng chỉ còn lại hai người chúng ta, Ninh Tích Văn miễn cưỡng dùng khuỷu tay trái chống đỡ thân thể, nói: “Không ngờ tỷ tỷ còn dám lẻ loi một mình ở chung một phòng với ta?”

Ta nói: “Muội muội nói đùa, muội đã là muội muội ruột thịt của ta, lại còn là mẫu thân đứa con đầu lòng của hoàng thượng, nếu ta sợ muội, truyền ra ngoài, cũng khiến người ta chê cười.”

Mắt thấy từng đợt đau đớn lại tập kích nàng, nàng đau đến mặt mũi vặn vẹo, ta vội vàng đi qua đỡ nàng nằm xuống, la lên: “Thế nào, rất đau sao?”

Ánh mắt nàng tan rã, một hồi lâu sau mới khôi phục lại, “Dù thế nào, ta cũng phải chịu đựng. Từ nhỏ đến lớn, mọi thứ ta đều không bằng người, một lần này, ta cuối cùng cũng vượt trước người.”

Ta nói: “Nếu như thế, muội phải ráng chống đỡ, ta chờ xem muội hơn ta đấy.”

Cổ tay bị nàng nhéo đau, móng tay nàng bấm vào trong da thịt ta, con đau bụng sinh vừa mới dừng lại bắt đầu mãnh liệt hơn. Nàng đau đến kêu ra tiếng: “Tỷ tỷ, thật sự đau quá a.”

Ta cảm thấy thân thể nàng run rẩy từng đợt, ánh mắt tan rã, thần chí dần dần hôn mê, một giọt mồ hôi lớn như hạt đậu chảy xuống gương mặt nàng, lực nắm cổ tay ta cũng dần dần buông lỏng. Trong nháy mắt đó, ta giống như lạc vào tình cảnh cảnh đã trải qua trong mộng, lá khô rơi theo gió, lòng rồi bởi không biết làm sao.

Ta vội vàng trở tay, nắm lấy tay nàng, nói: “Ninh Tích Văn, người thực sự chống đỡ không nổi nữa sao? Nghĩ đến mẫu thân người đi, không sai, chính ta để các người vào ở Triều Nguyệt am, ta khiến cho người bên ngoài cho rằng bà là người thân nhất của ta, khiến bà ta gặp bất trắc: nghĩ lại chính bản thân người đi, hoàng thượng thích mới mẻ, chẳng qua sủng hạnh người vài lần mà thôi, người ngài ấy say mê nhất vẫn là bản phi: từ nhỏ đến lớn, tuy bản phi là thứ xuất, nhưng người trong phủ có ai không cho rằng thân phận bản phi cao hơn người? Bất cứ việc gì, bản phi đều đề đầu cười cợt người, nếu như lần này người chết, ta sẽ vĩnh viễn đề trên đầu trên cổ người!”

Nàng đột ngột mở to hai mắt nhìn, tìm kiếm bóng dáng ta. Ta lạnh lùng nhìn nàng, khoe miệng cười lạnh, “Ninh Tích Văn, từ nhỏ đến lớn, dù làm cái gì người cũng đều bỏ dờ nửa chừng!”

Ta làm bộ muốn buông hai tay nàng ra, lại bị nàng bắt được,捏 đến phát đau, “Ninh Vũ Nhu, ta sẽ không để người khinh thường. Người chờ đó, ta sẽ không để người đắc ý được lâu đâu!”

Trong mắt nàng lại có quyết tâm muốn sống, ánh mắt liền sáng ngời sắc bén.

Lúc này, ma ma đỡ đẻ bung vào một bát súp, hỏi ta có cần dứt cho nàng hay không.

Ta cúi xuống nhìn mặt Ninh Tích Văn, cau mày nói: “Ninh quý nhân còn uống súp gì nữa? Theo bản phi thấy, Ninh quý nhân khí hư thể yếu, khó mà uống vào.”

Ninh Tích Văn gạt tay ta ra, nỗ lực dồn sức nói: “Bụng chén lại đây, bản phi muốn uống!”

Ta cố ý nói: “Kêu người ăn thử chưa, coi chừng lại có kẻ bỏ vào mấy thứ không sạch sẽ.”

Ma ma bị dọa bụng chén quỳ xuống, “Nương nương, oan uổng quá. Từ một tháng trước, hoàng thượng đã mời một nữ mầu có mang cùng tháng với quý nhân từ dân gian vào cung, cùng ăn cùng ở với quý nhân, ai còn dám làm như thế?”

Ta hơi giật mình. Việc Ninh Tích Văn khiến ta nản chí ngã lòng, đã lâu ta chưa từng hỏi đến việc nơi đây, cũng không biết Hạ Hầu Thần lặng lẽ bày ra chiêu thức ấy?

Ninh Tích Văn cho rằng ta tìm mọi cách cản trở nàng uống canh, liền nói: “Còn không mau trình lên?”

Ma ma nhìn ta, ta hơi giật đầu, nàng liền vội vàng bụng chén tiến lên đưa cho Ninh Tích Văn. Ninh Tích Văn không biết lấy đâu ra khí lực, từ đầu giường ngồi dậy, hai tay bụng chén canh, vài ngụm liền uống cạn, một giọt nước cũng không thừa lại.

Nhân sâm thượng đẳng giúp nàng bổ sung khí lực, từng đợt từng đợt đau bụng sinh dù chưa hề dừng lại, nhưng tinh thần nàng đã tốt hơn rất nhiều.

Ta yên tâm rồi, thấy nàng trừng mắt phẫn nộ nhìn ta, liền dặn dò hai bà đỡ chăm sóc cẩn thận. Từ sau bình phong đi ra gian ngoài, thỉnh thoảng thấy Hạ Hầu Thần lặng lẽ đứng ở sau tấm bình phong, ánh mắt hần biến đổi khó lường nhìn ta, không nói một lời.

Mà hoàng hậu thì đứng ở bên cạnh hần, thấp giọng nói: “Muội muội cùng Ninh quý nhân thực đúng là tỷ muội tình thâm, vì kích thích ý chí muốn sống của nàng, nước đục gì muội muội cũng hắt lên người mình.”

Trong lòng ta biết bọn họ đã nghe rõ ràng những lời ta nói, hoàng hậu âm thầm nhắc nhở hoàng thượng, nhất định đã nói ta chẳng phải là người lương thiện gì, vì mưu cầu ích lợi, ngay cả người thân của mình cũng hãm hại.

Ta hành lễ với hai người, chỉ nói: “Thần thiếp chỉ mong Ninh quý nhân bình an vượt qua cửa ải khó khăn này.”

Ta không phủ nhận thủ đoạn của ta là giả, chấp nhận những việc mình đã làm trước đây. Bởi ta biết rõ, chắc hẳn hoàng hậu đã sớm nắm bắt việc này với Hạ Hầu Thần. Trong mắt hoàng hậu mờ mờ ẩn chứa sự tự mãn, mặt Hạ Hầu Thần lại không có chút biểu cảm nào, ánh mắt khó lường, chỉ nói: “Kêu người chăm sóc nàng ấy cho tốt.”

Ta nói: “Hoàng thượng, ngài không vào thăm sao?”

Hoàng hậu cau mày nói: “Muội muội hồ đồ rồi sao? Hoàng thượng làm sao có thể vào nơi dơ bẩn như phòng sanh của nữ tử chứ?”

Ta ngẩn ra, biết mình lỡ lời, vội vàng nói: “Là thần thiếp can rờ.”

Hạ Hầu Thần khoát tay áo, có cung nữ cầm cuộn thánh chỉ trong tay tiến vào, lớn tiếng tuyên đọc: “Hoàng thượng có chỉ, Ninh quý nhân cố gắng nghỉ ngơi, bồi bổ thân thể, mọi chuyện không cần quan tâm, nhất thiết phải lấy việc sinh hạ hoàng tử thuận lợi làm đầu... Khâm thủ.”

Ninh Tích Văn ở trong nhà ghen ngào ra tiếng, có lẽ là muốn xuống giường bái lễ, lại nghe cung nữ nói: “Hoàng thượng có chỉ, Ninh quý nhân không cần bái lễ, ở trên giường tiếp chỉ là được rồi.”

Đây là vinh hạnh đặc biệt nhất dành cho Ninh Tích Văn chăng? Có sự thù hận đối với ta, lại có sự ân sủng Hạ Hầu Thần dành cho nàng, hi vọng nàng sẽ dùng hết khí lực để sinh con.

Hạ Hầu Thần vào thăm xong, liền đi vào triều. Hoàng hậu thấy thời gian còn sớm, liền căn dặn bảo ta chờ ở chỗ này, nói là đi về Chiêu Thuận cung rửa mặt chải đầu nghỉ ngơi một lát sẽ quay lại. Ta biết gần đây nàng rất chú trọng dung mạo, liền lĩnh chỉ đáp ứng.

Cho đến giữa trưa, ma ma trong phòng mới đi ra báo tin vui: “Nương nương, Ninh quý nhân sắp sinh rồi.”

Trái tim khẩn trương của ta liền buông lỏng một chút, chỉ hi vọng mầu tử nàng bình an là mừng rồi.

Qua một lát, ta liền nghe thấy trong phòng truyền ra tiếng trẻ sơ sinh, không khỏi chấp tay thành hình chữ thập niệm A Di Đà Phật. Ngay lúc này, hoàng hậu tới, thấy ta hành lễ, vui vẻ nói: “Dù là nam hay nữ, đây cũng là con đầu lòng của hoàng thượng, trời cao báo hộ thiên triều ta...”

Nói xong cũng chấp tay thành hình thành chữ thập hành lễ theo. Lúc này có ma ma đi ra báo: “Chúc mừng hoàng hậu nương nương, Hoa phu nhân nương nương, Ninh quý nhân hạ sinh quý tử, mẫu tử bình an.”

Tầng đá lớn trong lòng ta được bỏ xuống, thầm nghĩ chẳng lẽ hoàng hậu thực sự không động tay động chân gì sao?

Hoàng hậu tươi cười rạng rỡ nói: “Bản cung đã sớm chuẩn bị quà dành cho hoàng tử, có khóa vàng như ý, vòng tay vàng như ý(2), hiện giờ cũng đến lúc sử dụng rồi...”

Cung tỷ bên cạnh nâng bụng tới một cái hộp gỗ, mở nắp, quả nhiên lấp lánh ánh vàng, thủ công tinh mỹ hoa lệ, kiểu dáng càng hiếm có.

Nàng nhẹ nhàng cười, cầm lấy một cái lắc tay tinh xảo, “Cái lắc tay này bản cung đặc biệt kêu người cẩn thận mài giũa, yêu cầu bóng loáng tròn mịn, mang trên tay sẽ không gây thương tổn cho hoàng tử, lại có thể xua yêu trừ ma.”

Ta nhận lấy một cái lắc tay bằng vàng, quả nhiên sờ lên mịn màng bóng loáng, liền nói: “Hoàng hậu nương nương thật là có lòng.”

Lúc này ngự y liền tiến lên bẩm tấu: “Hoàng hậu nương nương, Hoa phu nhân nương nương, chúng thần có thể kiểm tra hoàng tử rồi chứ?”

Hoàng hậu nương nương liền gật đầu đáp ứng.

Ta biết con cháu hoàng thất vừa ra đời, sẽ phải trải qua các loại thí nghiệm kiểm tra thân thể, để xem công năng thân thể có bình thường hay không.

Thấy ta hơi khản trương, hoàng hậu liền nói: “Muội muội không cần khản trương, mới vừa rồi không phải ma ma cũng đã nói, tiểu hoàng tử trắng trẻo mập mạp sao, sẽ không có chuyện gì đâu.”

(1)Ngọc khuê: Miếng ngọc các quan lại ngày xưa thường cầm trong tay khi thượng triều.↑

(2)Lắc tay vàng như ý, khóa như ý cho trẻ sơ sinh:↑

Bạn đang đọc truyện *Thượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Độc kế rớt cuộc cũng thành công, hai tay không thể xoay chuyển đất trời.

Một lát sau, tiểu hoàng tử được quần tã kỹ càng liền được ôm từ trong phòng ra, gương mặt trẻ con sơ sinh hơi ửng đỏ, nhưng cả người quả thật cũng coi như trắng trẻo mập mạp, bọc trong chăn màu vàng sáng, có vẻ vô cùng đáng yêu.

Ta và hoàng hậu liền ngồi một bên, nhìn thấy ngự y cầm kim vàng, chuông lắc ra, thí nghiệm cho hoàng tử. Tiểu hoàng tử bị để vào bên trong giỏ trúc. Có vài người vây quanh, ta và hoàng hậu cũng không nhìn thấy tình huống cụ thể, chỉ cảm thấy bọn họ càng thử càng lâu. Ta thấy bọn họ chậm chạp chưa ra bẩm báo, đang muốn kêu nha hoàn bên cạnh tiến vào hỏi thăm, lại thấy một ngự y trong đó nom nớp lo sợ đi tới quỳ xuống: “Hoàng hậu nương nương, thần dùng chuông lắc đo thính lực của tiểu hoàng tử, lại không thấy hoàng tử có bất kỳ phản ứng gì, thần lại dùng kim châm vào bàn tay, cũng không thấy né tránh khê nhúc nhích, lại lấy ngọn đèn chiếu trên hai mắt, cũng không thấy mí mắt chớp động, thần sợ rằng, sợ rằng...”

Trái tim ta lập tức treo lơ lửng, vội vàng hỏi: “Rớt cuộc vì sao, người mau nói đi!”

Hoàng hậu vỗ vỗ tay ta, ra hiệu ta đợi một chút, đừng sốt ruột, nói: “Người nói cái gì vậy, hoàng tử không có phản ứng với bất cứ thứ gì ư? Bản cung thấy lúc hoàng tử được ôm ra hơi thở ổn định, tay chân còn đang động đậy, lời người nói, phải chăng là...”

Nàng không nữa nói tiếp, chỉ nói, “Hay là các người nhìn lầm rồi!”

Ngự y kia liền sợ hãi quỳ lạy, “Lão thần không dám. Không chỉ là lão thần, năm vị ngự y trong phòng ngự y đều có chung ý kiến. Hoàng tử dường như là âm gan không đủ mà dẫn tới tứ chi tê liệt, hơn nữa trí lực thấp kém, cho nên không có phản ứng đối với kích thích bên ngoài. Lão thần phát hiện lưới hoàng tử đỏ hồng, ít rêu, mạch nhỏ, bệnh trạng như thế là năm chậm, năm mềm, năm cứng...”

Ta kinh hoàng cơ hồ xụi lơ ở trên ghế dựa. Cái gọi là năm chậm, năm mềm, năm cứng, là chỉ đứng chậm, đi chậm, phát triển chậm, chậm mọc răng, chậm nói; năm mềm là chỉ cổ mềm, miệng mềm, tay mềm, chân mềm, bắp thịt mềm; năm cứng là chỉ cứng cổ, cứng miệng, cứng tay, cứng chân, cứng bắp thịt, bệnh trạng như thế là chứng liệt não, mà nghe ngự y kê, bệnh của hoàng tử lại vô cùng nghiêm trọng, ngay cả châm kim cũng không có phản ứng. Khó trách một cái kiểm tra nho nhỏ cũng khiến các ngự y tốn nhiều thời giờ như thế.

Hoàng hậu đột nhiên giương cao giọng, lớn tiếng nói: “Ngươi nói cái gì? Cẩn thận kiểm tra rõ ràng, đây chính là hoàng tử!”

Ta vội vàng muốn tiến lên ngăn cản, nhắc nhở ngự y: “Ninh quý nhân còn chưa tỉnh, trước tiên khoan hãy nói chuyện này cho nàng.”

Hoàng hậu tựa hồ không nghe thấy, vẫn lớn tiếng răn dạy và quở mắng ngự y, “Ngươi lại đem bệnh hiểm nghèo như thế đổ lên người tiểu hoàng tử! Còn không tử tế kiểm tra, nếu như để bản cung biết các ngươi chây lười chẩn đoán sai thì coi chừng cái đầu của các ngươi!”

Trong lòng ta cả kinh, giương mắt nhìn hoàng hậu. Nàng làm như thế, đó là muốn mạng của Ninh Tích Văn. Ninh Tích Văn buông tha tỷ tỷ này không thêm đề ý tới, đi nương nhờ nàng, đã làm chuyện gì có lỗi với nàng chứ? Ta lạnh lùng nói: “Hoàng hậu nương nương không cần kinh hoàng ồn ào như thế, kinh động đến người bệnh. Sao không ngồi xuống yên lặng chờ ngự y báo cáo?”

“Muội muội thật tinh táo a? Muội muội ruột thịt của mình rơi vào tình cảnh thê thảm này mà muội cứ như không có việc gì, bản cung biết chuyện nên khó nén kinh ngạc đau lòng, khó trách trong mắt hoàng thượng muội muội không giống những người khác!”

Về mặt nàng kinh ngạc đau lòng, cau chặt lông mày chậm rãi kể lễ.

Ta âm thầm cắn răng, ngón tay không khỏi đâm vào lòng bàn tay. Dù thế nào, nàng vẫn là người đứng đầu lục cung, ta không thể ngăn cản ngôn ngữ hành vi của nàng, nghe được bên trong có tiếng người khẽ nhúc nhích, trong lòng ta càng gấp gáp. Ninh Tích Văn sinh xong mất máu chưa hồi phục, nếu nghe thấy tin dữ này, thì tính mạng khó giữ.

Ta nói khẽ: “Nghe nói trong nhà hoàng hậu nương nương cũng có huynh đệ tỷ muội, đối với hoàng hậu nương nương đều vô cùng kính trọng. Thần thiếp không có được phúc phận như vậy, muội muội duy nhất cũng hiểu lầm thần thiếp. Thần thiếp muốn khôi phục tình cảm với nàng, sợ rằng đã là chuyện không thể. Hoàng hậu nương nương ban ân khắp thiên hạ, sao không thương tiếc muội muội đáng thương của thần thiếp một chút?”

Hoàng hậu nghe vậy, liền nhẹ nhàng cười, nghiêng đầu tới gần bên tai ta, chậm rãi nói: “Hoa phu nhân, bản cung có cái gì đáng để ngươi cầu xin? Bản cung đối với muội muội ngươi còn chưa tốt sao? Chuyện ngươi không thể làm được, bản cung thay ngươi hoàn thành: đưa nàng đến bên cạnh hoàng đế, để nàng nhận ơn trạch, còn mang bầu...” Nàng đột nhiên cất cao giọng, “Chi tiết a, vô phúc, đúng là vô phúc!”

Ta nghe nàng lớn tiếng, khẩn trương nghiêng tai nghe tình hình trong phòng, xác định không có tiếng động gì truyền ra, mới thấp giọng nói: “Hoàng hậu nương nương, nếu nàng đã thuận theo ngài như thế, ngài cần gì phải đuổi tận giết tuyệt?”

Nàng nói: “Bản cung đứng đầu lục cung, biết làm sao đây? Ngươi muốn bản cung gạt nàng?”

Giọng nàng càng gấp gáp, “Chuyện này sao có thể lừa gạt được, rốt cuộc có một ngày nàng ấy cũng sẽ biết.”

Xem ra nàng ta đã hạ quyết tâm muốn đẩy Ninh Tích Văn vào chỗ chết. Ta thấy nàng giả vờ lo lắng, nhưng trong đôi mắt lại ẩn chứa sự ngoan độc, tàn bạo, liền biết dù cho mình cố gắng kéo dài thời gian thế nào, chỉ sợ cũng kéo không nổi, thậm chí chỉ có Hạ Hầu Thần mới không chế được cục diện như thế, nhưng tại sao hắn còn chưa tới?

Dường như nhìn rõ suy nghĩ trong lòng ta, nàng khẽ sát vào tai ta nói: “Ngươi đang chờ hoàng thượng sao? Hoàng thượng đáng thương trông chờ rất lâu, ngày hôm nay lại bị nạn trộm cướp phát sinh ở vùng ngoại thành khiến các đại thần bầm riết dơ bẩn. Cũng tốt, hẳn nên tới chậm một lát, nghe tin tức kia chậm một chút, cũng có thể hoãn một chút thời gian trước khi niềm vui mừng chan chứa hóa thành hư ảo. Hoàng thượng đáng thương...”

Về mặt nàng đau đớn lo lắng, có ngự y đứng xa nhìn thấy, còn cho rằng nàng lo lắng cho hoàng tử, cảm động khôn xiết.

Có ngự y tiến lên phía trước nói: “Hoàng hậu nương nương, nếu như thế, chúng thần sẽ đem hết toàn lực nghiên cứu chế tạo thuốc, để trị liệu cho hoàng tử.”

Nàng đứng dậy, bày ra vẻ thương tâm khó tả, “Từ thái y, cũng nên thông báo cho Ninh quý nhân một tiếng, đáng thương a...”

Ngự y kia hơi bất ngờ, nhưng thấy ánh mắt nàng lạnh lùng, đành phải đáp ứng, đang chuẩn bị đi ra sau bình phong, lại nghe bên trong có người nói: “Hoa phu nhân tỷ tỷ, muội muội mời tỷ đi vào.”

Nghe được tiếng của Ninh Tích Văn, ta vội vàng ngăn cản ngự y, nói: “Hoàng hậu nương nương, xin để thần thiếp đi thăm Ninh quý nhân trước, cũng để nàng chuẩn bị tư tưởng.”

Hoàng hậu đoan trang đến cực điểm mà nói: “Hoa phu nhân đã cầu xin, sao bản cung lại không chuẩn. Tỷ muội các ngươi chậm rãi nói chuyện đi. Bản cung ở bên ngoài chậm rãi chờ.”

Nàng nắm chắc phần thắng, sớm đã biết kết cục hôm nay, mới tràn đầy tự tin như thế.

Ta đi vào phòng trong, thấy Ninh Tích Văn sắc mặt tái nhợt nghiêng người dựa ở đầu giường, một cái chăn gấm quần kỹ lấy nàng. Ta đi vài bước đến bên cạnh nàng, nhìn khóc mà nói: “Tích Văn, chúc mừng muội hạ sinh quý tử.”

Nàng lắc lắc đầu: “Tỷ tỷ, rốt cuộc muội cũng nghe được tỷ kêu tên muội. Từ khi vào cung, tỷ liền không kêu tên muội nữa, cứ kêu muội muội, muội muội, không khác gì những phi tần kia. Không biết vì sao, mỗi lúc như vậy, trong lòng muội liền nảy sinh oán hận, nhân mỗi hận mầu thân chết đi liền gấp bội trút hết lên người tỷ...”

Ta thấy tình hình không ổn, vội vàng cười nói: “Tích Văn, vừa mới sinh sản, nghỉ ngơi một chút rồi nói sau.”

Nàng tươi cười tái nhợt nhìn ta: “Tỷ tỷ, không kịp nữa rồi.”

Tay phải nàng từ trong chăn rút ra, tay đầy máu tươi. Ta lui về phía sau mấy bước, tay che miệng, nước mắt nhịn không được chảy xuống, “Tích Văn, muội đã biết?”

Nàng nói: “Tỷ tỷ, tỷ quên rồi sao? Từ nhỏ, lỗ tai muội đã đặc biệt linh mãnh, trong viện có gió thổi có lay muội gì cũng nghe được một rõ hai ràng. Tỷ tỷ, tỷ tới đây...”

Ta đến gần giường nàng, bị nàng đưa tay giữ chặt, máu nhất thời dính đầy vạt áo. Ta nói: “Muội đừng nói chuyện nữa, để ngự y tới xem xem.”

“Không kịp. Tỷ tỷ, chúng ta trò chuyện đi. Muội nhớ rõ mới trước đây, bất cứ lúc nào, tỷ cũng luôn bảo vệ muội, tại sao muội lại quên mất? Dần dần quên đi hết thấy, chỉ nhớ rõ sự thù hận dành cho tỷ, mãnh liệt như thế, tựa hồ chỉ có như vậy, mới không làm mẫu thân thất vọng. Kỳ thật một đêm kia, chúng ta từ nhà trốn thoát ra, muội nghe được mẫu thân nói với tỷ nữ bên cạnh, *“Để các nàng chết thay chúng ta, đây cũng là việc muội muội ta phải làm...”*

...

Ta vội vã ngăn nàng: “Tích Văn, đừng nói nữa...”

“Tỷ tỷ, muội không nên vì cái chết của mẫu thân mà hận tỷ lâu như vậy, không nên a, tỷ tỷ...” Nàng gọi mấy tiếng, về hồng nhuận trên gương mặt dần dần tắt xuống sạch sẽ, giống như một tờ giấy trắng, “Nếu như thời gian trở lại, chúng ta có thể đừng biến thành bộ dạng như bây giờ không?”

“Nếu như thời gian trở lại, chúng ta nhất định sẽ không biến thành như thế...”

“Tỷ tỷ, nói cho tỷ một bí mật...” Sức lực của nàng đột nhiên lớn lên, kéo nửa người trên của ta về hướng nàng, “Kỳ thật tỷ tỷ chạy trốn được mấy ngày, hoàng thượng uống say, mới đi đến chỗ muội. Trong miệng ngài ấy vẫn kêu tên tỷ tỷ, muội nghĩ, đây cũng là nguyên do hoàng hậu hận tỷ tỷ đến thế...”

Ta thấy ánh mắt nàng dần dần tan rã, làm sao còn tâm tình nghe cái nàng gọi là bí mật, vội gọi: “Ngự y, ngự y, mau vào...”

Nhưng không có ngự y tiến vào, một tên cũng không có. Trong căn phòng trống trơn chỉ vang lên tiếng gọi thê lương của ta, một tiếng lại một tiếng.

Nàng nói: “Không ích gì đâu, tỷ tỷ. Đến lúc này, muội mới biết, tỷ tỷ thật lòng thương yêu muội, nhưng nhìn muội hết lần này đến lần khác, giúp đỡ muội, nhưng muội... nhưng muội... lại hoàn toàn quên hết? Khi đôi mắt ngài ấy chăm chú nhìn tỷ tỷ, khi ngài ấy không mang bất kỳ tạp chất gì mỉm cười với tỷ tỷ, khi ngài nổi giận đùng đùng trừng tỷ tỷ, ánh sáng trong mắt lại bắn ra bốn phía, muội liền quên, hoàn toàn quên...”

Bàn tay dính đầy máu tươi của nàng dường như muốn xoa khuôn mặt ta, cuối cùng lại không thể, chậm rãi thả xuống, mặt tái nhợt như hoa sen trong tuyết, suy yếu uest oải. Ta nắm bàn tay dần dần lạnh như băng của nàng, chỉ thấy trong mắt từng giọt lệ chảy xuống. Đến lúc này, mới có ngự y đi vào, xin xem mạch cho Ninh quý nhân.

Ta đứng dậy, hoàng hậu liền đứng ở bên cạnh ta, gấp gáp mà nói: “Thế nào, Ninh quý nhân vẫn ổn chứ?”

Hai mắt ta nhắm lại, trong mơ hồ, ta nhìn thấy gương mặt đặc ý giả bộ lo lắng của nàng, đột nhiên kè vào khuôn mặt bóng loáng như hột gà kia, thấp giọng lạnh lùng nói: “Hoàng hậu nương nương, Ninh quý nhân đi rồi, thần thiếp không còn nhược điểm gì trong tay ngài nữa, ngài vui lòng rồi chứ?”

Ta nhìn thấy sắc mặt nàng lập tức thay đổi, huyết sắc rút sạch, qua một hồi mới khôi phục bộ dạng đoan trang, nói: “Muội muội cũng đừng bi thương quá, nữ nhân chúng quý phái có một lần như vậy, sinh sản giống như đi dạo tại Quý Môn quan một vòng rồi trở về. Chỉ tiếc Ninh quý nhân quá không may mắn.”

Ta lạnh lùng cười, ra khỏi gian phòng rồi ren này, đi tới phòng ngoài, mới nhìn thấy Khang Đại Vi vội vàng chạy tới. Hắn thấy ta ra, thì lễ, sau đó hỏi: “Nương nương, thế nào rồi?”

Ta lắc đầu, chỉ cảm thấy đầu choáng váng một trận, lại được Tổ Tú diu. Ta nói: “Ninh quý nhân đã đi rồi.”

Khang Đại Vi lo lắng nhìn ta, thấp giọng bẩm báo: “Nương nương, hoàng thượng vì việc vùng ngoại ô kinh thành xuất hiện giặc cướp mà giận dữ, đang cùng các vị đại thần thương thảo đối sách, vì vậy mà không tới được. Tất cả những chuyện ở nơi này, nô tài đã bẩm báo cho hoàng thượng, xin nương nương hiểu cho.”

Ta trầm nghĩ, người này thực là tàn nhẫn. Con của mình cũng có thể trở thành quân cờ, đưa bé ra nông nổi như thế, cũng có thể không quan tâm không hỏi đến, còn ai có thể tàn nhẫn hơn hắn đây?

Ta nhẹ giọng ừ một tiếng, trông ra ngoài. Ánh mặt trời màu vàng trải dài trong viện, ta lại chỉ thấy trong viện gió mưa vùn vùn, trước mắt toàn là lá khô, im hơi lặng tiếng bay xuống, lại im hơi lặng tiếng ẩn vào dưới nền đất.

“Nương nương, nương nương... Mau đưa nương nương về Chiêu Tường các...”

Cuối cùng, điều duy nhất ta nhớ, đó là câu nói này của Khang Đại Vi.

Cảm giác có người dùng khăn mặt nhúng nước nhẹ nhàng lau mặt cho ta, cảm giác lạnh buốt thấm thẳng vào đáy lòng. Có người nhẹ giọng thờ dài bên cạnh ta, lại có người nói: “Nàng ngủ bao lâu rồi?”

“Hoàng thượng, ngài đi nghỉ trước đi.”

Đây là giọng nói của Khang Đại Vi, giống như trong trí nhớ. Ta lập tức mở to mắt ra, lại thấy ánh đèn mờ hồ trong phòng hắt lên bóng người đứng trước giường, hơi hơi rung động tựa hồ đang tới gần, lại như dần dần lìa xa.

Hạ Hầu Thần mặc một thân thường phục màu vàng sáng ngồi trên đầu giường ta, thấy ta tỉnh, vội nói: “Đói chưa? Hôm nay nàng ngủ cả một ngày.”

Ta nhớ lại lúc Ninh Tích Văn chết, hân còn ở triều đình, không thấy mặt mũi đâu, không khỏi bi thương, “Hoàng thượng...”

Trong ánh nến đỏ dao động, ta nhìn rõ mặt hân, tối tăm âm trầm, liền nghĩ đến lúc trước ta cầu xin hân đưa Ninh Tích Văn tới Chiêu Tường các, hân tuyệt tình từ chối. Ta muốn tránh tay hân ra, lại bị hân gắt gao bắt lấy, “Đó cũng là con trai của trẫm! Dù trẫm nói năng tuyệt tình thế nào, trong lòng mưu đồ tính toán ra sao, đứa con này thủy chung vẫn là cốt nhục của trẫm!”

Ta nhìn rõ ràng gương mặt hân, trong mắt hân tràn đầy thống khổ, cùng với toàn thân ẩn chứa sự phẫn nộ vô bờ. Hân nói: “Nàng yên tâm, tất cả những chuyện này sẽ không tái diễn. Trẫm sẽ không để ai điều khiển nữa.”

Ta nhìn rõ trong mắt hân chợt lóe lên sự yếu đuối, đột nhiên hiểu ra, hân cũng chỉ là một thiếu niên mà thôi. Tuy rằng hân đã là hoàng thượng, ngồi trên ngôi cửu ngũ, cũng có những chỗ hân không thể bận tâm đến, cũng có những việc hân không thể nhúng tay vào. Cũng như ta vậy, lúc máu Ninh Tích Văn thấm ướt đệm giường, cũng chỉ có thể trở mặt nhìn sinh mệnh nàng dần dần trôi đi, hân cũng có người không thể bảo vệ. Đây cũng là sự hi sinh mà hân đã nói chẳng?

Ta không có quyền khiển trách hân, bởi vì lúc đó, ta cũng bó tay hết cách, chỉ có thể trở mặt nhìn cặp mắt nàng khép lại. Ta bỗng nhiên hiểu ra, vì sao hân xử lý hoàng hậu như thế, hân sớm đã biết nàng là nữ nhân thế nào. Đoan trang hiền hoà chỉ là vẻ bề ngoài, ẩn sâu bên trong lại là một trái tim rắn rết, Thời gia quả thật đã phái một nữ nhi thích nghi cực tốt vào cung.

Sau khi trải qua tất cả những chuyện này, ta mới triệt để hiểu được nỗi khổ tâm của hân, cái mà hân gọi là hi sinh, bỏ qua. Có những hi sinh, quả thật giống như cắt thịt đau đến tan nát cõi lòng.

Hân ôm ta đi vào giấc ngủ, trái tim chúng ta chưa từng gần sát như thế giống như một đôi uyên ương ủ ấm cho nhau trong gió rét, chỉ cảm nhận được nhiệt độ trên người nhau.

Ta nói khẽ: “Hoàng thượng, đứa bé đã như thế, chắc nàng sẽ không tranh giành nữa, cho thần thiếp làm con thừa tự đi.”

Chỉ cảm thấy tay hân căng thẳng, khiến ta càng áp sát lên thân thể hân, hân nói khẽ: “Trẫm sẽ cho nàng những thứ tốt hơn.”

Hết thấy đều không cần nói thêm nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Nếu muốn yên ổn thiên hạ, phải tiến hành lễ tế.

Trong nước tai hoạ liên tục gần một tháng, sau khi mưa to bệnh dịch lại liên tục lan tràn khắp các tỉnh, việc Ninh quý nhân sinh hoàng tử có bệnh cũng được truyền ra. Tuy Hạ Hầu Thần nghiêm khắc ra lệnh cấm, trình độ nghiêm trọng cụ thể vẫn chưa lưu truyền ra ngoài, nhưng có không ít lời đồn đãi lưu truyền trong cung đình, nói thần linh phẫn nộ, người không tuân mệnh trời, lập tức có quan viên dâng tấu, đề xuất hoàng thượng tới thái miếu tế lễ, khấn cầu thần linh phù hộ, miễn tai trừ phúc. Đề nghị này vừa ra, tất cả quan viên còn lại liền nhất trí quỳ trên mặt đất, ngay cả quan viên như Lý Sĩ Nguyên cũng chấp nhận. Hạ Hầu Thần thương lượng cùng Lý Sĩ Nguyên, đều cho rằng hành động lần này có thể giúp dân hết lo sợ, cầu phúc tránh nạn, tôn trọng kính tở, làm an ổn lòng người, thật là một biện pháp cực kỳ tốt.

Hạ Hầu Thần đồng ý với yêu cầu của quần thần, quyết định một tháng sau sẽ tới thái miếu cử hành đại lễ tế trời. Kể từ đó, y phục mặc khi tế lễ của hoàng thượng và hậu phi lại phải chế tạo một lần nữa. Cục Thượng Cung liền công việc lu bù.

Lễ tế lần này rất lớn, hậu phi Hạ Hầu Thần chọn đi cùng là ta và hoàng hậu. Trường hợp như thế, hoàng hậu không thể không tham gia, mà ta, cũng là người duy nhất được tuyển chọn. Việc này lại khiến nhóm phi tần không ngừng tới cầu kiến, mà hoàng hậu cũng tham gia lễ lớn, lại ít có người tới cửa. Ta mơ hồ cảm thấy không ổn, liền đóng cửa từ chối tiếp khách, chuyên tâm chuẩn bị trang phục mặc khi tế lễ.

Ta lần đầu lấy thân phận hậu phi tham dự hiến tế, tất cả mũ miện y phục trong nghi thức tế lễ đều phải chế tác từ đầu. Ta sợ quần áo và đồ trang sức xảy

ra sai lầm gì, khiến người ta tìm được sơ hở, nên tất cả mọi thứ đều cẩn thận kiểm tra lại một lần, yêu cầu hoa văn trên quần áo đều phải dựa theo hình mẫu mà chế tạo. Cẩn thận quá, lại giảm bớt cảm giác vui sướng của ta lúc biết mình cũng được tham gia hiến tế.

Hành vi như thế, tất nhiên là lại chọc Hạ Hầu Thần bất mãn, nói khó khăn lắm mới làm ta vui, ta lại chỉ biết tính toán chi li, canh phòng nghiêm ngặt.

Ta liền châm biếm ngược lại, nói không phải hoàng thượng cũng thế sao, lần này làm lễ lớn, liền điều binh khiển tướng canh giữ từ trong ra ngoài, phòng thủ nghiêm ngặt, lại âm thầm sai người ở dân gian điều tra nghe ngóng, yêu cầu không được có chút sơ hở nào.

Lúc này trong phòng ngoại trừ hai người chúng ta, còn có Khang Đại Vi, hắn liền ở bên cạnh bổ sung thêm một câu: “Cái gọi là không phải cùng một loại người, thì không ở cùng một nhà, chính là như vậy.”

Ta và Hạ Hầu Thần ngơ ngác nhìn nhau, phì cười. Hắn nói không sai, chúng ta vốn là cùng một loại người, bất cứ lúc nào, cũng luôn canh phòng nghiêm ngặt. Dù cho kế hoạch toàn thắng, cũng không có chút lo lắng. Tai họa chưa đến, đã lo phòng bị trước, cho nên ta và hắn đều không có số hưởng thụ.

Quần áo hoàng thất được cục Thượng Cung phái người gấp gấp chế tạo, nhưng y phục của cung nữ thái giám hầu hạ bên cạnh hoàng thượng thì chế tạo không kịp, liền mang một ít ra cho thương nhân bên ngoài làm. Mẫu thân ta có kỹ thuật thêu xuất chúng, hơn nữa phụng thờ của mẫu thân ở dân gian cũng rất nổi tiếng, vì vậy mà cũng có người mang một ít tới phải nàng làm. Chuyện này đương nhiên đã được Hạ Hầu Thần cho phép, dù sao chỉ là một vụ mua bán nhỏ mà thôi, những người khác chắc hẳn cũng không có lời ong tiếng ve gì.

Hơn nữa, trong số hậu phi quyền thế, nhà mẹ đẻ của ta là yếu ớt nhất. Phụ thân đã chết, trong nhà cũng không còn nam đinh, chỉ có một ít bà con xa đến nhờ vả, trong đó lại không có mấy người tài. Ta nghĩ, điều này cũng khiến cho người nào đó trong triều yên tâm. Chỉ không biết có khiến Hạ Hầu Thần yên tâm hay không?

Ta đối với Hạ Hầu Thần, tuy lòng hoài nghi trước kia đã bớt đi vài phần, nhưng ta hiểu vị trí của bản thân rất rõ ràng.

Dù cho Thời gia có ngã, vị trí tối cao trong hậu cung, cũng vẫn không có phần ta. Dù cho có phần ta, ta không có nhà ngoại ủng hộ, chỉ sợ cũng sẽ nhanh chóng bị người ta đánh cho rơi xuống. Thế lực nhà ngoại, đã trở thành điều kiện tiên quyết của hoàng hậu, đồng thời, cũng là nguyên do để bị đánh rớt khỏi hậu vị. Tội của phụ thân chưa được làm sáng tỏ, chỉ sợ ta ngồi trên phi vị cao như thế, sớm đã khiến người bên ngoài bất mãn.

Hiện giờ tình thế hậu cung đối với ta mà nói, dĩ nhiên là rất tốt. Chỉ cần trong lòng Hạ Hầu Thần ta vẫn có ích như cũ, chỉ cần quan hệ chúng ta tiếp tục hài hòa.

Tâm nguyện của ta đã trọn vẹn.

Trước khi tế lễ phải trai giới năm ngày, tắm gội thay quần áo, không uống rượu, không ăn mặn, không ngủ chung, để bày tỏ sự thành kính.

Ta, hoàng hậu, Hạ Hầu Thần ba người đều phải như thế.

Một ngày trước ngày trai giới Hạ Hầu Thần ngủ lại Chiêu Tường các. Một đêm kia hắn lại không ngừng gây dầy vò, ta thật sự chịu không nổi nữa, liền nói với hắn: “Hoàng thượng, chỉ có mấy ngày thôi...”

Giọng hắn khàn khàn trầm thấp, nói: Đường như một khắc cũng không thể xa rời.”

Nghĩ đến những ngày gần đây, hắn quả thật là như vậy. Thị tẩm buổi tối vẫn ôn trạch trải rộng như trước, nhưng ban ngày dù không có việc gì, cũng đi tới nhìn ta một cái, ngẫu nhiên còn ngồi một lát, nói cười vài câu, mới chịu đi.

Mỹ miện phục sức chuẩn bị cho đại lễ lớn đã đưa tới, mỹ phượng có tua dài buông xuống, miện phượng ngậm ngọc, tua dài chỉ ngắn hơn mỹ hoàng hậu hai phân. Ta lắp bắp kính hãi, mở hòm đựng mỹ miện ra nhìn kỹ, lại thấy mỹ miện chẳng hề là ta màu hồng phấn như ta yêu cầu, chỉ nhạt hơn màu đỏ thắm một chút. Dưới ngọn đèn mờ nhạt, thoáng nhìn, ta còn tưởng rằng nó là màu đỏ thắm, lại thấy hình thù trên gấm đa dạng, một chim chín loại hoa cùng với thú duy trấn may bằng chỉ kim tuyến, mắt thú khảm trân châu, còn có phi thúy quấn quanh, không khác gì mỹ miện của hoàng hậu. Ta hỏi Khang Đại Vi, người chịu trách nhiệm mang đồ tới đây: “Khang công công, ngài có lấy nhầm không? Những thứ này rất khác với cái bản phi thấy ở Thượng chế phòng...”

Khang Đại Vi phe phẩy phát trần, nói: “Nương nương, nô tài tuyệt đối không có lấy nhầm. Tất cả đều do hoàng thượng tự chỉ định.” Nói xong liền xin cáo từ.

Nếu như không phải ta biết rõ phẩm chất của Khang Đại Vi, thực sự đã cho rằng hắn đang giăng bẫy hãm hại ta.

Đúng lúc hôm nay mẫu thân mang lễ phục của cung tỳ vào cung, đang ở trong phòng ta, thấy tình hình này, liền nói: “Xem ra hoàng thượng là muốn...”

Ta xoa tay ngăn bà nói tiếp. Trong mâm gỗ đàn hương màu đỏ thẫm, mỹ phượng(1) đồ trang sức đều đầy đủ, trên mâm vàng một mặt khắc hoa, ở trên là một con phượng hoàng, miện ngậm minh châu, lại gắn thêm trân châu màu trắng và lông công xanh biếc, nếu như không phải ta tinh mắt, hơn nữa sớm đã khắc sâu kiểu dáng mỹ miện vào trong đầu hơn mười lần, nhìn rõ tua ngọc thiếu hai phân, hoa cỏ cũng không nhiều như trâm của hoàng hậu, thì thực sự nhìn không ra cây trâm này có gì khác với đồ trang sức của hoàng hậu. Mắt thấy mẫu thân lộ ra vẻ vui thích, ta thầm nghĩ, hẳn dùng cái này để kích thích hoàng hậu, chẳng lẽ thực sự muốn động thủ sao? Hắn hẳn nhìn lâu như vậy, cũng nên động thủ rồi.

Mẫu thân thấy ta không vui, không khỏi kêu nhũ danh *của ta, nói: “Muội muội, chẳng lẽ không phải như vậy sao?”

(*Nhữ danh: Tên gọi thân mật khi còn nhỏ.)

Ta lắc lắc đầu, nói: “Mẫu thân, làm người phải tự mình biết mình. Mẫu thân giấu lại gia thế của chúng ta, nghĩ lại thân phận của phụ thân, liền biết có thể hay không. Triệu chính hiện giờ, dây mơ rễ má chi chít, chúng ta làm sao hiểu được.”

Mẫu thân nghe vậy, liền âm thầm gật đầu, “Nếu hoàng thượng không lật lại bản án phản quốc của lão gia, con thủy chung khó có cơ hội chuyển mình.”

Ta liền nói: “Mẫu thân, tuy vị trí kia vạn người đều cầu mong, nhưng cái gì cũng có giá của nó, nào có dễ ngồi như vậy?”

Mẫu thân liền thu nụ cười lại, nắm tay ta: “Muội muội, mẫu thân cũng chỉ mong cuộc đời con được bình an mà thôi.”

Ta nói với bà tin tức Ninh Tích Văn chết thảm, khiến tinh thần bà chán nản một hồi lâu. Ninh Tích Văn vừa đi, Ninh gia càng ít người. Có lẽ hoàng hậu sớm đã tính tường nhận ra điểm này, dù Ninh Tích Văn thật lòng nương tựa, cũng không khiến nàng hết nghi ngờ, chỉ vì Tích Văn thủy chung vẫn mang họ Ninh.

Việc Ninh Tích Văn sinh con liệt nào tuy không điều tra ra manh mối, nhưng ta có thể khẳng định, nàng ta chắc chắn đã động tay động chân. Với vậy cánh của nàng, muốn hại một đứa bé quả thực rất đơn giản. Lúc trước ta đối phó với Sur Viện Viện, chỉ hại thai nhi chưa thành hình của nàng mà thôi, nhưng hoàng hậu, lại để hài tử sống mà không bằng chết như thế, khiến ta vừa nhìn thấy đứa bé, liền đau đớn thấu xương, khiến Hạ Hầu Thần vừa nhìn thấy hoàng tử, liền áy náy tự trách, giống như một vết thương vĩnh viễn không thể khép miệng, chỉ cần động nhẹ vào, máu liền tuôn chảy không ngừng.

Nàng và Hạ Hầu Thần đều là người tàn nhẫn. Chỉ có người như vậy, mới có thể làm hoàng hậu, mới xứng với vị trí vương hậu kia.

Hạ Hầu Thần làm chuyện như thế, đã đẩy ta lên đầu sóng ngọn gió, bất quá ta đã chuẩn bị sẵn sàng, dù cho hấn không nở, ta cũng bằng lòng làm như thế. Nàng sẽ không bỏ qua cho ta, mà ta, cũng không thể buông tha nàng!

Tổ Tú hầu hạ giúp ta mặc mũ miện và y phục hiến tế mà Hạ Hầu Thần đã chuẩn bị vào, hai vai có một đoạn gấm thêu màu đỏ, đội mũ phượng miện ngậm minh châu, lại cấm trâm vàng lên cổ định, nhàn nguyệt quế ôm sát vào đầu, dùng một cành thoa vàng có chín đoá hoa làm trâm cài. Ai nấy đều lộ vẻ hâm mộ, Tổ Tú nói: “Nương nương, ngài mặc thân trang phục này, so với người ở Chiêu Thuần cung kia càng giống...”

Ta cũng không ngăn cản lời Tổ Tú nói. Bởi ta biết rõ, ta càng kiêu ngạo, càng khiến nàng ta hoảng loạn.

Ta lại muốn xem xem, nàng còn giả bộ đoan trang nhân thực đến bao giờ. Nàng ta càng tươi cười đoan chính bình thản, ta càng biết, sự căm hận nàng dành cho ta đã đạt đến đỉnh điểm.

Hạ Hầu Thần âm thầm nói với ta, chuyện Ninh Tích Văn điều tra không ra dấu vết. Ta lại kể những hành động của nàng ngày hôm đó cho hấn, hấn thân nhiên nói: “Trẫm biết nàng ấy làm, là đủ rồi, không cần chứng cứ gì để chứng minh nữa.”

Ta liền biết, tuy mặt ngoài Hạ Hầu Thần không nói gì, nhưng kì thực cũng như nàng hận ta, hấn cũng đã hận nàng ta tới cực điểm.

Phương pháp xử lý người khác, không chỉ có những cách đường hoàng, lén lút đâm người ta một đao, lại càng khiến người ta khó lòng phòng bị.

Giống như thủ đoạn nàng đối phó Ninh Tích Văn, Hạ Hầu Thần cũng đã sớm giảng thiên la địa võng để đối phó nàng.

Đến trước Triều Dương điện, sớm đã có một cỗ xe ngựa có mui khắc hoa văn hình rồng do tám con ngựa kéo đứng chờ trước điện, mà hoàng hậu cũng đã tới rồi. Nàng thấy ta, liền cười nói: “Muội muội cũng thật đúng giờ. Hôm nay tế lễ, hai tỷ muội chúng ta cùng theo giúp hoàng thượng, lại được xưng tụng thành giai thoại.”

Ta thấy nàng mặc áo dài màu đỏ sậm, tay áo rộng có hoa văn hình mây, trên đó lấy ba màu xanh lam, xanh lục, đỏ với các sắc độ đậm nhạt khác nhau thêu hình mây, trên vai phủ một cái khăn vàng kim có hoa văn kỳ lân, lại thêu những chùm hoa nhỏ buông xuống, đầu đội mũ có song phượng đuôi dài, cấm cành thoa có một bông hoa chín con chim (2), quả thật chỉ dài hơn ta hai phần mà thôi. Nàng khoác thêm một cái áo ngắn tay mỏng, theo lệ thì có cũng được mà không có cũng chả sao, chắc là vì muốn khác biệt với ta, mà tự thêm vào. Trong lòng ta cười thầm, nàng đã luống cuống tay chân rồi.

Chắc hấn nàng cũng đã phát hiện, Hạ Hầu Thần càng lúc càng cách xa nàng.

Ta cùng hoàng hậu, Hạ Hầu Thần ba người nhất tề đi ra Triều Dương điện. Hấn vận một thân long bào màu đen (3), trên có thêu mười hai loại hoa văn, mang mũ miện có mười hai chuỗi ngọc buông xuống, tay áo rộng càng khiến hấn càng có vẻ trầm ổn như núi, tăng thêm vài phần lạnh lùng kiêu ngạo. Ta không nhìn thấy biểu tình của hấn ẩn sau lớp màn ngọc, nhưng có thể nhìn thấy hoàng hậu không kim được chuyển ánh mắt về hướng hấn, tình cảm ẩn chứa trong thần sắc của nàng khó lòng mà miêu tả nổi.

Theo lệ bên phải quan trọng hơn, hoàng hậu liền từ bên phải xe ngựa mà vào, mà ta thì tiến vào từ bên trái. Khi hoàng hậu được nhóm cung nhân đỡ ngồi lên xe, Hạ Hầu Thần vẫn ngồi thẳng trong xe không động đậy, mà ta vừa mới bước lên xe, hấn liền nghiêng thân về phía bên trái, vươn tay về hướng ta. Ta nắm lấy tay hấn, mỉm cười với hấn, nhìn xuyên qua bờ vai hấn, mặt bên của hoàng hậu đã trở nên trắng bệch.

Ta thầm cười lạnh, chỉ một động tác nho nhỏ này, đã làm cho nàng đổi sắc mặt.

Nàng còn có thể nhẫn nhịn hay không?

Nghi thức tế lễ phải đi qua đường Bình Giang rộng nhất, thẳng nhất trong kinh thành đến trước thái miếu. Hai bên đường Bình Giang đều là nhà giàu có, cũng có các bách tính từ sáng sớm đã chờ hai bên đường chiếm chỗ quan sát. Cách hơn hai thước lại có thị vệ đứng canh, chặn người đi đường lại, không để họ chen lấn xô nhau về phía trước. Ba mươi sáu chấp sự(4) đi trước mở đường, theo sau là mười hai nội thị giám phe phẩy phát trần cùng tiến, sau nữa là mười hai cung nga tay nâng ngọc như ý(5), đỉnh vàng cùng đồ dùng để hiến tế, mà cỗ xe ngựa có mũi của chúng ta, thì đi chính giữa đội ngũ, chung quanh tất nhiên là có các thị vệ cưỡi ngựa mở đường bảo vệ.

Ta biết rõ cuộc tuần tra này chỉ là một màn diễn xuất, để bách tính trăm họ quan sát, cũng để các phú thương nhà giàu nhòm ngó. Mỗi động tác nhỏ nhất, cũng khiến mọi người bàn tán say sưa lúc rồi rảnh.

Trước mặt tuy có bức rèm che ngăn trở, nhưng lúc gió thổi rèm che bay lên, vẫn khiến những người chung quanh kinh hô thất thanh, lúc này Hạ Hầu Thần liền nghiêng người về hướng ta, “Nàng xem, lúc này dân chúng chung quanh sẽ chú ý đến ai?”

Lời nói đầy gai nhọn đâm nát lòng người như thế, nếu để hoàng hậu nghe thấy, không phải sẽ càng khiến cho nàng thất thố sao?

Ta quay đầu, nhìn hần nói: “Cho dù ai được chú ý, thần thiếp vẫn luôn luôn ở bên cạnh hoàng thượng.”

Tuy bức rèm che đã rũ xuống, nhưng ta nghĩ người ở bên ngoài đều nhìn rõ tình hình bên trong, hoàng hậu phải làm thế nào đây?

Nàng ngồi ngay ngắn bên cạnh Hạ Hầu Thần, hai tay giấu trong tay áo dài rộng, giống như một pho tượng sáp, vẫn không nhúc nhích. Ta có thể nhìn thấy tai nàng hơi hơi rung động, hoa văn dưới cổ áo dường như đang nhấp nhô gọn sóng. Đây là quà của Hạ Hầu Thần dành cho nàng, nếu nàng thất thố sẽ bị người đời cười chê.

Nhưng nàng chỉ có thể cắn răng chịu đựng, giống như khi ta tận mắt nhìn Ninh Tích Văn lia đời.

Hai bên đường có dân chúng quỳ lạy, hô to vạn tuế, cũng có dân chúng đốt hương cầu chúc. Xe ngựa chậm rãi đi tới trước, người ở phía ngoài cho rằng người trong xe là thần tiên cứu thế, nhưng ai có thể cứu rồi người trong xe đây?

Ta mơ hồ nhìn thấy có một ngôi đền thờ cao lớn được xây dựng bên đường, phía sau đền thờ là một con đường thẳng tắp có thể phi ngựa, tận đầu con đường kia là những tòa nhà có bức tường màu trắng, ngói lợp san sát, trước cửa sơn son có hai hàng thủ vệ, xiêm y sạch sẽ, trên tấm bảng là hai chữ to như lưỡi mác, Thời phủ, hóa ra con đường này đi qua Thời phủ.

Thời phủ quả thật không giống những tòa phủ đệ khác, do tiên hoàng đích thân đề tên, ngói xanh mái hiên đỏ thẫm, không có điểm nào không biểu hiện ra chuyện xưa trăm năm của tòa nhà này. Tạo cho ta một cảm giác, nó đã cắm rễ ở đây, như một gốc cây già trăm năm, rắc rối khó gỡ.

Hạ Hầu Thần nghiêng mặt qua nói: “Hoàng hậu, đây là nhà mẹ đẻ của nàng, có muốn đi xuống thăm một chút không?”

Phía trước đền thờ kia, có một người lão già râu dài dẫn theo mấy gia đình đứng chờ, cũng có vài vị nữ quyến đeo mạng che mặt đứng phía sau. Ta liếc nhìn qua, liền thấy quần áo trên người mấy người kia vô cùng tinh tế lịch thiệp, lại không quá mức lộ liễu, chắc đó là người nhà của nàng.

Hoàng hậu chỉ liếc nhìn về phía trước, bức rèm che đúng lúc này lại bị gió thổi lên, vang lên tiếng châu ngọc va vào nhau trong trẻo dễ nghe, lão già kia cùng nhóm gia đình, nữ tử với vàng quỳ xuống, nàng chỉ ngơ ngác liếc mắt nhìn bọn họ một cái, liền ngồi thẳng người lại.

Nàng mỉm cười nói: “Hoàng thượng, đang tiến hành tế lễ lớn, thần thiếp làm sao có thể quên mất phép tắc?”

Hạ Hầu Thần liền nói: “Hoàng hậu luôn luôn tuân thủ phép tắc.”

Thế là một đường yên lặng, thẳng tiến đến thái miếu.

Thái miếu nằm ở phía Nam kinh thành, cũng có thể coi là miếu thuộc hoàng gia. Xe ngựa ngừng trên quảng trường trung tâm của thái miếu, vừa xuống xe, liền trông thấy tất cả đồ dùng để tế lễ đều đã chuẩn bị sẵn sàng. Chủ tế là trưởng lão thái miếu, tất cả những người khác đều xếp hàng theo thể chế.

Sau khi nổi trống đốt pháo, đội nghi thức vào chỗ, tuân theo sự chỉ huy của chủ tế, ta cùng Hạ Hầu Thần, hoàng hậu liền đi vào vị trí, thành kính quỳ trên mặt đất dâng hương, hành đại lễ ba quỳ chín lạy, tiếp theo là tiến hành “Sơ hiến lễ”. Tế lễ lớn như thế này ước chừng sẽ mất hai ba canh giờ, sau “Sơ hiến lễ”, ngày thứ hai còn có “Á hiến lễ”, ngày thứ ba là “Chung hiến lễ”, cuối cùng mới “Đốt chúc văn, đốt lạy trắng”.

Lạy xong, liền quỳ xuống bô đoàn, trưởng lão thái miếu đọc chúc văn, lấy nước thánh vẩy lên người, để cầu năm sau thuận lợi hanh thông.

Ta chấp tay mà quỳ. Bảo trì trạng thái trang nghiêm, ba vị thánh tổ từ trên bàn thờ nhìn xuống, trong hương khói mờ mịt, ta cảm thấy giống như Ninh Tích Văn trên trời đang thương xót nhìn xuống, hiệu lệnh của đại sư xa xôi mơ hồ, hết thấy đều hư ảo không chân thật như thế.

Nghĩ đến cái chết thê thảm của Ninh Tích Văn, ta không kềm được nhìn về phía hoàng hậu bên kia, chỉ thấy dung nhan cùng hai bàn tay nõn nà của nàng, đúng là đoan trang như Quan Âm bồ tát, nào có ai biết sự xấu xa ẩn dưới lớp da kia?

Nhưng nhìn một hồi, ta lại phát hiện ra manh mối. Nàng cũng không hẳn là ngồi yên không động đậy, phía dưới xiêm y rộng rãi, hoa văn trên y phấp phất rung động, nàng ta dường như đứng ngồi không yên, nửa người dưới không kềm nổi cứ run rẩy vận vận.

Ta cùng nàng ấy ngồi song song phía sau Hạ Hầu Thần, theo lệ vị trí của ta thụt lui sau nàng thêm một khoảng, cho nên có thể thấy được rõ ràng. Dung nhan nàng vẫn trắng nõn như trước, gương mặt không có chỗ nào bất bình thường, chỉ có thân thể không ngừng rung động, tựa hồ trên thân thể nàng có

trăm ngàn con kiến đang cắn nuốt.

Ta liền biết tất cả những thứ Hạ Hầu Thần an bài, đã bắt đầu phát huy hiệu quả. Tại loại trường hợp trọng đại này, nếu nàng thất thủ, thì sẽ thành mối hận muôn đời.

Y phục nàng ta mặc hôm này, đều được chế tạo theo kiểu mẫu, phía trên thêu hoa văn, tinh mỹ vô cùng, nhưng mặt trong lại không thể phẳng mịn như loại y phục ngày thường nàng yêu cầu Tư chế phòng làm, ít nhiều gì cũng phải có đầu gút chỉ, mà loại vải may y phục, càng không thể mỏng manh mềm mại như loại nàng mặc thường ngày, đều dùng tơ lụa có vân chìm chế thành, tạo cho người mặc vẻ trang nghiêm thận trọng. Y phục này người bình thường như chúng ta mặc tự nhiên không có vấn đề gì, chỉ cảm thấy rất nặng mà thôi, mà nếu như nàng mặc, liền cảm thấy ngứa ngáy vô cùng. Thời gian càng lâu, nàng càng hành động nhiều, xiêm y ma sát với da thịt, sẽ càng cảm thấy ngứa ngáy, giống như kiến bò khắp toàn thân, chung quy sẽ có lúc nàng nhịn không nổi nữa, bạo phát ra.

Ta biết bắt đầu từ lúc lên xe, nàng đã cố gắng không động đậy thân thể, tận lực không để làn da ma sát với quần áo, nhưng đã là lễ tế lớn, làm sao có thể không cúi lạy nhận quà tặng, chấp tay tụng kinh?

Sự khác thường của nàng, đã khiến một vị trưởng lão chú ý, lúc di chuyển chung quanh chúng ta tụng kinh, thỉnh thoảng cũng bất chấp lễ nghi đánh giá nàng. Ta âm thầm lưu ý, thầm nghĩ đúng như Hạ Hầu Thần đã nói, đã bứt dây, tất phải động rừng.

Tất cả mọi chuyện, sẽ kết thúc vào buổi lễ ngày hôm nay.

Mùi hương nến càng đốt càng nồng, ta bị hương hun đến hơi sốt mặt, “Sơ hiến lễ” đã gần kết thúc. Kế tiếp đội nghi thức sẽ chuẩn bị “Á hiến lễ”, mà chúng ta thì được người ta dẫn qua thiên phòng nhỏ gần đó nghỉ ngơi. Khi Tổ Tử đỡ ta từ trên bồ đoàn đứng dậy, chỉ cảm thấy môi mệ mà thôi, mà hoàng hậu, phải có hai thị tì kéo mới đứng dậy nổi, Hạ Hầu Thần nhìn thấy, liền cau mày nói: “Hoàng hậu, thân thể nàng không thoải mái sao?”

Nàng lắc đầu, miễn cưỡng trả lời: “Thần thiếp quý lâu, nên chân hơi tê.”

Hạ Hầu Thần liền nói: “Những nghi thức tiếp theo cũng không thể để xảy ra nửa điểm sai lầm, trăm không muốn dân chúng chế giễu thêm nữa.”

Ta nhìn thấy khuôn mặt hoàng hậu trắng bệch. Tất nhiên là nàng hiểu ý tứ ẩn trong lời nói của Hạ Hầu Thần, hẳn sinh một hoàng tử ngọc đã thành trò cười cho người trong thiên hạ. Tuy không có bằng cứ chứng minh, nhưng mọi người đều biết ngọn nguồn của cả sự việc này là hoàng hậu. Nếu hoàng hậu còn phạm phải sai lầm, sẽ khiến hấn không thể nhịn được nữa.

Dù cho nàng xuất thân từ thế gia hùng mạnh nhất triều đại này, nàng có thể không chế biểu tình của mình, không chế nụ cười của mình, nhưng không thể không chế được tác dụng phụ của thuốc lên thân thể.

Ta tiến lên cười nói: “Xin hoàng thượng yên tâm, bất luận thế nào, hoàng hậu nương nương cũng sẽ không gây ra sai lầm tại trường hợp quan trọng cỡ này.”

Nàng nghe thấy câu này, ánh mắt lạnh nhạt liếc nhìn ta một cái, nói: “Nếu thần thiếp gây ra sai lầm gì, chỉ còn một mình muội muội ở đây, thần thiếp sợ rằng muội muội chống đỡ không nổi.”

Ta buông tay mà đứng, “Thần thiếp chưa bao giờ có ý nghĩ như vậy.”

Hạ Hầu Thần dẫn đầu đi ra, “Như vậy thì tốt.”

Chúng ta được đưa tới sương phòng nghỉ ngơi, “Sơ hiến lễ” hôm nay coi như đã hoàn thành tốt đẹp. Trong lúc hiến tế vẫn không được ăn thức ăn mặn, thái miếu liền chuẩn bị các món chay tinh xảo cho chúng ta.

Món phật thủ tam tợ, Hoa lan kim châm, Đậu hủ cuốn như ý (6,7,8) vân vân xếp đầy một bàn, tuy trên bàn không có thức ăn mặn, nhưng hương vị của đồ chay cũng tươi mát thanh nhã, cho thấy chủ trì thái miếu đã tốn không ít tâm tư. Vì cả ba người đều đang mặc lễ phục, tay áo rộng, hành động bất tiện, nên cung tỳ sau khi ăn thử liền dùng đũa bạc gấp thức ăn vào cái đĩa trước mặt chúng ta. Khi dùng bữa, đều có cung tỳ giúp chúng ta đỡ tay áo, để tránh làm bẩn phục sức.

Mũi miện và đồ trang sức, phải đợi đến tối mới được gỡ xuống, nặng thì nặng, nhưng tất cả đã có người hầu hạ, cũng không đến nỗi quá phiền toái.

Chỉ là bộ dáng đứng ngồi không yên của hoàng hậu khiến người ta cảm thấy buồn cười. Nàng đã là mẫu nghi của một nước, tự nhiên phải bảo trì phong thái đoan trang, lúc đi lại eo lưng phải thẳng tắp, vẩy không rung động, lúc ngồi xuống cũng phải uy nghi đường hoàng, nhưng ta thấy tuy nàng nỗ lực bảo trì hình thái khi ngồi trên ghế, khóe mắt lại giật giật, hiển nhiên là nhẫn nhịn rất khổ cực.

Ta liền nói với cung tỳ: “Hoàng hậu nương nương luôn thích ăn mặn, trong món phật thủ tam tợ có măng, chắc hoàng hậu nương nương cũng thích, người gấp cho nương nương đi.”

Cung tỳ gấp măng bỏ vào trong chén của hoàng hậu, nàng liền khiêm tốn nhã nhặn cười nói: “Đa tạ muội muội.” Lại hỏi Hạ Hầu Thần, “Hoàng thượng thích ăn cái gì?”

Hạ Hầu Thần liền chỉ món Hoa lan kim châm, nói: “Món ăn này tên hay, kiểu cách trăm cũng thích.”

Nàng liền vui vẻ nói: “Đề thần thiếp gấp cho ngài.”

Thực ra nàng vốn không cần phải làm việc này, đã có cung tỳ phục vụ, nhưng nàng đã nói vậy, liền có cung tỳ tiến lên đỡ tay áo cho nàng. Ta giương mắt nhìn lên, tay áo rất dài nhưng vẫn có thể nhìn thấy trên cổ tay nàng có những vết gãi hồng hồng. Hình như nàng đã phát hiện ra, co tay lại, mấy vết gãi kia lại bị tay áo che khuất.

Nàng gấp một đũa Hoa lan kim châm, muốn đứng dậy đi đến bên cạnh Hạ Hầu Thần, lại không biết vì sao, tay run lên, đũa buông lỏng, đũa thức ăn kia rơi vào trong mâm, tung tóe ra bốn phía.

Ta cười thầm trong lòng, lại gấp khác một đũa khác cho Hạ Hầu Thần, “Hoàng thượng, để thần thiếp gấp đi. Hoàng hậu sao làm được những chuyện lao động chân tay này?”

Hạ Hầu Thần liền cười nhẹ, “Chỉ có nha đầu thô thiển như nàng mới hợp ý trẫm.”

Ta liền dựa vào người hắn, giặt tay áo hắn, “Hoàng thượng, nghe ngài nói kia, nếu thần thiếp là nha đầu thô thiển, vậy hóa ra hoàng thượng là đầy tớ thô thiển à?”

Ta thăm quan sát hoàng hậu, thấy gương mặt nàng lúc trắng lúc xanh, nhất thời cứng đờ trong bữa ăn, đũa còn đưa trên không trung, thật lâu sau vẫn không buông xuống.

Ta biết Hạ Hầu Thần đang ép nàng, bức nàng xé bỏ tư thái thanh tao lịch sự kia, bức nàng hành động, bức nàng không thể nhịn được nữa!

Không cần phải bàn bạc trước, ta và Hạ Hầu Thần cũng phối hợp vô cùng ăn ý.

Nàng đột nhiên nói: “Hoàng thượng đã có muội muội, chắc hẳn không cần thần thiếp hầu hạ nữa, vậy thần thiếp liền đến thiên phòng, niệm kinh Phật xin trời xanh phù hộ thiên triều ta, hoàng thượng, ngài thấy được không?”

Ta vội vàng đứng dậy hành lễ, nói: “Hoàng hậu nương nương, xin ngài yên tâm, hoàng thượng có thần thiếp bên cạnh, tất nhiên sẽ không xảy ra sai lầm gì, nếu hoàng hậu mệt mỏi, thì đến thiên phòng nghỉ ngơi đi.”

Nàng được cung tỳ bên cạnh dìu đi, không có nàng, Hạ Hầu Thần liền cho người hầu hạ lui ra hết, trầm mặc thật lâu sau mới nói: ” Tất cả những chuyện trẫm làm, nàng đã hiểu chưa?”

Ta gật đầu nói: “Thần thiếp hiểu hết rồi, thần thiếp sẽ giúp ngài đạt thành tâm nguyện!”

Hắn đang cầm trong tay một đôi đũa, nghe lời ta nói, đột nhiên ném đôi đũa xuống mâm, trừng ta, “Ta không hiểu tại sao nàng lại khó dạy đến mức này?”

Ta thấy hắn lại nổi cơn khó chịu, cũng không xưng trẫm, còn tự xưng là “Ta”, không rõ nguyên do nên cũng trừng mắt lại.

Vừa rồi hắn ném đũa dùng sức hơi nhiều, khiến thức ăn trên bàn bắn tung tóe, có mấy sợi trong món Phật thủ tam tư bay lên trên món hoa lan kim châm, rất là kỳ cục.

Ta ngờ ngác nói: “Hoàng thượng, tất cả những gì ngài làm thần thiếp đều hiểu nha, cho nên thần thiếp mới giúp ngài. Ngài làm mọi việc đều vì diệt trừ gian thần, chẳng lẽ thần thiếp nói sai gì sao?”

Hắn lập tức đứng phắt dậy, bỏ đi ra ngoài, tà áo dài vung trên ghế, thiếu chút nữa lòi ngà cả ghế dài. Ta vội vàng đi theo, tuy rằng mặc loại y phục này đi không được nhanh, nhưng trước khi hắn ra khỏi cửa cũng kịp hỏi: “Hoàng thượng, ý ngài là sao?”

Hắn lại trừng mắt, mắt như tia sáng lạnh buốt, không thèm để ý tới ta, bỏ đi một mạch.

Chờ ta đuổi tới cửa, chỉ thấy hắn vận trường bào đi trên hành lang dài làm bằng gỗ, Khang Đại Vi lưng còng đi theo phía sau, vừa đi vừa nói gì đó, mơ hồ truyền tới mấy câu: “Hoàng thượng. . . Ngài lại cùng. . .?”

Ta thăm nghĩ, gần vua như gần cọp, đúng là như vậy mà!

Hai người liên tiếp bỏ đi, còn thừa lại mình ta ăn!

Đêm đó ba người chúng ta ngủ trong thái miếu. Miếu thờ Hoàng thất tất nhiên là không giống bình thường, rất nhiều phòng ốc, sớm đã phái người đến quét dọn sạch sẽ, trải thêm chăn gấm, trên bàn ghế dài đều có trải tranh thêu. Kiến trúc phòng ốc trong thái miếu cũng khá hoàn mỹ, không thể sánh bằng hoàng cung, nhưng cũng được coi là thượng thừa, hơn nữa cây cối ở thái miếu cao ngút trời, yên tĩnh dị thường, có một loại không khí rất khác với hoàng cung phú quý.

Cởi bỏ mũ miện lễ phục trên người, lại tháo hết trâm cài, mặc thường phục vào, dùng nước giếng thái miếu đun lên tắm gội, khiến người đầy hương phật, Tổ Tử mở tóc ta ra, nhẹ nhàng chải giúp ta. Ta nhắm mắt dưỡng thần, trong lòng nghĩ đến một màn lúc ban ngày, thăm nghĩ rốt cuộc hoàng thượng có ý gì? Ta cũng xem như là một người thông minh cơ trí, nhưng mỗi khi đến trước mặt hắn liền thất thố như cụng đầu vào vách tường, chẳng lẽ ta hiểu sai ý hắn sao?

(1)Mũ miện của hoàng hậu:†

(2) Lễ phục của hoàng hậu: Trong truyện là màu đỏ. ↑

(3) Lễ phục của hoàng thượng: ↑

(4) Chắp sớ: Người mặc thâm y màu trắng viền đen, đội mũ cao hình chữ nhật, dẫn đầu trong các lễ tế. ↑

(5) Ngọc như ý: ↑

(6) Món phật thủ tam tơi: Gồm có phật thủ, măng và cà rốt xắt sợi, sau đó xào qua. ↑

Cây phật thủ:

(7) Hoa lan kim châm:

(8) Đậu phụ cuộn như ý: Đậu phụ băm nhỏ, cuộn bằng lá tào phớ, chiên sơ, cắt khúc vừa ăn.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Hí khúc Liên Hoa Lạc (1) đã kết thúc, cá chết thì lưới rách.

Đang cân nhắc, lại cảm thấy da đầu bị kéo đau, ta không khỏi hoảng hốt hô lên một tiếng, mắng: “Tổ Tú, buổi tối ngươi chưa ăn cơm sao?”

Không biết từ lúc nào, Tổ Tú đã từ sau lưng đi tới bên cạnh ta, lẩm bẩm: “Nương nương, không phải nô tỳ... “

Ta quay đầu trông thấy nàng, ngạc nhiên nói: “Ngươi ở đây? Vậy người đứng sau lưng kéo da đầu ta là ai?”

“Là trẫm...” Phía sau ta có người rầu rĩ nói.

“Hoàng thượng...” Ta kinh ngạc muốn đứng lên, không nghĩ đến lại bị hất kéo tóc, lập tức té xuống ghế. Da đầu đáng thương của ta ba phen mấy bận xảy ra chuyện, đều liên quan đến hân, hiện giờ ta đã không còn sợ hân, liền không kềm được, nói: “Hoàng thượng, ngài thích nghịch tóc thần thiếp à?”

Tóc lập tức bị hân buông ra, xoa trên đầu vai rơi xuống giữa lưng, có một ít còn bị hất tới trước, che kín mặt, trong miệng mũi cũng toàn là tóc. Ta đưa tay hất lớp tóc trên trán, phát hiện sau một hồi, ánh mắt hân càng trở nên khó lường hơn. Bóng người chiếu vào trong gương, mơ hồ giống như là hư ảo.

Hân trầm mặc nửa buổi, mới xoay người sang chỗ khác, ngồi ở trên ghế dựa, đưa tay tiếp nhận chén trà Tổ Tú dâng, uống một hớp, nói: “Mấy ngày gần đây, nàng nên cẩn thận.”

Ta gật đầu. Không cần hân nói, ta cũng phát hiện có chỗ cổ quái, tuy tế lễ canh phòng sâm nghiêm, nhưng chung quy ta luôn cảm giác có mấy kẻ khả nghi đã thâm nhập vào, chắc hẳn hân muốn mau chóng giải quyết tất cả những chuyện này, nên mới giăng một cái lưới thật lớn như thế.

Thấy ta không hỏi lại, hân liền biết ta đã hiểu hết, bèn thờ dãi: “Có vài chuyện nàng lại rất rõ ràng.”

Ta hỏi ngược lại: “Hoàng thượng cho rằng có những chuyện thần thiếp không rõ ràng sao?”

Hân cực kỳ cổ quái liếc nhìn ta, rồi không nói gì nữa. Ta như lọt vào trong màn sương mù, vẫn ngược mắt nhìn hân, yên lặng chờ hân giải thích. Nào biết đầu hân đã không giải thích, còn đứng dậy đi thẳng ra cửa. Hân mặc một bộ thường phục, thoát nhìn cực kỳ mềm mại, khi đi lại vài dật liên dán lên trên người, cực kỳ sinh động dễ nhìn. Ta ngỡ ngàng thất thần, hân đã đi đến cạnh cửa, ta không nhìn được lại truy hỏi thêm một câu: “Hoàng thượng, ngài không nói, làm sao thần thiếp biết được?”

Hân hừ một tiếng, vội vàng bỏ đi. Mối chớp mắt, góc áo màu đen của hân đã lóe lên bên mép cửa rồi biến mất.

Ta ngây ngốc đứng trong phòng ngó ra nửa buổi, Tổ Tú nhẹ giọng hỏi ta: “Nương nương, nghỉ ngơi nhé?”

Lúc này, ta mới bừng tỉnh khỏi giấc mộng, nói: “Nghỉ ngơi đi.”

Ngày thứ hai chính là ngày lành tháng tốt, rất thích hợp tổ chức “Á hiến lễ”. Từ sáng sớm ta đã mặc xong y phục cùng mũ phượng, chờ đợi người gác miếu dẫn đường đến đại điện tế lễ, không ngờ chờ mãi vẫn không thấy ai tới, ta hơi sốt ruột, kêu Tổ Tú đi xem xét. Chỗ ta ở, là một biệt viện chỉ có duy

nhất một cửa ra vào, Hạ Hầu Thần đã phái thị vệ coi chừng. Tổ Tú chưa ra khỏi viện, liền kinh hoàng lui trở về, bẩm báo với ta: “Nương nương, không biết vì sao bên ngoài có rất nhiều thị vệ canh giữ.”

Ta cả kinh, nghĩ đến đủ loại dấu hiệu ngày hôm qua, liền định đi ra ngoài nhìn một cái. Nào biết mới vừa đi tới giữa sân, đã nhìn thấy Khang Đại Vi vội vàng tiến đến, hành lễ xong liền bẩm báo: “Nương nương, hoàng thượng muốn ngài ở yên trong viện chờ, tể lễ lớn sẽ tiến hành sau.”

Ta liền hỏi: “Khang công công, bên ngoài xảy ra chuyện gì? Cứ giãi dai, e rằng qua giờ tốt mất.”

Khang Đại Vi nói: “Nương nương, không có chuyện gì lớn, có mấy tên trộm cướp nửa đêm xông vào, hoàng thượng đang ra tay xử lý. Ngài cứ an tâm”

Ta cẩn thận nhìn sắc mặt Khang Đại Vi, thấy hần vẫn trấn định hờ hững như thường, nhưng ta biết rõ, hần càng giả bộ như không có việc gì, thì càng có chuyện. Ta biết không thể moi thêm được gì từ hần, liền nói bóng gió: “Khang công công, không bằng bản phi tới chỗ hoàng hậu đi, ít nhiều gì cũng có thể chăm sóc lẫn nhau?”

Khang Đại Vi cười nói: “Nương nương, thủ vệ chỗ ngài là do hoàng thượng đặc biệt phái đến bảo vệ ngài, đương nhiên là không giống với hoàng hậu, nương nương, ngài đừng làm khó lão nô mà.”

Trong lòng ta liền hiểu ngay, nói: “Nếu đã như thế, chỗ bản phi không có chuyện gì, công công có thể đi!”

Ta đoán không sai, tuy rằng ở ngoài mặt Khang Đại Vi ra vẻ trấn định, trong lòng lại rất gấp gáp, vừa nghe ta nói như thế, lập tức vùng phát trận, thi lễ cáo từ.

Cửa viện tự nhiên có người đóng kín lại. Ta không nghe được bên ngoài đang phát sinh chuyện gì, chỉ cảm thấy chung quanh yên tĩnh đến đáng sợ, không có một tiếng muỗi bay, những cây cỏ thụ chọc trời bao phủ, khiến cả viện như một hòn đảo biệt lập bị người ta lãng quên.

Ta nhìn thấy thần thái bất an của Tổ Tú và những cung tì khác, mặc dù sự bất an mơ hồ đã như dòng nước lặng lẽ thấm thấu vào đáy lòng, vẫn quay đầu nói với Tổ Tú: “Nếu đã như thế, vai bản phi hơi mỏi, người tới giúp bản phi xoa bóp đi.”

Tổ Tú và mọi người thấy ta trấn định như thế, liền liếc mắt nhìn nhau. Lấy lại bình tĩnh, Tổ Tú liền đi tới đối diện giúp ta bóp vai.

Không khí bên trong trầm mặc đến gần như đông cứng, lại thiếu một chút hoảng loạn. Ta biết, dù bên ngoài phát sinh chuyện gì, ta cũng chỉ có thể ngồi ở đây yên lặng chờ, ta không thể giúp gì cho Hạ Hầu Thần, chỉ tận lực không khiến hần phân tâm mà thôi.

Ta hiểu hần rất rõ. Hần đặc biệt sai Khang Đại Vi tới an ủi ta, cho thấy tình huống bên ngoài phi thường ác liệt. Ta chỉ có thể lặng lẽ chờ đợi, không để hần rối loạn thêm.

Đốt một ít hương liệu, khói lượn lờ dâng lên, mùi đàn hương thanh đậm mà không gắt, có thể khiến tinh thần người ta buông lỏng. Tuy ngoài mặt ta vẫn thản nhiên như không có gì, kì thực trong đầu không ngừng suy xét. Rốt cuộc bên ngoài đã xảy ra chuyện gì mới khiến hần căng thẳng như gấp đại địch?

Ta mơ hồ đoán ra, lại không dám nghĩ tiếp.

Khang Đại Vi tùy tiện bảo là mấy tên trộm cướp, không thể xóa đi sự khẩn trương và nghi ngờ trong lòng ta.

Cho nên, khi bên ngoài có tiếng gõ cửa mơ hồ truyền vào, Tổ Tú lại không thấy đâu, ta liền lập tức bật người đứng dậy.

Nắm tay của Tổ Tú còn khựng lại giữa không trung, hỏi ta: “Nương nương, nô tỳ gõ quá mạnh sao?”

Ta lắc đầu, nghiêng tai lắng nghe, liền nghe thấy trong viện mơ hồ có tiếng người truyền tới. Không biết vì sao, lúc này ta lại nghĩ đến những lời Ninh Tích Văn từng nói: tỷ ты, tỷ không nhớ sao, từ nhỏ, tai mắt muội đã linh mẫn hơn người bình thường.

Ta nghĩ, không phải tai mắt Tích Văn linh mẫn hơn người bình thường, mà bản năng đã khiến tai mắt nàng trở nên linh mẫn. Lúc này, Tổ Tú chưa nghe thấy, nhưng ta đã nghe thấy giọng nói quen thuộc kia.

Quen thuộc đến nỗi ta không muốn tiếp tục nghe nữa.

“Bản cung tới thăm muội ấy... không được sao?”

“Hoàng hậu nương nương, hoàng thượng có lệnh, bất kỳ ai cũng không được đi vào...”

Tiếp theo đó là tiếng đao thương va chạm vào nhau.

Ta liền biết muốn tránh cũng tránh không được nữa, nói: “Tổ Tú, theo bản phi đi nghênh đón hoàng hậu nương nương đi.”

Ta dẫn đầu bước ra đại sảnh, đi vào trong viện. Từ cửa lớn ngoài sân, ta nhìn thấy nàng thướt tha bước tới, áo khoác ngắn tay mỏng, khăn quàng vai màu vàng, thân mặc lễ phục màu đỏ thẫm, đầu đội mũ phượng, hai bên mai có trâm cài đóng đưa, vô cùng long trọng, chính là trang phục tể lễ.

Đi theo nàng, là đám cung tỳ, còn có thêm vài người lạ mặt.

Kim tuyến trên khăn quàng vai của nàng lấp lánh dưới ánh mặt trời, khiến mắt ta đau xót. Gương mặt nàng vẫn tươi cười thân thiết hòa ái như cũ, lại bao hàm vẻ chăm chọc.

Ta đi lên nghênh tiếp nàng, hành lễ rồi nói: ”Sao hoàng hậu nương nương không chờ trong viện mình, chẳng lẽ đã nhìn trúng chỗ ở mát mẻ của muội sao?”

Đám người lạ mặt kia tình rụi bao vây bốn phía, mà bên cạnh ta, chỉ có mình Túc nương mà thôi.

Nàng thấy ta trấn định tự nhiên, có vài phần bội phục, nói: “Bất cứ lúc nào, bản cung cũng không nhìn thấy khuôn mặt kinh hoàng thất thổ của muội muội, đúng là tiếc nuối nhất đời bản cung.”

Ta nhẹ nhàng cười: “Bản phi vốn xuất thân bản hàn, lúc niên thiếu đã trải qua hầu hết mọi chuyện, vài lần suýt nữa đã chết oan uổng, vì vậy đối với thân thiếp mà nói, tất cả mọi chuyện đều bình thường.”

Hoàng hậu đi đến bên cạnh ta, chỉ cách ta vài bước. Ta ngửi được trên thân thể nàng truyền tới mùi hoa nhàn nhạt, đó là mùi thơm phát ra từ son phấn Cao Xương quốc tiến cống.

Nàng chăm chú đánh giá ta, thờ dãi: “Muội muội quả thật không giống người thường. Mấy kẻ tiện dân từ dưới bùn bò lên, quả thật rất khác lạ. Không giống hoàng thượng, không giống bản cung, cũng không giống các phi tần khác, khó trách hoàng thượng mê muội đến thế!”

Nàng liên tục nói, ngữ khí vừa nhanh vừa vội, khí thế như sấm sét đánh về phía ta.

Chúng ta đứng quá gần nhau, ta lại tiến lên mấy bước, cười nói: “Hoàng hậu cho rằng bản phi không giống người thường, nhưng bản phi lại không biết mình khác thường chỗ nào. Cảm phiền hoàng hậu nói cho bản phi nghe, bản phi có điểm gì khiến hoàng hậu chú ý?”

Nàng quay mắt nhìn bốn phía, cười ra tiếng: “Đám nô tài các nơi xem kia, nàng ta cư nhiên còn dám mở miệng hỏi bản cung nàng có gì khác thường? Nàng ép bản cung đến không thở nổi, còn hỏi bản cung mình có gì không ổn?”

Ta nói khẽ: “Nương nương, sợ rằng chỉ có nương nương tự ép mình thôi?”

Gương mặt đoan chính bình thản của nàng lộ ra sự điên cuồng, trong mắt đều là thù hận, nhìn ta, cứ như nhìn kẻ thù truyền kiếp. Nàng đã không thêm che dấu nổi căm hận dành cho ta nữa, hận đến ăn vào tim gan.

“Bản cung chưa bao giờ hao hết tâm lực đi lấy lòng một người đến như vậy, lấy lòng thì thôi đi, còn không nhận được chút hồi báo nào. Tuy hấn tôn ta làm hậu, nhưng trong mắt lại không hề có sự tồn tại của bản cung. Chỉ cần người ở bên cạnh, tâm mắt hấn sẽ dán chặt lấy người, nhưng thứ bản cung truy cầu đề ý, người lại không thèm đề ý chút nào. Nhớ lúc bản cung vừa vào cung không bao lâu, người cũng an phận thủ thường, không khiến ta chú ý, nhưng lại có cung nhân tới báo với ta, nói một đêm Sur Viện Viện thị tắm kia người bị triệu đi, nói là đi thêu váy, nhưng sau đó hấn lại đến Lan Nhược hiên. Ta tận mắt nhìn thấy người chạy xuyên qua con đường mòn trước mặt tấm cung của ta, vội vàng chạy về Lan Nhược hiên. Ta còn tận mắt nhìn thấy hoàng thượng trốn sau một gốc cây hoa, ním cười dịu dàng nhìn người, thường thức vẻ chật vật của người. Tuy hấn đứng trong bóng tối, nhưng đôi mắt lấp lánh sáng ngời như thể các vì sao trên bầu trời đều nằm trong mắt hấn. Kể từ lúc đó, ta đã biết, đối thủ sừng sỏ nhất của ta ở trong cung, chính là người!”

Trong lòng ta lạnh buốt, bỗng nhiên hiểu ra tất cả. Hết thấy ngọn nguồn, đều bắt đầu từ một đêm kia. Một đêm kia, tất cả những việc Hạ Hầu Thần làm, đã chôn xuống nằm móng oán hận. Sự oán hận của Sur Viện Viện bị ta phát hiện, cho nên, ta lập tức hành động, nhưng sự oán hận của hoàng hậu lại bị nàng ẩn giấu, ta chỉ nhìn thấy bề ngoài đoan trang hiền hoà của nàng, cho rằng nàng là người có thể dựa thế, lại tạo cơ hội để nàng liên tiếp hãm hại.

Ta chỉ biết cười khổ: “Nếu nói mưu kế chồng chất, hoàng hậu thật xứng với những từ này.”

Hoàng hậu nói: “Người có biết từ nhỏ ta đã được giáo dục, bồi dưỡng như thế nào không? Tuy ta đọc 《Nữ huấn》《Nữ giới》, nhưng đồng thời cũng được dạy xử lý những kẻ gây trở ngại không chút nương tay. Mẫu thân ta là vợ cả, bà đã đề ta tận mắt nhìn thấy bà ung dung nhàn nhã bóp chết những thiếp thất có mưu đồ leo lên như thế nào. Bà nói cho ta biết, về sau ta không phải vào cung, thì sẽ được gả vào những gia tộc lớn, tất cả những việc này đều là tất yếu, nếu không, sẽ bị ăn đến ngay cả xương cốt cũng không còn.”

Ta thấy nàng không ngừng nói chuyện, hoàn toàn trái ngược với bộ dáng thận trọng từ lời nói đến việc làm ngày thường, liền biết chắc cơ thể nàng cuối cùng đã xảy ra biến hóa, khiến tính tình nàng thay đổi, quyết định dẫn dụ nàng: “Hoàng hậu nương nương, ngài bắt đầu hận thân thiếp từ lúc nào, thân thiếp hoàn toàn không phát giác, còn cho rằng ngài luôn đoan chính bình thản. Ở trong cung thân thiếp không có chỗ dựa, mà ngoài cung, nhà ngoại cũng không thể trợ giúp thân thiếp được gì, vào lúc đó, thân thiếp đã một lòng một dạ muốn làm tỷ muội hài hoà với hoàng hậu.”

Nàng lạnh lùng cười: “Bản cung không nghĩ đến người lại chủ động thận cận. Hoàng thượng ba phen mấy bận kêu ta cách xa người một chút, chỉ càng làm cho ta cảm giận hơn. Không phải hấn đang ghen bởi vì người không nương tựa vào hấn mà lại tìm đến ta sao? Chỉ là chính bản thân hấn cũng không phát hiện ra thôi.”

Ta đành nói: “Nương nương là hoàng hậu, phi tần trong hậu cung đông đảo như thế, nương nương muốn độc chiếm, làm thế nào giành lại tất cả bọn họ đây?”

Nàng lắc đầu nói: “Phi tần trong hậu cung tuy nhiều, nhưng không một ai có thể gây ảnh hưởng lớn đến hấn như thế. Người biết không, lúc người ra tay với Sur Viện Viện bản cung đã muốn một công đôi việc loại trừ người, đáng tiếc người quá giào hoạt, làm việc không lưu lại chút vết tích nào, khiến bản cung không bắt được nhược điểm.”

Ta thầm kinh ngạc, tâm kế người này phải một chín một mười với Hạ Hầu Thần, khó trách Hạ Hầu Thần không chọn người khác mà lại chọn nàng làm hậu. Khang Đại Vi đã từng nói một câu, cái gì mà không phải cùng một loại người, sẽ không ở cùng một nhà. Trong mắt ta, nàng và Hạ Hầu Thần mới chân chính là người một nhà, chỉ không ngờ lại ra nông nổi như thế.

Ta khuyên nàng: “Hoàng hậu nương nương, dù cho không có thần thiếp, hoàng thượng vẫn sẽ sủng hạnh người khác. Ngài ấy là hoàng đế, là ngôi cửu ngũ*, nếu như về sau nương nương còn tiếp tục hãm hại hoàng tử như những gì đã làm với Ninh quý nhân, sẽ có ngày bị hoàng thượng chán ghét.”

(* Trong Kinh Dịch của Trung quốc cao nhất là quẻ chín mươi chín, ngôi vua tức thiên tử _ con trời mạng cách là quẻ thứ chín mươi lăm, cửu ngũ chỉ tôn. Chỉ có thượng cổ thành hoàng mới có mạng cách cửu cửu.)

Ta vẫn không hiểu được, vì sao Ninh Tích Văn lại sinh hạ hoàng tử liệt nào. Gia tộc chúng ta cũng chưa từng có chứng bệnh này, mà ta chẳng hề tin vào chuyện ngẫu nhiên, chỉ có thừa dịp nàng không ngừng nói chuyện, tìm cách giải đáp câu đố này.

Nàng quả thật cười nói: “Bản cung còn cho rằng người sẽ không hỏi gì đến muội muội của người. Xem ra bản cung đoán không sai, người cũng còn lại chút lương tâm.” Nàng đưa tầm mắt nhìn về phía xa, có chút mê mang, “Một lần kia cũng chỉ thiếu một chút, người sẽ mang tội danh đồ phụ, bản cung lại thừa cơ đẩy người vào lãnh cung. Dùng một miếng thịt trong bụng Ninh Tích Văn để thay đổi tiền đồ của người, chỉ tiếc...”

Ta nói: “Đến phút cuối, hoàng hậu lại nhân từ nương tay, không muốn lấy tánh mạng đứa bé trong bụng Ninh quý nhân nữa.”

Nàng lạnh lùng trả lời: “Cũng không phải ta không muốn, mà là ta không dám. Khi ta nhận được tin Khang Đại Vi xuất hiện gần đó, bản cung đã biết, hấn che chở cho người! Nếu bản cung ra tay, hấn sẽ thực sự nổi giận!”

Ta thở dài: “Chỉ tiếc, muội muội thần thiếp mệnh khổ, cuối cùng cũng không trốn thoát khỏi tay ngài!”

Nàng nhìn ta: “Người vẫn còn biết thương tiếc cô muội muội kia à? Bản cung đã điều tra rõ rồi, mục đích người đưa các nàng đến Triều Dương am là cái gì? Muội muội của người cũng thông minh lắm, chỉ gợi ý một chút, liền khẳng khái một mực đi theo bản cung.”

“Chỉ tiếc muội ấy thủy chung vẫn nhờ không đúng người.”

Trong lòng ta âm thầm gấp gáp, nàng nói tận đầu tận đuôi mà vẫn không chịu nói ra vì sao Ninh Tích Văn lại sinh hạ hoàng tử ngốc. Nếu như biết rõ ngọn nguồn, nhiều khi còn có thể nhờ ngự y trị liệu?

Thần sắc nàng tuy điên cuồng, nhưng đầu óc vẫn sắc bén như trước, “Người muốn biết nguyên nhân vì sao Ninh Tích Văn lại sinh ra một đứa bé ngu ngốc chứ gì?”

Sao bản cung phải nói cho người biết? Người đừng vọng tưởng nữa! Căn bệnh kia nó đã mắc từ trong bụng mẹ rồi, cả đời cũng sẽ như vậy, dù người có mời bao nhiêu danh y cũng vô dụng thôi!”

Trong lòng ta trầm xuống, nói: “Kỳ thật tại sao người lại làm thế, người đã thích hoàng thượng, lại dùng thủ đoạn như thế khiến ngài ấy thương tâm, làm sao ngài ấy chịu nổi?”

“Hắn thương tâm? Hắn sẽ thương tâm sao? Những người khác hắn hoàn toàn không để vào mắt, đứa con của Sur Viện Viện không còn, hắn chưa từng nhỏ một giọt nước mắt. Hơn nữa, hậu cung nhiều phi tần như vậy, chỉ cần người chết, qua không bao lâu, bọn họ sẽ sinh cho hắn rất nhiều con. Con các nàng sinh ra, bản cung sẽ chăm sóc cẩn thận, đến lúc đó, bản cung lại là mẫu nghi mẫu mực trong thiên hạ!”

Thì ra, mục tiêu của nàng, chỉ có một mình ta mà thôi. Vì muốn làm ta thương tâm, nàng đã dùng Ninh Tích Văn. Chiêu thức ấy quả thật rất thành công, mỗi khi ta thấy đứa trẻ kia, sẽ nghĩ đến gương mặt trắng như tờ giấy của Ninh Tích Văn trước khi lâm chung.

Trong mắt ta lộ ra vẻ âm trầm, “Người cũng biết mà, tất cả những gì ta ta làm, đều vì sinh tồn mà thôi. Không phải ta muốn tranh đoạt, mà là gia tộc cùng thân phận hoàng hậu của người, khiến ta không thể không đối phó người.”

Không biết có phải thần sắc ta ảnh hưởng đến nàng hay không, nàng cũng buồn bã âm trầm: “Người không tranh không giành, tự nhiên sẽ có người buộc người phải đi tranh đi giành, còn có người giúp đỡ người tranh giành. Ta đã như thế, còn người, sao có thể không như thế?”

Nàng vẫn không muốn nói ra chuyện đã hại Ninh Tích Văn như thế nào. Trong lòng ta âm thầm gấp gáp, liền nói thẳng: “Người đã muốn xử lý ta, sao không để ta làm một con ma hiểu chuyện?”

Nàng cười cười, nhẹ giọng than thở: “Nữ nhân như người, dưới đáy lòng lại vẫn còn một chỗ mềm mại. Cũng được, nếu đã như thế, bản cung sẽ làm việc tốt một lần. Người còn nhớ lúc Ninh quý nhân mới mang thai, cả ngày đều gắn hoa cài chuồn chuồn trên đầu tóc không? Chỉ vì Hạ Hầu Thần tâm huyết dâng trào khen ngợi nàng một câu, nàng ta liền cả ngày kêu người bắt chuồn chuồn, để lấy đôi cánh mỏng kia, dùng bút lông dính bột vàng vẽ hoa văn, gắn lên đầu. Vừa khéo thay, bản cung biết có một loại côn trùng hình dáng tương tự với chuồn chuồn. Tuy chúng nó giống chuồn chuồn, lại không phải là chuồn chuồn, bị người ta gọi là chuồn chuồn kim. Chúng nó bay chậm, vỏ cứng yếu ớt, nhưng lúc cực đói, lại ăn thịt cả đồng loại, càng thích ăn ấu trùng nước đục dơ bẩn. Nghe ngự y nói, thứ côn trùng như thế không thể chạm phải, chạm phải, liền nhiễm dịch bệnh. Người mang thai chạm phải, sẽ sinh ra quái thai. Bản cung liền sai người đến vùng dịch bệnh bạo phát góp nhặt thật nhiều mang về, thả ra nuôi trong ngự hoa viên. Nàng ta thấy được, mỗi ngày đều kêu cung tỳ đi bắt. Người đã chú ý đến tình huống của nàng ta, chắc hẳn cũng biết lúc nàng ta mang thai ba bốn tháng, có bị bệnh vặt ba bốn ngày, chỉ là phong hàn mà thôi, sau đó đã được chữa khỏi. Bản cung còn cho rằng kế này đã thất bại, không ngờ bản cung vẫn thành công tốt đẹp! “

Nàng cười ha ha, vạn phần đắc ý, “Ngươi nhìn xem, mặc cho ai che chở ngươi cũng rơi vào tay ta thôi. Bản cung vẫn sẽ thành công, khiến ngươi chết không có chỗ chôn thân. Đợi đến khi hoàng thượng từ địa bàn của bọn trộm cướp trở về, sẽ cho rằng các ngươi bị trộm cướp giết hại, đến lúc đó, bản cung vẫn là người đứng đầu hậu cung, nhận hết sự sủng ái của hoàng thượng.”

Ta thương hại nhìn nàng, không nói một lời, lại chọc nàng phát khùng lên, lạnh lùng nói: “Ánh mắt ngươi như thế là có ý gì? Chẳng lẽ ta nói sai sao?”

Ta thờ dãi: “Tuy hoàng hậu nương nương thông minh tuyệt đỉnh, nhưng thủy chung vẫn không nhìn rõ con người hoàng thượng. So với sự tưởng tượng của ngươi hoàng thượng càng lợi hại hơn, ngươi đấu với ngài ấy, chỉ là lấy trứng chọi đá mà thôi.”

Gương mặt nàng hiện lên vẻ sợ hãi, giống như hoàng thượng đang nấp tại một nơi bí mật gần đó nhìn chăm chăm vào nàng, nhưng trong nháy mắt liền khôi phục sự trấn định, “Không sai, hần là hoàng thượng, đối với hần, triều chính, đế vị là quan trọng nhất. Tuy ngươi cũng đã chiếm được một vị trí nhất định trong lòng hần, nhưng qua một thời gian, trong cung mỹ nhân đông đảo, hần sẽ dần dần lãng quên ngươi, sự oán hận dành cho bản cung cũng sẽ dần dần phai nhạt. Huống chi, hần không bắt được nhược điểm của bản cung, liền không có biện pháp nào xử lý ta. Ngươi xem, có phải bản cung hiểu rất rõ về hoàng thượng không?”

Ta cả kinh, biết nàng nói đúng. Giống như tiền triều, Thượng Quan gia tộc gây họa, nhưng đến triều đại này, Hạ Hầu Thần vẫn muốn lấy thủ pháp ôn hòa để quản lý triều chính, ôn hòa xử lý mọi chuyện, không muốn triều đình rung chuyển, gây ra bạo loạn.

Cho nên, trước khi có chứng cứ xác thực, hần sẽ không ngang nhiên trở mặt với hoàng hậu. Nhưng ta vẫn thầm cười lạnh trong lòng, làm sao nàng biết, Hạ Hầu Thần sử dụng phương pháp ôn hòa, không có nghĩa rằng hần có thể để người ta tùy tiện thao túng, để đạt được mục đích, kỳ thật hần cũng giống đám nữ tử chúng ta, cũng có thể ngoan độc, thậm chí càng tàn ác hơn gấp bội!

Cung tỷ hầu hạ bên cạnh ta bị đám người kia bắt lại, dẫn qua một bên, Túc nương vừa định phản kháng, đã bị hai kẻ xa lạ bên cạnh nàng áp chế. Ta biết nàng đã chuẩn bị động thủ, khiến ta không có chút cơ hội phản kháng nào. Hi vọng duy nhất của ta, đó là Hạ Hầu Thần thực sự có thể nhạy bén như lời ta nói, kịp thời trở về đây cứu ta.

Ta đứng lơ lửng ở giữa sân, nhìn thấy khuôn mặt nàng bị thù hận che kín, nghe nàng cười dài nói với ta: “Hoa phụ nhân, ngươi có muốn biết cuối cùng ngươi sẽ chết như thế nào không? Dung nhan sau khi chết có đẹp hay không, có khiến hoàng thượng vừa nhìn thấy đã bi thương, khiến hần vĩnh viễn nhớ đến ngươi không?” Nàng nhợt nhạt cười nói, “Đương nhiên, bản cung sẽ không cho ngươi cơ hội này, sẽ không để hần tiếp tục sống trong hồi ức về ngươi. Bản cung muốn mỗi khi hần nghĩ tới ngươi, thì chỉ nhớ tới một đồng miếng thịt bầy nhầy, không rõ đâu là ngươi, đâu là gạch đất.”

Mấy cung tỷ xa lạ kia, mỗi người lấy từ trong lòng ngực ra một bao gì đó, ta thấy các nàng mở bọc giấy ra, trong đó là những thoi giấy dài màu đỏ, phía trên có ngòi nổ, ta đã từng châm ngòi cho nó trong buổi tế lễ, chính là thuốc pháo.

Thì ra, nàng hận ta mãnh liệt đến thế, nhất định phải dùng phương pháp này khiến ta tan xương nát thịt. Trong khoảnh khắc, ta đã muốn nói cho nàng biết sự thật, Hạ Hầu Thần không hề say mê ta đến thần hồn điên đảo, mà là giữa chúng ta có hiệp nghị. Ta giúp hần ổn định hậu cung, hần sẽ cho ta vinh quang vô thượng, không khác gì lúc ta đến nương tựa vào nàng!

Ta là một nữ nhân như vậy đây, sợ chết, phi thường sợ chết, chỉ vì ta đã từng trải qua những phút giây cận kề cái chết, biết được mùi vị của tử vong. Cho nên, ta muốn nói thẳng ra, bản cung hận hần một lần nữa, chính là, nhìn khuôn mặt điên cuồng của hoàng hậu, ta lại tỉnh tường hiểu được, thù hận kia đã bám rễ thật sâu trong lòng nàng, dù ta nói cái gì, nàng cũng sẽ không nghe.

Ta bị hai ả cung tỷ lôi kéo, hiển nhiên các nàng đều có võ công, mặc ta giãy dụa như thế nào cũng không thoát khỏi vòng vây của các nàng. Các nàng lôi ta vào một căn phòng trong chính sảnh, sau đó trói ta trên đầu giường, khiến ta không thể động đậy.

Ta trở mắt nhìn các nàng xếp thuốc pháo ở bốn góc phòng, lại đặt một ít trên đầu giường ta, xem ra hoàng hậu thực sự muốn ta tan xương nát thịt!

Giờ khắc này, ta có phần oán hận Hạ Hầu Thần. Tất cả những chuyện này đều do hần gây ra, nếu như hần không đẩy ta lên đầu sóng ngọn gió, thì ta đâu có nguy hiểm đến tính mạng, đâu có khiến hoàng hậu hận ta thấu xương. Càng buồn cười là, ai cũng cho rằng hần say mê ta, kì thực chỉ là một cuộc giao dịch mà thôi!

Ta nằm nghiêng trên giường, hai tay bị trói, không thể động đậy. Hoàng hậu dạo qua một vòng trước mặt ta, thờ dãi nói: “Dù vậy, muội muội vẫn xinh đẹp đến kinh tâm động phách, khiến người ta vừa nhìn thấy đã muốn âu yếm, tiếc thay, về sau hoàng thượng chỉ có thể gặp lại muội muội trong mộng.”

Ta lạnh lùng nhìn nàng, hồ thẹn vì sự dao động lúc nãy, chỉ nói: “Hoàng hậu nương nương, thần thiếp ở dưới đó chờ ngài!”

Hoàng hậu nhẹ nhàng cười, “Muội muội vẫn cứng miệng như vậy, chỉ tiếc về sau bản cung sẽ không nghe thấy nữa.”

(1) Hí khúc Liên Hoa Lạc: là một trong những loại vũ đạo dân gian đại biểu cho tỉnh Hà Bắc. Nó truyền lưu ở Thương Châu, đặc biệt là huyện Thương, và huyện Nam Bì, đã có gần một trăm năm mươi năm lịch sử. Mùa đông nhân rồi, mọi người thường tập luyện, đến mười lăm tháng giêng sẽ diễn xuất, tiễn đưa năm cũ đón chào năm mới, chúc mừng mùa thu hoạch, thể hiện tâm tình vui sướng. Hí khúc Liên Hoa Lạc là loại hình vũ đạo dân gian, nội dung chủ yếu thể hiện là tình yêu nam nữ và cuộc sống của nhân dân. ↑

Chương 46: Cay đắng như ngậm hạt sen, bỗng dưng được chút ngọt ngào.

Cửa phòng vừa dày vừa nặng bị người ta khóa ngoài, kíp nổ kéo dài ra đến ngoài cửa. Ta biết, khi kíp nổ đốt tới bốn trụ trong góc phòng, đó là lúc ta chết. Kỳ thật nàng không cần lãng phí nhiều thuốc nổ như vậy, nhưng chính như nàng ta đã nói, nàng ta muốn khiến ta thịt nát xương tan, không nhìn ra mặt mũi, cho nên mới chất thêm thuốc nổ ở đầu giường ta.

Ta nghe thấy tiếng kíp nổ cháy xèo xèo, trong lòng bỗng dâng lên nỗi tuyệt vọng và oán hận vô cùng.

Nếu không vì hắn, làm sao ta lại ra nông nỗi này?

Trong nháy mắt, ta rất hối hận, hối hận vì sao lại hồi cung, vì sao lại bị quyền thế mê hoặc. Vì sự yêu thương chẳng hề tồn tại mà đẩy bản thân lâm vào hoàn cảnh như thế, đáng giá sao?

Trong đầu ta, trăm mối cảm xúc ngổn ngang, tai chỉ nghe thấy tiếng kíp nổ cháy xèo xèo, nghiêng đầu qua, liền nhìn thấy những đốm hoa lửa nhỏ văng tung tóe từ khe cửa chạy vào, lao thẳng về hướng giường ta. Nỗi hận thù trong lòng ta càng ngày càng đậm, hoàn toàn quên bản thân mình vì quá tham lam mới ký hiệp nghị cùng hắn, lại hận hắn dụ dỗ, lợi dụng mình!

Ta khản trương nhìn thấy kíp nổ cháy đến cây trụ trong góc phòng, gói thuốc nổ đầu tiên liền nổ mạnh. Ta liều mạng giãy dụa, vẫn không thể động đậy như cũ.

Ta không nghe thấy có người hô to trong sân: “Ninh Vũ Nhu, nàng ở đâu?”

Cũng không nghe thấy trong viện có tiếng đao thương đánh nhau, chỉ gắt gao nhìn chăm chăm ba đường kíp nổ kia, thầm nghĩ mình giãy dụa đấu tranh lâu như vậy, cuối cùng cũng phải chết sao?

Thẳng đến khi cửa lớn màu son bị người từ bên ngoài dùng lực phá ra, bình phong lập tức bị người ta đẩy ngã, ta mới nghiêng đầu qua.

Thân ảnh quay lưng về ánh mặt trời kia, chính là mối hận trong lòng ta, Hạ Hầu Thần.

Lúc này, hi vọng muốn sống khiến ta quên mất tất cả thù hận, chỉ kêu lên: “Hoàng thượng, mau cứu thần thiếp với, thuốc nổ sắp nổ tung rồi!”

Hắn liếc mắt nhìn, thấy ta bị trói trên giường, vội vàng định chạy tới cởi bỏ dây thừng trên tay ta, ta vội nói: “Hoàng thượng, dập lửa trước đã!”

Ta ráng sức hắt đầu về phía ngòi nổ đang cháy, nhìn kỹ, đáy lòng lại lạnh buốt, hóa ra ngòi nổ kia vốn chỉ có một đường, đến nửa đường, lại đột nhiên rẽ thành bốn đường, nhắm thẳng đến bốn trụ trong góc phòng. Hạ Hầu Thần phi thân bay lên, tay nắm một thanh đao, đột nhiên chém về phía một đường kíp nổ, chặt đứt đường dẫn lửa kia, nhưng ba đường khác vẫn đang cháy xèo xèo như cũ, như một con rắn độc thè lưỡi trườn về phía trước, tấn công vào đồng thuốc nổ chất dưới chân trụ.

Ta tuyệt vọng nhìn ba đường lửa cháy kia, thấy hắn lại vội vàng chạy về phía một mồi lửa khác, tiếp tục dùng đao chặt đứt, nhưng hai đường còn lại, một đường cháy cực nhanh, chỉ còn dài khoảng một nén nhang, ta gắt gao nhìn chăm chăm chỗ đó, kêu lên: “Hoàng thượng, mau chặt đứt chỗ này!”

Hắn lại không để ý tới ta, gấp gấp đi vài bước đến một chỗ khác, vung đao lên liền chặt đứt.

Lúc này có quay lại, cũng đã trễ. Một tiếng nổ thật lớn vang lên, ta hoảng sợ nhắm hai mắt lại, chỉ nghe thấy tiếng gạch đá nứt gãy, nóc nhà rầm rầm sụp đổ, mũi người được mùi bụi đất tung bay, chợt cảm thấy cái hông đột nhiên đau nhức vô cùng. Một trận đau đớn qua đi, ta mới dám mở to mắt ra. Nhất thời, ta thấy không rõ lắm, qua vài giây, mới mờ mờ nhìn thấy tình hình trong phòng. Hóa ra, cây trụ chống đỡ nóc nhà bị phá hủy, một bên nóc nhà sụp xuống. Còn có một cây gỗ cực lớn đập lên người ta, chặn ngay giữa hông ta. Hai tay ta vẫn bị trói ở đầu giường như cũ, giữa giữa một lúc lại cảm thấy dây trói hơi lỏng ra, hóa ra lan can nơi đầu giường đã bị đập gãy.

Ta định đứng dậy, lại cảm thấy cái hông đau đớn vô cùng, đưa tay khẽ chạm vào, chỉ thấy bên hông ướt đầm, dính ngấy đầy tay, không cần nghĩ ngợi, ta cũng biết hông mình đã bị đầu nhọn của cây gỗ kia xuyên qua, máu tươi ào ạt chảy ra.

Ta vội nói: “Hoàng thượng... Hoàng thượng...”

“Trẫm ở đây!”

Đôi mắt dần dần thích ứng, nhìn được trong bóng tối, ta nhìn thấy hắn dựa vào bức tường cách đầu giường ta nằm không xa, vẫn không nhúc nhích.

Ta thấy tình hình của hắn vẫn ổn, không có thương thế gì, liền thở dài nhẹ nhõm một hơi, nói: “Hoàng thượng, ngài tới đây giúp thần thiếp với. Thần thiếp bị cọc gỗ đập trúng, ngồi dậy không nổi...”

Ta vừa cử động, liền đau đớn thấu tim gan, không tự chủ được kêu ra tiếng. Hắn lại không hề tiến lên, vẫn dựa vào tường, nói: “Trẫm cũng không động đây được nữa, bắp chân bị xà nhà đè rồi. Nàng ráng đợi một chút, đừng sốt ruột, Khang Đại Vi đang dẫn người ứng chiến với mấy tên cao thủ ở bên ngoài, sẽ nhanh chóng tới đây.”

Ta đáp lại một tiếng, cảm giác phần eo giống như một con suối, chất lỏng cuộn cuộn tuôn ra, rút cạn tất cả hơi ấm và sức lực trên thân thể. Cả người dần dần lạnh như băng, nhưng thần trí ta lại vẫn tỉnh táo như cũ. Giờ phút này, tình hình không khác gì cơn mưa tuyết một năm kia, ta thực sự sắp chết sao? Cuộc đời ta sợ hãi nhất là cái chết, vì muốn sinh tồn thậm chí không từ một thủ đoạn nào, không ngờ ta vẫn chạy không thoát khỏi vận mệnh này.

Trước mắt giống như có một cơn mưa tuyết tung bay vô cùng vô tận, những bông tuyết lạnh lạnh dính trên đỉnh đầu ta, trên thân thể ta, khiến hơi ấm trên người ta mất hết, rét lạnh thấu xương. Ta đột nhiên hiểu ra, không phải ta đang sợ chết, cảm giác sợ hãi này, là lo sợ phải một thân một mình, trợ trợ ra đi, không có ai bên cạnh, không có chút ấm áp nào.

“Ninh Vũ Nhu, Ninh Vũ Nhu, nàng đã đồng ý với trẫm rồi mà!”

Ta thờ hồn hèn một hơi nói: “Hoàng thượng, thần thiếp phải đi trước một bước rồi. Hoàng thượng, nếu vết thương trên chân ngài không nghiêm trọng, xin ngài tới đây ôm thần thiếp một cái...”

Nhưng hắn vẫn đứng dựa vào tường, thậm chí hoàn toàn không thử di chuyển cọc gỗ đè trên chân, chỉ nói: “Trẫm không qua được. Ninh Vũ Nhu, nàng kiên trì một chút đi, Khang Đại Vi sẽ mau chóng tới cứu chúng ta.”

Ta đánh giá bốn phía một chút, ngẩng đầu lên nhìn trên đỉnh đầu, chợt thấy trên đầu giường ta nằm, có một cây trụ lưng lay sắp đổ, cứ như sắp nện xuống, không khỏi cười khò, “Hoàng thượng sợ tới đây, sẽ phải chôn cùng thần thiếp chứ gì?”

Giọng nói lạnh lùng của Hạ Hầu Thần truyền tới, “Không sai, trẫm là ngôi cửu ngũ, toàn bộ thiên hạ chờ trẫm, cả triều đình cũng đang chờ trẫm, trẫm vì cứu người, đã lấy đầy bản thân vào nguy hiểm, phạm phải sai lầm nghiêm trọng, trẫm còn đang hối tiếc đây này!”

Ta bị lời hắn nói chọc giận. Ta luôn luôn biết rõ hắn là người như thế nào, nhưng vì sao nghe hắn nói năng tuyệt tình như vậy, tuy đã ở vào tình cảnh này, ta vẫn còn phẫn nộ, vẫn thất vọng, vẫn trẫm mới cảm xúc ngổn ngang?

Ta miễn cưỡng cất giọng: “Hoàng thượng không cần phải nói nữa, thần thiếp hiểu hoàng thượng, nếu như thế, hoàng thượng cũng sẽ không chọn thần thiếp. Là thần thiếp nương tựa làm người...” Cảm giác nước mắt tuôn rơi, trong lòng chua xót, “Hóa ra điều thần thiếp sợ, chẳng phải là cái chết, mà là khi chết chỉ có một mình, cô đơn ra đi.”

Hắn thần nhiên nói: “Người yên tâm, giữa chúng ta đã có hiệp nghị, ta sẽ không để người cô đơn ra đi. Trẫm sẽ cho người một tang lễ long trọng, hơn nữa còn bắt bọn nô tỳ Tô Linh kia chôn cùng người, còn thông cáo thiên hạ, nói người vì cứu trẫm mà chết, sau khi chết truy phong làm hoàng hậu. Coi như trẫm bù đắp cho người!”

Ta tức giận, không thèm để ý đến thân thể ngày càng lạnh dần, nỗ lực nói: “Thần thiếp không muốn ai phải chôn cùng! Bọn Tô Linh cũng giống thần thiếp, đều là người mệnh khổ. Ngài cần gì phải làm như thế? Điều thần thiếp cầu xin, ngài không chịu đáp ứng, chuyện sau khi chết, thần thiếp còn quan tâm làm gì?”

Ta biết hắn tuyệt tình, nhưng không ngờ hắn lại tuyệt tình đến mức này. Ta thừa nhận, chẳng biết từ lúc nào, một sợi tơ đã nối giữa ta và hắn. Nam tử như hắn, có ai không kính yêu? Tuy rằng hắn đối xử tốt với ta, chỉ là vì cái hiệp nghị kia.

Tưởng tượng đến đây, ta liền vô cùng thương tâm, đau đớn trên thân thể cũng bớt đi vài phần, đầu óc vì mất máu mà dần dần mờ mịt cũng tỉnh táo lại. Trái tim lại đau đớn, dày vò như bị nấu sôi, nỗi căm hận hắn cũng dần dần dâng lên, ta không nghĩ ngợi, buột miệng nói: “Nếu không vì hoàng thượng, sao thần thiếp lại ra nông nỗi này!”

Hắn hồ hững trả lời: “Người là nữ nhân của trẫm, tự nhiên phải chia buồn giải nạn cùng trẫm, người có quyền lựa chọn sao?”

Ta nản chí ngã lòng, liền cảm thấy cái hông đau đớn, không khỏi rên rỉ ra tiếng. Hắn lại không thăm hỏi ta lấy một câu, xem ra hắn thấy ta đã hết giá trị lợi dụng, nên cũng lười, không thèm đóng giả như thường ngày nữa. Nếu thế thì tại sao lại mạo hiểm chạy vào cứu ta?

“Nếu đã như thế, vì sao hoàng thượng còn tiến vào?” Ta chưa nói câu đó ra khỏi miệng, bởi vì trong lòng vẫn ôm ấp hi vọng, cho rằng ở trong lòng hắn mình vẫn có chút địa vị?

Lời hắn nói ra lạnh lùng giống như ngâm trong băng tuyết, “Đây cũng là việc trẫm hối hận nhất, vì sao lại xông vào cứu người, khiến trẫm rơi vào tình cảnh nguy hiểm thế này?”

Lòng ta lạnh buốt, một tia hi vọng cuối cùng về hắn cũng bị dập tắt, liền nói: “Hoàng thượng nếu như ngài bình an ra khỏi đây, thì xin hãy giải oan cho muối muối của thần thiếp. Muối muối của thần thiếp bị hoàng hậu hãm hại, dùng một loại côn trùng tên là chuồn chuồn kim(1) hại muối ấy. Hoàng thượng chỉ cần điều tra, chắc chắn sẽ có dấu vết để lại.”

Từ hông trở xuống bắt đầu lạnh dần, tay chân giống như không phải của mình, cảm giác ẩm ướt dần dần lan tràn, dính lên khuỷu tay như keo. Ta nghĩ hiện tại cả người ta chắc là đang nằm trong vũng máu? Có xem là hoàng hậu đã đạt được mục đích không?

“Chuyện này đương nhiên trẫm phải điều tra. Lần này, đảng phái của hoàng hậu đã bị trẫm diệt trừ, bất luận chân tướng thế nào, đã không còn quan trọng nữa.”

Sức lực càng ngày càng giảm dần, cơ hồ không mở miệng nổi, chỉ chậm rãi đáp lời: “Vậy thần thiếp đa tạ hoàng thượng.”

“Ninh Vũ Nhu, ngươi không muốn biết trăm đã thù dệt tội danh như thế nào, để khiến phụ thân ngươi mang tội phản quốc bị xử trăm sao?”

Giọng nói hần lạnh như băng, lại có vẻ đắc ý, giống như một cú đập mạnh vào trái tim ta, khiến sự thù hận của ta dành cho hần tăng lên vùn vụt, “Ngươi nói cái gì?”

“Tuy phụ thân ngươi làm quan tam phẩm, chỉ tiếc lại quá hám lợi, quả thực giống ngươi như đúc, toàn tâm toàn ý bợ đỡ gia tộc Thượng Quan, làm tay chân cho nhà Thượng Quan. Trẫm không diệt trừ hần, làm sao có thể thuận lợi kế thừa ngai vàng? Trẫm chỉ cần dùng chút thủ đoạn, lấy mình ra làm mồi, để người nào đó cho rằng hần đã cứu trăm lúc trăm mắc nạn, mang tới tai họa cho hần. Trẫm chỉ cần xuôi dòng chảy thuyền, lại kêu người tạo thêm mấy loại tội danh cho hần, liền có người khẩn cấp vội vả lôi hần ra chém!”

Ta thờ hần hần một hồi, nói: “Hóa ra sở dĩ ngươi lựa chọn ta, chẳng hề là ngẫu nhiên, ngươi muốn nâng ta lên trời, sau đó lại đập xuống đất, để trả thù gia phụ từng vô lễ với ngươi phải không?”

“Đúng, ngươi nói không sai, trăm là người như vậy đó. Ai có lỗi với trăm, trăm sẽ khiến hần vĩnh viễn không thể sống yên, thậm chí không chừa cả người nhà hần. Về phần ngươi, cũng khá thông minh, làm thế nào cũng không mắc lừa, mê muội trăm như các phi tần khác. Quả thực, ngươi đã mang tới trăm không ít niềm vui, nếu như ngươi chết, trăm cũng hơi tiếc nuối đấy!”

Ta cũng nhin không được nữa, lớn tiếng nói: “Ngươi mà là hoàng thượng cái gì? Ngươi quả thực quá biến thái!”

Hơi cử động, liền cảm giác phần eo có máu trào ra, nhưng thần trí rất tỉnh táo, cảm giác đông lạnh thấu xương cũng giảm bớt đi một chút.

Ta rất kỳ quái vì mình vẫn chưa hôn mê, lại chịu đựng nghe những lời lạnh lùng như băng của hần. Hóa ra, khi chân tướng thật sự được vạch trần, dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý, ta vẫn không thể chịu đựng nổi.

Hần nhàn nhạt đáp: “Nể tình hồn ái phi sắp lìa khỏi xác, trăm cũng không so đo ngươi ăn nói quá phận.”

Ta tức giận đến cảm xúc phập phồng, trước giờ ta chưa từng hận ai đến mức này.

Chính vào lúc này, lại nghe gian ngoài truyền đến tiếng gọi của Khang Đại Vi, “Hoàng thượng, lão nô phái người tới cứu hai người...”

Hạ Hầu Thần cất cao giọng nói: “Trẫm ở đây!”

Trái tim ta như tro tàn, chỉ hận vì sao mình không ngắt đi, thậm chí chết luôn càng tốt, đột nhiên không muốn được cứu nữa. Hoàng thượng như thế, hậu cung như thế, dù ta tiếp tục sống, cũng có ý nghĩa gì? Hạ Hầu Thần đứng là rất giỏi, lại có thể khiến ta sinh ra ý nghĩ muốn chết mãnh liệt đến thế.

Chốc chốc lại có tro bụi từ trên nóc nhà rơi xuống, mà nóc nhà thì lung lay sắp đổ, gần như muốn nện xuống. Ta mờ to hai mắt, chờ nó rơi xuống, thăm nghĩ hoàng hậu, nguyện vọng của ngươi đã hoàn thành, cuối cùng ta cũng thành một vũng máu thịt mơ hồ. Chỉ tiếc, dù vậy, cũng không hề ảnh hưởng đến Hạ Hầu Thần, bởi vì trái tim hần chưa bao giờ có ta!

Minh tranh ám đoạt* giữa chúng ta, cũng chỉ là thuật làm đế vương của hần mà thôi.

(*Minh tranh ám đoạt: tranh giành ngoài sáng, cướp đoạt trong tối.)

Ta nghe thấy tiếng cây gỗ bị di chuyển, xà ngang càn rung động dữ dội, lại nghe Hạ Hầu Thần nói: “Cẩn thận một chút. Hoa phu nhân đang ở trên giường, trên đỉnh đầu nàng có một cây xà ngang sắp rơi xuống!”

Trái tim ta bỗng nhiên giống như được vớt lên từ dưới đáy nước lạnh băng, bất giác dâng tràn cảm giác ấm áp nhẹ nhàng, càng khiến ta khó hiểu. Vì sao hần còn gọi người tới cứu ta? Chẳng lẽ thực sự như ta suy đoán, hần bỗng nhiên phát hiện ta còn có giá trị nào đó có thể lợi dụng sao?

Khang Đại Vi ở bên ngoài liền đáp lại một tiếng, lớn tiếng nói: “Xem lại bản vẽ đi, chuyển hai thanh xà ngang ở chỗ này trước rồi hẵng chuyển ngói, nhẹ tay một chút!”

Tro bụi trên nóc nhà càng rơi xuống thường xuyên hơn, cơ hồ phủ kín mặt ta, tuy rằng thanh xà nhà kia lung lay sắp đổ, nhưng thủy chung vẫn chưa rơi xuống.

Cho đến khi bên ngoài có ánh sáng truyền vào, thân ảnh Khang Đại Vi xuất hiện tại khe hở dẫn vào phòng. Hần vừa liếc mắt, liền nhìn thấy hoàng thượng đứng dựa vào tường, liền định đi qua đỡ Hạ Hầu Thần, nào ngờ Hạ Hầu Thần lại nói: “Cứu Hoa phu nhân trước đã. Trẫm không hề gì, nàng bị trọng thương.”

Khang Đại Vi lại không muốn tuân lệnh, nói: “Sứ mạng của lão nô là bảo vệ hoàng thượng bình an!”

Hạ Hầu Thần lạnh lùng đáp: “Cứu nàng, trẫm mới để ngươi cứu trăm.”

Lúc này, Khang Đại Vi mới tới đây, dúi cọc gỗ đè trên người ta, ôm ta ra. Ta chỉ cảm thấy cái hông vô cùng đau nhức, bị hần đặt ở giữa sân. Lúc này, hần nhanh chóng quay lại gian phòng kia.

Ta vừa đi ra, liền có cung tỳ dùng chăn ấm bao ta lại, lại có ngự y tiến lên xem xét, trong lúc hỗn loạn, lại trông thấy căn phòng chỉ còn lại một bên kia sụp xuống trong tiếng vang ầm ầm. Không biết ta lấy đâu ra sức lực, lớn tiếng mà nói: “Hoàng thượng còn ở bên trong đấy.”

Trong đầu đột nhiên bùng tỉnh, ta đã hiểu ra tất cả, vì sao hân lại đứng trong góc tường không nhúc nhích, chắc chắn là trụ đỡ nơi đó đã bị nổ tung, hân phải dùng toàn bộ sức lực mới chống đỡ được, để gian phòng kia không sụp đổ.

Ta cũng hiểu ra vì sao hân không chặt đứt sợi kíp nổ ngắn hơn, đơn giản là vì sợi kíp nổ dài hơn một chút kia, nối liền với đồng thuốc nổ trên giường ta. Vì sao hân không đáp ứng lời cầu xin của ta, tới ôm ta một cái, bởi vì ta đã không còn ý chí muốn sống, cho rằng mình sắp đi rồi, hân không muốn để ta hôn mê, mới dùng ngữ khí lạnh băng như thế nói chuyện với ta, một lần lại một lần dùng lời nói kích thích ta, để ta bảo trì sự tỉnh táo.

Nhưng lúc ấy vì sao ta lại nghĩ hân thân là hoàn đế —— thì phải lạnh lùng, phải tuyệt tình, phải tính kế, phải lý trí —— hoàn toàn không nghĩ ra được chút ưu điểm nào? Cũng không nghĩ đến biểu lộ chân tình mà hân vô tình thể hiện trước mặt ta mấy ngày nay? Vì sao ta lại dễ dàng mắc lừa như vậy? Không chút hoài nghi mục đích của hân?

Có lẽ con người ta vốn là như vậy, một nữ nhân ích kỷ, chỉ biết hành động vì tư lợi, dĩ nhiên không bao giờ tin người ta sẽ thật tình đối xử tốt với mình.

Ta đột nhiên hận vì sao mình không hôn mê. Nếu như hôn mê rồi, sẽ không đau đớn đến tan nát cõi lòng như thế này, trở mắt nhìn hân bị vùi trong đồng đồ nát.

Ta gầy dựa đứng dậy, không để ý tới đau đớn thấu xương trên người, chỉ nghe tiếng hét khàn khàn hoảng hốt của mình: “Nhanh đi cứu hoàng thượng, nhanh đi cứu hoàng thượng...”

Hai mắt đầm lệ mông lung, ta thấy có rất nhiều người vội vã chạy tới trước căn phòng đã sụp, có người còn hô khàn cả giọng: “Hoàng thượng, hoàng thượng...”

Nhưng ta thì không thể làm được gì, chỉ có thể trở mắt nhìn bụi đất tung bay, căn nhà nguy nga chỉ còn lại một đồng gạch tàn ngói vỡ.

Ta mờ to hai mắt nhìn, hi vọng nhìn thấy Khang Đại Vi nâng hân khỏi đồng đồ nát, từ trong bụi đất tung bay đi ra, nhưng ta thủy chung vẫn không thể chờ được. Lúc ta sắp hôn mê, cảm giác não bộ dần dần hỗn loạn, ta giơ tay lên dùng sức tát vào mặt mình, “Không, không, trước khi nhìn thấy hân ta không thể hôn mê!”

Tổ Tú bắt lấy tay ta, “Nương nương, ngài đừng như vậy, chuyện này không phải lỗi của ngài.”

Lúc đó, ta vẫn chưa có ý tự trách mình, chỉ nói: “Không, bản phi không sai, ta chỉ... Chỉ là muốn nhìn thấy hân đi ra...”

Ta lớn tiếng kêu lên: “Hạ Hầu Thần, ngài mau đi ra đây, đi ra trách phạt thần thiếp...”

Tổ Tú sợ hãi nói: “Nương nương, nương nương, ngài làm sao vậy, danh xưng của hoàng thượng không thể gọi tùy tiện!”

Ta nghe thấy mình khàn khàn nói: “Thì sao, bản phi vẫn muốn kêu, nếu như hân chết, thì bản phi là lớn nhất, mỗi ngày bản phi sẽ treo bên miệng mà kêu!”

Tổ Tú hoảng sợ quỳ xuống cạnh ta, “Nương nương, nương nương, xin ngài nén bi thương.”

Ta đột nhiên cười, lại cảm giác được nước mắt chảy ràn rụa xuống mặt, “Vì sao phải bi thương, hân sẽ không chết, nhất định sẽ không chết!”

Trong hai mắt đầm lệ mông lung, ta trông thấy dưới lớp tro bụi cuộn cuộn, một người đỡ một người đi ra, toàn thân hai người, từ cao xuống thấp đều bị tro bụi bám đầy, một người trong đó lạnh lùng nói: “Nàng chưa chết, sao trầm lại chết được!”

Ta chỉ thấy cảm thấy niềm vui mừng khôn xiết dâng lên từ phế phôi, lại cảm thấy đầu óc dần mơ hồ. Nhìn hai người càng lúc càng gần, bóng người lại trùng trùng điệp điệp, ta mất đi tri giác, chỉ nhớ rõ câu nói cuối cùng của mình: “Ngài không chết, thật tốt...”

Trước mắt là một mảnh sương mù, vô cùng vô tận, giống như một chất lỏng sền sệt vây quanh người, dù ta gầy dựa như thế nào, cũng gầy không ra. Chung quanh không một bóng người, chỉ có bản thân không ngừng chạy trốn, không biết phải chạy về hướng nào, chạy đến nơi nào. Có một cái tên nằm bên bờ môi, nhưng làm thế nào cũng không kêu lên được, trong tuyệt vọng, lại thấy đằng trước dường như có ánh sáng, liên liêu lĩnh vọt tới, lại thấy ánh sáng kia thoát xa thoát gần, giống như hi vọng. Mỗi khi tuyệt vọng, ông trời sẽ chiếu xuống một tia sáng hi vọng nhỏ nhoi, trong vàng sáng mơ hồ ta thấy vạt áo màu vàng sáng chột lóc lên, cái tên nằm bên miệng đột nhiên tuôn ra, “Hoàng thượng...”

Cuối cùng ta cũng tỉnh lại từ trong mộng, định ngồi dậy, lại phát hiện mình không thể động đậy. Ngoại trừ hai tay, từ phần eo trở xuống có cảm giác bị buộc rất chặt, hình như có ván gỗ ép sát vào người, lại có người đè đầu vai ta xuống. “Nương nương, ngài đừng động đây...”

Trước mắt ta là gương mặt của Tổ Khiết, ta hỏi: “Sao ngươi lại ở đây?”

Mắt nàng ngân ngấn nước, “Nô tỳ không yên tâm về nương nương, cho nên mới dâng tấu xin hoàng thượng, trở về hầu hạ nương nương.”

Ta không ngờ nàng lại vứt bỏ vị trí thượng cung khó khăn lắm mới đạt được để trở lại bên cạnh ta. Nếu như là trước kia, ta tất sẽ hoài nghi nàng có mục đích khác, hiện giờ lại chỉ than nhẹ một tiếng, nói: “Ngươi thật là ngốc.”

Ngốc giống như hần vậy.

Ta vốn không tin sẽ có người vô duyên vô cớ đối xử tốt với người khác, mọi thứ đều có mục đích và yêu cầu. Nếu như người ta vô duyên vô cớ đối xử tốt với ta, sẽ khiến ta sinh lòng nghi ngờ. Đây là bản lĩnh ta học được sau nhiều năm sống trong hậu cung, tất cả đều có nguyên do. Nếu như không có việc gì cần nhờ cậy người, sao tự dưng lại đối xử tốt với người?

Nhưng tất cả những việc Hạ Hầu Thần làm, lại làm cho ta không thể không tin tưởng, trong thiên hạ thực sự có người đối xử tốt với ta như thế. Nếu xem xét giá trị, hần lấy thân thể ngàn vàng ra đánh đổi, ta vĩnh viễn không thể hoàn trả nổi ân tình này.

Trước khi hần làm như vậy, có bao giờ từng nghĩ hành động như thế có đáng hay không?

Có bao giờ nghĩ ngôi vị hoàng đế, triều chính, vinh hoa phú quý vô tận của mình sẽ vì một quyết định này mà tan thành mây khói?

Trong đầu ta dâng lên vô số ý nghĩ, cuối cùng quy kết lại một điểm, nếu như mình ở vào tình huống này, mình có cứu hần không?

Ta nhìn đỉnh màn màu xanh có thêu hoa nhỏ, trụ màn tinh xảo, chạm rồng, khắc hoa văn hình rồng (2)mơ hồ ẩn hiện, cuối cùng vẫn mở miệng hỏi vấn đề muốn hỏi nhất sau khi tỉnh lại: “Hoàng thượng ở đâu rồi?”

Tổ Khiết nói: “Nương nương, hoàng thượng đang nghỉ ngơi ở phòng bên cạnh.”

“Ngài ấy có ổn không?”

Vừa nghe lời này, Tổ Khiết liền lau nước mắt, khiến trái tim ta không khỏi nhảy dựng, vội la lên: “Ngài ấy làm sao rồi?”

“Hoàng thượng bị đề gãy chân, ngự y đang khám cho hoàng thượng, nẹp cố định lại...”

Ta thấy bộ dáng muốn nói lại thôi của nàng, liền nói: “Có chuyện gì, đừng ngại nói thẳng!”

Nước mắt nàng không kiềm được rơi xuống: “Nương nương, ngự y nói, chân hoàng thượng chỉ cần điều dưỡng tốt, sẽ không lưu lại hậu họa gì.”

Ta nhìn thẳng vào mắt nàng, nàng lại liếc sang chỗ khác không chịu nhìn ta, ta liền hiểu ra, chỉ sợ tình huống nghiêm trọng hơn nhiều. Nghĩ đến lúc đó, ta thật sự ịch kỷ đến cực điểm, thấy hần đứng đó, liền nghĩ rằng hần có thể đi lại: cho rằng mình sắp chết, chỉ lo nói ra yêu cầu; đến khi không đạt được, liền hận hần thấu xương, hoàn toàn không suy nghĩ cho hần. Ngẫm lại nếu như lời hần nói là thật, chân hần thật sự bị thương, vì không muốn cản phòng xập xuống, mới nỗ lực chống đỡ. Có lẽ là đứng thẳng trong thời gian quá dài, mới khiến máu chảy không thông, tình huống so với lời Tổ Khiết nói nghiêm trọng hơn rất nhiều.

“Vết thương của nương nương không hề gì, tuy rằng thoát nhìn rất nghiêm trọng, cũng chảy không ít máu, nhưng may là được cứu chữa đúng lúc, vẫn chưa tổn thương đến nội tạng. Ngự y dùng kim châm cầm máu rồi, chỉ cần nương nương nghỉ ngơi cho tốt, sẽ phục hồi rất nhanh.”

Tổ Khiết liên tục nói, ta lại giống như không hề nghe thấy, chỉ nói: “Tổ Khiết, ta muốn đi thăm hoàng thượng.”

Tổ Khiết kinh hoàng, vội vàng khuyên can: “Nương nương, hiện tại ngài không thể di động, ngự y vừa mới nẹp cố định cho ngài, trợ giúp ngũ tạng**của ngài trở lại vị trí cũ, ngàn vạn lần không thể di chuyển.”

(***Ngũ tạng gồm tim, gan, tỳ, phổi, thận.*)

Ta biết nàng nói rất đúng, vốn không nên làm khó nàng, lại nhìn đỉnh màn nói: “Chính là, người bảo ta làm sao có thể yên tâm đây?”

Hần luôn luôn trọng thể diện, hơn nữa hần thân là hoàng đế, nếu như thực sự gây ra di chứng gì, ta có chết muôn lần cũng không hết tội.

Ta giả dựa ngồi dậy, Tổ Khiết bước lên phía trước đề lại, lớn tiếng nói: “Nương nương, ngài đừng động dậy.”

Có một bóng người từ gian ngoài đi vào, chính là Túc nương. Nàng vừa ra tay, liền ấn ta xuống, không thể động dậy được nữa. Ta không biết làm sao, thấy một tay nàng dùng dây vải treo trước ngực, liền nói: “Túc nương, người đã bị thương, thì đi nghỉ ngơi đi, tội gì đi theo Tổ Khiết tới đây?”

Tổ Khiết liên tục nói: “Nương nương, Túc nương tự trách mình bảo vệ ngài không chu đáo, nô tỳ khuyên thế nào cũng vô dụng...”

Nghĩ lại tình cảnh ba ngày kia, hoàng hậu hần là đã mưu đồ từ rất lâu rồi, ngày hôm đó mới phát động, mà ta và Hạ Hầu Thần, thì lại chờ nàng phát động. Ta và hần đều là dân cỏ bọ, một khi thấy món lợi nằm ngay trước mắt, thì không thể suy xét quá nhiều.

Nghĩ đến ngày đó, hần cho rằng mình là mục tiêu, bị những cuộc tấn công khác chặn đường, sau đó mau chóng chạy tới đây. Chúng ta hoàn toàn không ngờ, hoàng hậu lại dùng phương pháp điên cuồng như thế đẩy ta vào chỗ chết.

Khác với trước kia, lòng ta cứ nghĩ mãi về hần, không còn ngờ vực, nghi kỵ; chỉ một lòng mong được gặp hần. Ta hỏi Tổ Khiết: “Hoàng thượng ngủ rồi sao? Ăn uống có ngon miệng không?”

Tổ Khiết cười đáp: ” Xin nương nương yên tâm, hoàng thượng rất tốt.”

Chợt nghe có người ở sau lưng ta nói: “Nếu nàng đã muốn biết, sao không chính miệng hỏi ta?”

Tổ Khiết quỳ xuống hành lễ, nhất thời trên mặt đất quỳ đầy người.

Ta nghiêng mặt trông qua, lại thấy hán ngồi ở trên chiếc ghế bằng gỗ lim chạm trổ, được hai thái giám nâng vào phòng ta.

Ngon đèn lập lòe tỏa ra ánh sáng nhân nhật, bao phủ trên mặt hán. Dung nhan hán vẫn như cũ, đôi mắt lại sâu như đầm nước mùa xuân, chăm chú nhìn về phía ta, không chuyển không dời.

Tháng bảy năm Khang Hựu, một tháng này phát sinh rất nhiều chuyện lớn. Đầu tiên là Thời gia liên quan đến tội lớn phản quốc mà bị xét nhà, hoàng hậu vì tham dự mà bị định tội, phế truất, cộng thêm tội hãm hại phi tần trong hậu cung nên bị ban tội chết. Nàng là vị hoàng hậu đầu tiên trong các đời bị phán hình phạt nặng như thế. Nghe nói, sau khi nàng ta bị giải vào Tông Nhân phủ, tiếp tục yêu cầu được mặc lụa mỏng tơ mềm, nếu như không được, liền khóc ni non trọn đêm. Nàng thông qua tầng tầng truyền báo, trước tiên xin được gặp mặt Hạ Hầu Thần. Hán đã cực kỳ cảm hận nàng, trốn tránh không gặp, nàng liền báo tên ta, nói muốn gặp ta.

Vết thương nơi eo ta đã lành, đã có thể rời giường thông thả đi lại, hơn nữa ở chỗ nàng, ta vẫn còn không ít nghỉ vẫn chưa giải, thấy hôm nay đẹp trời, liền bảo Tổ Khiết Tổ Tú đỡ, ngồi lên kiệu nhỏ, đi vào trong ngục.

Đây là lần thứ ba ta đi vào đây. Nơi này vẫn như trước kia, âm u ẩm ướt, không thấy mặt trời.

Bên ngoài ánh mặt trời rực rỡ, nhưng nơi này vẫn đầy mùi nấm mốc, cực kỳ âm u. Tổ Tú phủ thêm áo khoác cho ta, đỡ ta đi chậm chậm về phía trước. Từ xa, ta đã nghe thấy hoàng hậu nói sau song sắt: “Bầy nô tài các người, còn không mau mang son phấn tới cho bản cung, bản cung muốn thoa son!”

Có quan coi ngục khuyên: “Phạm phụ*** đã vào ngục, còn để ý mấy chuyện này làm gì, nên ngoan ngoãn chờ đó, qua mấy ngày, có thể về châu trời.”

(***Phạm phụ: Người phụ nữ phạm tội, tương tự phạm nhân.)

Nàng liền lạnh lùng nói: “Bản cung là hoàng hậu, phạm phụ cái gì, người đâu, và miệng cho bản cung!”

Ta nghe lời nàng nói, dĩ nhiên thần trí nàng đã mơ hồ, liền đi vài bước tới trước song sắt. Quan coi ngục thấy ta đi tới, thở dài nhẹ nhõm một hơi. Ta hỏi: “Sao nàng lại ra nông nổi này?”

Quan coi ngục liền nói: “Nương nương, lúc nàng vừa vào đây, thần trí vẫn còn tỉnh táo, nhưng ăn cơm tù mấy ngày, cả người liền rất ngứa không ngừng gãi, còn yêu cầu chúng thần đổi áo tơ mềm mại, lại muốn son phấn gì đó. Chúng thần tất nhiên là không thêm để ý, nhưng mấy ngày gần đây nàng càng lúc càng ớn ào, thần trí cũng bắt đầu mơ hồ, cho rằng nơi này vẫn là hoàng cung...”

Ta khoát tay áo, cho các nàng lui ra, tự mình đi đến trước song sắt. Chỉ thấy nàng ngồi trên giường, tay trái cầm một chiếc lược, đang chải đầu, mái tóc đen nhánh sáng bóng tuy không có trâm cài giữ lại, vẫn bóng loáng mượt mà chảy xuống, trên người mặc áo tù. Ta vốn tưởng rằng mình sẽ gặp một nữ tử nhếch nhác rối bù, không ngờ nàng vẫn đoan trang như trước, giống như người vừa mới kêu gào cuồng loạn kia, không phải là nàng.

Ngoại trừ hốc mắt hơi ửng đỏ, nàng cũng không còn chỗ nào bất ổn. Ta nhẹ giọng kêu: “Hoàng hậu, thần thiếp tới thăm ngài.”

Nàng ngẩng đầu lên, cực kỳ tao nhã buông lược xuống: “Người tới, có mang theo son phấn cho bản cung không?”

Nàng mới mở miệng, ta liền biết thần trí nàng đã không còn tỉnh táo. Ngoại trừ ý nghĩ muốn bảo trì vẻ đoan trang hiện thực khắc sâu trong lòng, nàng chỉ một lòng nghĩ đến son phấn.

Hạ Hầu Thần lợi dụng danh nghĩa Cao Xương quốc tiến cống son phấn cực phẩm, kỳ thật trong đó có một lượng Ngũ Thạch Tán cực nhỏ. Chất độc sẽ từ miệng mũi xâm nhập vào cổ họng, tiến vào trong phổi, khiến người ta càng dùng càng nghiện, nhưng lại có thể khiến làn da người ta vô cùng trơn mềm, như da thịt trẻ con, mặt càng bóng loáng như trứng gà bóc, quần áo hơi thô một chút mặc lên người, liền cảm giác thấy vô cùng ngứa ngáy.

Nhưng ai có thể đoán ra đây cũng là tác dụng của Ngũ Thạch Tán? Cao Xương quốc vốn là nước nhỏ, chuyên trồng hoa hồng, đồ vật mang đến tiến cống, tự nhiên đều là hàng tốt, hơn nữa hương vị đặc biệt, khiến cả mặt thơm phức, nàng chỉ cho rằng đó là mùi thơm son phấn, không cần Hạ Hầu Thần phải lên tiếng tán thưởng, chỉ ánh mắt hán ngăm thương thức, sẽ khiến nàng tiếp tục sử dụng để lấy lòng hán.

Nhìn thấy hoàng hậu như thế, ta thầm nghĩ, hại nàng, ngoại trừ gia tộc của nàng, đó là tình ý nàng dành cho Hạ Hầu Thần.

Nàng đã không nhận ra ta, dù ta có hận cũng không còn ý nghĩa gì nữa, rời khỏi nhà tù, vừa tiến vào ánh sáng mặt trời, liền cảm thấy vô cùng chói mắt, lại nhìn thấy trong vầng sáng rực rỡ kia, Hạ Hầu Thần và Khang Đại Vi đang đứng chờ trước hành lang đỏ rực(3).

Chân hán đã dần dần khôi phục, mặc dù còn phải chống gậy, vẫn có thể đứng thẳng thật lâu. Dù vậy, toàn thân hán vẫn tỏa sáng, khói mù không thể che lấp hào quang vạn tượng, tuy rằng khi hán ngoan độc cũng khiến người ta phải rùng mình.

Nhưng ta nghĩ, chẳng phải bản thân ta cũng như thế sao?

Ta còn đòi hỏi gì hơn?

(1)Chuồn chuồn kim:↑

(2)Giường cổ Trung Quốc, hai đầu có hai thành giường, bốn góc có bốn cột, có nóc giường. Thường được chạm rồng, sau đó phủ thêm màn, chăn gấm. Trong hoàng cung thì được khắc hoa văn hình rồng.↑

(3)Hành lang sơn đỏ:↑

Bạn đang đọc truyện *Thượng Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Phiên ngoại một: Hạ Hầu Thần

Từ nhỏ ta đã sống ở nơi tường đồ ngói xanh này, bị một đám người vây quanh mà chậm rãi lớn lên. Ta thờ ơ lạnh nhạt với những kẻ khom lưng uốn gối trước mặt ta, nhưng vừa xoay lưng lại, đã thay đổi về mặt, hoặc sau lưng ta thì ngấm ngầm đấu đá, nhưng biểu hiện bên ngoài còn thân thiết hơn cả người thân. Mà ta, đã nhanh chóng học được bản lãnh của bọn họ, áp dụng nó với mẫu hậu. Hiển nhiên bà vô cùng hưởng thụ, cũng rất chiều chuộng ta, chưa bao giờ nghĩ sẽ dùng những đứa bé do phi tần khác sinh ra thay thế ta.

Chỉ có một lần, suýt tý nữa ta đã bị thay thế, Vân quý nhân —— đường muội bên họ ngoại của mẫu hậu có bầu, cũng sinh ra hoàng tử.

Lúc đó ta còn nhỏ, cho rằng chỉ cần ta nghe lời mẫu hậu, dỗ bà như người ta dỗ ta, bà sẽ không vứt bỏ ta.

Bản lãnh hạng nhất mà ta học được trong hoàng cung, đó là nhìn sắc mặt đám cung nhân. Từ sau khi đứa con của Vân quý nhân ra đời, ta liền phát giác sắc mặt đám cung nhân dần dần thay đổi, cách đối xử với ta, cũng lạnh nhạt hơn rất nhiều, tuy bề ngoài vẫn tỏ ra bình thản, nhưng đã bắt đầu có suy nghĩ gian dối.

Ta biết một khi người trong cung có suy nghĩ gian dối, liền rất khó quay đầu, đám cung tỳ đã như vậy, mẫu hậu cũng thế.

Sống lâu trong cung, ta đặc biệt nhạy cảm với những việc này, ta không thể không âm thầm suy nghĩ kế sách.

Ta là thái tử, phụ hoàng còn sống, chỉ là thân thể không được tốt, triều chính bị Thượng Quan thái sư thao túng. Phụ hoàng đối xử với ta rất tốt, thật lòng thương yêu ta, cho nên, ta vẫn có rất nhiều đặc quyền. Ta liền từ xin phụ hoàng vài thứ, có lúc là một ít tiền bạc, có lúc là xin được ra ngoài cung du ngoạn, có lúc lại một tòa nhà ở nơi nào đó ngoài cung. Ta ở bên ngoài chơi đùa thật sự phóng đảng, dạo thanh lâu, uống rượu mạnh, mỗi lần hồi cung đều say bí tỉ.

Điều này cũng làm cho mẫu hậu thay đổi cái nhìn, đưa tới không ít rượu ngon do Tây Vực sản xuất, ta đều nhận lấy.

Địa vị của ta vì vậy mà được củng cố hơn một chút.

Tuy tuổi ta còn nhỏ, nhưng có thân phận thái tử, nên cũng có không ít cung tỳ nghĩ hết cách muốn bò lên. Ta cũng đón nhận từng người. Kỳ thật, tư vị chẳng hề hay ho gì, về sau cũng được một chút vui thú. Nhưng ta lại sớm mất đi hứng thú với thân thể của các nàng.

Bệnh của phụ hoàng dần dần trầm trọng, làm thế nào cũng không chuyển biến tốt đẹp được, Thượng quan thái sư cũng bắt đầu tùy tiện, liều lĩnh hơn, mà ta, lại càng thêm phóng đảng hoang đường, cả ngày không phải mỹ nữ thì là rượu ngon.

Người trong gia tộc Thượng Quan từ từ được thăng chức, phi vị của Vân quý nhân cũng thăng lên theo. Mẫu hậu cũng không vội vã đổi thái tử, đám người trong cung cũng bớt kỳ quái đi một chút.

Phụ hoàng thấy cứ như vậy không phải là cách hay, liền phái Khang Đại Vi đi theo ta. Dường như phụ hoàng hiểu được nỗi khổ của ta, có một ngày lúc ông tỉnh táo, liền nói: "Hoàng nhi, những người khác con có thể không tin tưởng, nhưng có thể tin Khang Đại Vi, hẳn sẽ thay ta bảo vệ con."

Ta chú ý thấy lần nói chuyện này, phụ hoàng không dùng chữ "Trẫm" vô dụng ngăn cách tình cảm cha con kia, mà giống như một người phụ thân chân chính, ta liền tin tưởng ông ấy. Dần dần để Khang Đại Vi đi làm một ít chuyện mà ta không tiện xử lý, ví dụ như quản lý việc kinh doanh của mấy cửa hàng bên ngoài, kiểm kê tiền bạc, dùng danh nghĩa phú thương phương Bắc mua hàng hóa ở phía Nam sau đó vận chuyển lên phương Bắc, lại vận chuyển hàng hóa từ phương Bắc xuống phía Nam bán, còn mở không ít cửa hiệu. Ta ở trong triều đình, những thứ ta biết chung quy luôn nhiều hơn người bên ngoài, cho nên, dần dần cũng có chút thành tựu, ta liền sai người đúc một cái nhẫn, làm thành hình dạng con dấu, ký kết hiệp định với các tiền trang, dùng nó để điều động tiền bạc.

Đã có tiền bạc, ta liền bắt đầu thu mua người, từ các nơi, thu thập những đứa trẻ nghèo khổ, mua chúng về, đào tạo chúng. Bọn họ chỉ có mình ta là chủ tử, không còn lựa chọn nào khác, cho nên lòng trung của bọn họ hơn xa đám cung tỳ trong cung.

Nhưng bề ngoài, ta vẫn là một thái tử hoang đường như cũ. Trong cung cũng có không ít cung tỳ tham vọng, ta liền để cho các nàng như nguyện, sau khi sung hạnh, phong cho một cái danh hào bậc thấp rồi buông tay để các nàng đấu đá. Trong cung là thế giới của nữ nhân, nếu ta không làm như thế, sẽ dần dần bị cô lập, chỉ khi để các nàng đấu đá nhau, vì tranh giành sự sủng ái của ta, các nàng sẽ không ngừng truyền các loại tin tức vào trong tai ta.

Kỳ thật, sống lâu trong cung, cũng rất tốt. Các nàng giống như những con cò, mặc ta chỉ phối xếp đặt, các nàng đã hăm sâu vào trong đó, thì không có cách nào thoát ra được nữa.

Ta đem những bản lĩnh học được từ các nàng, sau khi thêm thắt thay đổi, lại áp dụng với mẫu hậu, ta liền thành một thiếu niên chỉ biết ăn nhậu chơi bời, vô cùng ý lại vào mẫu hậu.

Mà lúc này, đứa con của Vân quý nhân dần dần lớn lên, xuất thân của Vân quý nhân cũng cao quý như mẫu hậu, đều xuất thân từ Thượng Quan gia, liền bắt đầu vô lễ.

Bản tính con người vốn là như vậy, chỉ cần có chút uy phong, liền không coi ai ra gì, cũng không để ai vào mắt.

Rất nhanh, trong cung liền chia thành hai phái, điều khiến người ta buồn cười là, đội ngũ của hai phái này đều toàn là người của Thượng Quan gia.

Ta có thể tìm cách sinh tồn trong chật vật.

Lúc thân thể phụ hoàng khá hơn, liền tán phong cho Vân quý nhân thành quý phi. Mẫu hậu không thể phản đối, bởi vì Vân quý nhân vốn là đường muội của bà, đều là người một nhà. Hơn nữa, Vân quý nhân vốn là do mẫu hậu yêu cầu cho tiến cung, Vân quý nhân đã sinh hạ hoàng tử, tự nhiên phải được tấn phong.

Đứa trẻ có mẹ ruột bảo vệ cũng khác, có chút ngạo nghễ.

Không thể so sánh với ta, từ nhỏ đã biết xem sắc mặt của người ta, thậm chí còn nhận biết sắc mặt của người bên cạnh, bằng không bọn họ sẽ mang cơm thừa canh cặn cho ta.

Cho nên, tuy rằng đệ đệ tư chất thông minh, lại ý lại vào mẫu thân của hắn nhiều hơn mẫu hậu, càng xa lánh mẫu hậu, không bằng ta, vô cùng ý lại vào mẫu hậu, bởi vì ta không có lựa chọn nào khác.

Phụ hoàng thấy Nhị hoàng tử thông minh, mà ta thì phóng đảng bừa bãi, liền vài lần đề nghị đổi thái tử với mẫu hậu, không ngờ lại bị mẫu hậu phản đối mãnh liệt, thế là sống chết mặc bay.

Ta vô tình biết được, trái tim không khỏi cảm thấy nguội lạnh, tạo thành khúc mắc trong lòng, bị Khang Đại Vi phát hiện, dẫn theo ta đến trước mặt phụ hoàng. Phụ hoàng chỉ nói với ta: "Đứa trẻ đáng thương, ta làm vậy là muốn bảo vệ con đó."

Lại nói, "Tất cả mọi chuyện về con, ta đều biết, ta là một phụ hoàng vô dụng, không thể bảo vệ giang sơn này. Kế tiếp, chỉ có thể trông cậy vào con, nhớ kỹ, đừng làm con rối của người ta, hãy thay phụ hoàng trông coi giang sơn này."

Lúc này, bệnh của ông đã nguy kịch, chỉ tha thiết nhìn ta.

Ta biết ông lên ngôi từ thuở thiếu niên, có đại thần phụ tá, từng khai sáng một thời đại hưng thịnh, sau đó không khỏi mất cảnh giác, trầm mê trong nữ sắc, vì muốn trường sinh bất lão, đã uống đan dược, lại bị đan dược làm hại, đến nỗi dù có điều dưỡng ra sao, thân thể cũng không thể khôi phục.

Ta còn biết, đan dược kia, là do Thượng Quan gia dâng tặng.

Ta rung rung đáp ứng ông.

Thời gian của ông đã không còn nhiều.

Ta lại không thể biểu hiện quá đau buồn, chỉ có thể nén nỗi thương tâm vào sâu trong đáy lòng, vẫn ăn chơi bừa bãi như cũ. Nhưng ta không ngờ tới, tuy mẫu hậu che chở ta, nhưng một vị khác lại nhẫn nhịn không được, quyết định ra tay, thừa dịp ta ở bên ngoài, phái người đến ám sát.

Từ nhỏ ta đã có linh cảm với nguy hiểm, đương nhiên không thể để cho bọn họ thành công, thế là, ta trốn vào một chỗ mà người khác tuyệt đối không nghĩ đến, phủ đệ của Ninh ngự sử. Trong mắt người ngoài, Ninh ngự sử thuộc phe cánh của Thượng Quan thái sư, dùng ngòi bút làm vũ khí, toàn tâm phục vụ cho gia tộc Thượng Quan.

Nhưng phụ hoàng từng nói với ta, khi ta gặp nguy hiểm ở bên ngoài, lúc bất đắc dĩ, có thể tìm hắn nhờ trợ giúp, hắn sẽ giúp ta.

Ta liền hiểu ra, kỳ thật hắn chỉ trung thành với mình phụ hoàng mà thôi. Lời những người khác nói ta có thể không tin, nhưng lời phụ hoàng nói, ta luôn luôn tin tưởng.

Thế là, khi những người đi theo ta đều bị giết, ta trốn vào trong phủ của hắn. Hắn quả nhiên giấu ta kín đáo không một kẻ hở, lúc đó, đi theo ta, chỉ có một mình Khang Đại Vi.

Ninh ngự sử có hai vị phu nhân, vô số thê thiếp. Chuyện ta đến, hấn cũng không nói với thê thiếp, ta được hấn giấu trong một căn phòng tại hậu viện, bất kỳ người nào cũng không được tiếp cận. Nhưng hấn nhà cao cửa rộng, chung quy luôn có chút lời đồn đãi lan truyền ra ngoài, đại phu nhân của hấn biết được, cho rằng ta là con riêng của hấn, còn tới đây lạnh lùng đánh giá ta một phen.

Ta ở Ninh gia một thời gian không ngắn, suốt ngày nhàm chán, có một ngày liền trốn khỏi tầm mắt của Khang Đại Vi, lén lút chạy đến hoa viên Ninh gia. Ta trốn sau núi giả, lại nhìn thấy một cô bé đang dạy bảo nô tài. Cô bé kia còn rất nhỏ tuổi, lúc dạy bảo nô tài, gương mặt còn mỉm cười, giống như tán gẫu một ít việc nhà, nhưng ngôn ngữ sắc bén lại khiến ma ma luron lẹo kia cúi đầu không dám lên tiếng, không thể tưởng tượng nổi là, lão ma ma kia bị nàng dạy bảo, lại không có nửa câu oán hận, thành thành thật thật đi làm việc. Những bà lão như vậy ta biết rất rõ, giống như đám nô tài trong cung, thường sống ở nhà chủ từ nhiều năm, tư cách và sự từng trải đôi khi còn cao hơn cả chủ tử, khó tránh quá coi trọng bản thân mình, nô tài khinh chủ cũng chỉ như thế mà thôi.

Ta không khỏi có chút bội phục cô bé nhỏ nhỏ này. Khi nàng quay sang, ta lại ngẩn ra, trên gương mặt nàng không còn nụ cười mỉm, khóe miệng chỉ nhếch lên trào phúng, biểu tình lạnh lùng như băng. Biểu tình này, lúc ta soi gương, thường thấy rất rõ ràng, còn không phải là chính ta?

Ta chưa hề nghĩ một cô bé tuổi còn nhỏ như thế đã học xong bản lĩnh nhận biết lòng người giống ta, không khỏi cảm thấy rất hứng thú với nàng, mỗi ngày đều lén lén chạy ra ngoài nhìn nàng.

Giống như một màn hí kịch vô cùng thú vị, nội dung vở kịch dồi dào, muôn màu muôn vẻ.

Cô bé kia ở trước mặt người khác có tới ba gương mặt, trước mặt mẫu thân là một gương mặt, trước mặt đại nương lại là một gương mặt khác, thậm chí trước mặt muội muội của nàng, nàng cũng sắm vai một người khác.

Khang Đại Vi không thấy ta vài lần, liền lưu ý trong lòng. Giả vờ không chú ý, kỳ thật đã đi theo ta mấy ngày. Ngày đó, khi ta trốn sau núi giả nhìn lên cô bé kia, hấn mới đột nhiên xuất hiện bên cạnh ta, nhẹ giọng nói với ta: "Thái tử, ngài nhìn con nhóc kia ư? Không phải giống như đang nhìn chính ngài à?"

Ta không trả lời.

Lúc này chung quanh nàng không có người, nàng liền khôi phục bộ dáng lạnh nhạt vốn có. Một trận gió thổi tới, nàng lại đập gió nhảy múa, nổi bật giữa một vùng cúc vàng cỏ xanh, gương mặt mang theo biểu tình lạnh lùng, lại phong tình tận xương, khiến ta muốn ôm nàng vào lòng... Tuy là tuổi nàng vẫn còn nhỏ như vậy.

Mà ta, lần đầu tiên trong cả cuộc đời, nổi lên hứng thú với nữ nhân, nhất là một cô gái còn rất nhỏ.

Khang Đại Vi ở bên cạnh thấy thế, liền nói: "Thái tử, sắc mặt ngài ửng hồng, chắc là cảm lạnh rồi, nên trở về phòng nghỉ ngơi thôi."

Ta bối rối theo hấn trở về phòng, rất lâu sau tâm tình mới bình ổn lại.

Từ sau lần đó Khang Đại Vi bắt đầu quan chặt hơn, luôn làm nhảm bên tai ta, lấy phụ hoàng ra áp chế ta, không cho ta đi lung tung nữa. Vi muốn bình ổn tâm tình xúc động mỗi khi nhìn thấy nàng, ta liền nghe theo lời hấn, mấy ngày không đi nhìn lên nàng.

Ta khắc chế bản thân không được chạy ra, không ngờ có một ngày, bên ngoài căn nhà bằng trúc ta đang ở vang lên tiếng nói của một tiểu cô nương. Vừa nghe, ta còn tưởng rằng là nàng, liền vội vàng chạy ra. Nào ngờ lại là một cô bé còn nhỏ hơn cả nàng, gương mặt hơi tương tự, lại mang theo vẻ thơ ngây, không có thần thái lạnh lùng của nàng. Ta biết đây chính là muội muội của nàng, trong nháy mắt, ta nhìn thấy trên gương mặt của muội muội nàng xuất hiện ánh mắt của rất nhiều cung tỳ khi nhìn thấy ta, liền vô cùng chán ghét, từ sự kinh ngạc vui sướng lúc ban đầu, chuyển thành thờ ơ lạnh nhạt, xoay người đi vào phòng. Nhưng cô bé kia vẫn đứng ngoài phòng thật lâu, cho đến khi có người kêu nàng đi.

Qua mấy ngày, mẫu hậu liền phái người âm thầm đón ta vào cung, nào biết lần này ta gặp nạn, không mang tới vinh quang và phong thưởng cho Ninh ngự sử, còn khiến cả nhà hấn gặp sát thân. Văn quý phi không chấp nhận được có người làm hỏng chuyện tốt của bà ta, mà mẫu hậu, cũng không chấp nhận được chuyện có người trợ giúp ta, đó là lần duy nhất hai người ăn ý, liền thủ thủ diệt tội danh của Ninh ngự sử. Vì muốn chứng thực việc ta không thay lòng đổi dạ, một lòng nương tựa vào mẫu hậu, bà ta thậm chí còn ám hiệu muốn lấy danh nghĩa của ta để hạ ý chí, phán tội Ninh gia.

Cho nên, một lần cầm quyền duy nhất lúc ta còn làm thái tử, đó là phán quyết xử trăm ân nhân cứu mạng ta, lưu đầy cả nhà hấn.

Vào đêm ta tự tay viết ý chỉ kia, luôn nhìn thấy hình bóng một cô gái nhỏ đập ca nhảy múa, sau lưng là một vùng cúc vàng cỏ xanh, đẹp không sao tả xiết.

Phụ hoàng nói với ta, vì giang sơn này, có những thứ cần phải buông tha, lúc hi sinh nó, có lúc hơi đau, có lúc đau đớn mấy ngày, có lúc lại đau đến mấy tháng, nhưng không cần khẩn trương, cơn đau kia sẽ chậm rãi kết sẹo, không còn đau đớn nữa.

Ta chỉ có thể tin tưởng.

Ta hạ chỉ sung người nhà Ninh ngự sử làm cung tỳ, nghĩ rằng có lẽ sẽ được nhìn thấy các nàng. Tuy rằng trong cung không tốt, nhưng ở dưới mí mắt của ta, có lẽ các nàng sẽ được bình an.

Ta biết nàng đã vào cung, nhưng vẫn không dám đối mặt với nàng, ta sợ nhìn thấy sự thù hận trong mắt nàng.

Giống như trước kia, chỉ dám núp trong bóng tối lén lút quan sát.

Ta cũng không dám đi trợ giúp nàng, mẫu hậu sớm đã phái người theo dõi ta, nghi ngờ ta có âm mưu riêng.

Vì phụ hoàng bệnh nặng, ta có chút phiền muộn, sau khi đến chỗ mẫu hậu thỉnh an chỉ dẫn theo mình Khang Đại Vi đi lang thang trên hành lang dài. Ngày đó tuyết rơi là tả, trong mắt ta, cả cung đình đều bị phủ lên một tầng tuyết trắng, chôn giấu hết thấy sự phồn vinh và phú quý kia, hết sức sạch sẽ và mỹ lệ.

Ta thích tuyết, nếu có thể khiến mọi vật trong mắt ta đều biến thành màu trắng thì thật tốt, không cần suy nghĩ nó vốn là màu gì, lạnh băng mềm mại, chôn vùi tất cả dưới nền đất. Ta nghĩ, đây mới là màu sắc thế gian nên có, tất cả những màu sắc rực rỡ tươi đẹp khác, đều là giả dối mà thôi.

Không tự chủ được, ta lại đến chỗ nàng làm việc, lại nhìn thấy nàng bị người ta trách phạt, quỳ ở trong sân giặt quần áo, dưới cơn mưa tuyết mờ mịt, những bông tuyết rơi vào cổ áo, cần cổ của nàng, khiến thân ảnh nhỏ nhỏ của nàng dính đầy bông tuyết. Nàng chột ngắc đầu lên, làn môi đông lạnh đến chuyển thành màu tím, hai mắt cũng đông lạnh giống như băng. Ta đứng đằng xa, nhìn thấy nàng chịu khổ, không biết cơn xúc động từ nơi nào trào lên, khiến ta muốn dùng đến quyền lực của mình. Nhưng ta mới chạy được hai bước, liền bị người ta giữ chặt, là Khang Đại Vi. Hắn ra hiệu, bảo ta nhìn đến đầu kia của hành lang dài, lại thấy mẫu hậu dịu dàng ấm áp nhìn ta.

Ta đành phải đi qua hành lễ với bà, giống như ngày xưa, ở bên cạnh bà, đỡ bà cao hứng.

Nhưng tầm mắt ta lại không tự chủ được nhìn về hướng mảnh sân phía sau cánh cửa kia.

Không biết nàng có chống đỡ nổi không?

Mẫu hậu nói trời giá lạnh mặt đất đóng băng, kêu người chung sâm để ta bồi bổ, bảo ta đến thăm cung của bà. Tuy trong lòng ta rất lo lắng cho nàng, nhưng vẫn phải đi theo mẫu hậu.

Đến buổi tối, ta mới có thời gian đến thăm nàng, nào ngờ nàng đã sớm được người ta đưa đi. Qua thái độ hâm mộ không ngừng của những cung tỳ khác, ta mới biết nàng đã được điều đi cục Thượng Cung, làm những công việc nhẹ nhàng hơn.

Lại qua mấy ngày, trong khi nói chuyện phiếm, mẫu hậu lơ đãng nhắc tới nàng, ta mới phát hiện, hóa ra mẫu hậu đã an bài tất cả. Nàng đã thành con cò để mẫu hậu không chế ta.

Nàng trở thành con cò, vì muốn nàng không bị lợi dụng, ta đành phải tận lực xem nhẹ sự tồn tại của nàng. Cho nên, từ đó về sau, ta không lên đi quan sát nàng, âm thầm nhìn lên nàng nữa.

Giống như trước kia, ngày ngày uống rượu mạnh, âm thầm đi thanh lâu.

Nhưng trong lòng ta, ước mong có được nàng lại càng ngày càng sâu đậm, chỉ có Khang Đại Vi biết, liền lặng lẽ nói tin tức về nàng cho ta biết, nói từ khi nàng vào cục Thượng Cung, thông minh mà ân cần, tuổi còn nhỏ đã biết đạo lý đối nhân xử thế, khiến từ trên xuống dưới cục Thượng Cung đều vui vẻ, nhanh chóng thăng lên chức Tư thiết.

Ta biết rõ, nàng có bản lĩnh sinh tồn, chỉ cần cho nàng chút cơ hội, nàng sẽ như cây non gặp mưa xuân, không ngừng vươn cao, huống chi mẫu hậu cũng sẽ cho nàng cơ hội.

Mẫu hậu sẽ không lãng phí con cò này, dù nó có hữu dụng hay không.

Ta lại không nghĩ đến, nàng sẽ nương tựa vào mẫu hậu, hơn nữa còn nương tựa triệt để như thế, đứng về phía đối lập với ta.

Vân quý phi bệnh chết, Nhị hoàng tử được mẫu hậu nhận nuôi, hai phe phái lớn trong cung rốt cuộc cũng hợp thành một phái, đều là phái của gia tộc Thượng quan, địa vị của ta lại lâm vào tình thế nguy hiểm.

Nhưng lúc này, ta lại không sợ, trải qua nhiều năm âm thầm, ta đã bố trí xong xuôi tất cả, chỉ chờ một ngày này đến.

Phụ hoàng từng nói, không muốn ta làm con ròi, ta đã đáp ứng phụ hoàng, thì nhất định sẽ làm được, đã muốn làm được, thì chung quy cũng sẽ có một ngày phát sinh xung đột với mẫu hậu.

Nhưng ta không ngờ một ngày này lại tới sớm như vậy, phụ hoàng nằm trên giường bệnh nhiều năm, rốt cuộc đã vĩnh biệt cõi đời.

Việc này làm cho ta trở tay không kịp, đành phải tự mình đến thăm Thôi gia, hứa hẹn lấy Thôi Phụng Cần làm hoàng hậu, đổi lấy sự trợ giúp của Thôi gia. Lúc ấy Thôi gia nắm giữ đại quyền trong quân đội, tuy ở trong triều hơi yếu thế, nhưng chỉ khi Thôi gia liên hợp với lực lượng bí mật của ta, mới đủ đối kháng cùng Thượng Quan gia.

Ở Thôi gia, biểu hiện của ta thật sự rất tốt. Thôi gia vốn có quan hệ bà con cô cậu với hoàng gia, Thôi Phụng Cần gặp ta, liền gọi một tiếng biểu ca, mà ta, cũng gọi nàng là biểu muội. Xem ra, từ nhỏ nàng đã sống trong đại gia đình phức tạp như Thôi gia, cũng học được không ít bản lĩnh. Tối thiểu nhất, nàng cũng có thể khiến cho các tỷ muội cạnh tranh với nàng không còn lộ diện ở trước mặt ta, về điểm này nàng thật sự làm rất tốt, hơn nữa, bất cứ lúc nào, bất luận làm cái gì, nàng luôn bày ra một gương mặt đoan trang hiền thực. Điểm này ta rất cần, không phải hoàng đế đều muốn có một hoàng hậu đoan trang hiền thực sao?

Tuy rằng từ đáy lòng, ta vẫn cảm thấy nàng không khác gì những cung tỳ kia, đều khiến ta chán ghét đến tận cùng, nhưng diễn kịch nhiều năm, ta làm sao

có thể diễn không tốt? Muốn đồ nàng vui vẻ, đơn giản là một màn tài tử giai nhân, thâm tình khảm thiết, ta vận dụng cực kỳ nhuần nhuyễn.

Tuy nàng lớn lên trong gia đình giàu có, nhưng bàn về tình yêu trai gái, nàng làm sao so được với ta?

Ta rút cuộc đã xếp đặt một cái lưới lớn, quăng một mẻ bắt hết những thế lực quan trọng trong gia tộc Thượng Quan, mà quan trọng nhất là, nàng cũng rơi vào trong lưới ta giăng ra. Tuy rằng nàng phản bội khiến ta đau lòng thấu xương, lúc ta nhìn thấy nàng, chỉ muốn xé nàng thành trăm mảnh. Ta thấy rõ ràng khi ta và nàng đối mặt, gương mặt nàng hiện lên vẻ thống khổ, điều này càng làm cho ta thống khổ hơn gấp trăm nghìn lần.

Trong mắt nàng không có ta, hoàn toàn không có, dù cho ta có thân phận vinh quang tối cao vô thượng.

Ánh mắt nàng nhìn ta, hoàn toàn không khác gì nhìn những người khác. Gương mặt vô cùng ti tiện, đoán ý hầu hạ, trong mắt trong đầu cũng chỉ có tính kế, tính xem dựa dẫm vào ta có thể lấy được bao nhiêu ích lợi, vét được bao nhiêu ưu đãi!

Ta đột nhiên rất sợ, sợ nàng biết được sự mê luyến ta dành cho nàng, sẽ lợi dụng nó để áp chế ta, khiến ta càng cảm thấy tuyệt vọng. Thế là, ta cẩn thận dè dặt giao thiệp với nàng, nhưng bộ dáng trong mắt chỉ có quyền thế và ích lợi của nàng lại càng làm cho ta cảm thấy đau lòng, nhất là khi ta biết nàng đã đầu quân vào phe cánh của hoàng hậu.

Vì bọ đờ hoàng hậu, nàng tốn rất nhiều thời gian, ra hết bùa phép để được hoàng hậu thương thức, nhìn thấy nàng và hoàng hậu từ từ thân cận, ta bỗng nhiên nghĩ, nếu như chỉ cần dùng lợi ích quyền thế, liền có thể khiến nàng đối xử với mình như thế, vậy thì, cũng được thôi.

Thế là, muốn khiến nàng đến nương nhờ ta, quả thực quá dễ dàng, chỉ cần khiến hoàng hậu cho rằng nàng là một mối uy hiếp là được. Chỉ cần hoàng hậu gạt bỏ nàng để bảo vệ quyền lợi của mình, ta liền có thể ép nàng tìm đến ta.

Nhưng ta đã xem thường trí tuệ của nàng, nàng lợi dụng cơ hội này, trốn ra khỏi cung!

Ta cũng không biết mình đã làm sao để sống qua những ngày nàng mất tích. Rốt cuộc ta đã sùng hạnh muội muội của nàng, chỉ vì gương mặt của muội muội nàng có một chút tương tự với nàng.

Ta nghĩ hết tất cả biện pháp đi tìm nàng, cuối cùng nghĩ đến việc nàng sẽ dựa vào bản lĩnh của mình để sinh sống, truy ra mẫu thân nàng có khả năng thừa phi phạm, bằng cách này, cuối cùng ta đã tìm được nàng.

Dưới bóng rừng âm u dày đặc, trong khoảng khắc ta nhìn thấy nàng, ta cố gắng ức chế cảm giác vui mừng khôn xiết trong lòng. Ta dùng quyền thế có sức hấp dẫn nhất, dẫn nàng về bên cạnh ta. Ta nói với nàng, nếu như nàng giúp ta chế ngự thế lực của Thời gia tại hậu cung, ta sẽ cho nàng tất cả những thứ nàng mong muốn.

Nàng là một nữ tử thông minh, cực kỳ thông minh, nhưng vẫn bị ta thuyết phục. Có trời biết vào một khắc nàng động lòng kia, ta đã nín nhịn tình cảm của mình như thế nào, không để biểu tình lộ ra một chút khát vọng đối với nàng. Bởi vì ta biết rõ, nếu như nàng biết được suy nghĩ ẩn giấu trong lòng ta, nàng sẽ lợi dụng nó, sẽ khiến ta đau lòng đến chết. Bởi vì, ta biết một khi như thế, nàng sẽ thành thuốc độc của ta, sẽ khiến ta càng uống càng nghiện, cuối cùng để mặc cho nàng không chết.

Nàng đáp ứng ta, trong mắt phát ra hào quang, nhưng ta biết rõ, ánh sáng này không phát ra vì ta, mà là vì dã tâm của nàng đã được thực hiện.

Khang Đại Vi thấy ta như thế, thẳng thắn nói với ta: "Hoàng thượng, phi tần của ngài ai ai cũng đều nóng mi đỏ mắt nhìn ngài chăm chăm, ngài lại thấy phiền chán vô cùng, rốt cuộc xuất hiện một cô không nóng mi đỏ mắt, chỉ nhìn chòng chọc ích lợi trong tay ngài, ngài lại đi nóng mi đỏ mắt!"

Ông lão này ở bên cạnh ta lâu ngày, nói chuyện càng lúc càng chẳng kiêng nể gì.

Ta đành phải nói: "Nếu nàng như thế, ta cầu còn không được."

Đáng tiếc, nàng cũng không như thế. Nàng chỉ ngấm ngấm mưu tính địa vị cùng quyền lực trong tay ta, không quan tâm tâm ý của ta dành cho nàng. Trong mắt nàng, ta không nhìn thấy ánh sáng lấp lánh như khi các phi tần khác nhìn ta. Khang Đại Vi nói đúng, tâm tình ta quả thật có một chút biến hóa.

Chung sống lâu ngày, ta càng lúc càng hiểu rõ nàng hơn, phía sau khuôn mặt tươi tắn mà nàng trưng ra mỗi ngày, là sự lạnh nhạt xa cách và lạnh lùng khiến ta đau lòng. Bất kỳ ai cũng bị nàng ngăn cách sau một bức tường, lúc đối diện với ta, nàng càng tươi cười nhiều hơn, nhưng từ trong mắt nàng ta lại không tìm thấy chút nhiệt tình nào. Ở trong mắt nàng, ta chỉ là một thứ có thể mang đến cho nàng vinh quang và của cải mà thôi.

Điều này làm cho ta rất cáu giận, chỉ muốn hung hăng đẩy đoạ nàng, nhưng mỗi lần làm như vậy, gương mặt đầm nước mắt của nàng lại ẩn hiện trước mắt ta. Cho nên, mỗi một lần đến chỗ nàng, ta đều khó chịu suốt mấy ngày.

Ta nghĩ, nếu như ta để quan hệ giữa hai người phai nhạt đi có lẽ sẽ tốt hơn một chút, vì vậy mà có vài ngày, ta lưu luyến bụi hoa, on trạch trải rộng giống như trước kia. Ở trong mắt người khác, nàng vẫn là một phi tử không quá được ưu ái, chỉ vì biết dùng thủ đoạn thích hợp, mới được tấn phong phi vị cao, chính nàng cũng cho là như thế.

Chỉ có ta biết, nếu như không dùng quyền thế và ích lợi để dụ dỗ nàng, nàng sẽ sinh ra tâm tư khác. Nàng không giống những phi tần khác, tất cả vui mừng hạnh phúc của những phi tần kia đều phụ thuộc vào ta, mà nàng, tất cả hứng thú đều tập trung vào quyền thế.

Lần duy nhất nàng chạy tới cầu xin ta, là vì muội muội của nàng. Kết cục của muội muội nàng, ta sớm đã an bài tốt, tự nhiên sẽ không vì nàng mà thay đổi. Mà càng làm cho quyết tâm của ta thêm kiên định là, vì sao người nàng quan tâm, trước giờ đều không phải là ta?

Ta thừa nhận, lúc ấy ta đã ghen tị.

Vì muốn triệt để thay đổi hình tượng của Ninh Tích Văn trong lòng nàng, ta ra hiệu cho Khang Đại Vi không được ra mặt khi Ninh Tích Văn lôi kéo nàng, khiến nàng triệt để tắt hết mọi kỳ vọng về mọi người, sau khi lôi kéo, lại bảo Khang Đại Vi ra mặt hòa giải, khiến nàng vì vậy mà bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió. Ta dùng việc lần này để nói cho nàng biết, cuối cùng chỉ có ta mới có thể cứu nàng.

Sau khi nàng chứng kiến hành động của Ninh Tích Văn đã thất vọng triệt để, gương mặt rớt cuộc đã lộ ra thần sắc căm kích ta, tuy là chỉ có căm kích mà thôi, đã làm cho niềm vui sướng tự nhiên trào dâng trong lòng ta. Ta ôm lấy nàng, không thể tự chủ nói ra hai chữ "người thân".

Nàng giương mắt nhìn ta, giờ khắc này, nàng đã buông xuống tất cả đề phòng và cảnh giác.

Ta biết, lời ta nói đã khiến nàng dành cho ta một chỗ nhỏ nhoi trong lòng, tuy rằng chỉ là người thân mà thôi.

Nàng có đầu óc thông minh tuyệt đỉnh, rành rẽ thủ đoạn tính kế. Ta biết ta không có chọn lựa người, hai người chúng ta liên thủ, không cần nhiều lời, vẫn ăn ý, quả nhiên từng bước một kiểm chế thế lực của Thời gia tại hậu cung, khiến hoàng hậu có miệng mà khó mở lời.

Ta lại không nghĩ đến thủ đoạn ta sử dụng, đều bị nàng đoán ra. Biểu tình thò chết cáo buồn của nàng, khiến ta lại cảm thấy hận không thể xé rách khuôn mặt của nàng một lần nữa. Trước giờ, nàng vẫn không cho rằng vị trí của mình trong lòng ta khác những phi tần còn lại, đơn giản là, nàng cũng có cùng một loại cảm giác như vậy đối với ta, trong lòng nàng, ta cũng không khác gì những kẻ khác, quan hệ của chúng ta lại rơi vào vòng luẩn quẩn.

May mà giữa chúng ta vẫn còn một ràng buộc, đó là quyền thế và ích lợi.

Ta biết rõ suy nghĩ trong lòng nàng, ta và hoàng hậu đã có thời chân thành thâm tình như thế, đến cuối cùng ta vẫn âm thầm bày kế, muốn lấy tánh mạng hoàng hậu, trong suy nghĩ của nàng, nếu nàng không còn chỗ hữu dụng, sẽ rơi vào cùng một dạng kết cục như hoàng hậu.

Nhưng làm sao nàng biết được, nàng và hoàng hậu không giống nhau. Hoàng hậu không phải nữ nhân mà ta mong muốn, chỉ có nàng mới phải.

Nhưng nàng lại không hề hay biết điều đó, lúc ở bên ta, càng thêm phần cẩn thận dè dặt và e ngại. Cái biểu tình tuy ở bên cạnh ta, nhưng bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị chạy trốn khiến người ta nhìn mà giận sôi.

Sau việc Ninh Tích Văn, nàng cũng thay đổi cách nhìn về ta, nhưng ta nhìn thấy rõ ràng, sự sợ hãi trong lòng nàng vẫn chưa biến mất, ta nghĩ nếu như không phải quyền thế hấp dẫn nàng, rất có thể nàng sẽ giống như lần trước, biến mất không còn tung tích?

Ta và nàng càng phối hợp ăn ý tại phương diện nào đó, sự mất mát trong lòng càng sâu thêm. Đến lúc nào nàng mới hiểu được lòng ta, mới trao trái tim nàng cho ta đây?

Đến cuối cùng, ta lợi dụng địa vị chí cao vô thượng mà nàng khao khát để dẫn dụ nàng, thông minh như nàng, một lần này lại không hiểu. Có lẽ, nàng không muốn hiểu hoặc có lẽ, nàng quá hiểu, biết rõ những nguy hiểm và tuyệt vọng mà vị trí kia mang tới.

Cho nên, nàng không cầu.

Nhưng thái độ này, lại làm cho ta không biết phải làm sao, nếu như thế, ta còn có chỗ nào có thể hấp dẫn được sự chú ý và ánh mắt của nàng nữa đây? Nếu như vinh quang ta ban cho nàng đã đạt đến đỉnh điểm, đôi mắt nàng sẽ không còn lấp lánh vì ta nữa, tuy rằng, trên thực tế cũng chưa hề vì ta mà tỏa sáng.

Ta rất sợ, đến lúc đó, ta sẽ lại trở thành cậu bé âm thầm rình trộm tại Ninh phủ, chỉ dám đứng xa xa nhìn, không dám lại gần.

Tuy rằng ta có thể đụng chạm đến thân thể của nàng, lại vĩnh viễn không thể chạm tới nội tâm nàng.

Khang Đại Vi biết hết tất cả mọi chuyện giữa ta và nàng, khuyên ta: "Chỉ cần tận tâm tận lực, sẽ có một ngày nàng ấy hiểu ngài."

Ta không biết phải làm thế nào để đánh vỡ cục diện bế tắc giữa ta và nàng, mà lúc này, Thời gia rục rịch, ta đành phải buông việc này xuống, chuyên tâm đối phó Thời gia. Lúc trước khi ta và Thời gia lập hiệp nghị, ta đã biết, hành động của ta là đang cửa trước chống hổ, cửa sau dẫn sói, nhưng không làm như thế, ta có thể làm thế nào đây?

Thời gia và Thượng Quan gia là cùng một loại, đều là gia tộc hung ác tàn bạo, những thứ ta trả giá không thể thỏa mãn bọn họ, kết quả cuối cùng, cũng giống Thượng Quan gia, cả chết lưới rách.

Nhưng đây cũng là kết cục ta mong đợi, chỉ có thừa dịp thế lực nó chưa lớn mạnh giải quyết triệt để trước, mới không khiến triều đình thương gân động cốt.

Nhưng ta không ngờ, mục đích của Thời gia lại không phải là ta, mà là nàng. Chờ ta hiểu ra, nàng đã rơi vào hiểm cảnh, khi ta dẫn người nhảy vào trong sân, tìm khắp chung quanh mà không thấy nàng, nỗi tuyệt vọng trong lòng khiến ta nổi cơn điên. Rốt cuộc nghe được tiếng gọi mỏng manh của nàng trong chính sảnh, ta liều lĩnh chạy vào, mà lúc đó đám người Khang Đại Vi lại bị một nhóm cao thủ bao vây.

Lúc ta xông vào, nhìn rõ tình hình trong phòng, nàng bị người ta trói trên giường, mà bốn đường dẫn lửa xèo xèo chạy tới bốn cây cột, điều này làm cho ta không tự chủ được lạnh cả người, tựa hồ thấy nàng tiêu tán như mây khói. Nàng nhìn ta, lần đầu tiên trong mắt chứa đầy sự ỷ lại, không có tạp chất gì

khác.

Ta cũng không suy nghĩ được gì nữa, vội vàng cầm đao nhỏ, chặt đứt hai đường dẫn lửa, vừa mới chặt đứt kịp nổ với tiếng nổ với tiếng nổ dưới đáy giường nàng, âm một tiếng, một đường khác đã nổ tung, một góc nóc nhà sụp xuống, ta nhìn rõ có một mảng tường không chống đỡ nổi nữa, nếu như nó sụp xuống, sẽ vừa văng đề lên trên giường nàng, ta vội vàng chạy qua dùng lưng chống đỡ, chỉ hi vọng Khang Đại Vi có thể tới giải vây mau một chút.

Nhưng ta vẫn không thể hoàn toàn bảo vệ nàng, cổ được đầu này liền không cổ được đầu kia. Ta tận mắt nhìn thấy một cây trụ nhà bằng gỗ nện lên ngang hông nàng, đầu đến nàng thờ nhẹ một tiếng.

Nàng vẫn im lặng chịu đựng, dù vậy, nguyện vọng cuối cùng chỉ là xin ta ôm nàng một cái. Có trời biết lúc ta nghe nàng nói như thế, trong lòng ta vui sướng biết bao nhiêu, cuối cùng nàng đã xếp ta ở vị trí đầu tiên.

Nhưng ta có thể cảm giác được mảng tường sau lưng lại chậm rãi rung chuyển, nếu ta động đậy, bức tường này sẽ sụp xuống, vừa văng đề lên giường nàng.

Ta cảm giác được ngữ khí nàng dần suy yếu, không còn ý chí muốn sống, ta biết vết thương của nàng thật sự quá nặng, sợ là không cổ được. Giờ khắc này, trong lòng ta tràn đầy sợ hãi, ta biết, nếu như ta bỏ qua thời điểm này, sẽ đau khổ hối hận cả cuộc đời.

Chung sống với nàng lâu ngày, ta cũng phần nào hiểu được tính cách của nàng, liền dùng lời nói để kích thích nàng, thổi bùng sự tức giận và ý chí chiến đấu của nàng. Quả nhiên nàng đã trúng kế, nhờ vậy miễn cưỡng chống đỡ, không chìm vào hôn mê.

Lúc này, cuối cùng Khang Đại Vi cũng dẫn người đuổi tới đây, khi ta nói mấy chữ "Cứu nương nương trước..." ra, ta nghe thấy sự ngạc nhiên và bất ngờ trong giọng nói của nàng.

Nhưng ta cũng không còn tâm tình thương thức sự quan tâm khó khăn lắm mới có được này, ta cảm nhận được mảng tường đang chậm rãi đổ xuống, ta vội vàng hạ lệnh kêu Khang Đại Vi cho người mang nàng ra.

Ta biết Khang Đại Vi sẽ nghe theo mệnh lệnh của ta, hơn nữa, hắn cũng sẽ liều mạng trở vào cứu ta, nhưng nếu như đảo ngược lại, thì chưa chắc.

Khang Đại Vi chưa nhìn ra chỗ không ổn, cho rằng ta không có trở ngại gì, quả nhiên đã phái người tới mang nàng ra. Ta thờ nhẹ ra một hơi, nghe thấy nàng ở bên ngoài kêu to: "Hoàng thượng, mau đi cứu hoàng thượng."

Ta nghĩ thầm cuối cùng nàng đã đặt ta ở trong lòng, nếu như thế, dù muốn ta chết vì nàng, cũng rất đáng phải không?

Ta và nàng, nhìn như phong quang chói mắt, kỳ thật chỉ là hai động vật dựa sát vào nhau sưởi ấm cho nhau trong đêm đông giá rét mà thôi.

Khi ta được Khang Đại Vi cứu ra ngoài, nhìn thấy vẻ vui mừng khôn xiết trên gương mặt nàng, đôi mắt nàng tỏa ra hào quang lấp lánh, ta bỗng nhiên cảm thấy bầu trời cũng xanh hơn.

Hóa ra điều ta mong ước, chỉ là như vậy mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Phiên ngoại hai: Khang Đại Vi

Ai cũng nói trong hoàng cung đáng thương nhất, thấp kém nhất, chính là thái giám, nhưng ta lại không cho là như vậy.

Lúc ta bị đưa vào trong cung, vì thân thể ta linh hoạt, nên được sử dụng đặc biệt. Từ nhỏ, ta đã trải qua những cuộc huấn luyện đặc thù, nội dung huấn luyện rất nhiều, điều đầu tiên ta được dạy dỗ, đó là phải trung thành với chủ tử, vì muốn sinh tồn trong cung, ta cũng làm như vậy.

Ở trong cung lâu ngày, ta cũng nhận ra, kỳ thật người đáng thương nhất trong cung, chẳng hề là đám nô tài chúng ta, mà là các vị chủ tử ngồi tít trên cao kia.

Vì thân phận của ta rất đặc biệt, nên được trực tiếp phái đến bên cạnh hoàng đế, đến khi hầu hạ thái tử, đã là chủ tử đời thứ ba.

Thái tử Thần là chủ tử cô đơn tịch mịch nhất, càng ở lâu bên cạnh ngài, ta càng cảm thấy ngài thực sự cô đơn đến khiến người ta đau lòng.

Mỗi khi ngài ấy trưng ra khuôn mặt tươi cười trước mặt hoàng hậu, mỗi khi ngài chân thành bày tỏ tình cảm với đám mỹ nhân muốn lợi dụng ngài trong cung, khi ngài một mình đứng nhìn ao sen tàn úa, ta liền cảm nhận được sự hiu quạnh của ngài.

Như vầng trăng trên bầu trời đêm, tuy có ngàn vạn ngôi sao điểm tô bên cạnh, vẫn chỉ cô độc một mình.

Thái tử dần dần lớn lên, liền có chút hoang đường phóng đãng, đối với đám cung tỳ có ý đồ, ai đến cũng không cự tuyệt, từ rất sớm đã nếm thử hương vị ôm ấp mỹ nữ trong lòng, nhưng sau mỗi lần, ta lại cảm thấy ngài ấy càng cô tịch hơn, gương mặt còn mang theo sự chán ghét nhân nhậ.

Nói thật, ta rất sợ ngài ấy mắc bệnh tật gì đó.

Có điều, thái tử một đứa trẻ rất giỏi trong chuyện giải sầu, xua tan nỗi tịch tịch. Ở trong cung ngăn rồi, liền thường xuyên mang theo ta đi ra ngoài cung. Đến lúc này ta mới biết, hóa ra, ở trong cung, ngài ấy biểu hiện hoang đường cũng là vì có mục đích khác.

Thái tử Thần không hồ là người nổi nghiệp do lão hoàng đế tuyển chọn.

Ta nhìn ngài ấy âm thầm giăng lưới, trợ giúp ngài bởi đường những người trung thành với mình.

Nhưng khi tiến hành tất cả những chuyện này, nỗi tịch tịch trên gương mặt ngài vẫn không suy giảm, dung nhan càng lạnh lùng như băng.

Có lúc ta nghĩ, nếu như ta đi, trên đời này, còn ai ở bên cạnh ngài ấy đây?

Đấu tranh trong cung vốn là chuyện không ngừng không nghỉ, cuối cùng thái tử cũng gặp nguy hiểm, trốn vào nhà một người thân tín mà lão hoàng đế đã an bài cho ngài.

Ngài là thái tử, cũng là hoàng đế tương lai, mắt không chứa nổi bụi trần* cũng là điều hiển nhiên, ta chưa hề thấy ngài ấy để ý người nào đến vậy, liên tiếp mấy ngày lên lút nắp trong góc tối quan sát người ta.

(*Nguyên văn là Mục hạ vô trần: ý nói siêu phàm thoát tục, không nhiễm bụi trần.)

Mà người kia, chẳng qua là một tiểu cô nương mà thôi.

Từ lần đầu tiên ta nhìn thấy tiểu cô nương kia, ta đã biết vì sao thái tử chú ý nàng ta đến như thế. Cô gái nhỏ này tựa như phiên bản nữ của chính ngài ấy, trước mặt người khác thì tươi cười thân thiện, vừa quay lưng lại thì biến thành cô đơn vắng lặng, giống thái tử Thần như đúc.

Ta thầm kêu không ổn, bản thân ngài ấy đã như vậy, bây giờ lại xuất hiện thêm một vị như vậy nữa, hai người còn không đấu nhau tới chết sao?

Thế là, ta lợi dụng danh nghĩa lão hoàng đế nhắc nhở ngài ấy, muốn ngài đừng dây dưa nữa.

Nhưng một khi trái tim đã rung động, dù có cố gắng kềm chế, nhưng làm sao có thể kềm chế nổi?

Ta nhìn thấy rõ ràng, niềm khát vọng thân cận nàng trong lòng thái tử.

Có những buổi tối ta thầm nghĩ, nếu như có một người làm bạn với ngài ấy như vậy, có phải ngài ấy sẽ không quá cô đơn lạnh lẽo nữa không?

Nhưng tất cả những chuyện này, chẳng qua là nguyện vọng tốt đẹp của kẻ làm nô tài thôi, ta làm sao có thể quyết định thay ngài ấy?

Sự khác thường của ngài ấy chẳng những bị ta phát hiện, cũng bị hoàng hậu phát hiện. Lúc đó, Thượng Quan hoàng hậu và thái tử còn mẫu tử tình thâm, thế là liền phái người thay đổi vị trí công tác của nàng, cho nàng làm những công việc nhẹ nhàng hơn.

Thần thái tử lại càng trầm mặc, cũng không đi điều tra về nàng nữa. Ta biết rõ, ngài ấy đang sợ cái gì.

Nhưng điều ngài ấy sợ nhất, rốt cuộc đã biến thành sự thật. Khi biết được nàng và Thượng Quan hoàng hậu đứng cùng chiến tuyến, ta nhìn thấy rõ ràng trong mắt thái tử Thần dâng lên sự phẫn nộ, nhưng cuối cùng ngài ấy cũng không xử phạt nàng, lại phong nàng ta làm phi tần bậc thấp.

Rốt cuộc ngài ấy cũng có được nàng.

Nhưng mỗi một lần đi tới chỗ nàng về, trong mắt ngài liền tràn ngập lửa giận, phải mấy ngày sau mới bình ổn lại, qua một thời gian, lại đến chỗ nàng ta đòi chút lửa giận mang về.

Nhìn bộ dạng của ngài, ta liền nghĩ thầm, may mà mình là một thái giám, không cần phải tức giận thương tâm vì những chuyện như vậy. Cứ nhìn thái tử Thần đi, ngày thường cũng là một người bình tĩnh tự nhiên hoàn toàn không để người khác vào mắt, nhưng vừa đứng trước mặt nàng, liền không tự chủ, cũng không khống chế được mình.

Mà ta nhìn ra, trong mắt cô gái này không có thái tử Thần, không như những phi tần khác, vừa nhìn thấy thái tử Thần hai mắt liền tỏa sáng —— chỉ có khi nàng ngắm ngẫm tính toán quyền thế trong tay thái tử Thần, cặp mắt nàng mới tỏa sáng.

Ta thầm gấp gáp thay thái tử Thần, nhưng trái tim con người là khó nắm bắt nhất, ta cũng không thể tới trước mặt nhắc nhở nàng?

Nàng ta là một người khéo léo**, ta đã là người bên cạnh thái tử Thần, tự nhiên cũng trở thành đối tượng để nàng nịnh bợ, cách nàng nịnh bợ cũng thú vị chẳng hề giống những người khác dâng tặng vàng bạc tiền tài, lại tự tay làm cho ta một cái túi thơm.

(**Nguyên văn là linh lung bát diện dùng để hình dung người khéo đưa đẩy, đối nhân xử thế chu đáo.)

Ta mang theo bên mình.

Vừa mang vào, liền phát hiện ánh mắt của thái tử Thần cứ luôn nhìn chăm chăm vào cái hông ta, ta đi một bước, cái hông vừa phát ra tiếng, tầm mắt ngài ấy liền dính cứng vào chỗ đấy.

Ta không giải thích, thái tử Thần cũng không nói không rằng.

Nhưng mà ngài ấy cứ cương quyết nhìn chăm chăm vào nơi đó, nhìn chòng chọc đến thiếu điều cái eo già nua của ta sinh tật.

Cuối cùng ta nhịn không được giải thích rõ mọi chuyện, thái tử Thần ừm một tiếng, từ chối cho ý kiến, nhưng từ ngày hôm đó bắt đầu làm khó ta, sai khiến ta chạy vòng quanh.

Ta liền biết, nếu như nàng ta không làm một cái cho ngài ấy, ta sẽ sống không yên.

May thay, nàng rất thông minh, không biết làm thế nào lại nhìn ra được, thừa dịp một chuyện phát sinh, muốn ta chuyển món đồ này cho ngài ấy, lúc này ngài ấy mới chịu tươi cười, hớn hờ.

Ta thầm nghĩ, ta là một nô tài già cả, hơn nữa còn là một nô tài già sắp xuống lỗ, sao cũng có thể khiến người ta ăn dấm chua*** nhỉ?

(***Ăn giấm chua: Từ giấm chua được dùng ở đây mang ý nghĩa ghen tuông, đố kỵ.)

Hay việc này chính là cái người ta gọi là ăn dấm già?

Ta không ngờ thái tử Thần sẽ vì nàng hi sinh đến mức như thế. Theo yêu cầu của ngài ấy, ta cứ nàng ra, khi ta vọt vào lần nữa, biết căn phòng sắp sửa sụp đổ, lại chỉ kịp bỏ nhào lấy thân che chắn cho ngài ấy, vận công ngăn cản những trụ nhà bằng gỗ liên tục rơi xuống.

Ta nghe thấy tiếng kêu thê lương của nàng ở bên ngoài, “Hoàng thượng, hoàng thượng...”

Ta nghĩ, rốt cuộc thái tử Thần đã đạt được ước muốn, ta cũng được an ủi. Nếu như ta đi, cũng sẽ có người ở bên cạnh ngài.

Đương nhiên, ta sẽ không đi sớm như vậy.

Ta còn muốn nhìn thấy hai người bọn họ tiếp tục hục hặc với nhau mà.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.